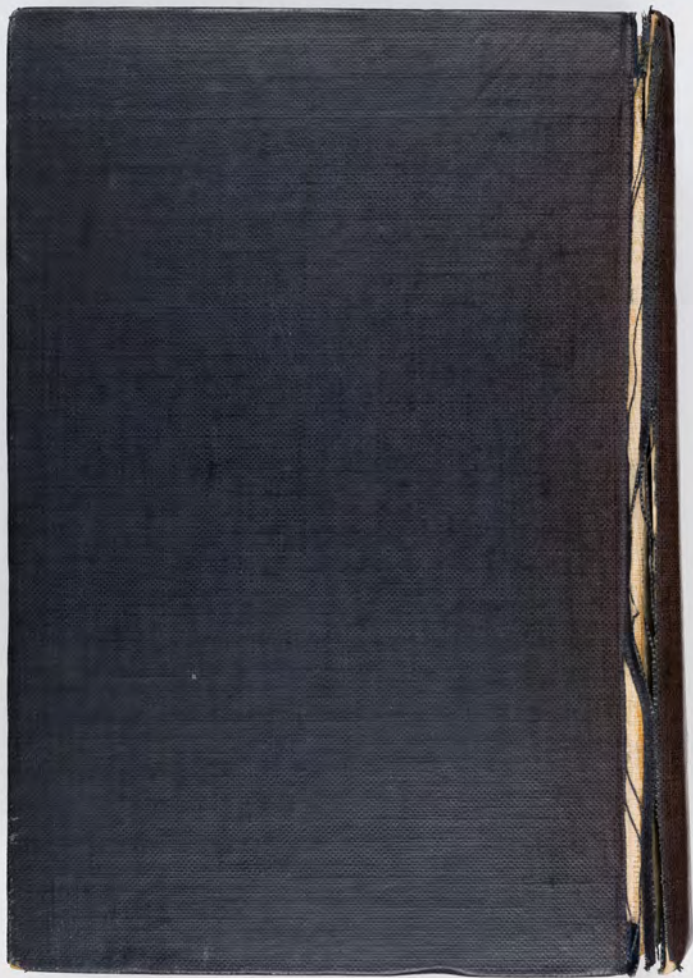

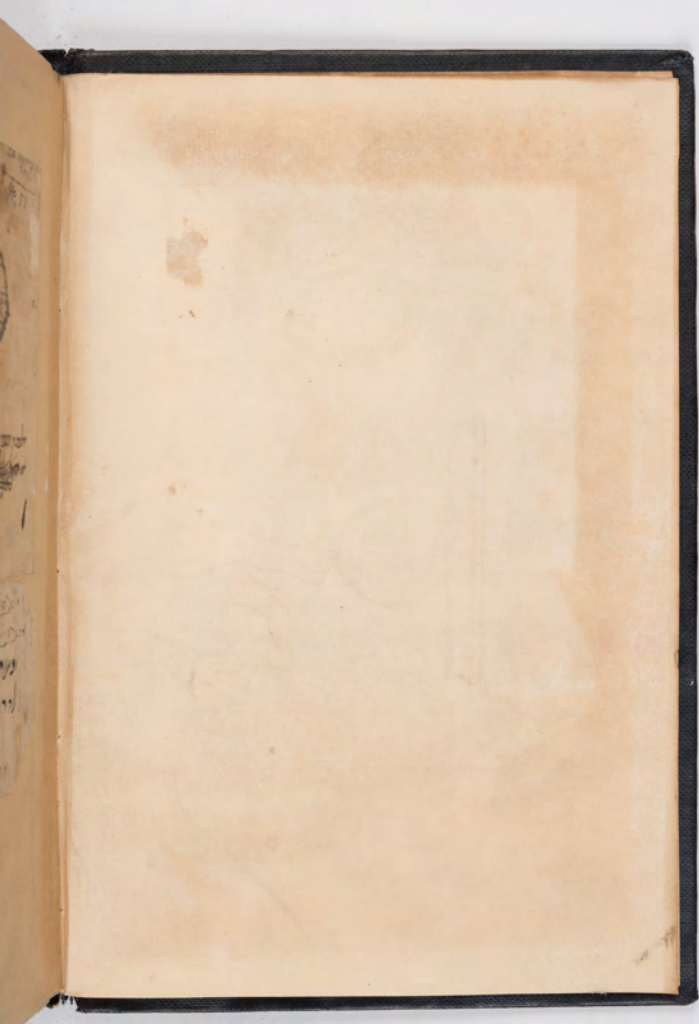

MONTEFIORE
MS.

75

HA NO. 51
LIBRARY

שיריה הכהן הראש לצית מות

51

51

חלפתו קצת בענין ספרים וזכרנו כזה לחתן
 כדעיס יקריס אים

אם יחלף

אם יחלף

אם יחלף

יחלף וכתובת אירושין וזכרון
 להרב הנדל יחזרה הכהן הנדל

אם יחלף

אֵינֶנּוּ מִיָּמֵינוּ וְכִתְּבוּתָם יִקְרָא וְנִשְׁלַח לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 בְּשֵׁם רַחוּם אֱתֵיכֶם לִכְתֹּב

פִּירֹשֶׁת סִדְרֵי שְׁמֵי רַחֲמֵי
 שְׁפִירָה וְהוֹצִיאָה לְאֹרֶךְ כֶּנֶף
 מִדְּנֹרְכָה יְהוּדָה חֲכָהֶן
 חֲלָהֶן בֶּן כְּבוֹד מִדְּ
 וְרַבֵּן אֶלְעָזָר
 חֲחֻקֵּי
 זִמְלָה

וְכִתְּבוּתָם יִקְרָא
 בְּשֵׁם רַחוּם אֱתֵיכֶם
 לִכְתֹּב

מִיָּמֵינוּ וְכִתְּבוּתָם
 יִקְרָא וְנִשְׁלַח
 לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

פִּירֹשֶׁת סִדְרֵי שְׁמֵי רַחֲמֵי
 שְׁפִירָה וְהוֹצִיאָה לְאֹרֶךְ כֶּנֶף
 מִדְּנֹרְכָה יְהוּדָה חֲכָהֶן
 חֲלָהֶן בֶּן כְּבוֹד מִדְּ
 וְרַבֵּן אֶלְעָזָר
 חֲחֻקֵּי
 זִמְלָה

ביתו ובת בנה וכו' שכנס האם נשא אשה אסור בביתו ובבת בנה
כך אם נשא אשה אסור בנאמנה נאם אמה שט דורות למעלה ואם
המין כחם המוות למיאל' אחותו מאמו עדות היא לו ומותרת
לאחיו מן האב ואם נאמה ומת בלא בנים ונפלה לפני אחיה מן
האם ליבום מתוך שערות היא לו פוסלת עדתה עמה אחות
אמו של ראובן עדות היא לו ומותרת לו נשא לעצמו אחיו מן
האב ולא מן האם ומאכלה לו כגון שאביו של שמעון ושמעון
שתי אחיות אחות אשתו מתוך שהיא עדות עליו פטורה לו
החלטה ומן היבום ועדתה נמי אסורה עליו אשת אחיו מן
האם עדות היא לו דכתיב עדות אשת אחיך ודלית' לה בפרק
הבא על יבמתו אחיך ב"מ האב וכו' מן האם ועכשיו אם
מת לו אחיו של ראובן מן האם ולא מן האב בלא בנים אשתו
מותרת לראובן על ידי זיקה שהיו א"י עם תורתו בום לפי
יבום נחל לא באה מן האב כדלית' בפרק שט ד"ף אחות
מבט ישקב שהיו אחים מן האב ואותה אשה פוסלת עדתה כי
היא נאמנה אשה נאמה אמה אחיו של ראובן מן האב וכו'
אשה אחרת ומת שמעון בלא בנים מתוך שאשת לו נשא
עדות היא לו אב מותר אשת אב שלא הותרה לו על ידי זיקה
כדפ"ש פוסלת עדתה עמה אשת אחיו שלא היה לו
כגון ראובן שמת בלא בנים וטל לו אח אחר מיתו וכו'
ועבוד שמעון ויבא את אשתו ולו אשה אחרת ומת בלא בנים
שניה לפני לו שניה פטורת לפי שאשת ראובן ששאף שמעון
אסורה ללו ועמם כרת שאשת אח ברכת כשאר עדות
דכתיב בכולהו כי כל א"י יעל מכל התעבדות האל והבדת
ובמקום מיתו בום כשמת בלא בנים שרייה דתם ואשת
שלא היה בעלמנו שמת קודם לידתו לא שרייה לה דכתיב
אחים יחדו שהיתה להם ישיבה אחת ביוצאי וכו'

ראוב, נא ויהי עלי אסור עולם כחשת אח שיש לו בנים
עכשין טעמא לטען מכת נשואי טעמא, אחיה בעלמא אסור
בשבי ראוב, וכסם שהיא אסורה לו כך ערטה אשתו
אסורה לו די לפי, לקמא, על כל העדויות והומדות עליו
קדמא לטען ליבוס עם עדותיה, ששתיה פטורות, ואם שם
כרת מאחר שפטר הכת, וכלתו שמת בנא ושמה אחיו וכלתו
אסורה לשלם עליו ואפי' לאחר בנא, וכל שמתו שמתה
קודם לחיו אוממה, והיכי משכחת מאן, בבית והיי' הו' ק"ס
ואי' מיאון לא יתמנה, בפרק הי' ש' מקדש מוקמין להבא
שעשה בה מעשה יתמנה ביי' האב, שהיא אביה לאחיה
כשהיא קטנה וש' אי' לאביה בה רשות והלכה ושאת לאחיו
ועוד קטנה יומא דמיאון, דהיי' לה יתמנה ביי' האב, שהרי
קטנה היא ואי' לאביה בה רשות, ואם מיאנה באחיו או
נתגרשה מאחיו או היתה אילנות ממת במת עתה, ואפי' ה' כר
אחיו בבית שהיא אילנות דלא הו' קידוש טעות עתה, מותרת
בדפסק רבא בגמ' וא' ע' דתי' או שנימאן אילנות עדותיהן
מותרות דמאמ' וננימאן אי' מעדקא לא הח' אמ' רבא רבא
שהיו' וא' את אחיו שלא היה בעלמא שמשונה ביצמה עקרא
לה למינות יבוס והרי היא כפי שלא היתה תחתיו ואי' תחתיו
משום ערבת ערוה, וסתם לו כביתו דאמרי ממוא' בעל
וביבוס, בכל בית שמאי, וא' אתה יכול לומר וכו' שבעי' לה
קודם שנשא לאחיו הולך לאו אילנותיה עדי' ומיאון נמי לכו
שהרי גדולתה, ואי' ממוא' לא יתמנה קטנה כדמפל' דמ' בפרק
בית שמאי, וא' ע' דמאכרת ביי' מיאון, על ידי קידוש טעות
בר' לקמא, בפרק נשואי, על האמסה דאמר' ר' יהודה אמ' שמואל
משום ל' ישמעל והיא לא נתפשה אסורה היא נתפשה מותרת
ויש' לך אחת שאל' על' נתפשה מותרת אי' וכו' ש' קידושה

קידושי טעות דאפי' כנה מורכב על כתפה ממאנת וקוללת לה
 איכא מאן דפליג עליה דההיא דר' יהודה דהכי אמ' ר' כהנא
 מאן דעולא דמוקדש על תנאי ובעל תדיכא הימנו וגו' זל"ה
 פני חכמי ולא היה כח בידם להיטיבא בלא גמ' לאפוקי
 משם דאמ' ר' יהודה אמ' שמואל כיון ש' י' שמעל וכו'
 גמ' מנא ה' מי' דערה ויתנה לעולם
 שנה מה תלמוד לכתוב לילות עדות בחייה ומשמע נמי
 אשה נאסרת עליו ולאחר מותה מותרת שומע אני אפי'
 לפטו אחת מכל העדויות תתבס' לעדור ידות הרבה מאד
 ואית דמפרש' לעדור ולא יבור' לא היא ולא ידור שלה וזה
 עיקר דאילו ערת ערה לקמ' בעי מנ' מי' ומשיב' כ' ר' צ
 יהודה לעדור הורה דיבתה ידות הרבה אינן עדות אחת
 כל ד' שחי' על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת כד' ל' כג'
 בפד' ופחות אשה זדונה כרת כשאר עדויות א' ל' ש' הן
 שאלו עדויות אחות אשה מותרת לאחי ואסורה ל' כס' לפי
 שגדוה היא ל' י' עדויות המורות הואיל ואי אפשר ל' ש' א
 לאחי א' האב עדויותה כשש' ש' לאחים אבל עברו
 ופסא לאחי לא עייך למיט' דהא' קדוש' תפס' בה' מכל
 א' ערה לא מוח' כמכ' היה למד ש' איסור עדות באחת
 העדויות לא כמ' שגמ' ופחות לאחי ד' עדות מיתו ניהו דומיא
 דטו עדויות אזהרה שמע' ש' ל' כס' עדות וזרתה והי' ר'
 תנא סבר מזהירי מ' הדי' ובאילו השאר' פלגתא כי כל א' ש'
 י' ש' הינו כרת דבטלה עדויות וגו' פריך כ' ע' דבת דה' ר'
 עליה הא לאו הכי הוה אמנינא אחות אשה מיצמא מא' ק' ש'
 אית עשה ודחי לא תשעה' פי' עשה דיצמא יבוא עליה וק' ש'
 ואשה אלא לא תקח' אימור דאמרין אית עשה ודחי וק' ש'
 לא תעש' גרידא פי' כדילן בג' לא תעש' שיש בו כרת מ' אמרי

[illegible]

מה לחל דבר שחייב על צדו כרת ועל שגגתו חטא אף כח
שחייב על צד כרת ולא גרסי הכא על שגגת חטא מאי לשמות
העפסות הוי מנטיה כחבור יחיד ונטיה מנטיה מנטיה
בעל שחייב על צד כרת ועל שגגת חטא יצור בעל מנטיה
מנטיה פיל מפר העלם יחיד ונטיה ומנטיה מנטיה
יחיד ואחר נטיה ואחר מנטיה מנטיה מנטיה מנטיה
וילמד תחת מנטיה ודבר הכ סברא מנטיה מנטיה מנטיה
חקרי להו ליהוה בעל לפריה תורה אחת יהיה לכם לעול
והנפש אט תגש ביד רמה חקשה כל חקשה כל מה על דבר
שחייב על צד כרת ועל שגגת חטא אף כח דבר שחייב על צדו
כרת ועל שגגת חטא אף כח דבר שחייב על צדו
בי כשאר מנטיה יצור בעל מנטיה מנטיה מנטיה
קרא ואם נפש ו מנטיה על עט דאמא וילמד על מנטיה
מנטיה מנטיה ול האי תורה אחת מאי עבד לה מיכש ליה
לכדתיה לפי שמנטיה שחילת הכת בי יחידים למדוים יחיד
בם קלה לפיכך ממנו פלט מדוים כסף לפיכך ממנו אבר
יכול נחלק בקדמות תלמודה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה
והנפש מתקין לה רב חלקיה מהדוים כועם דכתחלה
אחת הא לאו הכי הוה אמינא נחלק מאי נתי פר יצור
בשאר מנטיה דמית לית שער נטיה בשאר מנטיה
פר לעולה נשער לחטאת יצור בעל הוא דמית ואלא מאי
יחיד נמי הוה קדש כשבר יחיד בשאר מנטיה דמית

אצוריק סלדע אמינא הוה יצור בהוראה דעל מית פר
לעולה ושער לחטאת מנהו נמי לית איפכא מ נמי יצור
מאם תתקנה קמל היתה אמון נשואת מבי ונשואת לאחיו
מאבין לא תפסי בה קידושי שהרי מנטיה כרת ואמר
לכמן כבא מ קידושי תפסי בחייבי כריתות לרבי הכלהו
כשמת

דשע זה לא נכלה זו לזכום לפט נה דלאן אשת המות הואי ואיה
פטרית צרתה. הייתה אמו אעסא אבין וטשאת לאהני מאבין
קידוש תפסין זה ואפי' ל' יהודה דאמ' קידושין תפסין צהייבי
לאוי' וכשמותא צרתה צרתה ופטרה' ואעפ' ששן
האי פתק צמתה וליצא דלוי קא חשיב אמו אעסא אבין צהייבי
ט"ו עריות צמתה ואמו דקתה בשש עריות המורות לאו היא
אמו אעסא אבין לא אמו טשאת אבין ואורחיה דתנא צמתה
אמו טהיא אשת אבין ואשת אבין שאינה אמו והיא דתנא
אמו והדר תנא אשת אבין ולא תנא צהייבי אשת אבין דתנא
אמו צהייבי לאדווי דדוקא קתה אמו אשת אבין ואשת אבין
אמו הולבך לא חשיבא ליה הך פירכא דלעיל דפריך בגמ' הית' אשת
אבין פיס וכולן אסמכתא וכו' מותר לזכר
וכולן אסמכתא וכו' צהייבי גרסי התם אמ' טשאת שעתידה
שלא לזכר אביה אפי' מ'איו אינה צריכה מעגד שידכן מותר
לזכר אמו וכולן אסמכתא וכו' עריות ששן שפטרות
עריותה מן החליצה ומן היבום אסמכתא קודם שמתהבעל או
מיאמ צהייבי או נעגדשו דשמתה ונכלה הינה לפני יצם לא צרת
ערוה וקתה צרת באותה ט"ו וקאמ' דאם מיאמה באחי אבין אהו
נכלה ומת לאחר מו' צרתה מתה צמתה לאביה אפי' יש ל' צרת
ממאנת צהייבי אביה ואי דקידשה אביה לאחין צהייבי סג' לה
צתי' והלא זיכתה תורה לאב בקידושין צת' לאו דקידושין איה
נפשה וקתה דצהייבי מיאמ ונפשתה דשולח' משנה יתעמה
צהייבי האב פירשט צמשה צרתה מהו להתיבם היא אמה
לא קא מיצייא ליה קל וחומר צמותר לה צהייבי שהיה מותר לה
דהי' בעלה הראשון נאסרה עליו עכשין שאם דלאו דל' יוכל
כשנאמת לאחר נאסרה לה כג' יצם שלא הייתה לו שעת הכושר
אצלה משום אסור אשת אח לא כל שכן שתאסר עליו עכשין

מקור

יום כי קא מביעא ליה יערתה מי אלס קל וחומ למדחי יערה אלא
 היא יערתה מלדע הא כתיב בית אחד הוא חולץ ואיט חולץ שני
 בתים ^{מלדע} הכי היא חולצת ויערתה או וכו' ותפשוט דהא ^{למטה}
 אמר קל וחומ נקום ממנה ולהכי אינה מתכמת ויערתה לא
 קל וחומ למדחייה וחולצת או מתכמת יערתה ממאנת ^{למטה}
 קטנה שנפלה ליבום לפט האחי ומיאנה באחד מהם שפנתה
 קדוש ראשו שהיא זקוקה בה לבס זה ערת אילנות מותרת
 דלא ערה שיש בה כרת הוא דומיא דאחות אשה ^{מחזיר} ערת
 גדולתו משנשאת דלא לים קל וחומ לא למדחי ערה לגבי אחיו
 שריא וחולצת או מתכמת שהרי לא מיאנה בה ולא פקעה ^{בגדים}
 קידושי בעלה דהכי קאמרה ליה לזהבך הוא דלא רשינא ^{באחד}
 רשינא לפיכך מותרת לזה שלא מיאנה בגדו אבל לבס שמיאנה
 אסורה דמיאנה עקר לה למיקה וקומי עפה כאשת אח ואם תאמר
 נשואי קמאי עקרא והרי היא נכדית אינא ומוחזרת לו כיד דלא
 עקרא זינה דטלה אחי מינה דלחד מינה קאמריא דהא דלא
 רשינא דמיאנה הא בחכך רשינא הולבך לא פקעא מינה למי
 איסור אשת אח דתהוי כנכרית אינא אילנות דלניתא דלא
 ילדה כמו איל מזהבך פרט לאילנות שאינה יולדת מאשר
 תלד מפיק ליה דקרא הוא ומחזיר גרושתו משני שאתוכו אסור
 מקל וחומ דאמרו לעיל וכל חליטה לא מיפטר דלא ערה ליה
 ולא סת' בה טומאה כדלקמן ואפי' הכי דה וכו' ואפי' בה אילנות
 שהכיר בה בעלה וקומי לשום אשה לא הויא אשת אח לאסור ^{יערתה}
 משום ערת דת משום דהויא לה יערתה ערה שלא במקום ^{מזה}
 דחילו לא היתה אילנות בת תהא אסירה עליו משום דחמו ^{במקום}
 מינה אף במקום יבום ונשיאת דת אילנות ערה שלא ^{במקום}
 מזה והרי יערתה מותרת דלא אסור דחמו ערת ערה לא ^{במקום}
 מינה דכתיב לערור לגלות על צחי במקום עליה הוא דאסירה ^{שלא}

במקום שיהיה מ' וזה נכוח גדול נמצא עדת שוטה יהיה
שתי נשים וזינתה אחת תחתיו ויש עדים ומת בלא בנים הי' עליה
פטורות אף מהחליצה מאי טעם טומאה כתי' זה ונתתה והיא
נטמאה וכת' אחרי אשר הוטמא' בעריות דכתי' בה' א' נטמא
בכל א' וא' ע' דלא כתי' בה' כרת בשוטה וא' לא מצינ' למימר
לא חנן דדמו לאחות אשה כדאמרי' בריש פרקי' מה אחות אשה
מיוחדת כיו' דנשון טומאה כתי' כשאר עדות לאח' א' איסורא
כאחות אשה היא ומאחות אשה ילפ' כד' טומאה בכל קמח
דשאר' איסורה נבעלה שזינת שדגלים לדבר שהרי קינא לה ונתתה
ואסורה לאכל בתרומה אם בת כה' היא אסורה בתרומה דכתי' אשה
דנפס לת' התרומה משזינת כד אמרי' ונטמאה ונעמ' ונעמ' ונעמ'
ג' פעמים שה' צ' צ' צ' וא' לבוש' א' לתרומה ואם מת בעל' וזינת
והא' חבא שוטה ספק דאורייתא היא דכתי' והיא נטמאה והיא לא
נטמאה ואמרי' במסכת שוטה אם נטמאות צמה שותה ואם לא
נטמאות צמה מנא קא' מ' לך הלכ' שעל הספק אסורה וקת' חולצת
ואם איתה דאסורה בעריות אפי' חליצה לא בעיא' ולא מית' צמה
בפר קמ' דשוטה דא' קרמ' והלכה והית' לאיש אחר לאחר וצ' א'
ליצב' שוטה ודמי' ש' לא עדים שנבעלה ואם קדם קי' קת' חליצה
אפי' עד אחד נאמ' כדכתי' ועד א' בה' ודריש' בפר קמ' דשוטה
ועד א' בה' דמי' ש' אחד' שוטה ספק' נבעלה וסת' וא' ידוע אם
נבעלה מ' השוא' ש' שמת לאחר לא יוכל נבעלה הרא' ו'
אחרי א' של הוטמ' שנבעלה לאחר ונשאת' אחד זו אחד זו אסורה
דכתי' והיתה לאיש אחר והויה היט' קידוש' וכת' לא יוכל נבעלה וכת'
שוטה הנסתרה מוק' לה בגמ' שוטה הנבעלה ואמאי קרי' לה נסתרה
ל' שנא' מ' ע' ומקשי' נבעלה טומאה כתי' בה' ומתיר' למי' קם
עליה בלאו דלא יוכל נבעלה ו' ג' מחזיר גרושתו כתי' ו' א' אשתו
שוטה נמי קמי' עליה בלאו מ' כיו' דהוטמאה' ול' נאס' ב' כימ'

דדריש אשר הוטמא לטפיה למחזיר גרושתו מהו שאין לא
בשומה לית ליה ואפי' זינת בשדים הויה ואשות דב' הויה דבת
ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר ואשות דבת או פמי
האשת האחרת וג' והדר בת לא יוכל יצאת גרושה מזינתא
לה לא הויה ולא אשות על אורט שבא עליה בזנות דלא קאמרה
על בלתי וסוטה ספק כגון שקינא לה בעלה ונסתרה ומת
קודם שיסקה או שאינה עתה עתה לא בת גרושה הרי לך
הוציאת ולא מתבטלת ואם היתה לה יורה הרי יצאה מותרת
והוציאת או מתבטלת פיס ואי איתך יכול לומר
בה' וכד משמשות למוך לאחר השמש לנתת מוך באת
מקום לשאוב הזרע ולא קאמרי' הויה לה לשמש במוך ואי
כא' משום משחתת הזרע שהרי אשה אינה מניחה בפרייה
ורביה כדלקמן במכילת' לה שנה טובה קא משמל' שריכות
למשמש במוך וכ' פיל דבא תם זרע פי' אחר לנתת מוך באות
מקום קודם לשמש סעלכר אמרי' במחכת נדה כוונ' לומר
לד' שבים וקימל' במל' נדה שאי' סעל' שאי' עמו ול' משל
לאדם אסור אתה כדל' והחזיר יורטו לחוליו דכשהיה ^{מתעבדת}
אחזרת ומתעבדת דוהה האחד את חברו ופוחס צורט
שמה תמוול את בעה וימות אם תתעבד תהא עריכה לעמול
את בעה מהניק כמו ויבול' ואיזו היא קטנה הראויה שתלד
מבית אחר עשרה שנה ויום אחד עד י' שנה ויום אחד שנה
אות קודם לעשרות פחות מיכ' פחות מאחת עשרה ודאי
תתעבד יורט על שנים עשרה אם תתעבד לא תמות הולכך
משמשות כדרכ' והולכות ומדקאמ' ושמח תמות ולחלוא שמה
תתעבד ותמות דלחוי משמש שאם תתעבד ודאי ^{תמות} מיטת
ממחמת כגון שילדה בקטנותה בת בתוך זמן האמור לעלה
בשנת י' שנתעבדה ולא מתה וקדש אדם את בתה ועצמות

חמותו קטנה ולא היה למאכל כל אותה שנה. כעס הרי ה' כסימוניו
אין לך יולדת ממאנת ואפי' היא קטנה ואפי' לך יהודה דאמ' במסכת
אף כוונתה שנה שערות היא ממאנת עד שירבה השחור. היתם
מפרש לך שירבה ממש לא כפי שיהיו שתי שערות שגבות ועד
שיש שם שערות הרבה. עלה לך לא גרסו. אין כעס כל סימניו
בקטנות חזקה הדימה סימניו ומשהביאה סימניו בתוך שנתו לא
ינשא דהו' סימניו וגדולי נהו' דכתיב ליה לבד זכיד תוך זמן
כל אחד זמן לעט סימניו ולא אמרתי שזמן נהו' ומפי' למא דאמ'
אין חוששין פלוגתא דפול' וינא דוס' גבי קטנה דלאחר יב' שנה
אינה ממאנת אלא דכחשה ולא אשכח דחוששין שמה שאר סימניו
בהכי רב פנחס ור' פפי' משום דער לידה חיששין שמה שאר סימניו
אי אפשר לברוקי מתנ' הלכה עררת בתו
ונשאת כלום ועט במה לאוין שני דהיכא דיש אח אחד ששנה
מותברת לו אין פטור ור' שהרי יש כהן מיתת יבום ואם יבם
השני את ערבתו של אחיו ולא אשה אחרת זמנה ב' בנים וזו
ונפלו לפטור כעס שערות בת פטור שזמנה עליו מעשרת נשיות
מחיו הר' ש' שנפלה בתו לפטור ופטורה בתו הימנה ור' ה' ה' ה'
כאשת אח שיש לה כעס ואסורה לו עולמית כן עררת נשיות של
דהיט משה אחיו השני האחרת פטורה שזו פטורה ור' ה' ה' ה'
מל' ערודי ואפי' ה' מיאיה אחי והלכה עררת נשיות של
ועט במה לאוין השלישי ולא אשה אחרת ומת כלל כעס שתי
אסורות על זה וכן לשלם גמ' מנא ה' ה' ה'
דער עררת פטורה והכא מוכח דלא גרסו בהך כתיב דמיתי
בשמינתא כמיתא בקרבי עריות ערותיה מנא תל' ערודי וכד'
דער ער' לא נפקא ליה עד השתא סברא היא דקרא לנפול' לזה
הוא דאמ' דערות ערות מנא לא הוא דהויא דמיתא ערה
קיימא כלום דכערה שויה רחמ' כדי לפי' לא אחות ולא ערוד

הולכך עירת צרה ובי במקום ערוה קים ואסירה כערה גופה
 למלך מתע כל היכולה למי כל קטנה
 שהיא ערוה ויטלה למא ולא מאנה והרי שואי שלה מדרגת
 דקטנה אי לה יד לקבל קידושיה ואפי' מיאן לא בעיא הואיל
 ומדרגת מקור שרת לגדיה והא דבשא גו מיאן שלא
 יהו מוהא בה מענה המקד וכשמת אחיו נמיתת זיקת נבי עתה
 מדרגת הולכך אינה פוטרת עירתה מן החליטה וזהו חסד
 מדרגת ואעפ' שאינה עירת ערוה על ידי קידוש דאורייתא
 כדמפל טעם בגמ' מוסט שניאנת בעירת ערוה הבעל
 גמ' ולא שנא טעם ולכסוף גדיש ואפי' טעם
 את העיר ולכסוף גדיש את בת אחיו דהו' להו עירות זולתן קודם
 גרוש' אפי' הכי קא שרינא לה ליבגמי טיקתה ומתה דתו א'
 שנתגדשה עירתה מותרת הואיל ודשעת נפילה לא היו ערות
 זו לזו אלא אפי' היתה קלומ' לאחד מיתתה בעל מלמד
 אותה שחמא כשהיא קטנה ותתקור ושואי הדא שוטף למת
 שלא תהא לה זיקה אצל' בס' וישנא א' זר עירתה ותתעבם
 קאמ' מדי' ה' מסייעא לה ל' מושיעא דא' אחד מ'
 הא' ש' עשה מאמר בקטנה מהו לה מיאן להסקי' עליו מאמר
 ולב' א' אפי' במאמר יבמי ושוב אינה עריכה ממנו ג'
 אצל' לה מהו מיאן להסקי' זיקת' כנס מ' עליה לגמרי שלא
 תהא עריכה הימנ' חליטה דודאי' אן חליטה מן יבוס ב' מ'
 לב' עמ' דל' אונעישא מפל' במדק' בית שמיא' מוסק' ומאמר
 מעשה שפרא זיקא דבעל כדחה לה מינא שפרא עירת ערוה
 שמי' להחיל עירת ערוה קתנ' מתנ' דלא מהו משא' וזהו
 כדי' לתת' בה עירתה מוסק' הא דתנ' לאמי' ב' יחזיק' אצל'
 כי' ה' שמי' דקא מיירי' ל' מושיעא נמאנת בעל' שאינה

ערדת ערוה אינ' דמומאט לזיקתו להפקיע נישואי בעלה בעלה
 ותשא לאחד ואיסור לזלזול דליכא אלא איסור לא אשת
 לאיש זר מיאנה כלת נכדית בעלה מותרת לחמוה ^{עליו}
 לנשואי והוא לה כמפונת בט ומותרת אצל מת בט בעלה
 הראשון ומיאנה בזיקתו כס חלה דנשואי קמאי ענין אסורה
 לאביו אלא משעת נפילה נראית כבעלת משעה שנפלה להחכם
 ונזקקה לזכר מחמת נישואי הראשון נראית אותה נשואי
 להיות אשת המת פלגא שלזה הכא נמי בערת הבעה שעת נפילה
 שנזקקה הבעה לזכר מחמת קידושי הראשון נראית נשואי ^{נשואי}
 גמורין להיות אשת המת ונדרתה ערדת הבעה ולא מהני מיחזין
 לנשואיה לנדרתה דאי שרית לה אתי למשרי ערדת הבעה בעלמא
 כאלו שש עדות יש שחמורות משל ומנה
 חומרי שעה נשואות לאחרים כלום שאינ' יכולות להשא נשוא
 שלזה מפנין שיבא לו בה זיקתו כנס ואי' נשואות לעולם לא
 למי שאי' זיקתו כנס בא מה לזה ואם מת בעלה ערדתה
 להשא לזה אמו אינה יכולה לנשא לאחי כמאביוהדי
 היא אשת האב וכ' אשת אביו ואחות אביו ואשת אחיו
 שהיו לו בעם ואשת אחי אביו כול' אסורות לאחיו מאביו
 שאסורות עליו ואי' בהם עד יבום עלזה לעולם ואם נשא לאחרים
 ולהם נשים אחרות ומנה מותרות לנשא לזה שאי' ערדתה
 אסורה לה כשנפלה עליו לזכר עם הערוה פעם אחת כיון
 שפטררה הכת לנדרת ערוה ממנו עמידה עליו עולמית באיסור
 אשתא שיש לו בנים אצל ערדת ערוה שלא נפלה עליו לזכר
 כלל ערדתה נשש מותרות לו והוא הדין נמי לטו עדות אס
 נשאו לאחרים עדותה מותרות לא אחי שש עדות אסורות
 לנשא לאחיו שלזה עדותה מותרות שאי' ערדת ערוה לא כמקום

היטם ואיך שזיות במורה אה הקדש והקדש שש וזקן כעשה
ואשת אש דלא שיכי לבחשכ הכא דערותיה צאיסור ערה
במות ואעסות אצין ומפותת אצין לאחשיב בהדי הקדש
פסיק ליה דתהוי עלוה דפלוגתא דל יהודה ורשב"א
מתני מתני אתה יתרת שטון נשים
לאחי דלא דרשי לצדוק חליט היטות לבית שמאי פסולות מי
הכהונה דאליביה חליטא מעליא בעווח לויה אסורה מדרבנן לדושה
ולבית הלל דאסרי היטות לאחי פטורות אף מן החליטה
זאיעה כלום ולא פוסלת לכה עטבמו היטות לאחי מכשירי
הולדות דלא ממזרי טעו וביטה ללפוס לז' הולדות דממזרי
טעו מחייבי כדעתהא קימי עלהו בכרת אליביהו לז'
אחל בית שמאי מכשירי אהה לכהונה וביטה ללפוס לדושה
היא ופסולה לכה ומתוומה דבי נשה נמי מיפסל בבעילה חייבי
כריתות דכת וכת כה כיתהיה למטה וגרושה מי שוש לאמנות
וגרושי זה ובביטתה יידי לאוי נמי דכת כיתהיה לז' שזר
כיו שבעלה לפסול לה פסלה כפרק למטה לכה גדול לאמנות
וכו ואעפ שכן היטות שנתבמו בבית שמאי ממזרי ה
צאיסור אשת אחה עליהם ואשת אח הוא בכרת ובעירות
שה חייבו פרענות ממזרי ה כדאמרו בפרק אפי הכי לא
נמנה בית הלל מליש נשים מבית שמאי לפי שהיו יידי
לה אמות הבמות מן היטות ופודיש על גב אילן שיש
כניהם לאילן גמ' מנהל נקדל וכו' לא
לאפחות מיא ולאיתר על טו כדמפר בפדק קמ' דמנהל
תעשו אצות אמדות חבורות חבורות הללו תורה אחת לעשו
והללו תורה אחת לעשו בגמ' פריך האי לא תתמודדו מידי
ל' לנפיה דאמ' רחמ' לא תעשו חבורה עלמית ומתנין מס
כ' לים קרא לא תמודדו דמיאמ' אמדות כמו גד גדוד יאדנ'

לאתתגודדו לרבות חבורה דאין גזירה בלא שט דלתין דבת ויתגודדו
 כמשפטם פלגמודין חטין מודין כבית שמאי אשתסרים חמה
 ואשת אנדרגנס דבת ולא ימחה שמי מיש פרט לזה ששמו מחוין
 ואשת אחמץ האם דבת המיוחדין בנחלה פרט לאחי מץ האם אשת
 גר ואשת שרד מיוחדת לקמיה מפלג אילונית דבת אשר תגר פרט
 לאילונית החלשת והטטה מתיבמות ולא חוליות לפי שאין צמח
 ואמרה איסור מינה שנות מדברי סופרים ואסור קדושה למנה
 לבנה גדול גרושה וחלוטה לכה הדיוט ואשר חייבי לאוין בדין וזה
 עשה ודאחי את לאתעשה לא גזירה באה דאסורה מן ביהמ"ד
 המיוחדת ביהמ"ד קידש אחת משת אחיות דלמ פסל בחלות
 דתקנתא מן ביהמ"ד בזה בולד כלתה פי אשת עקב ואשת ראובן
 בנהגן שנתעסקו בזה צמח בואה אחת ויש לעקב בזה
 וסמו שמואל ביהמ"ד הפסקות מותר שמי לעבם שמויה לפי
 שהאחת אשת אחי והאחרת אשת בן אחיו והיא מותרת לכל
 מת שמי חלוצין בזה הפסקות לא שט ואסור אחר מה לעבמה
 האב בזה ביהמ"ד כעבם אשת אחי אביו מי שלא זהת אחר
 בעלה נחריש ונשאתו וזה ואין ידוע אם בזה לראשון או בן
 לאחר וזהו לה בעם מן הראשון ומן השני אם מת זה הן חרפין
 הראשון וכן האחרון חולצין לאשתו ולא מיצמי שכל אחד מה שבו
 לעבם שמי חיון אחיו מאביו והרי הוא אחיו מאמו בודאי
 ואשת אחיו מאמו אסורה על האדם לעולם מאוס ערוה וכזה הן
 הפסק חולץ לנשואו ולא מיבם ואסור לקיימין אפ"ע דכח
 ופרות שפכה מהדר ולא אצקן

הדרן עלך חמי עשרה
 שלא היה צונומו פטרת ערונה הא לחודה קא מפירט משום צדע
 לא שמושינן פלוגתא דל שמשן שני אחין שחד אחא הוה
 לה נמי בן שמתו וטל לו אח ונפלה לפניו אשתהמת אצל ביהמ"ד

ונא ליכא עדות שכל אות השנים הנפלות לפניו מאחיו כל אלו
 עליו משום נשי אחיו שלא היה בעולם ולא משום עדות ואחר
 ייבם השני את אחת אחיו ולו אישה אחרת ומת הראשונה
 וכלא הראשון יראה בלא יבום וכלא חליצה ומותרת לשון השני
 היא אשת היבם שמת שהיתה יתרה של צמחא עשה בה מאמר
 לא ייבם אחר שטלד האם לא עשה בה מאמר ולא הספיק לבגד
 עד שמת חולצת ולא מת צמח דקידו שי מאמר דצנע נעשו
 ואמור לבגד כיון דעבד בה מאמר לא תתבם שעה ראשונה היא
 במקצת על ידי מאמר והרי שעה ערה לאשת אחיו שלא היה
 בעולם וכלא חליצה נמי לא תתבם דמאמר אשתו לא תתבם
 למהוי שעה יתרה למפטר טלד כלום וצנע מאמר דהוא
 נמי בזיקה לחודה כי לא עבד בה מאמר והא דתתבם מאמר
 לאפוקי מדבית שמאי דאמרי מאמר קטן נאמר
 ואחר כך טלד להם אה אטף שמיא אשתו וזו שעה ראשונה
 באיסור אשתאח שלא היה בעולם בדאמרי דעצמא צנע
 עדיו יבומי הראשונים עליה עשה בה השני חסד וחסד כל יבם
 עדיו ומת השני חולצתו לא מת צמחא כדפרשי דמאמר
 ולא אהני ול שמוע לא מהדר לא איבם ממש דאי אעשה בה
 מאמר היכי כי נמי מיבם לאו זו שירצה והא אמרי צנע
 ליה או כבנוסה דמא אמו לא והיא לה אשתא אחיו שלא היה
 בעולם עדיו לא היתה מעולם אשתו שלש נגזרה ות דקצח ל שמוע
 צנע שאם חלק לבגד מאמר לא נפגרה יתרה משום דמספיק
 לה או מאמר כבנוסה דמיא אמו לא ולא חות ספק מוסיא מידי
 ודאי מוקי דכפסא צנע דלא פליג ל שמוע לא אסופה והיא
 יבם ואחר כך טלד דמי אשתא בהתירה אשתא אצל ארישא
 דהיא טלד ואחר כך יבם לא פליג ותרביה לרצנא אי תגריך ולא
 אף זקתנא כלום אורחיה דתנא למיכסל ומיתא מילתא דאשתא

[illegible][illegible]

אמניא נילת אחיה מלוט כתב רחמ' יהוד' וא' סנד רחמ' יהוד'
היה אמניא דלמדידי באבא/אומא/טריכה/ ובגל' מפ' לה/ שפיר'
ש' זיקה/ חת' יום/ רחוקה/ היום/ ואחיה/ אמניא/ משום

המדת שומרת ידם שתיקדט אחין שליכם את אחותה שליכמה
מאוסל יהודה ב' בטרשא אמרו אומרינו

מה שקידש שחיה ונמנה המות מלפניו לפי ששחיה ונמנה המות
הואיל ולאחר שחיה ונמנה המות מלפניו לפי ששחיה ונמנה המות
עד שחיה ונמנה המות מלפניו לפי ששחיה ונמנה המות

לפני יום אחד הוא דרש וזאת היה ראשונה שזכה לזכותו. אבל
היה שם שם יבנה דלא מיחדא זיקה לגביה זיקה

הוא זקנה וישיבה באמה קא מ'ס'ן דזיקה בכדי לא פסקה צד
דעצד צה מעשה דאי חל'ן לה אחד מ'האחים הוא אס'ה קרובות

דמקשה להו זיקה מיטהו על ידי חליטתו שזה זיקת כל היבום על זה שחל ושאר האחים ליה ליה מינה חזקה זיקה

זיקה
מסר לקצו במשנה חולעת ולא מתצמות באיסור דה"י אין
מתל
איסור מצוה ואיסור דקדושה

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר אֶתְּחַנֵּן אֵלָיו
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר אֶתְּחַנֵּן אֵלָיו

כלום אחותה של ערוה או חולצת או מוטעמת ולא דמי כמא
דנסיב אחות זקוקת שהאחרת אינה זקוקת שהרי אסורה
שנות לעדיות ובג' מפ' להי לקמ' ממזרת ונתינה לישראל
היידי לאוי' ממזרת לא יבא ממזר עתה לא תתחתן עם דתו
בשבע אומות ונתינים מז' אומות ה' דכתי' ויאמר ישראל אהוי
אולי בקרבי אתה יושב לקמ' צפרקה עדל אלמנה לכה גדול שמת
אחיו ההדינו ונפלה אלמנתה מית לפעו גרושה וחלושה לכה
כגו' שעבר ושלא אחיו גרושה או חלושה ומת ונפל לפעו זה
ליום עדיקה חלושה שהרי תפסו לו לראשון קידוש' שהקידוש'
תופס' בחיידי לאוי' אבל יבומי לא שהרי אסורה לחתונה כה'
ואפסודי בולא כלום לא דלא אים לאו למיפטרה דלפי' מאחות
אשה דפל קמ' או נמי אחיו חלל היה ויכול לכנס גרושה וחלושה
גמ' אלמנה לכה גדול וכו' בוג' מקשי
קא פסיק ותאט לא שא מ' האידוסי' ולא שא מ' השואבי' בשל
מ' השואבי' אי' עשה פי' דיבמה יבא ענה דוחה את לא תעשה
ועשה לא תעשה למנה לא יקח' עשה דסת כי אם ברטלה
מעמיו' ברטלה ולא בעולה ולא הוא מכלל עשה עשה אלא
אלמנה מ' האידוסי' יבא עשה ודחה לא תעשה ומשני אלא
אם רבא גזרה ביה ראשונה אטו ביה שניה פי' דלא מיני' נוחי
דהא יתיקים ליה עשה שכבר קנאה ותיקים בה מיתת יבום
מביאה ראשונה כדקתני בסייתא גבי פתע דכח וכו' וסבה
אם בעל קטן בביאה ראשונה ואסור לקיים בביאה שניה דלא
קיימי עליה בג' מית' סמך לשניות וסמך את' משמרת
עאו משמרת למשמרת תל' רבנא ה' שעות וכו'
אם אביו מינה לפא דאם אמו דשעה היא וגזר רבנ' עולה
דמיתה למיתה הוא הו' אמרו בג' משום דתנייהו דצי' אימא
דצתי קרלו לכו כל ימי ביה שום אימא קור' לה הבנים אימא

רבתי כגו, אס אביו ואס אמו הולכך אתי לאיחלוסי. אשת אביו ערוה
 אשת אביו אביו שניה. ומוסס אשת אבי אביו גזור אשת אביו אמו
 וטעם מפ' כגו כולה דני אשה רבה קרו להו. אשת אחי האב
 שניה היא לאשת אחי האב מפ' האב דהויא ערוה דאורייתא דבת ערוה
 אחי אבדך לאתגלה לאשתו לאתקרב. ומוקמינן לה בהבא על
 יצמתו באשת אחי האב מפ' האב ומוסס אשת אחי האב מפ' האב
 היא גזרו נמי על אשת אחי האב מפ' האב דאניכא יד אחי אמו
 אכל לאשת אחי האב מפ' האב דליכא שום יד אחי לאגזור בה
 וצבא דאני לה ופשיט לה לאיסורא קבע לה רבנא הרבנא דהדינא
 בלתי דת. אשתה דת ומוסס אשתה משום בלתי דת וכלתה
 בלתי. באשת חמין שאינה חמות ולא גזור בה רבנא משום חמות
 דאמרינן צבא דת גזרו שעות על חמות כגו. אשת חמין
 וכן בת חמות ערוה אשת בת חמות מותרת וכן בת חמין ערוה
 אשת בת חמין מותרת וכן חורגתו ערוה חורגה מותרת וכן בת
 ערוה אשת בת חורגה מותרת. כעמ' דכלהני דלמא תקרב לה
 עד דאיכא תרי קידושי כגו. אשת חמין בקידושין שקידש זה אשת
 אשתו נתקרב זה אשתו ועדין אשת חמין רחוקה לו כל זמן שלא
 קידשה חמין וכן כולה. והורגו מותר באשתו שלב על אמו
 ואם צבת שהיתה לו מאשה אחרת ומוססת פשיט היא ומוסס
 כולה קא חשיב ואזיל הי שדיין והוי אסורין. ואשת חורגה כלב
 נמי אשת אשת חורגה מותרת לו אני מותרת לך דמותר אדם
 באשת חורגה. ובתי אסורה לך כד אמרו. אסור בבית חורגה
 היא ואמאי תע לה בהדי שניות תמי נמי אני מותרת לך ואתי
 אסורה לך דמשמע אשתה דבתי אסורה לך משום אהות אשתך
 בדידי לא גזרו רבנא. ולתע נמי מותר באשת חמין ואסור בבית
 ואשת חמין אמו וכן. אסור בת חורגה פשיטא ליה דאפילו אמו
 מיתת אשתו אסור בביתנה אהדי תע לה. אכל בת אשת חמין

מהמיו לאו אסורא פסיקא דעין בה כל שעתא הוא שהי אחר מיתת
אשתו מותר בה ואחות אשתו מותרת לו לאחר מיתתו ומי
פסיק איסורה לא תת לה ארבע נשים שנהבם צאות שנות
שיש לה הפסק דמוטות ואין פסק איסור והשלישית שיתחברות
ונקנט רב לידה תלת נקנט רב בדידה לפרוש תלת מהן ארבע
אבל רבי עית לא הוה ידע מאי היא אבל גמרה הוה גמיר דארבע
ענהו אשת אחי האם מן האב ואשת אחי האב מן האם וכלת
בתו וכלתני יש לה הפסק ולא אסרו לא אשת אחי אבי האם
האב ולא אשת אחי אבי האב מן האם ולא אשת אחי אבי
מן האם ולא כלת בת בתו אבל כלתני הקאי להם הפסק
מה עד סוף כל הדורות הוא נמי שניה כגון אם אמו וכן אשת
אביו למעלה מה עד עולם כגון אשת אבי אביו ואם
אביו ואשת אבי אמו אי לה הפסק ואסורה אף אשת אבי
אמו וכלתני כגון וטעם דרב הני תלת דאמי יש לה הפסק
משום דלא שיכא ענה ערוה דאורייתא אבל אם אמו דשיכא ענה
ערוה דאורייתא כגון אמו וכן אשת אבי אביו יש בדידה אשת
דאורייתא ואם אביו נמי אע"ה דלא שיכא בדידה ערוה דאורייתא
אי לה הפסק ואסורה אף אם אביו דמיחלפא באם אם אמו
ואשת אבי אמו אע"ה דלא שיכא ענה ערוה דאורייתא אין
לה הפסק משום דמיחלפא באשת אבי אביו דאין אשת
יש לה הפסק אתו למימר באשת אבי אביו יש לה הפסק וכלת
כגון נמי אי לה הפסק וכלתני כגון אסורה הואיל ושיכא בדידות
הללו איסור טעם דאורייתא וזערי מוסף אף אשת אבי אמו
יש לה הפסק הואיל ולא שיכא למטה ידיה ערוה דאורייתא ולפי
חייסין דמיחלפא באשת אבי אביו והתם שיכא דאזיל למסכת
אביו אדם רגל לילך וידע שיש שם קורבא טפי מאמו הולכך
לא מיהלפא שיש שבתו דור שלישי הבא מבטו כגון בת בן

בט הוא שנה וכן דוד שלשי שבבת כגון כח שבת שנה אצל עד
שלשי הוי ערוה שבצ' מאות. בת כ' שנה ושבבת אשתו שבבת
בתה שנה אצל למעלה מדוד שלשי הוי ערוה כגון בת כ' שנה ובת
רביעי שבחמין. דוד רביעי שבחמין כגון אם אם חמין שהיא דוד
רביעי לאשתו וכן היא גומל נמי רביעי שבחמין עד שרבעה
דורות למעלה יש בה ערוה ורביעית שנה אצל ה' אשתו וחמין
ואם חמיותה שהיא ערוה ואם אם חמיותה שנה כי קאמר ר' יהושע
דקא חמין במיתו דלעיל ארבע נשים יש לה הפסק שלשי
ורביעי דתאמר ל' חייא לעיל דקא קאמר דבטפי לא גזר משום
דיש להם הפסק ולא איפשיטא בהדיא וכן דלא איפשיטא
עבדיה למעלה דיש לה הפסק דקמי' ל' ספיקא דרבנן לעיל
יורש"י אם אביו אביו מי כח יורה מה שאמר ר' יוחנן
אם אביו וקמי' ל' שמי' לה הפסק כגון אם אם אביו עד למעלה
אסורה ולא כמו שפירש למעלה לפי רבנן שלמה זל אם
אביו דאם כן דהוי בכלל הבריתא מה הוסיף ב' קפרא אשת
אחי אביו אסורה לו ערוה היא מן התורה ומיתא דפשיטא
היא לא משום דרבי למיתו ובה מותרת לו דלא גזרין עלה
בשביע' א' ע' שהיא ערוה בתה מותרת ואחי אביו מותרת
ובבת א' שמי' דאע"ה דאשת אחיו ערוה אשת אחיו ובה
ב' אחיו מותרת ולא גזרין אטו דידה וכן תאמר בכלם
המהזיר גרשון משטמא תחולת שהרי זקוקה היא דלא
שאין ב' כרת ותפשי בה קידושי אחיו ולא מילם לאו למפטרנה בלוי
כלום ולא מת' צמת שהרי עומדת עליו בלא דלא וכל
מת' צמת דהא דבת אחרי אשר הוטמא לא קמי' אמוחיל דישת
דתי' היא וערתה פטורות כעירות אלא משנה ודאיתקא
בבב' קמא' הבא עליה שונה או מזיד פסלה וכן דת' בפסק
הבא עלי' צמתו וכן הבא על אחת מכל עריות האמורות בתורה

אוספולות שמנה לכה גדול וכו' פסל ולא חלק ב' ביאה לביאה
שניות וכו' אי' להם כחצ' לקמ' צפר' יש מותר מפל' מנה ^{למחש}
אי' לה לשטה אבל תפסת' לה' עדיות פוטות עדיותה' דלא
אות עשה ודחי לא תבשה' שישנו כרת דב' עדיות צ' עדות
זכרת דכח' ואשה' לאח' לא תקח לערור ואכולה' עדיות כח
ונכרת' שניות חולעות ולא מת' כמות שהרי אקורות ^{מזדבנן}
לקדושה קלה' מה שהיה אסור להם בגיות' הותר לה' צ' הדות
אבל בשניות מותר' ולא כהך שנות דא' תי' ליה אהל' ^{לענין}
על ידי אשתו דהרי הוא כי שאל לכל דבריו לא בשניות לעניות
שלו עדיות שלו לא משכחת שיהו לה' שנות לא אמו שאם
ה' נשוי אס' אמו לא ינשא' אחים מק' האם לא יעידוה' על זה
דאחים גמורים הם שיש להם תורבת אס' דהא ודאי אס' הוא
ודיל' אות' לאס' הדי נמי תרי' אחי' יא' דל' ואס' העיד' ^{עדות}
עדות דכקט' שאל' דמי' משע' לכתלה' דחמ' שפקדי' ^{לדע}
גוי דכח' וזממת סוסים וזממתם הולך תורבת' אינה תורבת' מאי
שנא עדות מעדות דג' עדות לא די' נ' להו' כישל' ^{לעדיות}
דיע' להו' כישל' ואע"ג דאמרו' שלא יאמרו' באים מקדושה
חמורה לקדושה קלה' הא ודאי עיקר טעמ' לא משום הכי' ^{הוא}
לכל מסורה ואי' שרית ליה לקיומה' אות' למי שרי' גמי' עדות
דטלי' עמ' לא ידעי' דטעמ' דג' משום דכקט' שאל' דמי' ^{ומי'}
תורבת' חשונה תורבת' יתל' גיות' לבית ד' מקורה' וה' יודעי'
דכקט' שאל' דמי' ^{ומי'} תורבת' חשונה וכשר' לעדות אהל' ^{שני}
אחי' רבנו משה ב"ר מיימו' זצ"ל מני' שניות ^{עשרים}
א' אס' אמו וזו אי' לה הפסק לא מפיל' אס' אס' אס' אמו עד
מעלה מקורה' ב' ואס' אבי' אמו בנכד' ג' ואס' אבי' וזו אי'
לה הפסק לא אס' אס' אס' אס' על מעלה מקורה' ד' ואס' אבי'
אבי' בנכד' ה' ואשת אבי' אבי' וזו אי' לה הפסק אפי' אשת

יקבב אבינו אסורה על א ממונא | ואשת אבי אמונא בלבד
 ואשת אחי האב מן האם | ואשת אחי האב בן מן האם בן
 האב | וכלת בנו וזו מן לה הפסק כלת בן בן עד סוף השנים
 אסורה עד שתהיה אשת אחד ממונא שניה על יקבב אבינו
 וכלת בתו בלבד | ואשת בתו בלבד | יב וסת בן
 בלבד | יג וסת בתו בלבד | יד וסת
 בן אשתו בלבד | יו וסת בת אשתו בלבד | יז ואם אב
 אשתו בלבד | יח ואם אב אשתו בלבד | יט ואם אב
 אשתו בלבד | כ ואם אב אב אשתו בלבד נמינא השנוא
 לה הפסק ארבע אב האם עד למעלה ואם האב למעלה ואשת
 אב עד למעלה ואשת בן עד למטה עד כח מדבריו זל
 מתבאר ואחיו הוא לכל דבר מכל בנה שפחה ובער
 וולד בתה אצל כד ילך בנה על מכרו ועל קללתו אם הכה או
 קלל את אביו חייב מיתה גמ' לאיתו ממזר גמ'
 פריך פשיטא ומתריך סל דע אמינ' לילך אחוה אחוה מצד
 מה להלן בשד' ולא פסול' אף כח כח ולא פסול' קא מש' לן
 ואימ' הכי נמי מדלשט' יבום מיפטר פטר דב' כל דהוא אפילו
 ממזר פטר אשת אביו מן החליטה ומ' היבום כד מפס' וז' מ' לן
 ש' עליו מ' זקוק נמי זקוק לאשת אחיו ל'בום שאפילו א' כח אב
 לא ממזר זה זקוקה לחליטה | גזירה ביאה ראשונה אטו ביאה
 שניה פירטנו למעלה | ול'טמא לו בנה פריך פשיטא אחיו הוא
 סל דע אמינא הואיל וכל כי אם לשאריו הקרוב לו ואם מ' אב
 זה אשתו פיר' אלא מיטמא לאשתו וכל' לא יטמא בנה בנה
 פיר' בעל באשתו אלא אינו מיטמא לה והשתא קש' מ' אשתו
 מיטמא הוא לאשתו כשהוא וא' מיטמא לאב פסול' קמל'
 ואימ' הכי נמי ה'תם לאפוקי קיימא הכא אחיו הוא פ' ה'תם
 בעמוד והויטא הוא דכל שעה שהוא מקיימה עובר בלאו עד

עד שישיא הולכך כשמתה תתנו לא הותר ליעמא זה האשה
וילדיה תהיה לאדונה למ' בנים בתר דידה אזלי וג'י שפחה כתן
כי יסיר את בנה מדלא כתן כי תסיר שמ' מי' הכי קאמ' בתן לא
תתן לבנה כי יסיר בעל בתך את בנה שתתן לו בתך מאחרי אצל
אבית לא תתן לבנה לא קא מהדר דלא קרינא ביה כי תסיר בת
הגוי את בנה שתתן מאחרי לש בנה מ' הגוי' אינו קרוי בנה
בעושה מעשה עמך והאי כיון שהוליד ממזר לאו עשה מעשה
עמך הוא בשעשה תשובה וא' ע' רתגא לש' ע'י' מנשיא
אומ' אי זה הוא מעשה לא יוכל לתתן זה הנא על הערה והוליד
ממזר ב' ממזר השתא מיהא עושה מעשה עמך הוא הוא
ושב ונהי דעומ' גלי ונזכר כל זמן שממזר קיים מיהא
ואילך בעל עושה מעשה עמך הוא לא להכור ולא לתתן אם
נתת יב' מ'יו' מלקותא נדוי אמרי רבא אתא הני מילי אפחה
דאחרת דומיא דנכריתא אמ' רב האי גאון זל בשבועותיו
שחזר בו רב נדרואי גאון זל וכ' אמ' רב יהודאי גאון שאני
קרוי בנה לפי שלא נזרע בקדושה וכ' פסק רבנו משה זל וזה
הרי שהיה לו ב' מה שפחה שלו ושהללו ושהדרה ונשאה ומת
בלא זרע תתיבם לאחיו וא' ע' שבעה ממנו קיים שבעה
עד כאן לשוננו אם כ' אינו בנה לבו לעני' ידושה ולא לעני' בוס'
מת' ואינו יודע איז קידש השתא
משמע' ברמ' לה אחת מכ' מקודשת ל' אסור בשניהן
דכל חדא וחדא איכא למימר זו אחות משה חולץ לשניהן
דכל אחתיש לומ' זו היא אחות זקוקתו ואינו חולץ לאחת
לאחר דלמ' פגע באחות זקוקתו אחד חולץ לאחת מה' ואחר
כך מיבם השני את האחרת ממנה נפשו אם יבמנו היא שפיר
ייבם ואם לאו משה בעלמ' הוא כונש שהרי אחת זקוקה
דכיון דחלץ אחת לראשונה פקעה זיקה מיטה אסקדמו אכשו

קודם שנגמלו כבודיך שלא חלץ אחד מהם מלפני שניהם כנסו אין
מזיזי' דהשתא ליתיה לאיסורא ממה נפשך אם ראשון יצמית
כנס שני אשה מעלה כנס ואם ראשון אחות זקוקתו כנס ההיא
שעתא הוה דהויא איסור מצל משבא אחיו ויבם את דאשה
יצמית פקע זיקתה מאידך למפרע. **אם** שחין
מסורי' לביאה איסור' לביאה דלא ידע לאי זקידט אפי' צמית
קידוש' האוי קידוש' ועדיכא גב' כדקתג מתג' ופלוגת
ורבא היא בקדוש' ועמ' תהי תו צמית דמא' דא' לא האוי קידוש'
בשעתו בשעת קידוש' הכיר בה ואותה שעה הוה מסורי' לביאה
לפיכך עדיכא גב' מתג' שנים שקידשו' שתי
אחיות והם נכרים זה חולץ לשניה כו' דחד מיניהו זמין לצמית
די' לגב' באחות זקוקת פגע' ואם קדמו ונכנסו גמי מנשא' מידם
דחא מקיימי אחות זקוקתו כל שעתא' לזה אחד ולזה שנים
ההייד חולץ לשניה שמי אפשר ליבם אחת לא קודם חליצת
שניה משום אחות זקוקתו ולא אחר חליצתה משום אחות
לפיכך הואיל ואסור ליבם חלוץ תחלה לשניה כדי להותיר אותה
שהיא יצמית ותשתי מאיסור יבם לשוק' והשנים א' חולץ
לאחת מהם לאפקעי' זיקה אם זו יצמית ותשתי אחותה לשני
ממה נפשך אם יצמית הש' שפיר ואם אחותה הוה האסור פקע
זיקת יצמיה בנח' יצמית אחיו ומשום יצמיה לשוק צמית
שהייד חולץ ההייד שהוא נכרי' ואם קדמו ונכנסו איילו השנים
שלא חלץ אחד מהם לא שניהם כנסו דהשתא ליתיה לאיסור
ממה נפשך כד פריש' באידך לזה שנים לזה צמית ג' לשני
אחים דאובן ושמעון ולאחר שמת למוס' יש לו משני אחים
גד ואשר ימיו שלזה דאובן אחיו שלמת זה חולץ לאחת וכל' ד'
אדון שלמת אחד חולץ לאחת ואחר כך מיבם שמו' חליצתו
שלזה ואשר מיבם חליצתו של דאובן ממה נפשך אם זו יצמית

שמה שפיר נסיון שהרי אחיו לוי הלך באהותה ואותה חליטה
 אינה כלום ואי לא יבמותה היא שפיר נסיון נכרית ודאי ומשום
 אהות זקוקה ליכא שהרי הלך אחיו לאהותה שהיא יבמותה
 לה זיקה ואי משום יבמה לשוק הרי חליטה זו מאחי בעלה הרי
 מאחד מן האחים שלמת אחר קדמו שנים שלמה וחסד
 משום דלא ידעי אי זו יבמות לא יבמו אחי האחד זה את זו
 וזה אתן דקמא דנסיב איכא למימר זו היא אהות זקוקת לא
 אחד חולץ תהיה לאהות ואחד מיבם לשטה ממה נפשך דמ
 היא שפיר ואם לא באהות זקוקת לא פגש שהרי הלך אחי
 ויבמה לשוק נמי לא הויא שהרי היא חליטה מאחי בעלה ואם
 קדמו אילו שנים אחרים ופגשו אהר חליטה ולא באו ליבמות
 דאין מוסיף מידם כד פדיון שהרי אף כאן לא ספק איסור
 אהות זקוקה בעי שאין שלדא שונה ואיכא למיבם קמא דנסיב
 יבמותה הויא ושפיר נסיון ובתרא נמי שפיר נסיון נכרית ואי
 נמי הוה איפכא וקמא פגש באהות זקוקתו כיון שבא שני
 ויבם פתח איסורא מאחיו והותרה לו אשתו ואיסורא דעבד
 שבד' ג דוקא מחלץ והדר יבומי
 דפקעה זיקה בה ליטת אחיו ואינה שלה שני אהות זקוקה אבל
 יבומי בדישן והדר מיחלץ שני לא ידך לא דקמא כי יבם
 דילמ' פקע באהות זקוקתו ומאי שנא מיהא דתע' ארבעה
 וכו' מיספיה דהך משטה פריך דתני אס קדמו ופגשו ויבאו
 מתני' דהרי קתני קדמו ופגשו אי מוסיף התם משום זיקה
 אולי' זיקה למיסקרה לאהותה משום אהות זקוקתו דמשני
 באו והולך כי חליץ לה היא דעלה דא שונה לא הותרה שנה
 ונאסרה בשעת נפילתה ואי חליץ נמי לשטה לא מאתרייה
 דא שנה הויא ונאסרה בשעת נפילת השטה דכל יבמה
 שנה אחת על יבמה אפילו לאחר נפילה הרי כא שנה אחת

לה בנים ואסור לה נשואים ומסוס הכי יוסיא דכיו דודאי באיסור
 כל חד וחד אמרי ליה מאי שרא לך אבד הכא מי יסוד דאכא
 איסורא איסור כל חד וחד דידיה מתדמיא ליה ואפי שניהם
 שהיה דודאי חליטה קא נביח חד מיניה וכל שעתא איסור
 דמקיימי לה אפי הכי לא חשו חכמי להויטא מידן מאי טעמא
 חליטה מדרבנן אסורה לה וספק חליטה כגון דלכל חד אינה
 לא כפיט שמי ידוע אי זו תקדשה וכאנפלו לא נסא אי זו
 ואי זו יצאה והיה הבכור כנומ המיבס יהיה בכור אשר תלד
 ואותה יצאה תהא ראויה לצד פרט לאילנות בעלה שטחן אלו
 ולא יחלקן אחיו עמו אינה אומ' דהאי יקום ביבס משתע שנים
 קם על שם אחיו בעלה או איט' אלא בב' שילד לו משתע
 הב' הבכור שילד יקום על שם אחיו המת שם היה שם המת
 יוסה קורין לזה כיון כיוסה פרט לבנים שאשתם סרים ונתנם
 או נמי יבס סרים לא ייבס אי מקרא יוסה מידי פשוטא
 דרשין ליה לדרשא מידי פשוטא לא נפיק אפיקתיה למרי ליה
 ממשמעותה שמי יצריך לקרות בנא בשם אחיו המת והכי בגיזל
 מדרבה מתא הובע טועט עליו דבר לבן
 וחודש אורא מהאספה לא יבס משום ולזוט שפוטם החזק
 ממך שיאמר ודלים לדבר שקלל עמה הובע מאשת
 איש והויטאה בית דין מתחת בעלה בשביל זה שאסרה שו
 והלך זה וטאה יוסיא מדרבנן אפידא נמי לבועל וטאה
 נטמאה ב' פעמים א' לבועל וא' לבועל נב
 ובעדים שיש עדי טומאה משום הכי יוסיא דטאה
 דכת וטמאה נטמאה אחד לבועל וא' לבועל וקא מיירד
 אתרו ביה דא אתרו ביה בר קטלן הוא ובית דין
 לא בעדים דא אשה נאסרת על בעלה משום קול ואותה
 למי' דוקא מתא משום הכי יוסיא נטע דאיכא עדים אבד

בלא עדים לא בדכ שאעפ שכם הנובע ואם צא עדי טומאוד
 מכלל דרישא בליכא עדים וקתנא איה בנים אב כנס יוסי
 והיכי מוקים רב למתנא דקתנא בריכא עדים ואוקמה רב לראי
 מתנתא דתנא בדכ דקתנא דאעפ דליכא עדים מפקתנא
 ריכא מוכר לנשים בשמים להתקטט ומתוך שעסקן עם הנשים
 חשוד בדבר סיני כשי מכנסים שהיו נשים חונדות משנס
 יגענות וצנעות תשמיש מתירות ועבשו יש להנא שצנעות
 תשמיש התירתו ושכשו חונדות ומכשר הדבר שיש להנא
 לבי שר רוק למעלה מה הכילה והריכא יוצא מה הכית לנא
 כשקלל עמה ופניה למעלה ריקה ככילה הפרוסה על מטה
 מקום מושלים הפוכים מקום הין מיוחד למעלה תחת
 מיטותה כד אירינא בבבא בתרא מיטת שלתל חסדא מנה
 תחתיה סגלים בימות החמה ומשלים בימות הגשם והיה
 דישא מושב המושל בקרקע תיחוח שרתת המיטה ושכשו
 מינא אותו מקום הפוך שרוש פיה המושל נכר לו ויש לו
 מתוך שבהול לקלל עמה השלך מושלים מהר והיו פתחי
 מושלים כלפי מטה כותיה דרב דלא מרחקת קוללא בעדים
 דמניך עדי טומאה דלא פסיק קולל חשד אמתה דרב ואעפ
 דליכא עדים יוצא כדבי רומי מתא חשודי העיר יומא
 אם מחזיק הקולל יום ומחיה הוי חשד ורומי לשון מדומה
 כלום חשד שאינו ודאי לא כמדומה בעיט בני אדם דלא פסיק
 קלא ביט ביט ביה ביה ואי נמא ופלגא חדמי חשוד גמור הוא
 מחמת יראה הוי שפסק וקלא דלא פסיק מיקרי או ינס
 הוא דאפקוה לקלא ומשיקרא לא וקלא הוא אעפ דאיכא
 עדים בדבר מכושר בקלא דלא פסיק ודבנא היכי דיני גס
 התם במתנא ל טרפו ול שקיבה אומלל אלו הייט כסודרין
 לא נהרג בה אדם משולם ומפל בגד דדינא במקום סוף נקב

דהוה ליה טרפה והורג טרפה פטור. בצו על אתה עדות הדין עבדי
 אביי ודבא דאמרי תרין הוה ראיתם כמכחול בשפופרת. ודבא
 סנהדרין הויאך היו דע בעלה עדות בשלמא הורג את חברו מצי
 דיין ליה אע"פ דלא חזו ליה אם במקום סיף נקב הוה אלא בצו על
 העדות הדין עבדי בשמואל וכו'. ואפסקיה ההוא אחר ליל
 דלכא למיחשתו ללזנות ספרטם שאי רגלים לדבר הואיל ולא
 נישאת לו סמוך לגיוסין של אשון. ובעת הכי גירשה ולא משום
 חשד משום שם דע שיעא עלה שם דע לא יחזיר עמה בהענות
 גבא שאם אתה אומי יחזיר שמא תשא לאחר ויניחא קול על לזון
 הלא שו, ששקר היה ויתחלט המגיש וימאילו היית וכו'
 ומשום ער. עדים היו עליה כהן שעדה קונם הנאת תשמוסין
 עליה והחריש לה בעלה מיום ג' יום. לא יחזור כד מפד' התם
 שאם אתה אומי יחזיר שמא תלך זו אצל חכם לאחר ששעמית
 לאחר ויתר לה עדת. ויאמ' המגיש אילו היית יודע שישקית
 לעדה אפי' היו מתעללי מאה מנה לא הייתי מוגרשה ונמצא
 גבא בצול ובעה מן השע' ממזר' לפיכך אומ' לו הוי יודע שהמגיש
 אתא אתה משום עד שעדה לא יחזיר ואם היא חציבה עליך
 נא ובקש התר לעדה ואם מוגרש לה מעכשין ודאי שגאה
 היא עליו ותל לא מיני עקר גטא בדבדי שקר. אומי אעמיה
 לקלאה דכין דהשתא נסבה רגלים לדבר שצא עליה בעודה
 תחת בעלה ולב עליה עד שנסבה הולכך אם כגו יניחא אצל
 המוניא אשתו משום שם דע שהחזירה אמרי קם ביה נק' למי
 וליתיה עמד על הצדור ומיני החושדים בראיה ואיכא
 למימר דלא יניחא. מתע לא ישא את אשתו
 ח' שיע' שמא שטן עת' צה. מתהרגו לא ישא את אשתו אצל
 לאחר תשעא דמשה נשאת בעד אחד. ל' יהודה אומ' הדעתו לא
 תשא לא לו ולא לאחר דהתורה אמרה אתה גרש עד וצבא

מפני מאי שנא הרגתו ומאי שנא הרגתו אמר שמואל בשם ר' יוחנן
היינו עם הורגו כלום לא הרגתו מימש אלא באומ' אני הייתי וכו'
אבל לא נגזרתי ש' הולכך תנשא על פני מיהו הוא נהו לא ישא
גמ' דעליה קא סמכין על דיבורו אע סומכין ולא על חסד
דהמביא גמ' ממדינת הים עריך שיאמי' בפני נכתב ופני נחתם
טעמ' בפ' קמח במס' גיטין לפי שאין בקיאי' לשמה לפיכך יש
שקר הוא משד ולא ינשא את אשתו שלא מפני זמ' חיי' דלא עליה
קא סמכין אלא על הסתב דבארץ יש' בקיאי' לשמה והמביא גמ'
אינו עריך לזמ' בפני נכתב ופני נחתם לפיכך ינשא אשתו דהמביא
מסהיד דמה לו לשקר הא ידע דלא סמכין אדיבוריה' לתשת' ע
עד א' תשתידך עם רשע להיות עד חמס' ודרשו בזה הכי ל' תשת
רשע עד' דקימי' לך כדרכא דפליג עליה דרבי יוסף בפ' קמ' דסנהדרין
וקאמי' אדם קרוב אצל עצמו כלום אינו יכול להעיד על עצמו לז'
לזכות ולא לחובה להחזיק עצמו רשע בעדותו כדרך דשמואל
על ידי עדות' דאי' עדות כלום כלפי עצמו אף לחובה הולכך כי
אמרנו גמ' פלוגי' דבעו לריצו' הוא ואחר מעורפי' להרא' דפלוגי'
דבורא אע"ג דלגבי נפשיה לא מהימני לגבי אחר מהימני דכותה
גמ' כי אמר הרגתו אינו נאמן לעצמו לנשא את אשתו שהרי
אמר עצמו קרוב הוא מכל להתירה לאחר מהימני דאינו רשע
מכללן דדבריהם כשר לעדות אשה דקתני התם דבר קמח
דכ"א השנה מילא הספסול' המאחק בתוביא וכו' זה הכלל
שדות שאין האשה כשרה לה ואם רבמנשה ז"ל אומר דהכלל
דדבריהם כשר מאחק בתוביא ומפריה יונס' וכלהו דקתני
התם כשרי' לעדות אשה מיתני' בעד שעה
הנאת תשמיש מבטלה משום עד זה לא ינאמה חכם משום
שלא ואמר לו לך אסדה כדי לנאשה מפני שהוא בית דין וכלו
בית דין לא חשידי' וכלם החכם והמביא גמ' והמעיד שמת

הבעל שאמר לא ישאנה משוכחשד אם היו לה נשים להשודים ומתו
מוותרות להם אותם נשים שנאסרו להם משום חשד דגלים לדבר שלא
נתנו בהם עי' האיל והיו להם נשים והמתו עד שמתו ולא נשום
זהו נשומתם וכול' הנשים הללו שעשאן לאהרים שחשדוהם
או כשהעיד עד צמיחת בעלה או כשהביא גטה ומתו הבנים
השנים מותרות לנשא להם ולעד ולמביא גט מותרות לבעות
ולאחייהם שלא אודים דלגבי ידהו לחודיהו הוא דאסיר ובגמ'
טעם וכל ה' וכול' לאו אנטעק על אשת איש קימי דהא איתקומא
לה בעדי טומאה דאסיר עליה עולמית גמ'
ביהיד מומחה בגדרים דבר נערה המאורסה לא חשש חכמ' לדבר
זה למ' לכך העידו על שטר שדה לחלוק בו עם בעל השדה ולא
יקחה ממנו ועל הגט נמי שמה אחד מה' עת' שינין בה ולא
דתי' לא חשדו' קח משמע ל' דמאן בגמ' כלוק' הדי' נמי דתי'
חשדי' והא קתני מפני שהוא ביהדי' לאו משום לאפוקי' מחשד
שאר דתמי' או אלא לא שמוטי' דאינו בפהות כג' לאפוקי'
ממא' דאמ' עסקמיטת חליטה' כגם מהו שיו' עא' אה' צמ' צמ'
לא ואמ' עד מתה בעל קח' דבר נערה דט' שללש' בעל' עת' גט
לא' יש לחוש שלא גרסה אלא בשני' שרטיטו לבטל את צ'
מתע' בלא הוא קטטה מעיקרא צ' בעל לאשתו איבה קטטה
דאיכא למימר עינו נת' באותה שהו'יא מתחת בעל' ויתקוטט
עם אשתו לגרסה' צריכה בדחאי קטטה מעיקרא' הכי גרס'
אי צ' אימ' הא והא דלא הואי קטטה ארעלה היא אשת' חל'
בקטטה ליכא צמי' עינו נת' באותה שהו'יא מתחת בעלה
ומת' בדחאל הוא דאיכא צמי' מתבו' הוא לגרסה צ' שדות
לכנס ארעא משום דכזיז מיינה מתבי' בט' ממנו ואי' ה' ה'
למות עמה ומותרת' אסור צממה וצצרה וצחחיתה' והו' ה'
לשאר הישבע כדמפר' טעם לקמן שמה לאחר שישא את' אמה

או בזה תזנה הנשבעת עמו דהני קרובות גייסי אהרדי ומחפזת
אבל משום זאת קמא דנשבעת לא מיתסר באמה ונשא קרובותיה
מראורייתא דקמי' ל' נשאי' עלהא טובה ושלמה מפותה דל' אסרו
קרובות האשה עלהאיש אלא אם כן קידשה לראשונה דאישות
כתי' בה וקיימה דבת' כי יקח איש את אשה ואת אמה וג' אצל אשתו
אמה או בנה עומדתה נשבעת עליו נכחת כדתנן האונם והמפתה
על הנשים חייב כלום הכא על אשה באונם ופיתוי לאהרשנא
קרובותיה ב' ורנן גזור בענת קמא שלא ל' אמה ואחותה
שנא תזנה עמו אחר נשואי' שיידי דגייסי ומיתו נמי הנשבע
על האשה תאסר בקרובותיו שכיח דאזיל ויש לחוש אילו היד
נשא את אמה בזה בנה הנשבעת אצל האם ומתקלל הנשבע
עמה מתוך שכלו גם זה ונמצא פוגע בבית אשתו אבל בזה
שנשבע אם נשבע נשבעת אביו אי' לחוש שמא יתקלל
אביו עמו וחת בנה ונמצא פוגע בביתו דגברי לגבי גברי לא
שכיח דאזיל ולא אסר שכיבת אהרדי שכיבת זאת דקרובות
אינה אסרת את אשתו עליו שאם בזה על בית אשתו או על
אחות אשתו נהי דאיסורא עבר אצל אי' אשתו אסורה עליו
באחרת ב' אמה לפיכך אינה מקפידת לאסר בא בעלה של אב
על בנה ושותפת ומחפה עליו ואילו היה הנשבע ב' אמה
מקלל עם בנה הנשבעת עמו ואשתו שותפת אצל ג' אסורות
נשותיה זה לזה בעיילת אמות דאשת איש שזינתה אסורה
לבעלה מתוך כך זהיר אדם לשמור את אשתו לפיכך מותרת
לבעלה ולאחיה שלנשבען שלא יתקלל האב שלנשבע עמה
א"ע שלנשבע זה שהזכיר לשמרה מכל אדם
הד' שלנשבע כחיד אשת אהיו
אדבעה אחיו
ואם מות ב' מות דיש זיקה והרי שותה זקוקות על האחי ואילו
מייבמי אשתו פוגע כל אחד וא' באחות זקוקה אצל ח' אדבעי

דזיקה מדרבנא לא אלימא למפטרי בלא כלום ואחד חולץ ואחד
ליכא למיגד דכיון דנאסרה עליו שעה אחת ממשום זיקה נאסרה
עליו עולמית ויטאו דכל חד וחד אמרינן ליה מאן שדח לך אחות
זקוקתך יקיימו דזיקה מדרבנא ותו דהשתא מיהא ליתא ליה איסורא
דכיון שעבדו וייבמו פקעה זיקה

שלוש אחיות בצמות נשואין לשלשה אחין שנפלו לפי שני אחי
יבמין כלום לפי שט אחי בעליה יבמין אריכות לשון הוה
אמטיות כלום שלשית שיש לה זיקה אצל ששהם ואמטיות לא
דוקא נקט לא מפני שיעריכה חליתיה מששהם מן האמטיות
אחי קרי לה אמטיות עריכה חליתיה מששהם כדמס' טעם
דחליתיה פסולה וכו' ובגמ' מס' מדרקא אמטיות עריכה חליתיה
מששהם למא קסבר יש זיקה כלום ילמי זיקה דא' זיקה
מיניהו לחלוץ לאמטיות ותפטר ולא תצטרך לחזר על כל האחים
דכיון דזיקה רעועה היא תפס בחליתיה דהוה בלא חזרה אל ודאי
יש זיקה אלימא זיקה ודמיא אתרויהו הולכך עריכה חליתיה
דחליתיה פסולה כגון שנא נטתה ליבום עריכה לחזר על כל האחים
דכל פמו דמיט למעבד נההת עבדי כיון דאי אפשר בחליתיה
פסולה כגון זו שאם היה רוצה אחד מהם ליבם אינו יכול לפי
שלכל א' ואחד אחות חליתיה היא על ידי זיקת האחיות שלא
היה אחד מהם יכול לכנס וחלש להם ופריך בגמ' אפי' קמיתא
נמי פ' אמא ס' נרמא שותב בזה אחת וזה חולץ לאחת הא
חליתיה פסולה שלא נטתה ליבום הוא דכל אחת אחות זקוקת
אצל כל אחד וא' ותבעי כל חדא חליתיה מכל האחים ומתריץ
אי דנפול בבית אחת הכי נמי לא עריכה דנפול בזו אחר זו נפלה
חדא חלץ לה ראובן נפלה אידך חלץ לה שמעון נפלה אידך
חלץ לה האי ומפקע זיקתו חלץ האי ומפקע זיקתו פיר' אף
כאן לחלץ בבית אחת שלא הקפיקה הראשונה לחלץ על השני

הטעה והשלישית הכי נמי דכולן תריכות לחזר על כל האחי' הכא
במאי שסיק' דנפול זו אחר זו נפילתה של זו אחר חליטה של זו דכי
נפלה חרמ' חלץ לה ראוב' דהויא חליטת כשרה דאיהו נבי מתי
דא' אחותה עמה נפלה אידך חלץ לה עמ' יבם זו חליטת כשרה
שאם רינה ייבם וא' כא' אחות זקוקה שבבד חליטה אחותה
קודם נפילתה ופקעה לה זיקה משמש' ונפלה לה שלישיית ^{כעני}
ליבומי לא מיני דאחות חליטת שניהם הוא דיש זיקה וזיקה לא
פרחה מינה דהא כל חד חלץ לאחותה משקרא וא' לומי אלמנה
לזיקה חליטה דשלישית להודה פסולה היא ויעידך לחזר על כל
האחי' חלץ הא' ומפסק זיקתו להתירה לשוק וחלץ הא' ^{מפסק}
נמי להתירה לשוק דמשום אחות חליטה לא נפקא בלא כלום
חסרה נמי אינה לא מדברי סופרים לתמי בהחולץ ולא בדריב
דא' חליטה פסולה עריכה לחזר על כל האחי' מפרשי חולטות
ולא מתיבמות דמת' הכי שכל אחת ואחת עריכה חליטה ^{מפסק}
דחליטה פסולה ועריכה חזרה חלץ לאחיות שתי אחיות נפלו
לפטו משני אחי' וכל אחת ואחת עריטה עמה וחלץ לאחיות
לא נפטרו ערוטה' הואיל וא' בשי ליבומי חרמ' מינהו לא מיני
דקסבר יש זיקה והויא כל חדא אחות זקוקתו לא יחלץ אחת
ויפטרו אחיות וא' דיערות נמי איהו בשי ליבומי לא מיני
דיערות אחות אשה בזיקה הוא מיהו קלאיסורי משל אחיות ^{הוא}
חליטת מוטבחת והכי מפ' תמי כי קא' שמואל חליטה ^{שלה}
בעני' ה' מיני למפטר ערות דקרא' לא נפטרו ערות אצל אחיות
אפיהו מפטרן בחליטה פסולה דידיה כיו' דאיהו לא מפטר ע' ע' ע' ע'
בהו חליטה כשרה חלץ לבעלתה ג' יבמה שנפלה לפטו ^{יערה}
עמה ועשה לה ג' בריעות ועדי' עריכה חליטה וחלץ לה חליטה
פסולה היא דמשמכר לה הג' אסרה עליו ועל שאר האחין
הולכך לה לימיה למפטר עריטה מוחליטה ועדי' לבעלתה הג'

מפה מהני למפטרדה בחליצה כיון דלא מיני למעבד בגופה חליצה
כשרה לעולם אבל בעדות מיני למעבד חליצה משנה וכן לאחיות
ולבעלת מאמר חלק ליהנה נפטרה בעלת הגט מחליצה דאע"ג
דירה נמי לא חזא ליבומי משום דהוה חליצתו ביצמה ראשונה
וקם בלא יצנה הואיל בדירה לא עשה מעשה קל אסורה מבעלת
הגט באתנבד בה מעשה וחליצה משוחרת טפי דכל כמה
לעלות בחליצה מעליה וכן לבעלת מאמר בעלת מאמר
גט וחליצה גט למאמר חליצה לזיקתו וחליצתה פסולה שאינה
פוטרת לגמרי שעדי עריסה גט למאמר בודע צדק רצונות
עשה מאמר וחלק עריסה הימנו גט וכו' דהיכ ליה גט אחר
חליצה לא אליה למידיח זיקת ערסה כיון דמיני למעבד חליצה
משנה בערה דלשמואל כל כמה דמיני מיהדר מחליצה משנה
מהדרינן אבל להווא דמהני מאי שאחלק לאחיות בשלמא
כל הק' משום דעבדי מעשה ספרדשו לא אחיות כיון דטעם
משום זיקה מאי שאחלק לאחיות וכן חלק לעדות נמי
הא עירת אחות זקוקתו ואסיר ליבומי דהא עירת ערוה במקום
ערוה קימא כדמדינן מליצור צדק קמ' ופריק רב אשימס
דלא אימא זיקא לשוויי עירת אחות זקוקתו כעירת אחות אשתו
כמשם שהיא כערוה ואפי' ליבום חזיח אילא דאחמירו לבן
שלח משום דמיחלפא בעירת אחות אשתו גמורה שתי אחיות
יבמות משני אחי חלק לראשונה שנפלה ראשון הותרה לטות
לשניה והוא הדין אם חלק לשניה ואחר כך לראשונה מתה ראשונה
אותה שנפלה תחלה ליבום מתה בלא חליצה קודם חליצת שניה
מותר ליבם את השניה אע"פ שבשעת נפילה אימא קורא
יצמה יבוא עליה שהרי אחות זקוקתו ראשונה היתה הואיל
ועכשיו אינה זקוקה ולית ליה הא דשני צדק כימי מתה להלכ
או למאן דאמי' יש זיקא אט' ואוקימנה דהואיל ואסרה בשעת

נפילה תו לא משתדש ואי צריך לומר מתה שנה גלגל ליה
שמותה בראשונה משום דהויא לה יצמה שהותרה לו על שנה
מת אחיו השני ותצקה לו אחרת ונאסרה בשמת אחיו השני
משום אחות אשה בזיקה והותרה בשמתה יצמה שנה
תחזור להותרה דאשכח שנה קרי אותה שנפלה ליצום ואחרונה
ודב הני מילי וכו' כי קאמריו כל יצמה שאי אני קורא דה וכו'
הני מילי הויא דאויכא איסור אחות אשה גמורה דאורייתא כגון
היא דאמריו לקמ' אחי שנים מה שאמר שתי אחות ומת אחד
מה דהויא אחת אחת אחות אשה ואחר כך מתה אשתו
חדו זו מסורה עליו עולמית הואיל ונאסרה עליו שנה אחת
בחיי אשתו ושלח איתמ' הא דרב בפסקי אבל הכא דלא כנס
הרמ' אשה שנה אחות אשתו בזיקה היא לא לומר דבדחה אסורה
עליו עולמית אף לאחר מיתת הראשונה מתה
איסור עדות כגון חמות ואם חמות ומותר באחותה דלא
אחות זקוקתו היא דערה לא רמיא קמיה לבומי איסור מצוה
ואיסור קדושה רמיא קמיה לבומי מדאורייתא הולכך איסור
באחותה דאחות זקוקתו היא זו היא שאמריו בפסקי דלעיל
אחותה כשהיא יצמה אחותה של עדות כשהיא יצמה אשת
אחי בעלה ונפלת עמה ליצום או חולצת או מרעצמת דלא
אחות זקוקה היא עדות לא דמיא קמיה ובג' פריך הא רמיא
דלא רמיא בפסקי כיצד אחותה כשהיא וכו' ומסקמין בג' דא
אחותה דאיסור עדות והני גמי איסור בה ומותר באחותה
ומתביין צריכה דא תנא התם משום דליכא למגזר מאסר
פי' התם להי' אשתו ליצום אחות עדות משום דקמי' הותרה
וליסא למגזר משום שני אבל הכא דנפלה קמי' תרי אימ' לאו
משום שני דא שרית להא' ליצום אחות עדות ידיה את
ששתיה מסורות לו משום זיקה ומיבם כגון אחות מה

קא משמל ל' דלא גזרי ואי אשמי הכא משו דאיכא שני דקא
 פ' כיון דישני אסור בשבתה ידי אשמי דאסור אדם באחות זקוקת
 ולא אתי למשדאי אהות זקוקת דעלמ' דסו' דישני לא מיכס ידי אשמי
 דהא דמיכס האיך משום דאחת אסורה עליו אסור ערוה הוא
 דההיא לא הוא זקוקתו כלל דהא אסורא ליה אצל התם דליכא שני
 דקא מוכח פ'ל דהא ליכא לאחד אימי ט' גזר דילמ' אתי למשדאי
 אהות זקוקת קמל' אסור מיטה וכו' ופריך בג' הא תנא
 הדא זמנא אסור מיטה ואסור קרושה חולצת וכו' ומשני סלקא
 דעתא אמינא לוקי אסור מיטה צמקום אסור ערוה ויתניבם
 אהותה ואשמי דאסור מיטה מדאורייתא רמיא קמיה משום
 יבום עבוד לבני דכיון דאסור מיטה דרבנן ואסור זיקת דרבנן
 האו הכי למינות יבום והעמידו שניות שלהן כשדיות שלהן דהא
 לאפקועי זיקה שהיא מדבריהם ותניבם אהותה קמל' היתה אחת
 מהאסורה עלהא אסור ערוה והשנה אסורה עלה וכו' בג' דהא
 פריך האו תו למיה לי היט הק' פ' היט דישא דקת' הכי עמי היכא
 דליכא אסור ערוה לא אחד מה לי אחד מה לי לתרי עיניה
 תא התם משום דאיכא שני דקא מוכח פ' אי אשמי גבי
 חד דהתם איכא שני דאסור בשבתה ומוכח אקמא דלא אשמי
 ליבומי לא משום דהא אסורא עלה אסור ערוה ואי' זו
 אהות זקוקתו אצל הכא דליכא שני להוכחה דתרויהו מיכמי
 דהא אסור לזה מותר לזה אימי לא ואי אשמי הכא
 דאיכא תרויהו מוכחי אהדי שזה לא יוכל לישא את האחות
 לא זו וכן זה מוכחא מילתא שזו אסורה על זה וזו על זה פריך
 ליכא אחות זקוקה אצל התם אימי לא עריכה זו היא אשמי
 אחותה כ' צ' בג' למשדאי מאי למשדאי אסור מיטה
 ואסור מיטה לזה פ'ל למשדאי שאם היתה אחת אסור מיטה
 לזה ואחת אסור מיטה לזה לא אמרי האסורה לזה מותרת לזה

וכן דיאמרי גבי ערוה ופריך הארת למא לי לאורי דלא מאוין
 איסור מיטה כאיסור ערוה הא תא ליה איסור מיטה ואיסור ערוה
 הוללות ולא מותבמות מה לי חד ומה לי תרי ומתריץ מהך תרי
 כי לא אמרי אוקי איסור מיטה במקום ערוה היכא דאיכא
 משום שני פיל דאי איסור מיטה לא באחת על האחד ולא
 זקוקות דאי שרית ליכמו לחאי שהאחת אסורה עלו אתי שני
 ליכמו וקא פוגע באחת זקוקתו אבל הכא דליכא למאך כסם
 שני איכא נקי איסור מיטה במקום איסור ערוה ולתביס דמל
 פיל דליכא למאך כסם שני ששניה מותרין בה דהאסור לזה
 מותר לזה איכא נקי וכן וליכא בחדא מיטה איסור אחות ותרין
 הולך תריט למשטינה דכין דמדאורייתא דמיא קמיה פוגע
 כל חד באחת זקוקתו מיתא ג אחים שאבים
 שני אחיות וכן ור' שמעון פוקר ומע' בגי' משום דבשעה
 שנשאו ערות זו לזו דהיט כספלו לפני יבם אחד לא יהא לן
 אפי' באחת מה דקסבר זיקא דאורייתא בחד אחא כבאחיות
 דמיא וכל שאיט שולא ליטס מיט שולא לחיטה ובדישא דמיתא
 לאפליג' ל' שמעון דסו' דנפלו קמי תרי אחי לא תרינא בחד
 שהרי אינן נשאות ערות זו לזו היתה אחת מה אסורה עלו
 איסור ערוה וכן פריך בגי' הארת למא לי ומתריץ ל' שמעון
 אע"דיכא ליה פי' אליבא דל' שמעון דמיתא נקיט לה להא
 סיפא דמיתא ואמר דכ' דל' אמין הויא ל' ור' שמעון מחמיר
 טובא בשני אחיות דעמא שאי אחת מה אסורה איסור ערוה
 דלא תתביס אחותה משום שתי אחיות דעמא דפטור ל' שמעון
 מ' החליטה קמל איסור מיטה ואיסור קרן שהפ' היתה אחת
 מה אסורה איסור מיטה וכן ופריך בגי' והא אמר ל' שמעון
 אחיות לא הוללות ולא מותבמות והכא אמאי בחד מיטה
 דמדאורייתא דמיא קמיה דאיסור מיטה הו' שתי אחיות

ששטן יצותו לזו והוא לה כל חדא אחת זקוקה ואפי' חליטה לא יבעי
דל' שמעו זיקה ראוייה ומתוך גזירה משום איסור מיטה דל' ש
שאינ' אחיות פי' איפטרות להו לגמרי מא' דחזי סבד ט' עב' לאו
משום אחות זקוקה גל' משום דאיסור מיטה הויא בערה ופטורה
מהלטה ואת' למפטר מ' החליטה איסור מיטה דלאו אחיות ^{פס' דל'}
ז' יבמות נבריות או יבמה אחת ואפי' אחותה אי' מקנת לה ^{פס' דל'}
חליטה אה' לאסוקה שלא חליטה ועבד' מיטה חורב' לאיסור
מיטה בעל' ואי' דגזירה לגזירה הי' ^{פס' דל'}

ואחד מופנה שאי' לו אשה ולאו דוקא מופנה דהכי נמי ^{מש'}
למושק' ואחד נשוי נברית לא דבהך צד' לקמיה לאת' ואחד ^{נשוי}
נברית לא לאו דוי' צד' הולכך לא פסיק ליה למת' הפא לא
ואחד מופנה לאפוקי שאי' נשוי אחות' אשתו עמו דמאמר
כטעם ופי' נפלה אחותה לא כמיתר' צעלת מאמר עליה משום
אחות אשה מועצ' את אשתו צעלת המאמר בגל' וחליטה
נב' למאמר וחליטה לזיקת' אי' לו על אשתו וכו' או' לזשטוק
נזשטוק מוכח והי' זו היא שאמר מפרשי' חז' על' אמר
לא' חפז' אי' לו על אשתו וכו' בגל' צד' זו היא שאמר למעט
מאי' ופסיק' למעט' הך דל' יהושע צד' בית שמאי' ל' יהושע
אמר' אי' לו על אש' וכו' דלא עבדי' כותיה לאו כדב' בגל' לא
דפליג' עלה ואפי' אם פנימה מומחה' או' כל' ליעזר דא' מומחה'
את הקטנה שתמא' בגל' מפל' דמאמר לבית שמאי' קוה' ל'
גמור דודאי' מפקע' זיקה מיטה ולא צמח חליטה לזיקתה

מת' השנה ויבאה שנה לשאמ' וזה ראשונה
אותה נברית' שהיתה אשתו ראשונה ואית' ספרים דכת' דהו'
הראשונה ויבאה משום אחות אשה ויבאה משום ערית' ופס' ד'
ראשונה היא ראשונה לנפילה' עשה בה מאמר הנשוי נברית' ^{פס' דל'}
כטעם ומת' ונפלו לפני השלישי צעלת מאמר והנברית נברית' ^{פס' דל'}

מפל דב מאי צבא דהוא הדין מנה דלא עבד זה מאמר עבדות
חלית יבומי לא מיכמא פי משום דיש זיקה והא דקתע מאמר
לאפוקי מדבית שמאי דאמרי מאמר קונה קט גמור קמל
פי לאפוקי מדבית שמאי דאמרי קונה וכו' ולא מתירי לחלית
קמל דלא קט לגמרי ובעיא חלית וליה לירב נחמ דאמאי זיקה
דקיימ לך כרב מאי מלתא שלשה אחים שנים
מה שאמאי שתי אחיות וכו' בגל פליך היטהך וכל שכן הוה
ומה התם דבבית עיקר נשואה ואחות משה נפלה עליה ונשאת
ערות במאמר או למאי דמסקי כך תאמי ונשאת עריות בזיקה
אסרתה חכא דאחות אשה עיקר נשואה היא לך כל שכן
לעבדות שהוא טפל ומתירין הא תנא ברישא משנה אחרונה
זו שנה תחלה והוא דלשל לא הוא דעיתה למתע משום דחזיה
ערותה להויתא הואיל ועבדות עיקר הדרחזיה לא יסורא
משום מכיל מקום עריות הוה ותניה ואידי דהביבא על ידיה
היא אקדמה ות לא הויתך למיתע סופה לא הוהיל ונשאתה
לא זזה ממקומה מלתא שלשה אחי שאמין
וכו' הרי זו אחות אשתו שלשני המפלת לו מהנשוי עבדות
אסורה לו שולמית אעפ שאינה עכשיו אחות משה שהרי
מתה אשתו הואיל ונאסרה עליו שעה אחת בעינן נאסרה
כשמת אחיו משום אחות אשתו שהיתה בחיים איתה שעה
ועבדות נמי אסורה לו דערות ערוה היא והאי דקאמא סחא
עבדות לאו דוקא נקט לא מפ' מופנה מלתא ונפלה
שלשה אחי נשאי וכו' וכנסה המגדש ומת אותו מגדש
לפע רמז הנשוי אחת מהאחיות זו היא שאמרו צפל קמא
אם נהגדשו הערות ערותהן מותרות דבבית קרני ערו לאחות
אשה לפי שהיא והגדש נשואות נאסרה הוה ומותר השלשי
בעבדות דלא חשיבא כוליהאי עריות ערוה הואיל ונשאתה הערוה

דב מאי צבא דהוא הדין מנה
דלא עבד זה מאמר עבדות
חלית יבומי לא מיכמא פי
משום דיש זיקה והא דקתע
מאמר לאפוקי מדבית שמאי
דאמרי מאמר קונה קט גמור
קמל פי לאפוקי מדבית שמאי
דאמרי קונה וכו' ולא מתירי
לחלית קמל דלא קט לגמרי
ובעיא חלית וליה לירב נחמ
דאמאי זיקה דקיימ לך כרב
מאי מלתא שלשה אחים
שנים מה שאמאי שתי אחיות
וכו' בגל פליך היטהך וכל שכן
הוה ומה התם דבבית עיקר
נשואה ואחות משה נפלה
עליה ונשאת עריות במאמר
או למאי דמסקי כך תאמי
ונשאת עריות בזיקה אסרתה
חכא דאחות אשה עיקר
נשואה היא לך כל שכן
לעבדות שהוא טפל ומתירין
הא תנא ברישא משנה
אחרונה זו שנה תחלה
והוא דלשל לא הוא דעיתה
למתע משום דחזיה ערותה
להויתא הואיל ועבדות
עיקר הדרחזיה לא יסורא
משום מכיל מקום עריות
הוה ותניה ואידי דהביבא
על ידיה היא אקדמה ות
לא הויתך למיתע סופה לא
הוהיל ונשאתה לא זזה
ממקומה מלתא שלשה
אחי שאמין וכו' הרי זו
אחות אשתו שלשני המפלת
לו מהנשוי עבדות אסורה
לו שולמית אעפ שאינה
עכשיו אחות משה שהרי
מתה אשתו הואיל ונאסרה
עליו שעה אחת בעינן
נאסרה כשמת אחיו משום
אחות אשתו שהיתה
בחיים איתה שעה ועבדות
נמי אסורה לו דערות ערוה
היא והאי דקאמא סחא
עבדות לאו דוקא נקט לא
מפ' מופנה מלתא ונפלה
שלשה אחי נשאי וכו'

אצל מת הנשי נכדית ואהרן כן נדעש אחד
 מבעל וכן דין הוא שמאמר וכן דמנעמא מינשטא למנעוטי הא
 הוא דמנעמא (מנעמא דמנעמא) לשחות מנעמא וכן משום זיקה דמנעמא
 פיר משום היכא דלא נדעש דהויא אסורה משום זיקה כן דמנעמא
 נפלה באיסור זיקה נפלא קמיה פיר משום שמית נפלה עדי לא
 אחד מבעל אחיות אתא שטא ומנעמא זן ערית אחות מנעמא זיקה
 מתנא ולכן טו עריות שטיות נפיק דאשן שהיו נהן
 לאחיו המת ספק קידושין או ספק גירושין הויא ערית ספק ערית עליו
 דלא אינעש ערוה ולגבי קידושין דלא מא לא איקדושין זהרין אהרית
 הוללות דלא לאן ערית ערוה היא ולא מתבמות דלא ערית ערוה
 היא ספק קרוב לו שהיו שמונה אמות מתבמות בניהם בדרשות
 הרבים וארבע אמות קרובות שסוף ספק בן אמות הקרובות
 ספק בן אמות הקרובות לו כתב בכתב ידו דקיימ לו הויא בלו
 כתב ידו שהוא הייב לו גובה מנכסים צו הורין אלמ כתב ידו בלא
 עדים מילתא היא אויש עליו עדים ואי זמ כתב צו אש
 זמ ואי צו לא עד אחד ואין כתב ידו של בעלה זהו ספק גירושין
 דאמרין במסכת גטין של ש גטין פסול ואם נשאת הולד קטן
 אלוה כתב בכתב ידו ואי שליו עדים וכן והכא נמי הולדת ערית
 כיו דמנעמא הוא דאם נשאת הולד כשר ולא מתבמות כיו דלא
 מנעמא מנעמא הוא דקרי לה פסול לנכחלה הולך אן שרית לה
 אמרי מנעמא ערית ערוה מתבמות וצב מפל דכלה הך דמנעמא
 איתנהו בקידושין בר מי שליו עדים ואי צו זמ דאי כותבין
 בשטר אידידין וספק קרוב לה ספק קרוב לו דקדושין נמי איתנה
 בגירושין כל שיש בקידושין כן ספק
 קרוב לה ספק קרוב לו הוי למי ספק בגירושין ויש בגירושין שאין
 ספק לעט קידושין כן זמ כרמס לממיה דבשטר קידושין כן
 המקדש בשטר לא תיקו זמ וזהו דמנעמא לא דוקא דהא איכא

ספק תרוב הוא בקדושי, כבודושי, שאמרוס ותגא זהו קדושי
דדוקא הוא דק' מי לן זהו ספק תרוב דשייך בקדושי, אבל ספק
זמ, לא שייך זהו בשלמא למא, דאם בגיט, נפחך כל הגט
מוט מה תקנו זמ, בגיט, משום כד' לידע מאי מתהגב, מעב
פירות שאלו מעבס מולג שלה דזמ, דכתיב לה לגיטה בתשרי
ולא יחז לה עד טס, ואשתבה דאכליהו לפירי דמתשרי ועד טס
שלא כד', דקסד כד' שני, שני טס, לגרשה שכתב הגט שוב א"ל
לבעל פירות הולך תקנו זמ, כד' לידע מאי מתהגב, עת שני לגרשה
דארוסה לית לה פירי כשהיא ארוסה א"ל לבעל פירות לפיכך
לא נתקנהו בשטר קדושי, שא"ל הבעל אכל פירות עד שתבט
לחוסה דכ' תקנו רבנן לבעל פירי משום פקדנה ונפקותא למחייב
לא מבטנה ואילך דלמאי טענהוהו דאם דתגבין, אפרוקיטך
בבטכות צל עגלה משום בת אחותו בת אחותו לא דוקא
לא כללם שמי ידא נשוי אחת מקרובותו ותאנה תחתיו ויראה
עדים ממ' שמי, ובא, וייחוס עליה ויגרשה ויאמר קודם זמ,
שאתם משידי, עגרה כל כך שלא תתבזה קרובתו ויחזירה
זה והרי עומדת עליו באיסור משזינה בקדושי, נמי ליתקון
זמ, משום בת אחות שלא יחסה עליה לזמ קודם קדושי, זינה
מחקה ליה לזמ, שלא יודע מתה זינה, ליתיה גבי עדים מאי
מהט' אי דדיכירי איכותהו קדושי אפי' לא הוה זמ, כתיב בשטר
מעו למסהודי לא להכי אמרת דמהט' דזמ, דלא דכירי, וחס
מכתבא ואתו משדדי האי לא עדות היא דדח' אמ' עפ"י
עדים שמידי, מפייהם בזכר עממי, ולא מפ' תבס ועו, אפטר
לאנוחיה עד איניש אחרינא לא לא חשו חכמי כל כך לאנוחותו
לאיניש דכדי, נב' קדושי, נמי אלאו תקנו זמ, משום בת
אחות גבי מא, נהיה זמ, דגיט, ליכא למיחש דמחקה ליה לזמ
דידיה קאמ' להו נהיה מחזקת אשת איש דאי אתו עדים זינה

אוקמינן לה אחזקה ראשית אוש היא וקטלן לה אי לא מפניא
דמקמי הכי איגר שא ומיהו אי לא קין רבנן זמן הוה מיני לחפון עלה
ומפיקא לא קטלן לה אבל השתא דהקין רבנן זמן אי לא מתין
לה אחזקה וקטלן לה אבל זמן דהידושין לזמן ידיהתא אתי
זמן וכל כמה דליכא זמן מוקמינן לה אחזקה קמיתא דפטויה היא
ואמרין כשהיא פטויה זיעתה מסתבא אעפ שזיעתה מלא ודסה
אבל הזמן מוכיח כשזיעתה תחת בעלה ומחקה ליה הולכך משום
דלא ידיעין גבי מא נהיה משום חששא דמחיקה לא תיקט זמן
בשטר קידושין מתין שלשה אחין וכו'
שלוש נשים נבריות הני נמי מיני נקטו שתיים מה נשואי שתי
נבריות ואחד מופטה הרי אלו חולטות בגמ' טעם זיקת שני
יבמי' כלום זיקת שני יבומי' ששני פעמים נזקקה לזכר ושתי
הזיקות עדי עליה דכל זמן שלא כנסה זה עדי זיקת ראשון עליה
ועסקא עליה זיקת מאמרו והרי כשמת זה נותרו עליה זיקות
שניהם ואילו כנסה הוה מפקעה זיקא דקמא וכי מיית לא עליה
לא זיקת שני אי נמי אי לא עבד בה מאמר לא הוה עליה
לא זיקת ראשון מיבם לאי זו שידעה כדקתני טעם נבריתא
בפרק שני בגמ' אם מאמרו שלש מאמר אשת שני הוא בועל
ואם אינו קונה אשת ראשון הוא בועל וחולץ לשניה דהרי לא
מפטרבא בביאה ואידך דילמא מאמר לא קט והו' להו שתי צמות
מז' בתים ויבומי תרויהו נמי לא דילמא מאמר קט והו' להו שתי
יצמות מביב אחד גמ' אי זיקת שני יבמין
דאורייתא הואיל ורבנן דמתני' ילפי לה לזיקת שני יבמי' מקדמי
אמאי חולטת ולא מת צמות דכל שאינה עולה לזכר אינה עולה
לחליטה' לא מדרבנן דמדאורייתא לא קט והו' להו שתי צמות
הבאות משני בתים ותרויהו מיני לזבומי לא משום מאמר דאמרו
לשתי יצמות מבית אחד ואמר בהו רבנן דלא ליבמו גמ'

יאמרו וכן ואמר חם בית אחד הוא בונה ואיש בונה שני בתים וקרא
 אסמכתא בעלמא ומקטנת חלוקין ואת למימר בשתי צמות
 הבאות מבית אחד הדא מי צמא וחדא לה ליה ואמר דבדל ליה
 מאי איסורא קא עבד דנחוש להכי נתגא למאמרו אשת
 קאי שאם נתגא העושה מאמר גט ואחר כך מת הותרה
 הראשונה שהיא ערטה להתבטל לשלישי דמאמרו דעבד אשת
 ולא ערורתה והשתא לא את למימי בשתי צמות הבאות
 אחד חלטה וחדא מבטא דהכא לא מבית אחד מיחזו אבל היא
 אסורה ולאן משום דקם ליה בלא יבנה לפסלה על אחיו השאר
 שהרי לא נתגא לזיקה לא משום דאיתא לאיהלוסי בבבלי
 היכא דעבד גט לזיקתו דההיא דמי מדיחא אבל גט למאמרו
 לא דחי לא מאמר ומתבטלת לשלישי מחמת זיקת אחיו הראשון
 ודוקא שפירש למאמרו ולא לזיקתו אבל סתמא קומא בלא
 יאכלהו אחי והכי מוכחא מילתה דדבא צפרק דגמולא למאמרו
 ולא לזיקתו קאמר הותרה אפי' היא ביה לעצמו ביה לשלישי ימות
 זה השני דמאי דעבד שקלה שבגט זה הפקנע מאמרו ממנה
 ועתה זיקה ראשונה עליה והרי היא זקוקה כחלה ולא קרינא
 בה כיון שלא נטה שוב לא יבנה שהרי לא נתגא סתם שיפקנע
 זיקתו ולא פסלה לא עליו ולא על אחיו מהלך
 שני אחים נשואי שתי אחיות וכו' צגא פריך פשיטא
 התם בשלישה אחי ולא קא מידחנא לה מהמי ביתא לצמדי
 אמרת אסורא הכא בשני אחי דקא מדיחא לה מהמי ביתא
 לצמדי לא כל שכן פיר' התם גבי גאח' שנים מה נשואי שתי
 אחיות ואחד נשוי נברית ומת אחד מבבלי אחיות וכו' נשוי
 נברית את אשתו ומתה אשתו שלשני ואחר כך מת נשוי
 נברית הרי זו אסורה עליו עולמית משום אחת אחד הואיל
 ונאסרה עליו שעה אחת בנפילה ראשונה משום אחות אשה

ואמר דבשהי אפילו קמיתא לא אידחאי לגמרי דהוה קאי נשוי
שזקוקה ליבום וקורא אני בה בשעת נפילה יצמה יבא עליה אפילו
הכי חשבינן לה לגבי בעל אחותה כחשת אחת שיש לו בנים
עליה אפי' לאחר מיתת אחותה הכל דבשעת נפילה אידחאי
ביתא לגמרי דאי כחן לא בעל אחותה ומשה שפלה לפניו אין
זיקת יבום עליה מבטא ומתירין תנא הא תנא ביושא הקדמי
לחזרה שירה והדר חזיה לאיסורא ואידי דהכיבא ליה אקדמה
ומשה לא זזה ממקומה פי' הא מתנ' דהכא תנא ביושא והך
דג' אחי' דלא אידחאי מהאי ביתא לגמרי חזיה מעיקרא ליתר
ושירה מלמשה לאיסורא הדר חזיה לאיסורא דמכל מקום ליה
לא קרינא בה בשעת נפילה יבמה יבא עליה ואידי דהכיבא ליה
מיסוד דחידוש הוא ומשה הראשונה שיתירה היא משנשטת זו
הואיל והיתה שניה מתחלה לא זזה ממקומה לעקרה לגמרי
מתנ' החלפן בג' מסיק הוחלפו קאמי ואם
אחי' אף משום אשת אח דאיסור חל על איסור וכן אסור
ועוד וכל האיסור הנמינא בה קאמי שיש דבני לאודוי דאיסור
על איסור צולל ומוסף ובת אחת כדמפ' בג' ומפריש אוחין
לאחר שנבטלו בחילוף מפרישין אותן מבטליה שלשה חדשים
כדי הכרת העובר שמא משוברותה והולד ממזר ובעת ההנה
בי' זרע כשר לזרע פסול שלא יתצו העוברי' בבטליה ולתרה
חדשים מותרות דאזנא הוא ואזנא בישל משלם שרי ואם היו
כהנות בג' מפ' דהכי קאמי אם היו כהנות בג' מפ' דהכי קאמי
אם היו כהנות כהנים נשואות לישראל כלם אפי' נשואות
דלא איתסר לגמריהו דאזנא היה נפסלו מתרומה דט' שנה
מתו בעליה אין שבות לבית אביה לאכול תרומה דאשת איש
שזינתה אפילו בשוגג נפסלה מתרומה דבי' נשה דלת' ושתכח
תהיה למנה ודניש' ו' מ' שיש לו למנות וגרושי' בה יצאה זו

שאי לא בה אלוטות וגדושי ופיר' אלוטות מכלה שפיר' והוא
הדי' נמי אם הם נשי פהנם ש נאסרו לבעלה דאשת כהן
אף באונס נאסרה וכ' אם היתה אשת ישראל וזנית נמי באונס
ומת בעלה שהיא אסורה לכהן דהא נבעלה לפסול לה
מזם
אם
אכל אכילה אחת בשוגג חטאת
טומאה דאכל קדשים בטומאת האוהך דעבדת ומשום חט
יום הכפורים ומשום טהר דעבדת הוא דנפקא ל' מואוכלו שט
ישא ומוקמינ' לה בנותר בתורת כהנים ובזבחים הולך חייב
שגגתו חטאתו ואע"ה דלאו קדש גמור הוא אעפ"ל בעלה אפי'
הכי חייב עליו האוכלו בטומאת האוהך דקודש קרייה לחמנא
לטהר דכל' וסדפת את הטהר בא"א לאיכל כי קדש הם
אחד אשם מעילות דאפי' כה' לגבי אמורי' זרהא' אם היתה
טבת והוינא' בפיו חייב' ובהזרק פרטין ואמאי הא אי' דרך
הוצאה בך ומשנה כיו' דקא מיכוון מהעבתו משוא' להקום
והא דתנ' בהמינש המוציא בפיו פטור מידי' במידי' דלא ה"ט
אזרחיה לאוניי בסומיה כג' חפץ דלאו אוכל' איט' השם חייב
זה לא בא עליו על ידי אכילה אלא על ידי הוצאה ואע"ה דרבנן
לא פליגי עליה דל' מאיד מידי' אלא משום דאיט' השם והוה מינש
לאוקומי מתנ' דיד' לרבנן' לא משום דסתם מתנ' בעלמ' דל'
מאיד נחא ל' לאוקומי מתנ' דהכח' ל' מאיד ואיסור כולל מוסק
ועת' אחת לקמיה מפל' להו' שאלית' בגמ' וד' מאיד אכילה
דמא' אי אכילה דל' יהושע הא אמ' טעה דרבנן מיטה פטור' אלא
בא"ש דל' ליעזר והכי פירושא נהי' נמי דסבד' ל' מאיד איסור' חלב
כי הוה גמא' חל' על איסור מיהו הויכא דמתבאר' לרבנן מיטה טמא
אשה כמא' סבירא ליה בטעה דרבנן מיטה ולא עשה מיטה או
איבא דל' יהושע הא אמ' פטור כפר' אם לא הביא כלי' במק' שבת
דתנ' מו' שהיו לו שני תעוקות אחד צמול בשבת ואחד צמול לאחר

שבת ושבת ומלך של אחד שבת שבת ל אל עזר מחייב קטאת ו
 יהושע פטור והאי טעה בדבר מזה ולא עשה מזה הוא דעדי
 לא הגיע זמנו דמיא דמיתא דעבדו לבעול בעילת מיתא
 כיון דאיפליג ל יוסי וד שמוע בשמיעתא קמיתא דבדייתא
 תא דבנ בא עליה לאחד מיתא אפיו וכו' איסור כולל שהאיסור
 הל על חתוכות אחרות ואתה גורדך לזו עמה על ידי מיא
 ואיסור מוסק כשהאיסור מוסק על החתכה לאסרה על מי
 שהותרה עליו עדי דאיסור הל איסור לית ליה כג האוכל עבת
 בהמה טמאה אינו חייב משום עבת איסור גזירה דליכא
 כולל ולא מוסק מיא דאיתסר בהחטכות טהורות משום אומאה
 איתסר נמי סתם משום טומאה והיט איסור כולל דאיתסר
 איסורא אחרתא לא אבדא איתוסף איסורא לגבי אחרת
 נמי להאי דאיסוריה איסור הטיה היט מוסק דאיתוסף איסורא
 אחרתא יום הפורים איסור כולל דאיתוסף איסורא אבדא
 במידי דאי שתר יהי עד השתא קטנה או שאינה ראויה וכו'
 האי קטנה יוצאה בגט דגזרינן אסור גדולה יוצאה בגט
 להמתנה דחדשים אצל קטנה ממאנת אינה יעריכה להמתנה
 למי גזר אסור גדולה מטום דלפא גדולה ממאנת וכן קטנה
 דלא שכיחא למקטת דבואתא הוא דבט חטאל זל ובעל הלכות
 גדולות זל ורעט שמואל כחפט מאו זל וליא יתארסו דגזרינן
 אידידי אטו טשואין דרופה דגלה ועם סמוך למיתת עמוד
 בבית אביה זמ מרובה דלכא למימי משבת היא או שהיה
 לה כעם ולא שימשה חולה או זקן ואינו יכול עקרה שנקר
 דחמה ונטל האוס שלה איננות לקויה ממציא אמה אמה
 סימני שיער ודדין או שאינה ראויה לולד על ידי סם טלעניות
 להמתנה דגזרינן שאינה ראויה אטו דחיה
 הדר עלך ארבעה אחיך

החולל בצינתו

סמוך למיתת בעלה ואחר כך נמיצאת מעצמותיה המות שהולך
שלתימה שכללו הדשין הוא מותר בקדושותה שאותה חליטה
איתה כלום שאת אח שיש לה בעם היה ואינה חליטה
אסור בקדושותיה חליטה משולה היתה ולפי צמתה מפלג
הך דנאסדות על האיש מהמת אשתו וקרובים הנאסדים על
האשה מהמת בעלה אי הולך שלתימה שהיה נפל וחי בקרב
שבעל אשת אח שלא במקום מיטה ספק בן שבעה בן שבעה
סמוך למיתת אחיו ולדה לסוף שבעה ולא הוכר עד ג' חדשים
בתוך השבעה דספק הוא אם בן שבעה לראשון והולך כשר ממה
נפטר אם בן שבעה הוא ולתשעה כשרואם בן אחרון ולשבעה
וחי' בן באשת לו' להא' עליו עד שיבוא אליהו ואם לא
אשת אח שיש לה בעם בעל אם לאו ^{למ} חליטה
איתה מריבה חליטה מן האחים דהך חליטה מעליה שמה
היכא דהפילה דאי לאי מילתא דבת חליטה הואי וצאית וצאת
שמה ב' אה' והכונם במתו ונמצאת מעוברת והפילה איט
תריך לחזור ולבעול לשם יבום לא רצה מקיים רצה מדרש
לאו שמה ב' אה' וידיך לחזור ולבעול לאחר שהפילה לשם
מטה על פיו אחרי דברי פיו ולא כדתם ירושה כשתקרה ורשה
לה את הכבוד או השוה לה את הכבוד דבין קיימי דלפני
נתן בחייו ואי כן ירושה ליטול כבודה ולא הפשט' לחלק
בשוה לא מה שריבה היבה ומה שמיטט מיעט ואפי' אם
משום ירושה רוצה אני שיידש כבוד בפשט לא אמ' כלום
דאי אדם מתנה על מה שכתב בתורה כתב לה לשון מתנה
או אמ' לה בעלפה ב' בתולה ב' באמיט' ב' בסוף מפלג
ביש גחל' תינתן שדה פלונית לפל' וידעה זו היא מתנה ^{בתורה}
ידעה ותנתן לו וידעה זו היא באמיט' יודעה ותנתן לו
זו היא מתנה בסוף לעולם לא קעה לבא אמתה פליג אלי

ביש טוהל פלג אמורי בדוקיא דמתנ דכי אתא דט אמ יירט פלוג
 שדה פלוגית ותת שדה פלוגית לפל ל יוחנא אמ קנה דהיט מתנה בסוף
 ואפי האי דאדכר ירושה גביה ומראדכר לשון מתנה שהי שטר טאה
 להד מיניה טלה גמי מתנה גינה ודיש לקיש קאמ התם לעולם לא
 קנה ההוא דירושה דאמרינן להאי הוה מתנה ולהאי הוה ירושה עד
 שיאמ כול שנתנים שיכלו את כלם צמתה דתיקום לשון מתנה
 ולא שית לזה וירוש לזה והאי דקאמ ריש לקיש וירושם בסוף
 היא דאע"ד דאדכר ירושה אף בסוף כיו דכיל לה צמתה קט ולאחר
 הכותב נכסיו גם היא ביש טוהל לאחר מותו שכתב לו מהיום
 מיתה ואי עת לאב אלא אכילת פירות בחייו מכור האב מכור
 לאטול הלוקח פירות כל ימי חי האב שזכה בזכות שהיה לו לקח
 ומתהב בחי האב ל יוחנא אמ לא קנה לוקח אפי' לפשימות האב ל
 פירות שהיה לו לאב בעבדים הללו קני הגוף דאמי ואי מכירתה
 דגופא דאדע"א מיקנו לאב ומתנ דקנה אי' ללוקח בהם כלום
 עד שימות האב לא שמת האב יש לו חתם הוא דמת האב שחי
 הב' ועתק ימיה המתה ומה מוכר לו דאטו לשני כל זכות שתבא
 לידו אצל מות הב' בחי האב לאב בא זכות לידו פיס מעקה
 תבא לא ישא אדם וכו' אשה שמת בעלה והיא משוברת א
 סכורה לינשא עד כו חדש שכך תעק וננק ולא יחזיר שולמית
 משום דקניסין ליה לבשיג עזמט לשון כו חדש והיל כרבנ' אבנ
 דקניסין הלכה כר מאיר בגירותו ה' מילי דגזר ה' יאטו ה' ה'
 בדע"א הרי שהיתה רדופה לילך לבית אביה או שהיה לה טענה
 וכו' אבל הכא קנשא קטס ולית היל כותיה בקנשא למיתק קיימא
 משתלך תעקה ואם טמא משוברת חבדו דילמ לאחר לידתה
 מייעברא ומיעבר חלב וכו' דראשו אי' לו מה יעקו ומות דידה
 גמי אשתו מעקה לא יבטול מישום האי טעמ' ממכסמסא ליה
 מאכילת לא יהיב לה בעל משום דלא צדיה הוא לירוש' שלבטל

ראשון, אשה בוסה לבוא לבית דין, ולתבוע יורשי, בש שכל בעה
 לבדה, בעל כרחא מת הוא צריכא, לבד מוטב ניהור עליה למת
 עד שתלך ותעזק ותבגול ונאמת בעה, דנהי דבושה לבוא לבית דין
 לא כיון, דהוא ענימה צריכה ליה, משלוי יורשי, מין לארעא ולא
 מיכספא, ויניא בעה, עד שיגיעה צדק, לבגס ולא קמא, ליה למת
 בעלמא, נפקא מינה דאן בעה מינא לארעא לארעא, באדם אין נפול
 ופטר אמר, החליטה, להכי נקט באדם מיאוס דתני סוף, דהמה
 שמונה ימים שלשים יום לא הוזכרו אלא היכא דלא ידענא, או כל
 לו חדשין או לאו אבל אוקים לן דכלו לו חדשין תנן, במסכת עה
 תנן, ביום אחד פטר מן היבום, ספיקה היא וחולעת, ומה עמית
 מת בתוך שלשים יום באשתא שילדה לאחר מות מיה, וקמא
 אם מת הולד בתוך ליום שמת בעלה ועמדה, ועתידה לשלוק, וקמא
 שפורה משום בעה, אם אשת יס היא דזה שקידשך, ישראל
 הוא שאם תהליך מן היבום לאחר קידוש, לא תאסר על בעלה
 דאליה, דכיון, דלא שהה ספיקא הוא ואיכא למימר דזיקת יבם
 עליה ואם זה שקידשה כה, הוא איה חולעת, שלא תאסר עליו
 דגבי תקנת כה, עבדינא, כדכתיב, ופליג עליה דרשב"א, וקמא איה
 דלא שהה ולד כעלמא הוא ואיה זקוקה כלל הך דאמר דתם
 בפדק האשה שומרת יבם שני שאר כלל חליצה תיבא מזה וכן
 קידש אלו מתחברו וכן, ואפילו לקדש בתוך, חדשים אסור כדמי
 לקמא, וכי, שאר כל השנים לא יתאסרו כן, ודחי שלא דנה לבגס
 עד לאחר שנזהר משמותה, ליה להכריחו שיתלה הגט, שידוקה
 כנסתיה, ולא בעי למכפיה למכתב גיטא דגלי דעתיה דלא באש
 לבגס עד זמנא, הולך אחרים, ספק ממזר הוא, דבעל גדיעתה
 ראשון, בן כן לראשון, הוא ושני מאשתאם שיש לה שנים הוא ויש
 לממזרות, ודא, בודא, מותר, ודא, ממזר מותר בפגות
 ודאית, ודא, בספיקא, אסור שמיא חספא בעל ונמנא ממזר

בקהל וכן ספק ממזר בספק ממזר דשמיא זה כשר זה פסול והפסקות
כגון שותקין שן דרמא אבא ואמו מושתקין ואסופי שוארף מן השוק
ובבניהו איכא למיהש שוא מפסול נתעברה ספק ויבם ספק כשר
לכשרו וספק בן ז' לבם ובא הוא ויבם לחלק בנכסי המית ספק אבא
אבא בן ג' וכל הנכסים שלי ולית לך מידי ממו המוטל בספק שהרי
אי זה מוחזק בהם יותר מזה דאם זה ה' המית אי ליבם בהם כלום
ואם זה ה' היבם הוא אי לו בהם כלום וחלכך אי כא מוסיא מחברו
להטיל עליו להביא ראיה כל היכא דחד דמי בירושה וחד ספק
מפיל מאי ספק ויבם שבא לחלוק בנכסי סבא ספק אמר ההוא
בת מי תאמרו ופליגא דידי ויבם אמר ליה ואת ברא דידי ולית לך
מידי היה וכן דאי פיר שהרי הוא יורש ונדע מכא מי הוא בן
בנכסים וספק הוי ספק ואי ספק מוסיא מידי ודאי וכל נכסי לבם
בתר דפליג יבם עלה הפסק בנכסי מיתבא כדאמר לעיל כממון
המוטל בספק חולקין וחלקן ספק ויבם בנכסי המית ואחר כך מיתבא
אי אחוכו אמר הבו לי מנחם בהדיכ ואי משום דשקלי אנא פליג
בנכסי מיתבא מהדרנא לבו ההוא פליג וחלוק בשוה הכלל
הואשן ב' נכסי האחרון וכא שהיו נכסי היבם מרוכז ואחיי מוסיא
לא הדר דינא דאיפסיק דינא דפליג יבם בנכסי מיתבא וקת' דלמנה
דלא מינ טע' האי ספק אי לא אחוכו אנא נהדר דינא ואהדרו
נכסי דאבא דפליג אבוכו בהדאי חולכך לא שקיל מידי דאיטא
מינ לאדחויי ליה איית דאיה דאחונא את וסקול מנחם בהדרן
הדר דינא שדך יטל לבא עליה בשתי טענות אחוכו אמר
הבו לי מנחם וכו' ונהדר דינא ואבדיה דרך שדחן מוספת משדי
אחרים והיה לו דרך מהרהרות ואבדיה ששכחו על איז מן הדעות
היתה אמר רבא בגי' לארבעה דאמו מכא ארבעה וארבעה
מכא חד דכולי עלמ' לא פליג דמינ מדיח ליה כי פליג שח' דאמו
מכא ארבעה אדמו סבד בכל מקום אורח' גכר הוא ורבנ' סבדי

או שהקנת שתקנת וא לא מהדרנא שטרי למדיהו כי היכי דלא
מיעיל לא שטעיי דינא בהדיהו פי אי שטקנת שתקנת ולא מעלה
לך כדמים יקדים וא לא מהדרנא שטרי וכו' ושכח לאהא לך
אילס לא טענת ספק ומדחן לך ל אבא בדבני דדבני נמי קס
דינא כי שפסק הדין שמי לך טענה אצל המוכר ות לא תהדר
בהדא דמכוחס מי בא ואדמו סבר הדר דינא ואצל דלא מיני
אשטעוי דינא בהדי מוכרים השתא הדר דינא ומשטעי דינא
בהדי האי לוקה ממה נפטך ספק ובני כס שצא לחלוק בנבסי
כיו דחד מיניהו לא טעי למיידת ככולהו נכסי לכא חד מיניהו
ודאי לא ספק וספק הוא הולבך מאי דקא מודה וקא מודה שקלי
ושאר פלג פלגא דקא מודה להו שקלי מטעה זהובס נטמן
שליש תולתא דקא מודה ליה שני זהובס תולתא דכולהו נכסי
דהא אמרי ליה אחווא אתי ואיעהו הוו תרי והוא שלישי תולתא
דקא מודה ליה הקך תרי אחי לספק שקלי מאי דקא מודה פסד דקא
מכולי ממנו לחלוק צינה דקא מיניט עליה הא אמר ידי הוה שלישי
והט אמרי כליה ידי מלח שומרת בם שימרת
ומצפה לבע כמון אמר שמד אתה דבדל וכמו שיהיו לו לשוא שימרה
בפרק אעפ בכתובות שפלו לה נכסים מבית אבה וכו' דפלו
לה טעיהו אומרת בם כעדים בית שמאי ובית הלל אעפ דפלו
בשפלו לה משנתא דסה כדמפל במשנה דנציטא בגבי אגריא
דקאמרי בית שמאי תמכור ובית הלל לא תמכור בהא מודו דלא
משטעיי לבע לפירות ומוכרת ומתנת קיים מכרה ומתנתך
קיים מה יעשה בכתובה כטעה שהיא דיניה לטול מנכסי
הראשון מנה מאתים ותוספת נכסי יא ברזל שהוא מכר צעור
הכל באומא הכל נקרא כתובה הנכסי והיו יא עמה היט
נכסי מולג ואהכי מיקרו נכסי ויויא קשה יא ויויא באמרת
יא בדרוש טעלת עמה יולשי העני היינו בם שקם על שם

אחיו לעלה. וירשי האב של שומרת יבם והיינו יורשי אשה וטעם
מפרש לקמן ה' נכסין בחזקתן וכתובה בחזקת יורשי העל כו'
נכסים בחזקתן היינו נכסי יא' ברצון ואהרן נכסין בעי' כדכא בתרא
בפרקמי שמת וכי נפל הבית עליו ושל אשת יורשי העל אומ' האשה
מתה ראשון ואחר כך מתה העל יורשי האשה אומ' העל מת ראשון
ואחר כך מתה האשה בית שמאי אומ' יחלקון ובית הלל אומ' נכסים
בחזקתן וכו' מתע' כי הכא ובעי' בגל' בחזקת מי ה' נכסין בחזקתן
דקאמרי בית הלל ופליג אמוראי' דאעזר אב' בחזקת יורשי האשה
וד' יוחנן אומ' בחזקת יורשי העל ותע' בך קפרא הואיל ופליג ב' יא'
לירש והללו ב' יורשי יחלקון פי' הואיל והללו ב' יורשי העל ופליג
יחלקון שהי' לשניהם יס' טענת חזקה דהיא העלת לה מציאת אביה
והוא מתוך תנצל אחריות עליו קטא' והריה' פממוט והי' נכסין
ברצון הולך יחלקון והי' כבד קפרא חדא דהוא מקפרא דשמעתא
ועוד דהוא רביה דר' יוחנן ואי' הל' בתלמיד במקום הרב' וטעם
קרי השתא מנה מאותם ותוספת אל' נכסי יא' ברצון וקא' בחזקת
יורשי העל הוא שהיבם בחזקת נכסי אחיו ונכסים הנכסים והיינו
עמה בחזקת יורשי האב שהי' בחזקת עומדי' ובגל' פריך נא' שני
דישא פשהיא קיימת דלדברי הכל נכסי מלוג בחזקתה ומוכח
ומאי נשא סיפא טעמה דפליג' בית שמאי ואל' מוקמינן לה נכסי
מלוג בחזקת יורשיה' ופריך אביי דישא בשנפלו לה פשהיא שומות
יבם ואפי' תמ' דנפלה קמיה מ' ה' שומא' אמרי' דזיקת נאואה יא'
ספק נאואה לא עבדא הולכך מוסרת לבתחלה ולא זכה בה מ' נאואה
משום דליקטנהו יבם מטחו והוא הדין אם מתה יורשיה יורשיה
ולא מתה זיקתא למקט' נכסי דהשתא' סיפא דנפלו לה פשהיא
בעלה הראשון וזכה צדוקתא וקפדל אביי דלדברי בית הלל שצדוקתא
הלכה פחות' דהעל אינה לא כידה ולא יותר בנכסי מלוג ובשומת
היה לה ידו דיוכס גדושה מידה והולד כוחו בה דזיקה לא ככנסה

הנבסם חזקת יורשי האב ואין ליבם בהם כלום לזכות לו
ובית שמאי כדרי ידו דבעל עדיפא מידה ונפקא מינה דבשמיא
ידהיבם כידה לטול חלק בה מכא אחיו שזכה בה א"ע דזיקה לא
ככנוסה לפיכך יחלקו וצ"ל אם דבפפא דיקא מתא כותה דאביי
א"ע דקשיא ליה כותה דקתא נבסם הנבסם והוינא עמה
נבסי ונאיי ונאיי לא נבסי לרשות בעל ויוצא מרשות בעל
לרשות האב אלא דנפלו לה כשהוא תחתו דבעל וא"ע דקשיא
ליה מיתה אדמיפלג בנפלה של קרקע ולאחר מיתה לנפלה בחייה
ולפירות הוא לוטעם משום ידו כידה וא"ע דא"ע ותו לא מיד
פי' א"ע להשיב דודאי דוקא כותה וקשיא ליה מיתה וא"ע דפריש
שלא ולזה ודבא טעם דבית שמאי צאנסי אהרין כיון דרב פפא
דחא בתרא דייק כחיי כותה מוקמינן טעם דבית שמאי אכל
לעס דניחא בביתה לל' בעדין דקיי' ל' בית שמאי צמקום בית הלל
אינה משעה כנסה היא וכו' על נבסי בעלה הרמאן שביד יבם
א"ע שמא ישה בנא' ולא נשיא חליטה ומחזירה אם
דיתה מחזירה קודם שתשא לאחר ולא אמרין דתקן בעלה באיסור
אשת אח וצ"ל פירך ואי' הכי נמי פי' אם יגדש תריסה חליטה עם
הגט דכת' ויצמה עדי' יצמי' הראשון עולה וכו' אם ידיתה לחזירה
אינו יכול דמיטה דרמא דחל' עליה עבדה והשתא תקן עליה באיסור
אשת אח ומתירא אם קרא ולתקנה לו לאשה ויצמה למה לו דכת' לאשה
שם מין הרי באשתו ויצמה אי' לו לאסור עדות של עדיות ואל' נבסן
ויצמה בעל ברה' וכלצד שתהא בתו בתה על נבסי בעלה הראשון
ובנא מפל טעם אשה הקטן לו ליבם מן השמים על כרחו לפיכך לא
הכריחו חכמי לית' לה כתובתה מנבסין ולא רמא עליה אלא נבסי
ויכול למכר' לנבסין בכל עת שידיתה ואי' לית' ליה מרמאן דלית
ליה נבסי מנא
מיתה בנפול מיתה
חזקת א"ע הדול' למכסיה כדמפל' צ"ל תלה דקטן כלום גדול שלא

היה דומה לכם אלא לחלוץ ותלה באחי הקטן שייכם לכשישגל אשמו
לן ובגדול או שהיה גדול האחי במדינתהים ותלה גדול האחי אשר
לפניו בו למי המיתו לו עד שייכם ולא יחלוץ עליך מיטה הוא ואלו
גדול האחי א' עד לפניו מוטב שתשעה ותקיים המיתו

ג' באת קטן יעזיר שבאחי והוא גדול ושכשו אם
קטן זה דומה לכם וגדול דומה לחלוץ באת קטן עדיפא דמינת בכם
קדמית חליית גדול עדיפא דהא מיטה אדול ומא' תה' תה' תה'
פרק ראשון שא' מתבונן לשם מיטה לא לשם מא' לשם אשתו אם
דבא' כופ' אי נחא להו ל' וזה ליבומי אי כופ' אורת לחלוץ בזמ'
דלא למיטה קא מיכא' ופ' ג' בערה לא אי בעי מיכם ומיהו דהוא
יב' ליבומי ואיהו אמרה לא בעינא ליה ואמרה דברים נכונים
לאטעיה חלוץ לה על מינת שרת' לך מאתם חז' מיטעיה ואלו
כפי' ליה וחלוץ דא' רב ששת מע' ל' במה שפלה לפני מוכה
שא' חוסמי' איתה וכו' וצ' אתי' מוכה שא' דקא פא כל אמתלא
דשתי' שרת' בדבריה דאמרי' בהמדי' מעשה ביטור בצורס'
ולו אה צורס' ואמרו קט' יכולה היא שתא' לאחיך היית יכולה
ל' כל ולך איט יכולה לתב' ועוד פסקי' היל' בא' ע' כותבי' אי גת'
מרד על ארוסה ואי' כותבי' אי גת' מרד על שומרתי בכם ומכ' ^{שמות}
ה' טעמי כפי' ליה וחלוץ ושללא טעבה בשת' אמתלא' לדבריה
אטעיה לש' ול' מע' המש' הי' ד' לה רג' מי' לחלוץ דחליית
שמאל פסולה לקמ' כפל מיטת חליית' דאיתחזי' לנא' דבענ' דוק
הרעה ד' י' מוכמה משום דא' רבא יריכי די' למחזי' דוקא
כדפיק מפומיה בפרק מיטת חליית' בעדים אם א' מכירי' אות
עריך שיעידו עדים בפניהם שהא' אחי' שלמת מאביו ההוא ^{הוא}
שנבר כתובה אתא' ההיא איתתא' לתב' כתרבה לא א' א' ^{הוא}
הואי אותה אשה שאתה אומ' שהתמתה על שוברה ואמ' ^{הוא}
אשה אחרת היתה ששמה כשמי' אס' בעלה כשם בעל' א' א' ^{הוא}

לא התקבלתי כבודי עדין אמר לה אף אנכי אהיה לך כבודי ^{החלומי}
עמי על השוכר שאינה אשה שחתימתו על שוכרה והדין עמה
והם השיבו על שטעית פבר נשתנה והוחלף קולה והדין עמה וכבר
התקבלתי כבודיך מיתקם הזקנה וכבר נשתנה ונעשה קולה ^{ענה}
כיון שהגיד נפקא לן במסכת שבועות מלאי גיד לאו אוהיה ^{עמדה}
ולא הכיר בנשים כל כך והגדה קמיתא שאמ' איהו לאו כלום היי' לא
נשתנה קולה וכו' דאמ' האתא דקדקתי יפה סמכתי עליה ^{מהמט}
ליה לידבר עם הארץ שמסתכל בנשים ומכיר ועכשיו ^{מתבונן}
וכן מסקנא דמתא דלעיל היא ולא מילתא באנפי נפשה היא
איכסור דרי בתמי נצמדקו הדורות שחזרו לומר כך ומשני לאו
מאן דאיכסור דארי לא משיקרא סברי לה כאבא שאול וכו'
לשום אשור שמתאווה לאשה דבר אחד ממנו וקדוש ^{בשע}
ממנו דענין שהולך ממזר שפגש באחת אחשבה במקום ^{מזרח}
מתא ^{הרי הוא כאחד מהאחי' וכו' וזה}
חלקו בנבטי אחיו ובג' פריך פשיט' ומיקט כל דע' אמר' קו' איל
ואפסדה מיבום שפסלה על כל האחי' נקנסיה שלא יחלש ^{בבנים}
כלל קא קמל' ואם יש שם הנבטים שלאב דאמ' מר האב קולדס
לכל יצאי ירכו הכנס יבמות זרה בנבטי אחיו ואפילו גרשה
למחר דבר והיה הבב' א' תלד וק' על שם אחיו ומוקמינ' ^{בפדק}
כיעד יקום על שם אחיו לעלה והרי קם' וטע' דל יהודה בג'
מפ' מה בבור אי' לו בחיי האב אף האי נמי אי' לו בחיי האב
מתא ^{אסור בקרובותיה כאלו היא אשת}
וכל קרובות הנאסרות מהמתאשה וגבורה אסורות מדבר ^{בקרובותיה}
באמה ובאם אמה' כל הנך עניות בדאורייתא הו' באשת ^{עדה}
דבנ' בחלעתו כיו' דמיערביא הות אשתו בזיקה באם אמה ^{מאן}
אם המותן באם אביה דהוי' לה אם חמיו נצתה משום בת
אשתו בזמן שהיא קיימת אחרונה קאי ולא אשתו עדינות

גזר באותה משום אחרות לזה באיסור אקומא חלטה היא
דאקיל דחמ' מכרת ואקומא לא יבנה אצל ערה לא אקיל ענה לא
כדקימא קומא באיסור אשת אח שיש לה בנים שהיא צדקת
והולד ממזר הכי גרסי' איתג' החולקן לבימתי' אמר דיש לקוש
וכן לא גרסי' וחזר וקידשה על הערה אם היתה לה ערה ופטרה
בה ליתע' שלזו דכתי' ביה חלוק השל בית אחד הוא חולק ואינו
חולק עני בתם ואותה ערה חמורה ממנה לעמוד עלכל באיסור
אשת אח צדקת משפטרה מה כדמפרש טעם ואיהו הוא דקאי
בלא יבנה דלא קוליה מאיסור רגמור צדקת באיסור לאן כתביה
דחמ' להאי לא יבנה וכי אקיל דחמ' לידיה אצל אחיה כדקימתימי
באיסור אשת אח וענה דידה החלטה גופה קאי עלה החולק לא
יבנה הוא ערה אם היתה לה ערה ופטרה בה ליתע' שלזו צדקימא
קימא באיסור אשת אח הוא וכל האחין חייבי עליה צדק' וז' חס'
אם לך מי איכא מידי דמעיקרא אי בשי האי אח חליין ואם
האי אח חליין שהדשות ניד כולם ולעט ערטה נמי כשקרא
אי בשי להאי חליין ואי בשי להאי חליין והשתא משום דחליין חד
לדאקאי על ערטה צדקת וכן אחים על כולה צדקת לא הוא
שליחותא דאחי קא עבד והוי להו כמא דחליט איהי נמי שליחותא
דערה קא עבד והויא לה ערטה כמז דחלטה וכשם שחייבי
על החלטה לא לאן כך על ערטה נמי הכי גרסי' הבא עלי כמות
ובא אחד מן האחי על ערטה ופליג בה וכו' ולא גרסי' הוא דבדי
הכל הוא לא קאי עלה דערה לא בעשה מא דאמ' בעשה כל
דאמ' איהו שליחותא דאחי קא עבד וכיו דאיהו בעשה כולה
נמי בעשה כדוש לקוש דאמ' איהו הוא דקאי בלא יבנה החלטה
וכן הבא נמי הוא נהו דקאי עלה דערה בעשה ואחי צדקימימי
באיסור אשת אח דמנע צדק פידקין מלע
חולטת ולא מתי צדקת דאחרת חלטה וכל כולם לא נפקא

אסורה למיטרה לגמרי דמדברי סופרים היא הרי זו פטורה ^מאף
החליטה דיומאה משום אחות אשה דאחות אשה גרושה מדאורחא
דסתנחיה כל שבחיה וכן מפר' בגמ'
כאן שנה ל' משום דל' סידר את המטות ^ממלך שקידש אחיו
את אחותה לאחר שנפלה היבמה לפני שני האחים קידש ה' אחד את
אחותה אומרי' לו המות' דקא פלגת באחות זקוקתך אם אתה
כונס דקבד יש זיקה אפילו בתרי אחי עד שינשא שניכם
אחיו את יבמה זו מן החלוץ ותעקר זיקתך ממנה מתה
יבם זה את אשתו משנה שאינה עדיפה היא דהא לאחר מיתה
לא נאסרה אפי' אחות אשתו מת היבם קודם שחלץ לה ונפלה
היבמה לפני זה ואי' שם אחר לא הוי מוסיף את אשתו בגמ'
זקוקתה היא ואשת אחיו בחליטה ויבומי לא דהא אחות גרושה
היא ^מהל' כל יהודה ב' בתרא דיש זיקה
וחלי' למיסרה עליה כיתה אשתו שומרת יבם שקידש אחיו
את אחותה ומתה אותה שקידש מהו ביצמת' מי אמרי' כיון
דמתה פקע מיסור אשה ושלי' או דילמ' אע"ה דפקע מיסור
אחות אשה קמיא ליה במיסור אשת אב ואילו נאסרה עליו ^מעלה
אחת בשעה שאינה זקוקה ליבם ואי' חני קורא זה יבמה וצא
עליה הרי כחשת אף שיש לה בנים ואסורה לשולם ממ' בטמיה
דבר הרי נאסרה עליו שעה אחת יבמה שהותרה בשעת נפילה
דעדי' לא קידש זה את אחותה ונאסרה בשקידש אחותה והותרה
והותרה בשמתה אשתו שתי אחיות יצאות שפלו וכי כד' פ' שם
לה בארבעה אחי' בתחלת' ^ממלך לא תחלוץ בגמ'
טעם ולאחר ג' הדמים אם אינה מעוברת או חולעת או מתה צמת
ואי' מעוברת לא חולעת ולא מתה צמת לא ינשא ולא יתארס
דגזרי' אירוסין אטו טשומין בתולות ובעולות ואירוסות שואות
בגמ' בעי מאי הפרט איכא צי' בתולות לאירוסות וצי' בעולות

[illegible]

השערה לפני הזקנים להלית. ג' חדשים הראשונים שאינה יכולה
לנשא מחמת בעלה וזוהי משל בעלה שכך כתב לה אותה יצא
בבית ומיתא נא מנכסאי כל יומי מיגד שלמותך בבית מימך
ואילך אינה נזוהת לא מלבעל ולא משליבם ואינה דומה לשאר
למנות דהיתם כל ימי שאינה נשאת לאחר ואמרת מחמת פלוג
בעלי שכבודו גדול על ישרה מזונות מכל הכא אגידא ביום מו
חדשים ואילך ולפיכך אינה על נכסי בעלה מזונות ולא משליבם
עד שתכנס לו לחופה עמוד ברי' שתבעת ברי' או פטור
ובדה וזוהי משליבם דקנסין ליה הואיל ונמכר בעלה מיבם
לית לה דהא קט' הואי מבעל מאי מי אית לה מזון מבעל הואיל
וכתב לה כל יומי מיגד אדמללותך מיאמיא קנסוה דנפלה לה דמי
יבם קט' ויבמה שחלת לה אחי' בתוך ג' חדשים משמית בעלה
נדיבה להמתי' ג' חדשים משמית בעלה לאחר ג' חדשים אינה נדיבה
להמות' ג' חדשים משמית חליטה לא הולכת ונשאת מידי ושלשה
חדשים שאמרו כלום הוי למד מיכא' ששלשה חדשים וכו'
משעת נתינה מוט' לה ג' חדשים להנשא ואע"ג דגמ מקמי הכי
ולא מיחדא גביה דלא ליהוי גמ יסן והכא נמי נמינה מחליטה
ואע"ג דגמ מקמי הכי הואי איסור כרת היתת' אשתא היתתה
להיתבם אחר ג' חדשים ממייתת בעלה איסור לאו לשוק דמיקמי
חליטה לא קימא אכולי עולא לא בלאו דלאו תהיה אשת המתי' חליטה
לא כל שכן שעתידה אחר חליטה מיד הואיל ובעד ג' חדשים נציתת
בעלה להיות לך לאהים ולצדק אחריו אימת להיות לך לאהים
צדק שצדק מיוחד אחריו שאי' השטיה שורה לא של הודאי
שזרעו מיוחד אחריו והכי נמי קימא ל' בנדרים וברות מכם
המודרים והפושעים צי אילו צי ערבוני' לרבה' צי צדק שצדק
וכ' דמי שנזרע בשל והיתה הודת וצדקת בקדושה ראוי להוות
אצלמי שלא נזרע בקדושה אע"פ שלדת בקדושה אינו ראוי להיות

יורש. ויבא א"י היע טעם. הכל השמים כן. וצדי גד וזודת לחדא מהני
 הוא דאיכא למיחש כגון. לשמא ייבם אחיו מאמא דשמוא ^{עוברת}
 היתה וכשתלך סבורה היא שב, שבעה הוא ובקדושה נזרע ^{ותחזור}
 ותלך ב, אחדיו וישא אשה אחרת וימות בלא בנים ויבם זה את
 אשתו דסבור שגם הוא נזרע בקדושה וכו', והוא לא נזרע ^{בקדושה}
 וסתם גויה זוהי היא חישוק, שמוא אית בנ שלמה ונמיתא נשא
 אשתא חק שללא מאכין. הלכה כל יהודה. דשרי ארוסה לנשא
 הויאל וליכא למיחש לזרע דאז, ונשואה נמי ליאדס. ויש ^{ספרים}
 שכתב בה, חל כל יוסי והיא היא דלא פליג. א"א בעלמנה מופי
 האיבול שלא נחא להו למימר הלכה כל יוסי דד יוסי במקו עמו
 מכלל דיחידא פליג עליה. תנא קמ דאמ' לא ינשא ואלא יתארסו
 אחת ארוסה ואחת נשואה דאסר אפילו ארוסה ליארסו וכל שכן
 לינשא ויחידא היא ולא סתמא דרבים היא דאי סתמא דרבים
 ליכא למימר הי לכל כל יוסי דיחיד ורבים הלך כרבים. ולפי העלמא
 האחרת כל יהודה. לדופה רגילה ועם סמוך למיתת עגדה צבית
 אביה זמ, מדרובה דליכא למימר קבוצתה היא. או שהיה לה ^{לדעם}
 עם בעלה ולא שימשה וזקן מוחלה. ואית יכול. עקרה שנקר
 רחמה ונטלה האוס שלה ואילו נתינת לה ניה ממעי אמה. שא"י לה
 סימני שער ודדי. שאינה ראויה לולד לאיתייסם או כגון שפאט
 בת ארבעים דאמ' דחסדא נישאת בת ארבעים שוב אינה ^{נולדת}
 אי נמי כגון, ששהת אחר בעלה עשר שנים ולא היה בעלה ^{לנשא}
 כול, עגיכות להמת, ג' חדשים דאמר שאינה ראויה אטו נאווה
 והיה תנא קמא דמתא דאמ' אחת ארוסות ואחת נשואת וליכא
 להמת, מותר ליארסו ולנשא מיד דלא גזר. דכרמא ^{שנשנת}
 בכרם ביבנה מחמת אורתא משנה חזר בו. בכרם ביבנה ^{סנהדרי}
 היו יושבי, שורות שורות בעין. נביעת כרם. ביום י' יום ^{השלמת}
 ג' חדשים שלמין. ההוא חזן דקאמרין, לעט, מינקת חבדו

והריכה להמת, ג' חדשים ושאר השנים שאינן מנוקות עיכות
להמת, שלשה חדשים חוץ מיום שמת בו בעלה וחוז' מיום
ב' אחת בתולה ואחת בעולה ואפי' היא קטנה או שאינה לאויה
לולד כדפסקין הל' כל מאור באזירותו כג' הכחדגזר שאינה לאויה
לולד אטו לאויה מל' ארבעה אחים נא' נא' נא'
בגל' פריך ארבעה אחים סל' ד' פ' כיו' דלא הו' לא ארבעה
מות כדקתנ' ומת מ' מ' מ' מ' ומתו' מ' מ' ד' מאח' מ' מ' מ'
דעדי' י' אחים אחרים היתה כשרה לכהונה ואחת פסולה
כג' שנתגרשה מאיש אחר ופסולה לכה' אם בא יבם לחלוץ
לפסולה ולא יחלוץ לכשרה מפני שפוסלה לכהונה בחלי' שלה
ישפוך אדם מי בורו ואחרים עדי' לה' ואעפ' שהוא אינו יורש
ואם היה מיבם מיבם אף לכהונה גמ' ושבתי' לה'
לכנס את בורו' ואל' תבטל קטטה ואי' לך קטטה גדולה מזו
לשנושא לו' נשים שאי' לו במה לפדום' בדאפשר ליה' עש' ק'
ויכול לפדום דמימי' לה' עושה כחדש שיגע לכל אחת עונה
דעונת תלמי' חכמי' מערב שבת לערב שבת וזהו אשר פרין יתן
בעטו בבבא קמא ירו' ש' למי' דלמה פ' משה
תלת עשר אחי' הו', ומיית' תרי' עשר בלא בני' שרי' מל' במה קמו'
ל' אם ליה' ל' אחי' יבם אם ליה' לית בחי' ל' אחי' אמר' כל חדא
אנא זיינ' ירחי' אם מא' זאי' ההוא ירחא דשיבורא אמרי' כ'
יכוני' לא גחך ל' בההוא שעתא גחך ל' אם אנא זאי' ירחא בור'
ועלי' שניה' ואמ' לתי' סתר תלת ש' אט' ט' ש' תלת' נשתא
מינוקי' אט' וקיימי' בהו' קומי' דירתי' דל' סלקי' ואמרו' ליה'
אית' לך חדא קריה דמינוקי' בעיי' משל' בשלמך' אדיק' ל' מן
טותא וחמור' אם לו' מא' עסקכו' אמרי' ליה' אי' בעיי' תתי'
ל' ההוא ירחא דשיבורא ויהב' לו' ההוא ירחא דשיבורא' הכי קרי'
והייבם חדא והדר לחלוץ לחדא אמ' קרא וכו' כל שאינה עונה לכה'

ד'ג' תפשי קידוש' עבדית וא' נמי מיני' למילת מינהו הולבך אין
ביאת' ביאה לשום קידוש' ודמו כחייבי כדיתות' זו שאיסוריה שווה
בכל מי מקור בי' בכהת' בי' בליה בי' בישל' לית' בנה פגום בנה
למי דוקא דהא פשיטא ב' הגמי לאו כה' הוא וא' משום דלא ישא
כהת' כיו' דמותר בישל' לית מותר נמי בכהת' ד' אין קדוש' ד' דמיוס
ד' ופלו כשרות לפסול' תימ' ל' דלא הוה דהו כשרות לנשא לפסול'
שא משום ה'י נקט ליה דאם תלך בת פסולה לכהונה כחלה
שכ' ח'א ע'מרה כותח' לל'ת' שאם מת' כה' גדול אסורה אפי' לכהן
הדיוט שנפסלה זו ד' ח'א ונשאח חלה דכל' ולא יחלל' ולא כל' ולא
יחל' דמ'ט'ט' שני ח'ל' ל' אחד לה' וא' לזרעה והכי מפר' בשלח' ח'ס'
או אם בת' כה' היא פסולה מ' התרומה כ'ט' מרי' לקי' צפתי למטה
כי תהיה לאיש זר כיו' שנבעלה לפסול' לה פסלה שפסלה' ואפילו
מתרומה דבי' נשא וכל' שכ' מלהינשא לכה' שפסולה כהת' מתרומה
א' ביה' עליה וישל' לית' כה' ש'ט' שא' לכה' וילדו בעם וכשמת' פ'ע'ויה
ה'י' אכלות' בתרומה כ'ט' בי' בנה' ואם צא עליה ג'י' אחרי' כ'פסלה
מתרומה וכל' שכ' מטהוה' מ'י' שיש' ל' כה' ד'י' אלמנות וגורושי'
שתפסו בה קידושי' חוזרת לתרומה ומכל' ח'ס' א' ביה' תאכל' יצא ג'י'
ובבד' שמת' ש'א'ינה כ'ט' גורושי' אינה קרויה למנות' א' ג'ושת'
ול' נ'א'ה שהולך פגום מד' לא פדיך תלמוד'א' להאי קל וחומר' ש'מ'י'
שהולך פגום כ'זיל ליה ומה שא' הולך כשר' לאסוק' ממי' ד'א'י'
הולך ממי' א'כל' פגום ה'י' מקל וחומר' בני' ב' מ'כסא' מקום'
של' להו' השתא' כול' עבד' הבא' על' בתי' הולך כשר' ח'ט'ו' עבד'
מ'י'ש'ן מרה' ד'ש'ע'ת'א ד'א'י' כל' עבד' הבא' על' בתי' הולך כשר'
מ'ס' ל' יהודה' ד'ר' יהודה' א'כשר' ב'א'י' נ'עבד' הבא' על' בתי' ש'ד'א'ל'
כ'ד'א'מר' ב'ג'י' וז'ך ד'ב' יהודה' מ'נ'י' ב'ה' ל'ח'ת'רה' מ'י' ל' תקנה' א'ת'נה'
ל'ל'ד' ל'י'ש'א' שפחה' מ'י'י' יכול' מ'פ'ט' ע'ד' חרות' שבו' ו'ל' ש'א' בת' שר'ל'
מ'י'י' יכול' מ'פ'ט' י'ד' ע'צ'ות' שבו' מ'ש'ת'מ'ש' ב'א'ש'ת' מ'י'ש' הולבך'

ולו חזק לוחמה בבת ישי כשאמר ישעיהו הנביא על אשת איש דהולך
 ממזל אצל משום עד עדות לא מפסיל ולך אף באשת איש
 בדאמר בגמ' לדברי המכשיר מכשיר אף באשת איש רב מרי
 בר רחל ובכמה דוכמה חוקרי רב מרי ברה דבת שמואל ורחל
 הותמי בניה דשמואל דאשתבו טריידין בפתעות ואי עבא
 טריידין אחד ששמו חיסור בשדו גוי ונתגיד וילדה ממנו רב מרי
 בקדושה דהכי איירינן בבבא בתרא צפ' מי שמת דאיסור
 ליה תרי סר לפי חזי בי רבא ומרי בריה הורגן שלא בקדושה
 ולירט בקדושה אמר רבא היכי קט להו רב מרי להי חזי אביה
 גוי לאו בר יקושה הוא וכו' בפולסי ממנוה וחברו בצדק דאשון
 דיומא מאי פרהדרי פורסי מרכל שום תשים ודרשי כלשמות
 שאתה משים וכו' לשם מיתותא לנקיות בעלם לשם טובלת
 נדה ולבוא עליה ולא משום טבילת גדות כי לא לאשכחיה
 להיות גורת גמורה ואם שלא טבלה לשם גורת דאמרינן
 אינו גר עד שיטול ויטבול דטבילת גדה סלקא ליה לשם גמורת
 דאין לך גורת מזו כשהיא טובלת לעדותה דאיה לעדותה לא
 טבלה כדכא אסי לרבי בבבא בת שטלז מעבדו דרביא
 ובתלא דוקא ואם דבת עבד הבא על בת ישי היא דהא
 זו ובבת ישי היא אפי' חטי כשרה כדכא אסי דאמרינן
 ההוא דקרי ליה בר טרמיתא ואמר רב אסי מי לא טבלה לעדותה
 שטמא טבילת עדותה סלק לה לשם עדות ויש פיל אחר וזה
 ההוא דקרי ליה בר ארמיתא שלא טבלה אמו כשעתה וכו'
 שערין היא איה ומאן את בנה לומי שאף הוא גוי לפי שכל
 הוא מי לא טבלה לעדותה כשהיתה משמשת עם בעלה והוא
 והחזיקה את עימה בדת יהודית לטבול בעדותה סלק לה טבילה
 לשם עדות מי לא טבל לקריו זה כגון שטם שערין ודאי
 טבל לקריו כשהיה רוצה לעסוק בתורה ואין לך טבילת גדות

מיזר וקדם וטבל לשם בן חורין דהלוקה שבר ירוך לחטילו לשם
יהדות ששכדורכו ולמולו כדי שיהא שייך במעלת כד אמרין לקמן
א"י מתיימי עבדים שאינן מולין ואם קדם עבד וטבל לשם בן
חורין אהניא ביה טבילת גדות בשחרור ואפקע ששכדור דאית
ליה לרביה עליה גוי גופיה לאקני גוי הקונה מתחברו אפס
קנינו כד אמרין לקמן ולא חס קנין זה את זה ומאי קנין זה
לגוי הוא דמקני ליה ליש ולא נחית ביה י"ש לגופיה עד דעבד ביה
הוכחה שהוא עבד גמור ואיני יכול לעשות הוכחה לא בטבילה
שטבילנו לשם עבדות ומוכח דלקנימו הוא ריטתה הולכך ב"ק דס
וטבל לשם בן חורין והיא טבילה לשם בן שחרור תימא אפקעיה
לשכדוריה כד ביא דקדש חמץ ושחרור עשה שור אפסתי
והקדוש למזבח דהוי א קדושת הגוף פקע שעבודא דקמיא קדש
והדר בעל חוב וגבי מיטת חוב דידיה אכל קדושת בדק הבית לא
מפקעא דרש צפדן שום היתומים הקדוש תשעים מנה היתה
עלן כדכתיב משה מנה מוסר עבד דיער ופודה את הנפשים
הללו חמץ עשה י"ש הפסחין לגוי והרי הוא מוטע ביד
ובאן עשעו עבד שלש דהפסח פקע ששכדור הגוי ולא הוה
דידיה וחייב זה לבשרו דאיסור חמץ מפקע לשכדורא דגוי
והא דתנן עבד שהלוא אתיש על חמץ אחד הפסח מותר בהנאה
הא אוקמה רבא צפדן כל ענה בשארהינו אכלן ושחרור
בחסולה גו עשה עבדו הפסחין ושחררו שחרור מוטע את
השכדור ממנו ונימא והלה חוזר על הראש לתבוע חוסן
לפניה קודם שעתגידה בעודה גויה הוה קל"ש ששכדור גמור
הולכך אפקעוה רבנן בטבילה לאחריה מאחרי שעתגידה
יפה כוחה ואליהם שעבודה לא אפקעוה רבנן לשכדוריה צפדן
לשם בן חורין אכל גוי י"ש לאקני עימא בן חורין בטבילה
קנינא לרב חמא ב"י בסתם שלא פירשו בשעת טבילה

עלמה טבלו לא טבלו סתם ולא פירשו לשון חירות ואחר כתיבה היו
באי לקנות עצמו כתיבה קתם קנו דהויא כתיבה קתם קנו
בדאיהו לאחר שתיגירה אלום שטבירה ולא מיט מפתח שטבירה
כתיבה מפורשת לשם כחורין כדכחמא כדגויא דקתני
וקדם וטבל לשם כחורין ולפי זה הפירוש כך היא הגרסא
טעם דכפניה הא לאחריה לא קט אמר ליה דבא לפניה כתיבה
כתיבה מפורשת לאחריה כמפורש אי כתיבה לא ויש שגורסין
כפניה ושלם כפניה ומפורש כפניה אם טבלה שבר נאדון לאה
אומת שלא כפניה שאי האדון רואה העבד כשהוא טבל ואלו
עיקר לא טדאס קדם וטבל לשם חירות קנה עצמו חורין
לא כדאמרין טעם אצל גוי גופיה גוי כתיבה
חורין שמכר את עצמו ליה קני ליה גופיה ולא מהטעם
כתיבה לאפקועי גופיה מינה לא גוי לא קט לחו לבשה ידיו
הכת וחשב עם קנהו ובעבד עבדי הנמכר לגוי כתו דכת לשל
ונמכר לגוי שש עמך מן לעקר משפך זה הגוי אלא לגופא
אמר כספא וכתבה לשם עבדות אמר רחמי דמיקט גוי
לשם אצל מיקמי כתיבה לא קנהו לשם אצל גוי ומיקדם וטבל
לשם חירות הכי נמי דבר חורין הוא והכי אמרת אצל גוי גופיה
קט ושר לבספא לחודיה לתקפן במים לתת עליו עולמות
כשמיטבילו כתי שיהא נראה כתיבת עבדות אפילו אמר הוא
לשם כחורין לא יחא ממש בדבריו שכמיטב באבותם
אמרו דימי משה בשימא ממיתים ויטאו מכל לבני נח קבל
את החרה ולשם תחת כנפי השכינה מלך אמתן שלא היו מולין
באותו לילה שימא כדכת גס מתבדס ברייתך של אס מבור
ש' לו וכתו נמי מתבססת ברם דס פסח ודס מילה ולא כדכתיב
שלם מיטב זהם שום כתיבה שטבל באמהות נשמתהם
כדלכמי סברא הוא דחם כתיבה נברא תל טפי העל ולא

דאי אפשר וקסדר דני, אפשר משא אפשר עד שימול ויטבול.
דקסברי בצורת נמי טבילה הואי ומה אפשר אי דע, הלכה לעולם
איט וכו' בגי' פריך פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים ומתירא ^{הענין}
ל' יוסי דתניא וכו' ולפיכך הויתך ל' יוחנן, לפסוק הלכה דהא נא רבם
ענהו אמרין, בצדיתא בגי' לרעת ל' יוסי שהלכה כמותא ^{אמר}
כול לשם מיטת גדותא, מטבילי, אמת בשבת דהא טו, דשמן
תעניתקני גברא הואי ענדא הזה ציל חייא צל ודציס ^{מתע}
ל' אושעיא צל כלום ל' הושעיה נמי הוה צהדי ל' חייא ורב ספר ^{מתע}
ל' אושעיא ציל חייא הוה נמי התם צהדיהו צל אדם גדול צדור
שהי כא, וטבילונך למחר לילה היה, שמיט' מדרב ספר ^{ל'}
עריך שלשה דלדידה תעניתהו התם, לא מהימ, עד דמות ^{שהי}
שמוא עדיה היה ויערך דם בדית וטבילה צפטא או יציא עדים
שעגיר צבית דמיט שלפלוט, צי, בארץ צי, צחולל שלחא ^{ל'}
צורק וי' הוא שיעריך להביא ראייה משום דאיכא צבת חל ^{ל'}
וצמי, הזה דאיכא לקט שסחה ופדמה מצל צחולל ל' מי, עריך סביב
דמיה ל' אפי' צחולל צי נמי עריך להבש ראייה, וצי, גדול מדעת
גדול אצל אפיתם מיכ, אפי' ל' יהודה דגד צבית דני, ואי, אמה
נאמי, לפסוק את בני, הואיל והחזקתם בשירות לא נפסול חזקתם
על דבריך ואיט' שדכריך פסולך לא פסול את בניך, ואי, עדות נמי
והואיל וצריך מוחזקי, צבירות אי אמה נאמי, לפסול, דיומי ^{מסופס}
שפלים וכסויים, כמו סחופי כסא כפיית כלי, מיטורפים כספיה ו'
המיטורפים, ואיט' סדאי, איט' ראוי להשתתף ביעתם ומיין
ואזכה לכך, ומודיעי, אמת שו, לקט שלא יאמר, עינים הלל ^{הלקטים}
פאת אמה גלענק הם ומומד עליהם והורגם ביעתם שבי נח
הזהירו על הגזל כשהדי, ואזהרת, זו היא מידת, דלא ^{הזהירו}
לפיכך צי נח נהרג על פחוטגושה פנוטה דגוי קפיד אדבר ^{מושב}
ולאפי' שיעל הוי מוחילה ולא עת, להישב, גוי אונן באזהרה ^{נהרג}

דגבי י' ש' כתי' והשיב את המילה אבל גוי מאחר שעבר
 איננו תוקף לה נהרג ואפי' גוי מוגי' ל' אחר מודיעי' אותו
 עי' לקט הואיל ומקפידים על המכונן כל כך כד אמרי' על פסוק
 משה פדונוה נהרג' שעד שלא באה למדה זו שעד שלא
 נתגירתה ולא נבגרתה תחת בני שכינה לא רוצ טובה לפי
 הרע מחזר אחריהם ושמא תאוח דעתם עליהם ויחטאון ^{עם} ^{שם}
 וישמ' ויטעו ולא רוצ פורענות לפי שאי' יכולי' לקבל
 וכ' שמה אפי' ריש ועושר א' תת' לו ו' ואי' מדבי' עליו דברים
 שאינם שמו"מ' עליו ביושר שמהיפך' יניע' חתיכות ^{שם}
 שלא נפדוה מילה כה לבנה חוזר' וסול' אותו שנה' מופל'
 בג' כדת' אילו' יניע' המעבדי' את המילה בש' החופה את
 העטרה ו' ל' אבינא אמ' ל' ירמיה אמ' רב בש' החופה רוצ' ^{מזה}
 שלעטרה' שנה' שורה גבוהה שסביבה גד וממנה חולך
 ומשפט מל' מלה למטה' רוצ' גבוהה שלא יתה שורה ולא תיך
 רוצ' הקיפה' ומודיעי' אותו קתת מיעות דהשתא על ידי גבוהה
 הוא נכנס לכלל הדת הולך בשעת טבילה יריך לקבל עול מוט
 שני תל' חכמ' לקמ' מתריץ לה אחד גד ואחד עבר מן שחרר
 לקמ' מופל' למאי היל' אקשינה' ובמקום שנה' לבטלה' בשם
 שנה' לבטלה' טובלת בארבעים סאה אעפ' שאי' טבילה משום
 טומאה שהרי אף מיעד ערמ' שנה' עם בטלה' דעת' וי' ^{מחזר}
 לאהלו' שבעת ימים ולא מחזר' לאהלה' לא טהיא עה אסרה
 הכת' עד שתטבול' ונמצאת טבילה' שלא לטאת מן טומאה
 כך גד אעפ' שאי' טבילה' משום טומאה יריך מ' סאה
 וכל דבר שחזיתך בגוף בטבילתו כל דבר שיש לו על גופו הקוצב
 חזיתו לעט' טבילה' חזיתך בגד ובעבר מן שחרר ובעדה' לבטלה'
 אעפ' שאי' טבילה' משום מוג' טהרות כשאר טבילות' ולכא
 לאוקומה' לעט' מוג' דאם כ' מיא קמל' רכל החזיתך כשאר

טבילות חוץ נמי בעה לטהרות פשיטא מאי גדיעותא משאר
טהרות שהאגא לטהרות לא על כרחיך לטהר לטהר ומיכה
לאות המטהר בפנים גבי חטיטה ומקום הרמז לציאת המטהר
הט מיל לטהרות אצל לטהר לא דהא הכא מוכח דכל חטיטות
שלטבילה פוסלות נמי בעה לטהר דמי פריש נפרוש דאי פריש
של לא יתגיר נפרוש ולא איכפת למפר' בגבי משום דל חלבין קשים
גדים ליש בספחת שני ונלוה הגר על נספחו על דיתיע' ל' קפחת
שאחזי' מעשה הראשונים ולמדים יל מהם או סומכ' על חכם
בא'ס והתיר' ותרמי כי מתאמנתה וס' בגבי אמרה לה אסיר
ל' תחום שבת באשר תלבי חלץ' אסיר ל' ייחוד פי להויתח' אס'
אשת איש כימי דוד גזרו על ייחוד פטירה באשר תלבי חלץ'
מפסי' ד' שש מאות ושלש עשרה בימות' עמך עמי אסיר ל'
ג' ואליהך אלהי ארבע מיתות נמסרו לבית ד' באשת תמות' אס'
שני קברים נמסרו לבית ד' פי אחד לנשקל' ולנשרפ' ואחד לחרוץ'
ולנחצ' שא' קובצ' רשע המור אצל רשע קל' ושם אקבר'
מיד ותרמי כי מתאמנתה ללכת אחת ותחדל כ' מרז' מכה
מכבדי' חולי המכה לש' מטרדא רזיא לבי' בתענות' ג' עריך
שלשה דהא משפט כתי' ביה דאי הדר ביה לגוה ואחר כך קידש
בת נישל למקדשות וצריכה ג' ממנו די שדל משומד קידושין קידושין
די ש' רשע הוא ל' טבילה ששניה שווי' בטבילה שצריכי'
לטבול בשבא' ל' ל' ש' גמול' אצל ל' קבלה לא הו' שוודע בד'
אי' עריך לקבל בשעת טבולת שחרור' דהא שייך במיתות'
ואחד לקח מ' הגוי' עבר להטבילו לשם שחרור' ל' שוודע שדל'
עריך לקבל עול המיתות עליו דלא שייך במיתות' הא לקח משל'
דשייך במיתות אי' עריך לקבל' ובמיתה אחת אציה ואחרת אציה
ל' לעזר ול' עקיבה ל' לעזר אומ' אשה אציה ממנו פי' ש' ש' ש'
הרבה על פרישתה מאציה כדי שתתעול אפ' ש' ש' ש'

ולא יכעסנה כד אמרנן בקידושין שלא הותרה יפתת ארץ
טגד יתר הרע דמוטב שיאכלו בשד תמוותות שחוטות וכו'
וקסבר ל' עוזר דמינה יריכה לקבל לא מתגלות עד חדים
ואחר כך נבעלתו ול עקיצה אומ' אביה ואמה זו עז וזה א'
אומ' לעק אבי א' ש עריכה לכפור בעז קודם שתבעל לו
שלא קבלה עליה להתגייר על דעת בית דין גס א' לו אב ואמו
מביאות להתגייר מטבילי דמי' לך גר בלא מילה וטבילה על דעת
בית דין שלשלה יהיו בטבילתו בדי' כלטבילת גר עריכי' שלשה
והם גס' לו והרי הוא גר על ידיה ואמרו ביי' בשד' שלא נפנו'
כלום שלא מדעתו וקט' לאו בר דעה נהו אי' מקיימי' מפי'
שמעכים לו יי' שהרי הם גוים' הרי הוא אומ' וינפש ב' אמתך
והאי' בעבר עדל מתב טרמפל בג' דאי' בעבר מהול כבד סת'
למ' נוח עבדך ואמתך כמוך והאי' בעבר מהול מדכתי' כמוך
הוי אומ' וינפש ב' אמתך בעבר עדל אלמא מותר לקיימו' ב'
השמשות של ערב שבת ולא הספיק למולו והזחירו הכת' על
עבדו לעז ביום המחרת ולא על השבת האמה שהרי עריך למולו
קודם שבת כיו' שכול מקרא אחריו נא נפיק כד אמר' למ' טח
עבדך ואמתך וחזר ומוכר לגוים' א' ד' עבד מהול אסור לעבד
לגוים מפני שמספיקו מ' המיתות האמ' אי' מקיימי' אפילו
יום אחד הני מילי דאי' מקיימי' היכי אדלץ פסקה למי' עתה דא
תיב למולו להתגייר ולא פסק מגזוט אצל היכא דפסקה למי' עתה
בשעת לתיחה ותפיים להתגייר ואחר כך חזר בו מולו' א' שמא
יחזור ויתירצה לוי' אה' הני מילי דאי' מקיימי' היכי אדלץ
פסקה למי' עתה שמקיימו' סתם אצל היכא דפסקה דאמר לו
הריני מולל עמך יצ' חדש ואם לא תמול אותך מותר והוי גדי'
בשכיר בעלמ' על מנת שלא למולו שהתנה העבד ודכו' הוא
י' על מנת שלא למולו חד מתרי' און מתלתא עבדי קאמ' דתעבד

טעמי אמר צענדל שדל שמואל לוקח ביי השמועות

ופסק למילתיה ואהני בהדיה ^{מתא}

כל שאר בעשר שהוא צלא יצא כל קורבא שהיא צלא ואפי' אי צה

כאן גוססת אצו וכל יהודה דהויא צלא דלא יגלה כח אצו ומחמת

קורבא וכו' משאחלוטתו דהוי צלא יבנה והוי לאו דקורבא וכו'

מהזיר גרושתו משט שאת קמי' לה צלא דלא יוכל אצל חייבי לאוין

דלאו אדא כאן גוססת לכה גרו' וכו' ענינה לשדל דקמי' צלא דלא

תתחית דמיז' אמונתהיא וכו' עמוט שנשא בת ישי א' צנ' ^{ממזרים}

כל שחייבי עני' כרת אצל משאחלוטתו ומחזיר גרושתו לא קמי' ^{ממזר}

ואנוקת אצו לל שמעון לאו דחייבי לאוין הא דלא סבר ליה כח ^{יהודה}

דמזמר צנ' לקיים דבריו ליהושע לא היה כח במגלה לא אדניש

קמי' אמ' שמוע צנ' שחייבי לקיים דבריו ליהושע כד' מששת א' ^{איש}

ומדברתי בה אשת איש שמיז' דוקא כח לא שמוע שדל ^{ממזר}

לא מחייבי כריתות דאי סבירא להו לבני ירושלם דיש ממזר ^{מחייבי}

כריתות נכתבו סתמא לא להכי ככתבו משאת איש דלא תמי' ^{מחייבי}

כריתות נכתבו סתמא לא להכי ככתבו הוה וצמא דמי' ^{ממזר}

מחייבי כריתות גרסי צנ' מאי טעמ' דל ענינה דכתב לא יקח

איש את אשת אצו ולא יגלה כח אצו וסבר לה כל יהודה דמי' ^{ממזר}

צמא סתמא כח מדבר דהויא לה חייבי לאוין וכת' לא יבנה ^{ממזר}

שמוע מהני הוי ממזר ולל סימא דמזרבי חפ' שחר חייבי לאוין דלא ^{ממזר}

דשחר ול' יסבב דמזרבי חפ' חייבי עשה נפקא ליה מולא שמוע

השמוע סבר לה כרצנ' בשומרת יבם שלא בין הכתל מדבר דהויא ^{הוי}

לה חייבי כריתות וכת' לא יבנה ממזר אמא מחייבי כריתות ^{הוי}

ממזר ול' יהושע לכתוב רחמ' לא יגלה לא יקח למה ול' שמוע

מינה מולא יקח ועד לא יגלה הוי ממזר טפי לא הוי ממזר פי' ^{אצו}

ל' יהודה כל עת' וכת' לא יבנה ממזר סמוך צלא יגלה ואשת ^{אשת}

להכי הדר וכתביה במשנה תורה דלא תימ' האי כח אצו הדין ^{אשת}

אבינו מן השמים ואלה שמותינו וכתבנוהו חמל הכח לעליון אמת אביו
 למד כדאית ליה ולמד כדאית ליה דל יהודה ודבנן צדק נשאר
 על האמתה ולר סימא צבתות וצדק חשי צדק האומל לחסו
 מן הכל היהל עקיבה עשה ממזרי חוק מלמה לכה גדול
 שעושה חלל ולא ממזרי מדקח חוק מלמה למ אפילו צי
 לאוי שלח מחמת קודש מרבה לר עקיבה דיש ממזר מהן
 חייבי שם מיניו ואדומי קודם גדורות דלת דל שלל יכלה
 ולאן שט ולאן הצא מכלל עשה עשה והא דל יש צד נמי איתה
 התם בוא ונעם על עקיבה צי נוסף שהיה אומל על שאי צדקה
 צי של הולד ממזר מן ליה לר עקיבה דאפי מהו הוי ממזר
 יגלה וויתרה סבר לה כרבנן דפליג אדל יהודה בעשא על
 האנסה ואמרי האי לא יגלה כנף אביו בשומרת צם של ציו
 הכתל מדבר דהוי לה אשת אחי אביו צבת והאי דהדר כתבה
 במטה תורה מאוס דבעי למסמך ליה לא יבא ממזר ולא שמו
 דיש ממזר מחייבי כריתות ה' ולי יהושע לכתוב דחמל לא יגלה
 כלום מכדי אי בשומרת צם של ציו כתי אי באנסת אפילו
 לכת לא יגלה כנף אביו לחודה ולי שמיני דיש ממזר מחייבי
 כריתות לרבנן אי מחייבי לאוי לר יהודה וכל שאי מאשת אב
 דהוי כרת ומיתה לא יקח איש את אשת אביו למה ל' למכתב
 שמי מינה מרבתיה הא קא משמע ל' דלא יבא ממזר עתה
 דמינה הוי דהוי ממזר מן שום דחייבי מיתותיה מכל אלה
 כנף אביו לא קמי והיו דקאמי מלא יקח עד לא יגלה דהי אשת
 אביו הכתובה צי לא יקח ללא יגלה ולא יגלה כנף אביו דכתב
 אי כר עקיבא באנסת אביו לא שמועין דאסירא אי כרבנן
 לשומרת צם לעבור עתה בשט לאוי שוית אחי אביו לא תגלה
 ולא דלא יגלה כנף אביו הכלמודים צבא על הדעה צי אשת
 צי טהפניה אפ' שהיא מחייבי כריתות מודה דה שמי
 התימנ

ל
והוא

דאי הולך ממזל כמפל טעם בגי' משום דתפשי קידושי בגדה
דכלה ויתר נדחה עליו אפי' בשעת נדחתה יהא בה הויא ואשתו נדה
נמי מקודשת היא לו כבוד ואי' הולך ממזל דלא דאמי לאעסר
לאשת אב ופ' הבא על אשתן שוטה שקינא לה ונסתרה וקימי עליה
דבעל בלאו שנ לא יוכל דענה הד' וג' ואמרי דפר קמא הא מה אנן
מקשים אחרי אשר הוטמאה לרבית שוטה אשתה וא' ע' דחייב
דשאר היא מודה בה ל עקיבה דאי' הולך ממזל כמפל טעם והא
תפשי בה קידושי דאף לאחר שזינתה לא יפקעו ממנה קידושי דהא שוטה
שעריכה ממנה ג' וכלה דרבי' לממזרות משום דלא תפשי בה
קידושי הוא דומיא דאשת אב מה אשת אב דלא תפשי בה קידושי
והולך ממזל אף כל דלא תפשי קידושי הולך ממזל ועל שוטה דבס
אחר מ' הוסיף שבה עשה בלא חליצה אי' הולך ממזל ואפי' אשת אב
דל עקבה דמותו מאי טעם דלא חייב לאי' שאר היא ועוד
דחמ' לאו דידה בלשן הויה דסת' לא תהיה לא בתהויה היא והכי קאמר
לא תהיה אשת המת ואי' שר' למ קידושי תפשי בה ולתקן צפדי
האשה פליג רב ושמואל בעצמה אי תפשי בה קידושי אי לא והתם
פסקינן הלכ' כשמואל דמיספקא ליה אי תפשי בה קידושי או לא
הדר' עלן ה' הולך
דג' ציננה מהו רחליה לטסלה עליו ועלה אהים ולכונה ולסר
הוא נמי בקרובות הח' לית' ומדרבנן וטעם בגי' דריש פירקין
וכ' במאמר מהו כבטסה לטסלה על הח' ולאסר בקרובותיה
ובצדיתה כבקרובות כבטסה ולכשי רינה להוית' הקודם כבטסה
עריכה ג' למאמר וח' לית' לזיקת' והשתא קאמר אי' ג'
ג' אס ש' יצא ויצאה אחת ועשה זה ג' וזה ג' לא אהי
ג' בתרא לאסר בקרובותיה דכלמה דמיני דאחי ג' ב' קה' ו'
דחא ליה ג' דקמא וג' דבתרא לא דחא מידי וכ' שת' צמות
מבוא אחד ל' כס אחד עשה ג' ל' וג' ל' דבתרא לא אהי

מידי דזיקה אחת ש לו בי שניה ומאי דמידי דזיקה אחת
גט קמא יהלכך גט בתרא לא עבד מידי לפסלה לכהונה ולמסד
בקרובותיה וכן אי מאמר אחר מאמר כמסד הא טעמא דאס
שני יצמיץ ויצמה אחת וטעמא שניה מ ימר הר אשון תפס לפסלה
עלה אחר ולמסד בקרובותיה ובעדתה והאחרון למתפס כלום
ומותר בעדתה ובקרובותיה ואינה עריכה גט דכלמא דמיני
מאמר קני דזיקה קנה ליה קמא ובתרא לא קנה ליה מידי
וכן שתי יצמות ליבם אחד עשה מאמר לזן ומאמר לזן לא
מאמר דבעדותא מידי למסד בקרובותיה ולהעדיכה גט מאמר
דכלמא דמיני מאמר קני קנה ליה קמא ולא אהני בתרא
וסבירא ליה לדב גמול כל עקיבה דמי אי קידוש תפשיין
בחייבי לאוי דשתי יצמות ליבם אחד ועשה מאמר לשותהן
אי מאמר אחרונה אסור לא משום לא יבנה את בית אחיך
אחד הוא בונה ואינה בונה שני בתים וקמא דב גמול איין
מאמר תפס בה ול עקיבה נמי שמעיה ליה כי האי גזירה
לקמא אי אחר חליטה כלום ולא אהני מאמר בתרא ואמר
בגמ' זו דברי ר' עקיבה דאמ' אי קידוש תפשיין בחייבי לאוין
ולא בשילה אחד בשילה שאם בא עליו תחתיה והויא לה בקטנות
למסד בקרובותיה והזר ובעל את עדתה לא אהטא בשעת
בקרובותיה דכלמא דמיני בשילה למעבד עבדא לה בשילה
קמיתא למסד בקרובות ובעדות ולהעדיכה גט הולכך בשילה
דכותה לא מהטא מידי עתה וכן בשני יצמיץ ויצמה אחת
אם בעל אחד מה בתחלה אי בשילה אחר תפסות אבל אחר
ביאה פסולה בטעמא ובעל דהויא לה בשילה פסולה דהא
איתקדש בעליה משום גט ודמיא ש אחריה אפילו ביאה כמותה
בי' לרצון גמול ל בי' לרצון ולא חליטה אחר חליטה אפילו
אחר חליטה פסולה בטעמא ובעל דהויא לה חליטה פסולה

מתי כעס לה משום גט אם חזר וחלץ לעדתה לא אהטא להדיא חליטה
ליאסר בקרובות ולפסולה לכהונה דהא דהייא לה קמיתא וחליטה דתורה
לא מהטא בתורה וכי שני יבמי ויבמה אחת גזל גזל זה וחלץ חליטה
חליטה פסולה חזר אחיו וחלץ לא אהטא חליטה וטעמא דכפרה שית
אכל בהא מודה רב גמליא לדין גט אחר מאמר דמאמר כן גזל
ומשנייד ומאמר דשייד מאמר דהי גט וכי גט אחר בשילה פסולה
האי טעמא אכל גט אחר חליטה פסולה לא מהטא כדאמר רבא
דמתניתין איך אחר חליטה כלום כי בתחלה כי באמיתא כי בסוף
וכהא ודאי לא פליג רב גמליא כל כד מוכח בבביתא בגמ' ומוודה
גמ' דיש מאמר אחר טל וצעילה אחר טל גמ' ויבמה
אחרטא בשות יבמות ניבם אחד יש גט אחר גט כדמפר טעמא
בגמ' דכל יבם ויבם תניט דבטל דלטה גט ומאמר אכל לא
הבשילה כי לא אבשילה פסולה קיימי דהא ודאי אחר בשילה
תפסי גט ומאמר וחליטה כדאמר בספיה הבשילה בזמן שהייא
בתחלה איך אחריה כלום הא באמיתא ובסוף יש אחריה כלום
לא אחר בשילה כשרה קאמר איך אחריה כלום גט ומאמר
שהייא גמ' שית מיטת יבם סדכרתה ומאיה טלי אבתרה ובהא
כולי עלמא מודו ודבטל בגט אחר גט ומאמר אחר מאמר לחזק
דפליג אכל בשילה אחר בשילה וחליטה אחר חליטה לא פליג
גמ' עד כאן לא פליגי רב גמורבטל אכל גט
אחר ביבמה ומאמר אחד כיבמה מהני גט למיקם עליה בלא
יבנה ומאמר גמ' מהני לה יריכה גט ולפסולה על כל האחר
עדתה עליו מאי טעמא אמור דבטל גט כיבמה מהני גט
חליטה הוי דכתיבא משום דמהני בעלמא בבביתא שית
ואי אמרת הכא לא מהני ואם דעה לבסוף יבם אמרי אינשי
גט מוסיף בעלמא וחליטה להוסיף ומדגא דהכא לה מהני
חליטה גמ' לא מהני ואני למכאבא חליטה וקמי עליה בלא יבנה

ומאי טעם אמור רבנן מאמר צי צמה מהני. הא מה התורה
 הו' קט' צמה אף צבאה דמהני בעלמא. קידוש אשה קטן אותה
 ואלי למבעלה עיתה אחר ביאה דאיסורא דאורייתא הוא דהו'
 ליה צוה שט בתום. ביאה פסולה. אחריה כלום. זיקת נשמן
 עריכה גט וחליצה ולא אמרי' תסגי לה בגט. עריכות שני גמין
 וחליצה ולא אמרי' תסגי לבעלת ביאה בגט ותפטל עיתה לחליצה
 צביאה שלזן דהא בקרא כת יציה יכ עליה ומיד קנאה. או ביאה
 אחר הגט היא בגט. גט לזן ובעל את זון כדאמרי' עריכה גט וחליצה
 ולא סגי לה בגט לחודיה כשאמר צמה שטמה. גמירה ביאה אחר
 הגט מאוס ביאה אחר חליצה דאי אמרת תסגי לה בגט אתי
 לבייחך מוקנא ביאה אחר הגט כביאה בתחלה אצלם ביאה
 מעלתא היא ואלי למבעל אחר חליצה דקמי עליה בלא נכח
 משום דאמי גט להויעא וחליצה להויעא. ואי ביאה אחר
 הוא כגון מאמר לזן ובעל את זון. דהכי דג עריכות שני גמין
 וחליצה דאי סגי לה בגט אתי למבעל עיתה אחר ביאה שוטה
 שהיתה בתחלה בבשרות דאמרי' מאמר לקנות וביאה לקנות
 מדביאה אחר מאמר מעליתא היא וגמ' גידאסג ביאה אחר
 ביאה גמי מעליתא היא ושריא למעבד ואלי למפגל צמח
 ומאי טעם אמור רבנן הא חליצה פסולה שאחר גט
 ואי אחריה כלום ואי הדד עבד גט או מאמר לשל אית נקמה
 כלום. מאי לגמור לגמור חליצה אחר הגט משום חליצה אחר
 חליצה דלא לית למחלוקי בצורתא אחר זון. כל הכי תחלוץ
 כלום מה איסורא. כל ימיה תחלוץ. משום חליצה אחר ביאה
 שלא יאמר צמה כמסה וימיה בחליצה בלא גט וקא פגמי צמח
 אי דספר כותיה ולא דבר אחר הא ליכא לגמור אטו מי לא
 אמרי' היכא דעשה זה מאמר וחלוקי דעריכה גט למאמר לבד
 חליצה הכא גמי היכא דקנאה צביאה לא אתי להתירה בחליצה

גדילתא דמידי דע דעריכה גו לביאטא והא אמרינן מ' אחריה
כלום בדבר השאוי אחריה קאמרי דאי הדר עבד גו או מאמר
או חלק לא מיתער בקרובותיה חולץ לראשונה וכל שכן מ' חולץ
לשניה הויא חליצה משלימת לאיפטורי קמיתא דטו דגו שנה
איט גו חליצה דידה משלימת היא גופי לא שנה טובה א' שמעין
שליח ואסור שצמו בקרובות שנה שאם יחליץ לה נמצאת זו
גדולתא דזו חליצת ואסור בקרובותיה וכן אתה אומ' בשנה
יבגין ויבמה אחת שנה גו וזה גו דב' גמולא אומ' חולץ לראשון
וכותב שט בקרובותיה ולדברי חכמי שנה אסורי בקרובותיה חולץ
לה אחד מה' שנה גו לראשונה וצ"ל פליך כיו דאי מאמר אחד
מאמר יבגין נמי תתיבם קמיתא דהא לא איפסי לא שנה
דילגא אט ל' בוגי שנה פי דקאי שנה בלא יבנה דרבנן וכן אתה
אומ' בשנה יבגין ויבמה אחת שנה זה מאמר וזה מאמר רב
ג' אומ' הדאטו נותק גו וכו' מלתא
כיער לאו אפלו נתיא קאי לא מילתא בחפי נשך ואיבם אחד
אחת קאי והכי קאמר כיער ד' התרת שנים ויבמה שח' אסרה
שלו לידם היאך היא מותרת לשוק והפי מפל בג' שנה מאמר
ביבמה וכן לה גו סתם ולא פידש למאמר דהשתא אסרה שלו
ליבם דטו שהתחיל בגירושין קימא עליה מדרבנן בלא יבנה
יריכה כמנון חליצה להתירה לשוק דמוסוס גו לא מפקעא זיקא
ביאמרי התם והיא יבמה ויסחה בגו מקל וחומר וכו' ומסקנא
אמ' קרא שכל שאל' מידי אחרינא לא אכל לא יבוס דג' שנה
ויבמה מהני מדרבנן כדאמרו לשל בג' דאזר רבנן כמסוס
חליצה שמא יאמרו גו להו יא וחליצה להו יא וכו' שנה מאמר
וחלץ דהשתא נמי אסרה שלו לידם יעריכה דאמנו גו להשתקע
מאמר דחליצה לא מפקעא לא זיקא וגו' כגון להשתקע קידושין
ואם בעל בלא מאמר א' ב' שנה יתה

מאמר בתחלת קנה. מכת מדדות. מכת רידוי מדדות.
קלות ראש בשעמו. דרב מנגד. מכת מדדות. מא. דמקדו
בצאה. משום פרישותא. ואמא. דמקדו בשוקא אפי. נספח
דמועד. זילות ופרישותא הוא. בלא שידוטי. אינו שולח שדכנס
ואינו מרבה עליה רשם לא מקדו בלא שידוטי. דמכטל
גטא. כתב גט לאשתו ומסרו לשליח וקודם שיגיע ליד אשתו
מתחלת הוא ואומ' בטל הוא. נמיא מכטל גט אדם באשתו
כסבורים גט אדם שמוגרשת היא. מסר מודעא אגטא. אגטא
לכתוב גט לאשתו עד שאם דויעה אני וכתב ומסר לשליח אחר
כך מסר מודעא לפט עדים ואמר מודיע אני לכם כי גט זה
לאנסי ואני דויעה לגרשה ונמיא גט אדם נכשלים באשתו
תפשת גטה. דמכזי שלחא. ספר אחר דמיתפסק. לשון
חופא ועזותא שזפטו להתרים עם שליח בית דין. דדייר כי
חמוה אפי. כסירה קל מסוכן. דתהדר בבית חמין. לפי
שהוא שדן מאשתו וממונו כראמרי. בספחים הוי זהיר במא
מתתקן הראשון. מידם דימא המתיה מינה השורה היתה
מוכח אפי. כסידוכי נמי מנגד רב כי קדוש בצראה. אגטא
קאי. נתן לה כסף או שוה כסף ואם לה התקדש לי. כמאמר
נמיא. ואע"פ דיהב לה מיד. לאו קידוש. גמורי. טעו כקידוש
טרה שהרי אפי. קידוש. תפס. באשתא והתורה לא תתנה
שורת באשה נשית לא כסדר המינה וצראה הוי דכתב
דחל. על נכסי בעלה הראשון. שזה יורש ולא על שלבים ופסקא
מינה לגבות מלקוחות שקט נכסי. בעלה הראשון מיכס ולא
מינו אמרי ליה גבי כותבין כונכסי. במיך וטעם כראמרי
בהחולק אשה הקט ליומא השמים. ואי לית ליה לראשון נכסים
תקינו שיתבזה לה יום כתובה לאדם דלמא יתי. שלחא
קנה בשעמו להוציאה. מתע. נתיא

ואחר כך עשה זה מאמר אפי' רב, גמ' מודה דיש מאמר אחר
דגם דוחה קצת ומשייר קצת אהו מאמר למקט שורה דגם
ועתה גמ' למאמרו וחליטה לזיקתו ויבואי לא דמוגו קמא קימא
עליה מדרבנן בלא יבנה דהא גמ' ביצמה מהני כדפרישת עתה
ובעל מסור לקיימה דקם ענה בלא יבנה מאהתחיל בגידוש' עתה
גמ' לבואות וחליטה לזיקתו ומפ' ל' עתה דא' אי' קידוש' שין
תופס' בהיי' לאוי' והך מתת' כולה ל' עתה הוא כדמפ' בלא
הכא מודה ותפס' קידוש' ביאה ובעי' גמ' לביאות דהאי לא
משום גמ' דרבנן הוא דגם לא לחליטה דמי' למיקם עליה בלא
יבנה לא מדרבנן הוא והאי דבעי' חליטה לזיקתו משום
לחודיה לא מיפטר דא' כשאר כולם יצמרת שיכול לפטר
משום דהך ביאה פסולה הואי משום גמ' קמא ולא קניא למרי'
למפסק זיקה דביאה פסולה יש אחריה כלום אי' אחר חליטה
כלום אעפ' דחליטה פסולה היא דאי הוה ב' ליבואי לא מיני'
אפי' הוי דחיא למרי' ואי' אחריה תופס' כלום דאי אחר מפרש
לה במאמר או בביאה לא בשא' גמ' וכל עתה דא' אי' קידוש'
תופס' בהיי' לאוי' והי' מפרש בגמ' גמ'
זו דברי' ל' עתה דא' במת' אי' אחר חליטה כלום דאי' אחר
וקדוש' לה לא תפס' בה קידוש' דא' אי' קידוש' תופס' בהיי'
לאוי' כו' כפרת החולין המחזיר גרושתו והט' סא חליטה יאו'
קדושתה לזיקת' ל' עתה אומ' אי' ל' בה קידוש' יש לאחר
חליטה כלום ואפי' כשרה ותפס' בה קידוש' דס' בירא לה קידוש'
תופס' בהיי' לאוי' דבר' כי תהיי' לאיש שת' טעים וגו' אמרי'
ופי' יש אהובה לפני המקום ויש שנאה לפני המקום לאי' מאי'
אהובה בני שואיה ושנאה בני שואיה ואי' זו זו חייבי' לחיוין
ואל' דחמ' כי תהיי' אל' תהויה היא אימתי' יש אחר חליטה
תפי' שת קידוש' בהיי' לאוי' בזמן שקידשה לשם אסור בקידושין

גמוריו ולא במאמר יבמין אבל קידשה לשם יבמות אינן קידושין
שהרי אין פאן עד יבום והוא להקידוש טעות יבמה ממנו גט
להתירה לשוק דתפסי בה קידוש אבל לרבנן הבטלה נמי יאחליה
כלום דקידושין תופסין בה יידי לאוין וכל שכן בה יידי עשה ה' אבא
אחד מהאחים על עתה פליג בה וכו' ולא גרסי הוא דברי הטל
הוא לא קמי עליה דערה אלא בעשה

הבא על יבמתו בשוגג

סליק דף גמלא
לבעול אשה לשום אישור או לשום זנות וס' על אשת יבמתו מזיד
יודע הוא שזו היא יבמתו אבל אינו כוננו לשם מיטה אלא לשם
טאוי באונס מפל בגמ' אנתבון לאשתו פי' ועתה שאלה
יבמתו דהשתא הוה ליה אונס וקט' הואיל ונתבון לביאה דבאנשהו
הוים ובא עליה אינך יכול לפדש דקיימא לך אי' קישון לא צדעת
ליכא ליתרית שהרי אין לו דעת לקנות וכמות בעל הוא וצדעת
ליכא למימי' דהא לא איסור לביאה דרית שמחבון למיטה ושוטה
בדי' מיצת יבום אפי' הוא שוגג וכו' בגמ' פריך מאי אפי' כגמ'
כד קתני במתני' אפי' הוא שוגג והי' מחזקה דא' בשביל דעתא יידה
לא ליסוק אדעתך דלא תהוי ביאט ביאה ומתריך לא מיבעינא
קאמ' לא מבעינא הוא שוגג והיא מכוונה למיטה או נמי הוא
והיא מיכוונא למיטה לא אפי' הוא שוגג והיא מחזקה דתרייהו
לא מיכוונא למיטה קת' הוא אטע והיא לא אטע לא צריך
לה למתני דהיט' רישא דקתני ב' באונס וכו' לא חידו דמתחיל
נה מפדש ואחזיל לבל עניט ביאה דמיט' לא שכו' בה' מערה
לשן את מקורה הערה ולשון הערמה הוי' גלוי בועל איט' אמר
ביאט ובגמ' מפדש מערה כגמ' מנלן ובגמ' יליף לה מדכת'
יבמה ובא עליה ב' בשוגג ב' במזיד ב' באונס ב' דרית ויליף שן
דרבנא וכו' שלא תירבה מקדש קת' בגמ' מפל' למאי קת' גמורה
גמ' מע' לה עראה דחייב עליה בעל ביאה

הוקשו כל העריות כולן לנה' דעה כתב באברהם עריות הלכך ^{בהערה}
כונה ית' מנהג ואמר דאיהא למסרך מה לנה שכן מטמא את
בועלה לאפרסיה שאי משכב על ההקש משכב אשה פת
ואיש אשר ישכב את זכר משכב אשה וכו' דבאשה הו' העראה
משכב ממילא מהשרא בזכור דהא בזכר חתב משכב אשה
משכבות שה' באשה משכב הוא משכב בזכר וחייב ^{בהערה} המערה
אלא גמר ביאת דהא גמר ביאה כתיב בה וכל בהמה לא תתן
שכבתך לזרע העראה דחייב לאוי' מנ'לן המערה בחייב לאוי'
שיהא חייב כגומר מנ'ל דעמתי קאמר וכן הקצא על אחת מכל
העריות האמורות בתורה או פסולות אלו לנה לכה גדול וכו' עריות
ופסולות כי הדדי חייב להו לכל מיני רביאה מדגלי רחמי
שכתב דע בשפחה חרופה דת' ואיש כי ישכב את אשה שכל זר
והיא שפחה ושפחה חייב לאוי' דת' לא יהיה קדוש וגלי ^{רחמי}
דלא מית' אשם עד שיגמור ביאתו דכתב בה שכל זר מכלל
דחייב לאוי' דלאו אשם כג' ממצרת ושפחה שאינה חרופה
בהעראה מיהייב והא ליכא למימ' דלמגמר מינה חתבה ^{רחמי}
דאשם ל' ליתכניה גבי אחד משאר חייב לאוי' דלאו קמי' עליה
אלא בלאו אכל משפחה חרופה לית' למגמר מידי דאיהא ^{מסרך}
מה לשפחה חרופה שכל אשם שפחה חרופה שפחה כעצת
המאורסת לעבר עברי שהוא מותר בה כדכת' אם אדוני יתן ^{לך}
אשה נשיקה אבר תשמיש ושק במקום תשמיש ^{אמר}
אלא ידחק בבשר מתוך שה שפתים וכו' וטהר איש חייב
עטרה ראש הגד ואינה מ' הגדאל בשר מיכ' ואילך מהכחשת
עטרה ולמטה איש לא נשיקה ופטור ומדפטר בנשיקה ^{פליג}
אדסמאל דקרי נשיקה להעראה והעראה לית' לה חייב
מאי קנה אד' שא קמי' דאשם בא עליה באותו או בטו' קנה
קנה לכל אחת מ' ה' ביאות הנדושות ללאו כג' באותם אומיד

קנה לכל דבר ליוצא ולעומד לה ולמכור בתרומה מיד אם מה הוא
 ומכור להן למדית הים ולא בא עליה ביהא גמורה האמורה לה
 בפדית יבמה דכת בה מקרא זה יבמה יבא עליה דרשון לה
 בן בשוגג בן כמזיד בן באונס בן ברע בן ידע דכת יקום
 שם אחיו לנחלה ולפטר מה היבום דאם מת ולן בנים מאשה
 אחרת מותרת לשוק או אם הוציאה בגט לא בעיא חליצה או
 אם היתה לה עדה נפטרת מביאתה שלזו מן האידוסי שפעה לפטו
 מן האידוסי ולא אכלה מעולם מן השואי היבא דפעה לפטו
 מן השואי שכתרה היתה אוכלת בחיי אחיו וכשמת לפטו קטנו
 כסקה מלאכול דהא הות אכלה מעיקרא ורחמי רבייה להך
 ביהא נהדר מן למיתתה קמיתא לאכול בתרומה מעיקרא
 כי רבי רחמי ביהא שוגג דמזיד כמזיד לאו דוקא לא בביאת
 דביאה גמורה היא לדברים השמורים נפרש כפרויש אכל
 לעט תרומה לא ואכל דמעיקרא אכלה השתא לא אכלה הכי
 גרסינ בגמ' דחייבי לאוי דהונו מנלן אתי קיחה קיחה
 עשה מנלן אתי ביהא ביהא יבמה מנלן אתי ביהא ביהא
 לנחלה מנלן אתי קיחה קיחה והכי פיל דחייבי לאוי בגמ'
 אלא מה גמ' קיחה קיחה בחייבי כריות כתב איש כי קיח
 את אחותו ופנ בחייבי לאוי דהונו לא יקחו חייבי עשה
 ופנ דמיתרי ואדומי דכת בנים אשר יולדו להם דור שלישי יבא
 דא דאסון ושני לא יבא ולא הבא מכלל עשה עשה ביהא
 דחייבי לאוי דכתי בהו לא יבא ממוזר יבמה מנלן דמיקטעיה
 דהעראות למזר ביהא כתי הכי יבמה יבא וכת התם לא יבא
 אשה לבעלה לעט מקדש בביאה מנלן דהעראות מיקדש
 פנ דא שפחה ודנ חנאל זל וקשיא ההיא בשם דפנ
 נקנית תחלת ביהא קוטה או סוף ביהא קוטה מיהא כתי שפחה
 דה ופטה ידה וקבלה קידושי מאחר אי נמי לבה גדול דתת

בביאה מאי אמרינן מן שמא דרבא כל הכולל דעתו של גמ' ^{ביאה}
ומתירין ודבר ל' יתקן בעל התוספות דודאי העראה קונה היכא ^{דמי}
בהדיא שהוא דעתו נתנת בה עראה אבל התם מייירי שהערה ^{שם}
ומבטיח ליה או אדרבה אמר ביאה או אה עראה והינן דמקרי
הכולל דעתו על גמר ביאה ורבנן תם תרין דהכי פיר' תחלה ביאה
קונה היט' תחלה העראה קא מבטיח ליה וזהו קרי' לה ביאה ^{דמי}
כביאה בדפוס א' ל' מקרא והפירוש מאמתי חל' הקידוש מתחלת
העראה או עד קוף העראה עקא מינה דפסח ידה וק' כלה קידוש
וכ' אי אמרת חל' מתחלת העראה קידוש קא האו קידוש ^{דמי}
כשגמר העראתו שהל' הקידוש מתחלתה אבל אי אמרת דפסח
העראה קונה קידוש בתרא הו' קידוש וזהו פירושא לא שייך
למבטיח לא אמר דמיא דאית ליה עראה זו הכנסת עטרה דלמאן
דאמ' שיק' לא שייך זה תחלה וסוף ורבנן חרב תירין בעט' ^{אחרי}
שהוא פת' וכ' תירין רבנן נסים אל' מתן
וכ' הכא על אחת מיכל העדיות שבתורה בחזקת מוכח הציאות ^{הלל בשוגג}
או צמזיד בהעראה א' בשלא כדרכה או הצד על אחת מי ^{הפסולות}
לכהונה דקינ' עליה בלאו כג' אמונה לכה' גדול וכו' פסלה לנשא
לכהונה בביאה גרושה זו משום זונה ולתלמדה נמי פסל' ודוקא
עדיות א' פסולות הוא דפסלה משום זונה על ידי ביאה אבל לא
זנות דפסלה לא משום א' זה זונה ולא פסלה מ' וכהונה דלא ^{אסרה}
תבא דפסל' לא ר' אלעזר דאמ' פני הבש' על הפסיה שלא לש' אשות
עשאה זונה לקט' בסדק' ממוזרות וטיהר לו של' לאו אפסול כהונה
קאי דהא פסיל' וקימא ולעט' תרומה דבי' נשי נמי לכה' למימך ^א
לעט' ביאה שלא כדרכה דקתני גבי יבמה ולא חלק' בי' בימה כביאה
דהיט' בי' ביאה כדרכה לשלא כדרכה ולמלקי עליה יט' כביאה ^{כדרכה}
ולכה' למפרך בי' היט' דנקט ממזרת ועינה לו של' משום ^{שלא}
כדרכה לנקוט נמי שאר היי' לאו כג' פסול דכא וכדור' ^{אפסול}

וגדושת משנת שאת ומשום דאיכא לשטיי אטו טרופלא ליהסוב
להו לכולהו תגא הט והוא הדין לדמי להו והוא הדין לפסול כהונה
אלמנה לכה גדול גרושה וכו' שפסול כביאה גרושה ואף של דרכה
ומשום דלא כתי' בהו משכבי אשה דכי יתב משכבי אשה כחייבי
כריות אבל כחייבי לאווי לא כתיב ומייבמה ילפי' ביאה ביאה
דדבית בה ולקחה שלא כדרכה אבל משום הערשה לא אעתיך
למתניה דהא דבית לעיל הערשה לחייבי לאווי מקניה קיחה
חלת לפסול מ' ביאה לביאה ב' קדרכה ב' שלא כדרכה
גמ' אעפ' שמונת דת לבעלה כדמסיק בגמ' והיא עפ' ^ל
הא עתפ' שמונת פסולה לכהונה אם מת בעלה לא תשא ^ל
משום זונה בעלה אם בא עליה לאחר מית' משום טומאה
דאמר' דפ' קמא הא אט מקיים ^{אחד} אישר הוטם לרבות שוטה
שבעלה וכת' לא יוכל בעלה אבל משום זונה לא לאתי' דכ' לאווי
לא קדינא בה זונה הואיל ואינה טועה מאחר בעלה כשרה לכהונה
אפי' לכה גדול דמוכת עץ בעלמא הי' ומא' דשרי' במוכת עץ
שרי' הכי' למי שאינ' איש' שהמה אעפ' שבסקילה אס' ^{שדים}
והערשה ואיכא למימר נבעלה לפסול לה היכא דא' עדים והערשה
כשרה לכהונה אי' זמנת לכהונה דיבה' שרה' בהתל' שם ^{מקום}
כופרי' כלבים גדולים שיעי' בה' היות מאחריה שלא כדרכה דאי
כדרכה לא גרשה במוכת עץ לכהונה לכה' גדול דלא תימ'
הכשירה לכה' הדיוט משום זונה אבל בעולה מיהא הווי' מדי
דהוה אמוכת עץ שלא כדרכה דאפילו לכה' גדול גמי' כשרה
דמוכת עץ שלא כדרכה לאו כלום הוא כדאמר' בגמ' אס' כ' אין
לך משה כשרה לכהונה שלא ותהא מוכת עץ על ידי צדור פי'
אזנים מקודצות לתנוח בת הכסא ואעפ' שצומי' ל' לא הי' בהן
גדול דהא' סוף התנאים הוה וצומי' דב' יוחנ' כ' צכאי' חר' ^{הת}
אפי' הכי דאיה לכה' גדול קאמ' כלום אס' היה עבשו'

מתו
אלמנה לכה גדול כו' אלמנה בת ישראלי
שנתארסה לכה גדול או גרושה וחלוצה בת ישראלי שנתארסה לכה גדול
מז האירוסין לא יאכלו בתרומה כלום על ידי אירוסין הללו לא יאכלו
בתרומה גבי בעלה ואליה דמשעה ראשונה דאמר דבסודות הגע
זמן ולא נשאו אוכלות משלן ואוכלות בתרומה וקאמר ל' מאן
בת ישראלי לכה גדול אע"פ דקטן כספו היא וקידושי קידושי נישואין
אוכלות מן התרומה זו האוכל ומשמדת לביתא עבירה לא תאכל בתרומה
וכד מפרש טעם בגמ' מכשירין דאפי' היא בת ישראלי אוכלת בתרומה
כה גדול על ידי קידושי עבירה דקטן כספו היא ואי משום חלוצה כל
זמן שלא נשאה לא תאכלה והכי מוכח בגמ' דהא מתו בבת ישראלי
מיידי בתלמוד או שנתארסה להלל מזה האירוסין שנתארסה
לכה גסה הדיוטות הך דתלמוד דאירוסין לא שויה חלוצה והך דתלמוד
נמי אס' בעת כהנים חוזרות לתרומה דכל זמן שלא נשאה לא
שויה חלוצה מן התלמוד תלמוד הך פסולות אחר ששמו
לכה גסה הללו או שנתארסה מה פסולות הך דתלמוד לכה גסה
והך שנתארסה פסולות לתרומה דשויה חלוצה כדגסי' ב' פסולות
לפסול להפסלה גמ' כשרה לכה גסה גמ' מפי' טעם
וכל הטעם בשאם איש לא יד' מש' חסר הח' לכה והלא פי' חס' עמה
ואי' דח' לכה ומשמע ליה לכה לישא לכה ומסר' אחר לא ידע
שאי' דאיות לידע דהי' פחותות מבת ג' שנים ניום אחר ש' שנים
באות ב' שנה מפי' נא לך דל' יעקב מאונ' כלום משמעתא
ותפקה על פיהך מתו
וכ' בגמ' פריך פשיטא אלמנה סתמא משמ' ומתירין מהו דתני
עלה אלמנה אלמנה מתמר מה להל' מ' השוא' אף כה' מ' השוא'
קמל' ומקשי' ואי' חס' נמי ומתירין דומיה' דגרושה פ' ודגרושה
פשיט' ל' דסתמא היא לית לה למילף סי' לית גזירה שוה ואמר
דאיכא למילף מתמר ותהוי גרושה דומיה' דאלמנה אע"פ דקטן

לא אמרו ולא אתה נבחרת ל' לעזר וכו' בצמ' מפל טעם דכת' והוא
אשה בבית יקח תנא קמא דהיט' ל' מאיר הכי משמע ליה שיהיה כתי'
בטלה יקח מקצת בטלה יקח משמע זהוה משמיהו בוגרת שטח
דכתי' בטל'ה מיתקרבא בוגרת דבענ' כל בטל'ה בבטל'ה ב' יתירה
הכי מידריט במקום בטל'ה דהיט' כדכרסה אם נבעלה נפסלה כה'
גדול אבל בטל'ה שלא כדכרסה לא נפסלה וכל' אע"ז ול' שמש' הכי
משמע להו' אי הוה כתיב בטל'ה שלמה משמע ומיתקרבא בוגרת
השוא' דכתי' בטל'ה אפי' מקצת לרבות בוגרת בבטל'ה ב' יתירה
משמע שותף בבטל'ה שלא מיתקרבא כולם של ידי בטל'ה כי
כדכרסה ב' שלא כדכרסה דכיו' דאיתרביא בוגרת להיתר'א צאריך
למיסד בטל'ה שלא כדכרסה לא ישא אתמוכות' עין ידו
ושוי' שלא ישא אתמוכות' עין פיר' האי דקתנ' לא ישא אתמוכות'
עין סתמא היא לטלי' ענ' ומיתקרבא לבי' לא ישא אתמוכות' א'
ל' לעזר ול' שמש' מכשירי' ושוי' שלא ישא אתה בוגרת ומתנ'
דיד' אתנא בלי שני קמא' אירס אתה אלמנה ושמעו וכו' בצמ'
מפיק טעם מדכתי' כי אם בטל'ה מעמיו יקח אשה דמשמע
אשה כמ' הך אבל תידעה כשהיא קטנה וכגדה תחתיו אסורה
דחא' משה גופה' ומטיהו בצמ' דייק מיתקרבא שומע לא'
דלהוי' משמע דלאוי' היה לכך' אם רב יוסף קטור חזינא הכי'
כלום קשר רשעים אני רואה כמ' שלא היה דאוי' לכך' אלא שעת'
כמיו' ומינה המע' אבל אחי' הכהנים לא מיטוהו' שומרת'ם וכו'
ומ' דכתי' יקח משה קדש יתרא ודרש' לאירס אתה אלמנה
וכו' יתק' לא נפקא שומרת'ם מינה דאשה כתי' ולא יצמה כה'
גדול שמת אחיו חולץ ולא מיבס בצמ' פריך קצו פסיתו' לא'
שנא מ' השוא' ולא שטח מ' האידוס' בצמ' מ' השוא' לא'
את עשה פיר' דיצמה בי' עליה ודחי' לא תעשה ושעה פ' לא תעשה
אלמנה לא יקח ועשה בטל'ה יקח ולא בטל'ה ולא הבא מכלל עשה

אלא מן האידוסי' אמאי לית עשה ודחי לא תעשה ומתוך ודחי
ביאה ראשונה אטו ביאה שניה פי' דכיון דכא עשה עבדה למיטת
קימא עליה באיקור למטה לא יקח ^{גמ' לא ישא כהן}
דכת בתורה יקח בשעת לקוח' תקא בתולה בתולה ולא בשולה ולא
הבא מכח עשה עשה הולד חלל מאונקתה צרו ומפותרה צרו
דיש חלל מחייבי עשה קדלקמ' אבל מאונקתה עמנו אי' הולד חלל
משום דקופה להיות בעולה תחתו ולא אלס עשה דידה' ומיטתה
לאחר שנאמה שאי יכול לקיימה' ומקשינ' בגמ' לא האקתה
אם נשא נאוי ומתוך אי' רב אחא דר' יעקב לוי' שאי משכב קנס
במפותרה פי' שאם מפותרה היא אהנה נשואי' למפותרה בקנס
שהמפותרה אינו משלם קנס לא אם כן אינו רוצה לבקשה דכת' חס
מא' קימא' אבל מונס יחפי' רוצה לבקשה נות' את הקנס דכת' ונתן
האיש השוכס וגו' ולו תהיה לאשה ואידי' דתנא במפותרה ומלך
נשוי תנא גמי' גבי' אנוסה' לה הפסיק הש"ס דכת' לה בתר תייבא
לא שמושינ' אילושה' הייבי' לאוי' חלוקי' כמדי' קייבי עשה עמנו
נדה' שאם בא כהן על אשתו נדה' חלל חלל' מתע' ^{מתע'}
לא אם כן יש לו אשה שיבנה ממנה או בנים משום דמינה על
פריה ודביה והוא הדין' ל' ודגמ' מפל' שמיא טעמי' נקט כהן
שהיא זונה חמורה בתורה' בגמ' מפל' טעמי' דר' יהודה משום
דכת' חזנו ולא יפרוטי' כל צד לה שאי' בה פרייה' לא בעילת' ^{א"ל}
פרייה' לאו פריה' ודביה כמו ויפרך האיש הולך כהן כי בשול
לאילנות משוי' לה זונה' ובביאה שניה קיימא ענה' באיקור ^{זונה'}
לא יקח' לא גזירת' ומיטתה דביאת גוי' ועבד פסולה' ונשענה
בשולת זנות כגו' שרלית הנבעלת לפסול' לה אחת מכמה נשיות
או בת י' למזמר ולעט' ^{מתע'} ^{יתמי' זכרים' וכל שכן}
זכר ונקבה שני' זכר ונקבה בראם' ומהם מלדו' כל העולם' ^{אלה'}
דצפוח ביבי' לא קיים פריה' ודביה' אפי' שאי' לבטל' לא מא' ^{גמ' שניה}

או ישא אחות מותרת לו שגא לאהרן ולא אמר עקרה היא
לא צדקה להי' בעת ממונה מונה מאשה שהפילה וסותרת את
גמ' אסור לעמוד בלא אשה משום ההרהור
מתגי' כשמואל מדקדק לא יבטל אדם מפריה ורביה לא אם כן
לוצעם שמימי' הא' יש לו בנים מאשה לא בגיל דיעריך לט' אשה
מכל איך יעריך לחזר אחר ראויה לבנים ולקמ' פסקי' היל' כל
יהושע דאפי' יש לו בנים לא יבטל מפריה ורביה ונת' ירו' ונת' ירו'
בעו עמו קיים פריה ורביה והא' הוא ליה צני ועבר ליה שצת' לא
קיים פריה ורביה דג' שנת' ייר כקט' שטור עכסו דמי' א' לזכור
נחלה דהא' ולד ראשון שילד ביהדותו אי' לדי' ככור לשט'
נחלה לטולפי' שנים דראשית אמו כול' ובעד היו לו בנים
קודם שנתגי' צני פריה ורביה נטהו דצני נח' נטו' על פריה ורבי'
דכתיב ואם' להם אלהים פרו ורבו וכן ולא צני די' נחלה נטהו דכתי'
כב' ובכור כפשוט' יש לו זכור נחלה דג' שנתגי' כקט'
דמי' שאי' לו חיים ואם היו לו בנים ונשתחרר אפי' לי' ונח' מורה
דלא קיים פריה ורביה עם הדומה לחמור' ובהמה ודאי' א'
לו חיים משום דרצסי טעמ' דפריה ורביה משום דרצס' א'
רחמ' פרו ורבו כדי' שי' בטו' נשמות שבאף ויבא ב' דוד ודאי'
שצטלו על ידן מנשמות שבאווט או יר' ששמו אף הרי קיים
מיטות' ובגל' מפיק להא' דרצ' אפי' מהאי קרא כירוח מלפני
יעוף האמו' ונשמות אפי' שית' יעוף לשון שבעה למ' הענופים
לל' ורישיה דקרא משתגי' בגמול' כי לא נטולם ארי' ו'
לצבת יערה שיהו' בעי' צנען צני' בנים הרי' כבנים שאם
הזכר או הנקבה והיה לו ב' שיטק' עם אחי' אביו אן עם אחי' אמו
אי' אפי' הא' הי' עוד בפריה ורביה מת אחד בלא בנים כרא'
לברא' היו לו ב' וצת' ומת יריך שיטק' הצי' צ' והצת' כדי'
שתתקיי' מיטת פריה ורביה ככית' הלא' דבעו זכר ונקבה וכל

שכן נראה לכתוב דאשד דמא דבני זכר ונקבה דילן מבדילת שטות
לא קא ליה בשני זכרים היכא דהוה ליה בת ומיתה והנחה בלא דע
מבטותקים והא חסא חסא ברתא לבדא דכולי עלבא דילא ביד
לדבא תרי מהדר לא נשתירו לו אלא שני בנים מבטא מן מבטא
קיים פריה ורביה תעאל יהוש חסא וכו' ומתע דיד לא כל הושע
דקדע אלא חסא כן שני בנים האיש לו בנים יבטל ויעבר לשת
זקנותך איזה יסדר איזה דיע יהיה הא וירא שמים ואפקד
בת שמים בעת שונתה כי שלום אהלך שלמה בראת שמים
ואין אהל אלה אלה שני שובו לם לאהלים ופקדתך ואלה
הא חסא אתה פקדה אתה חוטא בשעה שיוצא לדרך לפי
שמחאוה לו באותה שעה יותר מיהו מקרא לא משמע ויצא לך
בגל מנשי הא מהכא נפקא הא מהתם נפקא ואל אישך ואל תתן
מלמד שהאשה משתוקקת על בעלה בשעה שהיא ויחל לדרך פי
וכיון דמשתוקקת ממילא חייב לפקדה ומתוך חסא דכיון לא
נערכה אלא סמוך לסתה אע"ב דאמור רבנן חייב אדם לפרנס את
סמוך לסתה אפי' יוצא לדרך סמוך לסתה יפקדנה דלא העמידו
שם חסא את דבריהם ושמא אמר דעונה פי' וכמה חייב לפרנס
מאשר סמוך לסתה עונה מפני כמל נדה או יום או לילה אם
לעלה לראות ביום כל אלו היום ואם בעלה כל אלו הלילה ויש מי
שגורס לא נערכה לאשר נדה פי' אע"פ שהיא נדה עדין להמתין
לה עונה עד שתגדל ויבא עליה ואחר כך יצא לדרך אבל יותר
מעונה לא והי מיני לדבר הרשות אבל לדבר מיתה מטרוד
כלום והי מיני דאמר דהייב לפקדה כי איני לדבר הרשות אבל
לדבר מיתה או אמר דהייב לפקדה מטרוד בת שמים וזאת לאמנה
ממיתה אי' נמי משום דלדיד בגיטה יותר מאשר דלילותה
דאיתתא תשי מדבדא והמשום סמוך לפקדה שלא יבואו ליד
חטא ונערה כי שלום אהלך אשתך תהדך ועל כן אי' שם

ר' יוחנן בן אחוה' גשמי אדם דבי על אחוה' ותר מאה
 ומיתך כך מהצבה למשנה ויש מספר בת אחותו והוא הדין
 אזתקרא וקרא לו לעיל מיטת הכתו כי תראה על וכל היתר לחק
 העט ומכס למתתו היתר אהב שפטו הם קרובים ומקרב את
 קרוביו ועשה את צבת אחותו פיס שמש לאזכה
 ליצטת והא דקיימ' ל' חיי וצני ומזוני לא בזכותא תליא מלתא
 במזל' התם היתר דלא מיקיימי ליה בני שאי' דאיה לדבר דדין
 דשאי' ליצטל ויתר ששרה נאיתה מעצמה לתת שפחתה
 תבעה ממנה מתקן על שנים בא אלהר והא דלא נסיב ליה
 בהך שני עד שלא בא לארץ כנע שהיו שנים מרובות בחר
 ללמדך שאי' שפחתו לא למט' עשר שנים דשמיא משום עון
 חוץ לא השקורים לפיכך הואיל וקרא חזין דאי' שפחתו לא
 עולה מ' חמט' דה' ל' ככל דבר המוטעה מ' ההרץ הלה הוא וכו'
 לא שט' דשוהה עשר שקס' שלשה שבועות על ג' ולדות עשרים
 ושבעה חדשים למי הולדות וחדש לכל עיבור ועיבור למי
 וט הלה ולאשה מתגברת קמך לוסתה אי' נמי לרואה למי
 חשיב שתי שנים ומחיתה וכל למחשב חדשים ודוקא ג' דסבר
 לה כמח' דאמ' בתלת זימנ' הויא חזקה שלש פקידות שהנה
 פוקד את העקריות לא מוט' את תפלת בראשה שנה ואזק
 עליהם הדין ד' אמ' מ' בפכת דאש' דראשה שנה לת'
 דקאמרת בכל דורות שלשכא שתי שנים ומחיתה שהיית
 מכרי מת' דקת' עשר שנים מא' תת' ל' והא מיימי דוד
 שני דבת ימי שנותיו בהם ש' פיס
 שלש' לא' שלש' לא' תשא שהרי החזקה להיות שפחה כ'
 צת' זימנ' הויא חזקה כולה צה דאש' ומת' ש' ש' שלש'
 לא תבול שהרי החזקה בעיה להיות מתים מחמת מילה צב'
 צני גבי עשו' מא' טעם למה בעליו מתים מא' ליה ל'

מדרבי לרב אשי הכי אמי אצומי מה גרונא משמא דרב הונא משי
גדיס פי מעייה דרע והמשמשה נחלה ומית ורב אשי אמר מוזל גדיס
פי מוזל לאשה ואמר מאי ביניהן איכא ביניהן אידה ומית פי
השני אי נמי דעסבה וקלקל דקלא ונפלו מית למא דאמי משי
לא הוזקה זו שהרי מעייה לא גרס לזה שימות שהרי לא מית קמת
חולי למא דאמי מוזל גורם הוזקה זו ומסתברא דמשי גורם
מאן מדרבנן טעמא דאשוי ומת לשני ומת דאי מוזל גורם אפילו
במדרס ואם טעמא נפל ומת חו אכלו ארי או נהרג אי קוזקת
ברא מדרסותם לך רבא דידך בר דקת רשאי השני שני אי שטי
למא ואם דמתע לעט מחזקי עקרות הויא קרי לה נשואא שום
דקת מותרת לנשא לאחר והא נמי דאחזקי בקטלנית נשואא
מתי לה מי שלדה ושנה בספק אילא השרפ מפל נבולות
שלביעות עסקינן לא שיש בו כרת והתרו בו למילתא דגברא
ברקטלן הויא בידי שמים דימיו נבדק וכיון שהפקיד עיניו
לנבדות עקרב מיתתו והתם מפרש בנולדות שלביעות אמת למי
שעבר אותה עברה גפשימם על השתם לוקה ובשליש יקטלנהו
לכפה כיפה מקום איבוס נאמות והתם מפרש דסתרמות
רעה כיון שהיא רשע נאמותהו רעתא אי האשה קובעת לה וסת
למאך עליו להיות דיה שעתה דתגל לאשה שיש לה וסת דיה
שעתה ולא מטמינן לה למפרע מעת לעת ועוד דאם קבעה
לה וסתה גע שעתה וסת וצא בדיקה טומאה דאורח בזמנא בא
ואם לא היה לה וסת לא הייתה טמאה עד שתבא ואינה טמאה
מחוסרת אפי' נעקר ממנה פעמים שבדיקה בשני וסתה
דאחזקינן דאיהו שום אחר שני פעמים אפי' הכי מחזקינן
למשיג ואם לא בדיקה טמאה דאורח בזמנא בא איזהו מונע
לשום נאק שלם על כל עינותיו כל שהעידו בו גפשימם כל ימים
שקרב נאחזקו כל כך שבג' ימים ראה בהמות ונח, ובבבא קמא

מפית לה מקדש. נכסיו טפלו מאדו חלו. תלתי זמני. שלשה
נכסיו או שלשה מיטדש. נמשפחה. לא למי שיש לו צנים.
שכבר קיים פריה ורביה. נישאת לאנשי. ולא היו לה בנים מהו
דלתבשה והן קמאי יודשי בעלים הרמאונים. חזקו ויבטלו
כתובה ממנה. מי מיט אמרי לה אימתי מי למה למסר
דשקדא את ואליבא דמא. דאמי חדר דינא מהדרא או דילמא אפי'
למא דאמי חדר דינא הכא לא רמיטא אמרא השתא הוא רחמי
כבר זקנתי משנשאתי לזה ואיט ראוי עוד לנשים ואסיקנא
אמרה להו השתא הוא רחמי. דאמי לה השתא וכן כלומר מי
לה כי קמא גבאי הוית חולה ולכך לא היו לך בנים ולא שקנתי
מינאי אבל עכשיו נתפסת הוא אמר מינה. יודע אני שעכבר
מחממה. ולא את כתובה מינה בדידיה קמא שאינו מוליד
היא נאמרת ויטמא וית כתובה ואמרינן דלא תמיחא דאמרן
יוצא וית כתובה שמא לא זכה לנכות ממנה כדמורה איהו
מחמתה אבל היכא דאיט מודה לא חלמא אפי' לא מודה מי כון
דאיהי לא מודית מחמתה ויטמא וית כתובה. וטעם מאי לא סמכין
אדיבורא דידיה ולא תטול כתובה עד שתביא היא דאיה לרביה
דינא הכי המויעא מחברו עליו הרש הא קמי' ל' ביורה כחך דכל
שכתב זרע שאינה יורה כחך אינה מזדעזע ואינה קים לה
כחך או לא כל איהו לא קים לה הולכך טענה דידה כריא וטענה
דידיה שמא ובריא ושמא בריא עדיף. השמים בני לביך מ
השמים יודשים שהו אמת הדברים שביני לביך שאינן שכתב
זרעך יורה כחך ואיך ראוי לה ליד. ישן דרך בתשה יצקו
כמנה שלח תחוש וכרבנן דאמרי לא מיפקדא אפרה ורביה.
אמרי אי לא נשב מימתא דעה לא זכית להיבעת מאשה זאת
ואם נאת להו יצא הייתי חייב לית כתובה דאימוד שכתב
היא שלח זכיתי להיבעת ממנה דהא איהי לא מולידא כדכידה

תלך מלך ואנא לא קים לי נפשי אנא מיהו אנא לא עבינא
אנא איזיל אינשוב איתנא ואבנה מגמה איבדוק נפשי
דאי בדק נפשיה נמי והיו לו בנים מאחרת איט מויתא את
כתובה דאם לא זכה ליבעתא מגמה נבנה מאחרת דלגבי דידה
שבבה מחמתה הוא נבאמר בג' דפיו דאיה לא מיפקדא
מי עשאו הוא אמ' אפי' בג' עשר כטאט באים לבוס להוציא
והוא אולי הפילה בתוך עשר ועדי' מי' צמי' להושי' אתה מונה
משעה שהפילה והיא אמרה לא אפילת והדי מתקוק להוציא
ואנשא לאחד ונהי דלא מיפקדא אפריה ורביה אפי' הכי רותה
לפרוש ממנו דביא חוטרא לידא ומרא לקבורה דאמר' למי
כי הא ודאי כפי' היא נאמנת וכפי' לה להושי' הפילה וחרזה
והפילה החזקה לנפלים בתלתא זמני כ' עשאו אבל בתרי' לא
ואמ' דסתם לתנא דיד' כל בט' שמו' נפלים לית היל' כותיה
אפי' תרי' ולא אפי' דשמו' אזכה ליבעת' עדי' ממונה והיא
אמרא תלת' ורועה את לפרוש ממנו ולהיבעת מאחר' כזם
חוטרא לידא היא מהימנ' ובפי' אותו להוציא ולא שהיא
גרוש' אל' שכל' לבוס לקיים פריה ורביה מת'

אכל לא האשה טעמ' מפל' בג' לבבשי עירות
ומקומא שרתא קאי אדידיה רישא ד' פרו ורבו כדי לבבש
הולכך אם היו לאיש בעים ולאשה א' בעים ורועה לעמוד עמו
א' על בית ד' חובה להוציא מתחתו דהא לא מיפקדא אל'
אם כ' באה מהמתטענה ואליכ' דל' יוח' צ' בדוקה צ' ש
חייב' בית ד' להכריח שי' שעה דהא אף היא מיפקדא אפריה
ודביה דכת' פרו ורבו שחזא לש' רביס' ההיא מיתת' דאיתא
לתמיה דרבנח' וכ' כלום שהיתה אומרת לבית ד' שי' שו
בעלה לית' לה ג' שכבר שהתה עשר שנים ולא ילדה ומייכי
שהיו לבעל בנים או שהיה יודע שהיא שקור הולכך לא היה

בית דין לעשות דעה לא מוסקדת לבי מיכא שא את ^{מנוה}
בל פיה ודעה ואם רוצה את למא שא לך כתובה הוטרף ^{למי}
בששת שנים עליו בזקמתה ומרא לקדמה שאם תמות לקדמה
יש מי שאומר שכתובה זו כפול רבנא על זל וראיית הא
דגסו בתחלת קרקע מעט של אינו שלישי תאמי כעבוד
ככתובה דאמי למוכרת ולמוחלת והשיב להי לבולה דדינא
תנאי כתובה ככתובה הוא ותנאי כתובה היא התוספת והא לא
חשיב לה דהיה ואומדן דעתא הוא ושאר לשון כתב הרב
קשיא לך הממאנת וחזרותה שאי לה כתובה מנה וכל כדמפל
נפרק אצמנה נאות מותר לשנות לבזבז מפני דרכי שלום
בה תאמרו ליוסף ויעקב לא יטה לא הם שיט מפני דרכי שלום
איך אצלך שמש שאול והרגי כמטהו הקצה למינח לוד
ויהאמר יזי עגלת בקר תקח בדרך ואמרית לצנח לזוי נאות
לא הקצה יטה לשנות לו מפני דרכי שלום לזי דבר השמש
דסתה וכתה וכו' למי שמקבל תוספתך שלא לאמר דבשמי
שמש שלא להוכיח למי שאינו מקבל תוספתך הא מוכח למי
שאינו מקבל תוספתך לא תוכח ולא הלא מכלל עשה עשה
ומיטה הוא חובה לא נמי איכא
הדרי עלך הלא עלי צמח
היא עיניה אינה מוסלת בתדומה כדאמר צמחין דלעיל
וכהנא על אחת מכל העליות או מסולת פסל וטעם לקמ
צמחין כי תהיה לאיש זר כיון שבעולה לפסול לה פסלה והוא
הדין לממזרת ונענה או לאחת מכל העניות הנשואות לבת
לא דלא במשי למחשבה כי רוכלא הכנסה לו עבדי מלווא וכו'
מה שהאשה מכנסת לבעלה ושמה לו לתכסס במחיר וכתובה
בה שקטובין ודא נדושיא דהנעלה ליה והוא מוסק כעבד וכתוב
כך הכל תיבטלו בכך וכך עליו קרי יא צדק ולא יא צדק

קר קיים שאיט פוחת ונפסד שאפי' מלת כול' אחריות עליו לשלם
 לכשימות או יגרשה ויש עצמכות ממנו הרבה ואינה תחת כול'
 בכתובה ומשיירת לעצמה והיא נכסי מלוג והטעם אולי פירות
 והקר קיים ואם מות או פחת פחתה לה ולש' מלוג מלוג קיים
 את הראש' שמשיר יתה שער והראש' קיים כך זה מלוג שער
 והקר קיים לה עבדי מלוג לא יאכלו בכתובה לפי שהש' קיים
 שהיא אינה אוכלת שכבר נתחלה אף הם נמי אינם אוכלים
 עבדי זא' גדולי אכלו לפי שאם קני לו שהרי אם מרת מלוג
 הותרו השבחים מע' שהוא חייב צמזומתה דהא מלוגתה קני
 עבדי מידי דהוה משכיר ולקניטו דמזומתה עליו ואם דקניט
 קניטו שקה קניט אוכל כדילך בגמ' אילו עבדי מלוג שה' קניט
 הא למטה שנתחלה לא אכלו ומע' בגמ'
 ואם נכסי זא' גדולי ששמה לו בכתובה והיו בהם כלים ודבר
 המסויים וכשגרשה וצאת לצבות בכתובה היו מומרת כל' אפי'
 נטלת והוא מומ' דמים אפי' נטת והכלים יריכי' לי שה' קניט
 על נאחריות הדי' עמה' שפיר קא טענה וכו' ויהי תבול'
 משום שבה בית אביה דא' הדבר מתקבל שהא' טבח בית
 אביה' כלים שהביאה מבית אביה' ביד אחר הולכך איה' שאלה
 להי' משום חינה' לאוי' סימא הטעם ש' מלוג מלוג
 יצא לחירות אבל לא לאשה אם סימא ש' לא יתא' לחירות
 ומשלמת לבעלה מה שהזיקה משום דלא ידיה טעו' לא ימכר
 שאם יגרשה תבול לכליה' מכרו שניהם' או זה או זה' לפרנסו
 אורחה דמלוג נקט שא' אדם מוכר כלי' תשמיש' א' צמזומת
 זה היה מעשה' שהיה מכרה' ולא דעתו ומתה' הבעל מוסיף
 לא מכר' אם מית הא' או י' שה' י' מוסיף מיד העתקות
 אם מכר הוא' ולא דעתה' אלא אפי' מתה' היא מוסיף הוא' מיד
 העתקות דבשעת מכירה' לאו מכירה' ודאית הואי' ש' מלוג תמורת

הוא ונמצאת מכירתה שלא כדיון ודיקני דבואתא וכו' כלום לויט
לום שאף משלם העל לאשה מה שפחתו משטת חטשואי עד
שעתה גרשין מדלא קתני אם פחתו פחתו לו של מיין דוקא
דליתנהו בעולם אבל איתנהו בטלתא האשה כפי מה שה שוין
שפשו ולא משלם לה איהו מן יורשיו מה שפחתו ואף לא חזיין
להאי דוקיא וכו' דבדאוי משלמי לה יורשין כפי מה שהיו שוין
בשטת חטשואי למא דאמכל היכא דמחייב באחריות כללי
תרומה פי' רב יהודה דאמ' הדין עמה ודיין מדקתני הווי' לחייב
באחריות ולא קתני וה' שלו ואקשינן ליה ואי לא דיריה נקדו
משום דחייב באחריות מי אכיל בתרומה והתנן לא יאכילנה
כרשית תרומה משום דשטרות לא קניא וכל היכא דמיתר
לבהמה דיש להא והא הטא דכה חייב באחריות דאומלל
חייב בגנבה ואכלה וקתני דאין מאכילה כרשית תרומה
ותוסברה נהי דמחייב פי' בגנבה ואכלה באונסיה ובכחיה
וביתרות דמיה מי מחייב פי' שוכר פטור מ' האונסיה
או ששכיר בביתו כחשה מחמת מלאכה דלא לא וקומה
בביתא שוכרה ביתרות דמיה נתלזה מכמות שיכול למכור
בשעת שטרות ואית דגרסי בתורת דמיה היא אצל
במתו גבי עבדי תא' ברזל חייב בבזזה משום הכי יאכלו
פירסוה אמיתגא לשם תכריכין קנייה מיתגא תבדיט דמת
איסור איסור הנאה כהקדש דגמה שם שם מעלה ערופה
שם מיין מדרבא הדין עמו דאין הדין עמה הא קימל' אף
אוסר דבר שאינו שלו מי לא מנדי ל' יהודה במחוסר גביינא
הך כלים כלמיה דלא גבתהו לאו ברשותה קימי לא עבדו
בעלמ' אית לה עליה דהא אי נאנסו או נאבדו הוא חייב באחריות
וכי' דברשות יתמי טהא את הקדש דאקדשוהו יתמי
ומפקט וזעברה דא לטעמיה וכו' פירשנו בפרק החולץ

מזוה על אחרי, להציל משן דקא עבר על לאו בלתי שחת משום
והיה עמי בתכריכי המת אבל למיטה שאינה נקדרת עמו ויחסי
ההזמנה לאו מילתא הא ואחר נותנת דמים ונותנת דמים
הותירו לו ואע"ה דאשמעיהא לא לעיל אעפ"י כהא דאין קדמיתא
הזה אמינא הני מיני היבא דמפסקא למשקל בכתובתא כלום
כתובתא אב למית דמי ומישקל לא אלא שיהו שלו עולמית קמל
השתא שנותלתו כיון שנותנת דמים מתנה
שתיש שנישאת לכה אפי' עבדי מלוה שאין שלו אוכלי הוציא
עצמה אוכלת דהוי קטנו שקנה קני עבדים וילפי בגי' דקטנו שקנה
קני אוכל מוכרת וכה"כ יקנה נפש קני כספו משה שקנה עבדים
ועבדים שקנו עבדים בג' שנות לעבד מנה עלמות שאין לשות
בו הוא יאכל בן בתכה ששטארת ליש וכו' ואפי' לא נשאת שח
שטארתה לו לא יאכלו עבדיה בתרומת בית אביה דהקטן שקנה דשה
לו יצאת מדרשות אביה ונכנסה לדרשות בעלה שהוא ושל הולך
כל העבדים שקני כל אביה בששת קני דושיה לתת לה מיד נפסלו
לאכל בתרומה כדאמרי כמה אתה נותן בבתך כך וכך קנה ואין
עריך לזכותו והנה הדברים הנקט באמירה מתנה
כה
כעם מאשה אחרת ומית והניחה לזו מעוברת לא יאכל אפי' עבדי
אין ברזל שלה שה דרשות היתומים בתרומה מפני חלקן של עבדי
לפי שעובר אע"פ שאין בא לאויר העולם יש לו חלק בנות עבדים
ועבדין אין אוכלי בתרומה לפי שזר הוא צמי' זרה שהרי אין
אוכלת עד שילדהו ואין אוכל את אמו והוא זר וחלק עבדי
לא הובדל לא יאכל אמה בתרומה דאכל חך איכא לגימור הא
דידיה הוא והכי אמרי בגי' שהעובר פסק שם בתכה ששל
היא והניחה מעוברת ואין לה בן אחר פוסל מלשנא לית אביה
כעגוריה ואין עמוכיל אם בתיש לכה היא והניחה מעוברת אין

בעובר כח להאכילה אם איך לה ננים אחרים מן אותה כח והוא
 הדיו לעבדיו אחד שהעדרה לו וכו' אך בת כח לכה ולתנוח
 מעוברת מן העבדים מוכל בתרומה בעט חלקו של עובר שהדי
 עבדיו ואיך מוכל לא בשבילו והוא איך כח להאכיל ממש
 ילוד ולפי זה הפירוט פלגי רבנן עליה דר' יוסי דאיהו סבר שפעי
 זרה זר הוא ופלגי עליה דאמרי ילוד מאכיל שאיט ילוד מאכיל
 ופלגי בעת כח לכה לר' יוסי מאכיל דעובר במשי סתתהו ורצנ
 איט מאכיל דילוד מאכיל שאיט ילוד איט מאכיל
 מתנן העובר פוסל בת כח שט שאת לשר ומת
 הוא מעוברת איה חוזרת לתרומת בית אביה וטעם בגי' ואיט
 מאכיל בת ניש לכה ומת והנחה מעוברת איט מאכיל את אמנו
 עד שהיא ילוד והיבס בת כח שומרת יבם ישראל פסולת מתרומת
 בית אביה וטעם בגי' ובתי' שהיא שומרת יבם סת' איט
 והאירוסין בת כח מאורסת ליש פסלה ובתי' מאורסת ליש של
 איט מאכילה וטעם בגי' והחרט שנשא סתת והוא ישר
 פסלה מתרומה ואעפ' שאי קנינו ונשואי כלום מתרומה
 איט לודעת לקטת אפי' הכי פסלה מדרבנן דתקינו לה רבנן
 לקמי' בפרק הריש שנשא ואם הריש סת' הוא שנשא ישראלית
 איט מאכילה דלא קנינו הוא וכן תשע שנים ויום אחד מפ' בגי'
 ספק שהוא בגי' שנים ספק שאינו הוי נמי בגי' תשע וזמ' וטסל
 בגי' אתו ואמרי' לתא דלש' קא' ספק הביא שתי שערות וכו'
 לשל קא' לעט' אירוסין דקתנ' פוסלי' והכי קאמר קטן על של
 שקידוש אשה ספק הביא שתי שערות וקידושין קידושין ספק
 לא הביא ואי קידושין קידושין פסל בת כח המאורסת לו מתרומה
 נפל הבית עליו ועל בת אחיו שהיא אשתו ספק הוא מתרומה
 ונפל אשתה לפני אחיו ופטורה ערבתה משום ערבתו ספק
 בת אחיו מתה דאסונה ובשעת נפילה לא הווי ערבתה ערבת ערוה

דת, וככל שם מות אומיאט עדותה מותרות יצתה חולצת ואל
מית צמות ואידי דאידי בפסקי להומרא תעיה להא בחד יח' לעזריה
גב' כעזריה משמע כל זמן שהיא דומה לעזריה
פרט לשומרת יבם דלא מקיימא בה ושבח א ברת אביה כגון דמשמע
איה זקוקה לא לבטל ולא ליבם יקני דאחיו הוא וכבר פסק ליה
מבי מאיית אחיו דקטיה בהויה ומשום הויה איפסולא דכל וכתב
כי תהיה וג' משום דעולא צמסכת כולל פסק אע"י דכל תורה
ארוסה בתיש אכולת צמסמה דכל קט כספו הוא יאכלנו ומה
אמרנו איה אכולת גזרה שמה ימאזנה כוס צבית מציה ותסקה
לאחיה ולאחותה בדין נתן דרבנן אע"י דלאו בר דעת הוא תקין קט
נשואו לקט, צדקת קרש ששח קח סל דעת, צמסמרת צמסמרת
כל תשע ואלא צמסמה וצמסי היל נקט ב' תשע אי לעזריה לאשמועין
דאם צמסמה קט הוא דכח, דדחוי לצמסמה הוא הא יבם יש פסיל לה
בזיקת יבם, צמסמרת מציה מאי איריא צמסמה אפי' קט מי
נמי פסיל לה דהא אמרנו שבה כעזריה פרט לשומרת יבם ואי
לאוכלי לאשמועין צמסמה שומרת יבם לכה צ' תשע דאע"י דלאוי
לצמסמה לא מאכילי צמסמה צמסמה אפי' גדול מאמס לא מוכיל
דקט כספו אפי' דחמ' והאי קט דאחיו הוא צ' ט' שנים ויום א' וכן
כח, הדיקט ב' תשע דאע"י ש' הדיקט כהנת פסלה צמסמה פסלה
מיתרומה דבי נשה ואם צא על גרושה בתישל אימ מאכילי שחמ'
ביאת הדין של איה מאכילי דאיה צ' קט ומשום פסול קט
ליה ואי מאכילי דקט משחמ' והאי דפרטי פסול כהנת צמסמה
צמסמרת אצל השחמ' שחמ' פסול קח סלמ' דעת, צ' ט' שנים
אחור גר שמוט ומאכילי דאסורין לצא צמסמה מיתרי ואדומס
עד דורש צמסמה צמסמה כותי גוי הוא דגירי מיתרומה ועבד
הצא על בתיש פסלה כדפסקאן כעזריה, מי שיש לו א' צמסמה
וצמסמה צמסמה וצמסמה צמסמה צמסמה פסלה דפסק

ממזרים חשיב להן בשעה יוחסין. נעץ משעבד אומות הארץ
ויאמר ישל על החוי אולי בקרבו אתה יושב ואינך לחן דלם תחנות
חלל בגדושה. הנא על כהנת לויה וישראלית אעפ שמונתת הן
לו דש שרל בשלח' הוא אפי' הכי פסול לה לכהונה ולתרומה ^{בדומה}
טעם בגמ' מקיש זרעו לו פסולה אם בתכה היא מתרומה ^{ומן השם}
לכה ולויה וישראלית מלינשא לכהונה עולמית והוא הד' דמיני
למחשב פצוע דכא וכרות שפכה ושאר חייבי לאוין. לא תא ^{ושעיר}
ואטע דאמרי בגמ' דחייבי לאוין לא פסול לא מי שזר אצלה ^{מעשה}
פצוע דכא וכרות שפכה נמי זר אצלה מעיקרא קרינא ביה דמי
אשתו גופיה נעשה זר וזר טוב לה היה לו שעת הכושר. רישא
נפסול לכהונה וסופה נפסול קהל דאי אחד הוה אמינא פסול
קהל הוא דפסול בציאות אבל חלל לא לקחי תא סיפא משנה
יתרמ לא שמושינן חלל נמי פסול לפסול לה כגון כללית ^{בדומה} וצד
האי דמינש לי דג' דחג צתכה כי מינשבא לזר כשר לא תסב
בתרומה דבי טעם כל זמן שהיא תחתיו ומתוך ההוא מושבה
בית אביה נפקא מדקאמ' וטעם א בתיאציה תכול מכלל דמשכר
כל זמן שהיא תחתיו טהור שמה נעלמה או נעדרה לא אכלה
ולאו הכא מכלל טעם נשוא ולא נפקא ל' מוכל זר לא יאכל קדש
וזר דעל' נפקא ל' מוכל זר לא יאכל בו מדהוה ליה למכתב בת
וכתובת. ומקשי כמה כל שקיבא דדריש ווי ומתנין אפילו
תימ' דג' כוונה ובת קרא יתרא הוא דהח בת לשל וכה כ' יקנה
עפ"י ו' ומיני למכתב בתיה. ואשה כי תהיה לאיש זר וג' לכהונה
ג' ל' דכי נעשה לפסול לה פסולה לכה' וכי מזהירי' לאוקומי ^{בדומה}
דמזר מד' קל וחומר דהא ודאי לאוקומה באיסור לחן כדנש
דמייתני' ג' מיילתא בעל' ולא מילתא ילפי' לא מ' שווי מילתא
מ' דמזר דחג' ג' מ' ג' מ' פסול לא גרעה מינה וצדל' לח' ^{בדומה}
היא דאדלצה בעולת פסול עדיפא דרא חסודה בתרומה פסול ^{דמזר}

מדר יוחנן ומהאי קרא גופיה משמע גמי חייבי כריתות לפסלה
מיושם לן אלמנות וגרושין בה הוא דשבה לרשותיה ומכלה ימיה
אוי ועבד דלא משכח אשכח כהנת דסמיל לה גוי ועבד דרובת לה
כתב בת ונת ומסיק גמי דבב טליה ונת קרמ יתירא דהא סמיל לעיל
גמיטה ונת כהן בקרא אחרינא ונת כהן כי תהיה לאיש זר ומני
למסבת דהא ונתיה וכי תהיה למנה כתוב
שונה אפי' על ידי קידושין וחופה לא פסק ולא מאכיל דאיהו כר
קטן ואונם ומפתה גמי משום דרמז אמר בת כהן דמיושבא לז
לא תוכל וביאה זו לא הויה לשום טעם ואיך זונה גמי לא הויה ופני
הבא על הפניה לא שמה זונה אם אינן ראוין לבוא בשל
שה פסול קהל הרי מילא פסול כי אמרנו טעם כי ידן חש
קח כפרס האונם והשוטה והמפתה כי יד לא פסק ולא מאכיל
דה ישרל שבא על בת כהן באונם או נפתי או שהיה שונה לא
פסלה מן התרומה מטעם דפרשין דהא לאו טעם ינהו ונת
זוהי עברה מן האונם ומן המפתה ומן השוטה לא תאכל כתוב
דבנה מי שר אפי' בלא טעם משוי לה זרה דכתב טעמיה פרט
לז' עוברי נחתך העובר במיתה תאכל מיד והוא דהיי גמי אם
ילדו ואחר כך מית עברה תאכל היה כהן שבא על בתו באונם
או נפתי או שהיה שוטה לא תאכל דלא קטע הי' דאונם ומפתה
לא נתכוון לקטע ושוטה אי' כו' דעת לקטע עברה לא תאכל
דשמינו ילוד אינו מאכיל ילדה תאכל דהא ילוד הוא שותיהם
גמי תנא במתניתין להא דתנן דבן דבדיתא מאדים
טבולות לגמי קטן לשוטה וחדל ממזל ואעפ' ששניהם
שבא עליה איכא לגמי גמי הוא ילופניה היא אחר בא עליה
ולד מאיטש אחרינא הוא שותקי כלום כשתקי הוא זה שקולא
אפי' ואמו משתבנת דהא גמי ספיק ממזל הוא שמינו יודע מן
הוא אפי' דמקסקא לא אומארוס הוא וכשר או מאחר הוא הולכך

ממזר ודאי לא האוי אל ספק כבא טלי עלמי לא פליג דהא
מורה שבא עליה דטלי עלמי לא פליג דבתריה ידיה שדוה ליה
למי שהוא ודאי ואחר ספק ואי ספק מוטיא מידי ודאי ומוקמי
אחזקה אל ט פליג היכא דלא ידעי אי נבעלה לארוס אי לא
כאן שמות הארוס או הלך למדינת הים ולא מיטנ לשינליה ומוסר
הרצ מילתיה דרוב ושמאל ויאמנה דרוב פסולי אצלה שהרי
ארוסה היא ונאסרת לכל העולם הדא דהא קא מודה הארוס
בא עליה ובהא הא אמרינן טלי עלמי לא פליג דנחזקת בשר
ליה ועוד כלום ואפי' לא הייט יודעי דעת הארוס אל שמתא
למדינת הים הלכה כרוב צמליל שאם אמרה לבשר נבעלה
אפי' היכא דרוב פסולי אצלה ומקשי והא אמרינן לא תשבי
עד לאיכא רוב כשרי אצלה כאן שהיא פטירה ואיכא מיטנ
אצלה כאן אביה ואחיה ושאר קרובים והכא רוב פסולי אצלה
הדא הא ארוסה היא הא לכתולה אם בא בה לימלך לבית די לא
שרינן ליה לכופה אלא אם כן הין רוב כשרי אצלה דאי שר
נשאה בה ולא נמלך לא מפקינן לה מיטה והכא דראי שר
שנתעברה ומתה כל נפסול העובר ונאסרה על הארוס אם אין
אתה מאמינה והרי אתה מוטיא אתה
העבר פוסל משום נראה אם בא על הכהנת פסלה מן התרומה
לשול צב טעם ואיט פוסל משום זרע שאם יש לה לכתוב זרע
שהוא שבר מיט כשר ומת בעלה ושרע ושאר זה לא אמרינן
הרי זרע יש לה מישרע ולא תשוב לתרומת אביה דעבר ודאי
לאו זרע הוא ומפריש ואזיל היכי משכחת לה ונכבש נש
שדחק ועצב עליה ונשן גמי נקט מאוס נאמת איסור הליזה
עבר שר השפחה הולך אחר אמו דבת האשה וליהיה היתה
אביו בת ישראל לכה ומת בעה מכחן ושאר כן בנה והוא שבר לא
תאכז בתרומה דלאו זרע הוא דעבר איט מאכל משום זרע אידי

דקט לפרושי איט פוסל משום זרע מפרש נמי איט מאכיל משום
היתה אם אכיל בת כהן לישראל ומתי שכל תאכל בתרומה דבי נשה
אם אכיל שילח מות ונשאר זה כד אמרינן בפרקי יש מותרות מל
מי ש תאכל ולא אמרינן הרי נשאר לה זרע מישל דמשה דעלמא
זרע זרעה פסיל לה כזרעה מפיה כד אמרינן בגי' הרי לא פסיל לה
זרע הסתהוא הרי' שילך אלמך לביתך
השר' כה שמרנו אחיו מחמת המילה ולא מזהו ר' נח
בתרומה בגי' מופ' נשך' לר' יליעזר מרשע תושב מפסח מה תושב
האמור לגבי פסח שכל אסור בו שך תושב האמור לגבי תרומה שכל
אסור בה' ולר' עקיבא דמרבי' לה שכל מטמא דכת' איש איש כי
יהיה זרעו ונ' איש איש לרבות אתה שר' וכל הטמאים אע"פ שכל
לא יאכלו בתרומה שר' שישוה שר' שמש ואפי' הקד דאית צה' קרע'
אכלי צה' שר' שמש וכפרה לא מטכבה לה' ונשך' ילך טעמ'
נשיקם ושבדיהם יאכלו דהא משום שר' וטומאה לא נפקי
מכלל כהנים וקט' כפסו קרינא נח' לא דמיטו גופיהו קמי' חסדי
תקנתא ופומיהו הוא דכיי' לה' פטע דכא' סה' נשיהם לא יאכלו
דחא שוניהו חללות בבימותן ובעלה לפסול לה' ואם לא ידעה' לא
צא' שילה אחרי כ' והיתה נשואה לו קודם לכה' הרי יאכלו ואפי' לו
למא' דאמ' משמדת נביאה פסולה לא אכלה הני מילי היכא דכא'
התחילה עדי' לאכל בתרומה אכלה שמה אכבר התחילה לאכל
לא פסיל לה משום שהיא משמרת אלא עד שתביע לו' ואפי'
אחרתמה' דאחת נמי משכבת אונת מלהו' ויד' ואם נשתיר' משכבת
ש נכדת בשר דחא הגויה משכבתה ולאמה' אלא ששתי' כפ' חלון
כמלא החוט בשר דשדי' שכבת זרעו יורה ומלכה ולא יד'
ואינו שופך ולא נקרא כרות שפכה אלא על גס שהוא שופך
דכא' נמי אסור לא' על ידי פיסעה שאיט מוליד מחמתה' וימא'
דכרות שפכה' ונשך' מפל ממא' דפיע' דכא' וכרות שפכה' דאית

מקום עטרה. אורח דשר המוקפת במקום מילה כביכול תמיד
מוטלי בגורת ומוטל דררת. דקהל גרים לא איקרי קהל. אלא
מלכא דמלכא. לישא בתים. אמר נפגעו במפגע
תחת פגע שהיא מכת חרב ואסכי. נקבו בקוץ. נמוקין מחמת
מכה. מקל אומי עור נמוקו ונתבטו מאיליה ואפי' חסדו ^{כעשהו}
בכרם. שהיו יושבי אורות אורות בכרם כל שאיל לא ביעה
ונבחה או נמוקה האחרת איט לא סריס חמה סריס חמה זה
הלקו. ממש ממו. אהזתו חמה במעו אמו וסוף איט מוילי
חמה כשל הוא לבא בקהל ולא אסרה תורה אפיעה וד
דעליה אדם הוא ידי שמים. על ידי דעמים (בדד אומי)
אמו היו דקלין פיעה ולא קרין פיעה פי פיעה ידי שמים
אבל פיעה ידי אדם כמו פדוע דכל כפרוה הוא כי פרעה ^{אקרי}
דבר שנעשה ידי אדם. ויש שגורסי' היו דקלין פיעה ולא
קלין פיעה דפיעה משמע מעיקרא כגו ממוי אמו ביד שמים
אבל פיעה משתביך אדכא דלמיה ומשמע פיעה כש ^{דיבוי}
היו על ידי אדם מה להלן ידי אדם שאבו עשאו ממזר ^{אף}
ידי אדם פרט לגוי שהא פדוע מעיקרא. ככולם גיד ובינים
וחוט' דך ככולם פיעה דכא תרי מילי משמע מי שנעשה ^{עליו}
בינו. ויש מפרשי' פיעה לשון פיקוע ויצקע עני עולה אפיעה
קיסים כמו קנה מפועה דכא מדוכרך ונדק. כלות בחרב ^{בכפין}
חוני בינים שהבינים תלוי' בה. בתוך הכיס מפני שהוא אורח
לפי שחמימור התאוו יוצאה דרך הנקב וכשהזר יוצא דרך
הנקב יוצאתו אינה יורה כחץ וקרי' ל' שכבת זרע שאי' יורה
כחץ איט מזריע וכשהתם על ידי דבר אחד חוזר ומקנה ^{הוא}
חוזר להכשרו. קרום שעלה מחמת מכה כריאה דאיט קרום
דהדר מיכתת והי' הך סידרי דריאה דמיטלפא בהו דיוותא ^{דמפר}
בגו היכי חתמי ליה נהמי נקב שבגיד מיתונ' שערות אורה

שהיא חדה כמחט ומסרטינ' להאי נקצ טפי כדי שיגיד ויזיג דם
 ומתוך כך מעלה ארוכה וכל מסה וסריטה שהיא חדשה נוחה להגותה
 יותר מן הישנה ומיתני תרדבא ושיפני ליה ומיתני שומ שמע
 גבוליה נמלה גדולה ומנכתינ' לה כושיצי רמשה סס והוא ^{מנשן}
 ונדבק ראשה בנקב ופסקינ' לרישיה ונשאר הדמם בנקב וכן זמי
 שהוא הולך וכלה הבשר עולה ונקרם ודוקא סערתא אבל פרימא
 כי זרף זרף מרחיב הנקב ועושה חבורה והני מיילי קטן אבל
 גדול מקיפול' מיקפל' לאחר שמעלה ארוסה חוזר ונקלף ונשתם
 המגילמים משני מקומות דתניא בצבורות שני נקבים וכל
 באדם אחד מוטט שתי וא' מוטיא שכבת זרע וצילם בקליפת
 השום וכיון שנקב הקרום ויזיג אף שכבת זרע מנקב השתן
 וכיון שתי שכבת זרע ויזיג דרך מקומו אינו מתבשל ודמקומו
 מתבשל שתי דמקומו אינו מתבשל ולית הילכל הכי דל' פסול
 בהך דאפי' שלא דמקומו מתבשל לא כאבא רב הונא ולא
 כבבא רבא דר רב הונא שדי' שכבת זרע להדדי פסולת לבעולה
 משום זנות פריטתא בשל' ולא מיפסל' ^{מתע}
 עמוני כ' אבל נקיבותיה מותרות מיד דבת עמוני ^{מונבי}
 ודרסינ' עמוני ולא עמונית מונבי ולא מונבי בית וכת' על דבר
 אשר לא קדמו' ואיש דרכו לקדם אשה מ' דרכה לקדם מש' וכת'
 כל כבודה בת מ' פטמה כל כבוד שלבנות מלכים ל' שב פנים
 ואית דאמרי כהא קרא ויאמרו ליו איה שרה א' וי' ה' נב'
 דרך אשה לשבת בית ועל זה אמרה תורה לאשים ולא לעמים
 ל' של שלשה דורות מיצרי עינאו שיתגיד נקרא דאש' וכת'
 צ' בע ש' מותר ל' ש' שר' ל' כד' ל' ב' להם מהם מעה
 אחד זכרים ואחד נקבות דכת' א' יולדו השל תל' ב' ל' כ' כ' כ'
 ב' זכרים ב' נקב' אשה לכה' שמתמרדותן שהנקבות ^{מותרות}
 מיד במצרי ואדומי נקבל ממך לא נשיב על דבריך ^{מאמתי}

בשמועתך ואם בשמועתך ואם לדי שאתה דן קל וחומר מעצמך
יש לנו משפחה וצבא מפרל לה לא כי אי תשוצתכם כלום
כדמפרל בגמ' ועוד דבעיתו למיפרך לי דעו שהלכה מפי דבור
שמעתי שהנפכות מותרות נתנים הם גבעונים שנתגיד
בימי יהושע ונתנם עבדים לחטוב עינם ולשמוצ מימם לפיכך
נתנם וכתל לא תתחתם גם והני מיני בגות מכל שער יור
מז התורה מותרת ומפרל בגמ' דמשה גזר על עמם שהן
להוא דרא לפי שם בימיו באו עתים דכתי ויעשו גם הנה
ונתנם הוטבי עינם ושאר בימים דכת מחוטב עד שאב מימיו
ויהושע גזר בזמן בית המקדש דכת ולמזבח יו ודוד גזר בי
שכית המקדש קנים בי בזמן שא בית המקדש שקיים ואיסור
איסור עולם דלפיכך באזירה שזה בספרי עשירי עשירי
ומאזכי מה עשירי האמור להלל לעולם אף עשירי האמור
לעולם ונתנם מוטב נלך להו ממזרים לחומרא מדרגת להו
ממזרי ואדומי לקולא מדכתי בהו ולא יכרת מהם חוטב
והסרים לא חולץ דכת ולא ימחה שמו מי שרפרט לסרים
ששמו מחוי ואי לי לפדש איני יודע לפדש אי זה סרים חולץ
ואי זהו אינו חולץ סרים אדם שנתנם לאחר שטל
שהיתה לו שעת הכושר ואע"ה שחא אינו צד הקמת שם
לא קפדינ' דאמר בגמ' שאם אתה מקפיד על הקמת שם
איך לך אשה שכשרה ליבום שאי לך אדם שלא נעשה סרים
סמוך למיתתו דיסורי מיתה מתיש כוחו ובהיא סריסות
ודאי לכא רפואה לא ודאי בתר מעיקרא מזלתי ודוקא
חולץ אצל לא מיבם דפיעה דכא הוא ואסור לבוא בקהל ואי
האי יצמה הויא גזירת נמי מיבם דקה לגדים לא איקרי קהל
ובגמ' פריך שם ליה על עקיבה דאחייבי לאוי כחייבי כריתות
דאמי וחייבי כריתות לאו בע חליצה ויבום נטו וסרים אדם

לאוי הוא דכח לאיבא פיעט דכא ומתריך האי תנא דל עקיבא הוא
דאבא מהיב לאוי דאבא האוי ממוזר מהיב לאוי גדידי לאוי
ממוזר דתפשי בהו קידוש וכו' וכו' הכי חולץ דמזקק זקוק לה
ולא עזר סבר בני ארואי להקמת שם בענין וסריס חמה לאוי
ירי רפואה וסריס אדם אינו לאוי ואי משום דאי לא חמה אכטקה
ליבום לאוי מילגמא היא לאוי מילגמא כדאמר בבי כחישותא
כיה בבי מילגמא שם לקיים דברי ל עקיבה תנא הוא דמסמעי
עדותא שהעיד ל יהושע בן בתיא לקיים דברי ל עקיבה מעיד
דכל עשר כיון דלאו בר הקמת שם הוא דאי לא רפואה אשט
אסורה ליבום דלאו הותרה אשת אחא לא את הרואי להקים שם
היכי דאמי סריס חמה דקאמר ל לא חיה
לא שעת הכושר שלא ראה שעה אחת בכשרות שנקרא גומי
אמו בחול והתשו אותו חול שאינו יורה כחץ ויש לו רפואה אם
נתנו שם להבדות ואינו עשה כפיפה שמי קלוח השתהוה להוציא
כשהוא מטי לטלפי ומי עשה כפיפה לא שותת ויודי
השכבת זרע לא יהיה מקלח לא שותת סימני סריס ואיטע
זכר שהיו בו סימני סריס ונקבה שהיו בה סימני אילונית אין
עושי בה מעשה להחזיק בגדולות וסריס עד שיהיו בני עשרים
ולא הביאו ומיז לנקבה ומיז לזכר עד עשרים מצוי להם אם
יביאו הרי הקטנים עד עשרים ואם לא יבאו גדולים הם נפטר
ודוקא בגדולות שהיו סימני סריס ואיטע לאו הדין
סריס ואילונית עד הקטנים הם עד רוב שנותיהם שלשים ושש
שהרוב שנתו של אדם שהם עשרים וארבע שנים להם שם סימני
אלו ולא שתי שערות מחזיקין אותם בגדולים ובשמונה
לשמונה חדשים אי עושי פו מעשה להחזיק בבני קיימה
סימני כלום אעפ שאמר סימניו אערו ונפטרנו כשנולד
הכי לא אמרו בר קיימה הוא ודאי להעשאו ולחייב בדבר המצות

עד שיהיה עשרים שנה מפני הסכנה סכנת שנהם וזה והאם
 שלא ילדה חלצה הדדי וטמא וטמאות איזה הוא בשמונה דמים
 לדיאט בן קיימה לא בק השמונה חדשים כלבד לא כל שלא בל
 לו חדשיו ט' חדשים שלמים דב' חדשים וחצי נמי הרי
 כב' חדשים חלצה מילתא כדאמר וולדת לא שנה יולדת
 למקוטשין ל' אומ' סימנו וכו' שא"פ שלא כלו לו חדשיו אם
 יש לו שיער ופירעם בר קיימה הוא טעם דלא גמרו וכו'
 בניה הוא וסימא דתרויב הוא בר שבעה הוא ולו חדשים
 גמריה יודתו לא ששאתה וא"ש שיער לא אבה דאפי' היה
 שנים לא מחזקין ליה בב' קיימה עד שיהיה ב' עשרים איזהו
 סרים חמה דלא חולץ ולא מיבס כל שהוא ב' עשרים וכו'
 שלמים ואפי' הביא שערות לאחר מכן הרי הוא כסרים דלא
 אמרי דהשתא דאית קט היה עד עכשיו ואלו הסימנו דלא
 סימנו לא חשבינן ליה סרים כדאמר והוא הסרים שערן סקו
 ממשוררך בשרו מחליק שא"כ בן סדקין לא חלץ כשלא שה
 דתחה בלשו יאמער למה כיפה קינח ארוך למרחוק דיהה
 שא"כ קשור לא יתול כמים לא דיהה א' מקראיתו כשא"כ
 זרע מרמיט' מסריח' כששוהי' בכל' הכל חמימות כעין
 עש' מתקשה תשמיש קשה לה ליש אחרי בשעת תשמיש
 מתקשה רחמה כגד' שיפול מים כגד' ק' לעשה מוחותו
 מקום כראח' בפרק יומא דופ' אפי' באחדמה מסימנו חלץ
 חשבינן ליה סרים היכא דהביא שתי שערות בזקן היכא דיש
 לו זקן קצת כולי עלא לא פליג דא' עשה סרים עד שיהו לו
 כל סימני סרים מלע' הסרים לא חולץ
 ולא מיבס כיו' דלא בר יבוס הוא מחליץ נמי לא חליץ דכת' ואם
 לא יחפץ האיש וג' הא חפץ יבס כלה עולה ליבוס עולה לחליטה
 וכל שאינו עולה ליבוס אינו עולה לחליטה ופ' אלונית דכת' אשר

תלד פרט לאילנות שאיך יולדת לא פסלה לא על אחיו ולא לכהונה
החליתו איה כלום בעלה פסלה מן הכהונה רבנן עלה לחייב כדיתות
היא רכיו דלא זקיקה ליה קמא עליה באיסקר אשתא שיש עליה
וכעולת חייבי כדיתות זוהי היא דהא נבעלה בעולת זנות לפסול
אף סרים בידי שמים שלא היתה לו עשת

בידי אדם א' כלום סרים אדם בעי חליטה סרים חמה לא

מתן אנדוונגס נושא קידושין קידושין דזכר
גמור הוא אבל לא נושא אם ניתקדש באשה איך קידושין ואין
המקדש אותו מסור בקרובותיו והוא כבד עמו על הזכר ר'
ליעזר אבי וכו' מפל בגי' לאומסוס דמספסא ליה לתא קמא
דליתריוהו זכר גמור הוי לא סקי' לה משט מקומות איכא זיטו
תא קמא סבר חייב עליו אף על משכב נקבות ור' אשכנז
כזכר דוקא לאודי' דאי' חייב עליו לא במקום זכרות אבל
במקום נקבות לא משני מקומות מאחריו במקום גדולים
ומגפסו במקום נקבות

דאנדרונגס זכר גמור הוא ומאכיל את אשתו בתרומה דאוריתא
אלא כדיתתא דסבר דיי' צפט עימו הוא ואפי' בתרומה לא
לה אדרבה ליתא לבדיתא מקמי מתני' דאימור כדיתתא
זיה וקם ליה בשיטתא דמתני' מדשכניה ר' יוסי לבד זוגה לר'
שמעון דאיירי בהדיה במתני' ואיירי להודיה כדיתתא שמעון
במתני' הדר זיה והא לכתא למיז תרי תנא טנהו וסמי תנא
כדיתתא ומפיד לר' שמעון כד מפסיה לר' יוסי באנדרונגס
דאמר דתנא ר' יוסי אכא אנדרונגס נדיה צפט עימו וכו'
הל' כל יוסי דמתני' ומסתברא דאדל' יוסי דמתני' קאמרין
בי דב' היט רב הונא כד' זמיר בגי' ופליגא דאמרין לעל' אט' דא
דוד ליתא למתני' ומסתברא דאדל' יוסי דמתני' קא דאיירי ל'
שמעון בהדיה דהא צטלחו' הלככה קושי וקידוש דאית' בגי' איירי

[illegible]

קלוק פלגה ער
 יש מותרות בה
 אשחא את הלבנה והוא הדין לבטלה דכשעת ששית לבנה
 לבנה גדולה ובגמ מפר אמאי לא תני בתולה ונשא לא דוקא לא
 אפילו קידש דהא רבינא אהדא לבנה מ' האירוסין ואחד מן
 הנשואין ובגמ מפר אמאי לא תני קידש חלל ששח בשדה
 בתולה דמוכחא מ'טומאה דכתיב אהרן ולא בנות אהרן
 הן מיני לכל הדברים האמורי צפרשה שאעפ שהזכיר
 שלא לשם חלואת אבל בנות כהנים לא הוזכרו מ' ששח
 יש לו אח כשר בה כשר אסורה לו בה שעתה צביאחלל
 ב' לפי מ' מוצתה כ' תהיה לו שזר צפרק לבנה ואסורות
 לנביה וצריכות כהן חלוה מכל מקום שקידש את הלבנה
 דוקא קידש אבל שח נהחללה צביאחלל ואסורה לנביה אפי'
 הדינו כשר ששח חללה האסורה לו יש לו אח בה גדול או
 בה הדינו אסורה לנבנה משום לבנה ולנביה משום חללה
 לא הוזכרו כשרות וכו' כלום אעפ שבה מוזכר
 שלא לשם חללה וזוהי אבל כהנות כשרות לא הוזכרו זהשח
 ולא יקחו אשה זונה וחללה לא יקחו וא' ג' מ' לא יקחו
 לבנה לא למכתב לא יקחו תרי זמני להזהיר אשה על ידיהו'

קא ס' דשט, להזהיר בשדות שלא לעשא להללים ומשנ' אמר
כל היכא דהוא מוזהר כלום האי קרא לאו להזהיר בשדות אותם
לא להזהיר פסולות שלא לעשא לכשרי' שכשם שהכה מוזהר
שלא לעשא זונה וחללה כך הזונה וחללה מוזהרות שלא לעשא
אצל היכא דהוא אינו מוזהר כגון חלל בבשרה הייא נמי אינו
מוזהר ^{מדת} שניות מדברי סופרים ואיכא
למשכח בהו מותרות לבעליה ואסורות לבימיה אסורות לבעליה
ומותרות לבימיה אסורות לזה וזהו וקמל דאפי' באיסורא דרבנן
מיתבמות לא חולצת שהעמידו דבריהם במקום מיטת עשה
שניה לבעל ולא שניה לזכר אם אמו של בעל ולא של זכר פלג
מ' האב ולא מ' האם אסורה לבעל ומותרת לזכר ובעירות
אסורות לא מיני תע מותרות לבעליה ואסורות וכן משום דהם
ליכא לא בעל ולא יבם דאם היא ערוה לבעל ולא לזכר כגון
לא תבשי בה קידושי ומשרא שריא כח שהפטיה בעל' ואי עשה
ליבם ולא ערוה לבעל לא למיין קמיה כלל ואריא לעל' ואי שייך
הכא יבמות אצל בשטות ואיסורא דרבנן שייך בהו יבמות וכן
בחי'י' לאוי' דלא כל עקיבא דמידאורייתא למיין קמיה
ואי' לה לאורי' שניה כטובה לא מראשו ולא משני דנקובה רבנן
כדאמרי' בגמ' מקט' שמר' גמ' ולא פירות פירות עשוי מלא
שחב' א' משלם לה ואט' דקימ' ל' בטעבות תיקון פירקונה
תחת פירות עשוי מלא שהוה אכיל כדעת' לא כדע' לה דא' שחב' א'
אפ' קיני' חייב לפדותה שהוה תנאי בית דין א' חייב לפדותה
דלא קרינא בה ואותביט' ל' לאנתו מפי' הי' לא ישלם לה פירות
שחב' משלם כדמפל' בגמ' תנאי כטובה כטובה וכי היכי דנקובה
דבנ' דלא גביא מיניה נכסי ית' ברא' שהכנסה לו גמ' בנשות
מטובה קנסוה נמי דלא תגבי מינה פירות שחב' תנאי כטובה
של פירקונה שהוה תנאי בית דין שמיט' כתוב בשטר הסתבה ודקתי

לקמן נבא צי' לענה לבת גדול יש לה כתובה ויש לה פירות
מבט קמא ויפה כח למנה זו עשומדת עליו באיסור מבט
כשרה דקמא שקלה כתובתה ואם אכל פירות משלם משום דהוא
מנהלה כדאמרינן נבא' ולא מזנות לא מיבטיא היכי דיתביא
וטתה דלמא כיפין ליה לזונה דהא בעמוד והויתא קמא ליה אם
הלך למדינת הים וזוהי ואכלה לא ישלם ואם תאמרו הדין
לכשרה דהא קמא ל' סוג דאמי הנה משותיו על קר' היתבי' לזון
מילתא הוא ולא דמי דהתם קתני מי שהלך למדינת הים ועמד
אחר ופרנס את אשתו שלא הולדה לה כלום אמר בשביל בעלה
פרנסה דהתם לזמן קמא תביע היא ליה לזונה והוא לא יתקן
הולכך מינה הוא דקמא עבד אבל היכי דהיה לה כתובת וזוהי
הוא טבחה והיא מתובעת את בעלה וזוהי טבחה
לו בגדים שהוא לובש דאמרינן עי' ליה ליה גלימא פורייא הוי'
מכסי ביה ואזיל עד דבשל' כשהיא יתאה אינה טבחה אולם
דקנסוה והוא הדין לנכסי תא' כדאמרינן דאיהא אולם הוי' ואי
כדשונה אמר נכסי מלוג שדשונה ה' טבחה ויש מפרשין
ולא כליות אות' שכלו ואי' הבעל היי' לשלם מע' שהכל עליו
אחיות' דקנסוה דבנ' אמרמה שהוא עומד בעי' טבחה אולם
בי' נכסי מלוג בי' נכסי תא' כדאמרינן למנה לבת גדול אמר
דקמא עליה כלום יש לה כתובה ודי' פירות דהיינו פירות
ובלאות דלמא קנסוה' ונבא' מופל טעם
בני בירי' שם מקום יש לה כתובה מיבט' אם טבחה או לא
כיו דאמ' מדי ביבמות דלמא' כתובתה של טבחה על נכסי
בעלה דהא שו' לית ליה ואמ' דהא מר' שו' לית ליה אי' דמ'
כיו דאמ' לית ליה לזונה דלמא מר' שו' כא' דלית ליה נכסים
תקנו לה משני והא עמי לית ליה מר' שו' הולכך אית ליה
דיתביא תותיה' ויש שתתירו' והוא אינו דוית' לזונה ובאחד

לפטע לתבוע מזונות אטו מזדקיקתן לה למזונת הא צעמוד והוסיף
קאי והא באיקורא קא מעכב לה גביה ואדאמרינן ליה תת לה
מזונות אמרינן ליה הוסיף מזונות תנאי כתובה שכן כתב לה
את תהא יתבא צבית ומיתנא מעבסא כל יומי מגיד ^{המזונות}
צבית ומדאית לה כתובה כדאמר צמתי דלמשקל ומיפק
שטולת כדי למחממא אטל מזונות לית לה דינא מיעבסא
גביה מהמת מזונות שחזרת ולוה ואכלת ותוצעת צבית
אמ' ליה א' לה מזונות לאחר מיתתא מסמית ולא גרסה ^{שהא}
מזונות כל ימי אלוטתה כשאר למונת דמזונות תנאי כתובה ^{הא}
לכא למימר דינא תי עכב גביה ויש לה פירות שאע"פ שכל
את הפירות כיון דשלא כדי אכלן שלא היו בה טעם ^{מזונות}
דאמרינן גבי כשרה מה שאכל אכל ומה שהוסיף הוסיף והא
קעסינן ליה דמשלם אפי' מה שאכל מפני שהוא מרגילה ^{מזונות}
אוקמנה לאחר מיתתה בלאות בגדים שהכנסה לו עטלת עמה
כשיוסיף והיא והיא פסולה חלה וולדה פסול חלה ^{כשר}
ומסיתה לנשא לו קעוהו ובעשותה המאנים נמיא ^{מפני}
שהוא פסול והיא פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא פסולה קעו
אורט בכתובתה והי פירושה מפני שהוא פסול כדתעבבקות
הטעם נשים בעברה פסול עד שידור בהנאה והיא פסולה חלה
וכל מקום שהוא פסול על ידה או הוא פסולה על דוקעו את ^{כתובה}
כלא לא קעוהו מכשאר בלה נשים דהא דקעו רבנן לשנייה
שלא תתעבב אטל הוא דכיון דלא תהוי לה כתובה מיניה ^{בית}
לה ועסקה אכלהכא לא תריך דמימלא שקה לה דכיון דהוא
פסול עלידה יש קטטה ביניה וכן כשהיא נפסלת על ידי זה ^{הא}
מרגילה למונה לכה גדול גרש ליה הוא ממשיכה ומסיתה ^{לשא}
לו שאינו נפסל צביתא מכלהא נפסלת צביתא וזו שניה ^ל
דלא מיה מיפסלא ולא זרעה היו מרגלת דאשה היתה לישא

יותר מן האוש: הן מלי כשהכיר בה דלא הוי מקח טעות אכל
אם לא הכיר בה אי לא כתובה דלמא נקטס אוקתה הדין הכיר
בה אכל תוספת יש לה שהדי הוסיף מדעתו ולא חקר וודע
אותה בעדים אמרינן דהיבית דאמת הקנה לה על מה שכתב
אכל כמה מאותם כיון שלא הכיר בה אי לא נקטס אותו אם
הדין ערך יש מוהלות
אותה טרימרתו והטעתהו

האשה
באו ואמרו לה עד אחד
דין כדדיקנן בג' מסיפה תצא מזה ומזה משני דאשת
היא מראשון אשת דאמסה היא ואונס בשל משנה שדדיקנן
מזה לא נעשה קנסינן לה משן דלא דק ואינסיבא דהא
דהימנה דבנן לעד אחד באשה משום שישנא נעמא כמי
משום דהיא אפס דיקא ומינקבא והך דלא דק קנסוהו יצריכה
גם מזה ומזה אם יטה להינשא לאחר ובג' באשי אמאי
יצריכה גם משני הא לא תפשי דהקדושי ושני לא מניי כנס לה
לאחר שנתגרשה מראשון כדי שלא יהא חוטא נשכר ואי לא
כתובה בג' מפל טעם ולא פירות פירות שאכל לא יאכל
שאי לא כתובה משום דדבנן קנסוהו ומשום דאשכחן בעמנה
שאי לא פירות שאכל הוא דאי תדין לגימור הכא שיהא אשת
שאכל פירות עמי מלוג שלה א' חייבין לפירותה ולא מזונות
אפי' מה שלותה ואכלה תחתיו ולא בלחות לתמן מפרש תחזיר
בג' פריך פשיטא ומתדיין מהו דתימא מאי דתפשי תפס קאמשינן
כלום דאשכחן במקומות טובא דמהניא תפשה הכא כל כך
קנסי' לה דלא מהני לה תפשה והולד מגמר מזה ומזה אם
ילדה משני מגמר גמור הוא ואם החזירה ראשון וילדה לו הוי
מגמר דדבריהם ואסור הוא בבתי יש ואסור בגמורת לא זה
זה מיטמא לה אם הם כהנים דלא קרינא בה שארין לא
בג' מפל טעם מאי אמור דבנן מיטמאתהא שיהא בעל

ומזה פיספס דמות דקתני ואם נשאת שלא בדעות מותרת
לחזור לו דהינו על פי שני עדים דמאי הוה לה למעבד. הה"ק פסא
דמילתא דל' שמינו, הוה ופלוט דבגל' שלח בדמוכח בגל' דל' שמינו
אנא להו נשאת על פי עד אחד וברשות בית דין ולא שאלה שאלת
על פי שני עדים וכלא דעות בית דין דתנא מזה ומזה וכלא דרבים
בה. ורבו הרב לא הביא סוף המעשה סבר למעבד עובדא נבא
לה למעבד להחזיר לבעלה אשת איש שנישאת בעדים משם
אנשא ומאי הוה לה למעבד. והא תנן כל הני מתניא שא לאותבי
דלא סמכין אמאי הוה לה למעבד. ואנ' אשניי ניקום ונמנוך
אם זה דוחק ומתקן לדחות השואבא מן ממילא שמינו, דלא
אמרינן מאי הוה לה למעבד ופסקא ולא עבד עובדא שמינו יאמרו
גרש זה וכו' כדאמ' הראשון חי סבורים ששני זה כשנשא
יד שגרשה ראשון נשאת ואשת איש גמורה היא ואם כוונתה
בלא גמ' נמישאת אשת איש וכו' או הכי סופא דקתני אמרי לה
וכ' מותרת לחזור לו משמע בלא גמ' משני אמאי ניהוש שמינו
יאמרו שגרש ראשון ושני שני והרי הוא יונה משני לראשון
בלא גמ' סיפא אמרי קידוש טעותהו ליה לשני כג' עלמות
שני כה' ונמיא י' ובעד חזרה לו לראשון דאנא נמי ^{אמר} ^{אמר}
להמת ונשאת תחזור לראשון משום האי טעם נמי דאמרי ^{אמר}
טעותהו קנסוה דבגל' ולא תלינן בה לקולא לא בשמינו ^{אמר}
להתירה לעלמא שמינו אמרו גרש זה ושני זה וכו' ונראשון
נמי לא הדיא דאמרי נמיא זה מחזיר גרשטו משני שמת
ונשאת שלא ברשות נמי על פי שני עדים קנסי לה כשנשאת
בעד אחד אסורא נשאת בעד שבעלה קיים הפא תהא קולא
בעשו להו נשאה דהא אסורה לחזור לו משום קנסא דקתני ^{אמר}
מזה ומזה תנא כעבד מזוני בי וכיסויי בי ולא בלאות ^{אמר}
עדי' יש לה בלאות בי' מנכסי מלוג בי' מנכסי יא' בדלל בהא

מדאורייתא ופיקסוייבי

דלית דינא ולא דיינא שהיא נוטלת כדאמרינן זינתה לא הפסודה
בלאותיה הקיימין שא הקשינן לה היכא שא קיימין הוה סלק דעת
נכסי יתה כדלן שתיכל עליו הכעל אחריות כחילון בעי וישלם
אותה הכעל קמ מנש לן דלא ירושלמי ולא פירות וכו'
הירושלמי חסר הוא כתר בספרים והכי גרסי בירוש' ולא פירות
ל אבינא שאינה יכולה להוציא ממנו אוכלת פירות שאכל
הוא דתני בשאכל עד שלא בא הראשון אבל אם אכל משכא
כאמריה ואם נטלה מזה ומזה תחזיר הרה דתני בשאכל משכא
הראשון אבל אם נטלה עד שלא בא הראשון כמה דלא מוסקא
כי לא מפקת מינה עד כאן הירושלמי הפקר בית דין הפקר
ולא הוי עבדא דממונא הוא וכל אר לא יבא בספר עזרא
ודאשי האבות למטות הוה ליה למכתב ודאשי מטות בעי ישרא
מטי מולקות ועושי מיתה שרכב על סוס ותני אלו ה' משום
שבות לא שולי באילן ולא הרכב על גבי בהמה וסקל להו דמחלל
שבת גמור שהשעה צריכה לכך שעד השמד היתה והיו פרוצים
בעברה שהטירה בעל לא יטמא בעל בעמיו באשת קדמי
אחד די מטמא לא שתו כשהיה דהיינו שמו ואי מטמא לא שתו
פסולה דכתיב לא יטמא בעל בעמיו להחלו כושמא אשתו
דהי פסולה לו ואם שניהם כהנים לא מיבשש שני דהיינו
אשתו היא כלל ואי נדשאי ליטמא לה אלא אפי' דאשתו
גמורה היא אפי' הכי הואיל ואשתו פסולה היא דהא כזונה
חשיבנא לה משום דלא דקה טובא אינו דשאי ליטמא לה והא
אמרת רישא אי' לה כתובה כתובת בעי דכתיב מפר ככתובת
דכתב לה בעל בעי דכתיב דהיינו ליכי מינאי איני יירדתי
כתובתך יתר עלח לקה דעם אחיהו שהיו לו מאשה אחת ואם
מיתה לאשונה בחייו ושם אשה ויגדה לו ומת בעי השניה אפי'
הן נקבות טעלי כתובת אינא כחוב גמור שהיה נעלמה

וּבְנֵי דְאִשְׁוּתָא אִסְיֵי זְכָרִים נִטְלִי כְתוּבָת אִמָּם וְאַעֲפֵי שְׁמֵתָה
 בְּחַיֵּי וּדְבַתְךָ כְּתוּבָת בֶּטֶן דְּכָרִי כִי אִיקְסוּךְ אִדָּם וִיתֵי לְצַטֵּי
 בְּבֵט וְהָכֵא לֹא שְׁקָלִי יוֹרֵשִׁי דִידָה כְּתוּבָת בֶּטֶן דְּכָרִי לֹא צִי
 הַכְּסֵרָה יוֹרֵשִׁי כְּתוּבָת אִמִּי וְהַשָּׂאֵר חוֹלְקִי בְּשׂוּהָ עִם אֲחֵיהּ
 קִמְלֵי דְקִנְיָנִי לָהּ וְלִצְלָהּ כִּי הִיכִי דְתִידוּקִי מֵתָה
 וּבִטּוֹ וְאָמְרוּ לָהּ עַד אַהֲדִי וְאַחֲרֵי כֵן מֵתָה בֶּטֶן וְאִי אֶתְרִיקוּךָ
 וְנִשְׁאַתְי לְשׂוֹקִי וְאַחֲרֵי כֵן אָמְרוּ לָהּ שֶׁנְּעִידִים הֵיוּ הַדְּבָרִים
 בְּכָךְ מֵתָה לָהּ וְאַחֲרֵי כֵן בְּעִלְיָךְ וְנִזְקַקְתָּ לִבֶּטֶן תִּשְׁמָחָה דְּרֵאשׁוֹן
 וְהָאֲחֵרִי מִמָּזֵר בְּגַמְּמוֹפֵל דְּרֵאשׁוֹן קוֹדֵם שְׁמוּשָׁה שְׁנִי לְקוֹדֵם
 שְׁאֲמָרוּ לָהּ הֵיוּ הַדְּבָרִים דְּהוּהָ לִיָּה מִמָּזֵר מֵיבְמָה לְשׂוֹקִי וְכִי
 הָאֲחֵרִי שְׁאֲחֵר שְׁמוּשָׁה שְׁנִי מִמָּזֵר מֵיבְמָה שְׁנִשְׁאַתְי לְשׂוֹקִי
 וְכִדְרִי עֲקִיבָה מִקוּפִי לָהּ בְּגַמְּמוֹ וּפְרִיךְ בְּגַמְּמוֹ לִיתֵי חוֹלֵד מִמָּזֵר מֵה
 פְּרִיךְ דְּרֵאשׁוֹן וְאַחֲרֵי וּמִתְרִיץ מִשּׁוֹם דְּקָם צִי לְמִוִּתְנָא סִיפֵי אִמְרוּ
 לָהּ מֵתָה בְּעִלְיָךְ וְנִשְׁאַתְי וְאַחֲרֵי כֵן אָמְרוּ קִינִים הִיָּה וּמֵתָה תִּשְׁמָחָה דְּרֵאשׁוֹן
 מִמָּזֵר וְהָאֲחֵרִי אִשְׁוּתָא מִמָּזֵר בְּגַמְּמוֹ וְדְּכָרִי לְעִקְיָבָה
 הָאֲדָתָה אָמְרוּ לָהּ מֵתָה בְּעִלְיָךְ וְאַחֲרֵי כֵן מֵתָה בֶּטֶן דְּהוּלָד מִמָּזֵר
 מֵיבְמָה לְשׂוֹקִי לְעִקְיָבָה הֵנָּה דְּאִמִּי קִידוּשִׁי וְכִי וִיבְמָה לְשׂוֹקִי
 בִּלְבָא לֹא תִהִיָּה אִשְׁתִּי הַמֵּת הָחוּ וְכִי אֶבְצַח כְּבִי אֹמֵר אִי מִמָּזֵר
 מֵיבְמָה וְצִי פְרִיךְ וְצִי אִי מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאֹוִי פִי דְּהָא וְדָאִי
 לְרִבְנִי וְפִי אִי עֲקִיבָה לֹא שְׁמָנִי לָהּ מִיָּדִי בְּמִחֵיבִי לְאֹוִי
 גִידִי בִי מִחֵיבִי לְאֹוִי דְּשָׂאֵר דְּהָא אִי מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאֹוִי לֹא
 מִחֵיבִי כִרְיָתָה וּמִתְרִיץ הָאִי תִנָּא תִנָּא דְּבִי לְעִקְיָבָה הוּא דְּאִמִּי
 מִחֵיבִי לְאֹוִי דְּשָׂאֵר הוּא מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאֹוִי גִידִי לֹא הוּא
 פִּיר מֵאֶחָד דְּאִמִּי אִי מִמָּזֵר מֵיבְמָה דִּישְׁחִיבִי לְאֹוִי שִׁישׁ
 מִמָּזֵר מֵהָ הָךְ תִּנָּא דְּבִי לְעִקְיָבָה הֵא דְּאִמִּי דְּהוּלָד מִחֵיבִי
 לְאֹוִי דְּשָׂאֵר הוּא מִמָּזֵר בִּטּוֹ אֶעֱסֵת אֲבִי וּמִחֵיבִי לְאֹוִי
 הַלֵּוִיתָה דְּאִסִּידִי לִי מִשּׁוֹם קוֹרְבָא דִידִיהָ אֶבְצַח שְׂאֵר חֵיבִי לְאֹוִי

בטען עמוט ומואצי ויבמה לשוק לא הוי ממזר ולהכי לא בעי למימר
סתם אי ממזר מחייבי לאוי דממשנא פילן לאוי דשאר ואי
הלכה כל עקיבה אל תרבע דאמרי אי ממזר אל מחייבי דריות
וחייבי מיתת בית דין מנשא אי קידוש תופשי ביבמה לדבני
דוהי סבירא ליה דאפילו רבנן דאמרי קידושי תפשי בחייבי לאוי
ביבמה מודי שאי קידושי תופשי משום דכלת קרנא ור' שביטא
ליה דיבמה לשוק עשה הויא ולא תהיה ללא תפשי קידושי אתא
בעטורתינא ביבמיל עטות דעטא אי אע"י דע"י פיר המקדא
אי לאו הווא דאתא והרי כשאר חייבי לאוי ותפשי בה קידושי
אי לא תפשי בה קידושי הווא דאתא כדפריש רב והו"ל לה צמה
חייבי עשה ואם כן יעריכה גט מספק והולך ספק ממזר השתא
דאמ' אמימר היל' כשמואל דבשיא גט אם היה יבמה כה' וכן
לשוק בעד אחד או בשני עדים דמותרת היתה לחזור לביא רב
ודלא כל עקיבה דאמ' בגי' תנא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה
השתא כיו' דיהב ל' גיטא מיפסלא לחזור לו משום גרושה לפיכך
חולץ לה יבם ושריא לבטלה איתגרי איתגר זה נשאה בחיבור
ואסרה לחזור ליבמה ואע"י מטה איתה תחתיו די' הווא שתיא ממזר
אלא הכי קאמ' השתא דאמ' אמימר היל' כשמואל דבשיא גט
היה יבמה ישראל והיא נשאת לשוק בעד אחד בשני עדים איה
מותרת לחזור לו עד שית' לה שני גטא ומילתא בעל קאמ' ר' אשי
דאמ' אמימר קמכין ולא חשיבא כאשת איש שהלך בעד צדית
הים ואמרו לה מת בעלך וכו' תנא מזה ומזה קידוש אי' בה
רב לטעמיה דאמ' לא תפשי בה קידושי ואיה עריכה גט מיהו
קיימא ל' כשמואל דאמ' יעריכה גט וחזרת ליבמה ואם היתה
יבמה כה' הבעלות גט והיבם חולץ ואסרה על הבעל לשלם
יהא חוטא נשכר נשואי' ש בה ועריכה גט ולא משום דקידושי
ליבא דרב אלא משום דאי מפקת לה בלא גט אתי למימר באשה

שהלך בעלה למדינת הים ונשאת על פי בית דין בעד אחד מן צעני
 עדים תתא בלא גז והא מערסוה גט משום שמיא וממוז גרש זה
 ונשא זה וכראמר דקנסוה לצני משום דעבדא איסורא הכא נמי
 לבוה מילתא עבדין לה כחשה שהלך בעלה משום איחא לסי^{אסורה}
 לחזור ליבמה ואפי' לרבנן ודלא כרב דאשי דאמי הותרה לו ואיכא
 מאדאמי וכו' רבע חטאל זל עד אחד ציבמה אמר ליה מת' עליו
 ושומרת צבם את' טעמ' דעד אחד נאמי צאשה דרחמא ליה
 לבא גז צאמי בעלה ואוהבטו ושאמא נתנה שניה בו ולא דיקא^{ומינסבא}
 מת בעלי תינשא מית בעלי תתיבם משום דחוישא לקטל^{אסורה} זל
 ודזרעה למארי צבנה לעל עד אחד מתורתה לשום שאמי
 לה מת צמינך אומית בעליך ואחר כך בעיך מאמי טעמ' דעד אחד
 מהימי משום דכל מילתא דעבדין לא יצילוי לא משקרי בה
 אינשי הכא נמי לא משקך מן דילג טעמ' דעד אחד משום
 דאיהו דיקא ומינסבא והכא כיון דצימוני ליה פיל ליבם לא
 דיקא ומינסבא ופשיט דב ששת בגמ' מדוכינא דמתני' לחיסקא
 כרת אשת איש הותרה בעד אחד אם אמ' מת בעליך לאיסקר
 לא יבמה לשוק והכי נמי מצינ' למימר מיתת בית דין דהיי^{אשת}
 איש מתני' מותרת לחזור לו דכיון דלא צבדא
 איסורא לא קנסוה לאפסלה מן הכהונה דהיא אי' קידוש
 תפי' צבא ואינה יריכה גז שאינ' אישה והאחרון אינ' בעלה
 לפיכך אי' גרוש פוסל חותה גז
 ודלש' חספא מילתא דלא יריכה דריש מיניה דהזד^{פשיטא}
 דממי שאינ' בעלה אינו גז לא נתגדשה לא מאשה כגז
 דכתב לה הרי את מוארשת ממני ואי' את מותרת לכל אדם
 שלא נתגדשה לו למארי אלא מאישה נפסלה מן הכהונה אם
 מת והזדוה לשא מן אם הוא כהן אסורה לו והינו לוח הגז
 דפוסל בכהונה מתני' וצאו ממדולו עדים

דעד אחד אינו נאמן באיש להחידר לו אחות אשתו כראמה ^{גמ'}
בשם גבי אשה משום שגויה מקנה לה ^{לדעת} איש מאי חייב ^{למדי}
מוותרת לחזור לו דקידושיו שניה ^{אח} כגון והרי היא כגונית אמרי
בגמ' אותה שכינתה מוסרתה ואי שכינת אחותה מוסרתה
ומותר בקרובות שניה לישא בתה דקימ' ל' ^{ל' משא} על האשה ועל
המסותה מותר הדמיונה מותר בשניה ולא קנסי' לה בה שכבר
בעלה באיסור' הראשון שגולד בעוד אשת קיימת ^{דמחייני} ממנה
כריתתה ואי' ל' יוסף אומ' כ' בגמ' מפל' לה ^{גמ'} נשאת
ואל' דאזול אשתו ואסוקה פסיק ודע ונשא את אחותה ואפי'
לו כבוד אחד בגמ' שהלך בעלה שהיה גסו למדינתהים ובא עד
ואמ' לה מת בעליך ועל אשתו שהלכה למדינתהים אמרו ^{שני} שנים
מתה ועמד ונשאה ואחר כך בא אשתו וגסו דא' דאשתו גסו
אסורה ^{אסורה} גסו משום ה' נשואי' בעד כד אמר' נשאת בעד
תנא מזה ומזה ובש' עדים נמי אסורה לחזור לו אפי' ^{דלענין}
אפי' הכי אשתו הוא שריא ולא אמרינ' מיא דמיתברא אשת
גסו אגסו תתברר אשתו עליו דהואיל ואשתו ה' נשואי' לפסלה
על בעלה אקא נמי להיות חשובה כאשתו ולאסור את אחותה
עליו משום אחות אשתו מדרצ' דמשום מיא לא מקרינ' אשתו
עליו ליממרה' דלא כרבי עקיב' דאביה מסורה אשתו לחזור
לו לפי שאחות אשתו היא שהשניה הי' ונראה מוכח עדיפה
ל' עקיב' דתנא כ' חזק מאשר איש שני שאת עלפי' בת'
ומשום גזירה שמיא אמרו גירש זה ונשא זה וגמית את אשת
יוצאה בלא גט כד אמר' לעיל בפסקי' ל' עקיב' מוסף כ'
והשתא סלקא דעת' ואפי' נשאת אחיו ושכח שמותי' ^{בגמ'}
אחיו בעיה גט ופ' סאחות אשה' ועמ' לא ידעין דהכא לכא
למיי' גזירה דגירש זה ונשא זה אפי' גירשה בעלה אי' קידוש'
שלה תפסי' זה' וכ' לגבי אחות אשה' מאחר שבאת אשתו ^{גמ'}

לכל שמי קידושי שנה תפשי ואפי הכי קנס לה ל עקיבה
ומדבשי גטא ממי לא איתמריא משה עליה דהויא לה אהות
גרושה לאו איתמ' עליה כפי מדרשא אמר' גידלוכו
קמא תגא הוה לה בקידושי ולא נתקיים ולא הוי קידוש ושת
נסיב ותפסו קידושי ואם אי איה מצינדה גט מאח שני אמרו
אשת איש יתגא בלא גט משום הכי התיבה ל עקיבה לאשת
אח גט ואחות אחת נמי וכו' אבל גבי מדע' דהכא ודאי מורי
ל עקיבה דלא בשמי גט כי נפקא משני דתהוי איתתה אחת
דהא נא אית גיסו היתה כשהלך בעלה למדינתה ומי איכא גמיר
תגא הוה לה בעשאי דעמרו אינשי לפי שאי עושה בעיניה
בעלת זנות ופי נפקא בלא גט לא אמרי' אשת איש יתגא בלא
גט דידיע' דענותא היא דאטעוה שדדי הלכך לא בשמי גט
ואפי' תימ' מית' ל עקיבה וחזינ' מא דכתב וכו' והאי סברא
איתא כתבא קמא דל יוסי דלא מפליג בקידושי לעשאי ולעולם
אסרין אשת גסו אגסו משום דעבדא איסורא אבל אשת
שריא עליה כיו שאינה יריבה ממנו גט אותה ושכב איש
שכבת זרע וז' קופה והיא לא נתפשה אסורה ששכיבה
והלא די הוא שהאסר בשכיבת אהותה ולכך נאמ' אותה
שכב על איסור קל בגמ' מוכי' לה ב'אשת איש ואמאי קרי' לה
איסור קל שאי האסרה אסרה כל ימיו דיש לה התר בגט
נאסר האסר נאסר בה בעלה שהיה אסרה לאחרים מקום
שכב על איסור המור' כג' אהות אשתם ש'אשת אוקרת את
אהותה כל ימיה אינ' די שיאסרה אסר' שהאסר אשת
את אהותה ולפי שיכולנו לומר די זה לאסרה לכך אמר מותר
להתירה אמ' ל ברכיה סיפה דבריתא בלא על חמותה שפסל
את אשתו בגמ' אמר' טעמ' דל יהודה דכתב ב'אשת איש
ואתה ופי כל הבית כולו בשריפה אם חמותו בשריפה אשת

הטאת אש אש עט לשריפה תהו עט לאיסור פי שאם בא על
חמות כל הבית עליו באיסור שפסל את אשתו שלמה נחלקו
בבא על אהות אשתו שבת שמאי אומר פסל מקל וחומר כדאמר
ומה במקום שבא על איסור קל וכו' ואותה לא דרשו אולי
יוסי לא נחלקו וכו' שלא פסל דודשי אותה שבת שמאי אומר
פסל וינפי מו' אותה כדפרשני' ובית הלל אומר לא פסל למי
לאחיה אותה למעוטי חמות לאחר מיתה מאיסור דאקמא
ל עקיבה ואיתה בש שמה עומדות אשה ובהו ישרפו אותה
חמות אכלה אש מיתה אשתו לא הוי בש ליפה מחמות ואיה
לא הוי בש ליפה אי הליכה כל יהודה דאם לא נחלקו בבא על
חמות שפסל את אשתו דעבד איסורא מחמותה בא על חמות
אולי אמי ל יוסי ארישא דמתנ קאי וכו' ל אמי מוקי פסולת
דל יוסי ורבנן כל שמעו דאם במתנ עשאת עלפי עדים
לחזור לו עלפי בית די' תנא מזה ומזה ואית להו האסורא
שמעו וקא מיפלג אהך בבא דקתנ עשאת עלפי בית די' תנא
ופטורה מ' הקרבן עלפי עדים תנא וחייבת צדק' וקאמ' תנא
קמא דל יוסי מי שהלכה אשתו למדינת הים ובאו ואמרו לו
מיתה אשתך ושאל את אהותה ואחר כך באת אשתו מותרת
לחזור לו ואוקמנה דאזול אשתו וגיסן והכי קאמ' לא שאל
ל אשת גיסו עלפי עדים דמותרת לחזור לבעלה כל שמעו
ולא שאל אשת עלפי בית די' דאסורה לחזור לו לגיס אשתו
שריח ביקתנ מותרת לחזור לו ולא אמרי' מיגו דהיתירא
אשת גיסו אגיסו תאסר אשתו עליו לא אשתו שריח וקאמ'
ליה ל יוסי עלפי בית די' דאשתו הוי נישואין לפסול אשת גיסו
אגיסו אשתו נמי לפסול אשתו לעצמו עלפי עדים דלא אהת
הוי נישואין לפסול אשת גיסו אגיסו לא אהת לפסול אשתו
לעצמו ל יצחק נפחא אמ' לעולם אסיפא כד נקט ואחיל

בידרש דמעת' בני שאת בעד אהר' ומאי פוסל' פוסל' איכא
 דא דאזול' אשתו וגסו למדינת הים והדא דאזול' ארוסת' וגסו
 דתא קמא אמ' לא שנא ט' וקאמ' ליה ל' יוסי היכא דאזול'
 אשתו וגסו למדינת הים דלא מיט' אמרי אינשי תבא הוה
 ליה בני שוי' דאשתו וטלי' עלמי ידעי דנשואי אשת גיסו
 טעותה, ולא אתא למימ' גרשה בעלה ונשאה זה ונשאה זה
 מוקים גרושתו משט שאת דהא אפילו גרשה בעלה אסיה
 אהאי משום אחות אשתו ומידע ידעי הא דנשא אשת גיסו
 דאטעוהו קהדי דאמרי מדת' הולכך לא נשואו וכו' דלא
 בעי' גט אינו פוסל על ידי גיסו כשאר אשה הנשאת בעד
 אחד דהתם הוא דאטע למימ' גרשה ונשא זה ואס' מחזירה
 אמרי זה מחזיר גרושתו משט שאת אבלה כמ' למ' והולכך
 אינו פוסל על ידי עצמו ושרי' ליה אשתו אבלה כמ' דאזול'
 ארוסתו וגסו דאמרי אינשי תבאי הוה ליה בקידוש' דארוסתו
 סבדי אינשי דנשואי אשת גיסו נשואי' גמורי' דאמרי גרשה
 בעלה ונשאה זה ואי משום אחות אשה תבאי הוה ליה בקידוש'
 דנשואו ולא טעני' ווי' אמרי' תהדר אשת גיסו אגסו
 אפי' בגט אמרי אינשי מותר להחזיר גרושתו משט שאת
 והתרה אמרה אסור דכת' לא יוכל בעלה וג' הולכך פוסל' הוה
 על ידי אחרים ופוסל' הוה על ידי עצמו דאפילו מגרש אשת
 גיסו אמרי אחות גרושתו קא נסיב' ותא קמא בעד
 בעד אחד לאו משום דלא למרו זה מחזיר גרושתו מאי שאת
 לא משום דקנסוה רבנ' משום דלא דיקא שפיר הולכך כמא
 דאי נסיב' ליה פסיל' ליה מקמא' ב' אשתו וגסו ב' ארוסתו
 וגסו אסירא משום קנסא וגטא נמי לא בעי' דמידע ידעי
 דבעות נשאה הולכך אשתו משדא שרי' דלא אחת גרושתו
 הי' והשתא פליג' ל' יוסי אתא קמא בתרת' מילי' דתא

קמא אמי ששטו ונעסו אטת גיסו אסורה ול יוסי קאמ' ששטו גיסו
 שריא הואיל וזלזל למימי תבאה הוזה ליה בט' שומ' ונתנא קמא ^{חזקיהו}
 ונעסו אשטו שריא ול יוסי קאמ' אשטו חסידא' ויחזקיהו ^{בבב}
 הא' דאמי שמואל וכו' תימיה מה שאבי הרב לפאסי זל דינא
 אביבא דל אמי פסק שמואל להלכה כל יוסי והא' ל' אמי מוקי
 פלוגתיה לביבא דל שמואל ואמ' אמרינן לית היל כל שמואל
 ודאי אביבא דל יתחק נפחא ומה שאבי התלמוד דינא אדל אמי
 דהויא בעלמא ולא סמכין ענה לא אמאי דקאמ' מן נמי אדל
 יתחק נפחא כך נראה ל' מתנ'

אמרו לו מתי אשתך ונשא אחותה מאביה שלא מאמה ^{והזרו}
 ואמרו לו מתי ונשא אחותה של אשה מאמה ולא מאביה ^{ועמית}
 של שיתאן לחוקה מן הרמא שונה ולא קרובתה הויה הזרו ואמרו
 מתי ונשא אחותה של של שיתאן מאביה ולא מאמה נמצאת
 רבי שית לחוקה מן השטה וכל שכן מן הרמא שונה הזרו ואמרו
 לומתה ונשא אחותה מאמה וחוקה היא מן השל שית ואמר
 כך אמרו לו הרי כולן קיימות מותר בדא שונה ובשל שית ^{ואמר}
 שאינן קרובות זולתו ואעפ' ששל שית אחות שניה היא שריא
 דקדושי שטה לא תפסי דאחות אשה היא והויה לה כמאסה
 ומפוטת ותנ' גמט' על האמסה ועלה מפוטת דלא מסרה ^{לילה}
 לא אחות אשה והיכא דלא תפסי קידושיה לא אחות ^{אשה}
 היא וכך רמזי שית אעפ' שהיא אחות הרבי עתה מותרת ^{להזניח}
 דתפסי קידושי של שית נמצאת ביאת רבי שית שהיא אחות
 של שית ביאת זמרת ולא מסרה חמושי שית שילה ופטררת
 ערותה' אם מתנבא יבס' וייבס אחת מוק' נפטררה ערותה
 ואסור בשטה ובדעי שית בשטה משום דא שונה שהיא ^{אחות}
 מאביה ובדעי שית משום של שית שהיא אחותה מאביה
 ואי' ביאת אחת מה פטררת ערותה דא שונה של שית ^{אחמושית}

49
 למחר מיתתה ראשונה שמתה היו הדברים של ראשונה
 ושאר הדברים היו שקר שלא מתו ואסור בשלשית משה
 ובחמישית משה רביעית שמתה אשה ה' פוסל על ידי אחי
 פוסל אתה נמה צביא את על האחי לא הוא שהתחיל לגמור
 והאחי פוסל על ידי כלם אם עשו בה מאמר איך רשאי
 הראשון ליבם אותה שכבר קנאה אחיו הגדול מדרבנן פוסל
 תחלה כשנשא עליה תחלה כדמפל כי ידע באו עליה אחי לאחר
 ששא עליה אותו ב'ט או עשו מאמר או נתנו גט או חליצה
 פוסל אותה על ידי דביא את לא קנא לגמרי לך מאמר לעולם
 וקני' לך דיש מאמר ונא וביאה אחר מאמר שלמה דאפילו
 לבסוף פוסל האחי על ידי וכל שכן בשבחו עליה תחלה
 ולבסוף לא פסיל אם עשה בה הגדול מאמר
 קודם ביאת ב'ט לא פסיל לה ביאת ב'ט אצל מאמר
 והתנ' דבזכיר וכו' ומשנא ביאת ב'ט פסלה מפי בקוף אינו
 פוסל וצביא פריך והא קאמר שלא הוא פוסל לתחלה וכו'
 ומכאן שביאה לאתר לא אביא קאי ומתריך חסור מיקרא
 והכי קתני ב'ט שטס ויום אחד הוא פוסל לתחלה וה' פוסל
 תחלה וקוף במדכאמ' במאמר אבל בביאה אפילו בקוף
 נמי פסיל כי ידע ב'ט שטס ויום א' הבא עלי נמה פסל על ידי
 אחי פי' שעשו בו מאמר תחלה דהאי כי ידע שבסוף קאי
 קנאה וזכה בעבסי אחיו וא"ל דאי קני' לקני' הרי קטילה
 ואיני מתן גט עד שיגדיל אם בא לגדשה דקידושי אחיו
 קידושי' וגמוריו' וגדושי' שלמה מי' לה דעת' גט סגולה
 אם בא לגדשה מאמר קידושי' נמה' והלית' לזיקת' דאי
 קידושי' וגמוריו' נמה' להיות כמשת' לזאת גטו בלא חליצה
 אבל בביאה גורמת בה כדכתיב נמה יבא עליה ביאת ב'ט
 ביבמות עד שיגדיל ויבעול והך ביאה הוא קני' וגמור

ואם לא נגדשה אינה נרדפה חלילה דכח ולקחה לו לאשה כן לקחה
נגדשה אשה לכל דבר מתה ומתחוללת

ולא מתבטלת שאינה נשאה אינה גומרת וחשובה כמאמר
אנכי נשאתי אשה עולה שני יבמי וכל שיש עליה זיקת שני יבמי
חוללת ולא מתבטלת שכן ומת אחד מהם יבמה יבא עליה מי
שעליה זיקת יבם אחד ולא זיקת שני יבמי נשא אשה אחת
יבמה ומת ולא אחים הרי זו פטורה אף מחלוצה אשה דאשה
יבמה קידושין לא קידושין ואי קנין קנין כלום עד שיבא
שערות אבל בפסוק הואיל וזקוקה לו ואינה רבה כמאמר
סליק פליק האשה נשאת עשה אשה

אשה אחת או פיתה אותה מותר לישא בתה אמה ואחותה דאשה
תורה לא בטעמי דאונס או המפתה מתבטלת אשת חייב
טעמי מקרא נשא אדם אעסתר אביו ומפותת אביו דאשה
אלא שאר אביו ולא מיקרי שאר לא בטעם וכן שה לבשר אחד
ולא בטעם שהא אקראי בעלם ואעסתר בטעם ומפותת בטעם
ולא מיקרי בעל ליהודה אוסר באנסת אביו ומפותת אביו
ומפיל טעמי בגמ' משום דכל לא יגלה כח אביו כלכל כח
אביו מפיל מחמת אקראי בעלם לא יגלה דלאשת אביו לא
אעסתר דהא בתו לא יקח אשת אביו ודכח מוקמי
לשומדת יבם וזהו כח הראוי לביאה וקם מיהייב עליה משום
אשת אביו ומשום שומדת יבם אלא כן ומשום יבמה שכן
אכל כמאמר בטעם ומפותת בטעם לא פליגל יהודה גמ'
תנינא להא דתנן רבן וכו' כלום שטעם בשטע מה שטעם
בביתא ושם מיין דזמית בביתא עיקר והא דתנן השם
האשה שחשד ויבא עליו קול אסור לישא אמה שמה לאחר
שישא את אמה תהיה בתה רגילה לראות את אמה ותאמר
ואמה לא תקפיד בזה שהרי אינה נאסרת עליו משכיל שכיבת

בתה ואם נחשד גידא לא ישא כל שכאנש משה דאסור
לשא בתה לא תקשי בטה ומותר מן הדורה אבל לרב
לסתכלה ומקשי בגי אס כהיכי תש עשומי לסתכלה ומש
מתנ דשרי לסתכלה מיירי לשחר מיתה כלום לאחר שמתה
הא עסה והמפותה דת לטא למגזר מיירי בטל בכל הערות
נאמדה שכיבה צפרש קדושים בכלתו ודודתו וזכור ובהמה
ושאר עדיות ונאמ בה לא תגלה והיט שכיבה וכאן באטה
ואמה וצטאר קדויות הנאסרות לו מהמת אשתו נאמ קאיש
אשר יקח את אשה אחת אמה ואשה לאחותה לא תקח עוד
למי לך דרך ליקוחי אסור כשהיתה הראשונה לקוחת ביקוחי
חייב על השטה כשנא עליה דבשטה ליכא למימ ליקוח דהא
לא תפשי בה קידושי ומקשו ליה רב פפא לא ציי בגי אלא עתה
גבי אחות דכח איש כי יקח את אחות בת אביו או בת אמו
הכי נמי דרך קיחה אסורה דרך שכיבה שריא והוא הדין
נמי דמצי פריך מלא יקח איש את אשת אביו ולא מיחייב
מאשת אביו דרך ליקוחי ומתייג ליה ליקוחי בתיבטורה
סתם הראוי לקיחה קיחה הראוי לשכיבה שכיבה פי היכא
דליכא למימ ליקוחי ממש כגא באהורא דהא לא תפשי בה
קידושי וכגא באשת אב מפרשי להו שכיבה והראוי לקיחה
כגא באשה הנאסרת מהמת אשת אביה למימ דלא אסר
הכת ליה היכא דהו לוי ליקוחי כראשונה הולכך אשה ואמה
אינו חייב בלא באונס על השואמה אבל עשא על השואמה פטור
והוא הדין לכל הקדויות הנאסרות לו מהמת אשה כגא אחות
אשה דבא אמי אנס אשה וכו' והוא הדין דמותר לשא אחותה
איפוך אמר קרובי משתן מן האונסי אסרי מן השומי שרו
שאר כתי בה דבת לכל שאר בשרו וג' וצטושי איכא
שאר דבת והו לכל שאר אחד תיר תיר באונסי שהוא דרך

למנוקד

לויטא שאר

מתני

הגורות שנתעוררו וכו'

לא חולצין ולא מיבמין דאחזה מן האב בעני ואי א"ל חיים
אחר אביו דרמח אפקדיה לזרעיה כזרע בהמה דכתב וזרמח
זרמחם ואפי' היתה הודתו שלב ראשון שלא בתדושה כלום אלא
דתויהו לידתו בתדושה דאית לאיחלופי ביש אפי' הכי לזרע
לזרעיה וכן השפחה דבנה נמי בתר דידה אצילולא בתרא
כדכתב הששה וזרעיה ולא חולצין ולא מיבמין
בני יודא אמתא אשתחרור יודא שס השפחה למנעבש
לאחר מיתה ואפי' ש' לו בעים דקסבר מ' קרובא לגוי דכקט
דמי אילו היו אחי מן האב ולא מן האם כולל עולם לא פליג
ואי אב לגוי כדפריש מן האם ולא מן האב כולל עולם לא פליג
אע"ג דכקט שטל דאמי משום דכקט עולם ידע דאחיות מן האם
אחיה וזילא אתי לאיחלופי ביש דאמרי אחים מן האם שרי
למנעבש נשי דהדרי כי פליג מן האב ומן האם מא דשרי סבר
בתר אבא שרינ' ליה דהא בני פלעא קרו להו הולכך לא מסקי
אינשי אדעתיהו שה אחי מן האם ומידע ידע דהא דשרי
להו משום דאי אחיה מן האב לגוי דסתם גויה זוהי הית'
אחר הויא נלא אתי לאיחלופי ביש תרו להו נמי בני פלעא
ומדבר דברי אינשי אשתחזה ואמרי הו ודאי אחי ניהו וקא
שכינ' ליה באשת אחיו ואית למשרי בשר לבי האי גוים
איכא דאמרי אפי' באחי מן האם ולא מן האב פליג ושרי רג'
שנתעורר כולל עולם ידע דכקט שטל דמי ולא אתי לאיחלופי
בשרע ולית היל' כרב אחא בר יעקב דבי אמרי גמסכת שרובן
סוף פרק צלמערב' לית היל' כרב אחא בר יעקב דלמ את
למסרך דטורא גזרינ' באחי מן האם משום דדילג את
למסרך ביש אחר ולעשות כזה המעשה שני אחי תאומים
גרים דהני ודאי אחים ניהו מן האב דקיימ' ל' טיפה אחת הויא

וּמִתַּחֲלָה לִקְרַת לְשִׁמְתָם וְאֵת לְמִיחֻלּוֹפֵי כִּישׁוֹר דְּמִידֵּשׁ יִדְעֵי כֹחַ עֲלֵם
דְּאֵחִי מִן הָאֲבָהָה וְאֵי לְתַלְמוֹת אֲחֻזָּתָן בְּזִמְתֵּי אִפִּי הִכִּי לְאֲחֻלָּתִי
וְלֹא מִי בְמִי דְאֵי לְהֵאָחֵב דְּהָא אִיתְפַּקֵּד זְרָעִיהּ וְכוּלֵּי עֲלֵם
יִדְעֵי וְלֹא אֵת לְמִיחֻלּוֹפֵי כִּישׁוֹר וְאֵי חִיבֵי מִשּׁוֹם אִשְׁתֵּי אֲחִי
קִידְשׁוֹ לְאַחֵר שְׁתַּגִּירוּ דְּגֵר שְׁתַּגִּיר כְּקֵט שְׁמֵלֵר דְּמִי הוּלְכֵךְ
אֵי לֹא אֲחֻזָּה וְאִפִּי מִן הָאֵם וְהָא חִיבָא הוּא דְּלִכְחֵהּ אִיסוּרָא
אֵיכָא כְּרַב שֶׁשֶׁת וְדִלְמָ כְּרַב אֲחָא בְּרִי עֲבָדֵי לֵילֵי אֵת לְמוֹסֵךְ
לְאֲחֻלָּתִי וְלֹא מִי בְמִי דִּיעֵי יָבוֹם מִן הָאֲבָהָה הוּא וְהֵן אֵי לְהֵאָבֵד
דְּזָרַעְגוּ כְּהֵמָה אֲבָל חִיבֵי כְּרַת מִשּׁוֹם אִשְׁתֵּי אֲחִי שְׁהִי
כִּישׁוֹר שִׁינָה בְּנֵם כִּישׁוֹר לְכַל דְּבִרְיָהֶם וְחֻלָּתֵי מִי בְמִי
הִדְרֵי עֲבָדֵי מִשְׁחֵי עֲלֵה אֲנֹסָה מִשְׁתַּחֲלִיעָה
דִּינֵי מִשְׁמַע מוֹמֵחִי וְהִדְרֵי תֵאֵם הַדְיוֹטוֹת וְהָא אֲמַתָּה בְּנֵי
וּמִפְרֵשׁ יִדְעֵי לְהַקְדוֹת הָאֵי וְהָאֵשׁה בְּנֵי קְדוּשָׁה וְלֵהִי קְדוּשָׁה
הַדְיוֹטוֹת דְּלֹא בְּנֵי שִׁיחִי מִסְתַּדְרִי חֲלִיעָה בְּמִשְׁלֵל מִשְׁלֵל
שֶׁלְעוֹר דֶּךְ כְּשֶׁלֶט חֲלִיעָה כְּשֶׁרָא אֲבָל לְבַתְחֵלָה לֹא כְּרֻמְפֹּל
בְּנֵי גִזְרֵי מִשּׁוֹם מִשְׁלֵל מִדְּרֻפֵּט וְעִיקָר חֲלִיעָה בְּסִדְלָה שְׁלֵמָה
קִשָּׁה וּמִכּוֹסֵל וּפְנִיחָת אֵי לֹא תִקְרָה וְאֵי דֶרֶךְ דִּי עֲבָדֵי אֲנֵלֵי
עֲבָלֵי עֲבָדֵי פְסוּלָה דְּמִידֵּי דְּמִיגֵי בְּעֵינֵי דְּכַתְּנֵל וְעֲלֵי מִידֵּי
הוּא דְּכַתְּנֵי וְאֲנֵלֵךְ תֵּחַשׁ וְהוּא שׁוֹר סִדְלָה שִׁישׁ לֹא עֲקָב כְּשֶׁרִי
לְחֹלֶךְ בּוֹ וּמִשּׁוֹם דְּבֵי לְמַתָּה שְׁחִי לֹא עֲקָב קִתְּנֵי יִשְׁלֵי עֲקָב
מִן הָאֲרֻכָּה וְלִמְטָה כְּלוֹמֵר שְׁחִתְּכָה דְּגֵל לְגִמְרִי וְהוּא נִשְׁעֵי עַל
הַסּוֹק שְׁלֹן כְּשֶׁר דְּאִיכְתִּי דְּגֵל אֵיקְרִי אֲבָל אִם שְׁחִתְּכָה דְּגֵל וְסוֹק
שְׁלֹן עַד הָאֲרֻכָּה וְהוּא נִשְׁעֵי עַל הַדֶּרֶךְ שְׁלֹן פְּסוּלָה לֹא אֵיקְרֵי
וְאֵת דְּבֵי פְסוּלָה לְחֹלֶךְ מִי שְׁחִתְּכָה דְּגֵל וְאֵת שְׁדִּיכּוֹ לְחֹלֶךְ
לְמוֹעֵלָה תִּפְקֵד לְמוֹטָה אֵיכְתִּי לֹא דְּאֵי דִּי וְתֵי מִיכְרִי הַסּוֹק דְּגֵל
שְׁהִי יִכּוֹל לְהִישָׁע עֲלֵי וְתֵי מִכְּמָה שְׁחִתְּכָה דְּגֵל מִלְּמַעֲלָה
לְמוֹטָה וְכֵת הֶרֶב לְפִאֲסִי פִירֵשׁ הַמִּשְׁעָה בְּשֶׁטֶךְ אֲחֵר מִחֵמָת

זאת התקן שא ואמ' דהאי מתת' לא מיירי בשקטנה דגל דאפ' ^{דאפ' דגל}
לדברי הכל לאו בר חליטה כלל אלא בשקטנה כשאר כל האדם מיירי
לא בדמעות הסטל מיירי דאמרי' בגמ' דלא חליט' אלא בשקטנה
שיש לו דמעות כפי היכי דמי הדק טפי בגל והאשה תשמיש ^{מקומו}
כל הסטל והכי קאמר אם דמעות הסטל נקשרות עד קרוב לארבעה
כשרה דלא מיקרי אלא מעל אבל אם הדמעות למעלה ^{האשה}
פסולה דמשל הוא ^{גמ'} כשי' דיי' כשי'
ממנו דיי' כדרכו כדרינתא מיטרת חליטה קורא וקורא חליטת
ורוקקת וקורא סמיכת זקנים על ראש פרי העלם דבר' כשטה
התם כשטה ד' מפרש טעמיה' מ'א' א' יתעמה קט' ^{האשה}
אמה ואחיה לדעתה יתעמה כלל א' במי' כל זמ' שלא גדלה
תחתיו בשטה בעל' דכל דתקן כשי' דאורייתא תב' ^{ומי' א' א' א'}
דבנ' דמד אורייתא אפי' מי' א' לא נשיא דא' קידוש' בטע'
כלום אלא אם כ' קידוש' אביה דסל את בתי עתה לאי' ה' א' ^{א' א' א'}
ובגמ' פסיק דמי' א' אפי' בשנים' למקבע דוכתא' לשם כך
השערה' מקום מזומי' לכך משמע' לפרסומה למלתא ^{דחליטה}
היא ולא לנשוא לבה' אי נגי' דלית' מי' א' ליקפס' ענה' ^{א' א' א'}
דקט' מה' לית' שלקנים' התקין' שם לנש' לשם חליטה' ^{א' א' א'}
דב' שמואל' ברי יהודה הוא ואביו ר' יודן' תענה' יש כריתא' ב' ^{א' א' א'}
דענה' זה ב' של ב' ב' י' של' עיד' לע' צות חליטה' ונ' ^{א' א' א'}
ד' של' ג' והכי אמר' בגמ' דב' שמואל' ברי יהודה תענה' ^{א' א' א'}
שטרא דממונא' מ'מיה' דאי אפי' ידענא' ביה דפריש' ^{א' א' א'}
ד' למי' ציה' פי' רבא חמל' אפי' חמי' לפרע' של' ^{א' א' א'}
בשבו' ומועד זה שפדנ' מרענא' נאמנות ששטור' ע' ^{א' א' א'}
זה ונ' א' א' א' בשבו' גר' את' ב' גר' ד' ^{א' א' א'}
א' א' א' א' א' והא' דת' כשטה ד' הכל כשר' ^{א' א' א'}
ממנו מ' כהנא' לוי' וי' ש' המ' א' לכהונה' אמר' הכ' א' ^{א' א' א'}

גר שאלו מו"ק אצל כד לקמץ אם היתה מנו מו"ק דאפי
 ישל ומי שיהא את בטל לכהונה דבת גרים כשרה לכהונה ודלמ
 כל יהודה דאמ' בת גר כבת חלל' ודוקא דיני ממונות מצד לוי
 נפשות לא היו דע' לא סתהדי' וגר לא היו מושיבין בסנהדרין
 עליון הוא דענן במקדש אחיך תשיס עליון מצד ענה גר מפני
 חבדו אתה מקים עליו ד"י ככלל מלך מושפט יעמיד ארץ
 אם דומה ד"י למלך שאינו עריך לכלום יעמיד ארץ ושלשמות
 הרבה כענין כהן כל משימות שאתה משיס לא יהא לא מקדש
 אחיך אם יבא אליה ויאמ' חולט' ממשל לכתחלה שומע
 לו אבל כל כמיה דלא אתר נאמ' מ' חולט' ממשל לכתחלה כפיס
 טעם גזירה משום ממשל מרופט פיר' נקדע דרך תפילה אפסותה
 ותגלות דלמ' ושוב מ' מיג' ואמ' מידי דמיג' ענן כד לקמץ
 ופסל מתוך שהוא קשה איך דרכו להיות מרופט ולכן מירפט
 שוב מ' מטחו ברגלו דלא מיייתב ביה אבל ממשל דרביך כי
 מירפט מנהגה אכרשה משום חמימות משום חט ממשל
 שיש מקומות שאינן ממשלים מ' מיג' לא עד חט הרמל
 מ' למעלה ופסול' ה' לחליטה משום דלא מ' חייב' חייב' לחייב'
 דודי דודי מתג' חייב' חייב' סע' לא דאית' לה שטע' רחב
 וגדול הוא ומתוך שהוא רחב ביותר עושה לו שטעם להדקו
 על שוקו ואמ' שהוא רחב כל כך שיעריך שטעם חלץ היה
 דכל כמיה דמיהדק טפי מעל לחליטה שחולט' על ידי הדוחק
 והרי היא חליטה כשרה' בעל' לא טייע' לתמימה מפ' חומות
 כמו טענת עשויה בו קטרי' ביה מיתמ' בשעת חליטה ק' ער'
 אותו חבב אתה לויך בטורח' התרת יצמה לשוק' כלום דלפסול
 על האחי' ס' לה בהתרת דמשה לחודה כדקרי' לה צמ' חליטה
 פסולה וחליטה פסולה פוסלת על האחי' אב' התרתה לשוק' לא
 הוי' לא בשמיטת רוב העקב' כיו' דשמיטה רוב העקב' מ' חסד

אעפ שלא חליטה כולו הותרה ירושלמי ד' חטת
כיה דל הלל אצל שונו כרי שתהא כולה להתירו צאחת מידיה
בייד הוא משה מיתררה בימי ותפסקת בשמל וטומאת עקב
בימי ואדרת בימי כרי שתהא הותרה וחליטה בימי שהתירו
התיר דיעות אעפ ששמטה היא או ששמט הוא אעפ
היא חליטה פסולה טעמך שמט הוא והיא הותרה הא שמטה
היא והותרה היא כשרה בשמטה רוב הרגל אבל רוב העקב
לא מודקתא ששמט רוב הרגל שמט רוב הרגל בעי לה
למשלפיה חילא וכדעא עליה דחיס כלסח הרגל נסמך על העקב
מסייעא ליה לא ינאי הא דקתני התיר דיעות מעולם וכו'
יבמה שגילה ב' האלים עמדה כמה ימים עמדה הא חזינא
אחד מה חיש להביא חליטה לפוסלה עליהם ואעפ דלא נבחוט
לחליטה מיטה חישנא שמא נבחוט התפור במיטה תפור
כשיש לו פסול לא אם כן תפור בדיעות שיחא כולו של צור
תחש דנעלה סעילו נבילתו ביה תחש אי חוליה ב' נבחוט
הא בדאי עבד שפיר דאמי תרסיותין דיעותו של עז
הקוסים והפדה כולו של עז עמי לושתרי דהא נעילתתה
דמשער העור עמו באנפליא שלבד דלא חיש במעלה בן
מוטה כלום אפי מוטה שאינו סומך על רגלו נבחוט אפי
הכי חולצת והחולצת מ' הסומה ולא פסלינא סומא לפ' שאינו
מכיר מיהא יבמת דהא יכול להכירא בגדיעות נא דקלא
עריך למדחסי לברשיה לדחוק רגלו בקרקע כ' שתחליק
על ידי הדחק ותהא חליטה מעולה והתא ב' מוטה חליטה
כשרה ואעפ דמוטה לא מיי למדחם רגליה ולשלם דדחם
רגליה כלום אפי הוא מוטה דחיס רגליה אלוהתא דברשיה
כלום שרגלו הפוך שאינו דורס מדדס רגלו לא אגב הרגל הוא
דורס ואעפ דת' מ' הארבוה ולמוטה כשרה התם הוא דכ'

והנה קם ליה שוקי וכחמי אמי מעל דגלו דהיט שוקו אצל דגלי
דגל דהיט והדב ספאסי זל פיר בעני אחר לא בר אבין חליץ
ולא בר קפיו חליץ שהיו דגליק מהופכי ולא יכלו למדחם לעשה
אשר עשו ומה שהדבר אבין ובר קפיו מפורש במשקל פירק
אילו מוגלתי בעידנא דנח נפשיה דרבינא חלש דעתה דרבינא
עלהו ואיתחטך כרעיהו ולא אתו למספדיה לרבינא
מתו שאינו שלו אע"ג דבר נשע דמשמע
שלו ולא שלאחר מרבינא ליה מדכת חליץ השל לא כתו עליו
לאיתויי שלאחר שאם עשה עשו שלש מעל בימי כשרה
בסעל שלעך דוקא במחופה עור כדמוקי בגמ' חלטה דגדול
כצומ סעל שלח נעשה למדת דגלו שהוא רחב לא שהוא יכול
להלך בו או כסעל לקט שהוא יב לו הדבה כיון שהוא חופה
את דוב דגלו חליטתה כשרה בדאי עבד אבדל לכתלה לחי
דגדולתה היא אטו היא גדול שהוא יכול להלך בו אטו שאינו
להלך בו קטן שחופה את דוב דגלו אטו שאינו חופה דההא
לדריה הכל פסול לאו מעל הוא חלטה בליה חליטתה כשרה
מפל בגמ' דבהא פלוג דתנא קמא מדמי לה למדרי דקמי' ל'
גומדי אף בליה ועלי ד' חליטה למדרי כטובה דכגוה היא
ולא עזר מדמי לה לתחלת ד' דעלי ד' חליטה קא מתחלה
בטובה ונפקא ל' בסעל דרי צפרק אחד דיני ממונות דתחלת
ד' ביוס דאמרינן כתי וספטו איתהעס בצל העת וכת' והיה
החילן את בעוהא כיניג למד ד' אפילו בליה תחלת ד' ביוס
בשמן לחליטתה פסול להוסי מפל בגמ' טעמיהו דרבינא ילי דגל
דגל ממיטרע מה להל' דימיני אף טא דימיני והאי נזדה טוה
לאו מופנה משני ער ד' אלא מחד יד דההוא דמיטרע מייחד
דהאי קריא דמיטרע עט מייחד ליה דהא במיטרע עשרת
בפרטה יד ורגל ואז וסבירא להו לרבינא מופנה מחד אחר למדין

ואין משיבין ור' ליעזר סביל ליה למידין אם איך להשיב ואם נש
להשיב משיבין והכא נש להשיב מה למיטרע שכתבו ע"י ארז
ואזוב ושת תלשת ^{גמ'} נעצמכ' מקום
בתחלתו הנעל' ה"ה פירו' לעדל המסולאים שח' לן עת' ששוליים
ניטל תחתיו' ה"ה לך סע' לך ליש' ותח' לך כו' יהי' לך שמוע
דלא סכידא ליה לאכ"י דתהו' חליצה לסתרה בסע' ל' שח' ש'ו
אמ' ליה דב' יוסף לאכ"י אימור דאמור דב' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
חליצה כשה' בדאי' עבד כדמ' ש' ה"ה וחקט ליה שיה' ש'
מתנה ואפ' על מנת להחזיר דקימ' ל' בכל מיל' הויא מתנה
לב' מקדושי אשה אמ' ד' חמאל' ל' מה שה' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
נעל' ל' אדם ה' מיל' ב' חקט ליה ודע' יוסף הלוי ל' א' א'
דלא חקט ליה דאי' ס' ד' ב' חקט ליה ה"ה דק' חליצה במעל'
שח' ש' חליצה כשה' אפ' לבתולה נמי חליצה כשה'
ומדק' ב' דאי' עבד ה"ה חליצה כשה' ש' מיל' כדל' חקט
ל' ה"ה והוא ד' דק' דאמרי' נעל' מסל' מקום ודב' ח' ח'
לאקט' ל' לבתולה ודאי' עבד אוקמוה' אדאורייתא' ודוקא
במחופה עור וא' ש' הוא מחופה עור לבתולה לא גידה אטו
כולו של ע' דאי' מחופה עור דפסול אפ' כדאורייתא' דעל' ע'
הוי' מוכת' וא' ע' תח' עובדא חליצה' פמוק' שלבד' קשה
וכא' כמה דב' גזירה בלש' גמ' קאמ' מאי גזירתא' למעבד
כחדא' וסדל' שלבית' ד' עת' אחרו' לבד' הב' לחלוק' על'
מעת' להחזיר ומתנה' על מנת להחזיר שמה מתנה' ומק' ש'
והא' לא' להילוכא' עבד ומתח' אילו מס' ביה' שלחא' ד' ד'
מי קפיד' ע' דיינא' אס' להילוכא' עבד' מתנ'
דבר' שה' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ'
מעכב' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
אמ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ'

דקיקה

דריקתה כיון דלא הוי מעשה באיש לא מעבדא אצל חליטה
שהאשה עושה מעשה במופו שלימיש מעבדא לאפוקי דריקתה
דלא מעשה באיש הוא יצמה שריקתה לפני בית דין קודם
חליטה נפסלה על האשה דריקתה לבדה כחליטה ושם אינה לאויה
להתעבב אלא תחלוץ ואיכא דאמרי הכי שלחנה יצמה שריקתה
תחלוץ דאיפסי לא מאחי ואינה יעריכה לרוק פנים אחרת אחר
חליטה והותרה לעבד תחלוץ כלומר דריקתה מעלאתא היא
ופסלה מיהא ואינה תקנה אלא בחליטה דלא כח וירקה רוק
דלחיה משמש שלא יהיה שם אלא רוק וירקה סתמא כח אפילו
רוק ודבר אחר ואי אפשר בלא יחיהו רוק ודוקא צמוצת
דם מצוי שיהיה ממנו שבת רוק עם הדם ואי אפשר לדם בלא
יחיהו רוק אצל בשותת דם מופיה לא דליכא המושכת רוק
הואיל ויורד הדם מאיליה ונזמית שאינה ידים כלל חולצת
בשיטה ומשתריא נמי לעלמא מתו
החדש שנחלץ חליטת פסולה לפי שאינו יכול לקרות דהרי
שדיברו בו חכמי בכל מקום שאינו שומע ולא מדבר ולא קוץ
לשון והחדשת חליטה חליטה פסול אינה נפטרת לעלם לפי
שאינו בואמר ואמרה כדאמרי נמי ואינה תקנה ללא
לפקחת שפלה לפני הדין ולא לחדשת שפלה לפני פקח אצל צדק
ואחר כך אסדויה להויתא ויציא פקח בגו והחליטת מן הקטן
חליטתה פסולה דאיש כח צדשה קטנה שחליטה תחזור
ותחלוץ מאשר גידול בתחלה בעל שיהא גדולה בשעת חליטה
כי היכי דבעל באיש שיהא גדול ולא קטן והא סתם ככה יעשה
לאיש ואם חליטה והיא קטנה יעריכה שחלוץ פנים אחרת ואי
לא שדא מניא ומשתריא לעלמא חליטה בשנים וכו'
או בשלשה שיהא אחד מהם קרוב או פסול נציא שאינם אלא שנים
בבית האסורי היה המעשה ולבית האסורי בא מעשה הכי

קריאה ועמד ואמר לא חפצתי לקרותה ואמרה מאי צמי ומסוס
 דהרש וחשת לאו בני קריאה נהו פסולי חליטה וכו' דעמי
 קריאה אלם ואלמות נמי להו חליטת פסולה וישא דמתה דתת
 פקח ופקחת דקרייה לא מעבדא למקרי כדל זורא דאמ דפרק
 המנחות והעטים כל הראוי וכו' דתת האומ דלי מנחות
 עשרו ואחד מביא ששים בכל אחד וא בכל אחד ומפר טעם
 משום דקים להו לרבנן ששים נבללות בכל אחד אבל בששים
 ואחד אינה נבללת אפי' יש שם שמי היבה שהכל אינו נדון
 כל כך וכל מידת הכל כד היא נל סאה אדם טובל נל סאה חסר
 קורטוב אינו טובל ומותר ביו' התם וכו' אי נבלל מאי הו' האת
 לא נבלל כשר אמר זירא לא קשיא כל הראוי לביה אי ביה
 דראוי לא נבלל כשר וכל שאין ראוי לביה נבלל מעכבא חזי
 לביה בענ דאפשר להרתיים בה מותר לביה מנחה והכא נמי
 אג' דקרייה לא מעבדא כדאוי לקרייה בשאי ראוי מעכבא
 זו דבריו מאירי והחליטתו הקט חליטה פסולה ופוסלת על
 האחי דהכי שמיני ליה לל מאיר צפרק האשה ל מאיר אומ
 עשו חליטתו כן בגט בדול מה גט דגולסולת על האשה
 חליטת קט פוסלת זו דבריו מאיר דאמ מקשינן אשה
 לבא צפרק הדא על יצמות קט וקטנה לא חולט ולא מיבין
 אמרו לויפה אמרת שאין חולט איש כטוב צפרקה ומקשינן
 אשה לאיש וכו' דכתיב ואם לא יחטף האיש ולא קט ואשה נמי
 חלה דלא כתיבה מיעוטא בענ גדולה כאיש דאיתקש לאיש
 דכתיב ועלתה יצמותה השערה איש כטוב צפרק למדרש
 ולא קט דבא אמי עד שתגע עונת נדריה הית אחת שעה
 שנה ויום אחד שנדריה נבדקין והלכתא עד שתביא שתי
 שערות הו' נמי מדבריו דבא כלום חטף של דבריו ל' ינוסי

חולית בהגשת נדרים מכל מקום כך הלכה עד שתצא שתי שערות
דאי לא תמי הכי דהאי והיל מסקנה דמילתיה דרבא הוא אם כי
קשיא דרבא אדבא דהכא משמע תוך זמן כלאהר זמן ואמסת
נדה אמרי תוך זמן כלפני זמן והיל עד שתביא שתי שערות
ממש שהלכה כר מאיר ואמרי דאמרי קטנה שהאשה לכל
שעתייה הרי היא בחזקת בדוקה הני מילי לעט מיאן אצל אשה
חליקה בעיני טריקה עד שתביא שתי שערות והני מילי למחלה
אבן נדאי עבר חלייתה כשהיא טמאה חזקה שהיא אהימט
חלייתה בשנים כשרים או בשלשה ואמאי אחד מהשלשה צריך
או פסול אי הלכה כאותה חזון שלא כתבא קמא דבני ישראל
והאידנא הוה עמי אהודי אחמשה וטעם משום לפרסומי
מילתא כי שדא דלשיל וכך פסק רבנא חמאן וכן אתה
טעם חלייתה היא הכשר בעסתה והרי היא חלייתה כשהיא
שלא נתבאר לפטור בחליה זו עלמנת שתי לך מאתם חז
דעכא נתבאר לפטורה ואעפ שלא טענה לו חלייתה כשהיא
ובכתובת בפסק המדיר מפרש טעם דחלייתה מוטעית כשהיא
דכל תנאה דלא אפשר לקיומה על ידי שטח כתבא בני גז
ראובן דהוה על ידי שליח שעשה משה אחיהו שעשילח לתת
לחם למתאריך הגלעד וחלייתה דלא אפשר על ידי שליח לא
הני תנאה ובכך אתה טענה לא היה יכול להטעות בממון
אלא בכך הטעהו גם מעוסה שנתן לה עלמנת שיתנו לו
מאתם חז אם לא נתנו לו פסול שהרי שטחא בגז דהא
אפשר לקיומה על ידי שטח כתבא בני גז ובני ראובן
לשנים כתבו ותנו גם לא שתי הרי אלו יכתבו ויתנו ולא דאמי
לחלייתה מוטעית דאי אפשר על ידי שליח מעוסה על כרחו
וכן אתה אומי בגזי נשים והוא הדיו לחלייתה חולית דבמה
שכאן לפטור לחליך ואי אומכירי שהוא יבמה נזקקי לחם

בית דין וחולטין דאין נמי לא יבמה הוא אלא מאי קא עבדינן איה
שרינן לה נעלמ' בהכי לא איה בעינן מחלוקת תחלוקת וכלשתבין
עדים שמכירין שהם יבם ויצמה כתבין לה גט חליטה ושרינן לה
וממאנן בית דין נזקקין לה למאן ואעפ' שאין מכירין שאלו דעין
שהיא אמה ואחיה ואם זה הוא בעלה ואיכא למימא איה
השיאה ואדם מן השוק הוא זה שממאנת בו טרי שיעמ עליה
שם מיאון ונלחכי לא חישין דכל כמה דלא כתבין גט חליטה
לפיכך הואיל ונזקקין להם ואין מכירין אותה אין כותבין גט
וחליטה עדים הרואין בה חליטה ובמאן אין כותבין לה חליטה
ומימאנה בבית דין להיות בידה לזכות לא אם מכירין שהם שהם
יבם ויצמה דחישין לבית דין טועין אם יכתבו לה שראויין
מפלוט זה ואפי' לא כתבו אשתמודעתי חישין שמא תראה
גט זה לבית דין אחר ויסמכו עליו ולא יבדקו אם פלוט זה
נגמ' יצמה היה אם לא ושיאמה ויהיו טועין בהלכה שאין יודעין
שחולטין וממאנן מעפ' שאין מכירין ודבא דידיה אמר וכו'
לפיכך הואיל ואין חולטין אלא אם כן מכירין כותבין גט חליטה
עדים שראו שחליטה יכול לכתוב לה אם לא שתבו לה בית דין
או שכתבו ואבד עדים כותבין לה ואעפ' שאין מכירין לא חישין
לבית דין טועין בהלכה זו למי חולטין מעפ' שאין מכירין זה
הפירוש שכתבתי אחר לשון הסתובב בתלמוד לא אחר לשון הרבה
ולפי גמל דיש טחלי' עראה להפך וכפיר הרב ליוענן זל
חולטין מעפ' שאין מכירין היצמה והיבם וממאנן מעפ' שאין
מכירין זו הקטנה ובעלה נזקקין בית דין למימאן לפיכך
ונזקקין להם ואין מכירין אותם אם לא הספיקו בית דין שחליטה
בפניה לכתוב גט חליטה האין בית דין שט אין כותבין גט חליטה
ומימאן לא אם כן מכירין דילמ' בית דין ראש חולטין מעפ' שלא
הכירו ואם תאמר אנו מאי טעם מתירין לבית דין דאין שולחן

מֵעַם אֵשׁ, מִכִּירֵי לִחוּשׁ שֶׁמֶא בִּתְדִי, שְׁלֹא חֲרִיהֶם לֹא יִדְקְדֶן
אֲחֵרִיהֶם, וַיִּכְתְּבוּ בְּנֵי חֲלִיעָה וְאֶשְׁתִּמּוּדֵּהוּ אֵינָם מֵיֵאן מֵעַם
שֶׁמִּכִּירֵי, וְמוֹשִׁיב לְהֵא לִכְא לְמִיחֵשׁ דְּאֵי חֲוֹשׁ שִׁי, לְבִיתֵי דִּי טָוֵשִׁי
וְבִדְאֵי בִּתְדִי, שֶׁנִּי יִדְקְדֶן אֲחֵרִיהֶם בְּדֶבֶר וְלֹא יִכְתְּבוּ בְּנֵי חֲלִיעָה
עַד שִׁכִּירוּ דְּחִישֵׁי בִּתְדִי, שֶׁנִּי שֶׁמֶא בִּתְדִי, דְּאֵשׁ, לֹא דִקְדֶן
וְחֲלִיעָה מֵעַם שְׁלֹא הִכִּירוּ דְּבִי דִינָא בְּדֶבֶר נִמְי דִּיקְנִי, וְדִבְא
דִּי דִּיָּה אֶם אֵי, חֲלִיעָה, שֶׁאֵם סָ, מִכִּירֵי, בִּתְדִי, קְדוּם שִׁיחֲלִיעָה
עֲרִיכִי, לְחִקְדֹר וְלִהְכִיר אִם אֲמִית בְּדִבְרֵיהֶם דְּחִישֵׁי, שֶׁמֶא בִּתְדִי
דִּי, שֶׁנִּי לֹא יִדְקְדֶן אֲחֵר בִּתְדִי, דְּאֵשׁ, דְּבִי דִינָא בְּדֶבֶר נִמְי
לֹא דִיקְנִי וְשֶׁמֶא יִטְעוּ בִּתְדִי, שֶׁנִּי וְלֹא יִדְקְדֶן בְּדֶבֶר בִּתְדִי, דְּאֵשׁ
וַיִּכְתְּבוּ וְאֶשְׁתִּמּוּדֵּהוּ הוֹכֵכֵךְ מִתְקַטְט וְתִתְנֵם שְׁלֹא יֵהֵא בִּתְדִי
דִּי, דְּאֵשׁ, חֲלִיעָה, שֶׁאֵם סָ, מִכִּירֵי, וְזֶה הַלְשׁוֹ, עֲבָא לִפִּי לְשׁוֹ, וְדִי
דִּישׁ טַחֲלִי, מִתְנֵה שֶׁעֵה הֵהוּ עֲטֵל, פִּתְמֵי
מִפְרֵשׁ וְלִשׁוֹ, הִקְדֵשׁ הָיוּ אֲוִמֵרִי, פִּסְקִי, הִלְלוּ מִנִּי, יִבְמִי, וְלֹא
הִפְעִית לְחִתְתָהּ, וְכִכֵּה יַעֲשֶׂה לֵאמֹר וְכוּ - צִמְסִתָּ שִׁטָּה וְפִקֵּא
מִדְכֵלִת כִּכֵּה, עֵיכּוּצֵא, וְעֵשֶׂה יִבְמֵת אִין לְשׁוֹ, הַמְשִׁנָּה הוֹאֵלָה
אֲחֵר לְשׁוֹ, הַפְסוּק צָאָה יִבְמֵת לִפְטָהּ וְחֲלִיעָה וְדִקְדֶן דְּחִיָּה
וְקֹרְאָה כִכֵּה יַעֲשֶׂה וְג. וְכִשֶּׁהוּ קֹדֶה, מֵאֲחֵר שֶׁאִירֵעַ מֵעֵשֶׂה
שֶׁהִקְדֶן לְ הוֹרְקָטָם אֶת כִּלְהַפְרֵשׁ כֹּלָה לְמַעַם מִקְדָּשׁ שְׁלֹא חֲרִי
וְנִקְדָּשׁ שֶׁמֶן טֵשׁ בִּיתְחֲלִיךְ הַעֲלֵה בְּכֹפֶר עֲכּוּם בְּסִמְךָ, מִטָּה
בְּרִיעִי, וְלֹא מִטָּה בְּתַלְמִידִים, תַּלְמִידִים הַיּוֹשֵׁבִים שֶׁם אֵי, עֲרִיכִי
לְקִדּוּת בִּיתְחֲלִיךְ הַעֲלֵה מִטָּה עַל כִּלְהַפְרֵשׁ שֶׁם לֹא, חֲלִיךְ
הַעֲלֵה פְּעֻמִּים, גְּרִיסִי, בְּרִי שֶׁתֵּהָא קִדְּיָא שֶׁם גְּמוּלָה, מִטָּה
פְּעֻמִּים כִּלְאֲחֵר וְאֲחֵר וְהַלְכָה כִּלְיָהוּדָה, גִּמְ
אִפִּי מִטְּבִירֵי לְעִיפּוּרִי, מֵעַם שִׁישִׁי בְּתִיבִיָּה דְּלוּתָהּ, מִשְׁלִפּוּר
תִּבְךְ אֲחֵרִין לְעִיפּוּרֵי פִירוּשׁ אֲחֵר הֵךְ שֶׁנִּי שִׁירֹת קִדְּוֹתָהּ, מִטָּה
מִשְׁמַע לְ שֶׁעֲרִיכָה חִיבָמָה לִילֵךְ אֶתְלָהִיבֶם מִשּׁוֹם גְּמוּלָה, מִטָּה

קורא מה מאי יבמי וכו' וקורא לא חפצתי לקחתה חולטת ודוקתת
וקורא ככה יטשה לאיש ונקרא וג' דמקרי גט חליטה המדקדק
את האשה בשעת חליטתה מקראות שהיו קורין היא והוא קרי גט
חליטה אסוקי מילתא הוא גרסי סיום דבר הוא ואפי' קרי לא
לחודיה משמע דאבה יבמי מינה סליק ועלה קאי וכן חפצתי
לקחתה דקא מיטער מתעסק וטורח להקדושה לא אבה יבמי
כאחר מודה דבא בלא חנה יבמי דבענ' שלא יפסיק דא' ופסיק
משמע דהאי לא אדיו שא קאי דאמרה מאי יבמי להקים לאחיו
אם יש לא כלום לא מאי לא אבה יבמי איכל בלא חפצתי
לקחתה שהיא פתחת קראתו לוכא למימי האי לא לשל קאי
הולכך אי מפסיק לית ל' ה' דלא אמרי' א' ויבדא דידה דידה
למחות מה שהיא אומרת לא חפצתי לקחתה כל זורא דת' בספר
לא גרסי' ליה ודבא חגאל גרסי' ליה ממא' עד יבמי מקרי' פסוק
מלא עד לקחתה ומדלג חפצתי משום דהוה ליה לגיטא בלא
שרטוט כדאמרי' בפ' קמא דא' שלש תיבות של פסוק אחד
אי' כותבי' בלא שרטוט שתיס כותבי' שירטיט ג' חליטה
וכתב טלה פרשה מאי יבמי וכו' וכן כולם והא לא נית' לכתב
כי מ' שרטוט גמי היכי אמרי' דשרטוט מהני והא הוה ליה כותב
פרשה בפ' שצמיה וקיי' ל' בפ' הטזק' בגמי' אי' כותב' מילה
להתלמד בה והלכ' כמר זוטרא ולא דאמי לכתב מילה שתיס
להתלמד בה דהרמ' ארעא דפרשתא סתב' לה דתהוי' שצמיה
קטנה דקימא ל' תורה חתומה ניתנה אכלהאי סיפור' גרסי'
הוא ולא בקדושתיה הוא שקלטתו הרוח והעבדו ולא בא
לפני יצח הולכך תלמודא קאמ' ליה הוא מרוך והיא גוצה כי
קלטתיה רוח למעלה אזל ומעא להדי אפי' דיבס של מעלה
בענ' עד דימטי להדי אפי' נהדר אי' אזיל לית ל' ה' בגמי'
גרסי' אמ' רבא אכלה תומא ודקת' מכלא גרעשתא ודקת' לא

עשה כלום פי' שום מעשה וזכרה הדוק וכן נדרג שמה ^{לע}
 במעשה אדמה מתנהג בגדג שמה דארעא: לענין הזקנים
 וידיקה בעוד שהיא דוקקת והדוק יוצא מפיה יעריך שיהא לעני
 הזקנים דבר ועשה במדת לין לעני הזקנים
 יתמה ^{אין} ממשא ^{אין} ממשא
 הודג עלך מלכות חלטה
 שהשיאה אמה או אחיה לא מן האירוס אבל לא מן השוא
 וצב מסר טעמיהו דבית שמאי דבא אמר שמיא אדם טורח
 בעבודה ומפסידה פי' סעודת שואי הינך אי אמרת תמא
 ממשא ולא נשי לה דהאילו אינה קמיה לו לצמרי לא טרח
 בעבודה ומפסיד הטשאי וצית הילך נחא ליה דתפוק עליה
 קלא דאישות ולא מימשא בצעל אבל אם מת ולא מימשא
 ונפלה לפני יבם אינה יוצא ממנו במיחו דכיו דנפלה קמי
 דהאי ט לא מנעא עקרה נישואי דאש דאי מקשו לאחר
 מיתה ותמא עד שתגיד ותחלוך או תתיבם לא לתר בצעל
 דבית שמאי היט ארום בצעל וביבם דיש מיא לאחר מיתה
 לעקוד שואי ראשון בפטו אפי' בארום ראשון אינה יכולה
 למא אלא אם כן הארום עמה בפני בית דין אבל אם אינו
 עמה אין צריך לשא' להתירה לשום אדם אחר בבית דין
 כלום מומח' וצית הלל מכשרי אפי' שהיו טורח ואילו מודים
 שיעדין שלשה כדמסר לקמי' בגמ' אמרו בית הלל למאנת
 והיא קטנה אפי' ארבעה חמש עשרים כלום כל צמי שהיא
 קטנה הולך וממאנת בכמה שואי ומשום דבעי למיתרי
 תנא טעם דבית שמאי משום דאי' בטותי של הפקר אקדמה
 למלתיה דבית הלל ולא מיתרמי לא הכי אין בטותי הפקר
 ואפי' מן האירוס לא תמא ותתארס לאחר ותחזור ותמא בו
 לא ממאנת בזה ותמא ממאנת לאחר עד שתגיד ויהיו
 קידושיה גמורין ולא תתא עוד משע' במיחו דהפקדות הוא

לעיתים לא כלום ולישן צמחה בן מדק ותמא, בראש
בג' פרידן האמיאעד היה קדא זמנא כי נפקא מיטה ומתריך
אמ' עולא דתתי קרנ' תמא ותגיד' ותתארס או תמא ותישן
לא לתר' פי' תרתי קרנ' לאו צמחה ולמא, זימנא מחורתי לא
תרתי מילי נינהו ממאנת וממיתת ליארס לאחר עד שתגיד'
כדי שלא תחזור ותמא, בשני ח' אס ר' יצחק לישן ממאנת
ותישן לא לתר דת' לא ממאנת לבית שמאי דנאמא הי' א'

גמ' ממאנת למאמר' לבית הלל מהה' מיאור
ליבם במאמר' ותמא בל' גט אכל' להפקי' ע' זיקת' לא מהה'
וצי' חלית' ולבית שמאי למאמר' אינה ממאנת דמאמר'
עילוי' זיקה דאמי וכס' שאינה ממאנת לזיקת' כך אינה
ממאנת למאמר' מאי טעמ' מאמר' וצי' א' כלום אס'
עליה דהוה ליה בעל' ממאנת לדברי הכל דאיהו עבד' בה'
עבדא זיקה וכד' דמיא' לאו נישואי קמא עקר לאחר מיתה
אלא דהשתא קא עקר וכי עקר מאמר' וצי' א' דאיהו קא
שלא זיקה דבאה על ידי נישואי הראשונים כיו' דרחמ' למיטהו
עליה בגדולה הכא בקטנה לא מיצא עקראי ממאנת אף זיקת'
דא' דזיקת' קמא דחל' עליה מיצא עקראי ולא בשי' חלית'
מאי טעמ' נישואי קמאי עקראי כל היכולה למא' ונפקא כמ'
בת קטנה נישואה לחתונה ולא קיבל' אציה קידוש' כג' שהשיאה
אביה לאחר תחלה ועל' שהיה והיא יתומה דחיי' האביוט' למא'
ולא מיאנה זו ומת' עריתה חולנית שאינה ערית הובת להפטר
משום ערית ערוה' גמ' ב' נישואי' דר' ב' ה' א' מדאורייתא אס'
נישואי' דקטנה היא ורימי' ערה קמיה לחלית' ויבס' ולא חתו
נישואי' דר' ב' עקרי דאורייתא הו' לכך מיחלץ חלית' להוהה
לשוק' אכל' לא מיצגה משום נישואי' דר' ב' ו' א' נישואי' קמאי
עקר כד' שאל' תמא, ערוה השתא ב' שאל' דבשעה שמת' ערית'

עדה עת ערוה טאט אעל דמהט מיאן לקטנה יצמה בעלמ
למיפק בלא חליטה לא מהט לגבי ערוה אם מיאנה באניה שהוא
יצמה למהוי עתה מותרת לזכוס דתאני דאמי בלחזקע
קטנה שמיאנה בעל מותרת להטא לא ציו דעקרתיה
לעשואי והואי כטמסה ומפחה אצלמת בעלה ואל מיאנה
בו ומיאנה ציצם אעל דנפקא בלא חליטה דקידוש קמאי ערד
אפי' הכי מסורה לאביו משום מראית העי' דמשעת נפילה
דאהט טשואי קמאי למיפל קמי צצם ולא עריכה מיאן לעדיה
נראית כגלת שלחמיה הולכך הכא נמי אעל דעקדא לעשואי
קמאי נראית עתה כערת בנה הואי לואהט טשואי אחר
לאסור עתה עליו עד שעת המיאו' הולכך עתה למ
מתבמת אצל כי מיאנה בו לזיקת לא אמרין כשעת נפילה
ודאית כיצמה ואעל דמיאנה לא הותרה לשוק דהא איסור יצמה
לשוק לעקד קמי על ידי חליטה והא עקדא לה צמיאן מיאנה
יצמה באחד מהאחים לזיקת בעלה דעקדא טשואי והואטו
גביה לא מצעים עליה דידיה דאסירא אלא על כל האחי' נמי
אסירא דקימא עליהו צביו שלא בעה שוב לא יצמה מיד דהוה
אבעלת הגט אם נת לה באחד גט מפס לה אכולהו אחי' משום
דאמרי גט להויעא וחליטה להויעא ואותי למיבעל אחד חליטה
מיאן נמי אמרי מיאן להויעא וחליטה להויעא ואותי למיבעל
אחד חליטה בעלתה גט הוא דקא עבד בה מעשה אחד מ
האחים עבד בה מעשה וקא פסיל לה אכולהו אצל הכא איהי
קא עבדא בהו דעחד מיניהו מיאנה ומשום דמיאנה אהאי
אמאי תתסר אחריו' ביה לא צבינא באחריו' צבינא
ליש אח' ולא דמיא לבעלת הגט דהתם הוא דקא דחי לה ויש
בה לחרוטה כמו שהיה יכול אצל הכא איהי קא דחיי נפשה
מאי דדחיא נפשה שמיני' לה אצל יתר ממה שאמרה לא

דמיאנה

ואיהי הא קאמר דהך הוא דלא רענא הא בחברך רענא הכי
הנבזה פארתו הוזה אמר לאו תדיר אנן ואבהתה כד אתא
ירמיה לקידוש תבשיל דאיה דבגרת היא כדי לארחוקי מ
הגיא אונן כד אמר דבן נדינא דמקדש ירמיה קטנה ויכחיש
ליה ונזיפנא ליה מישא לא מהנפקנא לה מצעלה
מתנן אי זו היא קטנה שתיכח למא וכו' כל
שהיא אמה או אחיה לרעה כלום שהיתה בת עשה כג
תשע בת עשר אינה עריכה למא ויוצאה בלא כלום כל תענית
שאינה יכולה לשמור קידושה וכו' אפי' הטיאנה אמה או
אחיה לרעה אינה עריכה למא ל' אי עזר אומ וכו' לא ירמי
לאפלוג לא מילתא באפי נפשה קאמ' שאינה חסונה אשה ואס
היא קטנה בת יג' הטיאנה לכה לא תאכל בתרומה לא הרי
מפיתה ותג האונס והמפתה לא פוסלי ולא מאטילי דפר למטה
ומיאו מיהא בשא ל' לעזר כדתנא בהדיא בגמ' ולא יקום פלג
עלה בגמ' דהרי היא כאשה לכל דבר להאטילה בתרומה לפסלה
ולירשה ולעמא לה ל' לעזר ב' יעקב אומ כל עכבה שהיא
מ' האיש כאילו היא אשתו וכל עכבה שאינה מ' האיש כאילו
אינה אשתו בגמ' מ' שכן דושה לומ' נת' לה גט זו היא
עכבה מ' האיש שהיא דושה לעמוד אצלן אצל הוא מעכב
על ידה ומגדשה בעל כרחיה לפיכך אשתו גמורה היא ומסור
בקדושתיה בבקדושת גרושה גזולה ופסלה מ' הטהוה לעשא
לכה משום גרושה מיאנה זו היא עכבה מ' האשה ואינה אונה
אשתו נסיפה דמתנ' דקתנ' הממאנת באיש היא מותרת לרבו
וכ' פדוסי קא מפדוסי מילתיה דל' לעזר ב' יעקב
דנפיש דיטוא ולמי לגמ' גרושי דנפיש נמי
מיליה אמרי אתי לאיחלופי בגמ' שיגדש את אשתו בגמ'
שפדו ב' לא יביא כן וכו' ולאו גמט איהו דהא איהי יביא

ביה ובעל כרחיה היא מתגדשת ומתנאת משה וימאה כלל גו
 אפרדין כסא נאה ויושבת בן וטשמי אותה לבית בעלה כל
 משתחוה ומפי לא מיאטה לא צפניהם הדי זהמיאון מעפ
 שאי שם ביתדי מיוחד הואילונש שם אנשים הרבה אי אפשר
 שלא יתנו מהם את לבם למיאו ביתדי ומעל דאיכא למימי אי
 לא בעא תחות ותחיל אפי הכי הוי מיאו והיא שומרת משקנה
 עליהם והקפידה עליה היה בעלה מטריחה לשמש ואמרה אי
 אפשרי בבעלי הדי זהמיאו מעפ שאי שם אורחי לא שני שטה
 אוטלטה ואי עתה לב עלמות מיאו די נכך ואי עדיך ביתדי
 אחרי ואפי שיגדה בעלה מתלחמני להביא חפץ דאיכא למימי
 כוסס דמטריחה הוא הדי זהמיאו ועמדה ושמה ^{בבית} עתה
 ולא גדי והגילה ועקדשה כלל מיאו ^{בבית} עתה והלכתי ^{בבית} עתה
 בבתיה בתיהו בן עמדה ושאת בן עמדה ועתקדשה ^{בבית} עתה
 דלח אמרנא ביה בעט כולי האי מפי הכי הוי מיאו ^{בבית} עתה
 ומפי בטשאי דקמא דלא תימ לא אמרי עמדה ושאת ^{בבית} עתה
 עתקדשה הוי מיאו לא היכא דלא עשאת ^{בבית} עתה ומכל היכא
 דעשאת ^{בבית} עתה דאגרא ביה כולי האי אפי עשאת ^{בבית} עתה ועתקדשה
 לא הוי מיאו עד שתמא להדיא קמל ומפי בטשאי דקמא
 לכל דבר לא יתיי דאס הוא בתיש לכה אינה אוכלת בתכה
 לישדל אוכלת אי נמי לא כילת פירות ולל יהושע בתיש לכה
 אוכלת בתרומה כה בתרומה דרבנן כדאמר ^{בבית} עתה
 זכאי צמיאתה דרבנן אפקדוה גב הסקל ביתדי והפקד
 ומיטמא לה אם הואכה ומעל דעשואי דידה דרבנן היא
 אוקימנה בהאסה דהיא כמת מיטה כיו דהוא יודשה קדי
 ולא עמ ליה ובהפך דעדיה מי נדרים עד שתהא ^{בבית} עתה
 הל כל יהושע דהא לא יעזר שמותה הוא דבתהא ^{בבית} עתה
 וימאה בגו מי לה שתנה קאסל דע דקסבר מי ^{בבית} עתה

כלום אלא שמפניה בעל ואטג דנפקא בעל כרחיה וכל שכן
דנפקא מדעתה דדינא הוא דלא יתן לה כלום כי היכי דלא תהון עשרת
בכך ותדעל עיניה בכך להנשא למשה בע אדם ולטול מיתתו
ולקמן מפר ואזיל דאפילו אלבא דל יהושע אי לא כתובה יואה
בגו דבעל כרחיה יש לה כתובה לא פסלה מן האחי שמותה פתרוכו
כא נוסה ומפניה דתנן גושא אדם אנסת אביו ומפניה אביו וכו'
ולא פסלה מן הכהונה משום גרושה שאין לו גרושין אלא עקירה
משום הרשאות דאמרה אי אפישי בקידוש אמי מגאנת איה
עריכה להמתן ג' חדשים לאחר מיאונה דשקרתיהו ולטול איה
בכלל שאר תקנה שאמר חכם לכל הנשואות שער יכרת להמתן לאחר
יעיאת מבטלה שלשה חדשים ויוואה בגט עריכה להמתן איה
דלכא לספורן קטנה במעוברת לא חילקו חכמי בתקנת נשואות
אלבא דל גיעזר כולי עלמ לא פליגי הא דאמר שמואל דאמר
יהושע ולא כל גיעזר ספיר קאמרת דמודי שמואל דלל עשור
אין כתובה לשום קטנה דהשתא ירושתה ומציאתה דמידיה לדידיה
קאמר דלא מתקמא בה תקנתא דרבנן וכל שכן כתובה דמידיה
לדידיה שהרי כשהיוקנו חכמי נשואי ליתומה על ידי אמה אחיה
להנאה ולטובתה תיקנו כדאמר צל הרש ששם פקחת כדי שלא
ינהגו בה הפקר שאין קטנה יודעת לשמור עיניה מלהתפתות
כי פליגי אלבא דל יהושע כלמ הא דאמרה רב דאמר כל גיעזר
ולא כל יהושע ליתא דרב אפי' לל יהושע שאמרה דעד כאן לא
קאמר דמשויה קיימיין לא מדידה לדידיה כל ירושתה ומעשה
ידיה ומציאתה שיהא לצעל כי היכי דלמנעו מלשוא אותה
אצל מדידיה לדידה לא כלמ לא הכנידו על הצעל שיתן לה כתובה
אפי' תנא היא בעל כרחיה משתעמוד בקומתה מפר בפדק
המשה משתעמוד ותבנה לחופה דכל חופה אפילו מרסן ליה
אין צעלה יורשה כדתנן משה מרסן לא יורשה ולא מיטמאה

ושמואל תנא
ממאתו מדעתה
אין לה כתובה
יואל

דשמעיהו לביתה לל דאמרי משתכנס לחופה אשגדלם עמדה
 בקומתה ואמרי להו אי עמדה בקומתה מהנש להחופה ואי
 לא לא מהנש להחופה ל' לעזר אומ' משתכנס והאמ' ל'
 לעזר אי' מעשה קטנה כלום כלל ואי' יורשה' ומשנ' אומ'
 משתגדי' לותבעל' עלה חרשת שהשיאה אביה כלום אפילו
 השיאה אביה בקטנותה וקבלת קידושיה והוי קידוש' גמורי' אפי'
 הכי ינאשה בגו' ומקבלת היא גיטה בעצמה דכיו' דלא בענ' ^{בגו'}
 דעתה שהרי מתגדשת בעל כרחיה מה לי בת דעה מה לי לאו
 בת דעה' ועל קטנה בת' ג' כלום שהשיאה אמה או אחיה
 שהיא אפולת בתרומה כלום בתרומה דרבנ' אצל לא בתרומה
 דאורייתא דאי' בית דין מתנ' לעקור דבר מן התורה
 מתנ' נתי' לה גט הוא אסור בקרובותיה והיאשה
 מתגדשת ב' לדעתה ב' שלא לדעתה וקטנה אשגדל דאי' יד
 למבל' גיטה משיוצעת לשמור גיטה יש לה יד בדאמרי' בגי'
 בפרק האומ' עת' לה גט והחזירה' קודם שנשאת למיאה
 בו וכו' מותרת לחזור לו אשגדל דאס' לא החזירה' ושאת לאחר
 ותלאמה אסורה לראשו' אפי' הכי כי החזירה' ומיאמה' בו
 ועשאת מתוך המיאון' את מיאון' וגלי' עלה דקטנה היא גטלה
 לגיטה' ולא הוי בחזרה' שניה כמחזיר' גרושתו משנשאת
 אסורה לחזור לו דהויא' לוט שאת מתוך הגדושי' מחזיר' גרושתו
 הוא דהא לא אתא מיאון' אבתריה דנ' בטליה' מיאון' אחר גט
 נשאת מתוך מיאון' שאחר הגט מותרת לחזור לו דאוי' בטיל
 גיטה דמיאון' אבתריה' דנ' דגו' ולא היתה עריכה לו ולא חשיב
 מידי' לאחר ומיאנה' בו כלום חזרה' ועשאת לשש' ומיאנה' ^{מחזירין}
 בו כל שיוצאה ממנו בגט אסורה לחזור לו ואשגדל שיתאר' ^{מחזירין}
 במיאון' ולא בטליה' לגיטא ידידיה צג' פרכי' רישא וסיפא
 תבדא קש"י אהדרי' ואוקמה בתנא"י

ישלשה דברים שהיו אהבה שלשה כגון אלה דעולא תלת דברים
 איבער ל' למיתת דמית' ואע"ל דלא תרג' לא תרי וכיון דג' פשיט' תלת
 נראית כגדולה ולא שלים מאונה לבטל ג' דידה שהרי ג' טה' ח' שוב
 כג' דעולה אבל קודם שתש' לא את מא' דחציה ומג' עלה
 דקטנה היא ומבטל ג' מא' תבא קמא היט' רב דרב תבא
 הוא ופ' ג' מימיו דספק אתי' תורת' לא יכול' ללמוד אלא
 על ידי שח' כדמפל' ש' שבו אדם בארבע מאות זוז לשאל' לה
 ז' לפי ששעת' הסכנה היתה שגזרו שמד' שלא יסקנו בתורה
 מהו שתחזור לראש' אתי' מא' דש' ומבטל ג' דש' אלא
 לא לז' קויע' כ' לשאל' דהא ודאי פשיט' דאתי' מא' דש' ומבטל
 דג' דמא' ומותרת לחזור לו ללא יסור כרת היתר' דהא
 בקרובי' והא' מותר בקרובותיה ואיסור' אשת' איש' נמי פקע'
 מיתה' לא יסור' לא' דמחזיר גרו' ש' לא כל' כ' דעלה דעתה
 דקטנה היא ולא היה ג' טה' כלום והיט' תנאי' דרב' ו' ישמע' על
 כ"ל יוסי' דהא רב' אמ' דל' עקיבה ו' יהודה' ע' עתירה אסור' משום
 דלא אתי' מא' דחציה ומבטל ג' דידה' אשת' אחי' האם
 ש' ע' חציה משום אשת' אחי' האב' ונשאת' לאחיו מאביו
 שלא מאמו' ע' ע' שאינה שניית' ומית' מהו' אשת' מא' דש' וז' ח' ח' ח'
 הראשונים דאחי' אמו' ש' ע' כ' שלא תהא ש' לו ותת' כ'
 ל' ע' ע' ע' לא ג' ג' אבל צא' ש' דע' כ' כ' קטנה אשת'
 אשת' אחיו' מאמו' ומית' ונשאה' אחיו' מאביו' ומית' פשיט' א' ל' ח'
 אתי' מא' דלאחר מיתה' למש' ע' ע' ל' כ' ח' ח' ח' ח' ח'
 ד' מא' לאחר מיתה' דת' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 בב' ל' ח'
 דמית' ש' ע' ל' ח'
 לאחר' וע' ע' ע' או' נ' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 דידה' ומבטל ג' דמא' דחציה' לא מבטל ג' דמא'

77
 דידיה כפיסא דמתג דקתני הממאנת במיטא ונישאת לאחד
 ונדרשה לאחר ומיאה ט וכו' בגט אסורה לחזור לו ודמא דהו
 מיאון דחבריה בת גטא דידיה אל לא את מיאון דחבריה ומבטל
 גטא דידיה וויטא דסיפא דשמע מינה דאת מיאון דחבריה
 ומבטל גטא דידיה לית דאוקמה ל' לעזר כתנאי וכדפרישנא
 ולא כעולא שתרין כגון גטא דגאון דרבא דהוא בתרא
 הכי מתריין מאו דידיה מבטל גטא דידיה מיאון דחבריה לא
 מבטל גטא דידיה דכין דמכרת ברמיזתו של אשה שהוציאה
 בגטא לזו משניש לה ומפתה בדברים למיטא בשט ותחזור לו
 ונמינא דבת של הפקר שיוטאנה מזה מותרת יד בעלה למיכר
 גזרו שלא תחזור לבאשן אחד מיאון דשט גזירה אחיו אטו
 הוא דאמר' מדשריא לאחיו בטל גטא ואפי' לדידיה שריא
 מתג א
 המגרש את האשה והחזירה
 מותרת לבעל ולא אמרי' שואי' הרמ' שנים מפילס יבמה לפי
 יצם והדי נאסרו עליו מות' שואי' בשעה שגרשה אחיו והיו
 עליה גרושת אחיו לא מיתה מפלת ובשעת מיתה היתה אשתו
 ול' אלעזר אסור טעמ' בגמ' וכו' ואמר' את היתומה קטנה
 שה' שואר אמה או אחיה והחזירה ב' בקטנותה ב' משגלה
 מותרת לבעל כד אמרי' דמיתה מפלת ובשעת מיתה היתה
 אשתו ואע' דהחזירה כשהיא קטנה וכו' חזרתה חזרה כגד
 הגדוש' מיהא שהיו כגון כ' בקטנותה שובה חזרה ונישואין
 נעלה וליכא למיסר משום גרושת אה דהא מעשואי' שריא
 נפלה קמי' יבם קטנה שהשיאה אביה ועלגשה בקטנותה
 וקיבל אביה גטה כד אמרי' בגדה שנתפלתה ומקבל אביה
 והדי היא כיתומה בחיי אע' שאביה חי הוא הויא כיתומה
 לעט קידוש' דשוב א' לו סח לקבל קידושיה כד אמרי' התם
 משה שיאה א' לאביה בה דטור ואם החזירה בקטנותה ומת

בְּקִטְנוֹתָהּ אִסּוּר לִיבֵם וְאִפִּי לְדַבֵּן דְּגִדּוּשִׁיהָ גִדּוּשִׁי גְמוּרִי שֶׁהָרִי
אֵבִיהָ קִיבֵּל גִּטָּה וְאִין חֲזַרְתָּה חֲזָרָה גְמוּרָה דְּכִי דוּשִׁי חֲזָרָה אֵינֶם
כָּלֹם הוּא לִפְתָּק עֲזוּת אֶב וְהָאֵל אֵל לֵה יָד וְהוּא לֵה כְּגִדּוּשָׁה אֲמוּנָה
וְאִסּוּרָה לִיבֵם מִשּׁוּם כּוֹנֵם גִּדּוּשֵׁת אֲחִיו
דְּגִזְרֵהּ כִּלְמוֹחֲזָרוֹת גִּזְרֵהּ מִשּׁוּם יִתְמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה
הַכֹּל אִסּוּרָה לִיבֵם אֲגִידּוּשִׁיהָ גִדּוּשִׁי גְמוּרִי וְאִין חֲזַרְתָּה חֲזָרָה
גְמוּרָה וְאִזְרֵל לֵעֶזֶר הֵךְ דְּגִדּוּשִׁיהָ וְחֲזַרְתָּה שׁוּן דְּהוּא
דִּיבֵם גִּדּוּשֵׁת אֲחִיו וְהִי נְגִי מִסְתַּבְרָא מִדְּקִרְטָה בְּמִתְנֵי יִתְמָה
בְּחִי הָאֵב דְּמִיֻּלְּתָהּ דְּפִשְׁטָא הִיא דְּאִסּוּרָה לִיבֵם דְּלֵאֵל חֲזָרָה הִיא
הוּא לִיבֵם לְאִבִּיהָ בְּהִרְשׁוֹת וְלֹא תֵמָה בְּמִתְנֵי לֹא לֹא שְׁמוֹ עֵינֵן
וְעַמֵּי וְהֵךְ תִּדְתִּי מִשּׁוּם דִּידָהּ צִמְדָּא לֹא דְּחִכְמֵי מוֹדִים לָהּ
בְּשִׁגְרָה כְּשִׁהִיא קִטָּה וְאִין כֹּה לְאִבִּיהָ וְלֹא לֵה לְקִרְשָׁה וְהָאֵל
קִטָּה דְּלֹא בְּעַל מִשְׁגָּלָה דְּתַהוּ כִּיֻּשָׁה מִשְׁגָּלָה קִידּוּשִׁי וְהָאֵל
אִזְרֵל אֲמִירִי סָתֵם כִּיֻּשָׁה דְּאִשׁוּתָה מִשְׁגָּלָה קִידּוּשִׁי גְמוּרִי לִפְתָּק
אוֹ חוֹלְעִתָּהּ אוֹ מִתְבַּמֶּת דְּמִיתָה מִפְּלִתָּהּ וְאִסְתַּלְּחָה מִתְבַּמֶּת
דְּגִזְרֵהּ הֵךְ דְּחֲזַרְתָּה חֲזָרָה גְמוּרָה אִטּוּ יִתְמָה בְּחִי הָאֵב דְּאִין
חֲזַרְתָּה חֲזָרָה גְמוּרָה כְּשִׁהִיא חֲזִירָה כִּיֻּשָׁה קִטָּה בְּקִרְטָה לִיבֵם
צִמְדָּא לֹא וְכֹה עִירָה שְׁלֹשָׁה גִדּוּשָׁה אֲנִיגְרָה וְהַחֲזִירָה
מִתְנֵי לֵה לֵעֶזֶר מִי אֲקִרִי לֵה לִיבֵם גִּזְרֵהּ מִשּׁוּם הוּא לֹא וְאִסְקָה
עִירָה אוֹ חוֹלְעִתָּהּ אוֹ מִתְבַּמֶּת דְּהִיא גּוֹפֵה גִזְרֵהּ וְלֹא גִזְרֵהּ לִיבֵם
לְגִזְרָה אֵבֶל בִּיתְמָה בְּחִי הָאֵב לְדַבֵּר הַכֹּל עִירָה אִסּוּרָה
דְּעִירָת עִירָה הִיא וְחוֹלְעִתָּהּ וְלֹא מִתְבַּמֶּת שֶׁאִפִּי הוּא חוֹלְעִתָּהּ
דְּהָא תֵּמָה מוֹדִים חֲכָמִי לֵה לֵעֶזֶר קִטָּה שְׁשׁוּמָה אִסְקָה
וְהִיא יִתְמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה שֶׁאִסּוּרָה לִיבֵם וְאִנְשָׁה
חוֹלְעִתָּה מִדְּקָא שֶׁאִסּוּרָה וְלֹא קִרְנִי פְטוּרָה יִתְמָה לְמִתְבַּמֶּת
הִרְבֵּה הִיא כִּיֻּשָׁה אֵלֶּכָּה לֵה לֵעֶזֶר הוּא לֵה וְהוּא יָחִיד וְאִין הַלֵּכָה
מִשּׁוּם אֲחִיוֹתָהּ אִסְקָה וְאִסְקָה

מתנ

מגור

מ'החל'ת'ה'ז'מ'ה'י'ט'ס'ד'ה'א'י'ל'ו'ט'ש'א'י'ש'ת'ה'י'ט'ו'י'מ'ד'ר'ב'נ'י'ט'ו'י'מ'
ט'ש'א'י'א'ש'ו'ת'ד'ר'ב'נ'י'ל'מ'ד'ח'י'ה'ה'י'מ'ד'ר'מ'י'א'ק'מ'י'ה'נ'מ'י'ב'ז'י'ק'ה'ד'ר'ב'נ'י'
ו'כ'ש'ת'י'ח'ר'ט'ו'ת'א'פ'י'ג'ד'ו'ל'ו'ת'ט'ש'ו'א'י'ה'ד'ר'ב'נ'י'ט'ו'י'ה'י'ד'ח'ו'ת'ט'ש'ו'א'י'
ז'ה'ז'י'ק'ת'ה'ב'ר'י'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'ק'ט'נ'ה'ט'נ'מ'ח'י'ס'ט'ש'ו'א'י'ט'נ'ט'א'ח'ו'ת'
א'ח'ת'ג'ד'ו'ל'ה'ו'ט'ש'ו'א'י'ה'ל'ר'א'י'ט'ו'י'ה'ז'ו'ט'ש'ו'א'י'ג'מ'ו'ר'י'ק'ט'נ'ה'ט'נ'ט'
מ'ש'ס'א'ח'ו'ת'א'ש'ה'א'ב'ל'ז'י'ק'ת'ה'ק'ט'נ'ה'ד'ר'ב'נ'י'ה'י'א'ו'ט'ש'ו'א'י'מ'י'ס'ר'
ע'ל'ה'ג'ד'ו'ל'ה'מ'ש'ס'א'ח'ו'ת'ז'ק'ו'ק'ט'מ'ת'ט'נ'ה'ש'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ו'פ'ל'ה'
ל'פ'ט'ב'ע'ל'ה'ק'ט'נ'ה'ז'י'ק'ת'ה'ש'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ש'ה'י'א'מ'ה'ת'ו'ר'ה'א'וס'ת'ה'ק'ט'נ'ה'
ש'ל'ו'ד'ש'ו'א'י'ה'מ'ד'ר'ב'נ'י'ו'ט'ש'ו'א'י'ה'ט'נ'ט'ל'א'פ'ק'ו'ש'ז'י'ק'ה'
ד'א'ו'ר'י'ת'א'ו'ה'י'א'ל'ה'א'ח'ו'ת'ז'ק'ו'ק'ט'ו'מ'ה'י'ע'ש'ו'ל'א'ל'ע'ז'א'ו'מ'
מ'ל'מ'ד'י'א'ת'ה'ק'ט'נ'ה'ש'ת'ב'א'ט'ו'ו'ט'ע'ג'ו'ר'ט'ש'ו'א'י'ה'מ'ז'ה'ו'י'ה'א'
א'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'ס'מ'י'א'ט'ה'מ'י'א'ט'ה'א'י'מ'ל'מ'ד'י'א'ת'ה'ק'ט'נ'ה'
ל'י'ב'ס'א'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'ק'ס'ב'ר'י'ת'ר'ח'ק'מ'ד'ס'מ'ה'מ'י'א'ט'ו'ט'כ'ד'א'מ'ר'י'
ב'ג'מ'י'ט'ש'ל'א'מ'י'א'ט'ה'א'י'ז'י'ק'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'וס'ת'ה'ק'ט'נ'ה'ד'ק'ס'ב'ר'
א'י'ז'י'ק'ה'ט'ק'ט'י'ט'כ'כ'ל'ו'מ'ל'א'ט'י'מ'א'ז'י'ק'ה'ה'ו'ל'כ'ך'כ'י'ל'א'מ'י'א'ט'
ק'מ'ו'ת'ג'ד'ו'ל'ה'ע'ד'ש'ת'ג'י'ל'ק'ט'נ'ה'ת'ח'ת'ב'ע'נ'ה'ו'י'ה'י'ט'ש'ו'א'י'ג'מ'ו'ר'י'
ו'א'ז'ת'א'י'ב'מ'ה'מ'ש'ס'א'ח'ו'ת'א'ש'ה'א'ב'ל'כ'ל'א'ה'מ'ר'ג'ה'ל'י'א'
א'פ'ש'ד'ד'א'י'ח'ל'י'ן'ל'ה'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ק'א'ס'ר'ל'ק'ט'נ'ה'מ'ש'ס'A'ח'ו'ת'ה'ל'ו'ת'
ו'ה'א'ל'א'א'מ'ר'י'ט'כ'י'ה'ל'י'א'י'ח'ס'ר'ל'ה'ט'ס'ר'ה'כ'ד'י'ש'ת'ת'ק'י'ס'מ'ע'ת'
ח'ל'י'ט'ה'ד'ק'ס'ב'ר'מ'ו'ת'ר'ל'ב'ט'ל'מ'י'ע'ת'י'ב'מ'י'ט'א'י'ל'א'ו'י'ט'ל'מ'ו'ת'א'
א'ש'ת'ק'ט'נ'ה'ב'ג'א'ש'ז'י'ק'ת'ה'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'וס'ת'ה'ד'ק'ס'ב'ר'ל'
י'ה'ו'ש'ע'י'ש'ז'י'ק'ה'ו'ה'כ'י'ש'מ'ע'י'ט'ל'ה'ט'פ'ל'א'ר'ב'ע'נ'ה'א'ח'י'ד'ק'ס'ב'ר'
ה'ת'ס'י'ש'ז'י'ק'ה'ו'ה'ג'ד'ו'ל'ה'ל'א'ת'ת'ב'ס'מ'ש'ס'A'ח'ו'ת'ג'ר'ו'ש'ה'
ת'י'ת'א'ט'ח'ל'י'ט'ה'ו'ה'ק'ט'נ'ה'ח'ס'ר'ל'ל'מ'ד'ה'ש'ת'ב'א'ט'
ה'ל'ט'ה'כ'ל'ש'ע'ז'ר'ד'א'מ'י'ל'מ'ד'י'ק'ט'נ'ה'
א'מ'ה'א'א'ח'י'ה'ו'ה'ג'י'ל'ה'ת'ח'ת'ב'ע'נ'ה'ה'ר'א'ש'ו'ן'ו'ט'א'מ'י'א'ט'ה'ט'
א'ח'ר'ש'ג'ד'ו'ל'ה'ע'מ'ד'ה'ו'ט'ש'א'י'ה'ל'י'ב'ח'מ'i'ט'ה'ע'ד'י'ב'ה'ג'מ'ש'ט'

תרמוקו בג' בשבעל הראשון, אחד שגדלה אצלו ולפיכך אינה עריכה
 גט משני דבעל בעל ראשון, משגדלה סתמה לאס קידושין, עתה
 דקדוש היה דאין קידושין קטנה כלום, שגדלה קידושין הראשונים
 בעל, וקידושין הראשונים לא היו כלום, שהרי קטנה היתה, לא
 דקטנה מיתלא תלמי, מעשה קטנה תלמי הוא כלמי קטנה
 יבעל מיתלמי, ותהיה אשתו ספק לא יבעל, ולא תהיה אשתו
 אצל קידושין, ממש אין תלמי, אלא לבי בשל הוא דמתהלי, בה
 קידושין, חוששין שמא נשרו, אם הגעה שטתה, בדקא וצא
 אשתה, לא ממאנה, דקדושין תוך זמן, יתמה מדעת אמה, ואחיה
 לבעלה, ובעל לאחר זמן, דאיכא ספקא דאשתאיש דאורייתא
 דבעשת בשלה דלאחר זמן, שמא הביאה והויא לה ביאה זו קידושין
 וגמור, דהא גדלה ושוב אינה נישאה בגמור, אצל משקא, מכי
 עברה שתא דתרתני סרי לא בעל לא חישין, שמא נשרו דהא לא
 היו קידושין, גמורין, משולם דאין, מעשה קטנה כלום, והגדילה
 והביאה סימני, לא מציאו דבר על בריו מהו, עיקר הדבר לשם
 יבא עזיה קול, שהיא מקודשת והלכה וקידשה, לשני קידושין
 מעליי, מהו ואם להם שמואל העמידו, הדבר על בוריו והוה עמו
 ופירש לשם שאם יתגלה הדבר שקידושין הראשונים יאמתו
 תנא משני בלא גא, ושאל לשם לא מציאו דבר על בוריו מהו
 כלום לא נתגלה הדבר אם יאמתו היו קידושין הראשונים אפס
 מתני, כי שהיה נשני שתי יתמות קטנות
 נכדיות האילן וניטואיה, שוין, ביאתה או חלייתה וכן דכת את
 בית אחיו בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים, וכן שתי
 חרשות דהא שותה, דלית להו עי שואי, מלא מדרבנן, קטנה
 לא ידעין, בהגותה ליה לאיש טפיה מיניה, שית, יום ידה
 דאנתה, שהיה דעת אחיו עליה יותר מלים קטנה ואלים יבדה
 למפטר אידיך הולכך אי, ביאת אחת מה, פטרת צרתה, ומשוכ

הבי מספקא ל' כה' נחא ליה דאיכא למימר דקטנה נחא ליה ^{מיוס}
 דאיתא לכל' א' דחרשת דהא גדולה היא וצת' ביאה פקחת וחרשת
 אי' נשואיה שוה דאות' שלפקחת והוא פקח נשואיה גמור' ^{חיות}
 שחרשת לא הו' לא מדרבנן הולכך ביאת הפקחת פוטרה את
 החרשת דר' עי' נשואיה וכן הדי' בגדולה וקטנה דנשואיה גדולה
 הו' מדאורייתא ונשואי קטנה מדרבנן ^{גמ'}

וחרשת בת חליצה היא דקתני מתנ' ביאתה או חליצתה שלאחת
 מה' פוטרת עריתה ותנ' ענה וכן שתי חרשות חליצתה פסולה
 לפי שאי' נשואיה ואמרה אביאה האי' וכן שתי חרשות לא
 מהדר לאמאי דקא' ביאת אחת מה' פוטרת עריתה וכלא
 אח' ליה כיצד תתע' כלום התרת קטנה וחרשת הואיל ואי'
 ביאתה אחרת פוטרת עריתה וחרשת לאו בת חליצה הוא' נפקו
 תרניה דחליצה ואי' מייבם לחרשת וחליץ לקטנה כשתגיד
 מיפסל קמייתא עליה דקם ליה בלא יצתה דהא ביאה וחרשת
 לא חוי' זיקה דנימ' אי' אחריה כלום ויבומי רבניה לא דבית
 אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים הולכך כונס את החרשת
 ומוניאה בגט דחליצה קטנה דעבד בתר' כפסלה ליה עליה
 ובע' זה יש תקנה לשתי' שניתדות לעלמ' וכל' לעזר היט
 ל' לעזר ב' שמוע שהוא תנא שחלק על תנא קמא במשנה
 דקא' בכול' מלמדי' את הקטנה שתמא' ב'

מתנ' ^{מי שהיה נשוי שתי יתומות וכו'}
 לא פסל את הראשונה שהרי אי' ביאתן שוה ואי' ראשונה קטנה
 הרי היא אשתו ואחרונה ביאת זנות ואי' לאו קטנה היא הרי
 שניה עבריות שיעלן שלא היו קטניות מעל אחיו ומקיים את
 הראשונה שלא נפסלה עליו אבל אחרונה לא דיכל' קטניות
 היו ומשכא על הראשונה קיימא הך עליה באיסור ב' בתים
 פסל את הקטנה ^{גמ'} מפל דבחדא אל' בא דרב דחרשת קטנה

ומשו... ידית כלום קטניה במקתת ומשו... ידית דאיה קטניה לגמרי
דעתא דאיה שטאלו דבצ... שאי הרשת וקטנה ובהרשתתא
ולא נחא ליה הולכך קטניה ומשו... ידית היא ובקטנה מספקא
או נחא ליה לגמרי וקטניה גמורה הוא אי נחא ליה כלל ולא
קטניה מידי היא למיהוי אשתו כלל ונכרית בעלמא היא וצדי... הוא
דתתיב קטנה צדיה ממה נפשך אי קטניה היא הא קטניה היא ולא
הויא כלום דאיה הרשת ולא גטה דתפסול הדך קטנה ואי...
היא נכרית בעלמא היא מיהו משום גזרה פסל את הקטנה דלמ
את למעבד איפכא דבעיל הרשת דרישא ואמרי ביאת קטנה
לאפסלה פסל את הרשת שמא קטנה קטניה כולה וקטנה
משוייר והויא לה הרשת אחות זקוקתו וקטנה לא מיני כעל...
גרושתו היא לא תמנע עד שתגדיל ותחלוץ פקחת וחרשת
היה נשוי פקחת וחרשת ומדבא על יבם על הפקחת ביאה גמורה
היא ות לא מהני ביאה דחרשת דדינא אבדתיא אבל ההיא
דפקחת מהני בתר ההיא ביאה דחרשת נפסל את הרשת
שכ הפקחת דהא אסירא עליה מבי דא על הרשת תחנה
וכ גדולה וקטנה וכו' ד לעזר גרסי הכא במתני ולעיל גבי
אחיות אחת גדולה ואחת קטנה גרסי ל לעזר והכא
דפרקא קמא דנה דקאמי שמואל הנהם הלכה כל לעזר
ופריך ותו ליכא והא תנא לעזר אמי מלמד את הקטנה
ט ואמי שמואל הל' וכו' ומשני ההיא משום דקאמי לעזר
כותיה מלמד את הקטנה שבא עליה יבם תחנה שתמא
ביבם כדיתתל ותעקור שומיה ויקיים את הגדולה וליכא משום
בונה שני בתים שהדי בצד דאשן עקור גבי
וכ אמי לעזר בצד דאמורא הוא הלכה כל לעזר
את הקטנה שתמא בגמ' מפל ועיניה דאמי שמיני בתך
קמיתא דך קאמי שמואל הל' כל לעזר משום דלא מקיים

מעות

מיתותיכם פיר דגבי אהיות קמיירי שנפלה הגדולה לפני בעל
הקטנה וקאמ' מלמד' דקטנה שתבא כדי שתתבסם הגדולה
בהא דאיקנים מיתותיכם פי בגדולה דקתני חזר ובה
הגדולה אימ' הואיל וקיים מיתותיכם אי' מלמד' אותה למות
א"ל שתהי' יונתנות בגו שיתרחק אדם מ' המיאונוס קמל
ואי' אשמועי' בהא משום דגדולה רמיה קמיה מעיקר' לנזמי
משום הפי' מה דרינ' אמיא' דקטנה כדי שתתבסם הגדולה
אכל אידך בההויא דאהיות גדולה אהות אשמועי' לא רמיה
ולא למדו דקטנה למא' בשביל יבמיה של גדולה קא מ' ל'
מתנ' גדולה עם זה אס' בא' ל' עתה
אית' יכול עד שיגדל דג' קט' שיגדל וזה עם זה לא דוקא
דבריה לא בעי' גדלות דכיו' שהיא כפונטות שיועיל למשור
מטה דבת שבע מתגדשת על ידי עצמה בא על צמה גדולה
תגדל איה מתגדשת עד שיגדל והיט' נמי היט' בתוך
ליום שבעה יום לא נבעלת ועליכה את חלשה נאמנת
וטפי' את שיהלך וגט' צמי' יונת' מתחת ידה מוקמינ'
לה בג' דלא מיט' מקיים לה דגט' צי צמה מהני מדרבנ' והוא
אוק' בעלת ודיך דגט' היא נאמנת ולכך טפי' את' להלך
דכ' זמ' של' נבעלה לא סג' לה בגט' א"ל בחליה' לאחר
ליום לא מהימנא דאמ' שהי' דלא מוקי' איש' בצפיה טל'
האי מלבעול לא טו' דשויא נפשה חתוכא ואיסורא לא שתייה
בלא חליה' עלי' בקשה אכל כופי' לא דהא בעל' וצמי'
שהוא מודה' שלא בעלה' בחי' בעלה' דלא תבואה לפטולה
ממנו' לאחר מיתת בעלה' שהיה להם כעם זה עם זה כופי'
את' שיהלך לה דטריס חלי' על דבר מטה ולא שבע' אחר'
בשכונות לפיכך טרה נדר' מבקשי' הימנ' שיהלך לה והואיל
והוא חסדה עצמה עליו לעקור מיתותיכם כמא' דאמ' צפרק

אדבעה אהים יצא אינ מיסל ואס נתבונה לב ופא דאשה
בעלה גוסס נתבונה לידור האה ממנו כדי שלא תתבסס לו
נפיה ללב ואמאי קתו והיא אומ
לא נבעלת כפי אהו לחלוק בשגטה יומא שעתה נא
שפסלה על עמא יצמה שאמרה בתוך ליום ובגטה יומא מתחת
ידה כדפרש במתנא היא אומ נבעלת והוא אומר לא נבעלת
הכי זון יומא נא ולאחר ליום קאי דאיהו מהימנא דודא נבעלת
דלא מוקי מינש נפשיה ולא בעיא חליטה לא נא ובאי נא
יומא מתחת דה מיירי ומי הדי בית דין כפי אהו ללבם לא
אשתעי תנא דבריתא שאם רוצה לפרד ממנה די לה בגא לחודיה
וצריתא שני דע קא מש לן ולכא לפרושי דגא יומא מתחת דה
בבבא קמיתא ובה חולקי שניה הוא אומ נבעלת אחר הגא וזה
אומ לא נבעלת אחר זה הגא דאם כן אפי' לדבריה עריכה חליטה
דהא ביאה פסולה אינה פוטרת בלא חליטה וכל שכן לדבריו הוא
אומ נבעלת והיא אומ לא נבעלת מעט אחר ואם לא נבעלת
שהזה לדבריה עריכה נא לביאה דהא איהו אומ נבעלת לאחר
הגא ומהימנא דהא לאחר ליום קאי והוא ליה נתקט ובעל עריכה
נא וחליטה דביאה פסולה לא פטרה אבל בלא חליטה לא דהא
איהו שויתה לנפשה חתיכה דאיסורא והכי קאמר מעט אחר
ואם לא נבעלת ואיכא למימא לא תיבעי נא לא חליטה קולא דאפי'
הכי בעיא נא שניהם מוקדים ומעיקרא אומ נבעלת ואחר לך
הזה לדבריה והא תנא עריכה נא וחליטה היט דריתא דלעיל
בגא בעי עריתא מהו פיל יבם שבעה היצמה נפטרה עריתה אמרה
היצמה בתוך ליום לא נבעלת מהו לאסור עריתה לשוק דאיסור
זיקא קיימא משום דיצורא שלזן דהא מהימנא דכפינ' יבם
לחלוק והשיב ופי' מפני שאט כפי ומבטא מפני שעתה דלוק
בי' תוך ל' לאחר ל' דבתוך שלשים כפי ולאחר למבטא ש' פס בור

אב

אותה לומר שבתוך לשמעת לגמרי אף לאסור ערדתה כשהאמנה
אותה לעיניה דאיהי שויתה לעיניה חתיכה דאיוסורא אבל עתה
לא נאסרה דחזקה כונס אשה טעלה לאלתר וזה לכות הרצ לא
מצאתי דחזקה כונס אשה טעלה לאלתר זאת הנשיא ויש לומר
שסמך על משענת שש יצרה משידה לחברתה האומרת שמאה
אני לך בשמעתא פתיתא דעדים מוכי לה צא שתבה שמחה
לבעלה נאמתי דאיתסר לא עליה וכתובה לא מפסדא שמים
צני לביך אתה מושבד בי יותר מדאי וכופה אותו לעשות
לך דברים שאינם מהוגנים לו שאיני יכולה לעמוד בה ואני עד
בבמה שאתה מיעדני לא הקבלה והיה דרכם להאמיץ אותה
בדברים שביע לבנה דלא הוה מהצפא ומשקרא ואמרה
דיומאת וטולת כתובתה נאולה אני מהיהודים נדורה אני
שלא אכעל לאום אדם אפי' לחודי והו אומרי מדאסרה
אט לי עלב שמי תשמיש קשה לה ואמרה היא ויומאת
וטולת כתובתה חזרו לומר שאינה נאמנת דלא מוכנה לך
קמיתתא איש לחוש שמא עיניה נתנה לאחר שהרי יכולה
לנישא לאחר באותה מדינה ואף באותה העיר אלא חפילו
נטולה אני מהיהודים שאינה יסונה לנישא באותה מדינה אפי'
הכי חוסינן שמא תלך למקום שאין מכיריך זה ותנישא לו
יעשו דרך צדקה יבקשו כי הבעל להתנהג עמה מנהגים ותש
תחתיו ויפר חלקו כלפי עיניו ויפר את נדרה שכל זאת שיהא
תחתיו תהא משמעתו אבל כלפי שאר היהודים אינו מיסר דבעל
אין רשאי להפר בגדרי אשתו לא צרי עיני נפש כהן שליח
אתקשט כדי שלא תתנהג על בעלה וכל שכן נדר זה האוסרה
עליו לגמרי אבל בלא הפרה אי אפשר אע"ה דאיכא למימר
לאן קמינה למיסר עליה מידי דחזי לה מדאורייתא דכתיב ואח
פסותה ועונתה לא יגרע מנאס דהכא נמי עסיקין בלא

הנאות תשמישך עלי ואייריך ככתובות הנאות תשמישך עלי
עריך להפך דלא כל כמינה הנאות תשמישך עלי יתיר להפך
מאמריו לאדם דברים האסורים לו האומרת בתי בעלה וכו'
אני כי היהודים ליבם מהו מי אסירא ליבם משום שר זה
בתי בעלה או לא מי מסקה דעתה דמית בעל לא בנים ובעלה
קמי יבם ונדרה נמי מדעתה ידיה בעל שאר היהודים ובעל לא
היפך לה לא לתקן ויבם נמי לא מתי מופר שאפי' בעל אינו מפר
בקדמי ואסרה לו אי לא אסקא דעתה ולא נדרה ואלא
עניה על כל מי שמוותרת לו על ידי גרושי בעלה ולהפיק דעת
שלי בעל שלא יהא שדה בטעת עיטה נאחד כדי שיתרצה לנדה
אכל איבם שאסרה לו ונאמדת לאחד גרושי לא נתבאר
לא אסמית בעל ולא נדרה אינו כבעל דאדעתא דבעל נדה
דיעריך הוא להפך אכל ליבם מותרת בלא הפדה דלא אסקא
דנלא קמי יבם וכופי את שיהלך לו כין דתשמיש קשה לו
ולא מיתקרא כלל מורדת דהא תשמיש קשה לו

גריסין במסכת נדה

נבדקין דמדינן מופלא הסמוך לאיש נדרו נדר והקדשו
מדעת איש כי פלא לנדר נדר נא לה לוי לנדבות קטן שוודב
להפלות נדוקי למרש כוונתו ולומר לכך קטבוונתי שם ויחל
מסנה גדולה שאע שומד זה אתי לבבד מקדשו כך וכך
קודם הזמן הזה כן בתננות קודם שיבא ראש הש' שלשתם
עשרה ונתנת קודם כל השנה שלשלא שררה אי' גריסין
דקטנים הם ולא מדדינן מביי פליא לא קטן הסמוך לאיש אכל
דחוק הדבה לא מדינן דרוב מבייה מקולטת וימי חוששין
למשט ש' פקחין אחר הזמן הזה בתננות מצות שתיסמנה
ש' ויום אחד ובעלה ונתנת מביי ש' ויום אחד ובעלה
וכן שהביאו שערות אפי' אי' יודעין וכו' גדולים הם ובעל

שוטה לא מחזקין ליה דסוסו לבוא לבלל דגת ואי שוטה אלא
 המקלע סבוקו והלך בבית הקברות והוינא יחידי בלילה אבל
 תוך הזמן הזה אם ידע לשם מי נדר הוי נדר ואם לאו לא הוי
 נדר דקט' הוא והתם בגמ' מפל לה ספיר תוך זמן שהוא שנת
 שתים עשרה וכו' וכא' דאיתי שתי שערות והתם חנקימנה
 לעונשי' כלפני זמ' הוא חשוב ואי' הייבי כלום או כלמה זמ'
 בשנת ארבע עשרה ושנת חמש עשרה וחייבין ב' תשע
 ויום אחד ט' כלמ' חפי' ל' יום ביל יהודה ומב' ט' שנים ויום
 אחד ועד שנים עשרה שנה ויום אחד פלג' גמ' דל' יום ביל
 יהודה ותמ' קמא' וצב' מקט' הא גופה קטיא אמרת
 מב' תשע שנים ויום אחד ועד ב' שנים עשרה שנה ויום
 אחד שומא הא שש עשרה גופה סימ' והדר תמ' ב' יג'
 שנה ויום אחד סימ' הא שש עשרה גופה שומא ומתריין
 הא ב' עק' הא ב' עק' תפי' ועוד ב' כשהגיל אבל שנה עתם
 אינא מינא דשומא הוי ממואנת והולכת דאפילו הביאה
 שתי שערות שומא הוי דתוך זמן כלפני זמ' אינה נאמנת
 שמה הביאה ועבשה סימ' דהא לאחר זמ' הוא ואינה חולקת
 אל גדולה היא ואי גדולה היא תחילתן וכי תמ' מוספא ליה
 אם הביאה הולכת מימ' לא דלג' הביאה וחל' עה נמי לא
 לא הביאה והאמר דבא וכו' אלמ' פשיטא ליה לרבא דכו' דהנשה
 לכלל שטתיה דנדאי הביאה הני מינ' בסתמא הוי דאמרה
 הביאה סימני' וחולקת אבל היכא דבדקא וכו' והלא
 עסקי' חוששי' שמא שדו' וגדולה קיינה ממאנת הנחמ'
 לבוא דאח' חוששי' רב כהנא לא לבוא דאמ' אי' חוששי' רב
 פפא' בני מינ' לשט' חל' עה דאי אתמ' למלך אחר זמ'
 ובדקא ולא משכח' לחיט' למימי' גדולה היא ותחילתן
 שדו' אבל לשט' מאן חוששי' שמא שדו' לחומר' וקטיד

מבואר

בביאה ובעיא גמי והא חושש בבעל קאמי ולא ודאי ששן
 לחומר דא משמך לא לעולם אינה ממאנת דדבא בידא בדיקא
 הולבך בסתמא אמרינן כיון שהעשה לכלל שנתה ודאי אית
 לה ואינה תריכא בדיקא ובעיא גמי ולענין חליצה חיישי משום
 אינה חולצת דחיישי שמא לא הביאה ודכא קשיא לך הא דאמי
 דבא חזקה הביאה סימנא לא קשיא כי אמר דבא חזקה למאן
 לא ממאנה מסתמא אצל לחליצה בעיא בדיקה חושש שמא
 נשרו אם העשה לכלל שנתה וביקא ולא אשכח לא ממאנה
 דקדושי טח הזמן יתמה מדעת אמה ואחיה ליעשה ובעל אחר
 זמן דאיכא ספיקא דאשת איש דאורייתא דבשעת בעילה
 ולאחר זמן שמא הביאה והויא לה ביצה זו קידוש גמור
 דהא גדלה ושכב אינה יוצאה במאן אצל משיקרא דמפדא
 שתא דתרתיה כדי לא בעל לא חיישינן שמא נשרו דהא לא הו
 בה קידוש גמור כי בעולם דאי מעשה קטנה כלום לא אסר
 קיבל אביה קידוש הולבך מספק לא מחמרי ענה היכא דלא
 אשכח אצל הביאה ודאי סימנא מעל דקידוש ממאני לא
 הוה קידוש לא מדדבא לא תקינו דבא מיא בידולה דילמא את
 לבמה הבעלת אחר שגדלה דהיא הויא אשת איש דביאה
 ענה לאחר שגדלה מקדשה לה מתנ

פנה סמדר כך באשה עודה תענית קרא לה פנה כל זמן שא
 לה פני לא בודים ולא בשערות בוחל כשהפרי גדל קצת כותה
 בגמ' התאנים משיחלו ואמ' ל יוחנן משיח' דא שיהי' ביי
 במעמד כך כשיש לה סימן דידים קצת בידוע שהביאה
 שערות ונערה היא יתבול בגמ' מפל לשו' גמ' טריקו' יתבול
 מלחה שיש לה סימן מובחן בדידה ולכן מפל סימנה במת
 והיא בוגרת בזה ונא' אפי' כשהיא נערה אביה זכאי וכו'

דכל בגוריה ביתאביה כל שבה גבורים לאביה איזו היא
אעמל קאי. הקמט כלום. שגלו דדיה קצת עד שגפלו מש
עד החזה ועאה בקמט. משיטו הדדי. גדולים יותר. הפיטמה
ראש הדד כמו שטלה פיטומת. עוקץ כמו עוקצה גס.
שדד. שהתעק יונק ופיטומת היט סביבות העוקץ.
מתג. מיוחד לה כלום. לאחד משדדן וזו
לשט ולא דעה להפקיד שפחותו לעבדיו משום טעם
להו את שלזה לזה ואיט מקפיד שלבשות ומה שכתב בהלכות
כי הכי דיהבו שיהו שיהו פל הוא. משיטת שקטן הדדי.
כמו מקטקטת לפטו בזוג כלום. גדולים הרבה. משיטת
ראש החוטם. משיטתיל להלבי ראש הדד. ערוך משיטת
ראש החוטם. משיטתיל ליעב. ערוך משיטתק שמה שגלו
העוקץ וענה ומוקק שגרה והיט שיעורא דאמל יוס. נמי
בצעת שיהא טת ידו על העוקץ ושקט נשמה לחזור.
משיטתק הקק מלמטה הוא על בית החם כמי תפוח
כדמפל לקמט. מלמטה בדדי. להחמיר איזה מאן שכתב
אוב איזה מפד נדיה דמחזקין לה בצוגרת. נתקטקט
מלמטה דלמ הכסוף הכסף ואעל לא נתקטקטן. ופ. טל. מית
דאמרי להחמיר איט ממשעת משעה שגאה בה אחד מן הקסימט
הללו ואינה חולצת עד שיהו טל. ולא מילתא היא דאפי לא
אחד מה. גדולה היא. ואינה ממאנת וחולצת דהא כל הסימט הללו
בגרות ואמרו ומימי נערות היא גדולה למאן ולחליטה שהדי
הביאה שת שערות. ליש אחר הלכה כדברי כול להחמיר שכל
הביאה א מכל הסימט. האלו ואפי הקודם שגבול. ולא הביאה
כול. טגרת ואינה טוגרת ואם קיבל אביה טקידושי וקידשה
שעמה לאחר יריכה גא משטחם דכיו. שהביאה א מכל הסימט
הללו יעתה לה במקצת מרשות אביה ואיכא למימל טוגרת הוי א

ואין כח בקידושי אביה להפקיע קידושי שילה וגם אין כח להפקיע
 קידושי אביה עד שתביא את כולך ^{מתע}
 יביאו ראיה קרובה שהיא בת עשרים וגדולה שבין לה ^{חולעת} לה
 ולא מתעבמת ונשאת לכל מי שתראה דרחמ' פטרה מן היבום ^{לח}
 והיה הצבור אשר תלך פרט לאילנות שאינה יולדת סרים ^{לח} לא
 חליצה הוא דכל להקים לאחיו שם והאי לאו בר חלי הוא הכי
 גרסי יביאו ראיה שהיא בת עשרים קרובי האשה יביאו ראיה
 גמ' ודמינה וכו' שמעט מן המטעה דב' עשרים
 שנה אעפ' שלא הביא שתי מערות חשוב הוא כסרים וגדול הוא
 לכל דבר והוא תנן בסוף האשה רבה ביבמות אחד ל' בת שש שנים
 ואחד ב' עשרים שנה שניהם דין אחד להם וביאתם כמאמר גדול
 אמ' קט קטא וביא אמתני' אמ' ל' שמואל בר רב יוחנן קט'
 כג' שט' וכו' סימני סרים המפורש בהערל כלשון כשר' וכו'
 הב' וישרו לקוי ובשרו מחליקין ודייק רבא מוחתי והוא הסרים
 כלום שט' וכו' סימני סרים שם מין עד רוח שנותנו הי' ^{ששים}
 ושש שנים דפת ימי שנותנו בהם ש' ש' כי אתו לקמיה דר'
 חיה ב' עשרים שלא הביא שתי מערות ככולי פרקי מעת לעת
 חשבינ' לה שנה ולא בתר מוט' שלם' שיהא יום אחד של שנה
 עשרית חשוב שנה אעפ' דלא תנן במתנ' ב' עשרים שנה ויום
 אחד כמא' דאמי' יום אחד דאמי' וידיך לה שלום את טלה יותנ'
 תנ' היכא דהג' יום אחד כמ' בת שלש שנים ויום אחד דלא תנ'
 דהיינו בת עשרים שלא הביאה שתי מערות לא בענ' עשרים שנים
 שיצאו ממנה ליום פ' רבט משה בת עשרים שנה פחות ליום
 ולי' עבא עי' תמן כמנה ליום היט' שלשים יום מתחלתה דליום
 בשנה חשוב שנה ^{מתע} ^{החזקתן}
 שתי מערות סימ' מערות העליון בוח' הוא בדד' או חולעת
 גדולה היא שהעדות סימ' מובהק' אעפ' שאי אפשר ב'

פרכין, והלא בא ועליו סמכין, ולקמן מפל לא חולצתו למתעב
 דאכתי קטנה היא ותנן מאיר אומר קטן וקטנה לא חולצתו
 מיבמין קטן שמיא ימיה סדים וקטנה שמיא תמיא חולצת
 אצל אי אפשר וכו' והא דאיי מדאתא עליו תחת נמי אתא
 לא שדו. גמ' והלא בא הלל אמר ר' יין
 דעיטנו שדלן הדדי ואי אנו מושי' לה שתי שעות ומשני
 בא לל מאיר דסו, דאמ' ל מאיר לא חולצת דקטנה היא מכלל דקטנה
 ליה אפשר לנלו, בא בלא תחת, ואעפ' שאי אפשר לרצו
 אמרי או חולצת או מתעבמת למא מדאתא עליו, ודאי אתא
 תחת, לא שדו. וליתני בא עליו עד שלא בא תחת, וכו'
 עד וחס' אומר או חולצת או מתעבמת ולא ליתני אעפ' שמי
 אפשר ואנא ידענא דטעמיהו דרבנן משום דאי אפשר הוא
 ומשני או לא תנא אעפ' שאי אפשר הוה אמינא דאי אפשר
 ואפשר הוא לא שמי שוטא הוא ול מאיר לטעמיה דהיי שמי שוטא
 דלא אזלי בתר רובא ומכא אתא עליו לא נשיא בדיקא מסתמא
 תחת, אתא. וכו', דטעמיהו דרבנן משום דרובא הני מילי מסתמא
 כלום היכא דלא בדיק, אצל היכא דבדיק, ולזה נשכח תחת, אימי
 מוור דקטנה היא. וממשהו היא ולא תחלוץ קמל דרבנן, סבדי
 אי אפשר לעולם ואי בדיק נמי ולא אשכח, אמרי ודאי שדו.
 דטלי עלמ' מיהא אתחת, סמכין, כי לל מאיר כי לרבנן.
 דהא לל מאיר דסבירא ליה דאפשר לנלו עליו בלא תחת, אמ'
 לא חולצתו לא מתעבמת לרבנן נמי הא קתני בא תחת, אעפ'
 שלא בא עליו, דגולה היא מה איש צמי' אחד. שאי ב' צמי'
 עליו, שמי' ל' דדים משתנים. תנא נמי הכי דאתחת, סמכין
 עדיקות ע' נשים ודוקן נשים יקרות ונאמנות וראות קטן
 דקים ל' בניהו דלא משקרי טאמרי' בעלמ' אמ' דבא כח, בת
 דבחסד דקים ל' בנהו מרענא שטרא אפומה. לפי הפרק

קודם שנותנין שיהיה שומא טעו וקטנה היא נשים בודקות
אותן דבין אמרו איהנהו כי אמרו ליתנהו בקטנה מחזקין לה
ולא שיהיו סמיכין ובודקות להכי מה שראוי משתבחי בה השתא
ומשתבחי בה הני גופיהו לאחר הפרק אמרינן שומא טעו כד
מפל לקמיה וללאחר הפרק נמי אי אמר איתנהו מהימנ
וחליה דהא מורה היא למהוי לה ואי אמר ליתנהו לא ממאנא
דחישין שומא נשדו הולכך אנשים לא סמיכין תוך הפרק
דמסתבחי לא גדולה היא ואי משתבחי מחזקין לה גדולה
אין נשים בודקות אותן שאין נשים כדאי סומכות עליה להשא
ספיקות עלפיה ולומר גדולה היא שתחלין וסבידא ליה ליהודה
הביאה שתי שערות תוך הפרק סימין תלגאחר הפרק הולכך
לא מהימננהו והכי מפל לה לקמיה ל שמשו אומין מפל
לקמיה דאי משתבחי השתא נמי לאחר הפרק שומא טעו ולא
הנייה אי לא אתי זה אחרינן ולהכי הוה דמהימננן למאון
בהחמיד שלא תמאן אבל לחליה בשמי צדיקה ואשר לאמנת
עליה הואיל ולאחר הפרק הוה ואורחא למהוי לה כדמפל לקמיה
הג' קסבר תוך הפרק כלומר הפרק דאמי ולאחר הפרק דאיכא
חזקה דרבא כו' והכי פירוש תוך הפרק להכי לא מהימנא דקסבר
ל יהודה תוך הפרק אם הביאה אמרי סימין וגדולה היא הולכך
את למשדרי מידי דלא הוה מורה עלפי נשים דלא להשתבחי
דאשכחנא מוטתה לאחר התם הוא דאיכא חזקה דרבא
תוך הפרק כו' ל שמשו אומין וכו' כלפי הפרק דאמי ושומא
טעו הולכך לא עליה סמיכין למימר גדולה היא מן קטנה
ולכי הוה דמהי דאי משתבחי לאחר הפרק שומא טעו האי
מחזקתאנא לה דהא אדל שמשו לא מתקמין דכיו דאמ' תוך הפרק
כלפי הפרק אי צדיק לחו תוך הפרק מאי גדולה היא שלא תמאן
איכא והא אמרת יאפי משתבחי שומא טעו או בשמי' ליהודא

ואתוך הפרק דקאמ' אי' הנשים בודקות דורך הפרק כל אחר הפרק
דאמי ואי' לא בדיקן שפיר אתו למימר אקטעה דערוה דיא וקאמ' ^א
ל' דל'החמיד מה דימנא אבדל'נא הפרק לישן למי' גרולה שפ' ^א
ולאחר הפרק אפי' להקל קאמ' ל' יהודה מה דימנא ואי' בעית אימי' ^א
ל' שמש, ולאחר הפרק דקאמ' ל' שמש, תוך הפרק בודקות וצחו ^א
ל' מסדק עטרה לחל'תה ולמיא, דהא אפילו מ' שבתאי כלפי' הפרק ^א
דאמי וקטעה היא אבדל' לאחר הפרק אי' מ' שבתאי סימ' ענה ^א
ל' ולא מה דימנא אבדל' להחמיד דלית ל' דרביא בודק' לגיט' ל' ירוח' ^א
ל' לחל'תה ולמיא, דפרק מי' שמת בבבא בתרא ^א

מתו: חייבת בכל מינות האמור וכו' שהדי גדולה
וכתבנו: היא וצבד שתהיה בת י' שנה ויום אחד וק' תעמק
וצבד שיהיה ב' שלש עשרה שנה ויום אחד ולא יזהות וכו'
עד שיקוף זמ' אצל קודם שיביא שתי שערות לחו' ברעושי
הוא ומשהקוף זקקדאוי להוליד ורחמ' אמר ב' ולא הראוי להיות
אב' התהות ולא השטן באי ז' הקפה אמרו בתהות שלגטה
ולא בשלש' משירנה השחור כלום שישיחך אותה מקום שערות
הדבה בג' מקשי קו' דתמ' חייבת בכל מינות האמורות
הולצת או מתצמרת לגמ' לו' ומתריין לפוקי מדר' יום דאמ'
איש כתוב בפדשה אשה ב' גדולה ב' קטנה קמל דאי אית'
שערות א' ואי לא לא מאי טעמ' אשה באש' ומקשי וכוון
דתמ' וכו' ותמ' תעמק חייבת בכל מינות האמורות בעתה
למה לו' ופ' תמ' משום דקא באש' לאשמושי' להיות ב' סודר
מודה תבנא חדא זמנא ב' סודר ומודה וכו' בעתה דל'
ומתריין אלמ' אידיד פריש מיל' דתמקת קא מפדש ומיל'
דתמק' על הקפ' גובה של האזנ' לגמ' מ' הכנס' אפי' אחת
על הקפ' וכו' ואמ' ראוי' במקום אחד אחת צדה תחת
מקום ב' קשרי אצבעותיה אינה מצ' אה שער על שתי צדי'

והשיב להו נמי סימנ' רצו הנגאל מפל' קף זה מקום יט' למעלה
מ' הגד ונקרא קף כמו כהאשה במיקום עדותה ומכאן שהיא
מקום תפוח נקרא על גבה כלום הוא מקום גבוה וזהו על גבה
וכליפה הוא מקום שפת העדוה ושתיה במקום אחד כי הגב
והכסס שניהם מקום אחד ה' וכך הלכה בדבני וכשמואל' עד
שתקף העדוה הינו סימ' שלמעלה בעוקף הדד' ובה פני שנה
לעיל למילתיה דליוסי' עד שתבטל' חבדו במסכת שבת פ' לטו'
כלבול ואמר' צידעא וכת' צידעא' הכא נמי עד שיהו שערות
הדסה שיהא דמך ומלבוש בשיער' אינ' יודע מהו' כלל' וקצירא
לי' מתנ' שתי שערות האמורות צדעה

דקימ' ל' שתי שערות שחורות או לבנות פסולות בה צב' דמ' כ
מזמירי' במס' מרה' ובג' שם' שער לב' ושער שחור ושער זהוב
ומיעוט שערות אחרים' והאמורות בכל מקום' בדיק' ובעיני
למקור' לאחז מעט' שיהו נטלות בזוג' שיטורא דבה' הלל' כלדני
כול' להחמיר' הולכך משערות צדעה' לא ממאט' שמא חלה
היא' ולעט' חליטה עד דאיכא שיטורא דבה דכולהו דהיט' סי'
לכך דמ' לעימך' ויש מפרש' כד' שיהו נטלות בזוג' שיטורא
זוטא דכולהו

סליק מלא דגריסי במס' נדה

הרש' שמשא רעה יוציא דעה יקיים
אידי דתנא חס' רעה יוציא תנא אם רעה יקיים' כשם שכותב
בדמיוה' מה טעם קאמ' כלל' כתי' דוסי' וק' גירושיו' ופקד' שמשא
הרש' לא נקט דוקא דאפי' פקד' ונתחרשה נמי הכי היא' רמז' וק' וק' וק'
לקמיה' נתחרשה' רעה יוציא רעה יקיים' לא מתנא תנא' וק' וק'
ונתחרשה' אע"פ קידושיה' גמור' אפי' רעה יוציא דבג' לא
בענ' דעת' אשה' לא שתהא יודעת לשמור גיטה והא' יודעת'
נשטית' לא יוציא' בג' טעם' שלא ינהא בו מעד' הפקר' נתחרש'
הוא' לאחר קידוש' הוא' לוקי' חס' גמור' היו לא יוציא' עולמית

דבט דעתה איש צעק הא ליכא
מאי שנא חרש וחורש דתקינו להו דבט טשואי דחדשת בת
יבום הוא בר אמר צפדיק דלשל ולקמ נמי במיתא קתני אהילן
אומיבס גבי אשת חרש סמא ישידיש וטשואי לחדש אע
דמא דריתא אי קנינו קני שאי כו דעת וכבחה בשלם
הכי גרסי ומאי שנא שוטה ושוטה דלא תקינו להו דבט טשואי
דתינא שוטה וקט טשואו נשים נשותה פטורות מן החליצה
ומי היבום וכו דתנא שוטה הוא הדי שוטה דקימא תקנתא
דרבנן שדרכ להיות שלום ביתה אפילו חרש וחורש וכל שכן
כשהאחד פקח אבל שוטה אפילו נפקחת ושוטה נפקח אפילו
ביתה וכל שכן שוטה לשוטה כפיפה בערך קופה אחת
ומאי שנא חרש דלא ממאנה ברמיזה ובבאה דקפדיק דלשל
לא איירינן במיאן לא גבי קטנה ואמאי כיו דטשואיה דרבנן
כטשואי קטנה תמא כיומנא ולא נסכי לה הואיל ולשלם
היא יכולה למא נמינא כל ימיו עומד במשה תלויה אבל קטנה
אי טשואיה תלויה לא מקטנתה ולבשתגיל שוב לא תמא
מאי שנא קטנה דאסרה בתרומה אם השיא אתה אמה לכה
ומאי שנא חרשת שלח השיאה אביה בקטנתה שאי טשואיה
טשואי גמורין דלא אכלה בדתה צפדיק העידל יוחס וכו
שייבחה בט אפילו משתגיל ואי אביה מקבל גטה מקבלת
היא וידיעה ואע דקידישיה גמורין הו ודרושיה בלא דעת
הוי גמ עי שהאשה ינאח דריתנה ושלח בדיעה ושלקטנה
בתי של יתומה שטשאת לכה על פי אמה שאוכלת בתרומה
דרבנן כד חוקמנה כהאשה ואילו חרשת לא אכלה מדשבת
לחדשת דתק עסיק בה ואח וקניט קטנה ולא קתני על חדשת
שטשאת משמה שאוכלת בתרומה גזרה חס אלה חס
בה פקח חרשת הקטנה לו משתמה שמאי אטיל בה חרש

ושראליה והאי שיטיא לאן שיטיא מעליא הוא דמה לי פקח
 מה לי הרש בהרשת שמהם אינם טשואין ואם זו מותרת אף זו
 מותרת דלאן בתשטינינהו אבל כולה מטום גזרה שמא יאכל
 כה חרש בפקחתהו דאיכא עליה חיון במיתה שאין כח בטשואין
 להאכילה כדמיתרין במסקנא דמיתא וזהו נקט דיושא שמא
 יאכיל חרש בהרשת ולא נקט שמא יאכיל חרש בפקחת משום
 בפקחת לא מיהלך בפקח בהרשת אלא הרשת אשת חרש מיהלך
 בהרשת אשת פקח והדר מיהלך חרש בעל פקחת בהרש בעל
 הרשת וגרידית ומה דרבנן מטום תרומה דאורייתא הריבוי
 בנבי ומאי שנא קטן דלא תקנו לה רבנן טשואין דקדמי לעיל
 שוטח וקטן שנשאן נשים וכך חרש דלא אתי לעולם לבטל טשואין
 דאורייתא תקנו לה רבנן טשואין כדי שלא יבטל מעשה הפקר
 שיתומה היא ואין לה מיי שמרנה ומאי שנא קטנה דאיתלה
 כטובה כדמפל ומחיל דלקטנה וימאה בנבי יש לה כטובה
 ולא נקט לה לפי שאינה בת דעת ומאה מהמיר עלו לתת לה כטובה
 אבל קטנה אדעא לכל דעת ממאנת לתת לה כטובה אבל קטנה
 אתיחא לכל דעת ממאנת לתת לה כטובה דהא על כרחיה נפקח
 שניה מדבריו סופרים אין לה כטובה דרבנן קנסה כדאמר ר' יוש
 מותרות מלוות מטום דמקח טעות הוא הא קטנה ויבאה
 מדוכחא דמתג דקתג ממאנת שמעינ מינה מטום דעל כחה
 נפקא היא הא הויטאה על כחה יש לה כטובה אפי' כטובה
 לקטנה נשפח נשו אפי' שקט משטותן אי' להם עלהם בלא
 דלא תקן כטובה לאשת חרש דהואיל ואין להם דעתא ותאין
 דראש ותאין ואט' דקתג רבנן טשואין לחרש לא תקנו לה
 כטובה מינה כדמפל לקמי' ויתר משחאיש דיתה לשה כן
 רט' לקמי' מיהלך שפיקחו הרי ה' טשואין שלה גמולין ויש להם
 כטובה מענה ה' אפי' כטובה מאה מענה ולא גרסי' אפי' לזוק

מנכסין מעצמן כתב לה כלל ערך שהרי ח' נטואיה גמורין
הוא ל' ורעה להפסיד להויתר נזוק מנכסין ונמא קנים ליתקון
לה כתובה משום דאם כ' מימנעא ולא מינכסא לה ואמרי
תא' בבדיתא חדש ושוטה שנשא נשים פקחותא' להם
עליהם כלום ארבע מאה זוזי מנכסיה דחדש מא' חכים
כרע מלכין חכם הוא ויפה עשה דלא תמי' הרי מאבדא' חכמין
שא' לה כתובה והוא כתב לה תרתי שפחות ואסותי' בעל
כרחי' לא בגדושי' לא בעני' דעתוכ' לשוטה שמעלה מבת
וחוזר שכ' מהגה השוטים שאינם בושין לא יוציא עולמית
היט בר אוריתא כג' שנתחדש הוא והאיש אינו מוגרש לא
לריטו דבר תורה דכת וכתב ונתן לה מרעתו לא יוציא מדרבנן
דאוריתא מתגרשת מתע
כ' ל' יוחנן בן טרי וכו' לריטו ושלח לריטו דהא כת' ושלחה
מבית' לא לריטו והולכך כי נתחדש או נשטה לא יוציא דא' כ'
דעת לגרש' שהשיאה מציה בקטנותה וקיבל קידושיה' והיו
קידושיה גמורין שיוצאה בגא' אפי' משללה ופקע כח אצ' א'
לאחר מיתת האב דפקע כח אב מקפלתהא את גטה' אמר
ל' חכמ' ל' יוחנן בן טרי אי אתה רואה ל' יוחנן בן גודגא' מעיר
שראה חדשת מתגרשת מנכסא' אביה שהיו נשואין גמורין
אף ז' פקחת ונתחדשה טו' תא' בה נטואיה גמורין ומגרש
בלי יד' עימה דלא בעני' דעתא' גמ'
מגדלות של' יוחנן בן גודגא' שאמ' אפי' במקום גרדושי'
כג' חדשת שהשיאה אביה לא בעני' דעתא' בעשת גרדושי'
אמ' ל' עדים דא' ג' זה שאני נתן לה והיא לא שמעה וחז' אמר
לה לא שמת פקחת כנסי שטר חובה ולא הודיעה שהוא גרשה
הרי זו מגורשת לא אמ' ל' יוחנן בן גודגא' לא בעני' דעת'
בגרדושי' דקתע' חדשת ויצאה בגא' פשיטא דל' יוחנן בן גודגא'

הוא מחמת כסופא הוא בוש הימנה למיטלי גיטור
מתג שני אחיך חדש וכל הריאן
דחוי ושתהם חדש וכו' שתי חדשות כקידוש וכו' קידוש
ואתו קידוש דאשת ומפקע זיקה ואם היו נכדיות יכנסו
יהלוי לא לפי שאין חלוצה נדרש וחדשת שאין באמל
ואחר כך אם ריט להויטא ויטאו נגד דאשת נגד ברמיזה ומפקע
נשואי ידידיה וזיקת אחיו דהוא ברמיזה מוטיב את אשת
נגד דזיקת אחותה מוסרתה עליו ואי כה בקידוש שלחוק
לדחות אחות אשה ואשת אחיו אסורה לשלם דחדש לחי
ולכנס אי אפשר משום אחות אשה כוונת אשת דאח
זיקת אחותה הבאה מכה קידוש גמורין מוסרתה עליו ואי
כה בקידושיו לדחות משום אחות אשה ואשת אחיו בחלוצה
דאחות גמולתה היא ואי כה נגמא ואשת אחיו אסורה לשלם
דחדש לחלוק ולכנס אי אפשר משום אחות אשה טעם דלא
מיתחליק ואי כוונת לשלם דלא אחי נגד ידידיה ומפקע
אחיו דהוא חולץ דהוא פקח ופקח רמיה ונבניה
באמר ואמרה הדר ענך חדש האשה

שלום בית ובינה שאין קטטה בינה בלזמן
שהיו כה דנימא מתכוונת לאסור עיניה עליו ושלום בשלם
שאי שעת חירוס צדיות הים דתימי בדדמי מאומד לבד אם
פירש בגמרא חדש או שני חדשים הואיל ולא חזר הרגל וצטט
דקוחיל ולמן שעת חירוס הוא אי לא דחזיתך דמית חישת
שמך יבא לחזר זמן שישאר ותדא מקן לקלר טראמדי טראמדי
דבה לפי כך נאמרת מת בעל תשא לעצמה אם יש לה
בעים מת בעלי תשצב אם היתה עומדת בחזקת בוס
כך באת בזכה משמע שיש מימם בדכיה לא שבעו שיהא
אשה נאמרת לנשא עלפי עצמה לא בבאה מן הקטור שכן

היה משה כראוי נגד ולא התירו חכמי אב דוגמתו שיהא הדבר
 קרוב לו ומירתתו ולא משקרא אבל ממדינת הים אינה נאמרת
 לא בהווה מעשה שהיה קר היה והוא הדין לכל המקומות
 גם בדמי מאומד לטע דסברא סל דע בכלה דאיקטול
 הוא פלט כמה הונס ואם תמא לז' כיון דשלוס בנה לבינה
 מעיקרא מית ליה ולא אמרה בדמי ואמרת אפי' הכי ליכא
 למסמך זימנא דחזיא דמחו ליה וכו' ואיכא דעבדי ליה ויש סוסי
 שמיא רופאים נמיא ורפאוו סמתיא אספלות דאין מלחמה
 בזמן שיש מלחמה בשלם כי אמרה מת בשלם אפי' סתמא
 לא מהימנא ברכת מתה דמסתמא מת במלחמה קאמרה
 אבל אמרה מת על מטת אפי' מלחמה בשלם זה ימנא דמת בשלם
 דקתה מתה אינה נאמרת הן דאמרי סתמא עד דאמרה מת
 וקברתו שמיא ראון למעלה ברעב וסברא מתה הן וכו' מת
 הולכך למסא אין לאו דאמרא מת וקברתו מפולת גבא
 דוח סעדה והרס כל בתי העיר ומתו שם כל אדם הרבה וצחק
 אשה מאותה העיר ואמרה לפט בתי דין יודעת את שמך על
 גמולותה הן כחומרה מת במלחמה ואינה נאמרת משום
 דאמרה בדמי וכו' שלום נחשים ובערבים דבר אמרי לה
 במלחמה וכו' פסק דבא חמא לזל ספיקא הוא ולחומרה דדין
 והרי הוא במלחמה שיש שלום בית היטתהו בא וסתמא
 שש ואע ברחמי והוא שאר שם ומת אינה נאמרת דאמרי
 לה וכו' כדכר אידי בפל אי מעמיד במסע כז' זינעיה
 שמיא עמה ואי הורג אותה וכיון דמלחמה קטעה היא ואיהי
 הואי בהדיה ולא אמרה בדמי לא נטה וחזיא ליה דמית דאיה
 לא מסתמא בגטתה בכיתת חזו גברא חזו גברא ראו
 הנשקה באש גברא חרובא דשרי אדם נשקה ומושלך דמית
 דידא דשדיא מציא אצל פסתי אדם עד אהד שמי מת בשלם

במלחמה זכות דסטח ליה לא גרסי והכי גרסי טו דאמרה
לא דיקא ומינעבא מיס במלחמה דמי דאיכא צמיג בדמי
ומאה נשי כעד אחד דמו כלל דעתקענא דלכא מהימנא וואו
מדאודיתא כמו שתקע בעד אחד ותפדה משום דאמרה שטענ
השיאל את שותיה משתאסורה ואפי' נש עדים כשרים
שטענ יש לם שמא טענ בעד זה ויצא בעד אחר מיס שמי
לקס סוף מפל בכל בעדא כל שטמא וואו וואה מארבע רוחותו
לא היכי דמי הכא בא דאמר אסקוהו ולא תמרו אחרים
מלמא הוא דמי להאי דתאמר נמי סימנא חו ליה במקום
פלט דאי לא סימנא חישין דיכלא אחרים נעו שהמים מעס
יערת האדם ואינן טרי כל כך ולכך שותיה מותרות אצל במלחמה
לא איפשיטא מידי אי עד אחד נאמי לום מת במלחמה אע"פ דלא
אמי סימנא אע"פ דלא אמי אסקוה קמאי וחזיתיה דמית דמסתמא לא
משקר או דיכלא או חזיתיה לאלתר לפי ששויי הסימנא השתת
ודיכלא אחרים נעו ואפי' שנים עדים כשרים לא היו נאמנים אם
לא ראו לאלתר שהוץ אום מ' הים ההוא גברא דאפקי שומי
בעדים הסקידם אצל ליכא למימר מיהו דאי בעי אמי לא היו דברים
מעולם כי אם נמי שקלתינו מהימנא שקלתינו כבד החזרתם
אמי ליה מפקדי והא כן אסקוהא כן וכך סאי היו שם ובחביתא
דמיא ועדיה אצלך בחביתא ובדוק בה ותמיא כח שטענא אמי
ליה נפקי דידך שקלתינו והנך אחרים נעו ושליה הית שמי
הכא חתנא לשל שהשיאל את שותיה ותרינא דאמרי סימנא
ולא אמרי אחרים נעו וסימנא הכי אחרים גבי שומאמר הית
אמרי הני קמאי נעו אתרמוי אתרמי ליה שמא מית החבית
יודעי מיי חישין לתרי ותתק' היכא דלא הוחזקו תרי יתק' שמי
בעיר אחת או לא חישין אביי חישין דכל כמה דלא בליקט
אי איכא תרי יתק' מקורטבא לאספמיא הוחזקו הוא וחישין

דינא יתקן מחליטא הוא דשכיב ולא בעלה שלזן דבא אמי לא חשיב
 הואיל ולא הוחזקו אכל היכא דהוחזקו מודי כדאמרין ^{לגבי} כההוא
 גטא דאשתכח וכו' אם איתא יברך כל העולם כולו מי בעי ליה
 דשמש אדורענא אחד היה בנהרדשא והלך לו שם מיין בדלשא
 הוחזקו פלגי מחגרא חגרא גבן היה בנהרדשא וצטא ^{אשתכח}
 כסודא הכא לא חשיב לתרי ענא דאי בודקה כולה בנהרדשא ^{והא}
 ענא מחגרא ליכא למיחש דהא אמרי שהדי לפי שבעלה שלזן
 האשה התבשרה ודאי כתב ושלח הוא ותינשא ואביי לא
 דלמא אזיל לעלמא ודיקא הוא מיניךך באותו מקום והוא
 אי בודק הכא חשיב לגבי איסורא הואיל והוחזק איש אחד בעירו
 אע"ג דאמרי שהדי דהוה בנהרדשא כההוא יומא דאימור ^{לגמלא}
 פדחא אזיל לסודא מי גמולוהלך כטור פורה בקפיעה על ידי
 שם קפיעה לזה ארץ מילי מסד דברי הגא מסד בנהרדשא ^{מספ}
 והם כתבו כסודא ואחר מקום כתיבת הגא כתבו שילן והיינו ^{מקומות}
 באומדת לבעלה רגלה לזכר לו גרשתא דהא ודאי סמיא ליה לא
 היו דברים מעולם לפיכך הוחזקה דסמיא ליה עד אחד בקטטה
 מהו קטטה ביט לבינה והלך למדינתהים זכא עד אחד ואמית
 בעלזך מי מהימא או לא טעמ' דעדא דמהימא משום מיילתא
 דעבידא לאיגלויי ולא משקר הכא נמי לא משקר אד דינא טעמ'
 דעד אחד משום דדיקא ומינכא והכא טור דאית לה קטטה ^{בדיה}
 לא דיקא ומינכא תיקן מתנא
 ותנא כתובה עלפיה שאהא לאו דוקא אחי דהוא הדין נמי
 אם יש לו בנים לבעלה ואמרה מת אי הבנים נכסין לבעלה
 בעלה לחלוק ולמכור עלפיה דדחא אמר עלפי שנים עדים וכתבם
 אי לו בנים ויש לו אחי אבל לגבי נשואי ידיה הוא דאקלו דבין
 משום עמורה מספר כתובתה למיוד דמי שנשאת לאהרן
 כתובתה והרי נשאת

ג

זכה בנחלת אחיו הקדשו דנוטלת כבודתה על פיה משמשות
כבודתה שאם תשא לאחד תטול מה שכתוב ליכי והרי נשאת
יקום על שם אחיו דרשי כל כי יקום לנחלה אדעתא דכבודתה
ובאפוקי ממנוא שהרי בעני כלמיני דאית ליה לאיני שופר ושקר
אדעתא דנשואי איתא ושריני לה וכו' דשריני לה שקלא נמי כבודתה
דמספר כבודתה נגמור הכא ודאי אדעתא דכבודתה איתא דהא
תנו לי כבודתי קאמרה והדר התירונו להשא דלא ידעא צמא
דכי ושהזכירה נשואי גלא דעתא דלמשדיה איתא דהא אמרי
דרשא תנו לי כבודתי שמא כסבורה קיש שזו התרתה והכי קאמרה
תנו לי כבודתה ובכך תתירונו לנשא וקלקא בתיקן ועבדינן לה
לחזן מתני מחמורתה ובתחמורתה
כול שונאות אותה ומתבטלת לקלקלה חמורתה שונאה אותה
בכבודתה ואכיל כל יגיעי עמלי וכו' בתחמורתה אומרת
כל עמלאמי ואבי ואני אדהו יבמתה אשת אחי בעלה אשתה
שמתיראה שלא ימות בעלה ותהיה עריתה בת בעלה אומרת
באה במקום אמה ואוכלת כל עמלה מה כי יגא למיתה דאמרי
דפרקא קאמרי דגוי אף השנים שאני נאמרת לוי מית בעלה
נאמרת להביא גטה ממדינת הים ואלעזר דעליה סמיכי דיעיבות
לוי בפני נפתח ופני נחתה שהכתב מוכיח בתבנה ואמרי
אעיקר כבודתה עד אומ' מית ונשאת בג' מקשי שיהיה
לה עד אומ' מית ושנים אומ' לאמיתוכ' בג' מקשי פשיטא
לה אחת אומ' מית שתי נשים יצרות שבאו ממדינת הים
אחת אומ' בעלי מית ויצרתה אומ' לא מית זו שאמרה מית
ותטול כבודתה אומ' שבאה היצרה שאומרת לא מית קודם
בית דין את הראשונה אפי' הכי תשא לכתלה משום דהא
לא דמיא לגד אומ' לא מית דהחזא עד ראוי לעדות הוא והחזק
האי עד ראשו וקאמ' מית הוי עד אחד בהכחשה ועד א' בהכחשה

איתן נאמן אבל הכא יצרת היא דקאמרה לא מת ויש לחוש שמא
לעבא איתנה הולך איך אנו חוששין לדבריה ונתנא לסתתלה וזו
שאומרת לה מת לא תנשא ולא תטול כתובה דהא שויתה לעשה
התיבה דאיסורא הואיל וה מבחשות וכו' ובגמ' מוקי דפליג
ל' מאיר נמי בדיושא דזו שאמרה מת לא תנשא הואיל וה צרתה
מבחישה הוי' ל' וזו מודות וכו' הא אחרת מודה ואחר
אינה מודה לא ינשא שמה לא האחרת וסתמא דיושא ה'ט
ל' יהודה וק' שמעון אשה אומרת מת כלה אשה נכדית אשה
אומרת לא מת הרי זו לא תנשא כלום הואיל ונאה שניה קודם
שיקדוה על פי ראשונה הרי זו לא תנשא דמקריא עד א' נכדשה
כיון דטלה דע עדות נטהו לגבי האי ועכשין מבחישי' זו את זו
מזקמני' להא אחזקתה קמית ובגמ' מוקי להא סיפא מ' אשה אומ'
מת ואשה אומ' לא מת צדיות וסתמא כל מאיר ואי' הלכה
כל מאיר לא אחרת שאומ' מת תנשא ואחרת שאומ' לא מת לא
תנשא כסתמא דדיושא גמ' ל' יהודה מוסיף א'
אשת אב והכנה טעמ' דל' יהודה שהוירך להוסיף דאשת אב
אינה ככלל בת דבעל דבשלא בת דבעל סנא גבת דבעל וכו'
הכנה אינה ככלל החמות דבשלא חמות סנא לה לכה דאמרה
קא אכלה יגעי אלא כה מאי טעמ' סנא לה לחמות א' מ'טעם
אחר קא אמי' ל' יהודה אשת אב סנא לה לכה דבעל דמ'טעם
כל דעבדא וכו' כלה סנא לה לחמות דממלא לה מיל' לכה
ואי' לאו האי טעמ' לא הויא אשת אב ככלל בת דבעל וכו' הכנה
ככלל החמות ולית ליה ל' יהודה כמים הפסיק לפנים וכו' דההיא
בדברי תורה כתי' לפי פסם ועב שאתה ותי' לטובה לכך עומד לך
להשמיד גידקא אס' יגעת ומינא ואס' לאו לא תמינא ל'ט' אה
אס' דנו מס' ציד לו פנים מחכים ואס' לאו איט מחכים מרבו
ולב' סבירא להו כיון דבת דבעל שוטה לאשתה אב מסתמיא

אשתהאב שונאה ופסיון שהחמות שונאה לכלה דכלה נמי שונאה
להמות ולא היתירך להזכירה במשנה וזהו שם משום דכתיב כמין
לפנים וכו' כמין הללו שאדם ערפה בהם ודומה בהם פנים נפשו
הוא שוה להם שוה חיות ואם הוא עתה הם עתהמות כן לבהאדם לאדם
אחד אם הוא אזהב מתזה גם זה מזהב ואם הוא שונא גס הוא שונא
הרי כן שנים הרי הוא חסוד טעם הרי קאמי עד אומ' לית
לשם אבסופא דקתני עד אומ' מת עד אומ' למת לא תשא
קא מיירי בשלח התורה עד ל' לשם ואכתי לא החזקת עד למא
בשט עדים והא דקאמרינן לא תנח מרגשיה הרינן דקא
התורה קודם שיבוא עד השני המכחישו אבל כח קודם שהתורה
מורה שלא דלא פמכין שקמא דלא אהשי' טעה דתרי עד אומ'
מת ושנים אומ' לא מת אע"פ ששאת תנא פשוטא דמור
דלג' תרי לא חשיב חדו כגילולא אמרי' תרי ותר' טעה כל מקום
שהאמירה תורה עד אחד אי שם עדות תורה דכי היכי דחד
פסול עדות נמי חשיב' הולכך הלך אחד לז' עדות אי' ע"כ
לכדוק אם כשר' אם פסול' וע"כ שיתג' נשים כאיש אחד בשנים
שהחישו עד אחד ואמרו לא מת שא אוק' בשני אישים כאיש
אחד בשנים בטל ואפי' משאת תנא כל היכא דאתא עד
משקלא והתורה עליו אפי' מאה נשים בעד אחד דמיא
וכי היכי דתנא בטל דאמרי' ראשו דרי הוי' כשנים ואי' דכיו
שלא צמח' שנים מאה נשים נמי בטל' לגביה וכו' הא לא
לא משמש' צמח' תנא בטל מתג' דקתני אע"פ ששאת
בג' דתנא אישה מעירך א' משאת על פיה ואשמש' מתג'
עליו שתי נשים הנאות אחרי כן ולא מוקמינן קמייתא במקום
עד כשר אע"פ דאחשיב' דתרי למשיייה על פומיה כפ' למת
ופלג' דמו' בעד מוקמת מת והתורה להנשא ובא אחד ואי' לא
מת דאמרי' במת' לא תנח כהתירי' ראשון מימי קמל' בפסול'

עדות דאז, שנים שאם מתהיו פסול עדות ואם שני דאז עד
 אחד אולי מתו עד א אולי לא מת לא תשא האויל והוסח ^{ממנו}
 דאחשבינה כתיי והתרע אשה זו שלפיו גבי שנים אולי מת
 פסול עדות לא אמרי דאז עד אחד ומכחיש להו כלזמי שלא
 התרע עלפיהם אלא הלך אחד רוב עדות ותשא ^{היה} הך ^{מלש}
 גבי דני דאמר עד א אולי מת ושנים אולי לא מת ^{אולי} דאחשבינה
 כתיי וכל שכן היכא ולא אחשבינה לחומרא כי הך בבא עד
 אולי מת ושנים אולי לא מת ^{מפני} שעשאתה ^{מפני} אולי לא לקולא כיון
 הכא דקדמי ^{מפני} אולי לא מת ותשא לא מתא בעי דיכא ליה
 דאז עד שתיקא פשיטא לך דלא תשא בעדות חבדתה ^{אולי}
 ליה לא שמו שני דהיכא דמכחיש ליה גבי לא תשא דמקו ^{כיון}
 דאזמי וכו' ערערא גליא דעתה כל יגדורי ליה קא אתא ליה
 שלא תשא ותביעות נפשה עם פלשתיים הוא דעסא הולך אפי'
 היא תשתי קמל מתו ^{ועיניה} אסורה
 שאינה ראיה לה עד על עדתה ואינה טענת עלפיה היתה ^{היתה}
 צוה שכל לכה תאכל בתרומה בחזקת שבעה קנים ואינה
 חוששת לעדות עדתה עד שתהא אסורה לנשא שמה היא
 הוא ואסורה לאכל בתרומה שמה מת דאז ליה הכא והכא
 לחומרא להוציאה מידי עברה תשא ותטול טענה עלפיה
 והמותה אסורה שאי כלק מעידה לחמותה ^{אולי} דאמרה דאז
 מת בעל דתקע לה עד כזות והוא עבדית ^{אפי'} הכי לא היה ימנא
 בדאמר כגו הא לא בעה מאית ולא חמיה מאית והא דקאמרה
 הכי לתקולא דחמותה קא מיכוונא קבדא לבתר שעתא לא תוית
 תשדך היתה החמות בתי לכה מפל כגו דיעדיכי ל טרפון
 ול עקיבה לא יפלו עתרת דאי איתג הך קמיתא בהך קאמי ל
 טרפון ותאכל בתרומה שמה היא הוה משום דאיכא למימר ודאי
 משקדא הך דקאמרה מית בעל דתא מיכוונא לתקולא עתרת

משום שצדקה דאמרה דעבדא לה שמשמשת עם בעלה ומפסידה
אכל המותר דכמה לא סמך לה לא משום דמי צדקה לה כמי דאמרה
לצדקה אימ' מוודי' ליה ול' עקיצה דלא תאכל דתרומה דכמה דלא
וודאי מית' בעל המותר דלא מיטווא לקלקלה דהא לא סמך לה כמי
דאי קמל' ואי מיתמר בהא דהא קמל' עקיצה אכל בהך אימ' מוודה
ל'ה ל' טרפ' עדיפה מתע' קידש אחת וכו'
אמרי דאיירי פלוגתא דל' עקיצה ול' טרפ' בעדות עדות דקא סבר
ל' עקיצה לא חזו הדרך מו' טראט מידי עבירה נקט נמי להא דאמרי
ואידי' חד טעם הוא' מניח טעמה במקום שכותב' כטובה מן
האי' דוס' עסי' קי' מידי עבירה גמל גמ' ומאי דקידש דקתע'
במתע' קידש בביאה הוא דקאמל' טרפ' מניח טעמה ביניהן ומסתע'
ול' עקיצה משלם טעמה לבד אחת ואחת אכל קידש בלי צדקה
לכול' על' מניח טעמה ביניהן ומסתע' כמפל' בביתא וטעם לקמן
על' עקידש וכו' משום דלא קידש בביאה ולא עבר איסורא דד' מילגד
אמרי דמקדש בביאה על' שבעל דעבר איסורא על' שלקח דלא
איסורא שלא חזל' מתע' ואחר כך מת' כלא
נאמנת דלא מפקא נפשה מחזקה קמיתא ומעיקרא כשהלכה לא
היתה זקוקה ל' כ' כלא עבשו' אינה נאמנת להתיבם כיון דמפקא
נפשה מחזקה קמיתא ומעב' חושש' לצדקיה וחולעת' עת' ל' כן
כשהלכה לא היה לה כן וצחזקת עתירה ל' כ' ואחר כך מת' בעל'
נאמנת' ומותרת להתיבם דהא צחזקת' כ' כ' הלכה מת' בעל'
ואחר כך מת' בעל' אי' נאמנת' ואסורה לשוק' ואעפ' לצדקה
נפשה מחזקה קמיתא וחולעת' ולא מת' צמת' עת' ל' יצ' עבשו'
אומרת שחמיה היה לו צ' צמדי' עת' הים' ואומרת שמת' בעלה
כך מת' ה' כ' כ' מת' במה' ואחר כך מת' בעלה נאמנת דצחזקת'
זקוקה הלכה והשתא נמי אינה זקוקה אכלה הים' ובעלה
ויצמה למדי' עת' הים' שהיתה צחזקת' שתזקק' ל' כ' כי אמרה מת'

יבמה אינה נאמרת. שאיך האשה נאמרת לזכר מרת צמי ^{שמשא}
 כלום לעצמה היכא דמיכרא בחזקתו כוס עומדת. וכי אמר
 צמתי מת בעלי תשא ^{לעל} הני מיני היכא דקמיא בחזקת ^{על}
 ולא מתה אחרת שתבא לביתה עד דאיכא תרי שהדי ^{משני}
 דאי דכד שבערה פחות משנים והכא ליכא שני שהא דליהקון
 דכד דתהיה נאמרת לדי יכולה לישא לטלי ^{על} חוץ ואיך האש
 נאמ ^{לז} מת אחי שייכס אתא שתי דילי דחיס ליה הוצרכא
 שרי ליה לזכר לא בעדים כשרים ולא מתה אשת שישא אחרת
 דהא ליכא שני ^{גמ} המזכה גמ לא שתי
 שעשה שליח לקבל וזיכהו לה על ידי שליח שתתגרש מעבד ^{כאן}
 שמתה ואקדש שהגע גמ ליה ^{על} במקום יכס שיש לאשה ^{על}
 לפטרה ממוט ^{על} דשליח במקום יכס והוא בא לגדשה פשיטא ^{על}
 מוגדש עד שיגע גמ ליה ^{על} דאיך האיש עושה שליח לקבלה לפי
 שחוב הוא לה ואיך חב לאדם שלא צפנו ^{על} כיון דסניא ליה לזכר
 וחוששי ^{על} לדבריה מדקתני מתג ^{על} צדויהו חוששי ^{על} כיוצאה בחזקת
 לשוק ובאה והחזיקה עצמה לזכר וקתני חוששי ^{על} ולא אמר אוקמה
 אחזקה ותינשא ^{על} דהא ודאי משקלא ומשום דלחמא ליה ^{על} אוקמה
 אל לא מחזקת ליה באוהבת ומדקתני כיוצאה בחזקתה בסאה
 והחזיקה לעצמה לשוק ^{על} בגו עית ליה ^{על} ומת בעלי ואמר כך מת
 בע ^{על} וקתני חוששי ^{על} ולא תניבם ^{על} ולא אמרין ^{על} ודאי משקלא ^{על} אכוס
 דסניא ליה אמרין אל זמני ^{על} דלא סניא ליה ^{על} אלא משקלא ^{על} וזכי
 מזכה גמ נמי משקלא ^{על} אי דחמא ליה ^{על} וחוב הוא לה או קניא ליה
 וזכות היא לה ותחטין ^{על} ולא תניבם ^{על} במקום קטטה שהיה לה קטטה
 נחא דגופה ^{על} תשמיש עדיף לה ^{על} וחוב הוא לה ^{על} ואינה מארשת ^{על} טר
 טגוף ^{על} דלא ^{על} דן ^{על} שנים ^{על} גופים ^{על} שנים
 סליף ^{על} פקדא ^{על} דהא ^{על} שהל
 ויעתה וכו' לא תשא החמיל וכלא ^{על} ננים ^{על} יתא ^{על} בעלה ^{על} ולא תניבם

האשה שהל
 סליף פקדא דהא שהל

שמה ילדה עתה וצמר פריך אמאי לא תנשא תחלוץ ותנשא ממנה
היא עתה בגו' בני מאי היא עתה ומתוך האי קאמט' לה' א'
הוא היש' אבל לעדה אחרית לא חשיב' אס' דא' עדים' א'
עתה משוברת אינה חוששת שמה א' שה אחרתשא ומוותרת
היתה לה חמות במדינתהים וכשיצאת לא היה לה ב' וא' בם לז'
אינה חוששת שמה נתת לה יבם ומ' דחי' ש' לשל שמה ידה
עתה התם הוא דכלמה דילדה עתה ב' זכר ב' עתה מפית לה לה'
מיבם' אבל חמות דאי נמי ילדה לא חזיקת לה לה' א' אס' כ'
זכר לפלו' האי לא חשיב' שמה ילדה וזכר היה בגו' מוק' רישא
וספא' דמאיר דחיי' למעוט' ורוב נשים מתעברות ויוולדות
מפילות רישא חזקה מית' לה לבום ורובא מית' לה לה' לשוק
ד' רוב נשים מתעברות ויוולדות והרי ילדה עתה ונפטר' ונפטר'
לא עדין כרובא דנ' א' מתרה הולך לא תתבם ולשוק' מי לא
כל' מאיר דחיי' למי עט' ספא' מוקימ' חזקה לשוק' אהרי' כל'
יבם היתה תחלה כשיצאת ורובא לשוק' דאי נמי תעברת
שמה עתה היתה או נפל דרוב עובדים נפלים ונכות כדאמר' בג'
דמח' דלד' קיימה עתה ה' ומעוט עובדים נפלים הו' זכרים
וקיימה מעוטא לג' ולדת' והכא איכא נמי חזקה לשוק' דמיר'
נמי לה ש' דמיעוטא דזכרים הו' להו מעוטא דמעוט'
יצאת מל' והו' ש' דשמה זכר הוא' דל' מאיר קת' לה דחיי'
למיעוט' ל' יהוש' שאו' אינה חוששת' דלא חיי' למיעוט' ב'
דאיכא למימר שמה הקילה ואם תמית' לז' שלא הפילה
שמה עתה היא הולך הו' להו זכרים מעוטא ולא חשיב' למיעוט'
וג' ולעולם צנוהיה ותחלוץ ממנה נפ' ותנשא
לשוק' למעמה שלה בשביל שצמח ממנה' א' חדשים דכלה' שים
עריכות להמ' שלה חדשים ומ' בעלה מת במדינתהים דל' לה
למיה' דשמה מעוברת הו' דה' חזקה וא' יא' עריכות להמ' מתין

כדאמר דהחולץ הלכה כול עדיכות להמתין להצרתה תשעה
בשביעל הצרתה שמא מצורתה היא והולך שלקיימה ואי חליצה
פוטרתה לזו לא ולד פוטרה והולך איט פוטרי עד שיצא לארץ
והדרחולצת ממנה נפטר אם צרתה ילדה בן קיימה הרי נפטר
ולא היתה עדיכה לחליצה זו ואם לאו הרי חליצה זו פוטרתה וכן
תנשא מייד לאחר חליצה זו להצרתה לכולם בשביעל הצרתה יצא
להמות לכולם עד שתעאם יש לה ולד אם לאו ותחליץ לאחר
תשעה ממה נפטר ותנשא כד פרישית מצריכה כדזו להכריז
שלא היתה חליצה ומותרת לכהונה מתנ
שתי יצמות נשואות שני אחי ואי שם אחד אחד מפני בעלה
שלזו שהיא יצמה וזקוקה לו ואעפ שאשת אומרת מת אינה
נאמנת לנשא זו על פיה שאי יצמה משידה להצרתה שהיא
אחת מחמיס נשים שאי נאמנות להעידה לזו עדים שמת
בעלה זו שיש לה עדים אסורה מפני יצמה דעדים מאי מהט
לה היא נמי מהימנא לזו מת בעלי וזו שאי לה עדים מותרת
שהרי בשביעל בעלה אינה נאסרת שהיא נאמנת לזו מת בעלי
ובשביעל יצמה נמי לא שהרי יש עדים שמת לזו בעים ולזו
בעים ואי עדים לא לזו ולא לזו את שיש לה בעים מותרת וכן
נתיבמו שהיה להם כא שני יצמי ונתיבמו שהאשה נאמנה
מת בעלי ונתיבם ולעט יבום לא הוצרכה זו לעדותה שלזו
וארישאקאי שאי להם לא עדים ולא בעים ומתו היצמי
אסורות להנשא לשוק זו מפני בעלה הראשון שלזו וזו מפני
בעלה הראשון שלזו שמא עדי חיים הם ואעפ שישא
ליצמי בהזקק שמתו בעליהם אינו יצמי נאמנת אצל בעל
כשינשא לשוק נמצא עדות שלזו מושל לזו ואי יצמות יצדות
זו לזו משום עד התר דינא ללקולא מתבואה ואעפ שהיא
עצמה נמי מתקלקלת אינה חוששת דתמות נפשי עם פלגיה

קא עבדא הוא ליהודי ליכמי בחזקת שמיט בעלה תו לא מיתרין
דעוהו לשמא חיים דאי אשה מתקנות עימה בשביל חסדה
תוב מתו איז מעיד על האיש שמת לא חסד ראו דמור
פרטן פטו עם חוטמו שיכול להכיר שזה הוא אבל לא ראוהו
פטו או שטעל חוטמו איז מעיד להשיא את אשתו שמיט
הוא ואפי' ראוהו מאידך לשו' גודו אינא מותרת ומלא פנים
וחבורות חדש או שלא על צרכה או חיה דורסט ואוכלת ב'
מעיד עד שיראו בן שמשא נפשה ואיז מעיד לא עד ג' ימים אם
ראוהו בתוך ג' למיתתו מעיד עליו אבל אם לא ראוהו לא עד מאר
ששה ימים ח' שנים שמיט שעתא מראה פטו ואיז חסד
ל' יהודה צבא אוב' פלהאס וכ' יסלך אדם שממהר להנח
משאר אדם כגון אדם שמיט ונש' לך מקום שהחמה מנעת
ינתי ואדם ממהר להסדח ולהשתנות ונש' לך שעה שהשולח חמת
והמת ממהר להסדח ולהשתנות בנש' ל' יהודה צבא לקול
פלי' דקאמ' תנא קמא איז מעיד לא עד ג' ימים ואתא ל' יהודה
למיימר יס' לך אדם או מקום או שעה שאינו ממהר להנח ולהשתנות
ויכול להשיד אפילו לאחר ג' ימים או להומרא פלי' דקאמ' תנא
קמא עד ג' ימים ואתא איהו למיימר פלי' תוך ג' מעיד
ופשיט לקולא והדר דאחי' ג'
פדחת מתה
פניהם ענתה כס' העידה להם למא' איז עדות בשאר הגוה
בהכרתם דכולי עלמ' סימט דרבנ' כלום כשאט מחזירי
מבדק בסימט שאיט מוזהק תתעבא דרבנ' הות לפי שאין רוב
העולם יודע קימי מוזהק בכלמה שיש להם ואם נעיד להם
סימט מוזהק לאתהא מבדה יומא מתחת יד המוניה לשולם
הולכך תקיט שאפי' בסימט שאיט מוזהק נהזירה לו וקימי ל'
הפקד בית דין הפקד ומשום הכי דוקא צמינוא הוה דתקו רבנ'
דל' הו' סימט שאיט מוזהק אבל צבי איסורא מוקמוהו ד' אורא

דבשני קימנו מוכהקן ודרשא דאף השמלה לאו לקימוני אתא
לתבשע והתם מפל לה לא שסדחיה אוכלת בו אי מעיד עלי
שא בירכותיו וכיוצא בה במקום שאי הנפש יוצאה אבל ממקום
שהנפש יוצאה ממנו כגון הושט והקנה מעיד עלי שאפי' לו
לא אכלה יותר מאותו דבר שראוהו הם היה מת בו לאחר שעה
וכל שכן שיש לחוש שלא פירטה ממנו עד שיצא נשמתו! וזה
הנשהט מעיד עלי דסופו למוות מיד חרי אלו יכתבו ויתנו
למה בחי מחזקין ליה ומשני חי הוא לפיכך גטו גטו וסופו
למוות לפיכך מעיד כי מצמת צמתי לגוף עומתו יטחצנים
ואי מנחני לגפוח ולהשתנות לבתר חמשה יומי שנפלט
בשעתא דמסקנה כלומתבך שעה מהים אבל אי אשתה
מתפיה תפח לאחר שמגלי אתו לבשה ומשעת עזרת
מת' שיש להם סוף לתקן מפל היכר דאמי
אשתו חסודה שמא לאחר פרישותו משם יצא והלך לו דסבך
ל מאיר אדם יכול לחיות ולשהות במים יום או יומים לבד
מים שיש להם סוף הם לאחר ג' ימים אם יכול לחיות וצמי
בבדינתו אמרו לו לו מאיר אי מזכירי מעשה נשים ופיל
בגמי שלא יש ג' ימים וכ' עמי ב' שעה ג' ימים במים גם
נשהט לו ופליג ל' יום ואם אשתו מותרת דקסבר אי אדם
יכול לשהות במים כל כך ואי משני שמא יצא לאחר מ' יום
השאל דהא אי נפיק הו' חזו ליה אבל במים אי להם סוף וזה
ל' יום דחסודה שמא יצא לאחר למרחוק ולא ראוהו ומצינו
דאיה לרבין ממערה דמים שיש להם סוף הם מ' הארכובה
ולמעלה אי יכול אפי' יצא משם דחי הוא וסופו למוות מהר אפי'
למא דמי טרפה היה הכח כיו דמים נגזר במכה מחזיקות
ומאדילות כח המכה ומרוב הכח אי יכול לחיות כי אם זמן
מועט ג' אגמא דסמקי מקום אדם כיו דמי

וקיימי במים שיש להם סוף דאמרו כלום כיון שהעומדות במקומן
 ואינם מייסדיים במים שיש להם סוף דאמרו לפי שאינם יכולים לשוט
 בתוכן למד חוק הולבך אם איתה דם נקו הוא חזו לה גלי אשפולך
 למקום דחוק ומשם יתא לא יאונה ליעיך כלום שאלה באתתקלה
 לידו שלב לעדות אחרת שיה וואושה כרוב יושף תאשעת היתה
 מן המכשול על שנקלע עיה מן שמואל למחילה שדניס ^{החוט}
 סמוך לשפת היר בן למטה מן המים צי למעלה מן המים צדקה
 ויכול לשהות שם יום או יומים ושמה יום מחר יתא וילך לו
 לא שכיחא לפי שאין שם ריבוי דגים ולא דגים גדולים כמו שיש
 בים וצעהרות שיכול ללחטוט כל כך נעשיתי לו דמשי כלום
 הטפלת לו דמשי ועבר הגל על גבי והלך לו יענה להם רחמן
 ידחה מפני השנה ולא יתגרה בהם לגב מריות אי מצידיו עליו
 דשמא לא היו רעבי דמותו שבה ולא מכלוהן מעידי על דמא
 אי יתא שדוקן כשעל עליה ואי אפשר שאלה נאכזה מכל גב
 אריות רחב ואיט עומד עליה לידה מלאה יי ושמי מר ותחת
 על האור מופת הוא מבטיר כשעל אדם לטכו ותה שמע על
 האור והצעיר יותר ויותר ולא שבתה רתחת הורה ועמקו רגשו
 ולא יכול לנאת ומת מפני שהוא מכבה פשנתה על האור כיבהו
 ואעפ שאל יכול לנא לאמת שעתקרה דעתו ושבתה רתחתה
 כשכבה האם סופו מבטיר דרך בקעת כשמכבי אותה ^{במים}
 להיות חוזרת ודולקת יותר מתחלתה ^{מתה}

שפי שמעמק השמים שאלה היו מתבוננות לה עיד ליו ויכול ללך
 ולהעיד את אשתו כי שהוא מתבונן לעדות כי שאי מתבונן לעדות
 קמימורא בעלמ חגב או נמלה יהמא ^{גב}
 התינקות והעלו לו שם איש פלוט כדרך שהתינקות משחקין
 ומשע כד וכך דבן וכו' ומאחר שם פלוט פלוט קוטטא קאמר
 ולא שחקין משיח לפי תומן כלום לפי שהוא מספר והולך מה

שאירע לו בדרך ולחברו חיוני שם האיש מזה איכא בי חומא
 מאי איכא מאנשי ביתי שישמע דברי ולא היה שוקאיש שאל
 מימנו מתחלה וגם הוא לא היתה לוועט להתיר אשתו לא שבא
 להודיע צערו שהיה מצטער על חברו. לפי שה זריזא גבור
 וישראליהו המלכים מכלה כוורי לחמוץ היה מצטער ליו
 מדבוריה דרב נחמך דאמ' אכלה כוורי ולא אמ' מי יתעלה
 וינצל מלוא דביתו ומ' עיבא קטול אססתא קיער שחת
 לבהמתא שמינה דביתו דההוא דאמ' גי עליה קטלתי פירות
 הללו של עד לה ה' כלום פירות נאיתהם והם משוכחין פירות
 מילין קצת שלעזקה ה' שם עיר אחת מאריך ימים ואם היה גי
 זה בחוץ לאריך ומשנה ואמ' מעזיקה ה' מ' חושש' לומר
 אמתה דברי ושמא לא נעשה ויש מכללן לא להשית
 מקחו והכח נמי לא נטבול גי זה לא נאיים על זה שימטלו
 מקסו לבהמותו הבז על יהודי הספר לעגמות נפש הוא
 קולר חבורה לרכוס ביתת כשבאת צמיר ישיאן ארז
 אשתו שאפי' יאמרו הם שחגוהו בדי נאמני דלא עבדי בית
 די' יש להתפאר בזה אם לא היה ברור אבל בית די' של אומ' העו
 עבדי להתפאר ולהתגדל בדברי סתק בדי להטיל אימת על
 הדביות ואם דקמ' כל משיח לפי תעמו הימוץ מהימין
 הני מילי מילתא דלא שייך זה כלום שאי' לחשוד אותה ביונות
 עדות שמעיד לשם כבוד עממו התם הוא דאמ' מכל הכח
 די' של אומ' העו אף משיח' לפי תעמו א' נאמט
 מרת עלפי בתי קול' ישמע קול' נענקות
 פלוג מית ולא דא אדם גמ' וילג' שד הוא שרועה
 להטעות שר' לו דמות אדם מתחלה כשיעקן שד יש לו
 טפלים ובג' מקשי איהו נמי לאדם מדמו ומת' דחאזנה
 בבואה ומקשי איהו נמי בבואה מית להו ומתריץ דחזו להו

בצואה דבצואה דגמירי בצואה אית להו בצואה דבצואה לית להו
דילמ יתרה היא שטא אשה במקום אחר וצאה לקטלה והלכה
בשעת הקטנה שאדם מסוכן כל מי שהיה מושך בצור ואם כל
הזומע קולו יכתוב גט לאשתו כותבי וטותי וסמכתי עליה בכל
דבריו שאם יצא הוא פלוני בצל'ה הכא נמי בשעת הקטנה דמיא
שאם לא תאמינה לא תמינה אחר המילה את חברו בשטר
גבה מנכסים משועבדים שהרי יש לו קול וקטוחות אפיה ויטו
אפסידו ויפשיהו דלא יאמינו להו למצב מצבא דאית ליה
בעל חוב שכל קרקעותיו משועבדי לו תהיה יוכל מלווה על
פה מעט שיש שם עדים לית ליה קלא דכן דלא היו רשאי לתב
עלו לא היו יכולי להודיע לחביריהם שיש לפלוני חוב על פלוני
והולך כיון דלא יאפסידו הקטוחות ממך ממך ואי רשאי לזרז
מיה' תני ההשוכן מפורשתים זאת אומרת חוזר על המשנה
אילו היו הפסולי' משחק בקוביא וכו' זה הכלל כל עדות שאין
האשה כשרה לה אף אינ' כשרי' לה' האי עדות שהאשה כשרה
ה' כשרים לה וקאמי דבמשא זאת אומרת וכו' הכי סבירא ליה
לרב משא הא דייקין הא עדות שהאשה כשרה לה אף הם
כשרים לה אמשחק בקוביא ואמפריהי' וזניס להודיעו הפסולי'
מדבריהם אבל מילה בדבית וסוהרי שביעית ופסולי' עדות
דאורייתא טעו פסולי' לעדות אשה שה' מחזקת קיימי'
ונשי כהנים שיצאו משם מותרות לאכל בתרומה וצאת כהנים
נשואות לישל שיצאו משם ונשארו בעליה' נמטר אסורות
לחזור לתרומת אביה' לפי שבעליה' עדי' הקיימים חומרי חיים
וחומרי מתים בתיש' לה' וצרכה' ליש' לא יאכלו בתרומה
מתו
ממירט לו אמרתי וכו' הדברים
כאשר אמרת שכולן חלוטין עליו משו בשבת צדקו ומי יכול
ללך וינעבם ולהשיד מה שעמטתי אמרו לו לל' עקיבה שאמר

לא עלפי משה נמית להם אמרה להם ולא תהא סתת ספוטקית
 כלום וכי לא תהא כהנת מיוחסת נאמנת כפוטקית גדולה זו
 ובגמ' מפל מאי גריעותה אמ' לכשתהא האשה כפוטקית
 מראה פנים לדציה כמו שעשתה הפוטקית שקיתה משיחה
 לפי תומה והראתה לה מקל ותדמיון ותבריו והילכך די' הוי"ו
 שיאמ' דבורה ובכי האי גונא עלפי משה מודינא לכו מכלמית
 לה שיד אי' משה נאמנת שלא תקלו חכמים כל כך בעדות
 משה לא שהאמינו בה עד אחד שהוא רמאי לא יגדלפי בעדות
 אחדת גמ' מאי גריעותה דפוטקית קלף
 דעתא דפוטקית שדלת היתה ומשום הכי פריך ליה וכי
 היכ' מיטא שיהו כהנת נאמנת יותר מי שדלונת ומשני
 פוטקית גויה היתה משיחה לפי תומה היתה זה מקלן וזה
 תדמיון וכו' והאמין חבירו קאמרינ' לה אמא לאו משיחה
 לפי תומה הוה כיו' דחזיתנה בבת והיט' לפי תומה דקולא
 התחילה לצבות כל רח' דפ'

נשלם פירוש יבמות
 שבח לטתן עוז ותעצמות

11
 אֶתְחִיל לִכְתּוֹב בִּירוֹשׁ
 מְרֻבּוֹת
 בְּעֶרְת רֹכֵב עֲרֻבּוֹת

בְּתוֹלָה נִשְׁאֵת כּוֹס הַרְבֵּיעִי תִקְנֶת חֶמֶל הִיא שְׁתַּנְּגָא בְּרִצְיָה כְּעֵצ
 כְּרִמְפֵּל טַעַם מִפְעֻמִּים כְּעֵצ אֲבִתוֹלָה קֵאִי וְכַשֵּׁן וְכַמִּישִׁי אַחַת
 מִשְׁרֵת תִּקְנֻת שְׁתִּיקָא עֲזָרָא בְּבִאקְמָא בְּפֶדֶק מִרְוֶה וְלִכְרִתָּקוּ
 שְׁתַּנְּגָא בְּרִצְיָה שֶׁאִם הִיָּה לוֹ טַעַת בְּתוֹלָם יִשְׁכִּים לְבִיתֵי בְּעוֹד
 כְּעֵסוֹ עָלָיו שְׁמֵא יִתְפִּיִים וְתִתְקַרֵּר דַּעַתוֹ וְיִקְיִימֶנָה וְשִׁמָּא הִיא
 זִיעָתָה תַּחֲוֹטוֹ וְנִשְׁפָּרָה עָלָיו כִּדְלָפִי מוֹעֲתֶרָה וְהִיא נִשְׁמָא וּמִתְקַדֵּם
 שְׁהוּא מִשְׁטֵם לְבִיתֵי יִתְבַּרֵּר הַדְּבַר כְּשִׁימָא הַקּוֹל שְׁמֵא יִבְרָא
 שְׂדִים וְאֶעֱפֹ שְׂכֵשְׁאִיט מוֹיָא לֵה בְּתוֹלָם אִיעָה נִמְסֶרֶת עָלָיו אִם
 לֹא בִּא שְׁתַּבֵּה אִין בְּקִיבֵלָה אֲבִיהַ קִידוּשִׁי פְחוּתָה מְבַרְשָׁלָה שְׁעֵם
 יוֹם אֶחָד מִכָּל מָקוֹם בְּעֵת שְׁלֵמָה תִתְקַרֵּר דַּעַתוֹ אִפִּי בִּאשְׁתִּישׁ
 שְׁמֵא יִתְבַּרֵּר הַדְּבַר עַל יְדֵי עֲדִים שִׁיבְרָא וְכַגֵּל פְּרִיךְ וְתִנְשֵׁא
 בְּאֶחָד בְּשַׁבָּת
 וְכַשֵּׁן תִּקְנֶה זוֹ הִיא מִשְׁכּוֹכ מִכְּעֵס בִּאֶחָד בְּשַׁבָּת מִעֵתָה אִתָּה
 שְׁשֵׁטֵן כּוֹלֵה רֹב יוֹסֵף מוֹפִיִים עָה מִשְׁמֵא דַּעַשִׁיה וּמִסְבִּיחַ
 שְׁקָדוֹ כְּמוֹ הוּי שְׁקָד לְלִמּוּד כְּלוֹמֵר חִיזְרוּ וּמִיִּהְיוּ הַעֵצ זְמִי וְלֹא
 עִשְׂאוּ לְקַמֵּי בְּפֶדֶק אֶעֱפֹ תִּתְקַדֵּם לְבִתוֹלָה שְׁעִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ
 מִשְׁתַּבֵּעַ הַכְּעֵל וְהַזְהִיר עַל הַשְׂאֵמִי לְפִדְנָה אִתְּשַׁמָּה בְּתַבְשִׁיטִי
 וְלֹא לְמַעַל לְיוֹם הַעֵצ זְמִיָּה וְלֹא טִיחָא לַחֹפֶה וְכַגֵּל מִפֶּל שְׁעֵב
 הַכְּעֵל אִתְּכֻלֵּת מִשְׁלֵל שְׁהַכְּעֵל חִיב בְּמִזְוֶתִי אִשְׁמֵת מִתְקַרֵּר
 בִּיתֵי דִי בְּלִקְמִי בְּפֶדֶק נִגְדָה לְפִיכָךְ הוּא לִי לִימִדֵּנִי לְשִׁמְעָא
 מִחִמְתָּא וְעֵם אִיט חִיב לְלוֹעַת הִלֵּה הוּא וְכַגֵּל אִשְׁפִּידְסָה עָה בִּין
 בְּשַׁעֲתוֹסְתָה כְּמוֹשָׁה אַחֲרוּתָה בְּפֶדֶק אֶעֱפֹ מִמֵּא דְאִמְרִי בְּעֵת

שהנהיגו שמינו יכול לכתם אינו מעלה לה מזוהת שמעתי
שהנהיגו כמכסס, אותה לחופה מיום דחופה הראויה
לביאה בעגל, וכך אמר טהור, וכך הורו הגאונים ז"ל אבל לקדש
מותר לקדש את הנדה ולכרך ברכת אירוסין, שהרי הוא
מוכרל ממנה ואין הקדוש, תלוי, בשמחה ולא בביאה שהרי
הבא על ארוסה בבית חמיו לוקה ועוד בברכת אירוסין, אמר
אומרי, ואסר לנו את הארוסות וכך הורו הגאונים ז"ל שבת
דיט, קבוע, בכל יום בלוי, שקביעות כל הימים שזה דטריח
ליה אם טרח לפי העבר ותקן, עדיי סעודה טענה בא בשבת
או בשני בשבת מכלא לא טריח אינה טענת לא בדביע
מישום שקדו, רבנו יוסף בן מנחם ז"ל ושמעון מייזי
דאמרת, חת, אמר לא טריח נא ולא מידי לא כעסא לה בלא
סעודה וקדושי הכלה קא בעו למעבד חת, סעודה דלא למענה
דחת, לא מכסס לה בלא סעודה דהא תקנת חכמי היא ששקדו
על תקנת בטותיש הילכך כיפית ליה עד דטריח ועבד סעודה
במנהגא דמדינא ולפום מאי דחזי לדידיה ולדידה וטענה הדין
דאמרינן, התם שעה עמו ואינה יודעת עמו ומעשים בכל יום
לפי רבנו הגדול ז"ל וכך היה מורה וכך אמר מורי, אחריו עד
כא, דבריו ז"ל וייע מזוג במים שיראה לטעה ושוכח
מתקנים אביו שלח, או אמה שלבנה דוקא נכח אביו
שלח, הוא הטורח בערכי סעודה אמה שלבנה הוא המכירה
לה תכשיטי, למיכר אם יעבדו שוב אי, מכי, לכם והתירו
לה כנסיהמת לחדר שלא יקדוהו דאם כן חלה אבי לותר על חמיו
בשתימת האל ואם לא יוכל לכתם עד שיטבדור האב ופוט
ויקבדו אמה ממאיד דכו, דחלה שטו וחופה הויא לגביה כגל
ולא אטא אבי לותר חילא וטהר שבעת ימי משתה וכו'
וכל אותה הימים שלימי משתה ושלח אבי לותר הוא יס, שחמיו וכו'

ואיך מתחדי זה עם זה שמא יבעול ואכל אסור בתשמיש
כדי לפיכך באילו מלכות ואף בשבעת ימי המשתה סך כגון לטהר
הוא אבילות שבטענה דהיט איסור תשמיש כדי לטהר
וכימי שפירסה אשתו נדה בפעם תהיה נדה ולא בעל כדלקמן
יש וכו' ואיך מושג בשביל האבילות איך חוסר ענה בשמיטה
שלא התגלה על בעלה כלל ויום ואפ"ה אבילות לאחד בני
אדם וכל שבכך מל ואילך דליכא איש דטרח אס יפסידו אמה
שנתמים על גבי בשר שוב אינו ראוי לבעולו כמקורו בדרך
שכחו אינשי טובא ויש קופיט וקדשה האדרכ חסדא וחסדא
ביצתה לאחיה דמפסקא מברך ומפסקא מכפר מוסיחה מכלל
ברך ומוסיחה מכלל ספר גדולה מכפר וקטנה מכפר וכו'
מסייע לברך חסדא מכדיתא דצנת מים על גבי בשר עשיתין
מסייעא ליה הא דקתע דאסור בתשמיש המטה בשבעת ימי
המשתה שה לא טרעל שבטענה שאינו נכח לצביות שהיא
בכך לא שט דאי צאמט להתחד לא בטל בעל דהתקן לך
יגדיל אבל בעל אשתו ישנה עמו דכיו דעדה חמירא ליה
מהימני עלה דלא ארט לזלול בראסור כרת וכו' מקשי ודא
וכקדש ומתבין הכי קאמ' וכימי שפירסה אשתו נדה ולא
בעל הוא יש בי' האשים וכו' אבילות שמתחמיו אס
בי' בעל בי' לא בעל וכו' אע"ד בעל אבילות חמירא ליה
ולא ארט לזלול בה ואיך אכל אסור להתחד עם אשתו בראסור
דידיה בי' צאמט לדידה אבילות דהכא כגון דאקילו בה רבן
דטהר שבעת ימי המשתה ואחר כך טהר שבעת ימי אבילות
אח"כ לזלול בה ובעלת תחמישי משתחשך בדיש ויכנס
לחממישי בדיה לרגם פרו ורבו ומלאו ה' ה' והואיל ואמנה
בן בדיה למחר משכים לאומנתו וכו' בא"ש מואי איכא
בי' בדיה לשקדו איכא ביטהו אדם בטל למא דאמ' בדיה אדם

עד פא און בעלזת צחמיש. למה דאמ' שקדו בעלזת צחמיש.
דא לא ישיבם לאומנות דא' לו אומנות. אי נמי יקטוב
שחל להיות ערב שבת משום ברכה איכא משום שקדו ליכא.
בגמ' תשא לא יצול לא בערב שבת לא נמוציא שבת ופידטוה
בגמ' משום גזירה שמיא שחוט ב' עוף כלום שמיא לא קאפין
לו סעודה מעשה לאושביהם ולכ' חופה בשעת הכשרה
לחופה ומשום טירדא ובושת מצביי' שחוט ב' עוף אחר
שקד' היום אוקד' שימא שבת ב' עוף שישלם הקעודה על
זה גזרו שלא יכנס לא בערב שבת לא נמוציא שבת שמיא
יבוא לידי חילול שבת אישי' להו מהו לבעול בתולה בשבת
כלום הדם מפקד פקיד כמופקדו כנס ועומד ואיט בעל
ברופ' הדם להיות יציאתו על ידי חבורה לא שהפתח על
בפ' ופותרו לו ויוציא' או דיל' חבורי מיחבדי כלום
דס בתלים היוציא על ידי חבורה הוא בא שהדופ' מתפתח
והי' מותר לבעול בתולה בשבת אמ' רבנ' יוסף צמח
מסתברא ל' דדוקא היכא דכנס מיקמי ערב שבת ועתאחר
מלבעול עד השבת ליכא למיחש שמיא שחוט ב' עוף דהא
מיקמי הכי כנס' ומשום הכי מותר לו לבעול בתולה בשבת
אבל לכנס ערב שבת ולבעול בשבת אסור מאס' דא' גזירה
אחשבהא מטל' תע' לה מטל' רחתי ידה נאכ' לעצור
בתורה עד שיכתבו שטר כתובה בשעבוד קרקעות טענה
ברכה ברית חתום כל שבעה לקמי' מסל' בשבא פנים
חדשות מבדק טל' כל מימי המשתה ואי' לא מבדק חדא דליכא
בטלה דביעירא משענה לברכה רבנ' יוסף צל' נתייב' השתה
מיהא שמי' דכ' בטלה בי' שמי' דכ' חור בי' שמי' דכ' חור
טענה ברכה ושמחה כל שבעה כו' אמרי' הכא לעט' ברכה
לכא בטלה דביעירא משענה ואמרי' נמי התם ומה שבעת

ימי משתה לא שאתה לא נצטרך משכנה ימים כי לבדכה צי
 ולעט אלמנה אס שאת לא למו טענה בדכיוס אחד ולימים שמחה
 ואם נישאת לבחור טענה בדכה שבעה ושלשה ימים שמחה
 ואם תאמל לעט שבעה שני שאת לא למו מאי למו לך דטענה שבעה
 אינה טענה שמחה לא ימים בלבד דכי היכי דלמנה שש שאת
 לבחור טענה בדכה שבעה ושמחה ימים הם הכי נמי שבעה שני שאת
 לא למו טענה בדכה שבעה ושמחה ימים וזו שאת לכו שבעה
 דבצורח מן ים למו דבעט בדכה לבחור היא וזו שאת וזו שבעה
 ימי משתה ים למו שבעה שני שאת לבחור הוא הא לכו למו
 דעיקר שמחה ימים לא נאמרה לא שבעה כדקתני בבביתא מוט
 מה אמרו אלמנה ששאת בחמיו ונבעלת בשני שאת אחת אומן
 לבחור משכנים לאומנות והולך לו שקדו חבד על תקנת בעת נשדל
 שיהא שמוח שמה ימים וכו' ששבעה ימים שמחה לא מיטב אותה
 לא שבעה אי כן כח לבדו והבעלה מן ימים שמחה צי ששאת
 לבחור צי ששאת לא למו לא מוקמינו להוויא דאמרינן וזו שבעה
 ימי משתה צי ששאת לבחור צי ששאת לא למו וזו שבעה
 לכו שבעה דבצורח משכנה ולא אמרו לכו בחור דבצורח
 איכא למיידק דהאי שבעה דתאמרי הכא צי לבדכה צי שמחה
 הוא דאי קל דע לבדכה לבחור הוא אצל שמחה איכא למנה
 מן שבעה נמי לכו בחור דבצורח מן דהא בחור ששאת אלמנה
 עשר בדכה שבעה לא לאו שכי מינ דהאי דקתני הכא צי לבדכה
 צי שמחה הוא ומשום הכי לא תאמרי לכו בחור דבצורח מן
 דהא בחור ששאת אלמנה איט טענה שמחה לא ימים עד כאן
 מדבדיו שמחה לכו בדכו אהי ימי ממוק ים על בדכה
 יצורקתל והיט ששאת כמו הקהל את העדה אי הקהל ששאת
 ועדה עשרה בבית התנים כשנבעת לחופה לשואי אף בבית
 האירוסים כשמתקדשה מברית כל ברכות התנים כדמפל אמר אביי

וביהודה שם הידר יהודה ביהודה שם שמיחד עמה באירוסין
 כדי שיהא לבוגם בה בלתי נקי לפיכך מברכין ברכת חתנים תחלה
 כדעתא דרש"א במסכת כלה בלא בלא ברכה אסורה לבעלה כשהוא
 ואסור לנו אתה ארוסות מדרבנן שאינו על היחוד שלפניו
 ארוסה לא התירו עד שתבא לחופה ובברכה כדמסר שו"ת
 בלא ברכה אסורה לבעלה כשהוא מדרבנן נמי מברכין ויעל ואסור
 לעכא שבה בעד חטבה והתיר לה שותתה הנשואות לא
 על ידי חופה וקידושין הכי גרסי ברוך מקדש יוש ואלהם
 על ידי חופה וקידושין אמר רב האי דלא למחתם והוא שבא אל
 המשתה פנים חדשות בכלום שלא היו שם אתמול מאי מברך
 אמר רבי הוה וכו' נראה בעיני סדר ברכות שנעדרו על פסוק
 אינא לא יער ואילך שאותה ברכה מתחלת לדבר בשניהם אשר
 יער את האדם מדבר בזכר וזהו ה"ל ממונ בעי עדי עד היא
 העתבה שוש תשיש לפי שאנו צריכין להעלות זכריו ירו שלם
 דאש שמחתם ש' תדעך לשוננו לחכי וג' שמחתם ברכה
 לחת ולכלה ש' עליהן בשמחה ובטוב ואשר נרא' לשם כל ישראל
 ולפי הסדר מתחיל מאשר יער לפיכך פתח בה בברוך וחתם בברוך
 בדרך כלל דאש קודי ברכות ושוש תשיש ושמחתם מופט
 שה' ברכה הסמוכה לחזרתה לא פתח בה בברוך אש תיקט לכל
 הברכות שסמוכות אחר הראשונה על הסדר ואשר נרא' מופט
 שהיא נאמרה ויחידית ברוך ימי המשתה כשא' שספסם חדשות
 לפיכך אינה מקמוכות והויערך לפתוח בה בברוך ולסיים בה
 בברוך אבל שהכל נרא' לכבוד אינה מקמוכות הסדר אש לאסוף קטע
 הנספס שם למול חסד זכר לחסדי המקום שניהם אדם
 הראשון שנעשה לו שוש בן ותעסק בו ואם יפה זו כבוד המקום
 היא וברכה זו לברך נתקנה וכו' את אספה היא לאויה לצדק
 אש מכיון שיש שם ברכה על הכוס הזקניקום לסדרם עליה מדי

אברהם ב' שמים וברכה על האור במוצאי שבת דאמרינן ל' מוסר
והזר וסודר על הכוס ור' חייא מכנס האשין ויש שם כוס ופ' שאינה
מראש סדר הכרית וכולה הודאה אחת היא לא התמונה בדרך
ההוא אברהם פירות ומצות וכן ברכת יומי האדם שותקנה ליצירה
ראשונה של אדם הראשון כדמסר בגמ' אי למוא דאמ' שתי יצירות
אי למוא דאמ' שתי יצירות עלו במחשבה וצד מחשבה אצלנו
מכל מקום אינה מסדר ברכת הזיווג והא ביצירה ראשונה אבות וקנה
לא הואי ואם תאמ' למה היא נאח' מתוך שאנו מבדיל על יצירה
השניה ותיקנו אף על הראשונה שהיא שיקר ונחלת ודעתי על כוונת
מאמר מוצאותיו ב' עדי עד ב' נהג לדורות וקרי לה ב' על
שם ויצאת העל' עתה ידועם רעים האהובים החת והכסה
שה' שני רעים האהובים זה על זה כשמוחק יצרך פמו ששימחה
את אדם הראשון בג' ער מקדם דכל ויטע ג' עד מקדם ויש
שם אתה' ח' יצד' משמח חת וכלה וצאחרונה משמח
חת עם הכלה לפי שמחת ברכה הראשונה לא בשמחת חתונה
אע"פ אומרי שהרי חפלה היא שמצד שיהו שמח בהיכלה
כל ימיה לפיכך אין לחתום בה משמח חת עם הכלה דמשמח
שמחת האיש באשה לא בדרך משמח חתונה לעולם כפי
וכל טוב וצאחרונה שבה הוא שמחה הקפה שבה חתונה
דיבוק איש באשה על ידי שמחה וחידה לפיכך יש לחתום
החת עם אשתו שהוא לשון שמחת איש באשה
שהשמחה במועדו ברתה לחימו' ב' אמ' להו' וקראו' ב' חתונה
קראת לבס' חלום לעבודה מעיקר' קודם החופה אס' הזמ' קראו' אים
ואמ' להם מוחמת שאת רועה להכנס ב' לחופה מאמתה היימ
התחת שמחת חופה לבדך שהשמחה ב' עוט' מי רמז שער
באפיקט' שודי' ש' עולין בערבות צמים להטיל שכר לעירן ורבו
ויש אומ' לשם החת והכלה שזרש' ש' עולין בעט' לאמר פ'

וימחו כשעורים הללו רבא יוסף בן יהודה זל מצרך שהשמה
 צמעות ואשר ברא שמי' מי' דלא מצרכי' להו שבע צרכות
 צבי עשרה צמ' סעודה על כוס של צרכת המזון דמימת מצרכי'
 שהשמה צמעות בצרכת המזון ובצי עשרה דהיי' זמי' סעודה
 וקא' מצרך שהשמה צמעות ואשר ברא דלמא צמ' סעודה
 אידי' דהיי' שבע צרכות הואיל ואיכא שמה אכיל' ליה עודה
 הואיל ולא נתחדשה שמה לא מצרכי' להו ואחר הבשלה מצרך
 שהזכירה הגאונים שהיא קצלה צידיהם וזו הצרכה בל' י' אה
 מ' אה אשר יגזול' בג' עד' שושנתה עמקים כל ימיו של זר
 צמעי' חתום עלם אילת אהבים שמה צמחה חות' לה צפירה
 בל' י' ה' ה' ב' צדעו של אברהם אבינו ופיל' אשר יגזול'
 בג' עד' צמ' ויגז' את המקלות מעט השמרה ופי' זול' על חוה
 הוא אומ' שהיתה זול' של אדם הראשון ופיל' צמעי' חתום כפי'
 משל לפתוח של אשה שחות מקום סתום הוא שגדה בתולה וחתם
 בה בצדעו של אברהם לאפוקי מאומות העולם שהי' משמקות
 בתולה וידיך לבדך ברכה זו צמעה כדי שלא להתייחס
 על הצטלות עד כא' ורבנן מצאנו צמ' מימיו זל אה
 בתשובתו שזו צרכה לצטלה צל' ספק' חתום מי' המזון
 לשמה הצרכים לימעות לצרכת חתום כדאמרי' לשל' ואין
 שצלים מי' המזון בצמ' דהנה וצמ' חדשות אכל' בצרכת'
 ותפלה אצלים מי' המזון ברכת דהנה כשמצדי' את האצלים
 סעודה ראשונה משל אחרים כדאמרי' צמ' עד קט' הי' מצדי'
 אתו צרכה ומצרכי' שם צרכת אצלים כדאמרי' בג' ברוך
 מחיה המתים ברוך משה צמ' ברוך מנחם אצלים ברוך
 בועז המגפה האומ' פתח פתח מינא חת' עתה
 צמ' מי' צל' כג' שהיא ממ' שפת דוד קט' שמי' להם צמ' עתה
 או שצרכה מימיו מפה ולא ידעאס היה לה אס צמ' אצמ'

כדורה לו שפתח פתח מיצא ואמ' להסירה עליו ואעפ' שאי' הדבר
 הזה יכול להתבדר אלא עלפיו לגבי נפשיה הוי מהימ' לשווייה עליה
 חתמה דאיוסורא אבל להפסידה כמנה לא מהימ' במשת' ^{אחמור}
 אסור בה הולבך חד ספיקא הוא פחותה מבית ג' שטם ועבשין ^{אחמור}
 גדולה ופתייה פיתוי ואיט' אונם הולבך חד ספיקא אכא ספק ^{אחמור}
 ספק ריש' אבל ספק רחשו ספק אי' רחשו לכא שאילו נבעה ^{אחמור}
 לכ' הוי בטלה חזרי' דתע' במסכת דה פחות מיט' בעת' ^{אחמור}
 בעי' שהדמשה יוצאה וחוזרת נאמי' להפסידה כמנה ^{אחמור}
 להפסידה כמנה חכמי' פקדו לאשה וכו' כלמי' הות כמנה
 מדרא ויתא לא היה נאמי' להפסידה אלא בעדות ידועה אבל פסדה
 חכמי' ויתקנה הם אמרו והם אמרו הם שותקנה אמרו ^{אחמור}
 להפסידה אף בעת פתח פתוח אם כ' שצידו להפסידה ^{אחמור}
 הושו' בתקנתם שותקנה לה כמנה חזקה אי' אדם טורח ^{אחמור}
 אי' לחוש שיטעו אדם כך' אלא באמת שאם היה שואה ^{אחמור}
 לא היה טורח לעבודה וכושה ומפסיד קעודתו חנם אלא ^{אחמור}
 מהנהג' אפסדה כופרי' הלקיחוהו מלקות במקלות שלחיות
 שלדקל' שיש בה עוקץ כמו קני' כדאמר' בסוכה' ואימא
 כופרי' דרכיה ודכיתועם מברכתא חטטא ליה זועתה שיר
 הזאת ששמה מברכתא חטטות וסוכות לפניו תמיד לזנות
 מאחר שהוא בקי צמתה פתוח בחור לא מהימ' ומקטני' ליה
 כופרי' על אשה שזפון גאוי מהימ' ולו מקטני' ליה כופרי'
 היטה במזיד בעל כח מיצא פתוח לא היטה בעל כח
 מיצא גבול ריחה טורח מדיח' ריח היי' שבעה לה דרך הפתח
 הפתוח גמרא הוא שמי' עליו ששוקל לבנות יצא ^{אחמור}
 יבמות' דוד קטני דוד קטוע' אי' להם לא דם גדה וצאדם ^{אחמור}
 לך זכה במקחך שאיט' בא לדי ספק גדה שפיהם שחורי' ^{אחמור}
 דעבדי' יצא עורם כמו דבך עורם על עמם ההרשתה שטה

בהזקת בעולותה שאין להם דעת לשמור עצמן בוגרת בתולים
מאליהם ומוכרתם והלכו בתולה על ידי גנב או להם טענת
בתולים אינו יכול לטעון שלא מיצא להם בתולים להפסידם בבעלה
דהא בהזקת שאין להם בתולים הם וסדר וקציל אינו טענת שאין
לה סימני בערות לעולם ואינה יכולת לשון איל זכר דוכרי נתא
דלא ילדא עתה לה לילה הראשון ובעל כמה בעולות ותולדות כל
דמים שלמות חלה בהם בתולים אלא אית לה בתולים לבוגרת
דאין לא לאהוה בעי למיהב לה לא בעל מביטה וכו' דאית לה
בתולים היכא דבעל ולא מיצא דם תפסיד כענה דהא כענה
בתולה ובמיאחר בעולה ה' אי דקא טעי טענת דמים הכי
נמי הכא צמאי עסיקין דקא טעי טענת פתח פתוח מי צמאי
בעלת ולא מתאחז דם ודאי טענה מעלתה הי' והכא דקא טענת
אין לה טענת בתולים דקא טעי ואמי פתח פתוח מיאחזי ושלוחם
לא בדיקת אם נמצא אם לאו בטענה וקטנה טענה חיה אמו
הדומה פתח פתוח מיאחזי נאמן להפסידה בבעלה ואם
יכול לברר דבריו בטענה אמר חזקה מי צמאי טוחם בעבודה
ומפסידה אבל משבירה אי רחמה יגר כבעלה ודומה לו כאל
פתח פתוח יאכל לעט דמים כי קטנה כי נערה כי בוגרת יש
להם דמים ומשום הט אמר לב בוגרת טענת לה לילה הראשון
וכך פסק רבנא משה הרב בל מימיו ז"ל ומה שכתב הרב איתן
נראה מנהג בתולה למנה גרושה וכו' בתולה שהיא אמה
או גרושה או חלוצה מן האירוסין וחזרה ונשאת כבעלתה מן
השט מאתם שהרי בהזקת בעולה הי' נשאת לו ויש לה
טענת בתולים אם לא מיאחז השט בתולה איבדה כל בעלתה
דמקח כעורת הי' לו פחותת מבעלת שלש שנים ויום אחד
לבעלת מאתם דאם נבעלה היו בתולה חוזרין דפחותת מבעלת

ג' כענין אע"פ כענין מה ש' מדמעות וחוזרת ומתקנת אף זו בתורה
הזוית' ויש להם טענת בתולים דהא בחזקת בתולות ה' הדין לה
ט' שנים ויום א' שבה על הקטטה פחותה מבית ג' שנים ויום ש' בראשית
ביאה בתולה חוזרת' והקט' פחות מב' שנים שחמ' חכמ' מ'
ביאתו ביאה ובה על הגדולה ומוכת עץ שנתקלה עץ באתו מקום
בתורת מאתמ' אם טשאו לאיש לאחרי כ' לא חידו בכך את ה' ומה
אם טשאו סתם ולא פירש לה כלום בתולה חלומה או גרושה חלומה
מ' ה'ט' שוא' כג' שנכסה לחופה ומת בעלה בחזקת שלא נבעלה
בעת כניסה' אם טשאת לאחר סתם כתובתה מנה דבחזקת כניסה
קיימא משנכסה לחופה' ואי' להם טענת בתולים מ' יב' נחלשד
מת מנה ולומ' בחזקת בתולה נשא מתוך והרי מקחי מקח טעות
גמ' בי' הכיר זה עד שלא נשאה בי' לא
הס' זה מההיא כמיתא דאמרי בגמ' מאירס כענין נאשתי
ויש לי מאתמ' עד שלא חירסדך ואי' לך כלום
מת' האוכל את חמיו ביהודה שלא בעדים
בימים ש' אירוס' ונשוא' אינו יכול לבטל טענת בתולים
כשתכנס לחופה' מפת שמתחד עמה ביהודה היו מיחדי' מות'
כיו' שיהא לב' זה ידוע' בראשונה גרו' שמד ביהודה
שכ' מסודת כולם מאבותם ביהודה קר' את עשו וכת' ידך כענין
אחיו והיו הולכים ומש' עבדי' בהם ואונס' את בתיה' וגדלו
שהיא אקדטיוס בעלת תלמה והתקינו שהיא בעלה צא עליה
ושורה בבית אביה שמתך שהיא יודעת שאימת בעלה עליה
עוד היא נשואת' מכאמקום מ' סופה לבעל מאקדטיוס
אמנה היא ואנסה מותרת לביתה' טהטמה היו עוש' כמיתא
היו' ויטמנו בעתו' קול' ויסא ומלכותא שמה' ומ' ואי'
מתערבין וכו' מע' שבעלה שמך המנה' לא נטל' אחד
למית' ואחר אלמנה טהטם' אלמנה בת' היו' לז' נכסיה

בתבה שטשאת לבח, וכל שכן שטשאת ליש. בגמ' אמר רב יהודה אמ'
שמואל לא בית דין שטשאתם בלבד אמרו אל אפי' משפחות
שביש' אם רש' לעשות צדק שהכהנים עושים ישאו ומפני בגמ'
לא שנה בתבה ליש ולא שנה בת ייש לבח, ולא שנה בת ייש ליש
הטשאת אתה מה וכו' מאידסתני באשתי ושתתפה שדחו
מזלך גרם כאדם שהמטר בא וסוקר את זרועותי ועוקרן כלם
ויש לי מאותים מקח טעות ואי' לך כלום דמקח טעות למד' קשה
באמת קמ' ס' ד' דבריא ושמו' בריה עדיף לא מפייה את חיי'
עיקר זאת התבה מ' וימרחו פלה שחי' ויחי' הרי זו בחזקת שבעה
עד שלא תתאכס והטעתו גמ' חייב לשלם
פטור מלשלם. ומכל מקום משבעין לה שבעת הסית שכן הוא כדבריו
שאינו יודע שהוא חייב לו הכ' גרסין למד' רב יהודה דאמר' כדב'
גמ' אמר רב עמרם ור' יוחנן דאמר' כל יהושע אמר' ר' יהושע אמר'
דאמר' אפולן לרב גמליאל עד כאן וכו' ולא גרסי' אמר' רב הונא אמר'
דאמר' אפי' ל' יהושע וכו' אמר' איתתא בחזקתה מקפיקא לאשעת
אידוסין אי' בתולה דאמי ומשתעבד לקמייתא אי' בעולה הוא העמר
אשה על חזקתה ובתולה טלדה והך השתא הוא דאיתעס לאחור
אידוסין ומאי חזקה איתת לה דאמי תובע דנתתיה חזקה לגבות
דולבך מ' בתר חזקה דאמי וכו' לא תנע' ה' דרב עמרם כדב' גמ'
סדרה לה אמר' כל יהושע קשיא הי' לבתא מה לבתא
היא אומרת מוכרת עין אמי ויש לי מעלה והוא אומר לא ביטל דכוסת
אמי את קודם שאידמתיך באמת דאמר' מגו דאמי בעא אמר'
מוכרת עין את קודם לבן ואמר' לא אמר' מגו דאמי שכתוב דאמי לבינה
דהמוניה מחברו עליו דאמר' דאמי מדברת מפני קשרי מדברת
בשדה איש פלטי וכו' דאמי מיוחס הוא שאינו פולט בציאתו
ותרתי דתת' דלוי' עק' בוחו ד' יהושע דהיינו דישא דאש' דאמר'
מדברת שלא בעלה פולט ומשוכרת לאדיעק בוחו דרב גמ' אמר'

רבנן

היה דאמר' ר' יוחנן וכו' אמר' ר' יוחנן

לדברי המכשיר זה דב גמולא פוסל בבתה וטעמא פיר צגא אית
 לה חזקה דכשרות ביה לית לה חזקה דכשרות כלום אשה זו ^{בדבריה} ^{כשרות}
 איסור שומדת ומספק איהא לפוסלה א תפסלה מספק אבל
 ביה אי לה חזקה דכשרות אי מיינא אמת ממנו הוא ועוד דאמר
 רב יהודה וכו' כלום ואפי' אינו מודה היא נאמנת במאי דתאמר
 מיניה ואינה נאמרת על הארוס ובהא כילא מודה מי מכשיר וכן
 דאמר ועוד דאמר רב יהודה וכו' והא רוב פסולים אעלה ארוסה הכל
 פסולים אעלה הוסיף הארוס הא לבתה לא אם בא סתם לומר בבת
 דאמר שריא ליה לבנהא אלא מספק היו רוב כשרי אעלה היא
 דאמר עבד אם נאמה כה ולא נולד לא מספקי לה מיניה והא
 נמי דאמר עבד דאמר שטענדה ואיהא נא לפסול העובד ולאסרה
 על הארוס למקתת ואי קשיא לך הא דגרסי ארוסה שבידה
 רב אמר הולד ממזר ושמואל אמר הולד שותף אלא כי לא מודה
 ארוס אפי' דאמר עבד נמי לא מהימנא תריץ התם בדרימא ^{לעומד}
 יחזיק לא דימא מעלמא איהא דלא מודה הולד כשר ולא קשיא
 דשמואל לא דשמואל מתני' מ' ה' ע"ג דמשי' ^{במה}
 אם רוב העיר כשרי להשיא בנותיה ומלכותיה לכהונה קאמר
 בט העיר מ' הפוסל אשה לכהונה בדיא את אף זו תינשא לכהונה
 צגא צגא ר' יוחנן ב' ע"ג דאמר ^{במה}
 אי דב' גמולא אפי' רוב פסולי ומי מכשיר דהכי אמר ר' יהושע
 ב' לוי לדברי המכשיר מכשיר אפי' רוב פסולי לדברי הפוסל
 פוסל ואפי' רוב כשרי אי כ' יהושע אפי' רוב כשרי נמי
 ומשיב הכי אמר רב יהודה אמר רב תרונה וכו' כל המפרש פירשו
 ולגולם כל יהושע והכא משום דאיכא תרי רוב לכשרות אסח
 בשעת קרנות שהשיירות צורות בעיר כשהא לכהונה כד אמרי
 והוא שהיתה סיעה של כשרים לכהונה עוברת שם דאיכא לוי

מהם היה אבל פירש אחד מצפורי ובעל דידעין ודאי דמי העיר
היה אעפ שצפורי עיר שדוכה משיאי לכהונה הולד שחקן לסחר
רובא לא מכשרין וכדמסיק הולכי אחר רוב העיר והוא דאיכא
רוב סיעה בהדה ואי הולכי אחר רוב העיר גירתא ולא אחר רוב
סיעה גירתא וטעם בגמ' ואם תאמל ותאמל קשיא הילכ אהילכ
דלעיל פסקינן הל' כדכ' גמולא אל דאפילו כדכ' פסול נמי מכשר
ולבתולה נמי לא בענ לא חד רובה והכא פסקינן הלכה כל יוסי
דבעי תרי רובי אבל בחד רובא אפי' בדיעבד נמי פסול דהכ' אמרין
אבל פירש אחד מצפורי ובעל הולד שחקן יס לומ' התם
כריא לי לבשר נבעלת משום הכי הולד כשר אפילו בדיעבד
אעלה אבל הכא דבענ תרי רובי לא היתה פוועת כריא דומיא
דתנוקת שידדה לנולאת מים מן המעי ואנסה דמסתמא
יודעת אי אנסה הדר עלך בתולה נישא

האשה

והוא מוכ' אנטגרשה קאי ולא למנה
והוא מוכ' אנטגרשה קאי ולא למנה
היודש' אומ' לה למנה שאמר מבינו ואי' לך מלמנה ויטר
כרובה מבר' אם יש עדים על נשואיה שישארת מצית אביה
לביית בעלה זהו טומה מפל בגמ' תורא דאסמ' לבי' חופד
שלום עמלה אי נמי קריתא דמונממא זה כלמ' בלשון
עבדי עמאריה עוש' אנתה מ' המשי' ורא' שהפרוש שערך
על כהנה כר' היו טהור' והוי' א' אתה בתולות מצית אביה לבית
החתנה אף חילוק קליות ראייה רגלי' היו לית' ליתקור' לשואי
הבתולות קלות כשהשכלים לחים מיבשים אותם בנמור והם
קלות ומתקין לעולם גמ' טעם דאיכא עדים
דימארה טומה הבעל מהימי ולא אמרין האמיל ומספקא ל'
עליוס נשואיה אם בתולה היתה אם בעולה העמד אותה על
חזקתה שלקודם לה ומתלה בתולה הידה ובגמ' מוקי לה אפילו

לדבר גמולא לדערכא לא קאמ' רב גמולא אל התם גבי משא ידסת
אלא בריא ושמה היא טועת בריא לי והוא מיט טוע' לא שמא עד
שלא מירקתך דהא מיט יודע מת נאמה אבל בריא ובריא כגא
מתנ' מודה כי יעד מירקדי מה אומרי' לפנה' כמות שהיא לפי
יפיה וחשיבותה מקלם אותה חסודה חוט שלהסד משוך עליה מיכ
אמר' מדברי ביה' לא שאמרו ישנה' תהא דעתו שזאדם
עם הכריות לעשות לאיש ואיש כריטו כדי להצבה כשדומה כל'
מסתבלי' בה כגם יופיה בלע' ולית היל כותנה' שמא יתגרה בו יתג
יש מפרש' ולית היל כותנה' שמונת כל שבעה אבל לילה דא' קוונת
כדי להצבה על בעלה' ויש מפרש' ולית היל כותנה' כלל אפילו לילה
הראשון אסור ואחריו עיקר' מעבדי' כשכלה' ויציאה מעתה
לבית חתונה ושמי' מירי' ויצי' ובזו ובזו אפלוס' הדיבה' ודא' קוונת
לחשבה מעבדי' את המת דרך אחרת אפי' לבוא' דאמ' פלוגתא
דפירקא קמא דקידוש' אי' כבודו מחול' שז' שוק תשי' עליך מולך
שליכך טוב שימות הרבה שתהא אמתו עליה' הולכך אי' לבדו
מחול' פלישת דרכים הואי ולא נטר שער מלפנה' אלא כאילו
הוא עדיך לפעולת אותה הדרך שיפני' מכריז' עליו שיבא' וצבור
נאילתה' שלתורה ממנו' פתייתה בטי' נאילתה' היט כשגמר
ותלמודו גמול' לבוא' דקארי מקרא' ותאני' משנה אבל עדי' לא
שנא לתלמידים' אכל' למא' דמותי' לאחר' לית לה שיעורא'
וממילא שמי' דלמא' דלא קארי ולא תאני' אי' מבטלי' אס' יש
לו מתעסקי' אבל אי' לו מתעסקי' מבטלי' ואמרו האומנים אפי'
לו עשרה מבטלי'
מתנ' ומוודה ליהו' שש' וכו'
בגמ' מפר' דאמיג' קאי' ואפירקא קמא קאי' אההיא מתנ' דקתנ'
הטעם אחרת/שה' ולא מיצא לה בטלום היא אומרי' דא' ידקתנ'
נאנסת ונשתתפה גדהו' והוא אומ' לא כי וכו' והתם אי' כא' מיג'
דאי' בציא' אמרה מוכרת עין אפי' דלא פסלה נפשה מכהו' וק' אמה

נאשתי דקא פסלה נפשה מכוונת נאמנת וקאמ' ליה' יהוש' לך
גמול' מל' דהאי מיא דחכא מודינא לך דהיא מיא דהתם פלוגא
מאי שנא התם' אי' שור שחוט לפניך דהא שור שחוט לפניך פיקוחם
גבי שדה אי' שור שחוט לפניך אי' דגלים לדבר שהיתה שלא כן שחוט
שהרי אי' לו עדים וזה הלוקח מחזיקה הולכך אי' לא דידע
הוא שלקחה הימנו לא היה אומ' לו שלא כן היתה הולכך אמרינ' ^ל
מייא אכל גבי לא משא לה דתולם שור שחוט לפניך שמשא ^ל
לה דתולם הם הזקיקוהו לבוא לצית' ד' ואשפ' שיש לה להשיג ^ל
טובה מזו לא אמרינ' מייא דדינא לא חסקה מדעתה מי' נבי
מי' שומי קמ' מי' שומא' שהפה שאמר זה אינו יודע שהיתה ^ל
לא עלפיו שלזה ומה שאמר הרי התיר' ואם יש עדים שהיא שלא ^ל
והוא אומ' לקחתה ממנו מיט נאמי' אוקימנה בגב' ט' שחכלה ^ל
שתים בחיי האב ואחר בחיי ט' וכדכ' הו'נא דאמ' דהו'נא ^ל
בעבסי קט' ואפילו הגדיל' פיר' אפי' החזיק בעבסי קט' שלש ^ל
אינה חזקה' דהאי דלא מיהא משום דקט' הוא ואפי' הגדיל' לא ^ל
מייב' והחזיק זה בפניו כמה שנים אינה חזקה הו'נא ונתתה ^ל
קט' דהאז' מוחזק זה לא ידע משהגדיל' שהיתה שלא ^ל
מפי' אחרים ועל כרחי' מתע' לא מיתקמא ^ל אלא בהכי דא' ^ל
שני חזקה בחיי אביו אמאי לא מהימ' ואי דלא אכלה שני ^ל
פשיטא דלא מהימ' הולכך לא מיתקמא ^ל אלא כג' שאכלה ^ל
חזקה בחיי האב ומקצתה בחיי הב' ורב הונא הוסיף על משנתו ^ל
ואפילו הגדיל' וה' לכותה' העדים שאמרו וט' שהיו משד' על ^ל
חומות' לקיים את השטר פסולי עדות הייט' קדושים או משחקי ^ל
בקוביא הרי מל' נאמני' כיו' דאי' כתב ידם ט' כל אי' על פיהם ^ל
הפה שאמר הוא הפה שהתיר כי היכי דמהימנע להו' אה' ^ל
אה' יוינא ממוקם אחר שחומות' בשטר אחר שהחזיק ^ל
ד' וכתב בו הנפק וצא מורט שטר לפניו וכתב חותמיו דומי' ^ל

מגבי

לשלח א' כ'א, הפה שאמר א' נאמני, לא פסול, היינו
 לא שם דאמר הפה שאמר וכו' לא דאמר
 נפשות אלו שאמר בעל השטר הזה להדגל ואדם חזק הוא דל
 נפשיהו רשעים וכו', דעלהו סמכין הא בדרך כדיבור עקרוה
 לשדוניהו והפה שאמר חתיר ש' אדם משיש עצמו דשע מי
 נאמי, לפסול את עצמו מחזקתו דקדוש הוא מעל עצמו וקדוש
 לעדות ופסול עדות דקדושי לא דמסו נפשיהו רשעים לא
 דאמר קדושים או עבדים היינו ועבשו את משוחררי. שטר
 לא לזה כלום לא כתבו ומסרו למלוה שאם יתנוך ללוות ילוה
 והאמינו שלא יתבענו לא אם כ' ולט' כל נמיניה והלא עדים
 חתומים ב' פשיטא דיתקיים בחותמיו אמאי לא מהימני. הפה
 שאמר זה הפה שהתיר הוא שחב לאחרים בהודאה זו שהוא
 שוה שטר אמנה חב ומפסיד מתאחרים הנושים זו וא' לו
 כנה להגבותם וה' רמיס לגבות חוב זה ונתן לאיש ששם לו וכתב
 לאשר הלזה לא לאשר האשם שלו ואשם הוא חתיר בדאמר
 וא' רב שישא גרסו אעולה לא חתמי וכו' אמרי חתמנו
 להרשיע את עצמי. ספר שאינו מונה תורה נביאים וכתובים
 מונה טעיות שבו ורבינו תם חזק ספר תורה שיש בו טעיות
 בחסדות ויתירות ומסתבחה לה דוקא ספר תורה שקורין ב' דברים
 אי נמי שרצו לקרות בו כל גמלי אשם שהוא שלחיד אבל ספר
 שקורין בו חומש א' מדקדקין בו כל כך עדים החתומים ב' שטר
 ואמר אמנה היו דברינו לא להלוה כלום אלא כתבנו לו ועשינו
 ילוה וזה שיעברו נכסיו מעכשיו אם ילוה אפי' לאחר זמן דלא
 מוקדם להוי לידוק שלא כדין. מודעה היו דברינו אם שטר מכר
 הוא ואמר עדים החתומים בו המוכר מסר מודעה צניע והרחק
 אונס והכרתו ב' מי נאמני דלא אתו על פה ומרע שטר
 מודעה נותן לעדים לכתב אתה שטר כדי להיכלל האונס מאונס

לא נתתי לכתב דעולה הוא וכי אמרי חתמות משון לעמיהו רשעים
ואי אדם נאמן לשים עצמו רשע תנאי היו דבריו על תנאי
מכרה לו שיעשה לו כך וכך ולתנאי שקיים תנאו וזה אומ' לא
קיים לו ואינו מכר נאמן ונא עקדתא דשטרא הוא דמודים
הם שהשטר אמת לא שהתנאי היה צינהם וזו עדות אחרת היא
ושטרא ממי לא מישקל לאחר זמן ביום שלא קיים תנאו בצמנו
ופ' את לקוחות שעדיהם שתנאי היו דבריהם אמרינ' להו זילן
קיימו תנאיכו לצמנים וחזרו לדינא אם ישכב שוב הקדנע
תריהו בשטרא מכלא קא משהדי שניהם מעידי ששטרו
ובמות שהוא כתב בלא תנאי חתמותו והאי דקאמ' תנאי חד הוא
ואינו נאמן לעתור שטר ששניה חתמין בן או הכי מפי תריהו
נמי לא אמרינ' כל אי הכי דטו שהעד על כתב ידו ששית' זה
אחד ממקיימי השטר במות שהו כתב בלא תנאי והו' להו
שנים ועדות אחרות דבר אחד במקום שנים אפי' תריהו נמי
אמרי תנאי היו דבריו לא ליהמו דכיון שהעידו על כתב ידם
קיימו השטר כמו שהו כתב וכי אמרי תנאי היו דבריו הו' להו
מוזדים וחוזרים ומגידים ואמאי מ' רב נחמ' קיימו תנאיכו
לא על כרחיך לאו חתומה מקיימת היא דטו דברך כדי דבור
מסקי דיצויהו ואמרי אצל תנאי היה צינה אמרינ' הט' לעתך
שהדחתהו שחמרו כתב ידיו הוא קצתו ולומ' לא חתמו לא על
מות שיקיים את התנאי וטו ותנאי מילתא אחרית שחיתת
לא לאחר זמן לא דמיא למודעה ואמנה דאמר רב נחמ' ^{ואמרינ'}
ומהימנו דעדות צפני עיניה הימ' האי נמי כי סיים ואמ' תנאי
הזה שקר לחתמות ידיה לומ' לא חתמו לא על מנת כ' וכי אית
ל' דמי' תנאי אחרית היא ושטרא ממילא מישקל אי שתבת דא
בשטר חתום לא עד אחד שקרא עלו עדער שדיתה העתב ^{ואמרינ'}
ומצ' צי' ביה בתמיה יתרי ותרי נעו' עדי השטר שנים ואין להשנים

מנצחם עליו שפסול היו צאורה שעה ואוקי ממנו בחזקת
בחזקת הלוח ואם תרצה הוא תשמוד בחזקת המוכר ודקת
אי נאמנן לאו דלהו שטרא למאני ביה לא דלא קרעין ליה ואי
מדידה והדר אתי האי תבע מינה לא מפקין מיניה דאמרינן אוקי
תרי לבדי תרי וממנו בחזקת היכא דקאי זבי נכסיה מכל שעות
חלוקי בדיא ולא אמר אוקי נכסי בחזקת בר שטיא אלא דאית ליה
בעלמס הנה חזקה דאכתא שהיו שלאבותיו וחזקה מעלתא
אצל לית ליה כה חזקה דאכתא לא חזקה דנפסיה שקנא הוא
כיד סגניתו כך מכירתו ואי חזקת חזקה לבטל מכירתו אי
אתה עדים לא נפיקם שהרי נאי לעש או נפס או נמוה
אמרה והועד נבעלי יבוא בעל השור ונעמוד על שורו והחזקה
בגוף העדים הוא שיאמרו להם היאך אתם מעידים שצום פלוני
נמקום פלוני והלא באותו יום הייתם עמו במקום ומכחישים
לבעל העדים שיאמרו דמלוה או הלוה עמו היה שלא נפיקם
זה חוב להם הרי דהזמה לא היא שישלמו ממנו הכחשה מיהת
היא לבטל העדות אי מקיימי את השטר מותר שטר אחר
אם כן קרא שרשר חישין דילמ ההוא גופיה מזויף והוא הדין אם
היה את השטר שמקיימי מומט מקניינים שלא עידי עד שרשר
והוא מקניינים אי לחוש שמא מזויף הוא ובהלכות כתא אי
את השטר משטר שקרא עלו שרשר לא אם כן החזקת בבית די
משמע הא אם לא קרא עלו שרשר אלא שלא החזקת מקיימי ממנו
וקשה/שמו יש לחוש שמא מזויף הוא משטרי שתי שדות
העדים והוא אם חתומים על שני שטרות האין שלש שנים
שטר שלש מה בין החתומות הדומות ובשופי בשקל
ערשור ודומה מתחת ידי אחד שהשטרות הללו שמקיימי את
השלש מה יוכיח מתחת ידי איש אחד ולא מתחת ידי שלשה
המוציא את השלישי יופיזיק הסתכל בכתב שלאותן שטות

לכא

וכיון וחרם הוא בעצמו את השלישי דונמת אותה חתימה ^{אצל}
 יוצא מתחת ידי אחר איך לחוש שמה הלך אצל אותו אחר וראה
 דמות הכתובה וצא לביתו וכתב פחותה הואיל ואינו לפטו איך
 יכול לצימץ ולכתב כמותה ^{כותב אדם עדות על השטר}
 אם עשהוהו עד בדבר וירא לשכחה כותב על פחותה ^{למעשה}
 ומגיד על פי אותו כתב אפי' לאחר כמה שנים והוא שזכר ^{מאמר}
 בלא ראית השטר זוכר קצת מעדותו מאילו ^{אעפ שאי זכר}
 אלא לאחר שראה בשטר נתן לבו וזכר שלא נשתכחה ממנו כל
 כך ששמוזכר לו נזכר ^{מכל מקום} אינו נזכר לגמרי לא דחה
 אם מפייהם ולא מפי כתבם והוא דימנעה אחי' שלא תהיה ^{זמן}
 בקידושי' וכי' אי דחו מכתבם ואתו מסהדי דחמנא ^{מפיהם}
 ולא מפי כתבם התם שלא יהיו זכורים אפילו מתוך השטר והרב
 ספיקא ^{העב} על הדין לשם צעת אחר ואי יודע מדעתו
 אפי' לעצמו שנבעל די' דיטרבא מרבנן ^{דמי} לאו דכי אפשיה
 מדבר שפיר לא הוה סמיך מפסיקא למידין ^{מפיהם} ומסהדי ^{מפיהם}
 תמה על דנשי שהשיד בדבר ^{מתע}
 הרי אלו נאמנ' דאיכא תרי סהדי דמסהדי ^{עליון} מכל כתב וכתב
 שיטרף עמה אחר איכר כתב ידי שניהם דתרי ^{דעתן} שהדי ^{דעתן}
 על כל כתב וכתב וטעמ' מסר בגי' ^{גמ'}
 כשתמצא לומר לדברי' כשתשמוד טל כוף דדיון ^{על כתב} קסבר
 יד' ה' צ"ל להשיד כשמינימי' ^{קסבר} אתה שטר בביתדי' ^{לפיכך} עריך
 על כל כתב וכתב לדברי' חכמים על מנה שבשטר ה' משידין
 אנהו ראינו ונמנה וחתמנו הולך בתרי' סגיא ולא עריך חד
 מיניה למסהדי אדחבריה' ^{עליון} עריכי' שנים מ' השוק להשיד עליו
 ואי' זה כשר להשיד על כתב ידו ועל שלחברו ^{אחר} ולערוך עמו ^{אחר}
 על שלחברו דעל מנה שבשטר ה' משידין ^{אחר} וכי' אמר סתב יד' ^{אחר}
 סגיא דמימנא מפומיה' וכי' הדר מיטרף עם ההוא שמי' ^{אחר} השוק

להעיד על חתימת המת הדר נפיק ריבועא לממונא אפומיה
 דכולה ממונא נבי ריבועא נפיק אפומיה ואנן עלפי שנים שנים
 חצי דבר עלפיו שלזה וחציו עלפיו שלזה הילכך ניבעי תרי כד
 הסר דינשא ואי ליכא שנים שיכירו כתב המת לא חד וזה החי
 נמי מכירה מאי עבדי לכתוב זה שנשאר בחיים חתימות ידיה
 אחספא ונשדיה בני דינא ויטלוהו הדייט ויקיפוהו על חתימות
 ומחזקי ההוא דשטרא מהך דאחספא דלא עדיך לאסהודי אשתמות
 ידיה וכתב עליה מאי דבעי למעלה מן החתימה וכתוב שזה
 לזה ממונא מוטא וכותב בה אני פלוני החתום למטה ולתי מנה
 מנכסי בט חורין וממא שבעדי לא דלת ליה קלא לדבר שאני עשוי
 בעדים עד דדיי מנכסרין שטר שכתוב בו הנפק וחתימו הדייט
 על הנפק שער ולאחר זמן שהיטא ודמלוה לגבות ערער הנה למו
 מזויף הוא ופא אחר מזדי השטר והעיד על כתב ידו ואחד מן הדייט
 העיד על כתב ידו מנכסרין להכשירו מאי דקא משהיר שהריב
 עדי השטר מעדי על מנה שבשטר כדכנן והדייט מעדי לפטט
 נתקיים שלשה שישנו בדיו לקיים את השטר וכלה העדות עדים
 שיעידו על כתב ידם לפי שהדייט עצמא מכירי אותה והשנים
 אותה ואחד איט מנכסר עד שלא חתמו השנים עלמה שכותבין
 שטרותי וקיימנוהי לשטרא דן כמותב תלתא דאשתמודענא
 דהחתימות ידי דשהדי הוא משהחמון אי מעדי דהחתימה קמיתא
 כשיקרא הוא דלא הוו תלתא דידיה לה עד נעשה דיין שהרשע
 הללו העידו על החתימה כדכנן דקיום שטרות דכנן דעדים
 החתומי על השטר נעשו כמו שחקקה עדות בצית די דאמון
 מדכנן עריך קיום עדיכי העדים להעיד בפני כל אדם שחם
 העידו בפני השנים אי השלשי וכול לחתום דהא הכה העידו
 להעיד בפני השלשי אשרתא לשון חזקת שמהזקק את השטר
 וכותב השטרותי דכתובא מקמי דהוו שהדייט עד שאלה העידו

השרים על חתם ידם כתבו הדייט, נמוכת תלתא סדרה הוינא ונפק
שטר דתקדמנא ואשהידו פלוני ופלוני אחתמות ידיהן / שטרתי
וקיימנתי ופרעו בו כיום אינו חוזר וכו' וזהו אמר בו כיום / אמר
דלא מוקדם הוא שהרי כיום המלה נכתב. שפיר נמחל שעבודו
משפרעו ובטל השטר ונמצאת מלוה השטה מלוה עלפה / אינה
אובה מן הלוחות לשיקרא שלא נכתב על מלוה זו. לא חיישין
אם לא שיש בדרך ביטול שטר גמור. עד שלא חסמו השטל דייט
על האשרתא. מעידין על זה שהוא כשר. משחתמו הוה להו
בעדות שגמאי להם שיש בו עם פסול בדין. והרב פרש טעם
דפגם משפחה שהעידו עליו שהוא שבר ועד פסול לדין ולעדות
והוא מאשה טראמכ, פדרך החובל. גלווי מילתא בעלמא הוא
ואת משחתמו מעידין עליו דמאן חשך טעמי בעדות איכא הכי
דבר זה יריב כי הן לבד ודבר השאן לילות הוא שידקן אחריו
עד שיתברר הדבר ואין אלא מגלה דבר בעלמא. ולפירושו הרב
גלווי מילתא כן ולא בטל צירופא דידהו. ועד שר אין שטר פחות
משנים דהדד לה משונה. והחזיר אתה גמלה. ולא קא מכחשי
להך לומ כיום פלוני אתם מעידין שגזל לפלוני במקום פלוני הלא
באותו היום היה הגזל / ואם הגזל שגט במקום אחר. הן דתא דתא
פרישנא לה לעיל ואי לא אבא דמ, עם. שהזכירה לי לאחר זמן
שכתתה שכתתה. ומתא מהם עד שלא חתמו יריבין / ומתא
דקום השטר בשלשה. והרואה שנים חתומים טי אמר שבענים
קיימוהו. ואי שתיכביה שטר דת, נפק קדמנא צדי דינא ת
לא עריך דלא מיקרי צדי דינא ביטר מתגמא. בית דין חטת / וזה
עובד על תקנתא סמיים. בי דינא דרבנא משי. אורחא דמינתא
נקט. שהוא היה דא משי שבה במאמ מחכה בימיר דנחמ, צדק
דחא מרה דמננתא דודאי. בי דינא דרב משי לא עבדי בתין
כשמואל סבירא להו כלמי כשמואל בשאר דין סבירא להו / וזה

בקיום שטרות שאין שמואל יסדור בקיום שטרות דבעת שנת
הקיום מן השטרות שהיו רב נחמן בצי שלשה בקיום שטרות כד אמר
בחזקת הגתם וסבר בריש השולח שנים שדנו דינה דין כי פיה
הם אל אמר רבנא משי לאזדקוקי ליה ולקונומיה דכין דרב משי
גופיה הזקיק איהו ודמי לתתה אמר ויש מפדשי אמר לא רבנא
תלת טעו ולא נהידא דאי רב משי חד טעו ממי ומי לא
דכתבי כיה דליתיהל כשמואל וכו' לא כל מנהו דאז בעדדרי
שנים שדנו מן דינה דין ופסקין כההמוסם ואף רב האי גאון
פסק כשמואל הזד כו בסוף ימיו ופסק כל מנהו
מת
יש עדים שהיא משתא משי דאין כא חסה שאמר הוא חסה
אמר אמרתל משל וטעם למה אמרה תחלה מן ודעת
אז אם טעה אמרתל לרבדיה הווי וטעה אמרתל לרבדיה
אמרה טמאה אז אמרה ליעלה נדה מני טהורה מני לא הייתי
נדה לא עבד שמואל עובדא בנפשיה פעם אחת אמרה לו
אשתו כי וטעה אמרתל לרבדיה ופירש מימנה עד שטבלה
ירוש
שמואל בעא מזדקוקי לאיתתיה
אמרה לו טמאה אני אמר לה אתמוול טמאה פנימיה טהורה
אמרה לו לא הוה בחילי אתמוול חיי שעה פיר סימיון בלשון קיום
פיר חיי שעה כח אתא שאיל לרבא ליה מכו שהדיחא חמתל
לרבדיה נאמתומוס הכי לא עבד שמואל עובדא דפשיה
לא תנא ולתמיה פריך תרי ותרי ניעו שבאו עדים שאמרו לא
מת צאשק תלוי במ של ספק ברת ואפי' הוה סובר כמא דאמ
בעי חתוכה אחת משתי חתוכות מיני פריך בלשון באיסקר אש
תלוי לאחד מעדיה שאמרו מת דאישק תלוי לא למי
נוקפוזה מוב בדיחא לי ודלא בפירוש דבא חטא אל שפירש איש
שלשה עדים ונישאת לאחד דמי לא הוה כי אם שנים לא הייתה

לאחד מהם דהא אמר המעיד על האשה לא יאמנה ובהם פירש ר' יוחנן
לא חשן כר אמרו שדים החתומים על שדה מקנה ועל גן אשכול
ומעיד על האשה לא יאמנה דוקא עד אחד כמו בעד מיתה
דאומרת בדיא לי איני לבני נוקפי שברד לי שאילו היה קיים היה
איתה יכולה מכחשתן אם יבוא בעלה אינה יכולה למלאות מות אשה
הולכך אי לא דבריה לה שמת מידתתא ולא מיוסבא מרדכי
יכולה מכחשתן אם יבוא ויחמ לא ידשתך היא תאמר מרדכי
הולכך אי שדית לה סמכא אהכחשה ומיוסבא על פי עדים קלל
מספק ולא מידתתא למידת שפיר עכשיו מות היום לנא בציון
אם אמרו טבעימים או אכלו ארי איני חמ יכול לברר דבריהם
הולכך לבתחלה לא תשא ואם נשאת לא תאמר כדכ' כטעמא
לאחד מעדיה דאומרת בדיא לי אחוי גטיך דבשעתא פותתא
לא מהימנא למימר אירכס לי ולא תימ' דרב משי לית ליה אשה
הרשים להכחשה דמשמע עכסו מתו ושאת מיד דהא אמרו
כפרק שט דעטי צהדי א דרב משי ורב פפא ומר זוטרנא צבדי
משעת כתיבה למ דרב משי אית ליה הכחשה לא כך תפרש
עכסו מתמיד שבא עתה צבית די אבל נשאת דויתא למ אחרי
כ' הרבה מזה ואינו מדבר מתו נשאת תרגומה לא מתשתא
בעד אחד תרזיהו צפטיה קא משהדי לדבריהם עכשיו
בחזקת פטירה היתה ואם תאמר תנשא לבתחלה הסר ממך
פה ולאות אפתה' מ' ואיפוך נישאתי אם נשאת תנא
וסיפא אם נשאת לא תנא דמרגשי בטענה ואפילו הכי
לבתחלה לא תנא משום לזות שפתים ואיתה לרב פפא
ורב משי לא חלק על רב פפא לא תירך צביתא כ' שלח
מת' נשאתי לב' האויס וטוורה ח' שלח
בעלתי לאי נאמרת ומותרת לכה ואם משעת שאת צבדי
מפר' צב' ג' לא נשאת גמ' לא כ' צב'

שכית וטהרה בני והתירה להיטא ואחד כך בא עדים ששכית
וישלו עדים שהיו עמי חמיד שלא נתחדת עם אד ואחר כך בא
עדים ששכית דהשמה לאו חסך שאסר הוא אפילו הכי לא תנא
אפי' יש לך כמח בני מ' חסך חסך ששמה: ^{מדת}
שט שנים ששבו שיש עדים ששבו ידו' ^{לפי עדיכ} שיש
עדים יודע' אצל אס מ' עדים יודע' הרי אלו נאמני' הרי אלו נאמנות
דבאבניה היתלו לנאמי' עד אחד ואפילו אשך ואפילו יש עדים ודע'
א' נאמני' לית' לך תרומה' וצומ' שמעדי' זך של זך שכלא אומר
אמ' וחבדי' ד' יחודה אמ' מ' מעלי' לכהונה עלפי' עד אחד ואפ'
היכא דלכא גומלי' וכל שכן היכא דאיתא למיחש לגומלי' ^{העל}
על ואמ' עליו' עורדי' שקורי' עליו' שפסול' מעלי' היכא דלכא ^{למול}
והיט דאיתא צ"ל לעזר לנאמי' דל יחודה דב' שמשו' וס'
בגמ' מס' מ'א' בנהו' ^{גמ'} דב' שמשו' חס' ל'
לעזר' דהוא נאמי' דידיה דהא ודא' במקום שיש עורדי' לא
אמ' ל' שמשו' דלחוי' חד נאמי' וכי אמ' מעלי' במקום שאי' עורדי' קא'
במעדי' לעדות קא' מס' ^ל ובגמ' מס' דהכא במא' עסיק'
דמ' חסך ל' באבנה דהא' דה' קא' ונפ' עליה קל'א דב' גרושה' או
ב' חל'יה הוא ואחיתיה פיל קול בעל' ^ל וא' בעדות וחוור' או
מ' הכהונה עד שיבדקו הדבר שמשלה היא צהונה ואמ' עד אחד
ואמ' ידענא ניה דה' הוא ואסיקנה פיר' במקום קול' הוי' חל' ^{מחוי}
ואמ' צ' תרי' ואמרי' ב' גרושה' וב' חל'יה הוא ואחיתיה ואמ' עד
אחד ואמ' ידענא ניה דה' הוא ובהא פלג' דל' לעזר סבר' ^{מחוי}
עד האחרון עם הראשון והיט דקאמי' אימתי בזמן שיש עורדי' ^ל
כלום מאחר שהודוהו עלפי' העורדי' אי' מעלי' אותו עלפי' עד
זה השט' ^ל שיש לערפ' עם אחר ודב' שמשו' ב' גמלי' סבר' ^{מחוי}
עד האחרון עם הראשון והיט דקאמי' מעלי' לכהונה עלפי' עד אחד
לגמ' מעדי' אותו עם הראשון ועד שיראו שנהם כאחד ^{העדות}

לאפוקי אחד אומי צפני הלזה וא' אומי צפני הודה לעלו א' עדות
מלתיסתר להתקבל בבית דין ואפילו ראו שניה באחת עד שישור
צבית דין באחת ופלו במאחריות היא ולא ל' יהוש' ב' בקדחה דא' ^{דא'}
לה' ול' לעזר ודב' שמעו, פלוגתא דל' עת, ודב' פלוגתא דדב' שמעו,
דא' כל עת, והל' כותיה ^{מתת} על ידי ממונה מזה
לבעלה דמיררת להפסיד ממונה ואין מפקדין אותה על ידי ^{נפשו}
שהיתה טרודת למזון מסורה לבעלה הואיל והיא צרה הפקדן
ודוקא באשת כהן אבל באשת ישי שריא דמונא בישל מישרא
שריו, פיר' דבט' העמל' אל' ודלא כפירוש רב' שלמה שפיר' בא' ^{בא'}
ישל' לדיושין, אטא נתרצית באחד מה' דלבי לרבי, ^{ל' חושני}
מדמית' בגמ' עלה מעשה דמ' שקל, דדיוקא מהשמוע לכהונה
דוקא ועוד דבאין מעמידין מית' מיכא, ראיה דדבי עבד ל' ^{ל'}
חושני, לבעלה כלל והכא דעל ידי ממונה מותרת לבעלה כדקום
מיתר מותרת' כדקומי' פסולות' מסורות לבעלה דאשת' ^{ל'}
מסורה באונס' ודמינ' עלה בגמ' מיה' מתת' בלש' שבעה
לעיר בשעת שלום הציות פתוחות סודות סתומות מותרות
בשעת מלחמה אינן ואינן מותרות לפי שחי' פטאי לעך פיר'
בלש' חת'ל' שלשם שמחסי' כל המט' מותרות וכו' שאמכ' ^{ל'}
פטאי לעך הוא הדין שחי' פטאי לבעול' ומרביין כה' כדקום
שלמותה מלכות' כה' כדקום שלמלכות' אחת' פיר' ל' ח' ול' ^{ל'}
מת' בשלמותה מלכות' שה' לבטא ואין ירא' כלל מ' מצ' צותה
והם מכירי' המוסיא' והמוכא' ויש עהם פטאי לבעול' ולעך
והיא דבלש' בשלמותה מלכות' אחת' שהם ירא' ופ' מסל' ביר' שצ'
דמת' באותה מלכות' אבל בשלמות' אחת' הדין הם כ' פטאים
פיר' שיראים כ' פטאים ואין עהם לא לעך ולא לבעול' ופיר' שאמכ'
מלכות' נגי' למה כל ההפ' פסולות' אי אפשר דלא שדק' חדא
מניה ולא אבשל' וכל אחת' יש לה ללכת' די' ל' הי' ה' ^{ל' אמו}

שם שמואל
שמואל

גבי מחבולות אחת ומשט בשש משמרות דומות אחת
 שלא יבדל שום איש מהן ומהדר לה למתא שושלתא
 וזאת חזונו וכו' שאין יכולות לבדוק חסד כולן פסולות ולפי
 שפיראט לרפך אין לה עמידה מפט שיש בדיון קושיית הרבה
 להאריך. מפי אפחה צג' מפר אפחה ידיה אבל אפחה רבה
 לא מהמנוח המעון הזה שנועה היא
 לא שאל ידי ממוון מותרת לבעלה לא שידית תתספ
 וידאוס לעשות שלא כדין שמואל יפסידו ממוון ומעיד בה
 דאי לא דקנס ליה טאה שלא נמאת לא שאדיזויה בכדי
 לשאנה פדמה מעיד בה כדי שלא פדמה ממוון לא ושאה
 שנוע נתן בה מעכשם שאקורה עליו לפי שעה היה כשהוא
 והוא בחר יוצאה בראש בניה שיהו הננים שמה שלא יתחדו
 כשהיא נבשרת נבשרת צוף כדי שלא יהו וחי' בחי' וקריעותו
 מבחוק לא תנשא בשכונתו לפי שמכרת ברימיותו וקריעותו
 ושאמא בואו לידי עבדה ואם היה כה מפי לא נשאנת לדור
 שמו במבוי שמה יבוא עליה ובה אסור בגיוסה אבל ישאל
 כל אמן שלא נשאנת לדור בשכונתו ודוקא בשכונת אבל בחצר
 לזה ממנה בהיותו תחתו בגבס מביה שהיו בדיון נכס מילון
 ובכה שגרש את אשתו קא בניידי מינה נפרעת ממנו
 ידי עצמה שלא יתקדו בדברים ב' ארבעת מסכת היא
 וקורין לה מסכת שמונות וזו היא משנה ראשונה שנה
 ה'אס' הרי הוא כחי לכלל בדיון ג'אס' מהדי' מכירי זה אה
 צקריעות ומציאות מתע זה כתב ד'אס' אה
 ומקיימים השטר עלפיו ואע"פ שמתחילו בעוד זה קט'
 מפר דאמרו ד'אס' דאי תא זה כתב ד'אס' שאלה משום
 אביה פיר' ונתן שטר צקטות צכת יד אביו אבל רבן דלא שכיח
 אביה אומר לא ואי אשגעי רבן דאית לה אימתא עליה אב'
 אביו

איה

אימ' לא יא' תנא אצין ודבומשום דהאי שכיה גביה והאי איתליה
 אימתא עליה אצל אחיו דלא הא ולא הא אימ' לא קמל כיון דקיום
 מדרבנן מדאודיתא לא בעיקיום דאמ' דיש לקום עדום ההתומים
 על השטר נעשו כמי שנהקרה עדות בבית דין הימנו רבנן בדברנן
 זה עיקור דבר מהתורה הם אמרו והם אמרו הם העריכו את עדות
 והם הכשירו באת אילן שיצאת שהיטומה והרי סימני שטות
 וסתר בטה מאתים כדאמרי דיש פלתי ונא מבית הספר
 למדי יחד תעקוק בבית רבן ובגמ' מפל דתרומה דרבנן מירי
 כגון תדמות חויה לארץ או פירות ונדק דהימנו רבנן בדברנן
 ושהיה חולת עמנו על הגור בתרומה דרבנן ושהמקום הזה בית
 הפרס בית הפרס דרבנן אצל אינן נאמני וכו' דאפוקי ממונא
 ובענן עדות מעלותא וכתובה היט טעם דרוב נשים טולות
 נשאות מעמד ומספר מקום היה לן כאן להספיד מיתתן
 כשהוא מילוט לבית הקברות שלו ולגשות עם מעדות
 שהיו עושין שבעה למות גמ' הימנו רבנן בדברנן
 פירשע נמשח גלוי מילתא נעמי הוא כלומא' הדבר עדין
 עדותא למדסם שיצא הדין לאור בלא גמאמס אסור לאדם
 את עדותה דגמ' מקשי מומאי דקתני בביתא או שקרא
 גפסוקין בבית הכנסת נפסדו לא יצא לעדות ומעדין התם
 דאי קרי וקרא מדעתיה וכו' קאמרינן הכא דקא טעמי מיהא
 בעם הדרן עלך האשה שטאמנה משהביאך

אילוצרות

שתי שערות עד שתבגור והם ששה חדשים
 בן שערות לבגרות אצל קטנה ובגרתא' להם קנים ישים להם
 קנים אם אשה אדם נותן לאביה חמשים כסף כרכת ונת' א' ש'
 השוכב וה' הובא על המזרת וכו' ובגמ' פריך אצל כשדורתא ומשט
 סולתא אינן ריך ליה לא שמועין בטעמי הגבועים והיי' אסורה

לקהל דרור גזר עליהם בראמיה כיצמות ושלם ויתנם יהושע חוטני
עיסם וקרי להו ענינם כותית פול רבט שלמה גדי אריות
וישנ בלאו דלא תתחת בם והקשה רבנא יתחק אי גדי אריות הן
מי אמר להו קנס הרי גנים גמורים הם לא גדי אריות ועל זה חשב
אורם במשנה משום ספק מגזירות דאמרינן בקידושין לא להפיקות
שתוקן ואסופי וכותי וגם כידושלמי מומא דאמיתא כמא דאמיתא
הרי הוא מוש לכל דבר וכן פיר רבנא תם ומתע קודם איה אחר
גמירא גנים גמורים הם ועל השבועה ישראלית שפדית פחותה
גשנים ודחזקת כטולה שאפילו נעשה בשביה בתוליה חזקה
ועל אשת אחיו שתקדשה לאחיו וארשה מינה מיתה אלא כדת
ועל אשת אחיו אביו שתקדשה לו וארשה דמי לא גרשה מחייב
מיתת בית דין הוא ואי מת ומשלם אשם שהזכרת הרי מי
בה מיתת בית דין וברת לאכטר ליה מן התשלומין וברג דמי שנה
או הלוקי הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו וכן וקיי
לדאין לוקה ומשלם והכי פירי מילא ה הלוקי אם התרו בהם קנס
לדאין לוקה ומשלם דנפקא לך מכדי דשעת דשעה אחת
מחייב ואי אתה מקייב שתי דשעות ומתעך ל יוחנן כח
בשהתרו בו כח בשלם התרו בו מתעך דידך בשלם התרו בו
ומתעך מכוח בשהתרו בו דקם כד ל יוחנן כל היכא דאכח
ומתעך ואתרו ביה מלתא לתאי ממונא לא משלם וילך טעמ
מדכלת כדי דשעת משום דשעה אחת אתה מחייב ואי אתה
מחייב משום שתי דשעות וקמך ליה מדבעים יכא וקיי ל
כל יוחנן גמירא יחא מכר יש לאכח זכיה למכר
לשפחות ואי לך קנס שהבא עליה אינ חייב קנס ואי לא מכר
דשאי יכול מכור אדם את בתו כשהיא גזירה אמרת קל וחומר
מכורה כד יינאה אינה מכורה אינ דין שלא תמכר מועת שלש
שעם ויום אחד שהיא לאויה מכר לא בתמיה אף קנס במקום

מכר משום קנס נקט בתשלש אבל למכר משתתפים אחד ^{שתי} שותפות
שותפות קרית ^{אמת} וכן אמתת מקשיני ^{הם} נערה נערה ^{הנערה}
באונס כתיב כי מינא איש נערה בתולה וג' ופתי בתיה ונתן האיש
השוכב עמה לאבי הנערה ודרשו נערה יתירה והי יתירה הנערה
דמתי למכתב וסוף לא ביה חד לנפיה לכשרה היוצאה משום שם
רע קאסל דע שלא מינא לה נעלה בתולים ולהכי פריך בתסקינא
דכתי' והוציא את הנערה לפרת בית אביה היכי דאמי שם דע
כג' דאמי ב' תרי ולא שאמרו נבעלה דאס' מאי למימדה הא לא
טענה היא אלא אמרי לדידה תבעתהו דאס' ורא וחסדירה ^{עצמה}
לכך ולא שמעו לה אימור זיופי דייק הוא עצמו למד לבוי כתב
הדומה לכתב ידי העדים שחתמו בה והולך אפילו יש עדים ^{מכירים}
החתומה ואומרי' שחתמת ידי העדים הוא לא מצינו ביה
מת' ואילו שאי' להם קנס וכו' יתירות על
בעת שלוש שנים דכיון דראו ונתפשה בחזקתה פקדה ובעל
בגותי והשבויה כשבייתה הרי היא בקדושתה ויש לה קנס ^{אין}
שהיא גדולה כלום שנפרית יתירה על בת' שנים ויום אחד ^{הבא}
על בתו ועל בת בתו ועל בת בתו מאנסת דאי מנסא אתה הא ^{תאמי}
בת אשתו ובת בתה ובת בתה וכולהו כשריפה ילף להו בשערי דרין
ולא יהיה אסור עטש שעט אס' יהיה אסור באשה שמחה לא
ישעש דמי ולדות לפי שמחוייב מיתת ב' ד' על האשה ואין
מתמושלם ואפילו חייב מיתה שולל פטור מ' הממו' ותנא ^{הבא}
חזקיה מכה אדם ומלך בהמה מה מכה בהמה לא חלצתה ב' ^{הבא}
בשולל ב' מציד ב' מתבוי' לשאי' מתבוי' ב' דרך ילדה לדרך
עלה לפטור ממו' לא לחייבו ממו' מכה בהמה לעולם חייב
דא' בבבא קמא פגע תחת פגוע לחייב על השולל מציד ^{מציד}
ואונס כרטי' אף מכה אדם לא תחלוץ בו ב' בשולל ב' ^{מציד}
ב' מתבוי' וצ' שאי' מתבוי' ב' דרך ילדה וב' דרך עליה לחייבו

ממנו לא יפטר ממנו ולא יהיה אסור מיהא שצריך דאי מהא קנינה
הוא אמינה אדבה לאורך גסמא מיהא מיהא נענוט יסלם מיהא
אדם יסלם שנתאסרה ונתגרשה דאין ארוסה שלא נתגרשה חייב
מיתה ואין שם קנס אין לה קנס בגלל מפר טעם דכתב אשר לא
הא ארשה אין לה קנס יש לה קנס דדריש הכי אשר לא ארשה לאשה
הא ארשה לעצמה וריש דקנש אשת אחיו ואשת אחי אביו
ונתגרשה עסקינת וקנש יש לה קנס לענין זה היא
בא עליה ומיתה פטור לא הספיק האב להעמידו כדי עד שמיתה
לאם העברה ולא לאבי המיתה צריך מפר דשולח קדמי כתיב
עברה הנערה בתלה בתלות הבתלות תרי לגופיה וזה לכאשר
וזה לגמלה טוה שיהא זה כמזהר הבתלות ומהר הבתלות
מה אונם חמשים אף מופתה חמשים ומה מופתה שקלס אף
אונם שקלס אייתרו להו תרי חד לאייתרי חייבי לאוי אחד לאייתרי
חייבי כדירות בא עליה עד שלא נטמאה ולא הספיק אביה
להעמידו כדי עד שנתאסרה דבגרות וטוהא מפקי מדרשות
אב בגרות לא אשכח דזיכתה לו תורה וכיון דלא זיכתה לתת
אב מנהיבא תת לו לאכורו בשלה שווא מוטיא מרשות אב
כד אשכח בהפרת נדרים דכל זמן שלא נשאת אביה מפר
ומששאת אביו אביה יכול להפד
המפתה נותן כד בושט ופגם צמיתו לקמי מפר להו האונם
נות אית העד מפר בגלל שד פסוק רגלים וכו' והעסק את
רגלים ומפתה איתו נותן את העד מפר בגלל אב רב עמ
דבה בר אבבה פתחות שבה אומדות מפותה אין לה עד ואם
דיתא חזינא דאית לה לא הוי לא כמיא חמימי על ריש דקדוחא
נות מיד לאביה ואעפ שכושה ומפתה לבשו יתיא ובגלל
אטו אשתו היא ומפריק לבשלא יטעם דאם טוהא אין טוהא קנש
כדכתב מהר ימהרע לו נאשה ואם מא ימא אב לתלן כל יסלם

אבל אונס כח ונתן וסו חמשים כסף ולא תהיה לאשה שותף בזה
ככל שכתב בו לשלם בו כלום על כרחו ושמעו כדכתיב לא יוכל
לשלם לה ואם רצה להוציא יוצא בגמ' מקמי מיכ' ^{לגמור}
נגמרי מהדדי להא מילתא נמי לגמרו מהדדי ומתוך אמ' קדמ'
מהר ימה לו לאש לו מדעת ^{אב'} ^{אשתו היא}
וכי אשתו היא כבד דק' אמ' לביטולא ^{היא} לביטולא יטולא שומא
או אכיה און המפתה עתמו ^{אב'} ^{אב' אכיה} יכול לטבב ^{אב'}
ילך טעמי כשתא היא אמ' יסחת מאליה ודענה ממנו ^{אב'}
אבל איהו לא מצי מפיך לה דכתיב לא יוכל לשלמה ^{אב'} ^{אב' איהו}
נמצא דבר זמיה דא' שהיה האונס כה ועצמה אחר שמש
לפסול לה און כה שבעולה מקודם שחשה שלא כדרכה לפסול
לה און שאינה ראויה בישראל כה שהיתה ממזרת א' טענה
^{אב'} ^{אב' איהו} וטענה ששה ולא תהיה לאשה עדין ^{אב'}
דאיהו ראויה לבוא ביש כה ממזרת כה מילה בער עת
שהמילה עשה והערשת בלאו דכתיב השומר בנגע הערשת וכת'
ובוס השמיני ימול בש על ודשינ' אפי' בהרפת יקח מי איהו
לעשה כלה השתא נמי מלמד איהו למ' איהו רועה
^{אב'} ^{אב' איהו} יתומה שתאנסה ועתגסה האונס חייב
והמפתה פטור דכיון דיתומה היא וקנסה שלה היא ואח' ליתיד
דמדעתה נתתה לו פטור ובג' מפל דעתאנסה ועתגשה
מילתא אחרית היא ולא איתומה קאי דא' יתומה דוקא ^{אב'}
לא הא קמל' תגדה שתאנסה ועתגשה לעצמה ובג' מפל' דל'
לעזר בשיטת' עקיבה דב' אמרה דא' במת' ^{אב'} ^{אב' איהו}
ועתגשה קנסה לעצמה והך תאנסה ועתגשה דל' לעזר
בשאלתה קנים וקרי לה יתומה משום דפקע זמיתא ^{אב'} ^{אב' איהו}
לאב' קנסה ^{אב'} ^{אב' איהו} טובא דחטמי ^{אב'} ^{אב' איהו}
שכתבנו אשרי מתרג' טוביה ל' לעזר הואל לעזר ^{אב'} ^{אב' איהו}

ותלמידו של עקיבה היה כדאמר' צימזות בהבא והה השלם שמם
עד שבא ל עקיבה אמר לבנות ע שבדרום ושתא להם למאור ולילה
ול יוסף ול שמעון ול עזר ב שמות מתה
הכל לפי המצויים אדם בינוני המצוי בשעת קשה מאדס
ומאדס חסוד והמתבייש לפי השניות בשעת כחילו היא אפחה
בגל מפל מאד גדיעותה מחמת בשילה כל שיש לו קצבה הסוד
בא המשים של אדם ושל מפתח ושלשים של עבד ומאד של מוסר
שם דע כל מקום שיש מכר בימי קטנותו קנה הא קטמא
לל מאור ונגמ מפל טעם אמר קרא ולו תהיה לאשה במהרה עצמה
הכתוב מדבר כלום צוי שצידה להקנות עצמה לאשות הסוב
מודד וכל מקום שיש קנה משה שהיא געה אי מכל דשח
יכול ימסר מקום את דתו כשהיא ערה אמרת מטרה כד וינחה
עכשן שאינה מטרה אינו דין שלא תמכר בגדת לא מכר
דדשני וינחה חסד לו ימי נשדות אי כסף אמר ימי נשדות ולא
קנה דלבוש עצמה ערה ולא בגדת גמ
שיש לו קורת רוח ממנו שחזיר בעבדותו ואף הוא רוצה לעשות
לן קורת רוח להעשימו טעם בעלה זו דברי ל מאיר דאמר קנה
לקטעה יש קנה במקום מכר מבתי יומה עד בת שלש שנים שבת
ויום אחד יש מכר ואי קנה מבית שלש שנים ויום אחד שבת
שתי שערות יש מכר ויש קנה ומסתבא שתי שערות שבת
יש קנה ואי מכר יש בגד בקנה ודעה הוי ואמר דפרס למכר
דאמר ודעה הוי דלמא קטנה מוי עבדא וילדה מיהו שמעון
דסבירא לה לרבא דקטנה יש לה קנה לא כח ערה האי דסט
ערה לאו לגלוי עולה דמוטא שסרש דפשיטא צמח מחשי
קרא מלתיב ואם אמרתיה הדבר וג' ואי קטנה בת שלש היא
לא לגלוי על כל מקום שחמ נגד חסד ויניח הכי כח שחמ
לא בשעה כתב ערה מלא ולמדרך דכל מקום שז נגד שחמ

במשמע. מתע. החומר פתיתי. בלג. מקשי
ולתע. חשתי ומתדק. לא מבעיא. חשתי דלמא קא פגס לה שאין
לעז שלמאסיה גדול כלל שלמאסיה וכו'. דלמאסיה דילה הוא
לה למאסיה מיטה בושית ופגס על פיו. אבל פיתיתי דקא פגס לה
אוי. לא נהימנה להחזיק אתה לעז קא משמל. משלם בשעת
ופגס על פי עצמו. דממונא הוא ואינו משלם קנס. בבבא קמא
נפקא לך דמזוזה בלג פטור. מאשר ידעו. להם פדע למדע
מת עצמו. המית שורי את פלוט והדין חייב בטור ובשול
מירי. הרי זה משלם על פי עצמו. קנסד טפסא ממונא
או שורן של פלוט בשור מועד נמי משלם נזק שלם על פי עצמו.
עבדו של פלוט והדין חייב שלשים סלע. אינו משלם דקנס הוא
זה הכלל כל המשלם יתר עלמה שהזיק דהיינו פלוט נזקו כדן
יתר ממה שהזיק דהיינו קנסא ואינו משלם על פי עצמו ומקשי
בגמ. לית זה הכלל כל שאינו משלם כמו שהזיק אינו משלם
על פי עצמו דמשמע פחות ומשמע יתר. ומתוך כך כי איכא
חיי נזק ידוע דהיינו גמירי לה דממונא הוא משום הכי לא
קנס פיל כיו. דאיכא חיי נזק המשתלם בנזקי בהמה המהלכת
והתיזה עדות מתחת רגליה והזיקן דתג. בבבא דמשתלמת חיי
נזק ובהדיא חיי נזק קנימל. בבבא קמא דהיינו גמירי לה מסיני
שהתלדה דרגל ופטורה עד שותר רבים כי רגל ואני ורגל לא קנסא
ענהו לא ממונא שהדי מועדת מתה לנה וגבי עדותה דהיינו
דחא וכו'. דממונא הוא משלם על פי עצמו משום הכי לא קנסא
לנה למת כל שאינו משלם כמה שהזיק דהיינו איכא חיי

נערה

הדד. שלך אילו נערות.
שענתתה מקשי בגמרא בפרקי דלעיל. ואימ חמיס
אימ רחמי מכלמיל. ומתוך כך אמר ר' תחת אשר ערפ' גבי
חמישים כסף מכיל דבשית ופגס שאינו משלם דשמי שהדי

ויש בשמירה חובלים ימות בכלל זה ודבר אמר אמר קרא ונתן השם
 עמה הנאת שטבה חמשים כסף מכלל דאמרי בושט אפס ומקמי
 ואמר לדידה ולקיל וערי ומקמי ומקמי ברא דאבוהא הוי דא דא
 לה למוט ולמוכה שחי פל מכתב ברא דבושת אפס דאב הוי שהר
 שידו לבישה בבושת בשילה ולפניה בפסג בשילה דאי שיש מסר לה
 לקדשה בביאה למוט ולמוטה שחי שיתג האב זכאי בדין דאיה
 בבסוף וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר וזכר
 זו השתא מפסדיה האי דפגמה והעמד בתפוסה והעמד נמי
 באמסה בתפוסה לישא דמקרא נקט ותפסה ושכב עמה ונתפסה
 לעמוד בדין כיון דלא עמדה בדין לאו ממנו הוא להורישו ולבנו
 דאמרי לך למקמ בגא אי אדם מוריש לבנו זכות שזיכתה לו תרה
 בבנו וילף לה מקרא מתהאב משעמדה בדין בעדותה בדין
 בגדה קודם מיתה בדין לא בגדה הרי ה' שלאחי דכין דעמדה בדין
 זכה בה האב ל' שמוע אומר אשכח שיעמדה בדין לא הוי ממנו
 להורישו לבנו עד דמטי לדיה ובגא ילף טעם מדאמר קרא
 האיש הש' טמה לאבי העב לא זיכתה תרה לאב לא משעת
 עתה מעשה ידיה שעשת נחיי אביה אשכח ש' לא אבט בלא
 פגולה מתהאב הרי הוא שלאחי דמשכא לעולם זכה בו האב
 ולא דמי לנפג דלא הוי ממנו עד עמוד דיין עידוהו דהאיש
 מיפטר ומיט אהיה בגא פליך ממנו גביא גבי
 בתהו זעמתי האחין שכן הוא תנאי בתובה בנ טקב דתהוין
 לבי מיינאי איט יהווי יתב בבית ומיתא מנכסאי עד דתנחין
 לאוברין לאו מדידהו אלא מתנאי בתובה שמי דקתני מתנ
 מיטאמה עם מעשה ידיה ולמה לי למתניה דא לא שייך למתני
 אשכח ש' אבט דממא אבט אלא הוי קאמי כעשה ידיה
 דמה שחיי האב לאב ולמורישו ומה שעשתה לאחר מיתתה
 מה מיטאמה וכו' דמיטאמה פשיטא ל' דלעצמה דהא אפי' דהיב

לא זכי בהו אבאלא אב כסמוך על שולחא כדאמרינן בשנים
אוחזין ומשום איבה דכיון דאינו חייב במזונותיה בחיין כדתנן
בפרקי' האב אינו חייב במזונות בתו אי אמרת מיני איהו לעצמה
תו לא יהיב לה מזוני ולקמן בפרקי' נמי אמרי' האב זכאי ^{למזונה}
משום איבה אבל אחים על כרחיהו מיתמא מבעי ^{היה} והתחלתם
אתם עבדים כנענים זכות בתו זכות שזיכתה לו תורה בבתו
מתנ' כתובה שכן כתובה שהיא גובה
משתי אירוסין הללו וקסבר יש כתובה לחזקה ובימי נעוריה
וקטנתא ^{מתא} כתובה שלה דמשה שיאה פקעא רשותו ^{בתו}
גודיאנא אזיל ^{ולא} גדיאנא בתו הכי הוא ולא אזיל ^{בתו} ^{כתובה}
לזמ' הואיל והדאשונה נכתבה בשירות האב והיו דאב
הדאשונה טעמ' מפל ^{בג} הואיל וברשותו נכתב ^{פיר}
כתובה דאשונה שהיא לפע' נשאי' ^ג
ת לא שריא לאינסובי דהחזקה להיות בעלה מותם ודקתנא
דלא ליעקוט כדכד פורענות ואגב אורחיה דבעי לאגמורי משפט
הכתובה ומחלוקת דל יהודה וחכמי נקט לישא דידיה למסתכל
כל דאמ' במסכתא במורת' שאת לראשו ומת' לשת ומת' לשלישי
לא תנשא דבת' זמני הויא חזקה וארסי' בפרק הבא וכו'
התם פרישנא לה ומיניבא מאימת גביא כלום לעט' זכייה
דאב חזין דלאו בתו אירוסין אזיל ^{ואפי'} ל' יהודה דקתני ^{מורה}
ל' יהודה במאירס את בתו ובגרה ואחר כך נשאת שמי' ^{למאה} ^{דשות}
בה ^{למאה} ^{בתו} כתובה לעט' מיטרח לקוחות מאימת טרפא
משעת אירוסין דהא מההיא שעתא איחייב בתקנתא דרבנן
דילג' עד שעת כתיבה דהויא מלוה בשטר לא טרפא ^{מנה} ^{מנה}
דמתקנתא דרבנן מיחייב טרפא מזמין אירוסין אם מתא ^{מנה}
לאחר טעמ' טרפת לקוחות שנתן מנכסיו מזמין אירוסין ^{אין}
דמההיא שעתא אשתגבד ותספת שמי' נעמן הויא בזה ל' לא

ששת עשר עד זמני כתבת הכתבה שקם מידו וכתבו אחד זה ואחד זה
מז' השואנין. דהיינו גופה מחלה לש' עבודא קמא ותרענה ב'מנן
הכתב בשטר הכתבה ככל המפורש בה ב' עיקר ב' תוספת. שני
שטרות של שדה אחת של מוכר או מתנה וכתב ר' אבן לשמואל אחד
בשם ואחד בשוין. ביטל שט' מתהר' שוין ואם כתב לו אחד וכתב
ממנו אי' גובה לא מזמן שט' דאי' מוסף ביה דיק' לא בשטר
לתוספת כתביה ולא לבטולה לקמא דאי' מקמ' שט' אתי למנב'
ליקט עיקר ותוספת. ואי' נחמ' ליה בקמא משום דקדים לא ליקט
תוספת דכוננה הויתמה עליו שתי כתבה אחת של מאתים ואחת
של שלש מאות באת לבנות מאתים גובה מזמ' ראשון שלש מאות
גובה מזמ' שני דהא מוסף לה דכתב זה שלש מאות לפותח
ואי' נמי לא מוסף ביה לא ביטל מתהר' שוין אלא דלא ליה בעי' מייסד
לעשר ערו עליה דקיס' לך מתנה אי' בה משום דינא דבר מיעדא
דינא דבעל חוב דאי' אתי בעל חוב וטריף ליה מיעה קביל עלה
אחריות בשטר השט' דטהדר ונ'נ' מיעה מעות הכתב ב' כח
מש' טעמא ביטל אודי ליה בעל השטר שהר' שוין מזוין היה
ותרעיה על השמת לקמ' מזמ' שני מודיעי שהדי' לפרס' פסול
לרב אחא כשדי' ולשלומי פירי שאכל לוקח ב' זמני דר' שוין
שני לפרס' משלם ולתוספת לפרוע משהקדק' למנ' מזמ'
ר' שוין למנ' שני לפרס' על המוכר לפרוע לרב אחא על התוספת
לית' לפרוע כח' כרעית משה' שתי כתבות כל אחת מאתים
דלי' כח' תוספת לא משויי' לה' שלם מדעת הלוה' עבוד ד' ר' שוין
תיקם שלם ישתנה שטרו מבמורתא היה דשחא ליה למלוה' שיהו
שני שטרות דאי' הוי חד שטרא מאה זוזי וטעם המלוה' חמשים
לא יפרע לא בשבועה דת' הפוגעת בכתבה לא תפרע מלא
בשבועה והוא הדין לכל שטרות כדאמרינ' במסכת שבועה כ'י
מה ב' זה לפגם שטרו וכ' דפרס' שבועת הדייני' כ'י שלא יק'

לפדו קשיפרעט לזה למלוה חזיחו בו יכופט מלוה לפרעו השאר
 כי ידאג המלוה יתדיכחו בית דין שבעה הולכך נחש לזה לזה
 דהו תרי שטרי בר חמישי חמישי כיו שלא יכופט המלוה לזה לפרעו
 מתנ' וזינת באירוסין והיא נערה הדין זו בחנן
 ואפי' נעמירה פחותה מבית שלם דחזקת בתלה דכי בתולה סתם
 נערה המאורסה ביש' כותבי עשה נבלה ביש' לא ילה פתח
 ביתאב' אי' עריך להו ינאח אלפתה בית מציה וזלמא מאה סתם
 נמיא בעל שקר ועדים זוממים דכלה פר אמת ביש' כתיבא
 הרי זו שקילה' גמ' ילך ואמ' קרא ומתה לרבות הורטה שלם
 בתרדושה ולדושה בתרדושה פיל דכל וסקלוה כל חמישי עורה
 ומתה קרא יתרא הוא הרי היא כבתיש' לבד דכד' ויש לה פתח בית
 אב' ומאה סתם יש לה אב' ואי' לה פתח ביתאב' כגו' שאי' לה בית
 ובישר ליתקא מיירי' ^{גו'} שלם מירדות פתח
 נערה המאורסה באו לה עדים בבית חמיה' לאחר ששאת
 בבית מציה באירוסין סוקל' אותה על פתח בית מציה דכל הכי
 והויאן את הג' אלפתה ביתאב' והאי' באו עדים בבית חמיה
 כתי' דהא נמיא שם רע כתי' דמפיל ביה קרא ואקרב ליה אל
 כשנשאת' ואן גזולס שעד לתם כלום מבית זה יתנה העבלה
 שבו זינתה באו לה עדים בבית מציה קודם ששאת שזינתה
 מציה' סוקל' אותה על שער השיר ההיא דכל כי יהיה נערה
 צולה מאורסה והויאן את ששאת' לשער הע' הה' תי' ^{בחתן}
 כי היכי דאילו זנאי השתא לאו סקילה מיכא לא חתן דכי כתיב
 סקילה בזינתה נערה כתיב כדאמר' כי יהיה נערה צולה ו
 השתא נמי בחתן דכיו' דאשת' גופה מ' החטא לה עמדה צין
 אשת' קטלא לכהשתא' הויאן עליה שסדע' שפגה צדורה
 ולא מינא לה בטולס וצא לבית דין' הוא איט' לוקה אס' כחש' ^{ממון}
 ואיט' טת' מאה סתם' דכי כתי' ויסרו אתו מלקות ועשו אתו

בגדה כתר וזה עקימת שפתו גורמי לו לעש' כדמיתר ^{בגד}
ועקימת שפתו בגדרת הואי היא אם אמתה יהי נזוממיה ^{עדים}
שהיו מעדים על זמורה ועמקאן אוממין מקרימין לבית חס קילה
כלום יסכימו לנזק לשם כי אי להם היכלה מן המיתה הזאת הוא
וזוממיה סל דע אם אמתה שקר לא אוהו אם אמתה
וזוממיה אם שקר לבית חס קילה למ' אלה דאשת מופה ואילו
זמאי השתא בתחת הוא לא אמרי אשתני קטלה מויתא שם
קא אמרת לאו נזכי אסרה ולסוף נגדה דתג תא דאיידי ^{באו}
לה עדים בבית אביה שאני מיתה הנאה עלידי הויאתשם דע
דבעל משע שאת ולא אמרינן זה משום דאשתני דינא דא זמאי
השתא בתחת הוא שמו אשתני קטלה והך דזמאי בעדות דהא
נכסה לחופה ולא נבעלה בעל וזינתה בתוך כל כלום ודע דהא
כלא נגדה נמי כל הויאת שם דע ואפי' בעדות אשתני דינא ^{הוא}
דאילו זמאי השתא חתן הוא ואיכא הואיל ונכסה לחופה ואשתני
נבעלה כותשא בסנה דרין נגדה ולא בגדרת כטלה ולא בעולה ^{ואשתני}
ולא שאמה מואי ולא שאמה אי ליכא שאמה ממנש היט בעולה
לא לאו נכסה לחופה ולא נבעלה לא אילן זמאי השתא בתחת
הוא ואילו מויתא שם דע עלה השתא דזמאי קודם כנס לחופה
בסקילה למ' הויאתשם דע לא אמרינן דמשום דאשתני דינא
אילו זמאי השתא לישתני קטלה הכא עלידי זמאי דמשיקרא
והי לנך כי נגדה נמי ונשאתה לא אמרינן מויתא שם דע ^{משום}
דאשתני דינא דהשתא אשתני קטלה דמשיקרא ודילמא חדית
דחמ' היכא דלא אשתני מופה אכל היכא דאשתני מופה לא
דחמ' כלום האי דחיה דמיתת מסתם מויתא שם דע לא ^{דחיה}
היא לבא דהתם הוא דאשתני דינא דאילן זמאי השתא לא
אשתני קטלה דהא דזמאי משיקרא משום דלא אשתני מופה ^{הוא}
וחדוש הוא שחודה תורה כלל אישתני חדית דאשתני מופה לא ^{חדית}

אכל בשרה אשתו גסה הוא ואי צבאו לה עדים בבית אציה איתלך
למימר סדחה ולסוף ברה דחנץ צמויטא שם דע נמו משבדה
הזה לה למתע כחנץ דבא אמי הייז מפר טעם בגי מודקת אמי
בתלתיא ולא בטלת גרים אי אמרת צעל כי האי אנה צישרל
מיהייז אצמדיך קרא למעטי גרים לא אי אמרת צישרל פטור
השתא כש פטור בגרים מי צעל פיל בטלת גרים יתומה היא
דחמא אפדניה לצרעיה כשלחמוד דכח וזרמ סוסים זרמיתס^{אחמ}
לשק שכתאזרע היורה כזרקמיה צערה מלא דיבר הכתוב וכל
מקום כתוב עבר וכאן נערה מלא להוציא את הקטנה ומקמי
בג' טעם דכת' דחמ' הנערה הא לאו הכי הוה הוה אעטא אפיל
קטנה והא טת' ואם אמרת היה הדבר הזה לא נמי' בת' לנערה
והיצי' א' הנערה ש פ' צ' וקטנה וקטנה לאו בת עוש' הוא לא
בת' כה' נערה וכל מקום שנאמר נער אפי' קטנה במשמע פ' כח
נערה כח' שאי אפשר בקטנה כתב מלא הא למדת שכל מקום
שנכתב חסר אף הקטנה במשמע כג' צאנא ומסת' צינע
משיקרא יש לה כתובה מנה צי' מתרעט לה בפירקא קמא^{נערה}
משיקרא ולא כלום נמצאת מוכת עין יש לה כתובה מנה^{נערה}
שם דע שאיט שם דע כג' שהביא הצעל עדים שזינת והי' איה
בבית אציה והביא החב' עדים והזימם או הכחיש הוא לוקה
דכת' ויסרו אתו צעל וצא לביתד' והויטא שם דע על ידי
בעלתו ואם לא מיטאט בתולם צ' לא צעל וצא לביתד' ואם
ל' עדים שזינת בבית אציה והי' הם לפיכך בג' מקמי צעל
ל' לעזר צ' עקב הי' דכת' וצא ליה ואקרב ליה לא לרב מימי
וצא ליה ואקרב ליה ומתדיין וצא ליה בעל' וצאקרב ליה צ' עדים
ומקמי צעל ל' לעזר צ' עקב הי' דכת' לא מצאתי לבת' קטלס
לא לרב מימי לא מצאתי לבתך בת' ומתדיין כשיק' בתולם
פיל עדים שזימו או וכו' וכו' את איתו ויכשירו בתך לבתולה

גמורה וכן ואלה בתול בת ואלה כשירי בתול בת ומקשי בשל
לל לעזר בני עקב היו דבר ופרשו השמלה לא לרצון מאן ופרשו
השמלה א' ל' מזהו שפרשו דברים ששם לה לא בשביל ואלה מקשי
דברים כתר מכיל מקום מנה נקללת אפי' הדעלמוצ' ^{עדים}
שזית דשמה דאח ואידי ואי' הדעל לוקה ומשלה בפירוש השמלה
דשמה דס' צפור הוא לא כשהצ' אחז עדים והזימו עדי הדעל
שגם לל לעזר בני עקב דוניה לומ ופרשו השמלה משל איחורו
הדברים כשמה לא שמוכל מקום יושב יותר בטוב לל לעזר בני
עקב שהפסוקים באים לל לולת דבשל דוקא מיירי ועצט קרא
משל מדבר ההוה בדברי ריבונתם לרצון שאי' מדבר כלל דבשל
יותר מבשל לא בעל למה נקט משל זה בחנם כיו' דנח מלה ואחז
לה ולא מימאחל לבתר בתול בת לא הו' דוקא דאם
פ' הוה דייקא בעל דיקא להכי מי' לשון שמלה למשל יושב ^{מאוב}
לרצון כמו לל לעזר מי' פ' שית שמלה אינו דוקא כי אם נשל
אפילו לל לעזר וכן מימאחל בידושלמי דמשמש לה כמו שפירשתי
דגם ב' דיושלם תל לעזר בני עקב אומ' ואמרו הדברים ^{כדבר}
א' ינסי ביל ב' לנולם אינו חייב עד שיכנס ויבשל ויטע ^{סעודת}
בתולם ופרשו השמלה סוף הדבר לא עד שיתחורו הדברים ^{כשמה}
עד שיכעול כדרכה ויטע שם דע כדרכה כיו' דאם כל לעזר בני
עקב קסטרם לה דברים ככתב הי' אף אתה קורא לא מימאחל
לה בתולם לא אם כ' אמ' בעלת כדרכה ומימאחל בעלה לוקח
מכת מרדות מדדנ' כל לעזר בני עקב דאם לא נאמרו דברים לא
בשמה וה' כל לעזר בני עקב דסוג' דשמינתא כותיה ^{מאוב}
ומדסבד ל' יוחנ' כותיה שמי' הי' כותיה ^{מת' קידושיה}
האזכא' בבת דתטרת ונעזרת בקידושיה בכסף שכפה ^{קידושיה}
שלו וזג' יל' בכסף מל' דכסף קידושיה לא היה ד' ד' ^{קידושיה}
מכר ויטעה חנם מי' כסף לא ד' זה מכל' כסף לא ד' אחד

ומע"כ פ"א' כסף נאמן בנאמנה מדרשנו בסימני נאמנות
 בקדושים וביציאה בסימני משתע נדון אצל יש כסף נאמן
 אחר בשמים ויציאה מדרשנו ומע"כ פ"א' ארץ לבית ישל
 מביה חוץ מזה שנאמנה לו ומקמי בגי' ויציאה לבית ישל
 ונדרשה אף כסף ביציאה זו אצל יש ביציאה אחרת ולע"כ
 הוי ומתיר יציאה דכונה כן ממש פ"א' מה כסף דיציאה
 אי הוה התם כסף נאמן שהיה יציאה ממש בש מהוי בפדיו
 גרשונה אף כי קאמי נמי יש כסף ביציאה אחרת ונאמן שהיה
 יציאה ממש בש מהוי ולאו לידה וצטטר שאם קיבל שטר
 אידוסי עולה הוי זומקוד שטר וביציאה ראש למסדה וביציאה
 לשם קידושי ידוש שחא צסקר וצטטר וביציאה
 שאמי' לבאקנה ל' בתר ביציאה יהא לך כסף זה ביד וצמל
 צטטר וביציאה ממש ל' דאציה זכאי ומשכי' אמ' קדא ויציאה
 והיתה איתקוש הוי' ל' דר' זכאי ביציאתה משום א' כה
 פ"א' דין דאמי' חייב צמזומותה אי אמרת מיציאתה שח' איכא
 מיציאה ול' ז"ל לה' ונמשעה ידיה דאמי' דכ הונא אמ' ר' צ
 שמשעה הית' ל' ש' ופי' ימטר איש את צמ' למאה מה
 משעה ידיה ל' ש' אף בת' משעה ידיה למאה ולקטנה ל'
 קדא דהשתא צמז' מוצי' לה משעה ידיה מצביח כי אמר
 קדא לעגדה ובהפר נדיה דכל' בעגדיה בית' חיה ומצב' את
 אמה אם נעדרה מ' האידוסי' קדס שצורה אצל ברה ח'
 נשאת שוב מ' למיה צה רשות וכלהו מעדים לא וצמזומ
 מאיסורא לא יפני' ואי' מוכל' פירות צהי' אב נפלה ל' ש'
 צדושה מבית אמה מ' אביה אכל' פירותה מ' עושי' נאמנה
 לפי ש' העב' יודא את' ש' בת' ב' בחי' לא מס' כ'
 והוא ירשה יתר על' העב' שהוא זונה אם הוא בב' השנ'
 ומע"כ למעלה ומכל' פירות נשים שנפלו לה צדושה ש' שמת

לו יחייב צמזמותה מופ בנא וצדקונה אם שצית אהו תאמי
 כתובה כדתה צמזמת וסנצורה דאמרי לתמי צמזמת תחת
 טענתה שהכנסה לו מבית אביה והוא יורשה צמזמתה מעתה
 להקפד וצמזמת מפד דהכי פלוג תא קמא ול יהודה כמזמזמותה
 דידיה ולא נאמורה ידיה פי דרך צמזמתה בנא ואי דרך
 משפחתה בנא תא קמא קבר כי אמרי עולה עמו ואי יורדת
 עמו הט מילי מחיים אצל אחר מיתה לא ול יהודה סבר אפי
 לאחר מיתה וצמזמת דאבא יכולה לאשה לזמזמא עזות ואי עושה
 ידיה ולמא דאבא יכולה לאשה לזמזמא עזות ואי עושה
 לתקא מימא מעשה ידיה תחת מזמזמת וקסבר מזמזמת דרבנן
 כתובה תחת העזות שהכנסה לו והם כתובי דאבא דהכנסה
 והוא יורשה תחת פירות שהוא אוכל מנכסי מלוא שלה כמז
 גבים שפלו לה משט שאת מן שהיו לה קודם לז שאת
 בעזות כתובה ואם תאמי לית פירותה תחת פדקונה כמז
 דמי הוה תב כהוה סל דע שיכולה לזמזמא מיני נפדת ואי עושה
 פירות וזה לא דע חבלי של תעמא שדי גוים לפיכך בעל אוכל
 פירות מקני צמזמת פשיטא ומתוך מהו דתמי מיכלת
 אטחי נחיתו דאם כמזמזמת ולא פריק קמל דהא שדיא
 לה דזמזמת דלא מל נפדין לה מדירה פי לא יהא צדקות כדי
 פדקונה והשאת אפלוה ולא ידע כמה הוי פדית לזמזמא
 דהכי תקן דאיהו אטל בי רב צמזמת והוא פדית כל כמה
 ומקני צמזמת ואיפוך אנא פי מזמזמת תחת פירות ופרקונה
 תחת מעשה ידיה ופיקא מיה דמי אמרה מיני עזות
 ואי עושה לא כלום קמזמזמת ומתדין אמר אבי תתק
 מיני למיני ושמיט מיני פשיט מיני מזמזמת ומעשה ידיה
 מיני שציה ואשה שיש לה פירות מיני מיני צמזמת דאבא
 שאתה זן קדוש בער שלא יעלה בה מענה פלסיים שמשמץ

[illegible]

[illegible]

והכי מפני זה ביש עחלי דהא דהעם יידשו אכתובת בני דכרי קמי
 דאושא התקינו כשיש בה סנדרי צאושא
 שהא אחת מבעד גלות שלמה סנדרי בדאמדין דהא שהע
 כשה קטנים עד שיביאו שתי שערות תא שמע דליתיה לכותה
 אלא מימר אמרין ליה אולי יכלם ויזון אבל מיכת לא כיפין
 תנן מיעותהם מתעב מדורי מדורי והוא אכזרי על בני ידוד
 ליה ואבא מאת שריא התנן הוליד תולדותיו והטיל פרשת על
 בני העיר עפו ליה אסיתא וכפו מכתשת על סיה ויעמוד זה על
 דב סוליה בדובה שימשוקולו ויכריז על עצמו שהוא רשע
 דעורבא באש בעה וההוא גברא לא באש בעה ואית דמפרש
 שלח עיבור יעמוד עליה ויאמר כן עלאות האיש ויגבר מקמי
 ועורבא באש בעה והכתל לבו עורב אשר יקראו אבא לאמי
 ליה ומתקין לאקשיא הא בחיורי הא באוכמי פי כשגד לאחור
 ואבא אזהבי אותו אבל מתחלת לבו ושוואי אותו ורבע תפי
 חיורי מי חיורי כמו עורבה עומקי בחולי ולפי רבע שלמה היה
 ליה למימר הכי הא כי הוו חיורי הא כי הוו אוכמי פי כשגד
 משחיר וזאב ולא אמר דלא כיפין אלא דלא אמיד שאי
 בעל כורחיה לא יהא לא ערקה בעל ואפי איני צנו כי הא
 דרבא כפה על הערקה יש מקשים דהווי מטות גשה שמת
 שכרה ביעה דאמי ביעדי שלמה מוזחרי עליה ויש
 מתדין אכפיה ברברים ויש מתדין דאיכא בני לאו דלא
 תאמין את לבך ולא תקטין את ירך ורבע ליהו מתקין דלא
 מיקרי מת שכרה בעה לא כיבוד אב ואם ושלוח הקץ שיש
 בה אריכות ימים ויש מתדין דמיעוי ומוזהרי הם קמית
 אך איני נשאי אם איני כופי עד שיעשום וזש מוזחרי
 כך אשכח בירוש בבבא בתרא היה כולמד שממני מוזחרי
 עלכך נסרין והא תנא מתדין שלמה מוזחרי תנא נשאי

הוא ואשתו מוזקת ^{היה} מה' ואפילו כתב מעכשיו ואם הדין ^{היה} כחכמי הדין ודוקת' לבטל אבל לאחר אי' הוא ואשתו חזון מה' דהוי' כמכר וגם לאמנה אינה חזונה' המצדד' לעניים מהומא' ^{לעניים} שלא יתנוך לבריות וילך טעם' בגמ' מידת כל אשה דת' ל' עשר ואשרת לך ומדעת' א' עשרת ולא כת' א' עשר' שם מיין ע' שרא' בתרא כי קמא ושע' ששודי' הוה חומש' יד' שלמי' נמט' ^{בחושה} שיהא אדם מפריש חומש מעביו' לפירות' ה' גמלא' ביד' ^{שמיא} בבא קומי' ל' מנא מה חומש' בכל שנה לחמש שנים הוה ^{מפסיד} כולה אמ' ליה כהנה לה לתק' מכא' ואלך ל' כר' ^{אם} מפרס' ללמוד יתגל' שמו' בנחית' ובדברים רבים' יודד' עמנו ^{לחיות} לידות' צדיקה' ובחוסר' לחם' רב שמואל' בר' שילת' מלמד' ^{ללמוד} היה ואספי' לה כיתורא' ה' עיטת' וטרה' כשור' שאותה מלשון' במאכל' לתעניתא' מעת' לעת' להתעטת' כל היום וחיתוכה קודם' לכ' שנים כד אמרינ' ביומא' ושלעקר' שהיא ממחרת' ^{ללמוד} כה שאינה מתשתכח' כלמוד' וטרה' ותרבלי' דקמא' שנה' ^{שנים} עשרה גופה קמא' דאי כת' שנים עשרה שנה' ויום אחד' ^{דלוחות} הוה שמצא' שנה' שערות' ובת' עונש' ואי' יעריך' ^{ללמוד} שלבדיי' ואי קשיא דהכא אמ' בר' שית' למקד' ואמס' כת' ^{מבית} גרסינ' צ' חמש' למקד' תריס' בר' שית' בשנת' שית' עשרה ^{דמזמין} ותרבלי' דר' שני' שנת' שנים עשרה עשרה' והנה' ב' חמש' ^{ויום אחד} קמא' והוא הא' ומשיתת' ל' עשר מתחיל' ללמוד' משנה' ומגמל' ^{ללמוד} בר' שנים עשרה' שמערה' גמלא' הקד' ה' עלמא' ^{ללמוד} רבנ' בלוקח' והוה' לוקח' רחש' זה הו' צו' ובתו' קטנים' ^{שחמיר} יום וילול' הם' עליו' והו' ערק' שאי' חייב' בה' הו' עושר' בבית' ^{ללמוד} ש' ה' הממוק' כלה' ואמס' ערקת' שומרת' לעד' זה הלמד' וטרה' ^{ללמוד} ומעמדה' מתק' מתבדו' הרי הו' עושר' בבית' וצדקת' ^{שומרת} על שטורח' ללמוד' לתלמידים' זה הכותב' וצ' ספרים קיימים' לו

שאינם כלם ויחזקו עומדת לעד כשם שאינם הנבים יורשי כתובת
בעדכר וכו' לפי ששתי תקנות הללו תיקנו חכמי סנהדרין
זמנא וזכרונם לדבר דמי שפירק מי שהיה נשוי שתי נשים
ואחר כך הוא ויתמו שלכל אחת מבקשי כתובת אימ
האחת מרובה או אם שתי שוות פעמים שבע האחת רבים
וצי האחת מועט וצות המועט מבקשי כתובת אימ
בניה ובע השטה יחלקו את כתובת אימ ביניהן ובאי עתה
מטה תמי כתובת אימ שכתוב בה בעדכר דייקוי
אומ יירדו כסף מעותך וכו' אם יש מותר דיע על שתי
שתתקיים בו נחלת ירושה ואוריתא חילו נאכל כתובת אימ
עטל כתובת אימ ואם לא חולק נשוא למטל לנחלת
מעיקרא טלה דאורייתא לא תקנו רבנן מתע
לא כתב לה כתובה בטלה גבה מאותם ולא למנה מעדוכן
קל מאיר דאמי בפירק אעפ כל הפחות לכתובת מאותם
ממנה וכו' הרי זו בשילת אגד ומתע נמי דקתני לא כתב לה
טובה גבה כתובתה שלמה ואפי' מחלה שאינה יכולה למחול
בעודה תחתיו לא כתב לה כל נכסי וכו' חייב אוקימנה לדעת
ל מאיר דלית לה אחריות טעות סופר חייב מי המחוור אעפ
שלא כתב לה אחריות תמי בית דין הוא להיות כנכסיו אחריו
לה בעודם לפניו אבל אם מכרם אינה טורפת לקוחות הואיל
ולא נכתב בשטר לא אמרינן אחריות טעות סופר הוא ובהאיות
הז' טותית לא כל יהודה דאמי אחריות טעות סופר הוא ואלו
טורפת לקוחות ואבה כל כתובתה דמה שלא כתב לה אחריות
הסופר טעה ובהעת שטיט וטל לקיימה משנשנית כותב
לה אמרינן ומה דרינך למדינתך לפי שאתה כהן מסור לבעלה
אם נאמרה תחלתה באונס תחלתה
של בעלה וסופה של בעלה וצמי פריך ולא כהן דשמואל אונס

דשריה דהמ היכי משכחת לה ומתריץ כגו דאמרי עדים
מתחלתה ועד סופה יתר מלכשה וגם זה חונם שבתה
שהיא באונס קבישה הבועל יתר והיא מיעוט אחיה חלם
אשה אמרת לך טעם האיסור תלי בלא תפשה חמ תפשה
מותרת ויש אשה שחלם שצדק מותרת ואיזו וכו' הנשי
דגבי גבי שלםטי גובי מתחת בעלה שדיי לאו בדיהו לפי
שבאונה באי עליה ואעפ שה מוליכות לה לאותה גבים להם
ואיזו נכשה עלהמים מזמינות ומושיטות להם חיים לירות כל
זה אינ עשי לא מחמת ראה אבל שבקונו גבים לבית אל
בעלה ואינה אזל מנפשיהו לה גבי אפיר דאיכא ריטן
שצוי מלכות נשים ששבה המלך לתשמיש הדיה כשצוי אל
שמלך גדול קומ וידעת שלא שאנה ובעילתה באונס כך מוקי
לה צמי במלכות אח שורש גמבי לסות אינ כשבאונס
לבעלה דסברא מיעבב קא נסיב לי ובעלת דרטי ונבג מוקי
לה במלכות נר שהיה לטטים ולבד עיירות ומלך עליהם
ונשאר דא לטטים וצדיקה תמי אינ כשבוי דסברא
קא נסיב לי והריט אשת המלך ולגבי מלכות אח שורש קרי
ליה לטטות אבל לטטים בעל אפי ליקוחי של קשי לה נפיק
אינה אלא חטקה ומותרת לבעלה למטה לכה גדול קימא לך
דפרקי למטה נזרתי ש לה כעבה ותמי טענה והיא דלפוקל
ומיפק קמי אבל תמי כעבה דלמיתקם קמיה כגו מזונות ורמיה
אמרי כיצד מותר לית לה צל יש מותרות והכא אשמשן מצי
דתמי כעבה דפרקנה אינ לה משיקרא משתעבד לה שהרי
זוף לכשרה לא היה מתנה ואותו ציטך לי לאטט לא מהדריטך
למדי עיך והא נמי קרינא בה הכי והאי תמא נמי למעקל
ומיפקת קמי לית לה תמי כעבה דפרקיה משיקרא לא אשתעבד
לה שאינ אט קנא בה ואותו ציטך לי לאטט שזהו תמי כעבה

רבא אמר וכו' בממזרות ונתינה כאצוי סבירא ליה דלא משתעבד
 לה ואמרינה לכה גדול פלוג עליה ואמרינן דאין נמי לא משתעבד
 לכהונה ואהדרישך לא מחמת שאסרתה השביה עליו אבל
 לאסרת מחמת דבר אחר לא משתעבד דתנא כרתה ד' שיעור
 וכה' שווי' לא שהכה מתנה שמה שאפי' תאסר עליו מחמת יתה
 לא תפסיד פרקנה מיתא מיט' דשמי' שבע
 נתחייב צפדינה משששית חייב לרפתה שהרפאה במזונות
 רשאי שאין אדם חייב לזון גרושה מפני תיקון העולם שלא
 ירעלו לה עצמות על דמיה וכן הילכך דסתם לא תנא כותיה במסכת
 גטין בפרק השולח אין פודי' את השבויה יתר על דמיה מפני
 תיקון העולם עד עשרה בבתה בלא שהיתה טוה אולת
 הדמים דאי אינה טוה מן שום הלכך אהלכך דפסקינן כרשב"ה
 דאין פודי' את השבויה יתר על דמיה והכא פסקינן כרשב"ה
 אלא שמי' מי' דרפשי' רעה איט פודה דלא תתקטנה דרש"ה
 חד פדיון והילכך דבי' ואי קשיא הא קימ' לן הלכך מחביו ונא
 מרדו ונא מאביו ודב' שמעון בן גמלי' מל' אביו יש לומר מאס
 דסתם מתא כותיה דתנא אמר הרי גטה וכתובה תפרה אצמה
 איט' רשאי למא' אשה דפרקנה יתר על כתובה מיחייב ואם
 רפואה הרי הרפאה במזונות דתנא חיותה טוה ורפואה
 שיש לה קצבה שאינה חולה תמיד אינה בכלל מזונות והילכך
 דב' שמעון בן גמלי' הרי אביו מרד' ויחט' לקרביה כותנה
 שמי' מי' הילכך כותנה קוים לה מידי' לרופא' שיקבל עליו לרפואתה
 על מיתבכך וכו' בערתי הדיין' אהב אחד מבני דינ'
 ומעשים זכותיו לדיין' ועורך הדין' לפני הדיין' לזכותו מיסרי
 עורכי הדיין' שעורך את הדיין' לתפוך לבם לאובתו שלזה
 דב' גמלי' בדיין' שמסדרי' טענות לבני דינ' ומלמד' אותן
 לבני דינ' צפנ' בית דינ' מעיקרם כשהשיא' עצה ולבנות' ש' תחרט'

מתע' יתר על חלקו, דעם אחורו, דע אשה אחת
 אם תמות בחי' ואיך יטלו דעך כדכתיב ופקח מיעה שמה
 כדכתיב חיא' אף שמה יהו בני האשה האחרת מרובים וזכר
 וטוב להם שיטלו כדכתיב חיא' והמרובי' כדכתיב חיא' ואף' ודע
 שאות' גמ' מפט מה תיקנו כדכתיב גמ'
 דכתיב' מאחר שהבעל יורש את אשתו למה תקנו שיורש בעלה
 מה שיורש ממנה דהיינו דנוטא שלה' וית' לבט' דנוטא יפה דאפי'
 מתה יירשנה בעלה' וית' טעם בגמ' מדיכתיב קחו נשים והולידו
 ובעד וקחו לבתכם נשים ואח' כדכתיב' תא' ואש' בישל' ב' צידו
 לא ב' צידו הוי' תמל' דע לבשיה וי' כשיי' ונתב' ליה מידי' כי
 היכי דקפיד עליה חיישי' ואת' נרבי' לה' ואי' דאכ' לידות' כדכתיב'
 לא לידות' כיו' דעלמא משום כדי' שיקסום חוץ לית' לבט'
 עתק' דענוטא דיהב' אב' לבתו לידת' ב' דילא' אב' ש' קמ' כדכתיב'
 שהיא נבסי' הבעל לא' מנה מאתים ותוספת' דבעל' לא' לית'
 אס' כ' דלא ידעת' לשאר הכתוב' אב' נמי' מי' מוטב' ולא' כדכתיב'
 לבט' אחרי' מזה מקפיד' על' שלו מלהורישו' לבט' דת' אף' אט'
 אמוס' ידי' מלהרבות' לו' דנוטא' היכי' דכתיב' אב' ופ'
 כיו' דעלמא משום שיקסום אב' לית' דנוטא' לבט' היכי' דכתיב'
 אב' דנוטא' לבט' ולא' נבטוב' בעל' תנא' כדכתיב' ב' דכתיב' היכי'
 דלא' כתב' אב' דנוטא' לבט' ולא' נבטוב' בעל' תנא' כדכתיב' ב' דכתיב' היכי'
 לא' פלוג' דכתיב' לא' חילקו' ב' כדכתיב' לבט' אחר' שר' היכי'
 יש' ב' דנוטא' לא' חילקו' תנא' מוטב' לטל' כיו' דעלמא משום היכי'
 עושה' אב' האם' הוא' אל' אמר' לעיל' כשם' ש' א' הבעל' יורש' היכי'
 לא' מ' הקדש' ואוקמוה' בגמ' כדכתיב' ב' דכתיב' היכי'
 דכתיב' ומוטב' ל' דיתמי' לא' משה' עדי' לשטרא' תנא' היכי'
 או' כדכתיב' שויה' ולקמ' פלוג' ב' דכתיב' דא' ע' היכי'
 תנא' ואי' ירש' במשועבדי' ואי' א' דכתיב' מוה' ד' יתר'

על שתי הכתובות ואלו כתובות אימך בדין כתובת בט דכריי לא
תתן נפל מי שהיה נאוי איך לשם לא שתי כתובות חזקותי בשוה
במקום דקא מיישקרא נחלה דאורייתא משום נחלה דרבנן ולא
תתן רבנן נחלה דיהוה לעקור נחלת חלוקת שוה לגמרי שהיא
התורה הולכך כי אינך מותר דינ שיתלקוה בשוה נחלה דאורי
יתלן אלו כתובות אימך ואלו כתובות אימך משום נחלה דרבנן ואי
לא לא מוכרת כתובתה לאחרים נחלה נחלה נחלה נחלה נחלה
יתלן לקוחות ואם מותר יירשנה בעלה ומתה יירשנה בעלה
יש לבעה כתובת בט דכריי דהא כי לא זכרתי נמי ידית לבעל
ותקן לה רבנן מוכרת לבעלה נמי טובתה נחלה בעלה מישק
שהרי אם מתה יירשנה ואיך לקח ממנה אלא שאם מותר
לא תגבה והרי לאמת וכל די ירושה הולכך כמוכרת לאחרים
דמי אחולי אחילתה דלא אנסא איך לא מזונות בעלתה
דנאוי כתובה ככתובה רב תאני במתה עד דתלקח משמע
ואלפ שבגדו וכלי תאני עד דיבגד משמע ואלפ שני שמו
ועל זה מקשי בגל לרב אע"ד בגד בתימה וללו אע"ד אינסיב
לא בגד ולא אינסיב אינסיב ולא בגד כל עלם לא פלוג דלתה
כי פלוג בארוסה רב תאני עד דתלקח קיחה דאירוסין ואפילו
לא בגד וללו אולי תבגד או ינשא דנאוי מרשות אב לגמרי
כי בגרות אימתי זמנהו יגע זמנהו לנשא שיתייבה בעל
במזונות שנים עשר חדש משתבעה בעל אחר אירוסין
וכתאני לוי במתנתה דלוי סידך בתיא ששה סדרים כל חייל
ולא משהיה רבנו ברוך בן מלך דל והט מילי טמי גדרות
אבל כשהיא קטנה לא כל מינהו דאחי לארסה כדי להפקיעה
ממזונותיה מי שמועלך מינה דרביהודה ארוסה דאוקמה
אינך דאני לה מזונות מאחי מי אית לה מזונות מבבל אולי
כיון דלא קים ליה בגוה אס תשא לו שמו ימנא זה מוס לא שמו

זוהי בדיון רבנו הנשאל והנ מילא חסד יב חדש ואין קשי לן
מילא דלאחר יב חדש מיתני הוא דבעל מעלה לה מזונות ^{ממנות}
קמנה ותמיה שהשיאנה אחיה ומיתנה בבעלה וחזרה ^{ממנות}
יש לה מזונות עד שתבגור ^{ממנות} לא מי אמרינן עקריתתה ^{ממנות}
משיקר והויא לה כמי שלא עשתה או דילמא היא עשתה ^{ממנות}
מירשות ^{ממנות} אלא מה בית אביה כלומר מן האירוסין דאין ^{ממנות}
לא אמרינן לה מזונות עד דעל עתה ^{ממנות} חתן ואפי' ללי ^{ממנות} בנאמן ^{ממנות} מודי
תנא קמא סבר ממאנת ^{ממנות} יש לה וחכי קאמי' אמה בבית אביה
והוא הדין לממאנת דאין כאן שווא דהא עקריתתה ואמאי
יהודה למימי' עודה בבית אביה כתיב ליה ^{ממנות} שלם ^{ממנות} יסא ^{ממנות} משם
יש לה מזונות אבל מוסיף תמא ^{ממנות} בנשואין ^{ממנות} מי' לה ^{ממנות} בתי ^{ממנות} במה
את ^{ממנות} נבמת וילדה לו בתי ^{ממנות} יש לה מזונות לאחר מיתתה ^{ממנות} חתן
מנבסי אמה או לא כיון דאמי' מר כותבה מיתה על נבסי
יבם תמאי כותבה נמי דילן לאו על נבסין הוא ^{ממנות} מן ^{ממנות} דילן ^{ממנות} בן
התם מי' לית לה נבסין כלא ^{ממנות} שן ^{ממנות} תקיט ^{ממנות} לה ^{ממנות} חתן ^{ממנות} משע ^{ממנות} שלא ^{ממנות} תהא
קלה כשיטו לה וימאה אית לה נמי תמאי כותבה להוית ביה
בת שעה מי שנשא שעה מדברי סופרים דאמור רבנן ^{ממנות}
צדק למוע השעה מי' לה כותבה ולא מזונות ביה שילדה ^{ממנות}
יש לה מזונות מנבסין ^{ממנות} מן ^{ממנות} בן ^{ממנות} דלית לה כותבה לאם לית לה
מזונות לבת דהא תמאי כותבה הוא ^{ממנות} מן ^{ממנות} דילן ^{ממנות} מית לה ^{ממנות} בת ארוסה
הבא על ארוסתו וילדה לו בת ומת ולו בנים יש לה מזונות ^{ממנות}
או לא כיון דמית לה כותבה דאורבנן תקיט ^{ממנות} לה ^{ממנות} בארוסה ^{ממנות} או ^{ממנות} דילן
כיון דלא תקיט רבנן למכתב עד שעת נשואין ^{ממנות} ותמאי כותבה נמי
מקמי הכי לא חייץ בת ארוסה אם אתה נערה ונשא ^{ממנות} אחרי ^{ממנות}
כדכתיב וכל תהיה לאשה וילדה לו בת ומת יש לה מזונות ^{ממנות}
או לא מי אמרינן כיון דלית לה כותבה דהא תמאי ^{ממנות} לעיל ^{ממנות} מת ^{ממנות}
פקק קמיה כותבה לית לה תמאי כותבה ^{ממנות} מן ^{ממנות} דילן ^{ממנות} כותבה ^{ממנות}

משה דלא תקון דבני משום דכל כתרבת משה משום דלא תהא קלה
בעיניו להוויאיה תקנה והא לא מיט מפיק לה בדיקת לא נכח
לשלה כתרבה דמשום אפוקי היא הוא דלא תקון דלכא למיחש
לה אבל שאר תמי' כתרבה דלאו משום קלה להוויאיה איתקון
מית לה מתע כל יומי מיגד אימלוותך כל יומי
אלמסתך גל בבית ולא בבקרת אם יש לו בית
את היורשי' לתת לה מודר לפי כבודה ואי' יכול' לומר לה לבי' בית
אריך ואעז' אורח' שם אבל אם א' לו בית לא בתע' בעל
יער' עד וקת' ולא' בקת' כי עקת' יטל' לומר לה לפי מאע'ו
דאתתהא יתב' בבית' כתרבה ולא' בבקת' אבל מחזי' מית
בבית אביה מנכסיו ולא אמרו' כיו' דלא קרינא בה ואתתהא
יתב' בבית' לא קרינא בה נמי ומתנא מנכסא' ודבי' וקת'
יתרא דריש' דתקן למכתב בבית' תרי' זמני' אתתהא יתב'
בבית' כל יומי מיגד למסתך בבית' ויש גרסי' בבית' ולא' בבקת'
ופי' כי עקת' ב' תיע' שיפותא מאי' כלומ' עדי' לא נפל' אלא
תג' ע' והיא אמורת' משפיע' מתע'
כך היו אנשי ירושלם כותבי' כמו שמרר' ואתתהא יתב'
גל פלוא דהא' כרכי' הסמוכי' לה' דס' מתב'
דעדר' ע' כל מקום שמודרי' תבואה צמידת קב' נהר דש' על
ירוש' אנשי' גל' חסו על כבוד' ולא חסו על כבוד' נזונת
ממונ' אנשי' יהודה חסו על ממונ' ולא חסו על כבוד' נזונת
תע' וכאנשי' גל' כלומ' חייבי' לאוה' בעל כרחם' מ' דיל' הנזונת
תע' וכאנשי' יהודה והכי קתע' למטה הנזונת מנכס' יתמי'
מעשה ידיה שלהם כל זמני' שהם דוני' לזונה' למעט' נזונת' בתמי'
כתובה' שכך כתב' לה ואתתהא יתב' בבית' ומיית' נא נכ' נשאת
הבת והכנסה הנכס' לבעלה' אלמנע' נזונת מ' הנכס' מתה
הבת וירשה הבעל' אמר' יהודה וכו' אמור' הוא' ואמרו' אלמנע'

ניזונת מבסוס דלעולם היא ניזונת עד שתינשא או תתבע ^{כפרה}
שמיץ מה שעליה בשמוצי' לה בית די' בתעבתה שמיץ בגדיה ^{כפרה}
כתעבתה ודלת' במת' בהך דערבי' אחד המקדיש נכסיו וכו'
ואחד המעריך עצמו והגדר בה לשכט על ערכו הקטן ^{כפרה}
אין לו לגדר לא נכסות וכו' לשמיץ בגדים שיבע לנש אשתו
צנו ואשפ' שלא לנשם עדי' למ' בגדיה שלה בשמוצי' לכאורה
בשמוצי' להט' א' פתאום מדות ממשות' המושנה בשמוצי'
אצל' משיית' בה לא מסי' עא לשמוצי' דהא קמיה קיימא
מבית ואדעתא דהכי מקט' לה שיהו שלה כלזמן שהיא תחתו
בזקני' שסיר שגד בבית בעל הבית ולקח לו בעצ' הבית בגדים
בשיוצא ממנו שם אות' בשכרו לרב ולשמוצי' אין שמיץ
ומנה דבסימנא בגילתה יתמא וארמולתא שלה ופוק' הפשט
בגדיה ויתא יתמא לקיט' ההוא דאמ' להו יטואת שכי' מצד
עוניה לברת' קטנים היו תבשי' הבעת' וכך לבושים
פורגא ליתמי' הריוח ליתמי' ולא אמרינ' נתיב' לה דמי
העוניה כיום היתמא דהוה מפסדא מצוני' מרבה לאכיל' ^{אמר}
לאכיל' זה לא קרי עורכי היי' מפני שזה היה מחיים שעדי'
לא היה להם די' ודברים עמה ועוד שלא עשה א' כדי שתמחול
מדתה ולא מחלה דניח' לה בטוית' שכי' במרע' ובגדים
אולי דקבל עליה דאפילו בעת' בתה תת' כותב כל נכסיו לבניו
וכתב לאשתו קרקע כל שהו' א' יבדה בעת' לה ימי אומ' אם
קבלה עליה אשפ' שלא כתבה כלזמן אריבה לה מזונות ^{אם}
אם קרקע זו למזונותיה א' זה אלא אם לא יתנו לך מזונות ^{מזונות}
אלא מיטמממים טל' קרקע זו לה עתה דא' לשעבר למזונותיה
הרי כל נכסיו משו' עבדים לך' במזונות בחוב שיש לך על
משמע שזו תהא פירש' לך' הדל' שלך על שעת'

אעפ' שאמר

אם דעת'

בגמ' פריך פשיטא ומדדיק מהו דתיג' תיטתא עבדו זה דב' לא
לדי' שאתמי שמי' לו קמול' שלא כתב לה תוספת שמדעתא מלא
על מנת שכוונה' גמ' רעה לכתוב לא קתע' מי
תוא לכתוב לא הוה שמעי' מינה' שיהא התוספת קרוי' כתובה
א"ל דמיתה מדעתו ואי' שם כתובה עליו' השתא דתנא להוסף
משמע נוסף על הכתובה שתיקנה חכמי' וס' כתובה עליו' דמיה
מס' י"ט ליה וכו' תנאי כתובה תוספת שהיא מתנה להוסף לה
וכי' מזונות וכלהך דתנא דפריך' דלעיל' נראה מה שאמ' דבמ'
שלמה וכו' מזונות לא רעה לומר' לכל דברים שבב' א"ל דברים
שגם מזונ' בכתובה לעט' כמחלת דאמר' לעיל' אי' ב' א"ל
ולעט' שבב' נמי' ב' ש' כבוד אבל מוכרחת' ב' עלה' לא א"ל שבה'
דאי' בדה' מזונות ומכרה לאחר מיתה' לא שייך למי' דההיא' כמ' עס'
דפק' לבגמ' תנא' א"ל אף התוספת מכרה' ומחלה גם התוספת
למי' שהחליק' כרוי' כתובה ולא אמרי' לא מיקרי' כתובה א"ל מנה
מחלת' למורדת' דתנא' דפריך' המורדת' על בעלה פוחת' לה
מכתבתה' וכו' עד מתי' הוא פוחת' עד כגד כתבתה' לא תימ'
כגד מנה מאתם לחוריהו' א"ל אף התוספת פוחת' והולכי'
פוגמית' דפריך הכותב' תנא' הפוגמת כתבתה' לא תימ' על' לא
בשבושה' אם פגמה תוספת נמי' שאמרה' בשם פדע' התוספת
התקבלת' דיר' אף פוגמת כתובתה' היא' ואם טוע' בעלה'
התקבלת' כתובתך' לא תפריע' לא בשבושה' ולא בשושה' לכל' מיני'
דשייכי' לשבוע' על הכתובה' כמ' נפירע' שלא נפטו' ועד אחד
משידה' שהיא' פרושה' והנפדעת' מנעם' משועבדים' ומנעם'
יתמים' דתנא' דפריך הכותב' דב' שבושה' אף תוספת נמי' ב' ש'
שבושה' ואל' דפוגמת' בהאי' כללא' איתה' א' פריך' למעשה'
בהרי' לא שמעי' דפוגמת תוספת מה' נא להשביע' פוגמת'
כתובה' ול' שביעית' שמי' משמטת' שביעית' את הכתובה' כמ' אד'

שטודות אלא אם כן פגמה וזקפה כד אמרין במס' גיט' ונתקפת
נמי לא משמטא לכותב נכסיו לבנו וכו' כדאיתא ביש' טהור'
אי' כהנה נבית לאמי הקדקק ומי' הזיבורית כדת' דהאוק'
ול' התוספת' כל' זמ' שהיא בבית אביה' תה' כהנא שכל' זמ'
שהיא בבית בעלה כמשך אלמנה' לה' כה' כהנא פלג' וכל' זמ'
שהיא בבית אביה' שלא היו שוברים' אונת' היתומים' וכל' זמ' אונת'
אובה כהנא עד ששרים וחמש שנה' ואם יתר על' יוכל אחד
מח' לתה' וכן התוספת' ומה שכתב הרב הוא דברי' ל' מא' ל' איט'
הלכה' שכן הוא פוסק לשם הלכה' סוכמים' כהנא פלג' דכרי'
כאם ש' טל' עד' שנת' אבי' אמוס' ומה מאתים' כך טל' התוספת'
יירט' תל' איט' יירט' כסף' כהנא פלג' וירוש' לא טרפא' וחות'
יכ' תל' לשו' כהנא פלג' ואיתנה' בעיניה' המיוחד'
מטל' לכהנא' ומה' ש' ויהי' נפרדת' מה' עט'
כל' ש' כהנא' דעמא' מאי' אמור' דכ' מנב' יתומים' לא תפרד'
לא כהנא' דהי' י' דיל' ערדי' אתפסה' והכא' הייט' ערדי' י' לא
ליתנה' בעיניה' כהנא' ש' אדר' כל' ש' כהנא' דכיו' דאבוד' ה'
אתפסה' אחריו' וכל' נכסיו' אחריו' לכהנא' ונפרדת' מ'
והרב' לפאסי' כל' נראה' שכן' היה' מפרש' מטל' שה' אה'
שכן' פירש' והוא' ידיד' דה' מטל' מחמת' מטל' קמא'
באדר' מתדע' שייחד' לה' קדקק' וכתב' לה' אדר' מתדע'
שלה' כחיו' לע' שנתה' מסותיקי' לכהנא' ומה' נפרדת'
כל' ש' כהנא' דה' לא' מרפס' לה' ערדי' אחריו' כהנא'
דכיו' דלא' כתב' לה' אדר' המתדע' אי' וסמיכה' למס' ענה'
והרי' הוא' כמי' שלא' ייחד' ואיכא' למיח' לערדי' אמ' נעדים'
כתב' וחתמו' כהנא' מתנת' קדקק' לא' ית' לאי' מלוט' ביה'
לדע' אם' עדי' עומד' בדיבור' שיכתבו' לו' דכיו' דקק' מיניה' פת'
קט' לפניה' שומד' ור' יתחק' ב' מתה' הכי' פירש' אמ' נעדים'

כתבו כן וכך תוספתו זהו לה איתן מיתה לא מדיכי לאימלוכי
ולמימד ליה גמרת ברעתך לאקט... דכין דקא מיתה הא גמר
ומשעבד נפסיה ולית ליה לאהדורי ביה אבל אי לאקט מיתה
לאימלוכי ביה אי גמר ומקט אי לא דכין דלאקט מיתה איכא
למימד לא גמר ברעת לאקט... ואית ליה למהדר שפוי שלמ
הקנה לה יכול לחזור במתה דקט... גומר בכל ואיתמ דבנע
דפריך עלהאי פירושא דהט מילי באמירה בעלמא מקט... ולא
אמרינן דקט... גומר נה ופירוקא דהאי פירכא דהייבא אמרינן
וקדשוקט הנה דברים הנקטם באמירה גבי כמה אתה טות לבד
כמה אתה טות לבדך אבל לגבי בעל דתת לאשתו לא מיתני
באמירה לא בכתבה ובחקנאה נכנסה לחופה ולא נבעלה
מהו לל' שזרע שזריה ופירשה נדה ופירש ממנה ומתהלכות
בגנות כתב לה ונכנסה לחופה ולא נבעלה מרקאמ דבאש
תימצא לוק חבת חופה קונה שמי מין דחבת חופה קונה
שלא בא עליה גובה את הכל אבל היכא דפירשה נדה או שחלתה
או שנכנס עמה ביום הכפורים ושתענית עבוד וכו' באב
בתשמיש המטה או שחלת הוא חלי שאינו יכול לנכנס ולבעול
דחופה דלא חזי לביאה היא סל בדיקו ואי לה שלא מאתים
כלבד אבל תוספת לא אבל לירשה מבי נכנסה לרשות הבעל
בעלמא אפילו מסר האב לשלוחי הבעל יורש את כתובתה
דפסקין באיך פירקין לעט מסר האב לשלוחי הבעל דלא
בעט חופה ראויה לביאה לא טעול הוא אתלענתה

מתנ' ל יהודה אומ' אס ריעה וכו' ל מאיר
אומ' כל הפוחת לבעול ממאיתים וכו' דיתני בגמ' מדקתני על הפוחת
אפילו בתעמא כלום לא מיבעיא כותבת לו תקבלתי דהניא
בעלת זמנת לא אפילו בתעמא מדלמא תנא כל בעלה שאי לה
מאתים ולמנה שאי לה מנה הרי זו בעלת זמנת שכל מיני דקכי

אשמינין שאינם שהיו גובה לבסוף דאין תנאו קיים שפי' חכ"ו
דמי שיקרא אתה קרי לה בעילת זנות משום דכש עתביאה לזאה^{קמא}
דעתה אכרעה^{גמ'} אידכס כענתה אכר^{שער}
כענתה זו דבר ד' מאיר דאמ' לעיל כל הסוחות לבטלה ממאמץ
ואפי' סתנא והתנאי בעיל קרי לה בעילת זנות משום דלא סמכא
דעתה והכא נמי לר' מאיר הוא דאסור לשהות אשה שאדה סתנא
ואפילו אית לה דלא מפסדא בהכי דגביא בתנאי בית דין מיהו לר'
סמכא דעתה דאמרא כי תנאי ליה אמ' פרעתיך הולכך בעילת
זנות היא אבל חכמ' אומ' וכו' דלית לך משום מסמך דעתא תהוי
בעילת זנות בגזירותן בדבר שהוא מחמיר על דברי תורה ואיסור
והתר על ידי גזרת דבריהם אי הוי זיל כתוב לה כטבה אחידית
והא דאמר לעיל לא כתב לה כטבה כטבה גובה מאתיס^{חוקמה}
ל מאיר התם במקום שאין כותבין כתובה וכו' והא מתנאי בית דין
סמכא אי נמי במקום שכותבין וגובה לר' מאיר ומיהו בעילת זנות
באיסור הוא ולא שאל לר' מאיר כי מחלה בתה לתחומה כי דמחלה
בסוף חופה דהיא תחלת ביאתה כי בסוף ביאה לא יפחות לבטלה
ממאמץ^{קמא} והאי דפסקינן הל' כל מאיר לאו משום דסבירא לן
טותיה שכל המתנה על מה שכתב בטרדה תנאו בטל וכתובה לאור
היא דהא תביעת מלביה דהא קימ' ל' דבר שבממונ' תנאו קיים
אפי' בדאורייתא וקימ' ל' נמי דכתובה דרבנן היא לא גזרה רוח
משום דלא סמכא דעתה ומשוי' לה לבעילתו בעילת זנות ואין
דבר עליה דרבנן דאין גזר עליה היכי קאמי מוחלת כענתה לבעלה
קימרתה קימ' ל' הל' כל מאיר דאסור לאדם לשהות עם אשה
אפילו שעה אחת בלא כטבה ופריק להו דהמוחלת לבעלה אינא
שמיחלה אסור לבעלה לקבל הימנה וזהו דאמר' אסור לאדם לשהות
עם אשה אפי' שעה אחת בלא כטבה ואם עבר על אחת לשהות
עמה הרי נעמה לה כטבה ואם לא רעה לשהות עמה לא רעה^{לדעה}

לא תלך איתך לחזק במיתתך ידוע ר' יודה בשם רב
זר ברבי לר' מאיר ול' יהודה מכל חשב' אצל' משה אשה ומתה
שמה על מנת שלא לז' ועל מנת שלא לפרנס ולא עוד לא שתתח
זרת ומפרשת ומלמדת תורה מעשה כל' יהושע בן' של' רבי
עקיב' ששאל משה והתנה עמה על מנת שלא לז' על מנת שלא
לפרנס ולא עוד מא' שתתחזק ומפרשת ומלמדת תורה כון
שכא' ש' רענ' עמדו וחלקו את העבדים התחילה קובלת עליו
לחבשים אמ' לה' היא נאמנת על' יתר מ' הכל אמרה לה' בדרמי
כך התבט' אמ' חשב' מ' אחד קיימה כלום מת' מת' ידוע
מת' לבטלה זמ' לבטלה לחופה מיום שתבעה הבעל לאחר
שקידשה להקדישה להזהירה על עסקי חופה להבי' ולת' ידוע
לפרנס את עצמה בתבשיטי' לפרנס עיגלו' בתבשיט' עודה
ולאמנה ליום' שאינה נזרחת כל כך בתבשיטי' שכבר יש בידה
הכל' ולא נשא' שהבעלים מעכבי' ואידי' דתנא דישא' ידוע
תנא סיפא נמי בדידה' ואוכלת בתרומה אם כה' הוא והיא
שומעה שקידשה אוכלת בתרומה כ' התלמודה כל מפר' בל'
ורב' גזר על השתא' מת' לה הכל בתרומה אם יקנה וקני' ידוע
ימי' שומאתה תמכרה ותקח חול' מחתה חול' לאכול בימי'
שומאתה מפר' בל' אמ' עולא דבר תורה אדוקה בת' אוכלת
בתרומה ע' וס' כי יקנה נפש קט' כספו ומה טעם אמרו אינה
אוכלת בתרומה שמא ימזג' לה כוס בבית אביה ותשקה לחמה
ולאחות' ומקשי' אי הכי אפי' הג' זמ' ולא נשא' נמי ומתירין
הם דוכתא מייחד לה פי' מאחר שהזמ' אותה תמיד מוציאה
מבית אביה ומייחד לה מקום שלא תפסיד מזונות' לחתם לקרובה
מנא הני מילי וכו' מקשי' בל' ואי' ידוע
מאי ימים חדש ועשור היו עשרה ימים ומתירין ד' ימים סתם
מ' ימים סתם מ' ימים סתם מ' ימים סתם כהם חדש' יכולין

לעכב מלכשא עד שתגדילי מפנידא ונפקא תמרוד צבעה שלח
תוכל לסבול ותתא ותבוא אל עד שתגדילי ונמצאתי עריך למשיח
אחרים להשיאה כשהיא קטנה שבורח היא לה שכלפסקי וכו'
ורקא כלל קדושיך אבל קידושיך נקטת לא עד שתגדילי ותתא
צלוני את דודיך נותנה לה ליום מנחת אידוסי ובידו שלמי מופל
לא שנה הוא נחור והוא למטה אם עיכב הכעל נותנה לו יצ חדש
ולא שנה הוא אלמנו והיא בתולה שעתה לה יצ חדש
מתה

היבם אינו מאסל בתרומה בעודה שומרת
יבם ועמי ילך בגג מדבר וכה כי יקנה נפש תבס ואחי קטן
היא בעתה ששה חדשים צפי הצעל מהך יב חדש הקבועים
משתבע הכעל או אפי' כולם צפי הכעל ואחד צפי היבם אפי'
דרומא צפי הכעל סוף לא נתחייב צמיזותיה בחיי והוא הרמי
אם נתחייב בחיי לא אכלא משמדתקט כספו פקע ליה אלא
כולם צפי הכעל והוא אכלא מיהא בחיי צפי היבם צפי פניקל ושתא
כלום צפי הכעל אמרת לא צפי היבם מיבשיא ומתדין צו וצריך
למצי קתה בידית של אחריהם אמרו כן וטעם מפל של בגמ'
משום ספק שמא ימנא בהמום ונמצא קידושיה טענה וצו
ונמצאת שאכלה זרה תרומה הולך לא תאכל בתרומה שבתם
לחופה מתה המקדש מעשה ידי אשתה

במתה מופל מה היא עושה לו משקל חמש סלעים שתי טהורה
הרי זו עושה ואוכלת זו מעשה ידיה קדוש על פיו אפי' שיש לו
נכסים וכלתה לזונה אפי' הכי מעשה ידיה ברשותו זה קדוש
שיכולה לומר אינו נזונה ואינו עושה ואפי' אם יקדשו וידקדשו
אפי' הכי לא חיי להעד והנותר חס הקדוש מותר מעשה ידיה
שהיא עושה וותר על הראוי שפסקו חכל ולא תקדיש את מעשה
ידיה עצמו והמותר קטן לו במעשה סוף שתיקנו לו חכל שיתנה
מעשה סוף בכל שבת לזכיה כדפרישן רב ושמואל בגמ' תיקנו

מזונות תחת מעשה ידיה ומעשה כסף תחת מזונות וכו' דלא קמ
יהיב לה מעשה כסף תחת מזונות הו' לברך ידיה הוי' בנהייה לאחי' הקדוש
עד לאחר שתמורת ויירשנה ואע"פ שבשעה שהקדישה לאדם
לעולם כבר ל' מאיר אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם שדעא
האומ' למשה הרי את מקודשת ל' לאחר שאתגיד לאחר
וכו' ל' מאיר אומ' מקודשת ל' יוחנ' הסנדלר אומ' חו' דקסבר
אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם
אין מזונות משלך ואין עושה לך כלום אלא לעצמי' מזונות
עיקר תחת תקנתם לטובתה ותיקתם משום דזמנ' דלא ספקא
במעש' ידיה למזונות ותיקתם תחת עיקר תקנתם שיזון איש
אשתו והדר תיקתם לה מעשה ידיה משום אינה דטו' דעיקר
תקנתם לטובתה ומשום הוא כי אמרה לא יחאלי בה' כי יבטא
שומעיה לה' ובגמ' מקשי מותבי תיקתם מזונות תחת מעשה
ידיה ל' מעשה ידיה עיקר' ומתרין אימי תיקתם מעשה ידיה
תחת מזונות: שמה רעדיך יתר ממה שפסקו לה חכמי משקל
חמש סלעים דמותב זה אינו שלו ויכולה להקדישו' ל' יוחנ' ב"ר
אובי אף עיקר מעשה ידיה עדיך הפכה שמה יגדשנה ויהא
העדר ח' שמש עדשה אינה כשועבדת' ל' למעשה ידיה ויתהא
אסור להזור ל' לפי שאסר מעשה ידיה עליו ואי אפשר ל' להזכר
שלא תגזל ולא תאסור וכל שאר המלכות השמיות נמשכות
שהאשה עושה לעלה וכאן שאמרה יקדשו ידני לעשיותי' ידים
איתתו בעולם ואמ' שמוע' הלכה כל יוחנ' ב' גרי' וכו' שאמרה
יקדשו ידני לעשיותי' נעשית בניי שבחא דמלכא לעולם ועל' העולם
שלא באו קמ' מסיק בגמ' דקנומית כקדושת הגוף טעו פיל'
כקדושת המזבח שאין לה פדיון וכו' דקדושת הגוף טעו מוסק'
שעבוד שהיא כשועבדת' לבעל' וחיי' כדבבא דאמ' רבא הקדוש
חמין ושחרור מוסיף מיד' ש' עבוד ואמרוה דב' לעבודא

דב עבדך לא לקדוש אלא לבי מיגרש א
מקומו
אזכה פת מינה מבשלתו וכו' בוג' מריך אמוא לא מיסטר א
המ
צדא שפחה שהכנסה צמקנמה ומעריך משום דאמ' לה
מרחא לדוד ולדידה קמריך דידך מאטרך וכו' שהכנסה ל
אחת טורחת בשביל וכו' צמלה ואחת טורחת בשביל האשה
והיא טורחת בשביל האוחזים שלא מינה מצמרת אחר המטה
אשה צמרת אצל טורחת בשביל לעשות שליחות כו' להביא לו
מפץ מבית לעלה ומקשי ותמי ליה מיית' כך שיתא אחריות
לאחריו ופדחי ומתריך משום דאמ' לה נפוש ביתא נפיש אחריו
אצל ארבע כיו' דנפישו להי מסייגי אהדדי ג
טוחנת ס' דע' המים מגלגלי האופ' וטוח' ומטוחת מבינה ערכי
טוחנה טוחנת צמרת סת' וקנ' לטורחת קמח וא' צמ' מימי לעולם
היא טוחנת עצמה נברחא דידא לחים שלידו לתבשיטה
שיקת לה תבשיט' להתמאות בה' שיעד' את חיה סמוך לפרקה
ימי השעורים בדוש תאט' שבעה גופי מלאכות מוט' והשאר ל
ערכי חבל' למונת' בתוספתא מקום שנהג' שלא לעשות אחר
אלו שינו יפול לספה' אומנות דדמפיו' לא תשקט שח' הער
אלא לא מעבדא ליה' כופה ומניקט דמש' בדא ליה' ולחל' הנד
ואם היה מכירה שאט' רויה' לעת מאחרת צ' כמה חדשים א'
ל' למימר שיועד' להכירה מלעת' במי' אשה אחרת זיל בדקה אם
מכירה' אומתה בדדה דנשי' הוסיבה בשורה שלשים עוק' עין
זקני עיניך כמון ושיטה מיטייפי דשפיל ואזיל צד' אוזני דרי
צדין' שאי' בך' ופסק' ה' כל יוחנן' דמחמשים יום ואיל' דמי
מכירה וטפ' אומתה קורם לך' בדקיני' כי ההיא גרושה דאח' א'
לתמיה דשמואל וכו' ומדאמרי' סומא מוט' ידע' ואמ' דבאשי
ברייחא ובטעמ' אמ' סבירא ליה לרב' אשי דבדוק' כיונ' שפ' ק'
כאילו יונק דבר משוקץ' ומקשי בוג' אהמי דאמרי' מיכ' אחר

כיונת שקץ מיהא מתשתא יכול יהא חלב מהלבי שתק טמא
הא רב ששת ואפי' מיטת פרוש אף זו ומתירין לא קשיא הא
דפרוש הא דלא פרוש פיל הא דקדש מותר בשפירש מדרש
לכל והיונת מן החד כיונת שקץ מדרבנן דם על הכבד
אטאכו וטבר זו דם השנים אורחו דאמרי דם קאכיל מוצע
דהא לכתא דחזי ליה בתוך כך חדש שמתבנה עד כך חדש שמי
תעבר ותעבור לגמול את בנה ובעל זה אינו חזין שיקנה לו
בטם וחלב בזה חדש דיו לתעסק לעזן בכך ונענה בנה למסקנה
זו שמתבנה או גמולו בתוך זמנו מחמת שדויה לטמא
פסקא קמיעא פסקו ליה מזה ומזה מועט אוכלת הדרה
כדי שיהיה לה חלב ותשקט כשות בלשן ערבי בשותא חזי
עשבים של דש התבואה חזו שקן ספרגלי ויש מפרש תפוחין
קדוש רך האדל בדקלמה שנקף העץ בשנה זו ונקרא בלשן
ערבי גמול כופרי תמרים בקטנות שימכיראשי בעל
ויש שגורס סמא והוא טתחא והרסנא דגם מוטא גני
בקמה וציר ובאמי שלהם מטה ופסקי חלבא יש בדברי רב
שפסקי חלב האשה ויש מה שאי פסקי לא שובדי עשרא
דידה הוא החלב דד בדדיה ומעשרא לא מורחיה אי דרש
להעק עולה עמו ואינה יורדת עמו דאם ילף לה מדרש והוא
בעולת בעל בעלייתו של בעל ולא בירידתו של בעל ולעזא
פסק הרב ל שמשו קל שאינה יורדת להאחז והא לא מעשרא
להעק ולכל הפחות באינה מכירה ול תפירש דעריסה להאחז
דהא בהחולץ מתחלה כשמפרש טעם דמגברת מוטם דיוסא
אין חילוק בין גרושה לאמנה אם כן מסתמא גם צמקתא
משום דסתם מגברת לאינתא חילוק ועוד ראיה מש' לתת
דרב אחאי דפרש וירא לון איתא דפטרן גברא דמית גברא
בעיה אמרנו עד מישלם יומי מיעקתא וזהו בדברי רבנן

ואין למידה במכירה דוקא ואין לה ממש עבדא
גזרו כמאן דלא מנח ליה להצטרף כל זמן שיש לה חלב דמורמא
עליה ושאול דבט וסוף ב' מאן דלא על זה הענין שיש שאל
להצטרף אל אדם כמכירה מאן סבת דהטעם אבל אם אינו
אונה עריכה להצטרף דהא לא משעבדא ליה והרמיה שלא אמרו
בהצטרף לא על העלמה לא על הגרשה והטעם הואיל ומתהב על
ולא גרשה משעבדת היא לו כמה שאמרה המעשה ומעיקה את
בנה כי מכירה כי שאל מכירה אבל גרשה הואיל ועל גרשה
בעל הפקע שעבדא ואינה חייבת להניק מלא אדם כי מכירה משום
קטנה שרמיה להטעם שהטעם נשטח דבה ויש כדי להצטרף
עד ונעזר לקנות ממקצתה שפחות להטעם ולשאלה אבל מוצא
לו כוס ומעט למטה לפרוס קדי ולבד דבר שאל טורח ואם
דמייל דחובה טעה כדי שתתעבב עליו ולא דמייל למעשה דמעה
דחוי דבר שלא טורח ונכפיה קט לא כפיה לא חסכו השאלה
עמה טובה להענין גזאת ביש כלם לא שייך בהו שעבד כפיה
דמעה מלמכה שלטורה לא מחמת המעשה שהוא לחובה פשיטא
דמשעבדא ליה כדמשמע צידוק דיש לצפות בדברים הללו
חוק ממזירת הטוס וכו' שהדברים שלקידוש חובה ומכירה ליד
הרע דבר מחלף ליה דימי לבונה מצי קדיא מראש וכו'
אשר שיסא ספסל דבט יתחבב את אל אית מדרבנן דסבירא
דהו טלחו כמי ליו אבל דימי גדול לא ואית דסבירא דלפניה
מלמכות שהיא עושה לצולה שהיבת לה עמיד תחתיה
שעושה חותן וכו' קישוי לא שט לו כי עה לשאר ימים
ודכי קדיא ופרשי ומלמכותה אע"פ שמוכרי חוק ממה
מטה להיות הכח בדבר ואם אפשר לעשות על ידי אחרים כן
הוא ועוד אמר דסבירא מאן ואם היתה עה מי לה לוק מי
עושה כלם לא עושה הכל חוק מלמכות הנזכרות הולכך

ידך טובה ואופה ומכבדת ומבשרת ומאכילתך לה לשנות ^{מלכות}
הללו ולא יפול עליה משפט טומאה הזה ליה מעשה שנה ^{טור}
אזה שאני מפשיר לה שתמך בו הזה ליה טומא ובהיה אמר
עזה למיכרם דאבילות קלא ליה מעשה והאמר לי יתחק בלענא
א' רב הונא כל מלאכות שהאשה עשה לבגלה וכו' לא טעה אשה
עביק' ולא בימי נקיים וכן פיר' ל' תם ימי חילוק בימי נדות ^{למי}
לוי' ואמר' תהיה בנדתה עד שתבוא צמים וכן אמר רב
ב' מילין זל' ואמר' לא סבירא ל' לחלופי גמרא דיל' והאשה דלס'
הכל משה' כפט שמש המשתמש בסעודה ואוכל' לפטו ושוה
מלהאמר' עד שיקמו הקדושים חוץ מבשר שמו וכן שמענו
לה ומיגמר' בתקופת תמוז שדיו חזק וחוס דיוס מחזק
בו דאדם תבשיל' דאדרי' מי' כמה' ופטריות אויבת
מסוכ' לאחזני בולמוס מהמתתאות לעטם תמורת' ^{היינה}
תארה שמיעה כמו קדש לגבי דהא ואדחן כל דאית ליה ניהא
אן קוואה מזיק את מי שחולב' כפטו ואין אוכל' חד סמכא כל
את השמש מכל פטי' ומי' וחד ספי ליה כפי' אחר בתחלת ^{שנה}
לעובד ומשאר המיט' משנהו עד שיגמור סעודתו ולא ^{שנה}
תב' לפט בקרו אבל כופה ל' תב' לפט בהמתו רב שלמה ארס
הפך ולא ל' תב' תב' לפט בהמתו אבל כופה ל' תב' תב' לפט בקרו
ואמר' בהמתו סוס וחמור שה' מיוזט' ופועל' ל' רביעיה אבל
בקרו אינו להוט אחד רביעת אשה ואי' ישרו טכר כל כך לפיכך
אשה נחתת ל' ויש לפט' הגרסא שלם בקרו הזכרים ובהמתן ^{הזכרים}
אי' נמי לפט' בהמתו בהמה דקרה ויש מקשים מההיא דאמר'
גורים פקד' בתרא שלא את' תב' תב' לפט בהמתך לפי' בקר
אי' יכול' לפט' אלה' לא משעבדא ליה והכחשת' אבל כופה ^{הזכרים}
תב' לפט' בהמתו והרב' ל' לעזר מוקי' לההיא דגורים כל' ^{הזכרים}
ל' שחורט שאח' אינו יכול' לבסוף משרטי' פושט' במי' ל' ביט

עד שגשגות גדולות על ידי שהיה עדיפה לשירות החוט תמיד בקרבן
שיגשג דמיון לא בולטת אלא כמבטא אמת כלבים קטנים שרצו להן
קצרות אומי בדרשור מימינו קצרות ליד זמנה איכא ליד
שעמוס ליד דאין שעמוס ליד ביושב ודעה ובלולא מדי
המדיד את אשתו כלל דאין תאמר
תשמישך עליו מבטא המדיד תשמישו עליו לא מתקרא דומ
משתעבד בה דבר ועוטה לא יעבדו הכי מוקמינן לה וצריך
ואילו מותרין בית שמאי אומי שתי שבתות אם הדירה שתי
תמורת ואם יתר יוצא ויתכבדה הפועלים שבת אחת וצריך
שלא בדשות הדין למפר כגמי הקמדין שויתא לבפנים
הבאה למכור בשוק הגמלים סוחריו חבלות ומביאין על המגלים
מכונסם לחוק ספקם פורשין לם הגדול למצוי ארץ
גמי מיוזרת נקבה ששורה שבושים
סו, דא שבה אורח ארעא לשחורבן אכל לאפו להויטא
מר סבי ילפון מיד דשכיח וכן בית הלל סבדי תשמיש
ילף מעד דשכיח ובית שמאי סבדי ילפינן נדר דהוא גרם לה
לשחורבן מורה שעל ידו באה לה לאסובי עדה דמימלא גיש
ללמוד מן הדומה ושמואל אמר אף בסתם גמי ימות לבית
שתי שבתות לבית הלל שבת אחת שמה בתוך חזמי ילמן
למיטתה חטא לומי אדעתא דהכי לא נדרי ויתר על חכס
ערו דב שמואל בד שילת מלמד תעבד נהנה ומתעבד
כדאמרי בשורה שנתפחה ולא חלף דרוקא ומבטא חל
שלמלך ויש גורסין פריסתקא דמלכא אי שלח מלך סב
על פתחו לשאלו עבודת המוכר שאין עין המלך עליו שאל
בעיניהן איכפת לה לא שמועין פניו ופועל העל ליה
מת אשתו בית הלל אומי שבת אחת מיל לומי זמנה לא בספק
בבית ולא בחסר ולא בתמי חכה שהרי אף ההמיר שויתא

בשבת וצטען יום אחד יוצא וית כחצה הרי עוטו משבת
לך וכן שכן גמול וספ' א' ככלל הזה לא מילל ופועל חצו
מלאכה בעירו שדרכו למען שבתו אכילה נמי קמא
דעלדי נדר יותר משבת אחת לא והא בלא נדר ששחרדים
קמא בספס' אינו דומה לעט' דעטת מי שיש לו כו אף כא
בלא נדר דעתא טחה לבטלה אלא יבוא בתוך חצו' אבל זו
משהדירה הרי היא כמי שאינו מיטתו לבטל חמר ונשך גמול
כמא' ט' שחלו כשהוא חמר מהו לעשות גמול שלא דריות
עדיפא לה שיתעשר או עוטה עדיפא לה דעוטה אשה בקפלות
פיל ל' טע' בעל הערוך ז' דהמשרה אשתו על ידי שיש לה נספחות
לה משני קצי' בשבת ומושמש עמה והמודר על אשתו
מקופיו לה על כחצוה שלשה דיר' בשבת ושלשה דיר' ^{עושה}
יה קצי' לפי חשבון דספ' בעל' כיצד הסגל ארבעה דיר'
והולכי' ארבע ספ' בעל' הרי ספ' בדיר' לה דיר' שלו ספ'
ושלש ספ' יה קצי' הרי תשעה לבקב וקב זהו סמל חתה
אשה בקב וספ' ממו' קצי' ופריושת' דבר' ל' שיעור חתה
קצי' וספ' דמית' קצי' יח' ממונה ששלה אביה ועת' ^{עושה}
אחיו למד' ל' לעזר ששלה לו כדרך הארץ עז' מ' ותש' עש'
חד לעשרה גמולים מ' וכל שלש א' ברכיה הם כמא' ^{עושה}
על ידי שהוא חגג בתשמישו לעיכך לא מירסמו חכתי פרות
ארבעים ופרים עש' חד לארבעה דאמ' לעי' אותו עש' ופי'
עש' חד לתרי דאמ' לעי' פיל יוגעי' מירב שבת לעל' ^{עושה}
שחור על תענוגותיה והנאת הוג' ^{עושה}
המודות על בעלה בג' מפר' מומא' מרמזין בג' מפר'
עד כדי תענוגות ואחר כך ענה לה ג' וזימנה בלא טענה אבל
אינו משהה לספוק על נכסים שפועל לה מבית אביה ולהפסידם
ממנה ג' דיר' בג' מפר' מאי שנא הו' ממנה דירה ג' ^{עושה}

בשנת ה'תקנ"ח
ה'תקנ"ח
דוד הכהן בלעני
אברהם אבינו ע"ה
אברהם אחד משרי
רוב טעם ויהי
המטה והוא
משנהו והוא
גידתו והוא

שכל ממלאכה לא הויא מורדת. לפחות מכתובתה. חזרו ונאמן
 יאהו אותה לפחות מעט מעט לא יפסידה כל שבת צוה לא חר' ארבע
 שבתות שלה כרזה. אחת לי ארוסה כולן שוות בתורת מרד ואפי' כשהיא
 נדה או חולה והיא מורדת. ארוסה שאמרה לא אשא שומעין
 שלא דעת להתבסס. בבתי כעסקנות וצדתי מדרש שיהכל מיעוטי
 פעמים שולחין כלום כן קובצין דבותטו מעה ומכריזין ושוחר' מעה
 לאחר הכרזה לבדי דרש רב נחמן בר רב חסדא חלכה כדבותטו.
 כלום לא פוקי מדרמי בר חמא לא כמו אשכנז פשיט דמי לתיהו
 נאמר צה. כלום לרבותטו מעה ומשמע דוקא אחד הכרזה
 לא כמו כן הן נעליכים בה קודם הכרזה. היכי דמיא מורדת
 אותה דמשהי אאותה ופוחתי כתובתה ולפי מה שחזר רבותטו
 ועוט שמכריזין עליה ארבע שבתות וכן אמר ארבע מאות
 עלי. ולא הוא ולא כתובתו ולא כיפינ' לה לשחותה לא עתה לה
 ויזנאה בלא כתובה. כלתיה דרב צביד אימר דא בן דהא דמאה
 דאמר בשינא ליה ומיעשרטא לה. הוה תפשאחד שירא מעל
 אחד שהכניסה לו בכתובתה. הפסידה בלאותיה קיימי. אפילו
 בגדים שהכניסה לו בגדוניה ושמא'ם עליו צברת נדה ועדי
 הצלותת קיימי. תפסיד אונס'ם מצע' צע' לה. אם הפסידה
 בלאותה אם לא. משום דרב צביד גברא רבה הו' אלא יערער
 על צדריכם מחמת עטותטו. מפכיתו לדינא. לחוצות
 ומשהינ' לה תריסר ירחי אשטא מורדת קאי ולא אמאס
 עלי ודגטו שלמה פירש כלתיה דרב צביד אמר דאמרה
 עלי וגם המסקנא דאמי ומשהינ' לה וכו'. וכל המפדשים ורצו
 משה גס חרב על פאסי קוצרים דכלתיה דרב צביד והמסקנא
 ומשהינ' לה וכו' אמר דמתנ' קאי. שח'פ' שח'פ' שח'פ' שח'פ' שח'פ'
 לאחר ל שבתות בכל מקום עדי' ומשהינ' לה תריסר ירחי
 כלום שלא יוכל לגשה בלא כתובה עד יצא דיש אמת תחזור

וְגַם רָבֵט גְּרָסוֹם מֵאֹרֶה אֶלֶּה זֶל פִּיל דְּכַלְתִּיה דְּרַב זְבִיד וּמִקְרָא
 דְּמִשְׁהִינָה לֵּה רַבִּי סִי רַחֵם אֶמְדֵּד דְּמִתְּוִי קָמִי כְּדָמִשְׁמַע עַל חֲשׂוֹנָה
 שְׂכֵתָב עַל אֲדָם אַחֵד שְׁנֵא אִשָּׁה עַל אִשְׁתִּי וְהִיטָה הִדְמָא וְהִיטָה
 חֲבֵת גָּבֵה וְחֲבֵתָה וְהִבִּיא סוּגָא דְּהִכָּא דְּכַלְתִּיה דְּרַב זְבִיד
 וּמִקְרָא דְּמִשְׁהִינָה לֵּה וְטָ וְפִי אֲבָל רַבֵּנְךָ בִּרְשִׁי דְּבִתְרָה הִדְמָא
 לְמִשְׁקָל מִינֵה מֵאִי דְּרַבִּי שָׂא וּמִינֵה לֵּה גִטָּא לֵּה לְחֵתֵר כְּדִי שְׂלֵמָה
 תִּנְאֵה בְּעַתָּה יֵשׁ לְחֵדְוֹת רַעֲיָה וְכִי עֲמָא דְּבִר וְאִי לְחֵזֵן מִמֵּנֵה
 כְּפִינֵה מִינֵה עֵידֵךְ חֲבֵתָה וְחֵסְפָת אֲבָל גְּרָוִנָא שְׂלֵמָה אִפִּי חֵסֵי
 מוֹעִיָּה כְּעִבְרִיה נִטְלָת גְּרָוִנִיתָה וְאִם הִיא רִיתָה לְחֵתֵרָה בְּלֵא
 כְּעֵבֶה כְּגֵי אֲגִירָא מֵאִיס עַל וְהִיא אִיט רִיתָה לְגֵי שְׂרִיכִי
 לְכֹפֶן שִׁיתָ לֵּה גָבֵה כְּדִתְּמָא יִקְרִיב אִיט וְחֵתֵרָה זֶה בְּעֵבֶר רַבִּי
 שְׂכֵתָב וְאֲחֵרִיו מֵרַב רַבֵּה שְׂתִיקָה בִּימִין לְחֵתֵרָה לֵּה לְחֵתֵרָה
 דְּלֵא כְּשִׁמְעִיתָה דְּרַב זְבִיד וְרַבֵּה תָּם חוֹלֵק עַל זֶה הִתְקַנֵּה וּפִירָשׁ
 שְׂאִי כֵּה בִיד מוֹתָם שְׂאֲחֵר הִתְלַבֵּד לְחֵתֵרָה כְּפִיה לְגֵי וְאִי בִּתְרָה
 עַל יְדֵי תִקְנָתָם הִוָּה לֵּה גָבֵה הִמְעִיָּה שְׂלֵמָה כְּדִי וּפְסוּלֵה וִישְׁתַּמּוּה
 אִיךְ חוֹלֵק בִּזְיָה עַל גִּמּוּס עוֹלָם שְׂקִרֵבִי לְהוֹרָאָה וְגַם רַבֵּה
 מִשְׁה חוֹלֵק עַל אֲוֵתָה הִתְקַנֵּה וְזֶה לְשׁוֹם בְּמִוֹרֶדֶת הִדְמָא
 שְׂמִינָה בְּעֵלָה מִתְּשִׁמּוּשׁ הַמִּטָּה הִיא הִתְקַרְאֵת מִוֹרֶדֶת וְשׁוֹלֵן
 אֲוֵתָה מִפְּטָ מִה מִדְּרָה אִם אֲמִירָה מֵאִסְתִּיחוּ וְאִיט יִכְוֹלֵד
 לְחֵבֶל לֹא מִדְּרָה כּוֹפִי אֲוֵתָה לְהוֹיֵטָה לְשִׁעְתָּ לִּפְי שְׂמִינָה
 שְׂתֵבֶל לִשְׁטִי לֵּה וְתִמָּא בְּלֵא כְּעֵבֶה חֵלָל וְתִטּוֹל בְּלֵא וְתִיחֵי קִימִי
 בִּי מִנְכָּסִים שְׂהִכְסִיסָה לְבַעֲלָה וְתִחֵי בְּאֲחֵרִיתָה בִּימִנְכָּסִים
 שְׂלֵמָה וְתִחֵי בְּאֲחֵרִיתָה וְאִיטָה נִטְלָת מִשְׁלֵבֶל כְּלָם וְאִפִּי
 שְׂבִדָּה וּמִטְפָּחַת שְׂבִדָּה שְׂלֵמָה לְהַפּוֹשֵׁט וְעִתְרָה וְכִי
 שְׂנֵתָ לֵּה מִתְּנֵה מִחֲזֹרֶת אֲוֵתָה שְׂלֵמָה עַל לֵה עֲלָמֵת שְׂתִיבָה וְחֵתֵרָה
 וְאִם מִדְּרָה מִתְּנֵה בְּעֵלָה כְּדִי לְעֵבֶר וְאֲמִירָה הִרִיב שְׂעֵתָ
 אִיט בִּכְךָ מִפְּטָ שְׂעֵתָ לִיכְךָ וְכִי אִי מִפְּטָ שְׂתִיבָה אִי מִפְּטָ

עמי מדינה וכיוצא בדברים אלו אולי לה מציתדי ואומרו לה
הוי ידעת שאם את עומדת במדרך אפי' כתבתך מאה מנה
הפסדת אותה ואחר כך מכריזי עליה בבתי בעיות ובבתי
בבלי' וס' שבתות זו אחר זו ואומרי פלוני מרדה על בעלה
ההכרזה שולחי לה פעם שניה ואמר לה אם את עומדת
הפסדת כבודך. אם עומדת במרדה ולא חזרה ונולד
כתובה ולא יהיה לה כתובה כלל ואי' נאמן לה נא כלל עד יצא
ואי' לה מאוסות כל יצא הדש ואם מרדה קודם הגט בעלה יורשה
בדור הזה ואי' לה אם מרדה כדי ליעזבו ואפי' היתה עה חולה
שאינה ראויה לתאמין ואפי' היה בעלה מלא שטונות לוי' חדשים
ואפי' יש לו אשה אחרת ואפי' וכ' ארוסה שהגיע זמנה לנשא
ומרדה כדי ליעזבו ולא עשתה כן זו מורדת בתאמין וכ'
יבמה שלא רית לה תבם כדי ליעזבו בדור הזה ואי' להם
המורדות הזאת כשהיא יורשת אחר יצא חדש בלא כתובה כלל ובר
שהוא של בעל אבל נפשים שהכנסה לו ובלא אותה קיימין אם
הבשה אי' מוסי' אי' כידה ואם תפס' הצעל אי' מוסי' אי' מידו
וכ' כלמה שאבד מנכסיה שקיבל הצעל אחריות עליו אי' מנכס
לה כלום זהו די' התלמוד במורדות ואמרו הגאונים שיש להם
בבבלי מנהגות אחרות במורדות ולא פשטו אותם המעלה את
ברוך יש' ורבי' ודולס חולקי עליהם ברוב המקומות וברוך
דאוי לתפוש ולדי' עד כאן פשוט צל' כותבי אי' גר מורד על
הארוסה הגיע זמנה לנשא ומרדה כדי ליעזבו כותבי עליה מורד
וכ' שבת לה כתובה מהאירוסין ואי' כותבי אי' גר מורד
על שומרין יבם שבע עינים אי' כותבי עליה אי' גר מורד
שמיטת חליטה קודמת לנשוא אחרונה דתנ' בראשונה וכו'
דגמ' בפרק החולץ כו' והם פריש'א לכולה מילתא שפיר
אסתר דאס' מדינה פלג רזומ' חס' רזומ' שהיא שש'צה

לקח נמצא טרפשיק שלש מעות כשכר שבת כמו שכר באבר
 וגזירה משום מקח וממכר ופיריות וגמ' בעי מה ב' מורד מוחת
 פ' מאי שנא דכשהוא מורד אינו עות' לא חזי טרפשיק ליום
 ולרבנן חזי דינר וכשהוא מורדת טענת טרפשיק ולרבנן דינר
 ומשיב נא וראה בשוק שלזנות מי שוכר אתמי האנש שוכר
 את האשה שמ' מי' עשרו מדובה אינמי האנש יצרו מבחוק
 קאוו נכר ומתנה והאשה יצדה מדפנים מתנ'
 המסדה את אשתו על ידי שלש שנות' לה מזונותיה ביד
 אפטורפוס ואינה מנ' לגמ' המסדה המכרה ואברה
 להם כירה גדולה ומתרג' שירותא לא יפחות לה בשבת
 לא פסק שיעורים אלא ישמעל בגמ' מפ' לא פסק שיעורים
 בפנים בחטים אלא ישמעל שהיה סמוך לאדום שש עורים
 שלהם דעות גדולות תאנש יבשים דכילה תאנש דרוסות
 בעיגול ומכרת במשקל מפ' רך ממחה עלת כפה לראשה
 עש' אחד משנה לשנה ממז' עד למז' עד אימנעם קמי
 מעננים חדשים לכל שלשת דגלים חדשים קשים לה צמות
 החמה לפי שהם חמין ופי' לה כימותה גשמים והשחקי' שלה
 אף כשיקנה לה חדשים וגמ' מפ' למאי מיכש' לה ינות
 גמ' אי' פוסקי' ינות אי' ביתר' פוסקי'
 לאשה ש' היי' מד' לה לתאנות תאמי' אכל דג' לת' פוסקי'
 דכיו' שאי' לה חדש כבר דשה צא ואיט מזיח' לה לה בר'ך
 ולחברותך שלא מתבזה על הכריות מכבודי הר' אשון
 בגמ' מקמי' מנעל ממז' עד למז' עד למה לה ומתיר' תא
 הרים קמי' דלא סגיא לה לא בתלת זוזי מסמח' ואב' מורחיה
 קמ' ד' תתביעהו לה נצגועד כי היכי דליהוי לה שמחה
 ומסר נמי בגמ' דחמשים זוז דמתנ' חמשים זוזי פשיט'
 כמדינה שה' שמיי' אבזוז עורי כלכק מדיתה אחר
 משמעות

כספק צורי מותר מזונות כגון אשה שמזונות האמור
 עורפי לה שאינה רעבתנית שלא תתנה על בעלה כלשהו
 שלבשה בימי נדושה מותר בלילות למה הנזונת מנכסי יתומים
 לית לה כלים שלחמשים וזו משנה לשנה מתנה
 וזהו לה משה כסף לכל שבת לצדיקים קטנים משה ידיה
 לעיל מותר משה ידיה ואוכלת עמו ליל שבת שהוא ליל שונה
 שתי קשה לטוות כלים מבערב משקל של הורה כלים בשלל
 ג' יוצא בעדוב אמו ערבה אמו לצפא ואביו לדום
 אמו מולכת אצלה ואי אביו מוליכו אצלו שער הוא ענין לאמן
 ובעדה שריוה לבת לאמא עד שש צריך סיוע מאמו וכאם שהבעל
 ז' אנתה כך יז' אונת עמו הדר עלך אשפ

מציאת האשה

לבעלה מציאתה משום אשה ומעשה ידיה
 מזונות כדאמרינן בפרקי ד' עין וירושלתי אם נפלה על רובה
 והוא אוכל פירות בחייה והקדש שלה קיים ואם מתה בחיין יורשה
 בשתה משום דאית לה זילותא בשתה משום הכי בשתה דיה
 הויא ופגמה נזק חבלה אם יחבלו בה בזמן שנכלה שהשת
 של ויעוד שבאמת עליו והוא סובל ילקח בה קרקע שהרי
 זה כשאר נשים הטפל לה שהתלוין ג' תהתם
 וכו' פי' צרי' אשפ העדפה לא על ידי הדין אם תעשה מלאכה
 יותר ממה שפסקו לה חכמים מדין מקנשו רבנן וכו' גמ'
 מתנה ומית חתא ונפלה לפני יבם והוא תובע
 מה שפסק לאחיו יטל הוא שיאמ' כול או חלוץ או יבם אבל לאחיו
 או ית' או תשכ' עד שיצא ראשה הוא פוסק בגמ' טו' מעשה
 יותר יקבלם עליו לכתוב בכתובה לבד תוספת שהוא מוסק
 לפי שהוא משתבר סק' לק' דינר הם עשה מעט וכאד השם
 ואם בחת' לכתוב קצבה עליו כנגד לק' דינר של שנים ארבעים

לו בגדים או כלים המושמים בה והפוחת או פרמטיא ודרך
הטעמים אמר חת' לט ומס' יותר מיוסף לבוד הכלה ולחבר על
בעלה הוא פוסק פחות חומש לא מביא דלא מוסק לא שפוחת
שם הכניסה שם שלף דינר הוא כותב חת' וז' שם צמח אזה
כמה מ' לו לא מנה הכניסה לו שם לקבל עליו בשטר הסכמה
במה והוא שזה כמה באות לכל אדם מ' לו לומר תנו לי חמיו שנת
שהרי אמרו לפחות חומש מ' השום לפי שלא נאמרו דברים
לא בשום שם מאזהו בבית חתנם והנשא ומיהו תוספת אש
לא נוסק שלא אמרו להוסיף אש לא לספס שם דא' להשתכר
מיו' אש במנה היא נותנת לא ודינר שם שהוא מקבל במנה
שאמרו לו כתוב כמה בכתבה והיא תבטס לך שום שלמה
ש' שומן מנה בבית החתנה שלשים ואחד סלע ודינר דהו'
והומס' בארבע מאות סלע שיקבל עליו לכתוב בארבע מאות
היא נותנת חמש מאות לפי שזאת העדים ס' ופשה חת' פוסק
כן ואם שמום הם תחלה והכניסה לו ב' שום קט' ב' שום גדול
הוא כותב בשטר פחות חומש וצא' פריך האמר למה לי
ומתירין תנא שומא דבה וקא' תאט שומא דזוטא תנא שומא
דידיה וקא' תאט שומא דידיה פי' תנא שומא דבה דפח' חומש
דישא דתנא וכתב השום דקא' אמר' דינר וקת' שומא דזוטא
שום במנה היא נותנת שלשים ואחד ודינר דלח' תנא שומא
דבה הוא דדרך השומאים לעלות שוין מי נמי שומא דזוטא
איכא דמ' לו לה טפי שלא תתבזה בעיני העדים תנא שומא
דידיה וקת' שומא דידיה היכא דקת' חת' פוסק קרי שומא
דידיה היא הכניסה השום והוא שם שות' בחסמאות כשכח
לכתוב בכתב ארבע מאות שח' הוא שם אותו הוא יותר עליון
שומא דידיה היכא דתנ' היא נותנת שהיא כתב הכניסה קודם
השום ונכסיו היא מביאנו וקרובה שמי' אחרת וחת' פוסק

דתאו תרי זמני חד לשומא רבה וחד לשומא זוטא פסקה להנסי
לו כספיק אה מוכנים לשכר מיד קלעים נעשה כלסל עמה ששה
דיערי יתר שלש כרתה לעיל וצג פריך היט פוסק כגד חמשה
מוה ומתביין ותא עסקא רבה דפריש דווחא אבל עסקא זוטא
חוטל דווחא ימי לא ואי משמנו עסק זוטא דזוטל זימנה
אבל עסקא רבה דפיש זימנה אימ לא חמל פי עסקא כספים
קרי עסקא שה שומדי לה שתבר בה להתעסק תמיד ותא
רבה ית דינ שיקוף שלש ויכתב טו מנה וקתני עסקא זוטא
סילעא נעשה ששה דיערי זימנה ימנה ואחריות

ג' בירושלם היו נוהגות להתקטב צבשמים

מתע' וכן המשיא את היתומה גבאי יצדקה

ג' זוזי פשיטי זוזי מדינה שמונה מהם בזוז יצדקי
תל' כתרבות להתפרנס מזונות מאליהם שבתא שפחת
משל יצדקה דאמר' לקמן אשר יחסר לו זון משה תל' פסרי
די מחסורו וכו' אי' לו משלו ואי' דוית להתרדם משל יצדקה
שיט לו ואי' דוית להתרדם משלו לא משל יצדקה תל'
במסכת פאה המסמא את שיט' מראה עיניו כאי' שט' סמויה
והמקרה את שוקן כאילו שוקן נבואת' ותל' התם אי' מחייבי
אורט וכו' דישא דמתני' במסכת פיה מ' שיט' מאיתם לא
יכול לקט שכחה ופיה אי' מחייבי' נתן למטר וכו' להשלם
מאיתם שיי' שלא יטול' במהרישה דכספא דל' גידוש' אם
חורש במהרישה שלכסך או שלזהב יאמנ' במחר שיה' שפדול
כשאר בט' אדם כא' תרומ' שפד' לדי' גבאי' כלום עד שלא ירש
כל כך שיצטרך לטול' ממנה אמר' כי התחיל להייט מ' הקופה
ומ' התמחוי ותל' פריש' אחר' דפיה מ' שיט' לו מזון שת' שפדול
לא יטול' התמחוי מזון' דל' יטול' מ' הקופה ואי' מחייבי' את
למטר וטול' לקט שכחה ופיה אבל אם העני כל כך שאי' לו

זוזים לתנות בה מזון יד סעודות ונתגדך לטוב מן הקופה ^{מחייב}
אותו לזכור ^{מית} לרעה דבוחא קמל
דאעפ שערציות אי מחילתה מחילה מה שראוי לית לה עיטור
נבקים אם השיא האב בחייו את הבת הראשונה יתכן וכן כי
שהוא ששור בי שהוא פחות בן שהוא יתר ^{גמ}
לפרנסה שמי נאכיתמה שבחתי לישא טתנ לה נדוניא כפי
שחט בקימא ^{באציה} אם ותר ^{או קמי} למינסת הבנה נדוניא
שלט שואי ^{מכלל} דתנא קמח ל יהודה ^{עני} בדעת ^{בדעת}
לית לה נדוניא עשיר לא נדוניא עני ^{שמי} את הנבקים לטוב
עשור נבסי ולא שמי נאכ ^{טתלת} עשור נבסים ^{למח}
אצלי בת אומדנא ^{הא} דאמידנה ^{הא} דלא אמידנה ^{הא}
דאמל ששור נבסים בלא אמידנה ^{לאב} לא דר ביטא ולא
עמוד על סוף דעת אם ותר ^{או קמי} הכי נמי מסתברא
דמיא דאמידנה ^{לר} יוחנ ^{הא} דל והדר ביה ^{מאמא} דאמ ^{אחד}
זה ואחד זה אי מוטיא ^{דכי} שמשה ^{לר} קבלה והדר ביה ^{מאמא}
קמיא ושיטה ויתרה היט טעם משום רווח ביתא ואפ ^ל מודי
בה רב חמאל פסק כל יוחנ מידש ^{רב} חסי ^{איה} ופסק
רב משה כל יוחנ ול יתח ב ^{גא} תפסק כל חטא ^{בת}
יורשת הווי ששור נבסים שותק לה בתורת רועה תקון לה
למאמא מביט טת ואלא בשבועה וכו ^{או} בעתהו בדאבא
הויא איה גובה לא מן הזיבורית ואיה נפרעת לא בשבועה
שלא טתה מנבקים הלל כלום דקימל ^{אי} נפרעי ^{מנבקי}
יתמיים לא מן הזיבורית ואי נפרעי ^{מה} לא בשבועה ^{ואי}
בעלת חוב שלה הויא אי נא ^{בא} לפרע מנבקי ^{יתמיים} ל ^{איש}
מית ומית רבסמא נא בחס ^{וכ} שבאר בת ^{לפרע} נטלה מחס ^{מית}
שלמיר בר רבא ^{שי} שהיה קיים בימית שלא בשבועה ^{אל}
בעלת חוב דאחיה ואמריה דרבסמא זבורית לפי שבעת

שלשיו היתה שהיה אחיה כי אתה והיא מיתתם אשה אחת
לפי דב נחמיה שהיה לה לטול עישור נבסם במקומו של דב
הוא ודבקה מימנו לשלוח לו דבר מאותו שישלח בדירה מאצטחוס
מושב אמת הרחוק כמו שהם ומקרקעי חשיב להן מעמלן דבת
שכיד ותה בתם ממקרקעי קח אתי מתנ
המשלש משות לבט מסר משות בד שלש למדרך בת לתנות
לה שדה או נדונה לכשתנשא והיא אומרת לכשתנשא אתי נאמן
בעלי עלי שלמי שכבם לעצמותם לו והוא יקנה השדה בשמירה
נשעה שלש וכו' יקנה השדה וכו' ואי שומע לה דמיתה לקיים
דברי המות וכו' מיתה לא שדה וכימה תעלה לו לתנות אתי מ'ס
כח משותלם כבד נקנה השדה והאי דיתה למכרה הרי הוא מכורה
הילכך שומע לה במדכ אמר בגי מפ מא קתה לה עמ דכ אמר
דשומע לה אמר מ'ס השואל הדעות בידה שאף
האב לא ענה בדעתו למסרם ביד שלש לא עד שותנא דשואל
העל זה למכר פירות יאכא בעהו גדולה מן האידוס דפקטה
מ'ס השואל לכתב למימר דפסג דל מאיר סבר הדעות בידה
מדקת סוסה אבד בקטנה מ'ס מעשה קטנה כלום והא על כרחי
למאיר תשיה דאי כל יוסי מרישה שמעת מיין דאמ' ל' יוסי
וכי מיתה לא שדה והיא דיתה למכרה הרי היא מכורה בעשיו
גדולה דבת זבוב היא מ'ס קטנה דלא בתזבוב היא לא
למאיר היא אם כ' לכא לאוקומי פלוגתהו בקטנה מ'ס השואל
הלכה כל מאיר טעמי משום מיתה לקיים דברי המות (האוס)
בעת מיתה שקל חצי סלע ורמיי' שאינ' עזוז נפחות
טעמי להם סלע דאי הוה ידע שיתקדו המזונות ויתברכו
לסלע לא הוה אמ' ליתנן הרי מיתה בדיט ולא עשה ויתנ
לא בעט זה האם מות בלא נעם מ'ס עתה להם לא שקל
שאי' לט להפסיד את הבאים אחריהם והואיל וישנה אחרים

יורשי תחתיה ודאי שקל קאמ כדי שתפליה אחריה לאותם
 אחרים מינה עמא לה שיתק לה כל ידכ לזרזינהו שיחזרו
 ארז מאומתה ושלח יהו לעבדו תתקתם בהם זקוקי חסד
 תתקנות ואמרי עלה עד כמה מחוי רב יהודה לרבי תתק ברירה
 כבד שיתכבד שבע רב כהנא אמר כבד שבע כבד תמנ
 במתו תאמא כבד תש כבד עשר ולא פליג כל חד כי חולדפה
 אפטרופוס שמינהו אבי יתמים או בית דין מדקתני במת
 ולא קתני יעשה שלש מה שהושלם בידו דאיתנא הכי הוא
 במקום שיש שלש אי משעיהם כלום וטעם לפי שפירש
 לקנות שדה אבל במקום אפטרופוס אי משעיהם כלום
 דתנא אי משעיה קטנה כלום משמע כי במקום שלש
 אפטרופוס הדרג עלך מימית האשה

חמ"ד א"ת אשתו

השמיא נאמר
 לך הולך בשבילי תשמיש אי לא לבוס להויתא ולית כתובה
 והנאת מאומת בגמ פריש והא מאומת לה יעמיד פרע
 שיפדנה ג' שרע יאס ושרע הוא שיכול להחזיר ג' נשות
 וכתבת שם יגרטה לא יוכל להחזירה ושמא קוסן יתחת
 יהבו לה רבנן זימנא טפי אחד מכל הפרות שאמרה קונם
 פרי פלו על והוא קיים לה הכי מוכן לה בגמ שטרה היא וקיים
 לה איהו שלא תתקשט בא מכל המינים קונם בושם פלו על
 וקיים לה בשעות שלא נתקיימה באשה עניה אס לא נתקיימה
 לדבר עד מתי אסר עליה הוא מויתא וית כתובה אבל אסר
 קיימה תמתי עד אותו זמן ובגמ מפל וכמה קיימה רבה בר בר
 חנה אמר ליה ר' יוחנן עשר שנים ועשר שורות שדלות שכל עד ליום
 אס לא הדידה יותר אי כופי
 ופיו למעבד
 לשמספיק
 לה למזומת או הכי שמושה ואוכלת פרנס למה ליה ופריש

לה מעשה ידיה לדברים גדולם פי' שכלה ושתיה ולבש וכסות ולא
 ספק לדברים קטנים פי' מיני מתיקה ומטעמים וכיוצא בה עד ליום
 יעמיד פרנס ודוקא עד ליום שה' קדש כולל כתבא קמא ויהי
 יוציא וית' כתובה' משום דאמר ליה עד האידנא דלא אדרת
 לה להולי' בהך השתא דאדרת' לא מגלגלנא בהך' ודוקא דלא רגעה
 בה אבל רגעה בהו בהדיא לא מיט' לא דורה דהא משועבד לה' ופרנס
 לאו שליחותה עבד נמיא שוב עלה דקיי' ל' שלוחו של אדם כמותו
 בג' פריך ל' יהודה היו תבא קמא דאיהו נמי ל' יום קאמ' ומתב' קמ'
 אצ"י בהנת' אצ"י לא שמוש' קמא אצ"י חדש מלא וחדש חסר איכא
 ביהווא' ויהודה ב' יהודה ולא לא שמוש' לית' ולא שמוש' בהנת' ל' יום
 כתבא קמא' כמפרש' שפירש' שלשים יום הוא דלא כיפי' להוציא
 לא יעמיד פרנס' ויציאות' כתובה' לאתר' כא' בכתב' כא' במופד'
 חשה במופד' וסיפה בכתב' שדורה היא ומה יש לו עוד בהמות' מי
 עשא ליה לדידה למשקל כתובה ומיפק לא תבקש פתח לעודה אצל
 נכסא דאדרת' איהו כג' מלהות לו ימות' שמוא ימנא פתח' וקמב'
 האיתא הוא שקיים נת' אצ"י ב' שיניה לפיכך ית' כתובה
 ולע' פסק הל' רב חננל פסק כל יום' וכדמופד' ל' יוחנ' ופמה' ק' צה
 עשר שנים ויש אומ' בדבחסדא שפירש רגל' שכן בטרתי' ש' שפירש' עשו
 דגל' ורבע משה פסק כל יום' וכרב יהודה אצ"י אצ"י אצ"י אצ"י
 חדש ורב' יתח' ב' אצ"י פסק כתבא קמא בדקיי' ל' יחיד ורצו הל'
 בדב' אצ"י ופסק כל יום' טעמ' משום דהו' אמוראי במימריה
 ש' מי' הל' כותיה' מת' טעה' בשיראחרת'
 דרך בת' לכת' אצ"י דגל' רגל' אחד מיט' מודקמא אצ"י
 שלשה לא מיט' מוקמא אצ"י ורג' פריך אמרת רגל' אחד'
 הא שנים יוציא וית' כתובה' אימא סיפא שלשה יוציא וית' כתובה
 הא שנים יקיים אצ"י אצ"י סיפא אצ"י לבהת' ול' יהודה היא אצ"י
 דב' עולא אצ"י כדדופה כג' בשאניה דדופה פיל' דדופה ל' נכס'

אברהם תמיד שנים יוציא אחיה דרופה שנים יקיים מפני שעל פסח
בג' מפל' מחמת דבר אחר בג' מפל' שתאמרי לפל' בג'
מפל' שתהיה ממונה ומענה בג' מפל' ^ג
איכא מעל בפניה דלת של שמחה ופסח מעל סופה תובנה ^{בשם}
של אברהם חסד כך לא גמלו שמה דיספור ית' לבו שחף הוא ^{ספורו}
ש ירע לו אם נהג כן דלוי לזה את המטה מבית האכל לתכליתו ^{המטה}
ישא את המטה דאיתחזק' שהחזקו לשם פרושם דברים ^{המטה}
נבחרה הפה ורערי לא שפה מלאו ותשר כזה דחוס ותשר ^{המטה}
מתה דת יהודית שעה נגות' ואשר ^{המטה}
תניבה מאכילת' שחיה מעושר בג' מפל' כונא ידע נכ' ^{המטה}
מפ' בג' וכווה בשוק מפל' בג' מיד כרת בתוך ביתה
היב דאמי דאכילת' מי ידע כשאכל ^{המטה}
פרוש ולא יאכל מאי ידע מי אמר לו אחרי כן שהוא צל פנע
להוציאה הוחזקה נדה בשכונתה שראוה לנשית בג' נדות
ולבעלה אמרה טהורה אני ושמה נבעה לוקה אם יתרו בו
וכי האי גוונא משפחת לה למת' דנאחר תשמיש הודיעה ^{המטה}
שהוחזקה נדה בנים מתים נפרת פניה מר' ית' ית' ^{המטה}
את מעשה ידיך דאורייתא הוא ואמאי לא תארי ליה ותמשה
אזהרה מדבר ופרע מכלל דההיא שעתא לא פרוש הוא א' ית'
בעת' לאתפרוש ותר' קלעה סל' שיש לו מלמטה בירת
היכול להוציא צמחה ובית קיבוץ מלמטה לתת לו פלך ופשתן
ודרך מבי דל' שכיח ביה רבים בכווה ורד בגד פטה טוהר ^{המטה}
שליד' וחוט מתרדד בגד פטה שלמטה כ' פיר' רב שלמה ור' ^{המטה}
ג' שום וכן מערה מסייע' להאי פירושא דהכי ג' ג' טוהר ^{המטה}
ידיכה בשוק תנא ואמאי פירושא מפ' ורד מלאו ידיך ור' ^{המטה}
האי פיר' בכווה ורד בגד פטה עמר מדום ה' פועל כח' ^{המטה}
ב' המי' האדום קורי' אומן ורד ובלשן ארמי עמר ע' קורי' ^{המטה}

אמ' ליה חבי והא מתע' דכי טעות אחת דמי וקא מותבינ' ליה
 מינה לא אמ' רבה מה לוקת בטעות אשה אחת כע' שתי נשים
 אבל בטעות אשה אחת גידולת דנרית הכל מינה ערובה ממונ'
 פיר' רב שלמה מה לוקת דרב ושמאול בטעות שתי נשים ל' דט'
 למה על תנאי (אשה אחת טרם אחריה ונמצא) עליה נדרים
 והיעטותא' רב סבר כיו' דלא ארע בהרה דהך אעפ' שכר גלה
 דעט שאי אפשר בנדרות ערובה כגמ' גמ' דלמ' לבי דהך חסידה
 עליה ולא קפיד' ושמאול סבר כיו' דגמ' דעתיה גמ' אכז' בטעמ'
 אשה אחת קדשה על תנאי וטעם סתם אפי' רב מורה דעתיה
 אלתאיה' והא מתעמא דטעות אשה אחת היא וקא מותבינ'
 מינה לעיל אלמ' איכא דסבירא ליה דטעות אשה אחת נמצא ליה
 גמ' ואע"פ דאמ' הוא דאורינא ונא' רב איירי בה קנישא הייא
 לרבה דהאי דברי הכל דקא' סברא דידיה הוא ונא' מיר' שמאול
 שמועה שהרי לא היה בדורם אל קסבר ליכא כגמ' דאמ' כבי
 האי גמ' דלא דעתיה אלתאיה' והא קא חזינ' דכל בני מדרשא
 דאיתבה סלק' דעתיה למי' הכי - מחלוקת בטעות אשה אחת
 כע' שתי נשים קידשה על תנאי וגרסה מי' הא ידע' וחסד' וחסד'
 סתם בהדיא אמ' רב ערובה גמ' דכי אשה אחת דמי וטעם קידוש'
 בעל ולכא למימר אמתאיה קמא סמך' ושמאול סבר הא גמ' עליה
 דעתיה משיקרא דאם היא נדרית אי אפשר בה ועל תנאי כ' חזר
 וקידש' אבל בטעות אשה אחת גידולת אטעם עלי די קידוש'
 לא שום דברי הכל כו' וכי מותבינ' לעיל ממתע' הכי מותבינ'
 מאי נאן קידשה על תנאי וטעם סתם משגישה דכלא גירשה
 ליה למא' דאמ' והיכא דגירשה מיהא קתע' טעם לא כניח
 הוא גמ' נשיא עד כא' ודיקנ' להאי פירושא מדרש' בטעות
 אשה אחת כע' שתי נשים כנסה וקתע' בטעות אשה אחת ונא'
 ובעל כו' חזר ומפרש דבריו היכ' קתע' בטעות אשה אחת כע' שתי

שתי נשים בשוק והיכן קתנן בטיעות אשה אחת גרידא ובעל מוקתה
במיתתו ובעל ונחא דרבי ושמאל וכו' עיינא ממנו גט ואפילו וטעמא דמיתת
דאי אדם עניש בעילתו בעל זנות והיא לא נתפשה והיא מיטעא
והבי דריש היא משקל ממש שקדושיה קדושי גמורי היא דבי
באונס אפוסה לבעלה ויש לך אחרת שאפי' זיננה שלא באונס
לבעלה ולכל על ואי 12 12 שקדושיה קדושי טעות בלא בעל מיתת
בה דהרי הוא ישראל וכל על מיתת שאי' עלה נדריש ונמיטא עלה דריש
וכא' קטנה דאי' מעשיה כלום ואמה נמי אי' צידה לקדשה שאפילו
צנה מורכב על כתפה דלא נשואי הוא ולכא' זנות לא מיתשרא
נמי עליה דפניה בעל הוא ולא אמרינן בעילות שבעה משענה
הון קדושי' ולא אמרינן בעילות שבעה משענה הון קדושי' דקטנה
כל הבועל על דעת קדושי' הראשונים הוא כועל ולא נכחו לחזור
ולקדשה עד שידנה השחור כלום שיסחיר אותה מקום מעשרות
מדינה לכה כל יהודה שאם לא בא עליה כשהביאה שתי שערות
שיכולה לעקור קטנה עד שידנה השחור אוב אינה יכולה
למא' דהא ביאה הויה לה קדושי' גמורי' וידולה היא וידה קדש
אותה עמה וכי פלג בשלם בכל לאחר שגדלה פלג ומפי הכי לר'
מאיר לא ממאנה דכיו' שהגילה שעה אחת ולא מיתת שו' אשה
יכולה למחות וכלו לה קדושי' גמורי' קמאי ואשה דאמ' ל' פכחו
אמ' ל' עשר הלכה כל יהודה לית היל כותה דגסי דבר מי' שמת
ולמי אונ' לאפוקי מדל יהודה דאמ' עד שידנה השחור דברת של
ישמעל שהיא אותה אמה כשהיא קטנה יתעמה ולאחר גיל צאת
למא' עיינא ממנו גט אדם יודע שאי' קדושי' צפחות משה
וכעל ואמר לשם קדושי' הוקיפו עליה בנשים שאי' בנחטק זיננה
זונה תמיד ריה דע' לא מיתע בתמול' ושומא אוקימ' דאמ'
בשומא קטנה הנמדת לה תחת כופה של ראשה דזמני דמיתת
זמנא דלא מיתת זמא' אבל בעומדת על פדחתה ראה ועפייס

יהושע למי תט שומא שיש בה שיעור ב' גדולה ב' קטנה ב' כפעם
ב' צלף הרי זה מום' ושא' בה שער כפעם מום צלף מין מום
ב' ב' בקטנה מכל גדולה ב' צלף ב' צננים הרי זה מום וצנן
גדולה מאיסקר המניטלקי שיעורו כחצי זחוב כל שחור' וקדחת
אמרי בידוי' דהויא מום' הזקן עאי באיש ומום באשה הדדי'
עאי באשה ומום באיש פיל הדדי' מום ה' בכהנים והזקן מום
הוא בנשים עקרת רשע' מתנ' האב עריך
להביא ראיה אם בא לנבוע ככתובה מ' האידוקי' מזה שממא'
לקחתה' נכנסה לרשות הכעל' נישאת והוא בא להוציאה בלא
מתנה על מומי' שבה הכעל עריך להביא ראיה ידים ובג' מקמי'
טע' דמיתי אב ראיה הא לא מיתי אב ראיה בעל מהימ' מנ' לו
יהושע חוא דאמי לא מפיא אע חיי' אימי סיפא נכנסה לרשות
הכעל עריך להביא ראיה הא לא מיתי הכעל ראיה אב מהימ' את'
לד' גמול' דאמי נאמנת ומתבין דב אשי אמ' רישא מעל' נא
בדרך וסיפא מעל' בדרך פיר' דב אשי מהדר לאוקומי כוונה
כד' גמול' דחזקה דגופה עדיפה ורישא להכי לא מהנא חזקה
דגופא לפי שא' הטענה שלה לא שלאביה שכתבת אידוקי' נאב
והוא ליה מעל' לאבא בדרך ואבי אב לא אמרי צלף שלה דתהני
הזקנת ואי לא מיתי אב ראיה בעל מהימ' וכשכונה שלא ידע
ויפטור וסיפה נכנסה לרשות הכעל הכעל עריך להביא ראיה
שקודם שנירסה היה בה מומי' והיה מקדח מקדח טעות ואיל'
מיתי ראיה האב מהימ' וכשכונה דמנה ל' צדך הוא והל' מום'
איני יודע ואע"ה דרב עמא' ול יוחנ' אמרי פטור ואיה' מהימ'
בשכונה הכא מוודו דחייב משום דחזקא דגופא עדיף מחזקה
דמומא' פי' דחזקה דמומא גבי חזקת מדיה וחזקה דגופא
חזקתא ששלמה היתה ולא בשל מום לא נביא' ושלמה'
דזאומית חזקת לפי עדיף דחזקת גופי שלם ואיהו אמ' חזקת

ממנו שדין חזקה דגופא עדיף וחייב וצפיקא קמא אמרי כן
דב נחמא אמר אנא דאמרי אפי' לדב גמלי' עד כאן לא קאמר
גמלי' התם לא דאמרי אוקמה אחזקה אבל הכא לענ' מנה
לי בידך והלא אומ' איני יודע מאי חזקה אית ליה כל' מי' הוה
ליה חזקה כגון חזקה דגופא דהשתא מוקמינ' ליה אחזקה חייב
ואיכא למידק מינה דהיכא אמרי' בעודה בבית מביה מנה לאכא
בידך הוא היכא דעדי' קטטה היא ולא בגדיה דכתיבתה אלא
וכדע' המאמץ את בתו וגי' דשה אינסה ועלמנה כתיבתה אלא
אבל היכא דבגדיה אש' שעודה בבית מביה מנה לי בידך הוא
דכתיבתה שלה היא הולך על הכסף להביא רמיה והיא נשבעת
ומטלת ברך נחמ' וכסיפה דנבטה לרשותה בעל' כי קטנה כיו
טובת כתיבתה שלה ומה לי בידך הוא דהא תנ' חשיבא לרשות
השיאה ועלמנה קטנה שלה בדי' שהבעל יכול לטעון על
המומי' אינו יכול לטעון דידע ונסיס
ומשך בעל החמור את הפרה והיה החמור בבית בעליו ותנ'
כל הנעשה דמים צמח כיו' שזכה זה שמשך אחד מה' נסח' צ'
חברו באומ' חליפי' בכל מקום שה' עד שמת החמור
זה אומ' עד שלא משכת פרתי מת החמורך ולך מת וזה אומ'
משמשכת פרתי ובכר הוא קטני לך מאי טעם כל שטע' ספק
ברשותו וכו' תימה לדברי הרב אלפאסי ז"ל אמר על בעל החמור
להביא רמיה ופירש הטעם כל שטע' ספק ברשותו על הכסף
דאיה והאי טעם לא אתי שפיר לא טעמא על בעל הפרה להביא
דכיו' שמשך בעל החמור את הפרה נעשה החמור ברשות בעל'
הפרה הכי אמרי' בגמ' כי אתא דמי ברי' חזקל אמ' לא תשתא
כלל דכאמ' יהודה אחי משמא דשמואל הכי אמ' שמואל כל
שטע' ספק ברשותו עליו להביא רמיה סתם מה שאמר רב
משום שמואל על בעל החמור להביא רמיה שהיה סובר אמר
שטע' הספק ברשות חברו עליו להביא רמיה ואחר אמר כל שטע'

ספק בדשות עליו להביא ראיה ופיר' רבט שלמה כל שטל ספק
בדשות על בעל הפרה להביא ראיה שמת החמור קודם מ' כד
הוא' וספק בדשות טל' שלא נמצא החמור מת עד לאחר
משיבת הסדה' וכן כתב רבי' יצחק ב' ג' ע"ז וכל שטל ספק
בדשות עליו להביא ראיה כג' שהחליף פרה בחמור ומת החמור
וטל' ספק ולא מד' ע' מתי מת החמור דא' הפרה בחזקת מי
שומדת בשעת מיתת החמור אם שומדת בדשות בעל החמור
כג' שמעכה או שהכעסה לדשות הדי' קנה בעל הפרה את
החמור ודשות שומד' ועליו להביא ראיה אימתי מת החמור
שהספק בדשות טל' כיו' שזכה זה נתייב זה בחליפין ואם
הפרה בשעת מיתת עדי' בדשות בעלה שומדת הדי' ספק
החמור טל' בדשות בעליו ועליו להביא ראיה' ותב' תנא
כזה' שמי' שנמצא הסמפו' בדשות עליו להביא ראיה עוזה
בבית אביו על האב הראיה' נכסה לחופה שהיא בדשות' נכס
על הכסל הראיה' אפי' הוא דר בבית המין בדשותו היא' נכס
טות הכסות' שהיא כע' כוס ויש ט' סביב שפתו עובי' שני
כפלים ודבוקין' נמצא מחט תח' ובה באורו עובי' ומתוך עובי'
אפי' על שלא נקבתו כל' מצי' אחד מ' המחט נראה לא
מכסעס' כשרה' שא' שטלה ימים קודם שהיתה ואם נקחה
טבה זה בתוך ג' ימים מקח טעות הוא ויחזיר לו בעליה דמי'
שמכר לו טרפה' לא הוא' נדפי' המכה זה אומ' עד שלא נתקחה
נקי' וזה אומ' שמכרתי המונ' מהחבר' עליו הראיה'
ספיקא בדשות טבת ארטי'ך שלא נמצא הטרפות עד שבאת
לדור' ליהיב טבת דמי' ואפי' לא יהיב נמי' הראיה עליו היא' אלא
מקח טעות נכס' על כן המונ' מח' קרי' לה' נכסית' חז' ושמעון
עפ'ת' למדק' ויש לו זמן' לבוא כמותי' שבסתר דמו' לפי שנהגת
שום זמנה מלמדת ב' הדירות' מת' שטל'

משמש ומפדש רב יהודה בגלגל וכל שם היו דהא סבדא וקבילה
 מתע' ואילו שופ' אות' להוית' ואת' כדכח
 ב' עיקר' ב' תוספת' ובעל מוספ' מפר' בגל' והמקמ' והמקמ'
 נחשת בגל' מפר' וטל' מפר' שאומנות מוסר דהא ח' ממיקרת
 לאומק' בשד' גמ' שא' חומס' אות' שא' כס'ת'
 אות' וטפ' אות' ליבס על כדח' אבסוה שערי האס' לוהו
 שערדים כבהמ' כל שאצל שלם כד' נקד' לו כוס' מי ש'
 כופ' להוית' אי' כופ' דלם כיפ' אפריה ורבי' חוץ ממוכ' חוץ
 לפי שחלש קשה לו כדקת' במת' מפר' שגממיקת' ופ' שש'
 חשה ושה עמה עשר שטם מדרבנ' מייח' לאפוקה דא' כדאומ'
 לא מייח' דאפר' לו לשא אחרת אע"ה מכל מדרבנ' קמא דכל
 כמה דאית' להא' גביה לא נביס אחרית' לא לש' ולא תנשא' א'
 פ'י שיש לו בעבד' דתי' זמנ' היא חזקה' בעלי דת' שד' יא' לו
 צמחו' הזהרו מ' צבדי בעלי דת' צבדים השוכנס עלו ק' ש' צב'
 אותו חול' על אוש' אחר' בזיקיה' במקום שתשב רוח אחת על
 שניהם סליק המדיר'

האשה שנפללה

תנא דרס' ועת' ארסה' מודים סת' שמת' וכו'
 בית שמאי' חז' תגבור' בעודה ארוסה אבל משתא' א' רבנן
 לקמיה' עד שלא ניטאות שאת' ופ' האיל' וזכה באשה שהיא
 ארוסת' לא יזכה בעבס' מפר' בגל' מודא' עבד נמי פלג' ומו'
 אמאי' אם מכרה ונתנה קיים אם זכה באשה שהיא ארוסת'
 לא יזכה בעבס' ויהיה מוכרה כגול' על החדשים שנפל' לה
 משע' שמת' א' נשים מה דא' חכמ' לזכ' אם מכרה ונתנה
 מוטא' מיד הלקוחות כדתי' לתמי' במת' ובג' מק' שימא' א'
 דישא דלם פלג' ומאי' שטא סיפא דפלג' ומתרי' דיושא' ב' זכ'
 נפל' פ' עדי' לא היה זכאי בשלה ולא זה לא היה ע' צמ' ס'

הידוע, לבעל בגד מפר
 גמ' ידוע, מקדקע, ועל
 מנת אותו נסים נשאה לפיכך מכרה בטל שהיה מנסה שתפול
 לה אותו ידוע, דבשיא דתבריהוה לעבסה אלאנה היתה, ובת
 לה נשא והיתה מקדמית ועשתה לבתה כדי להבדיל זכות
 מהם כדי שלא יזכה בהם והודיעה לעדים שאין זו מיתה אלא
 לה בדיח ולא שתזכה בה, הבת אם תתאלץ היא מן העלוי
 אתה לקמיה דרב נחמי, לטבוע את טהה להחזיר לה נשיא, הבת
 הוציאה שטר מיתה וקדשה דרב נחמי, שטר פסים, שטר פסים
 שטר פסים, לכן כל מיתה זו להפיק זכות בעלה קודם לשואו
 ולא שיזכה מקבל זה בה, אם רעה המקבל זה מיתקן זה
 בה, עובדיה של שבתלך בשטר זה מהיום נתנו לך נשואה
 נשוא, הבדחה מבטלה שאם צא לאכזר תאמר אני רועה
 צוהה ונשיאת קיימת למפרע מיום שכתב השטר ואם
 זה להחזיק תאמר אני רועה קטנהו לוקח, תזכות דרב נחמי
 הא בכולן כן, כי קאמר רב נחמי, לא קאמי בכותבת לו כל נשיה
 לדין, דלא שייך מידי לעשה אם תתגש מן קהדי דלא
 ואקטא והא דקטע רעה משחק בה בכותבת מקטע, ואי לא
 קטעה לוקח לקטעה בעל, לרב נחמי דאמר בכותבת כולל לא
 קאמי כיון דלא קאמי מאי הבדחה איכא לקטעה בעל ויאכל
 פירותיו ירשנה אם תמות תחתיו, כנסת לאיני ידוע, שהרי
 מנת עמי, שנה נשאה דסביר שהמיתה קיימת

מהנה
 והוא אוכל פירות והקדקע קיימת
 שלא תתקנו לה חכמי תחת פרקוה לא פירות שמי, אותן כן
 דקסבר מה שגדל ברשותו הוי פירות ומה שגדל ברשותו הוי קדקע
 לפיכך מה שגדל הקדקע יקדי, עכשן בשביל תבואה זו מירד
 ליתלה דמים ויקטע מהם הקדקע ויאכל הוא פירותו, והכא מזה
 אף מילא שלא גדל ברשותו ותרד פירות עמו בהם הוא וקדקע

141
חייבת לה ביטאתה אם נח לדידה פירות המחוברין לקרקע
בכנסתה שלו כלום בשעת נפילתו שלו בדבדב וביטאתה שלה
המגדש שאתה שנת והוא בנכסיה פירות מחוברין בטל לקרקע ושה
עם פירות שבה בבגסותה שלה ויתכן שהקרקע והוא מחובר
וביטאתה שלו דמה שקדם ותלם בעודה וחתיו זכה בה ^{בדי}
פירות נכסין מלוג ודגם פריך הינו תנא קמ' פי' חכמי ומתב' ^{מלוג}
בשעת שמה איכא כיטוהו פי' מחוברין בשעת שמה דלא
איתרו בהו לית להו דא דל שמהו ביטאתה שלה דקמ' סבדי
מה שאדל ברשות שלו גדל ובתלמי' בשעת שמה לנכס ^{למי}
דפליג ענה ועמדו שלה דכיון דתלמי' הכל מודים שזכה בהן
גמ' פשיטא לי ארעא ובתי ארעא נפלו לה נכסים
ובאו לקח קרקע זה אומ' קרקע נת זריעה את רותה לקח
וזאת אומרת טעם את רותה לקח או איפכא ארעא צטק
מיעהו ששברה מדונה ואינה מרקבת ושניהם משבבין
הבעל יכול דבד שפירותיו מדוכין את חפץ וט' אס' נח הוה
לקח בית יכול לומר איני רוצה בדבד שבעה והולך והקרקע
מתמעט בת שבר מדונה מדיקלי' שה' עשוי' דקל' ^{תלמי'}
אילני שאר מילתא אבא זרותא ופירא דכוורי' ב' גא' את זל
פירשו לה דכו' ארעא יער מויתא עתם או מקום מויתא קנים
או ער או חגם כל מה שה' עתים ומה שניטל בו מ' הדגם
אמרי לה פירא ואמרי לה כללא דמילונא גזעו מחלוק פירא
אי' גזעו מחלוק קרנא איכא בי' קרנא לפירא דאינו פירא ^{לפירא}
לבעל מ' ע' דכלי וקרנא פירא דידיה הוה דאכל קרנא לא ש' ^{ש'}
ואם נפלו לה כספים אי' קוט' בה' אלא דבד שגזעו מחלוק ואילו
כול' אי' גזעו מחלוק ויש מפרשי' פירא דכוורי' ברייה מלוג
ויש בה דגם וזה עיקר' דכחש' מוקימנא כללא דמילונא
גזעו מחלוק קרנא אי' גזעו מחלוק פירא הולך כל היכא דת

ילקח בה איתן קוץ שלא דבר שגשג מחלוק פיר' גזעו מחלוק קרא
 כלום הוי הקד' קנים ואיט כלה ולו בהמת מלוג שפלה לה
 בירושה וילדה ולד שפחת מלוג לאשה לקמיה מפל מעמ' אס
 נעדרה וקבעל זכה בולדות שה' בפירות התלמי' נותת' לה/אשה
 דמים ועטלת כט שפחתה פירא אף הולד פירא דסדא כפ' קרא
 עליו הא דת' וכו' כפ' הכותב לקמי' עז לחלבה לאכול חלבה
 לגזושה ה' עיקר שלה להכי נתט' לה והוא הדי' נמי דשקל חלבי
 ולדות ואוכל והולך דגבי בהמה איכא שורה וגבי תרעלות איכא
 טעה וגבי דקל כשייכא איכא עתים אצל הט כולהו פירות עשו
 שמתחדש' תמיד ודרך הטאת' הוא' שיי לא ליה גטמא מלית
 בנבסי מלוג אעפ' שלא שמואלו בבתוכה בנבסי זאי בדרז' אר
 להיות קק' שמור לה פירא הוי' כסוי' שמתבבה בה פירות' ומס'
 ביה ואח' עד דכל' והשחקי' יהיו לה לקר' וקמי' ל' כל' שמשון
 וכ' פסק' חטא' זל' מת' נפלו לה צדיקים
 לאתמכר יכולה היא לעבד שקנה בלא קרקע על מנת שיה' קק'
 המוכר והלקח מאכל פירות עד שיי' בשן הוא דפלו דנ' משום
 דכל' קרא' אבל בשדה שלה שפול לה השדה והאי למת' רבי
 יבשי עתים הוי לה קרקע אפי' רבנ' מודו דלא תמכור משום
 שבח ביתאביה כדי טיפול' פי' מה שראוי להיטפל בה הלכה
 לרב' שמשון ב' גמול' מת' המועיא הויא' את
 על נבסי אשתו וכו' מה שהויא' וכן אס' גרשה גמ'
 דרך כבוד כלומ' שהולכו לביתו ואכל דרך כבוד בבאיסר שנה
 די' דסוס בדי' דססא בד' שמואל בפרקא קמא דסנהדרין
 עבד רב יהודה עובדא דח' אשה אטי' בהביל' זמורות שהן
 מאכל לפי' והאכיל מה' הקב' לבהמתו וגרש את אשתו וא'
 רבי יהודה קמה שאל כל אכל' אשתו קטנה יתמה שהיא אתה אמה
 ויכלה נמא' במוט' על נפשי אחד ואם מיאנה ב' שני' על שבח

שהשבת וטובל כמו שפירשנו ארבעים המדינה שהרי ברשות ידי
 ליה רבנן הקדש תתקדש דשמיני לו כעדים כי היכי דלא נפקדיט
 שלא יפסיד ויקלקל הקדש טעם אכל ולא השבת שדואג שמא
 תבא ופירשנו שיהיה כעדים וכן לא נפקדיט להו דמימר אמר
 שפיר לא תבא ואם תבא הרי אטול שבת לפי עמולי כי הוציא
 מקום שהיה לחוק ממנה אפיק שיתמאה בה ויתאמה הדרך
 ומשל והוא שהיה שבת בגד הוציאה הוא דאמרינן שבת כמה
 הוציא וטול למאי הילכאמי והוא שהיה שבת בגד יצאה
 לאקול ענה דאי איכא שבת טפי לא בעי שבושה או לאחמורי
 עליה למימר דאי יצאה יתרה לא שקיל לא כשיעור שבת
 ואפילו בשבושה ולא אמרינן שבת כמה הוציא וטול אתי
 לאיברומי ומי בעיר מושבא פותחא דל שקול בלא שבושה
 ומשל דלא מפיק טעם הוי לא אמר רבא הא דרבאמי לאחמורי
 עליה אתא ולומי שאם היתה יצאה יתרה על שבת שהשבתים
 ולא אמרינן וטול כל מה שהוציא לא מי הוציא ויחזור לו שיעור
 השבת ובשבושה שישבושה כל בנקיטתחפץ שכך הוציא
 דבא יוסף הלוי זל מסתבר לך דהא סתתו בראשית שואל
 אצל אשת אדום אפי' אכל גמי ושבת כמה הוציא וטול דכי
 תבא מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל הני מילי למי שהווי
 אצל בדי שהוא לאחר עשואי אצל גמי שאכל קודם עשואי
 כיון שחולת אפילה מינה מן הדיו באוכל כבסי אחר דמי הולך
 ישבת כמה הוציא וטול עד סוף מבצ צמוד דתתו
 ושמי לומי שאכל ופוחת אונת כמה שראוי לית לו ההוצאה
 שהוריד עדים כבסי אשתו לטול מחציה או שליש ועמד
 ועדשה משאכל קומעא מהו שיטל ארסי כפי שבת לארסי
 קומעא אם לא הוריד הכעל היתה היא מורידה עמוכה ארסי
 אדעתא דכעל נחות הוי הכנים ולא היא וכי מתעל טעם

אסתר לקנא ויהי ולא שקל מידי כי דינה דמה שהוציא הוציא ומה
אכל אז בעל אדום הוא יודע בטוב אדום שחם לא ירדו אלא
עצמו עובדה שמכר לאדום קרוב מלך עשה הלקח אכל
פירות ממש לוח ביתא שיכנס הפירות לבית ויהא מזון הדין
וייטב לה לא צדקש איתמר לא שמשד מרדכא בהדיא תרתי
אמהא אתא שפחות מלגה היו ולא שמתן לן בכתובתה עיינלה
חדא מוניהו לשדחה לשניה אתא קמייתא לקמיה דרביא מה
שעשה עשו ואפי' נתנה לאחר לשמושה ולא היא לעולם משום
רווח ביתא אית ליה לרדכא תתפירות והא קא רווח ביתא שח
עתה הוא עושה עיני הבית שמא תבסוף השדה שלא יחוש
הלקח לזבלה ולגייבה דקא סדר לאחר נפיקתא מניה שח
שלי אכל בעל מרפה שמוא תמותהיא בחייו וירש את גוף
הקרקע ומשכח להו דמקדכא למתא דחוש לה כל שעתא שי
מייבסוף לה שי נמי בעל עדים כגו שהיה הבעל עדים נאמן
לן למיני לא חייס דהא איהו קאי התם כל יומא לרדכא ליכא
רווח ביתא שי נמי צדי בעל בזוזי וקא עבד בהו עסקא
עשה סחורה צדעות שקיבל מן הלקח ומשתכר בה ואיכא
ביתא מתא שומרת יבם ממזל
לרדכא נאן ואכין שמר אותה דבר ופגו עניה זו לשוא שומר
שנפלה נה נכסים מבית אביה ופגו דנפלה לה כשהיא שומרת
מודים ביתא שמוא ובית הילא אשתא לסג בשנפלה לה משעתא דסג
כדמרש במתא דלגל נהא מודו דלא משעבדי לרדכא פירות
ומוכרת ונותת וקייס מכרה ומתעה קיימי מה יעשה
כתובה שהיא ראיה לטול מונכס בעלה הראשון מנה מאתיס
ולתפסת ונכסי יאן צדל שהוא מקבל עליו הכל בשומא הכל
נקרא טובה הנכסים והיוצאין שמה היו נכסי מלך ומהכי
מיקרו נכסי ויוצאין לרשע נכסות לרשע נכסי עמה וכושהיא

יוצאה כאלמות או בגדושי טטלת עמה יורשי העל היו
 יבם שקם על שכאחל לעלה יורשי האב שלט ומרת יבם
 והיו יורשי אשה וטעם דמתו מפרשי לקמי הכי גרס
 בחזקתו וטובה בחזקת יורשי העל וכן נבסי בחזקת ה'יו
 נבסי ימא ברזל ואהך נבסי בעי בבבא בתרא מפל מן
 אצי נפל עלון הבית ועל אשת יורשי העל אומי האשה מתה
 ראשו ואחר כך מתה בעל יורשי האשה אומי העל מת
 ואחר כך מתה האשה בית שמאי אומי יחלקו וצ"ה לל אומי
 נבסי בחזקתו וכן מתו כי הכא ובעי בגי בחזקת מי ה'ט
 בחזקת דקאמרי בית הלל ופליגי אמוראי ל' שזר אומי בחזקת
 יורשי אשה ור' יוחנן אומי בחזקת יורשי העל ותנא בר קפרא
 הואיל והלל ב' לידש והלל ב' לידש יחלקו פ"ה הלל ב'יו
 לידש הכל ופ' הלל יחלקו שהרי לשניהם יש טענת חזקה
 העלת ליה מבית אביה והוא מתוך שקיבל אחדיוותן עליו קמא
 והרי ה' כממונא והיו נבסי ימא ברזל הולכך יחלקו והילכ' כד
 קפרא הוא דהוא מסקנא דשמעתא ועוד דהוא רביה דר' יוחנן
 ואי' הל' כעביד במקום רב וכתובה קרי השתא מנה מאתים
 ותקפת ולא נבסי ימא ברזל וקמא דבחזקת יורשי העל הוא
 שהיבם בחזקת נבסי אחין ונבסי הנבשים והיו ימא
 עמה בחזקת יורשי האב שהרי בחזקת ה' עומדי וטענות
 צמרק החולין פריך מאי שנא רישא כשהיא קיימת דל' פרי
 הכל נבסי מל' בחזקתה ומוכרת לבעלה ומא' שנא סיפא
 כשמתה ופליגי בית שמאי וכן מוקמי להו בגבי מל' בחזקת
 יורשיה ופריך מאי רישא כשנפלה כשהיא שומרת יבם
 סיפא דנפלה לה כשהיא תחת בעלה הראשון והתם בחזקת
 פרישנא לה צמעת' ג' מיקובה מאן
 לה שני יורשי קמא מיבשא לן יורשי העל קבלי לה דקמא

כבודו ותנא צדק נעלה שנתתה קבורתה תחת סעודה
 יורשיה יורשי כבודתה יורשי יורשי כבודתה חייבי
 בקבורתה ואי חייבי בקבורתה דהא בנא למיבית עתה ורשי
 איזו היא למטה שוש לה שני יורשי דאמריך לתנא למית
 וות יורשי יורשי כבודתה שני מיני איכא יורשי אחר
 בהדיה דלא ירתי כבודתה ונפלה לה יבמה דמיתה בגזל לנפ
 בעבא אחיה הקטן ממנו נפסלה בעבא נזדקק לה גאון אחר
 על כל האהי כדאמרינן צדק דבי גאון דגא יבמה מה
 לאסרה על עצמו ועל כל האהי והתם מפר עשה משום נפ
 קשה בשיטך שאכנסה שנת אחזה בנפשי אחי כדתי הקטן
 את יבמתי זכה בנפשי אחי פטולא על כאלו את חולק לה
 ולא מקולל לא במוך כיון דאמור דכנ שומדינן שני הויב
 לשאי לאמור כדתי לקמן משה דזבין ומה ששק זה
 שהיה עמד לחלק לו וקטן מידו הרי הוא כמור שמוכר
 אחיו לחול שבת אחי יבמתי ואמר לעל כל נפשי אחי
 לבעדה אם כן הוא שאם יגרשה לא יוכל עוד להחזירה
 יעשה לה קטורה יפה לפתורה במזונה היי ויפייס ממנה
 שתתן לו רשות למכור את העודף עד כדי כבודתה ואם יגר
 הוא שמונת להחזיר גרושה מגרשה בגא ומוצה אותה
 ומוכר מה שידעה ומחזירה עלמות כבודתה לא שנה ומת
 המולה לא יאכל היבם המחויב המזונה ואין יורש
 את אשתו ואחזה בנפשי החזקתי בחוב זה ולא אשלמו
 לו מאיד הוא צותה דלמן דקתנא נבי כפיים ופירות תנא
 יתקן בה קרקע ואפי' לא תפשה לא משתעבד לבעדה
 מתה יתקן בה קרקע לפי שבת צותה
 גבי בעלה הראשון כדתי לקמן לפיכך נבי ומת אחיה
 לא שהיבם יאכל פירות אם מיבם אותה וקשר מלואו ורשי

לכתובה שמי, אות, דקסדר מה שגדל ברשות המות אחראי.
והבמ אומ' פירות המוח וברי' לקרקע שלו בגמ' פלג עולה
כל הקודם בה זכה קסברי מיטלעלי לכתובה לא משתעבד
אם כן תפסה ומחיים דבעל תלושי' לדברי הרב שפאסי ז"ל יתראה
אע"פ דמתע' דמאיר היא ואינה הלכה כיו' דתקיע רבן ה'תמ'
למנוח בכתובה ממטלעלי עבדי' כותנה ורבע משה ז"ל חולק
עלו ופסק כחכמים שאם הנח אחין פירות המוח וברי' לקרקע
ימכרו וילקח בה קרקע והיצם מוכל פירותיה הנח פירות
תלושי' כן הקרקע וכן אם הנח משות ומטלעלי הכל שלכם
ומשתמש בה כמו שירצה ואינה יכולה לעבד שהמטלעלי שיי'
הכתובה נגזית מה' אלא בתקנת הגאונים ואין כח בתקנה
זו למנוע מנכסיה אחיו ולאסר' עליו באחריותו שלא יסא
ויתע' בה' גמ' כל נכסיו אחראי לכתובה
והמחזיר לקרקע קרקע ולא דמי למחזיר' דנכס' כולו
דהם פירא תקינו ליה רבנ' היכא דאיכא קרק' קיים והנ' גמ'
פירי נטעו דגמרי ברשות מכלהכא פירא וקרנא דיריה הוא
ושבדא הוא דאית לה עליה ומאי דאשתעבד לה מחיים
דבעל לא אמרי' פירא הוא לאפקועי שטבדא ותע' שנה ונא
פליג עליה לא מתלושי' והכספים ולמי' דלא משתעבד
לכתובה מתע' הרי היא משת' מפ' בגמ'
גמ' שמוגרשה בגמ' ומחזירה תרי תרי מיל'
אשמש' בגרטה בגמ' ואינה עריכה חלטה ואשמש'
דעה להחזירה מחזירה כשאר משה' וצב' פריך מוגרשה
בגמ' פשיטא ומתריך מהו דתמי' ויבמיה אמ' רחמי' ועדי' יבומי'
היא שוטם עליה פיל' אע"פ שנתחה והכי כתי' ולתקח ויבמה
ותעבי חליתיה קמל' דנשיתכח שות' (מלאכה דרשי' לה
דעת' לא שהקרא יתירא' ופריך נמי מחזירה פשיטא ומתריך

מהו דתימא מינה דרמא רחמ' עליה עבדה השומא תיקן עליה בביקור
 אשתא קמול ואימ' הכי נמי אמ' רחמ' ולקחה לו לאשה כיון שחיה
 נעשית לו כח שותף מתע' כל נכסיו שיהיה שותף
 וכן לא יאמ' אדם לאשתו פריך בגמ' מאי וכן ומתירין מהו דתימא
 התם הוא דלא סתב לה דקנאי ודקטנא אבל הכא דסתב לה דקנאי
 ודקטנא אימ' סמכה דעתה קמול גירשה מי' לה אלא סתבנה בגמ'
 דייק גירשה מי' הוא דאמר' אי' לה אלא כמנהג ואם נא למטר
 כמנהגא ימכור לא גירשה לא ימטר כלום קמול כדל' אבא לעל
 אם ושל הוא מגרשה בגמ' ומחזירה ואם תאמ' מגרשה שמי' לה
 דקתע' כל נכסיו אחראי' התם עתה טובה היא שלא תאבדנה כמנהגה
 שעל השולחנה מה שנתהוה מתעב בה אם הוא שולח ואלא
 דיומא קתע' דהא גבי אשתו נמי תג' הכי אבל מהך משעה יתירא
 שמי' דקתע' גירשה דאי לא לאו קתע' לה אי משום הוה
 פשיטא דמי' לה אלא כמנהגה אלא ודאי לדוקא דידה תשיה נעמה
 הא לא גירשה לא והחזירה הרי היא לו ככלה נשים וכן בגמ' פריך
 החזירה מאי קמול תענא המגיש את האשה ומחזירה על
 מנת סתבנה ראשונה החזירה ומתירין מהו דתימא שותף היא
 דאיהו סתב לה כמנהגה אבל בגמ' דלא מיהו סתב לה כמנהג
 היבא דגירשה ואחזרה אימ' טתקי' לה כמנהגה מנייה קמול
 גמ' הוין כותבי' כן ולא הוין משעבדי' נכסיה
 לאחריותה כמנהגה ולא הוין נושא' נשים שלא הוין רשות לנשא
 לה אמרינ' נכסי מותא ויגד' לא נמיטא לבנות כלל שהיו נשים
 יתע' שוכות של חוש' בבית חמיה עבית בעלה עשיית' כמנהג
 מרובה קתע' כמנהג' שמוחת על ראשה ועתה בן פלגיה
 ואחר עתה לא הפך טוי' טלי' כמנהג' ונא' שהיתה כמנהג
 לכך כל נכסי אחראי' ולא ייחד לה כמנהג נמטל' ידוי'
 שמש' ב' שטח התקין' שיהא אדם נושא ונותן בכמנהג' א' שרפן

הכותב לאשתו

הדרג שלך האשה

אם כ' למה כתבתי וכן מקשי בגמ' ותני
 לה מכל מיני סליקות נפשו פי' כיון דאמרה בלשון זה יכול להסתלק
 למה אינו מסולק מן הכל ותניין רב אשי בבבליך ולא נפירותה
 בבבליך ולא לאחר מיתה פי' רב אשי מדקדק הלשון בבבליך
 ולא נפירותה ובעד שזה קאמ' לה דלא נבבליך קאמ' לה ולא אחר
 מיתה שבטל שמה מעליה ל' יהודה אומ' לעולם הוא מוכלפדי
 פירות ובעד מפל מיליה פילי פירות שהתנה עלמה שכתוב
 בטורה דקסבר ירושתה בעל דאורייתא ובעד נתיב נפיקא ל'
 כהאמי קרא לשארו הקרוב ליו כגמ' וירש אותה דהא יורש
 קרא יתירא הוא לירש אהאיש יורש איתא אהא ושארו קרא
 ואמ' לשארו דקרא לאו אשתו היא דכתיב ונתתם את נחלת
 וליכא לגימיר שתיירש האשה את בעלה דהא ממשפחתה כתי'
 מיהו גבי קרא יתירא דוירש אותה דרשין הכי ונתתם אתנה
 לקרוב ליו כגמ' וירש אותה האיש יורש את אשתו וכל המיתה
 עלמה וכן אכל פירות תהא דרבנן הוה ומיני לאתעו
 גמ' תג' ל' חייא האומ' לאשתו ולא תכתב דשמעין
 דבאמירה בעלמ' נמי סליק נפשיה בלא שוק קט' וסתנה ופי'
 כתב לה מאי האומ' וכל שק' אמירה האומ' לחברו כג' שדה
 שלש שותפי ואמ' אחד לחברו אחד מהלשונות הללו לא
 אמ' כלם דא' זה לשון מיתה כשאומ' לא יהא לי חלק בש' דבעל
 מיהו הרי הוא שלו עד שיאמ' לחברו שדי נתנה לך ש' ופסקת
 לכל מי שירידיה מתנו ככותב לה ד' ודברים א' ל' בבבליך
 בעודה אכוסה דהינו קודם שיזכה בבעי אשתו דהינו זוכה
 נפירות עד שעת ש' ואין וכדמסיך ואזיל ד' וירושלמי שותהבאות
 לאדם שתקנתה כג' יכול לעוקר אס' מתנה עלה קודם הזמן
 בעוד שלם באו לידו ואומ' לא יהא לי חלק במורת ממנו השת' לבא

בן בתקנת חסמי דאין מיכיל לו לאדם בעל כרחו וכדרך כהנא הוא
 דמושל תנאי זה נחלה היתה לו היעדרה לבוא לו כגון נחלה דרבי
 לקמייה אדם יכול להתנות עליה קודם שתבוא ישלם ידענה כגון
 דקמאי דין ודברים מיני על אותה נחלה היעדרה לבוא לו כלום לא
 קא לי דין ודברים וטרבא כלום רבא זו נחלה מושל התנא כחלה
 הבאה לו בתקנת חסמי כדרכא איכל נחלה דמוריתא כגון דרבי
 מיני בירו את מי באימות לא יניח התנא דבעל כרחו שול
 דהיה מלא אם כן יתנה לאחרים כלשון מתנה אי אפשר בתקנת
 חסמי שיש לה נאטי כגון דמאת דלקמי דמדרבנן היא אומיט
 דבעל כרחו דמיני לא יזכור חסמי אדם מיני חושש לטובה
 שיש לו חסמי לא יתן לו בעל כרחו של דעתו תיקנה חסמי מאי
 כגון דמאת דאין בתקנת חסמי היו מדברים בבית המדרש ששלה
 אמר רבא כל האומי אי אפשר בתקנת חסמי כגון דמאת התקנת
 מדברים בה אומיין כן כדכונה אמר רב כלום בתקנת מזונות
 שהבעל נותן לאשה היו עוסקין בבית המדרש והוא טול מלמכת
 ידיה תחתיה ועל זה אמר רבא כגון דמאת התקנה שנתקט מזונות
 לאשה לבושתה אם אמרה מי אפשרי במאת התקנה שיש לבושת
 דהא לדידי מינה טובה דמלמכת ידי עדיף על מזונותי וכן
 ואשה מלמכת לעיני אומיין עלה ומתא לא שמושי כדכונה
 אמר רב שיכולה אשה ללך לבעלה מיני מזונות מיני עושה מלמכת
 כי אם לעיני דפרשי נכסיה דמוסדי קפד מזונותי יק
 כלום תחלה תקטן לאשה מזונות מי דבעל בעל כרחו בן תעשה
 מלמכת בן לא תעשה מלמכת ואחר כך תקטן מלמכת תחת
 מזונותא לא תהיה לה מיבה וטו דלבושתה תבטול לתקנת
 תחלה והיא עומדת ללך איני חפצה בתקנה זו הרשות טודה וכן
 דעקדה תקנת חסמי מזונות נסתקנת מלמכת ידיה לבעלה כגון
 מכסלה דטו דמזולת מיני גס הבעל לא יטול מלמכת ידיה והינן

נחלה הנאה לו לאדם לאחד מיכ שהמזנות ששדו לו באבבליים
הדין לפירות של נכסיו מולו שדוקם חסדו לבעל פירותה תורת פירות
כל שכן וכל שכן שאם אומי אינו מקבל עלו תקנת פירותה ואינו
חושש בפירות נכסיו מולו שדוקם לו דמושל התנאי בעדה ארסה
שעדי לא זכה בתקנת שותה לפירות כתבת פי זאת הלה לפי
דבט שמואל זצ"ל אי הכי דטעם משום דתקנתא דידיה הווא
אמאי אמרינך דבי ל ינאי לאוקומה ככותב לה ופודה אחסה
אפי' שואה נכס ידו כדוד והרי הוא כשותף בה וכו' שנכסין
שלו עדיך לשו מתנה ואי מושיל בה לשו דין ודברים נפקא מינה
לאומדנות בם כלומר דין ודברים לא פליג דבי ידו כידה בי יד
מידה אין מושיל בה לשו דין ודברים נפקא מינה דאמאי ודבא
לשון אומדנות בם שנפלו לה נכסים דתנא מתנה מה יבשה
וכ' ואלו פליג בית שמאי ובית הלל ואוקי אביי פלוגתיהו כשנפלו לה
כשהוא תחתיו דבעל בחיי בעלה קרא שון דזכה בפירות וקסבר אביי
לדברי בית הלל שכל מקום הלכה כמותן יד הבעל אינה אלא כידה
ולא יותר נכסיו מולו וכסמתהוה ליה ידו דבם גרועה מידה הולע
כוחו בה דזיקה לאו כבטסה הולך הנכסים בחזקת יורשי האב
ואי לבם בהם כלם לבית הלל ובית שמאי סברי ידו דבעל עדיפה
מידה ועפ"ה מינה דכשמת הווא יד היבם כידה לטול חלק בהן
מכא אחיו שזכה בה אע"פ דזיקה לאו כבטסה לפיכך יחזיקו
ופליג דבא מדאמרי ואי אי דנפלו לה כשהיא תחתו דבעל וכל
עלם לא פליג ואפי' בית הלל דידו עדיפה מידה וכשימות הוי ידו
כידה לזכות בה היבם ויחזיקו אלא דנפלו לה כשהיא אומדנות בם
פלוג בית שמאי ובית הלל והתם בינמות מפרש לה זה השם
היבנות גפוי בינמות לר' יוחנן בר נתן שאם מתה וכו' פיר הדב
הוא דבשמיא איבשיא להו קט מיד הבעל שקילק עיניו מעבם
משתו מאי כלמי משעתו אוקמה לחייא באומי כלבד אפי' קט

מאז ואסיקתה ב' בעורר על קטע ב' בעמוד היל' מגופה של קרקע
מיד' עד כ' ל' חמאל ז' רב' מש' ז' ואי' לו נבסיה פירות
לעולם ואפי' ערער על קטע ואמ' לא עלה בדעתו שא' לו מורח
קטע זה אל' שאם מבריקים ש' אדם ט' שא' אשה בלא נכסיו
אי' שומע' לו אל' בבר סילת עיניו מגוף הקרקע' וכל שלמה
קטע מידו מחו' אבריתא והאומ' לחברו ד' ודברים אי' לו על ש' זה
זו קמי' מכל אמת' לא מהו קטע' ליפות טחה דהא באמירה אכל
ל' מתנה סג' לאסתלותי נפשיה אפי' מגופה של קרקע' ויכח
דפריש דקטע סופ' וטעמ' דמתנ' דאמרה הרי זה מוכן פדיון לא
משום גביעותא דל' ד' ודברים הוא' אלא משום דלא פריש ד' פדיון
סילת נפשיה ואמרי' ידה על התחתונה בדמפל' לקמי' ואי' ט' ט' ט'
לומ' מ' הכל נשתקתה הולך מה לי קטע מה לי לא קטע מ' אבריתא
ק' כש' לה דקטע לא אמ' כלום וטעמ' משום גביעותא ד' ש' ט'
מהו מי אמרי' לא הקטע נחלי' ה' כלום ולא חז' עליוס' לא
ל' ד' ודברים אי' ד' לא' מ' חלפי' בא' לא' לדבר ש' ב' כממש
שזה קונה אתהסודר ומקט' לו אתהספ' המכר או המתנה וכל
גפה של קרקע קטע מידו ומתנה גמורה היא' מיד' ודברים קטע
מידו ומתנה שפירש על הקטע קטע מידו והוא ל' ד' ודברים אי'
כלום' בעורר' כש' חדרו זה להחזיק בחלקו מיד' עמ' ערער
על המתנה ואמ' לא נתתי לך את השדה וד' ודברים בעל' אמרתי
לך שלח מרבי' שמך' אכל בעמוד יוס' או יומים ואחר כך ערער
דהשתא הוא דקא חדר ביה ולמהוהו ל' ע' כך עד כאן' ערמה לו
מה שכתב רב' שלמה ז' לא משום דלא פריש מ' סילת נפשיה
ואמרי' ידה על התחתונה וכו' לא ט' יפה יפה שכתב תרדוף אב'
שהיה לו לכתוב תרדוף רב' מ' שדקת' הל' מאמ' נבסיה וכו'
מ' שכתבתי במשה' ל' יהודה אומ' וכו' פ' ר' מש' התנה
עמה שלא יאכל פירות נכסיה הרי זה אי' מוכל פירותה' אכל

מוכרין את הפירות ולוקחין בהן קרקע והוא מכל פירותיה של
 סלת וצמח של מפירות אילן בכלד חתנה שלא יאכל פירות נכסיה
 ולא פירי פירותיה ולוקחין הפירות וקונן בהן קרקע שנה והוא מכל
 פירות אילן שהפירי פירי פירות וכן הדבר תמיד עד שיתנה עמה
 שלא יהיה לו לא פירות ולא פירי פירותיה עד שלם וההר כן לא יהיה
 לפירות נחיה אבל אם מתה יירש הכל ופסקתה כל יורה וטעם
 מדהו' גמול גידיה אם רצה לה כרש שמשו צד גמול שכן מלך
 דהכי קאמר רב הלכה כדשכח דאם מתה יירשנה ולא מטעמיה
 ואילו לשכח סבר ירושתה בעל דאולייתא ורב סבר ירושתה בעל
 דדבנ' וחכמי גאון חזק לדבריהם בשלמיה וכן פסק רמב"ם
 כדשכח רב חנני וקשיא לן היל' שהיל' דקיי' לן בשכח היל' לבת
 כל יהודה דאמר בבב' שבממון אפי' בדאורייתא תנאן קיים והוא
 יורש והכא ביחשתה בעל אע"ג דידע ומחל מסיקנא היל' תנא
 בטל ופסקתה בסוף זכר זה כפירוקא דרב אשי דאמר ברישא
 דמנחם אם מתה יירשנה מאי טעם בשכח ולא לאחר מיתת
 אבי מיין דכל תנאי דמנחם בזהרה בחייה שאלם משה וטעם
 קיים אצל ירושה דלאחר מיתה לא דהא גופה שלקרקע אי' לעל
 לא לאחר מיתה ובחייה דבריים שלא נא לידו והפיך התנאים
 בעילה בדבר שלא בח לידו דזכותה בעל בשכח אשתו בגוף אחד
 מיתה הוא ומסתמי' הדין פירוקא מתעמוד מרין יח' דקדמי'
 ידמיה בשם רב הלכה כדשכח שאם מתה יירשנה אבל לא לענין
 דברים שהתנה על הכתוב בתורה והמתנה עלמה שכתבתה
 תנאן בטל בתנאי נא אבל בתנאי ממון תנאן קיים וזה תנאי
 ממון הוא ולמה אמרו תנאן בטל שנסוף הוא זכרה זה לפיכך
 אם מתה עלה הבעל וסילק ידו מנכסיה ולא כלום הוא וזה כן הדין
 שסילק ידו מנכסי אביו שאם מתה אביו כל הנכסים שמנהגו
 יורש ומפני שבחיי אביו לא היה לו בנכסים כלום וירשתה תורה

אֵינָה אֵלָא לְאַחַר מִיתָה כִּי זֶה הַכֶּלֶל לֹא זִיכָּר הַתּוֹרָה בְּבִי מִשְׁתַּלֵּם
לְאַחַר מִיתָה כִּלְעֻמָּה גַּם יֵיךְ זָכָרָהּ בְּתוֹרַת יְרוּשָׁה וְכִפְקִי קִיָּה
מִתַּחַת כְּרִשְׁתָּהּ וְהִיא הִירֹשָׁה מִתַּחַת יְעֻלָּה לְבֹשֶׁת שֶׁבֶר
מִפֶּלֶךְ בְּגָד מֵאֵי טָהוֹר וְאֵלָּה דְלֵא מִשְׁעָבְדִי מִשְׁלָטִי דִּיתָמִי לֹא לְעֵלָּה
חֻבּוֹ לֹא לְכַתְּבָהּ הֵכָא דְלֵא בְּרִשְׁוֹתָהּ מִנָּה קִבְּרָה לֵיה לֵא טָרְסוֹן
דְּמוֹטָא מִידָה לָלוֹה אִם מִידָה מִי שֶׁהִפְקִדוֹ מִתַּחַת וְנִתְּנָה לְבִעֲלָהּ לְכַתְּבָהּ
שְׁתֵּי יָבֵהּ הַמַּת מַחֲיִים יְעֻלָּה לְיֹדֶשׁ וְלֹא מִהֵנִי אֶתְפִּישָׁה לְכַתְּבָהּ
מִיָּבֵהּ שְׁכֻנָּה דִּתְּנָה בְּפִרְקִי הֵכָא לְפִרְעָה מִנְּבִי יְעֻלָּה לֹא יִפְרַע
לֹא בְּטִבְעָהּ וְכִלְעֻמָּה שְׁלֵמָה שֶׁבִּנְיָן מִיָּה לְהַם רְשׁוֹתָהּ וְאֵי מִיָּה לְיֹדֶשׁ
יָהּ יֵשׁ לֵיה עֵלָּה לְכָל הַלְּבָב מִתְּהַמָּה חֻבּוֹ בְּהַ הַיֹּדֶשׁ וְלִפְרִישׁ
הַחֻבּוֹת רִשְׁוֹתָהּ שִׁי בְּגָד לֵא טָרְסוֹן דְּמוֹטָה הִיכָא פִי דְקָא מִלֵּךְ
טָרְסוֹן דְּבִשְׁעַת מִיתָה לֹא זָכָר בְּהַ הַיֹּדֶשׁ לֹא כְּהַקְדָּם בְּהַ זָכָר
וְנִמְדָּר רַב שְׁמוּאֵל דְּאִמְרֵי תְבוּיָהּ שְׁעָבְדִי וְמוֹנֵה בְּרֵשׁ הַרְבֵּים
יִחְבַּל בְּמִימָטָא לֹא וְלֵי יוֹחֵנָן וְלֵי שְׁמֻעֵל בְּלִקְיָה דְּאִמְרֵי תְבוּיָהּ
אִפִּי בְּמִימָטָא פִי סִימָטָא קִרְיָה זָכָר הַסְּמוּכָה לְרִשְׁוֹת הַרְבֵּים
וְכֵי אִדָּם הַעֲשִׂי סְחוּרָה זָה עִם זָה בְּשׁוֹק וְדִי לְכַדֵּר דְּבִרְיָה
בְּחַת וְיִשְׁכּוֹ דְּעַת מִסְתַּלְּקִי לְשָׁם וְלֵי יוֹחֵנָן וְלֵי שְׁמֻעֵל לְקִישׁ
לֹא מִכְשִׁי אִם הֵינִי מִוֹנֵה בְּרֵשׁ הַרְבֵּים אֵינִי מִקְוִים קִטְעָה וְלֹא
קָמָה הַיֹּדֶשׁ שִׁתָּה חֻבּוֹ בְּהַ לֹא אִפִּי הֵינִי מִוֹנֵה בְּסִימָטָא
שֶׁהוּא מִקְוִים קִטְעָה מִיכָּה קִטְעָה הָרָם לְבֹא דְלֵא קִטְעָה לֵיה
מִשִּׁיכָה בְּרֵשׁ הַרְבֵּים אִפִּי הֵכָא לֹא זָכָר בְּהַ הַיֹּדֶשׁ וְזָכָר
בְּהַ לֵּל טָרְסוֹן כִּלְעֻמָּה בְּהַ זָכָר קִדְמוֹ יֹדֶשׁ זָכָר וְאֵי מִימָטָא
מִידָה דְּמוֹטָא לֵי דִיתָמִי לֹא מִשְׁעָבְדִי לְעֵלָּה חֻבּוֹ וְלִפְרִישׁ
קִרְסָא מִהַרְשָׁה אִם הַמִּלּוֹה זָכָה הוּא דֵּל טָרְסוֹן מִיתָה לֵיה תְּפִישָׁה
דְּבִאחַר מִיתָה מִהֵנָּה זָכָה אִשָּׁה יִתֵּר עַל כְּתָבָהּ אִם לְכַתְּבָהּ
וְתִפְשָׁה וְיֵשׁ בְּהַ יוֹתֵר מִי הַכְּתוּבָה וְאִם קִדְמוֹ בְּעַל חֻבּוֹ וְתִפְשָׁה וְיֵשׁ
בְּהַ יוֹתֵר מִי הַכְּתוּבָה וְאִם קִדְמוֹ בְּעַל חֻבּוֹ וְתִפְשָׁה וְיֵשׁ בְּהַ יוֹתֵר עַל חֻבּוֹ

המותר יתנו לבוש שבה וזה בעל השטר ירו על התחמנה
יבוא לידי היתומים שוב לא יוציא מהן לא משה ולא בעל חוב
גמ' גידסא דג' לבושל שברמיה נפוי ששטר
מאחר שלא יוכל לטרוף לקוחות הקודמים לו פיל אחד בירוש
כג' מלוה בשטר ומלוה בעדים יתנו למלוה בעדים שאינו יכול
לחזור בבמקום ובכל עת בעדיו בבתי דיני פי כושל ענ' כדסל
ויוציאם בבקף וזה ו' ו' כ' כושל ל' ג' כושל בדאיה זה
חוב דא' מירסם ליה שטריה הודיע כחו דלא ידעי עמ' שהלוהו
כלום אבל משה מ'ס' אברה כחבנה לא מוסדא כלום דטלי
עמ' ידעי דאיתנה הווא וירוש' עמי כולי עמ' ידעי דאבוהו
הוה ובגמ' בעי למא לי למיתמא מלוה ולמא לי למתבא פקדון
ומהדר יתיבה דאיתמא מלוה דהא קאמר ל' טרפ' משום דמלוה
לחיתאיה טתג' פי' ואינה קיימת בעי' דמחסרש גמ' א' י'ס'
ברשות היתומים לפיכך אמ' ל' טרפ' יתנו לבושל דג' מנה
ברשותא דיתמי אבנ' פקדון דאיתיה בעיטה אימי מודה ליה ל'ס'
עקיבה פי' דכל היכא דאיתיה ברשותא דיתמי איתיה וא' יתמל
ד'ס' דהא קאמר ל' עקיבה אבל בהך אימי מודה ליה ל' טרפ' יתמל
ד'ס' חנע' והני מיני' לפדושי טעמיה דל' טרפ' א'ס' ד'ס'
היל' כותיה לא כל עקיבה דא' יתנו ל'ס' ש'ס' א'ס' יתמל
ואפי' פטרם מורישם לאשה ולבשל חובמ' השבועה בהד'ס'
פיל' נטב' אר' קיש' זו תורה זו אינה תורה פי' הירדשים
ואשה ולבשל חוב אינה תורה ונת' לאשר מ'ס' לו ולא כל' לאשר
הלוהו לא לאשר האסם טל' ואסם הוא הקרן כדאמר ר' יוחנן
כולהו נמי דירוש' ד'ס' כיו' ד'ס' דל' עקיבה משום דבב'
שבועה הוא כי תפשי נמי אמאי זכו הרי זכו בה יורש' מ'ס'
מיתה ובעי' דיתמי קא תפשי' ואידי' דל' טרפ' א'ס' מותר
מהדר ליה איהו כמאי דאידי' ביה ולעולם בטלהו נמי איהו

דאפ' סתם מפנין קמיה' ור' עקיבה תפישא לא מהנא לכל לשון
שאלה הוא זה' אמר רב נחמן מהנא היכא דתפס מחיים שלמות
והכי הוה גמיר רב נחמן מדריה דר' דיינ' כל טרפון' לעלי חורבן
מטלטל' שאר מיתה ודנ' שטוב תפשו' ואהדריה לעובדא' סבר
כל עקיבה דלא מהנא תפישא' תפרא דיתמי' יאמר בהמותיהם
דחפוס תרא מילה בעלחוב שלמות תפסו בבית השומר' דלודות
בהמה דיקה על שם גדרות' צא' אי' להם חזקה אי' המחזיק בהן
יטול לזמ' לתוכיה' בידי' שמה מינא' והטעם' בבית לפי שדרכן
להלך בשדות דמסירה לרועה' לעבודיהו' דה' ובקרא לן'
דלשאר מיתה תפשיה מינה פשיעה הוא וחייב לשלמי' ליתמי'
והלכה כרב נחמן' מסקי ביה' עשי' בו' בי' הוצאי' אנשי' אותה
מדינה' סיטראי' מינא' אחר היו עשי' בו מילה עלפה ומחמת' אותה
מילה נחזיק בה' לעט' שלמי' שלוח' למשלח מאי' מי' הו' פושע
שהחזיר המטות עד שלא קיבל מה' השטר' לתקנו' שדרתין' והיה
לך לדקלך בתקנת' ה' ה' עדיו' ושלח נעשה עד' וכ' בערושין'
אם שנה גב' לא שנה על ידי נשים' וכ' ברי' ממנועת' אם שנה
חוב' למלוה' והשתא דהבין' רבנ' שבועת' היסת' שאפי' מי שאינו
מוודה במקצת' הגי' עליו' שבועה מהשתא' אפילו' סבירא לן'
המלוה' בעדים אי' יריך' לפדנו' בעדים אפי' הכי' טועי' בעדות'
דאי' אמרי' אהדריהו' עהלך' בעי' אשתבעי' לביקור' הם' עדים
שקיבלם מלוה' מידם כד' שיטרו' מה' שבועה' הולך' בממונא'
לא אמרי' ה' ה' עדיו' וכיו' דעדים לא הוו' הרי' הרי' חזק' טי' דתפס
בשבועת' גבי' חט' עלפי' תפסו' משתבעי' מיהו' דיהביהו' למלוה'
ופטרי' מן' השולח' דהו' האמין' בשבועה' שאסר' לה' עותין'
אבל מלוה' אומר' שאי' נאמט' לן' בשבועה' ומשתבע' דלא' שכי' ל
מידה' ופרע' ליה' לא למלוה' דאפקידו' גבה' הפקידו' מיתה' אפי'
היתמים' חלוצא' דשטרי' תיק' מלא' שטרות' מחיים תפיסנא'
הו'

בחוב שהיה חייב לי החזקתי בה' הואי תפישא דלאחר מיתא
 זמא שהיה חי היופקתו בידך והדיה פמונתי ברשותי וכאמרי
 תפישא מחיים בנא שאראו קרוב למות ותפישא מטעמי למש
 חוב ולא היופקדי בידו הנהו עיזי דאכלי חושא שערות קטנים
 שנבטו בשדה ורעו אותה תבואה השנוחה שם לשמש וקמי
 לנא מוועדיתהיא לעולם וכי הויא ברשות הטקא את שאלמא
 ואי עדים מעידים מה אכלו מעט או הרבה וטעם בעל השדה
 כי הרבה אכלו יותר מכדי דמיה שלעזים הללו יכול לטעם
 טי דמיה שלעזים מאי טעם מיה דיכל למיה בעל השדה
 לקוחיה בידו הנה תפישא וזהו וזהו ומהימ כי אמר
 עמי כך וכך אכלי מהימ וקמי למהימ ובשטנה אכל לטעמי
 מכדי דמיה דליכא מיה לא מהימ תלכעדים והאמיני ש
 לקיש וכן ואמא יכול לעשו עד כדי דמיה הא לטחמיא דלא
 מיש למיכ לקוחיה בידו שני שני אש דגודרות ענה כיון
 דמסירי לרועה יש לה חזקה דאיהיבא שבעה שהיה אדם
 תענה ממנו והיא ספרת בת רב חסדא אשחא שערבא
 דחשידא אשבעתא פירשו בהלכות גזלות בשמעה דאפקה
 שם שמיים לבטלה וזהו משום דעברא מלא תשא כמון אם
 עשה שבעת שום ואמא מרביה גמיר לה קבלה בעלה לל
 גזלות אפס רבא לשבעה אשבעה התענה אותה שבע
 ויטול דתת ואילו שבעי וטעמי אכנהו חסוד על השבעה
 זמנו פשע אחרת כבת רב חסדא שהאמנה לחסוד את
 האשה על השבעה קים לי בנה דלא משקרא קרענא סק
 דע וכי ער אחד נאמי להוניה שטר חתום מיד המחזיקין
 ממונה הוא ומרי בעיקר מרענא ולא חזקת לבעות צאות שטר
 ומקדע עמי לא קרענא לה ולה ולתם פירשו אפי' אם כתוב
 בן נאמנות בשטר נשבע ואח כן נטל או עמי בשודא וכו'

מחמיתו מדרדי הדיו ומדדקתו בלעטנו וממיתנו
במית אפסר ומכספא ומודיא כתוב לזכותא שבאר לוי
ונפטרתי הימנו בשבעתי וכלי משבענא חתמו עליה שהדי
לזכותי ממולא בית על שום כרות ימים ובערוך פי ממולא
על שם העיר ממולא בבוא שית דבר ל מאיר ממולא למולא ראה
חותן בלעט שחוריה ראש אמל לה נכו אשרתא לשו חוזק
ישר כוחך אשרתא דשטרתי קיום השטר שכותבי דייט
תלת הוינא ואנו פלט ופלט ומשהידו מחתמות ידיהן ושרטו
וקיימתי להון שיעידו זה כתב ידיהן הכל נמי מיחיד
לכתוב נשבעה פלונת ועדי לא נשבעה ופלונת ביום אית חוזק
ולוה בן ואפי בן ביום ואמל דלאו מוקדם הוא שהדי ביום
נכתב שכתב נמחל שבעודו משפרעו ובטל השטר ונמית
מולה השעה מולה עלפה ואיה גובה מן הלכותות לשיתקא
שלא נכתב על מולה זו לא חישינא אם לא שיש בדבר ציטון
שטר גמור שבע מרגעיתא כי יעיד שדינה שבע מרגעות
עדות נבדיל אחד הפקיד ניד ל מייאשא ולא פקיד לא ינה
לא נשי ביתו שהטפת מיתה אחת לקמיה דל אמי לתבע את
היורשי והיורשי אומרי שמיא שאלוה היו דלא אמיד להדיה
עשירי סימנא דאמל נבדיל העדות וה שבע שכיחסמא
פקיד שכותב נבדיל באמרי צימנות כפרקא בתרא מטכסא
לבוש משני ההוא דאמל להו בעותמיתה נכסי לטוביה ולא
פיל לא זה טוביה הרי בן טוביה ואפי שם טוביה אחר זעור
דגס ביה רגל איתו ומיג דגסי אהדי קודא לו בשמו כאילו
לא נשחק תלג חב קודם דמסתמא אדם מיצית משני
לכות בשעת מיתה ואמל מר כל הנביאים כולן לא נתבאר
לא למנהג תלמי חכמי מנכסין שודא דדייט הטלת הדייטין
מה שידאו הדייט שהיה דבר שמתקרב אתה יותר מזה יח

מי משינהם טוב וטובה בדרכי ישרה שיש לומר כי נתנו לזכות שזדא
כמו שדי' זימא ירה כיס הטיל בים ורזתם פיר כי אמר כי דיושלא
כל מקום שירט בידיו להחליט מחלטי ואזדא כמו שזדא דומה
שעת להם שחד שעתה כל הטעם לרשעים וכן בערוך וחזרו מחל
המזכר שהוא מלוא מחל ללוא מחל דאמל ליה ליה ללוקח למע
דברים דידי ארומא פי יורש שלמלוא מוחל סברא הוא דלא לים
כח דלוקח למה שנמסר לו שטר המלוא לא לזכות בחוב הקטע
במקום המלוא או הורש אך לא עקר שעבוד מל המלוא וקרינא
בה עבד ליה לרש מלוא ויכול למחול שעבודו ומורה שמואל
שאם נתן המלוא לאיש אחר צמתת שכיב מרע שנתן לו
כשהיה שכיב מרע וכל שחילק כל בפיו או נמי על ידי קטן די
כל צמתת שכיב מרע במקצת או נמי בלא קטן דכיון דמסור לו
בחיוו אינו קטן גדול מזה ומיהו אם עמד חוזר שאינו יכול
למחול דבריו שכיב מרע כבתו די וסמור די דמו ואילו מל
בלא אינו הורש יכול למחול וחזינו למקצת דבואתא מל
עמה גאון ורז חטא לו צמתת שכיב מרע שקנה באמירה
איה מן התורה אלא מדרבנן בעל קונו גזרה שמה על
עדים נקטות תטורף דעתו שלחולה ואי יוכל להקטת ועמיאת
עמאת בטלה ואומ' רבנן שמואל קשיא לו מה נבך אם תבטל
מאחר שאיה קונו באמירה תיבטל ול שאם אחרינא דמפרשא
ועבא בעינ' דלחכי תקן רבנן שיקט דברין באמירה שאם אי
דבריו נקט חישו שמה תטורף דעתו בחלו מתוך יגע שהוא
יודע שלא יקנימו בעו עמאת איה שלמה לא מדרבנן היא
ועמאיה כשלמה כשום טירוף כדאמרינן לעיל זכרנו לטענה
מכרה שעבוד סתבתה לאחרים בעודה תחת בעלה בעוניה
בדבר מועט שאינו לא בחיזוק טובה לפי שהלוקח קנין
מעות בספק שמה תמות הייח בחייה בעל ויפסיד אינו לוקחה

אלא צדמים מוגשים איגדש ושכיד גיבשה בעלה ומתה ^{הכי}
אתה תבשי לה לצדיתה אתה לוקח קא תבש לבדיתה הדעה ^{לגדלת}
אמה מאניה ולדש הכתובה משה אמה ומלכותה לטול אותה
ממנה ולום אמר מכרתה לו תזיל ותחילוט דאמר אפי' יולד
מוחל ואמה שלח מכרה לה שטר חוב שהיה לה על בעלה עשית
עמנו כקדוש של בעלדי אוימהו הצא איתדיני ושופכי
אחר זכות אהובו מן קרובו כך לימדת עיני לא לרפסיד שגדוה
מייקרא בשאמלן ולבסוף כשנתהרס אדם חשוב שחט לפי
שלמדו ממנו ויש שיעשו אף שלא למדו בו ואי פתח הוא לנתק
מיתקנת טה זוזיה ללוא ושופכי זה לכתוב לו שטר החוב בשמו
קודם שיעשו תעשה בן שטחם ושכד לא הויה מחילה מן עלת
לא כלום מאי דאין דינא דגמיי המהייב הגורם הפסד לתבדו
מגבי טה דהא שטרש מן המוחל דמי שטרש מעליה ^{החוב}
שבתכו ומאן דלא דאין וכו' פלוגתהו בדבא קמ' צפיל בתרא
ולמאיל איתליה דינא דגמיי כדתנן נתיאש ממנה ולא גדרה
הרי זה קידש וחייב באחריותו גבי כלאים וקומ' ל' כותה
מגבי ביה דמי טארש בעלמי כלומ' אומ' לו שלא מכר לן אלא
העיר והרי הוא בידו כפיי' דפרס לגבי אשי שדא הדין ^{לפי}
אשי וסבבו והקיפו דפרס דראיות ואגבי מדינא דגמיי ^{כשקרא}
לעלמי כלומ' גבוי גמור בכל הרפסד דיתקין כאשר ידקדק ^{הלקח}
קורה למיר טה יטרוטש לנתק ישרה וחלקה ועט' הדבר דאגביה
בשטר דא מעליה אמ' כי דינהי זה הוה מעות וזו סמכה ^{על שטר}
הקדקש והוה לא נתנה כלום ואם כשכיל נכס יא' ברצל
הנ' שומי ככתובה הוא זכה בה כמיד וזו יטופת עם הכתובה
על שצדק הקדקש ולא תיא' לא לחד אי' זה לא כדי לחד
מה' צבעל חוב יהצין שלא תגמול דלת צפט לוי ולח' חו' שני
למי משום חיה ודוקא שהשטרות נכתבו בינם אחד מכל

אם קדמה הכתובה היא גבה ואיכות מאד וכן ידב חננל לזה
ולזה ואחר קרקע שחל שבעור שניהם על הקרקע בבת אחת
מעשה הרמי נרחמא וכן לקמי צפר מי שהיה נשן והא מניל
באיר היא דאמ לעט גט עדי חתמה הם עיקר כדיתות וכן
לעט שטרות ואילו שניהם נחתמו ביום אחד וצמקום מאין
כתבי שטרות גילו דעתהו שאין מקפיד על הקודם נחצרו ואפי
זה שחרית וזה צמחה איזה זוכה מזה הולכך מאי שודא
דייני איכא למיכ אי אדם יכול לפות כחו שלזה משל זר
ושמואל דאמ כל לעזר דאמ מפי אי עליו עדים לאשתנו
לה צפט עדים כשר ואברה מנכסים משועבדים שאי העדים
חורבני על הגט לא מפני תקון העולם שמא ימותו עד הכסיה
אולי לבד למדינתהים למ עדי מסירה כרתי והכא יש לזכ
שמא הא היה חסד עליו יותר וקדם ומסרו לו ואתה הש
וכי לא ידעין שמא שודא דדייני לפי מה שהרואי מי מה
היה ראל אצלן יותר דשודא דדייני עדיפא מחלוקה זה אומ
שלמות וזה אומ שלמות ואי עדות וחזקה לזה יותר מזה
ומאי שנא משט שטרות היו יחאי לפטט על שדה אחת של אב
שכתב לשט מתנה לשמעון ושטר מתנה ללוי ושניהם ביום
ונמינא שאי זה מוחזק מזה כלל ואפי נתבדר ששמעון לשטר
ולוי אחיו בערב אי הקדמה בשעות לא בירו שלם וכיון שלא
פירש לו ראובן לשמעון שעה נמינא שלא זיכהו בשטר זה
עד הערב הואיל ולא נתפדש בו שעת שחרית ונמינא שיהן
שווי חולקי דספיקא הוא וליכא למימ הכא המויתא מחצרו
עליו הראיה דאי א מוחזק מחצרו שודא פיריט לזכר
ושמא עתה יזכה בעל הקרקע צלן אצלכא אתה אומר
יחלוקן בודאי אחד עטלה חצי שלמכרי ושל נמינא דעלמין
או חלוקה או שודא ואמאי כל דלים למכר התם בשט שטרות

לכתב למיקם עלה דמיילתא היום ולמחר שיביא האחרונים ויטעו
 השטרות שונים בזמנן ואפי' אם יבואו עדים וישיגו זה נכתב בכתב
 וזה בערב איך התקמה בשעות הולכך לבוא חולתך ושמאלך
 אודם דהואיל ואיך לבדך לעולם הדין עם מי משתדל בית דין
 בדין ודן אותך אכזר הכא בקאי תרעב דליכא לא שטר ולא
 עדים ואיכא למיקם עלה דמיילתא אם יבואו עדים וישיגו שלמי
 הוא הולכך איך לומר חזקה ואזכר שמא יבואו עדים ויפתחו את
 שדע בית דין הולכך איך בית דין נקטת להם לדין די שסנסו לבוא
 לדין שוות שלא מנחי אותנו וכל דאיתא מאכזר עד שיבואו עדים
 ויבדלו את הדבר ומאי שם הא דלכ נא מהמחלוקת פרה
 ופון שמעך בעל הפרה את החמור נקטת הפרה לבעל החמור
 בלתי מקום שהיא דמטעם נקט בחלופי כדעתך בדין שון
 כל הנשעה דמים באחר כיון שזכה זה תחייב זה בחלופין ולכך
 איך הדבר ידוע הולך שלמי שהרי לא ראה עדין פדת אצל המוכר
 בדמים לא מיט למנחם דאי משות קונות ויחזרו בה ויחזרו
 משכה לבית אחר קית משותת לא מיט מוכר למימר בשות
 ילדה דהא נביתא דלוקח קימא הולכך נקט חלופי בחמור
 וכל דמים ונפיק השואל פריך ונחזי בשותא דמיא קימא
 ולהוי אידך המוניטא מחברו עליו הראיה ומשני דקימא
 ומכירה נקט גבי שפחה דעבד נקט נכסך בלא משיכה משתן
 המנות נקטתו השפחה בלמקום שהיא והולכך איך ידוע בשות
 מיילדה שהרי לא נאה אותה הולכך בשעת מות משות יחלקו
 והא הכא דאיכא למיקם עלה דמיילתא אם יבואו עדים וישיגו
 בשות מיילדה ואפי' הכי לא אמרינן כל דאיתא גביר וקשיא
 לרב נחמן התם גבי מחלוקת פרה בחמור לפרויה ואיתא ליה
 דממונא שפיה והשפחה שלשה הם היתה בזה אחר זה וכל
 מועד פרתו ושפחתו ילדה דהויתו דמשותי ואיך לבדך שלמי

הולד הולכך יחלקן ושנדא דייני לביח למימי ואפי' לשמואל ולחם
שייך למימי אלא גבי מתנה לשנים שידא בית דיי למי איהו לית
דלתייה גמר ואקני אבל הכא ברב נחמך שזה יאומש אצותי
אי דמר לא דמר לא היתה שלא ידך מעולם ודאי אמריתו וכו'
לשון שאילה אמרת הוא ששמתו שאתם חומי דבר זה אלתמה
דמטריה ליה לזה למכרה והלא המלוא עיקר סמך שלי על
הקרקע תולה מעותו בגוי היה מעות היו לו לפרוע ואם שלי
הם ולא היו יכול להושיע ממנו המעות מפני הגוי לית ואי
לית ליה לזה זוזי לא ארעא לא יכיל מלוא למימי ליה לזה זיל
זוזי ואית ל זוזי לא מצבי ליה כדי מעותו מ קרקע דיליה
אבל אי הוה תולה מעותו בגוי מחייב ליה לזכות ולא יתני
ליה זוזי וכי אי אית ליה זוזי ודחי ליה ואומ' לו למלוא טול קרקע
או שומת מטלטל כדי חובך לא שמועני ליה דגמ' תהיה
אומ' שלעדיט דגבייה דנזק' ח' כסף ח' מיטב ואפי' אית ליה
זוזי דהיב ביטות בפועל איה' דלית ליה זוזי אם ליה זיל טוח
ואיית זוזי בדאמרינ' בהמקבל דלא מיט למימי טול מה
שעית בשבך ומשמע אפי' לית ליה זוזי דאמרי' התם
דתיב אמרי אינשי ממדי דשותך פארי אפריע וזה אינו
כי אם בדלית ליה זוזי בדמשמע הכא ודפרטינ' כך פסק רב
ח' לדיך דאמרתו במסכת ערכי בפרק שום היתומים
פליגת בעל חוב מיטה מיטה עליו לפרוע חובו ולא אמר רבין
דכח' והי' ערך שיהא הי' שלך יתן ולא שלך יתן דא
דלוקה ארבעים מכי אתו קודם שעובר על העשה ויש בידו
לקיים מתן חטות למכור יט ופירוש
בחטות משניה שלם עובדה בידה כלום אפטרופי' להכנס
ולתוסי' פירות ולשכור פועלים ולשאלותן וזאת השבועה נקראת
חפץ כדי כל שבועות שבמנה ניש לו להלל עליה פלג'

ושבעת בעת שחמא כדאמרי בשבעות ושל נשבעי שלם עתה
והאפטרופי ופרטי שלם בעת נביא שלם בעת שמא
עלפלה ועל עיסה כלום אפילו לא הושיבה חמית ולא מיה
אפטרופי משביעה לכתלה עלפלה ועל עיסה כל
בז חזית לרבותא דבז חמא זל ל שמוח חמא
לקמי כסיפא דמתא מפד שית לה דתא בשבעות צדקת כל חושש
ידו יאות אמר לעזר מה טעמו דרבנן אם אתה אומ
פאי שלום בתוך ביתו לעולם שיציה את הכלים מה את שבר
לה שומרת חנם מן שומרת שכר מקטבדא מעבדה כשומר
שכר אמרי אפי' שומרת חנם אינה חסאתה אומלל אשם
בתוך ביתו לעולם מתא עד שגדרת ויחא
עלי כל פירות שבעולם אם עיכבת משלך כלום כר אמרי
גמי נמוגו מלה שביעה התקין רב גמול על חזק שחמא מפד
לתומים כל מה שירד וגבה פתחתה אינו יכול לה שביעה
רבנא בגי שפטר אותה אפי' פגמה בתובתה וכל שלם בעת
אפטרופים דהא גרס לה דמכל שבעות פטורה אבל משביע
הוא את יורשה אם גרסה ומתה ויורשיה תביע הויא
נשבעים שבעות יורשי המפורשי תצוקת שבעות שבעה
שול פיקדוהו בשעת מיתתו ולא אמרה לו קודם לבא ויחא
בי שטלונה ששטר כתובה פדוה ואת הדאים ברשותא אם
מכרה כתובה לאחרים ונתגשה ומתה והתקוחות תביע אותה
נשבעי אף הם שבעות יורשי אכל יורשי משביע אותה
אם נתגשה והיא מן יורשיה נפרש מי היתומי יורשי שבעה
שהרי לא פטר לא ממנו אם הגבה כתובה בחייו לבא
אם אכזר נכסי ואת ביה לפרע מי התקוחות הלכה מקדש עלה
לבייתו מן שפטר בעלה מן השבעה והכי תגיד בהדיא כדמסמך
דאחך שפטר בעלה קמי לביית אביה ולא תתעקש שזבבים

על העתיד לבוא על עסק של אחר מיתה אלא שיכבה בידה כלם
 דהשתא נכסי דיתמי נטהו ולא מהניא בהו פטורא דידה ^{על עסק}
 על עסק שבחי בעלה ^{על עסק}
 איזו שבושה קתם איזה חייבת לבעלה או ליוקשיו דקתם ^{על עסק}
 לא פטרה משבושה וטיפטרה איך משביעה על אפטרוסיא
 פטורה בכתובה זאת משבושת אפטרוסוס אם יושב ^{על עסק}
 אסוגמית פיר פירשתי במתני אסופא דמתני מתני לה
 דמייירי בשבושת אפטרוסוס בהדיא דקתם אם ^{על עסק}
 ורב נחמיה לא אפלוגתא דרב יהודה איתמר שבושה ^{על עסק}
 כלום עד מתי קרוי לשבכר דלא אמרו נכסי דיתמי נטהו
 ואי תבאי שלו מושל בה על אפטרוסיא שבעות בה ^{על עסק}
 והוא הדין אם פגמה טובתה בחי בעלה אחי משביעה ^{על עסק}
 שהרי מכל שבושות פטרה כדפדשני ^{על עסק}
 שבעות אחר מיתת בעלה כי מיתה לכתובה משביעה ^{על עסק}
 לדעת רב יהודה ורב מתנה פלג עיה נכמי דלא עד ולא שבושה
 אם כתב לה לשון זה עני נדר מתניית שבושה מדי שבושה
 והו מיט דכתב לה דלא נדר וכן מדיא הדברים אסבד הרב
 דאבא שאול כי אימא מדים לא פלג אמרתי אבד דלשמה
 מפלג ואבא שאול פלג אמרתי וכן מדיא דבדי רב חטאל
 שכן כתב וקיבלט כי זה שאבא שאול כי אימא מדים אי
 משביע אחרת אצלמה אשה וכן בזמן לא קט מדיא ^{על עסק}
 ופטרה מה שבושה לא בכתובה שהיא טאמירה פועלת ^{על עסק}
 מאי כותב אבא אבא אם קט מדיא שפטרה מה שבושה ^{על עסק}
 בלא שבושה ואפי מדייתומים וכך סוגיא דשמינתא דא ^{על עסק}
 מינה וכן פסק המוכר את הבית בשטר שכתב כמו הפקד
 לו וחציתו עדים ומהני ליה הצי שטרמ דלא מיט טשי נפקד
 לא היו דברים כאלו ואם לו נפקד היום ולמחר החזרתיו לך

מקו להא קימא כל חזקת הבתים המפקיד את חברו בעדים מביד להחזיר לו בעדים אבל הכא דאיכא שטר ביד המפקיד גמא כי אמרינן דהכא נמי מהימא מינא דמי בעי אמי נאמן והוה דאמרינן דלמא ולכתוב שבעת יותנהיה בן שטן שהתורה נפקד השתא נמי מהימא ולכתוב דלמא ומה לנאמן בעי הוה פטר נפשיה בבעת שטרך דנאמן ומושם שלא ליתא לזקק ואמי החזרתי נאמן אמרילא אמר להמפקיד שטרך בידי מאי לא היה לך להניח השטר בידי אמר החזרתה לי פקדונו כי שלא אחזר ואכתוב אילו אמר לו נאמן וכו' הולכך לא מיט למטע שטרך מאי בעי אמר לבי מיתת לקבורה וכו' דסבר דמו נכסי קמי יתמי ואי נאמן שלן מושל בהן שלא על ידי נכסיו בזה לו לזקק לפטור לבטל כקף גמלא לתא דיתגמי ולמזוזי מאן האשה והבנות והיתום ולקבורה לקבורת המת או היתומים מוצעני נכסי דיתמי בלא אכרזתאמי שמי שהות ומתא לזכר והכי נמי לא מושב שני עמיתא המוכרה דמי אפשר שלא תזא להפסדתן ונביא שבעת שטרך ידוש כל אבהו בשם לו ונחש משעת מיתת עד שעת קבורה מי היורשים מושביני אמרת תע בר קפרא שנתא מינהר ונולדת אתא אביה והפידוש שכתב הרב הוא מן היורשים רבנו האי גאון כל הנותן את אשתו או שמכר לה בביתו שהפסיד פקדון ובעת כריאמה שטוח והיא כופרת הרי זה מושביה ואי לא דאיה שמי מושביה דכי אמרינן מי מושביה בבעת שטרך אמרנו שמי מושב דמיא אשתא ואיהא אשתא שותא ומה שמתחייב לו שמיא אשתא בבעת כריא מתחייבת אשתא בבעת כריא מתע

הפונגת כתובתה כרמפסד אנזון במת' גופה' לא תפרע השאר וכלמי מופטע' אמר רבא דפרע דייק דמפרע לא דייק נרמא רבנא עלה שבעה ט היכי

דחידוק ואם תאמר בלא פוגם נמי החקיקה בשבועות דאמר
להשתבע לך דלחפר עתיד משבעיני ליה והאי נמי הא קאמר
לה פלעתיך ומה יעריך בפוגמת וכן בעה אחד מעידה שפדנה
בלח עד נמי משבעיני לה האפדני ליה בשבועות מה כי יזהר
שטרו ומשטט ליה חכי השתא התם כי פגם ואמר ליה האי פלעתיך
משבעיני ליה ואפי' לא טע' לו זה השבע לך אבל כי לא סגס
אמר ליה פלעתיך אי לא אמר ליה זהריא אשתבע לך אמרין ליה
זייל שלים דהא נקיט שטרא עד אחד מעידה וכן בגמ' מפלע
מנבסם מאשכדים וכן משום דאי הוה אחי מי הוה גופיה והוה
טע' ליה אשתבע לך דלח פלעתיך אמרין בשבועות משבעיני
ליה כדפדנין ואי לא טע' לא טע' ליה הואיל ונקיט שטרא
אבל בשביל לנחוחות אנטעטן דילמ' אי הוה גבית מ' הוה
הוה טע' לך אשתבע לך לא פלעתיך ובעית אשתבעי השא
אנטעטן דפתח פוך לפס חוץ ומנסי יתומים ונפלע' אלא
בפטן כולו משום דאי טע' ול' שמו' אומר וכו' אוקמה רב
פפא בגמ' לאפוקי מדל' איעזר ומחלוקת ופול רב שלמה כח
לא תמ' ל' שמו' אכתב לה עד ושנועה לחודה פלוג' ג' זכורה
מילתא דל' איעזר ובני מחלוקת פלוג' ארישא ומסיפא
דקא אמרי ל' איעזר ורבנ' משביעה כל זמ' שיריה מאב' עת
אפיטרופים היכא דלח פטרה מי' העד ומ' השבועה ואפי' שפא
בשעת תביעת כטובה ואם פטרה מי' השבועה אפי' יורשי' אין
משביע' אותה בשנפל מה' בדתה עד ושבועה אי' לו ואלו
לירשי' וכו' ומתא' ל' שמו' למי' כל זמ' שתבעת כטובה וכו'
משביע' אותה ואפי' סב' לה עד ושבועה אי' לו ולירשי' עת
כחצא שאל' איה' תבעת כטובה אי' היורשי' משביע' אותה
על אפטרופיא שחיי בעלה ואפי' לא פטרה מי' השבועה דלית
ליה דל' איעזר ומחלוקת דאמרי משביעה כל זמ' שיריה זה פיר'

[illegible]

שבושה ודבבן קללה בעלמ' כש' שלט' באפי שהדאקמא וטהר
והוא הד' לש' עדים מ' הקוק אבל עתה טובה היא שיכיר הד' ^{הרשט}
ששתי פעמים פרע ויכול לה עיד על פרע' הכתובה עם חברו
על פרעו הראשון יכולה למ' שתי כתובות הוא י' שני שטרות
היו לו ענין נפרעו הראשון וחסדרתו לך אחד ובשניה אחד והרי
הבד הראשון משיך למינה ששמה שני הפרעו עתה לשם שטובה
ולא לשם מלוא' דמוודע להו' לשהרא קמא וכתרא לפני פרעו' היש
דעו שכבר פרעת לה כתובתה צני אחד מיכס והיא כופרת ^{אפי}
דוזה לפרעה שני תשלם כתובתה שיהיו לי שני עדים בדבר
ואתבע את הראשונים ונשלו עליהם עד אחד ותתניי ^{שבושה}
דאורייתא וכיון דאדשנהו ולא מסייע לה האי עד קמאת ^{לא}
מיעא למימך שתי כתובות הוו דמלתא דלא שכיחא היא ^{חד}
טכסיס תקנה אחת' תג' התם בשבועות מ' למ' מלוא' ^{שהיה}
קייס והם מויתאי' עליו שטר אביהם' לא בשבועה שבועת
היורשי' המפורשת בשבוע' שבועה שלא פיקדנו אבה' ^{שעת}
מיתה ולא אמ' למ' קודם לב' ולא מיעט שובר צי' שטרות ^{שטר}
זה פרע ונטל' לא שט דבמו' שבועה כאומר לא פרעת ^{דמי}
דכיון דאמ' לא למה מודה הוא שלא פרע' והרי שטר מוכיח ^{דמי}
שלה' שר הבירה פ' כינוי' לא שט שיערדי' ביתך' לעבס'
אדם צניו' אלא צבתות אשה משום חיה אבל בעל חוב ^{מיתה}
עד שיחזור' צריך שום היתומים' עיקר הדבר התם אמרין
אין נזקקי' לעבסי' יתומים כו' ואמ' דבא משום שובר' פיר' ה' ^{אפי}
דאי' נזקקי' לעבסי' יתומים משום שובר' דאמאי שובר' לא ציהם
היה על השטר הזה שפרעו אבי' היתומים ומי' יודש' הי' ה' וה' ^{אפי}
ואמ' ליה רב הונא בריה דרב יהושע' דבנא ומי' חיי שר' לשובר'
והואות' הערשת שלא בפניו לא תפרע' לא בשבועה' ואמ' ל'
שחא שר הבירה וכו' כי ה' עד ודבא אמ' רב עמי' אפי' נע' ^{אפי}

נמיואי חיי שר לשובר התם נמי לחוש ופיקה התם כד אמרינן ^{טעם} וכו'
מתנ' הוינא גאון גאון עמו כדכד באומות
אבד שטר כתבתי גובה כתובה ואינו יכול לשטר פשיטא שחרת
לי שטר פתחתיך וקרעתי ממשום דתנאי כתובה מעשה בית דין
הוא וכו' מפד טעמ' אבד גיטו שלא הוינא חתן בבית דין ^{על} שטר
לגבות כתובת על ידו כדתנן גובה כתובה ולא קרעוהו בבית דין
אבד ממנו והוא אומ' אבד אבדיו כד הוינא בבית דין ואמרת
אבד שטר כתובתי וגב' בית דין הכתובה על פי הגב' וקרעוהו
נכתב שובר על הכתובה שאם תנינאי עוד על ידו שטר הכתובה
ותבואי לגבות ממנו לאמר לא נתגרשתי ולא נפרעתי והיה
לי השובר לעד ואבד ממנו וכ' בעל חוב שהניא שטר חוב
שבישית ואין עמו פרוזבול זה אומ' שמוטט שבישית זה אומ'
פרוזבול היה לי שלא תשמוטט שבישית ואבד' הרי אלו לא יפרעו
חיינ' שמא כד כד בגי' וזה שמטטו שבישית דמא ^{מא} יפרעו
מ' הסכמה שגזרן גוים על המינות והיו ידאי' לשמור גיטיהן
ומשקנ' בלתי שורפתי' וכ' פרוזבוליהן פרוזבול צמקת ^{יט'}
מפד' צל האולח וגו' הל' התקין פרוזבול כדי שלא תשמיט
שבישית שמוסר שטרותיו לבית דין שיגב' מ' הל' חובו כל
זמ' שיתבטל דהשתא לא קרינא ביה לאיגוש שאינו תבטל
בלום לא מבית דין תבטל ובית דין שהפקל הפקר יורדי' לעמין
וכג' פריך ארישא דמתנ' שמ' מיי' כותבין שובר פי' שגמין
מדקתנ' גובה כתובה בהוינא גב' ולא חיי' די' ל' אישומי
מישרא והדרא מפקא כתובה צבי דינא אחריתי ותגבד
לאחד מיתתו בתורת חלוקה לזמ' לא נתגרשתי ולא נפרעתי
דהא ודאי בתורת גר' ושה לא הדיא גביא דהא קרע' גיטא
וט' הדרא מפקא לכתובה בלא גט תנ' מתנ' הרי אלו לא יפרעו
ומיהו הוה ל' לגמיר' שלא תמט' עד שימות ותגבד בתורת

אלמנה ומדלף חייש שממנו לותבי שובר על כרחו שלל ואינו
 יכול להשמיט עיניו לא אפרע עד שתחזיר לי שטרי שמיא
 תחזיר ותטיאנא לא אומרי לפרע והוא יכתוב לך שטר
 בבבא בעריא ואתא מתנ' כמו דאמ' קותבי ותווצתא דמאן
 דאמ' אי קותבי ומתני' אמ' רב ענ' לדידי מיפרע לך מיתה
 דמר שמואל במקום שאי קותבי ואמ' כתבת עליו להביא
 במקום שכותבי ואמרה לא פתב לי עליה להביא ראיה וממה
 שאמ' הרב לפאסי זל אוקמה שמואל במקום שאי קותבי
 משמע שדושה לפרע מה שאמ' רב ענ' לדידי מיפרע לי
 מיניה וכן שמעמיד המטנה במקום שאי קותבי ואמ'
 שעלן להביא ראיה שכתב וכיו' שאי הציא ראיה גובה
 בגט בלד ולא תפשוט ממתי דכותבי שובר ודב חלת על
 שמואל ואמ' כי במקום שכותבי וכן במקום שאי קותבי
 גובה עיקר כתובה גובה תוספת ורצו משה פסק כרבא
 דמתני' למותו אלי בא דמא דאמ' אי קותבי שובר אפי'
 הכי הלה כותבי שובר דאמרי' בא ירך פירכי' ל' יוח' ו' אפי'
 ג' לתי' דאמרי' תרויהו כותבי שובר ותנ' במתנ' והוא אומ'
 אבר שוברי ושד תנ' כותבי גט לאיש אשפ' שאי אשתו
 ושובר לאשה אשפ' שאי בעלה עמה מתנ'

שני גטי' ושני כתובות זמן כתובה ראשונה קודם לשני גט
 ראשון זמן כתובה שניה קודם לגט שני גובה שתי כתובות
 שהרי גרשה והחזירה וכתב לה כתובה שנית אבל קדמון
 שתי הכתובות לגט הראשון לא שהרי כשהחזירה לא כתב לה
 כתובה ותנ' בסיפא שתי כתובות וגט אי' לה לא כתובה אחת
 למדת שהכתוב לא שנת שתי כתובות אינה גובה אלא אחת
 ואי' מאוס דגרשה והדרא האתנ' כתובה ושתי גטין אי' לה
 לא כתובה אחת שעל מנת כתובה ראשונה החזירה שתי כתובות

וְגַם שֶׁקָדְמוּ שָׁתֵּה לָגַם וְגַם מִפִּי לְמַאי כְּתֹב לָהּ כְּתוּבָה וְשֵׁת
כְּתוּבָה בְּנִשְׁאֵי הָרָא שׁוֹנִים וְהִרְשָׁה הַחֲזִירָה וְלֹא כְּתֹב לָהּ כְּתוּבָה
כְּתוּבָתָה קִיִּימָת שֶׁכְּתֹב לָהּ כִּשְׁהוּא קֶטֶן וְלֹא בִי גֵר כְּתוּבָה אֲכַתֵּב
לָהּ בְּנִיּוֹתָי ^{גַּם} אֵי דְעִיבָה בְּהָא גְבִיָּא ^{כְּתוּבָה}
וְאֵשֶׁת כְּתוּבָת וּבְגֵרָא דְקִתְעָא מִי לָהּ מִלֵּא כְּתוּבָה אַחַת וְלֹא
קִתְעָא אֵי לָהּ לֹא כְּתוּבָה אַחֲרֹנָה אֲלֵמָּה אֵי נִישָׁא לָהּ לְמִטְרָה ^{לְקוֹחוֹת}
מִזְמָן רִאשׁוֹן טַרְפָּא בְּזָה אַחֲרֵיהּ זְמַנָּה שְׁלֵזָה קוֹדֵם לָזָה וְשֵׁנָה
עַל מִיטְרָא אַחֲרָה אוֹ עַל מִתְנֵה אַחַת בִּיטֹל שֵׁנִי אֶת הָרָא שֵׁנִי וְאִם
כְּתֹב לָהּ אַחֲרִיּוֹת וְטַרְפּוֹה מִמֶּנּוּ אֵיט טוֹרֵף מִלֵּא מִזְמָן שֵׁנִי וְכִי
דְּכֹתֵב לְשֵׁטְרָא בְּתֵרָא אַחֲרֵיהּ לִשְׁעִבְדָּא קִמְוָא דְבֵי אֲוֹסִיף בֵּיהּ
דְּקִלָּא בְּשֵׁטְרָא שֵׁנִי לְתַסְפֵּת כְּתוּבָה וְלֹא בִיטֹל זְמַן שֵׁטְרָא ^{לְקוֹחוֹת}
הִכָּא נְגִי דְבִאֲוֹסִיף לָהּ וְהִרְוִיהּ מִיָּהָא לֹא גְבִיָּא מִדִּלְלָא כְּתֹב
יְעִיבִית וְאֲוִסִיפִית לָהּ אַהֲךְ קִמְיָתָא אֲלֵמָּה שֵׁטְרָא כְּתוּבָה יִתְלָא כְּתֹב
וְלֹא הַזְכִּיר בָּהּ אֶת הָרָא שֵׁנִי הִכִּי קָאמִ' לָהּ אִם תִּתְרַצִּי לְמַחֲוֹל
שֶׁעֲבֹדָה שְׁלֵרָא שֵׁנִי גְבִי כְּתוּבָה זוֹ הַמְרוּבָה וְאִם לֹא גְבִי
דְרָא שֵׁנִי הַמוֹעֵט הַזֶּה לְמִינֵיהּ דְעִיבָה גְבִיָּא וְכִי אִם רַב
נַחֲמִי בִיטֹל שֵׁנִי אֶת הָרָא שֵׁנִי בְּדִלָּא אֲוִסִיף בֵּיהּ מִיָּדִי דְבֵי לֹא
לְבַבּוֹלָה לְקַמָּא אֶתָּא לְמַאי כְּתֹבָה אַחַת שְׁלֵמָא תִּסִּי וְהִיא
מוֹקְדָמָת דְדוֹקָא כְּסֻדְרָא נִכְטָא וְאִם נָאֵת לְגִבּוֹת מִחֻסִּים וְכִן
כְּלֹמִ' מִי לְהֵלֵא אַחַת מֵהֶן יִפְהֵה כְּהָה לְגִבּוֹת אֵי זוֹ שֶׁתִּתְרַצִּי בָּאֵת
לְגִבּוֹת מִחֻסִּים דְּנִישָׁא לִיהּ בְּהִכִּי וְכִי שְׁמִכְרָ נִכְסֵי בִי זְמַן
רִאשׁוֹן לְזְמַן אַחֲרֵי דְבֵי מִפְקָא לְמִיָּגִי בְּשֵׁלֶשׁ מָאוֹת וְנִישָׁא
שֵׁטְרִי הַלְקוֹחוֹת קוֹדֵם לְגִבּוֹת מִחֻסִּים וְטוֹרְפֵת לְקוֹחוֹת מִזְמָן
הַכְּתוּבָה וּמִיתָה וְעִידִי מִיתָה וְנָאֵה לְגִבּוֹת שֵׁנִי כְּתוּבָת
אַחַת בְּתוֹרַת גִּירוֹן אֶתְּ בְּתוֹרַת שְׁמוֹנֵת אִם גֵּט קוֹדֵם
לְכְּתוּבָה הָרִי כְּתוּבָה שְׁנִית בְּשֶׁהַחֲזִירָה לֹא מִיָּד מִיָּד
שֶׁהַתְּנָא בִּתְרִי דְבֵי לֵי שֵׁטְרָא לֹא גְבִיָּא דְחִסְפָּא בְּעִמָּא ^{וְאִם}

הירשו קטן שהגדילו גר שנתגיר אם הוסיפו כלום על כתובת
ראשונה ומה שאמרה המשנה כתובתה קיימת אע"פ שתקנה
קאמריא דהיט מעה מאתם ולא אתם פתח

הדף עלך הכותב מישחיה נשוי

יורשי הראשונה אם מתו נשין אחרין
הפיקו לגבות נשא ראשונה ומתה בחיין נשא שעה ומת
ויורשי הראשונה באי ותובע כתובת בני דכרי במין ששעט
בט די יהני לבי מינאי וכן שנה ויורשיה קודמי שהיא
חוב אצל ראשונים באי לרש את אביה דהא יירש תנן לפיכך
פורע את החובתה והשאר ירושה
שמי מינ אחת בחיין ואחת במותו יש לה לראשונה כתובת
דכרי ולא אמרי כי תקן בני דכרי להיקב דמות שניה בחיין
וכתבתה האחת מרובה משלכתה אילו גטלי כתובת אימין
ואילו גטלי כתובת אימין והשאר חולקין בשוה דהשתא את
תדויהו בתלת בני דכרי שהיא ירושתה בעל ולא את לאינטי
אבל אחת בחיין ואחת במותו דירשי שניה באי על כתובת
אימין בתורת ירושת חוב אימין ולא מאביה בשאה לה ובני
ראשונה באי ליטול חלק יותר מכה ירושתה אב דהא יירשון
תנן ולא שקל דילמ' את לאינטי ואלו לא תיטלו בירושת
אביה יותר ממוט הא לא אמרינן כתובה נעשית מותר
לחברתה דאע"ג דלא תקו כתובת בני דכרי אלא אם כן
יש מותר על שתי הכתובות יגד דלא מיעקרא נחלה דאורייתא
לדתן בפרקי ופרשינן ג' עמ' צפרק נערה שנתפתה הג
מינ כי מות שניה בחיין דתדויהו אתו בתורת בני דכרי
אבל אחת בחיין ואחת במותו שהשנה לגבית בתורת חוב
אי לכי ירושה גדולה מזו ולא מיעקרא נחלה דאורייתא
ופלן נביהם לפי הירשום וכשיצא שטר החוב על אביה

ואילו שיש לפרוש חובת אביה והיא היא אידושתו לפי כך כתובה
 נעשית כמוות לידושה ואם כן בעי הראשונה כתובת בעי דברי
 פי' אחר דדוקא במתה השניה לא אתו לאינינו מפני שירשיה
 עטלי כתובת אימא עפ' שאינה מתנת חכמה אבל בלא מתה
 דלא ירשי עדין שום כתובה אז ודאי אתו לאינינו וכי משמכ
 פשט ההלכה שלחיו ואחת צמותו כלום שמתה גם האחר צמותו
 וגם דב' שלמה שלא פירשו שום דבר מפני שדבר פשט הוא
 ואם תקשי מדקתא במתה שניה וירשיה קודמי וכן יש לומר
 כי לשון קודמי דנקט דמשמע הוא איכא קדמי לא נקט כי אם
 משום יורשיה אבל שניה דנקט דויתא לומר שהיה עטל שמתה
 ובעי הראשונה אינ' עטלי כתובת אימא כלל כד פליג דהנכח
 עיקר וכי פסקו רב האי ורב שרירא זמון זכרם לבר

חד לשונם

אבותי ודכותה הגדולים והקדמונים מיי
 כתובת בעי דברי רב בעי הראשונה ואשת אביה השניה קיימת
 עד לאחר מיתת כל השנים ואי' הבנים יורשי כתובת אימא
 עד שהא שטר כתובה יוצא מתחת ידם אבל אם אי' שטר
 כתובה אי' להם כלום נמא מחלה אימא כתובה כך פסק רב
 משה זל ואמר ד' יתחק נאמת זל דאיתא עטל
 ושותא דסברא להדהא תקנתא בטלה לגמרי ואי' ד' צה
 בזמנים האילו ולא היא וליכא למסמך ענה אף לא לשמכ
 מיעה דשוותא קשישי בתראי כג' רב שרירא ורב האי אף
 רב עמרם ורב מותיה וקמיא דקמיא אורו זה לכל יאמאל
 והאיכו לה בתשובותיהן למשפטיה וכהלכותיה הסודות
 במשנתו ובתלמודו ועליה מט סומכין דתנ' אחר משנה
 ראשונה היא סודות ויתומים מוכפי כתובת אימא
 האחת מרובה מחברתה ואומר ד' צה כתובת בעי דברי

וכן אתם והשאר חלוק חולקין בשווא כשאר כל הדעות לפי
 חשבוני הגלגלות ואם אמרו הירמייאם בני הכתובה הגדולה
 הרי אנו מכללי כל נפשי אצט מכלל דמייהם לקבצם עליו
 ביוקל כרי דיע יתר עליונים כרי שיהא שם מותר דיע
 יטול סתבת אימון היו שם נפשים בראוי שראויה לטול להם
 ירושה מאבי אביהם אחר מות אביהם ולבשתפול ויהא שם
 מותר דיע בשתי הירושות איני כפוצחוק איני נחשב שיש
 להיות כאילו מוחזקת בה כבד ויש כאן מותר דיע ל' שמעון
 אומר פסקי יתחק גשאת אפי' נפשים שאלהם אחריות
 הוי מותר ובירוש' ל' נסי כל בון כל עמא מודו נשיק את
 סתבות שה קרקע מה פלג באותה הדין ל' שמעון אומר
 קרקע ודבא אמרי מטלטלי כול עלה לפלג דהוי מותר
 הווי ודאטר יומא עלנס נמיא כולם פורעין והוא עולה
 שלה שישאנה מותר פורעת חוב אביה מרוב כשעת
 מיתה ואילו שמאום באותה שעה היו שם מותר דיע
 ונחבטו אהזל קרנא ששמואם ביתי כבד זכו בה ירשי
 הכתובה הגדולה לזכות בבתבת אימון משהתמיתה שהיה
 שם מותר דיע כך מועטי ונעבדו זכו בה ירשי יוסף
 הקטנה לחלוק הכל בשווא דאיני ממי מותר לא כשעת מיתה
 אביה מסקי ביה נשים ב' תרי אפרט שני שנים יסקל
 לוקח אלא חזי אי שויא לך ההוא חזא לקבלה בחוב שלך
 ותנח לי את חזא ושתלק מתבריהו הוה מתת ממחז מיטן
 למגמר דהוי דינא דלח מיט טעני ליה האי לוקח הכי שיהא
 מעלה על דמיה אית להו פסידא לכת הטרובה הקטנה
 שלחלו והילכך ברא טירפא בבמה כתבין הרי לוקח
 לעשה באלף חזא לפיטת מחובו וחוזר לביתו לכתוב שטר
 ל' על זה שמכרה לו באחרות והרי טרפיה מיטה בבחי סף חזא

שהיה מחוייב צמחה פתבית לה טירפא בלאפ כשיסור החג
או בחמש מאות שהרי כך קמחה ממנו קטינא דאדעא אדה
קטנה מיטה על היתומים לפדוע חובת אציה משום כבוד
לא שאי צדיק לזכרן לכספן על כך דלא מיטת טאה מפדושתהיא
כסופה וכלול לא מיטה בעצמה מדרבנן כדי שלא תשגול לת
נפט לאוי צדיק קמ טרית שבסי הלזה נשתגדו לן דלא אמרו
לה כשפרעו אתה ראשונים דמי קטינא כשאר מוכר וקפליש
וחוב דצבנה לכתובה דאימיה שהיתה נשואה לאחר ומכל
כתובה צחי בעלה צאובת הנאה כדבי מושט מפט שהוא
ספק שמה תמאות ויירשנה בעלה או אפי' ימות בעלה בחייה
שמה ימותה בן בחייה ולא תבוא הזכות לדו ואי' עלוקה בן
דלא היה זה שלוחה אלא ליה או מתא אמי וקא מעדערא לא
מפטינא לך והמעות לא אחזיר דשלא באחריות אני מושג לך
מתא איהו וקא מעדער לומ' אני תחת אמי שנמד ואטלנה
ואת המעות לא אחזיר דשלא באחריות סברת וקבילת אחריות
דעפסיה אם יבא הוא ויעדער שיחזיר לך משותנו ונהי נמי
דחוזר צמכירת הקרקע דאי' אדם מקנה מה שלא זכור
כד תניא מה שאירש מוצא מוכר לך לא אמר כלום והא לא
דמיא לגזל שדה ומכרה וחזר ולקחה מבטלים הדין שונים
לך בה מה משר דא' שו' לשני זכות שתרבוא לך דהתם למקח
דטרם אצתרה נצנה כי היכי דליקו בהימנותיה עם הלוקח
אצל נפלה לו צדושה אמרי' התם ירושה ממילא חוין
ולא טרם למיקם בהימנותיה וחוזר צמכירתו ומחזיר
לא דצבנה לכתובה דאימיה בטובת הנאה שדה שייח' אביו
לאמו לכתובה ומת ונפלו נכסים לפט זה וכל זמן שלא
צדי' אם מכרה זה המכר קיים ואי' יכול לחזור שהרי יורש
הוא וכל הנכסים לפטו אלא שחייב לתת כתובה לאמי כשתבט

ועל שדה זו שצורה מוטל והיא יכולה לטרפה מיד הלוקח קצום
דאם ליה האי אי אתא אס ומער ערש לא מפיטנא לך וחסד
מעותך לא מכרה אלא בדבר מועט שלא באחריות כלמי
שיטרפה ממך אפילו בדין לא אחזיר לך המטות ומכרה לאוב
בעלים הראשונים באחריות שכל מי שיטרפה בדין יפסדה לו
ואתא בעל חוב דראובן שהיה שטרך קודם למכירה ראובן שמכרה
ראובן לשמעון ואילו בא ומימחה בד שמעון הכי נמי הוה מרדך
לה דינא הוא דאזיל שמעון ומפסי לה וכשם שאילו מכרה
שמעון זה לאיש אחר באחריות ובה בעל חוב דראובן זה
וטובה היה שמעון מופתו ועל ראובן לא יכול לחזור שהרי שטר
באחריות לקחה ממנו כשם שמכרה לראובן עתה יפסדה לו
גם באחריות בעל כל העורר עליה שלא מחמת ראובן קביל
עליה שמעון אבל באחריות דנפשיה עד שור הבא מחמת ראובן
מי קביל עליה שמעון כבעל חוב דעלמ דאמי העורר עליה
שלא מחמת ראובן אלא מחמת מי שמכרה לו לראובן תחלה
וכשם שאם לקחה ראובן מלכו ומכרה לשמעון שאינו אחי ראובן
באחריות וחזר שמעון ומכרה לו לראובן באחריות ובה בעל חוב
דלו לקודם לשטר מכירה ראשונה וטרפה מראובן עדין שמעון
לפניה שהרי באחריות מכרה ודא לקחה שלא באחריות
אף שאירסה ראובן מי שקב ומכרה וכו' ובה בעל חוב דיעקב
וטובה יפסדה שמעון ולא אמרי יורש כרשיה דאבא הוא והרי
זה כבעל חוב דראובן באחריות דלפניו לא קביל עליה שמעון
במימחה שאינה שלו שהשיח עדים שגילה המוכר ומכרה לו
ובה בעל חוב האדה ונטלה הימנו חוזר לוקח עלינו על המוכר דלא
הויא מכירה כלל דבשעת היכא דטרפה בעל חוב הויא מכירה
דעביד איש דזבי ארעא לומיה בשעת פירותיוס אחד
טראמרי בבבא מתמא ופירי שאכל שלוהס וכראי שמעון

פירי לא
בפרק שנים אוחזין בטלות בעל חוב גובה את השבח שבה אי
אבל לוקח כמגלן אמרין היתם המוכר אדה לחברין ועמיארת
שאינה של אמי שמואל למעותי של אמי לא ללוקח אלא לדרא
אריש והדרני פירי וכלה שבה והולכך כיון דלא מרוח מידי לאו
מכר הוא כלל קבל עליה המוכר כל אונשא דקמית ליד ביה
שיפירי אותה המכר אפיקון בה נרדא מה המוכר שיטבירי את
הנהר דרך אותה שדה שפי ליה העמידה לפני בראפי אונשא
דלא שכיח הוא ולא אסיק ארעיה דצינא שמי לקחן אומנותי
אגרו מלחי השכירו להם ספעים להולככם קבלו עליהם מלחי
כל אונשא דקמית ליד בדרך איסתבר נהר מלכא ולא יכולת
לגבור שעשו בוסקד אמרו להם רב הונא ודכפפא למוכרים
המדי ואפקיטו עולן שיכרו חמורים ויוציחוני מיכ קמאקי
חורין אחזים לבנים לפי שהיו זקנים משלחי גלמי דאין שו
הפוסטי בגדי אנטים כלום פוסקי שלהם די להנאת כל שדותיו
כשטר אחד דאי בשט שטרות אי גובה מלוי אלא אם כן לקח
האחרות דמיא אמר ליה הניח לך שמשן מקום לגבות ממנו
כשלקח אחזה ואיזו בשעבודך דאי נפרעים מעבם יכא עבדים
במקום שיש בני חורין רעה מזה גובה רעה מזה גובה וכך
ואזיל דצינא לוי משמשון בנות ששעבוד בעל חוב עליה ולא
שצד בנות משל ראוב אימל שמשון הולכך רעה לגבות משמשון
שדית גובה דאמי ליה ארתה לקחת כל השדה ונכסיה תחת רוח
להשתעבד לחובו וכל זמן שאמלא משל ראוב אימלך כלל
אטריח את לוי שהניח לי מקום לגבות רעה מלוי גובה כלן
אם לא רעה משל ראובן אימל שמשון לא זיבורית גובה דענות
מלוי דאמי ליה לקחת את ששעבודי בנות שדיני מוטל עליה
ואעג דאילו לקחה לי לביטות מראובן והניח את כל זיבורית לוי
חיה יכול בעל חוב דראובן לחזור על לוי בדתן אי נפרעי מנכסיהם

מגוועדים בנקום שיש לה חרין ואפי' קצתו התם הוא דראובן
בעל חובו הוא ואמר דבן כיפני תיקו העולם כל זמן שיש אצל
בעל חובו כדי חובו לא יטרוק לקוחותיו כל זמן שיש לו בעל חוב
חזק ואף עליו מכח טירפא הוא בא דינא הוא דחזין ראובן
לה אסיש לו עליו שום גלגול דברים להשוכ לו חוב בעל חוב
או אשתבע לי דלא פרשתך לאו בעל דברים ידי את איתך
ממך כלום מספק מניה על הדד מה שאתה מושיא ממנו
יחזור עלי ואיכא דאמרי אפי' שלא באחריות נמי מספק
לשמוע לא מיט אמי ליה בעל חוב דראובן לאו בעל דברים ידי
את עסיקין שורדי עד שלא החזיק בה יכול לחזור בה אם
לא נתקבלות ור' מפרש כך עד שלא החזיק בה יכול כלום
מותר אפי' נתקבלות אפי' שסמי שפרע פמו שמפורש דהיכא
שירא להספיד הכל לא שייך מי שפרע מההוא דבני לאנשה
דבי פירק דופילא ומה החזיק אפי' לא נתקבלות אפי' יכול לחזור
בו שהקרקע נקנה בחזקה כי אם ליה חזק קטן ויש שמחזיקין
מיד ונתקבלות לאחר זמן ומה החזיק בה נתקבל בה בעל ידי
דקטאני יכול לסיפא תבא נמי יכול ברישא ומכאן דיש
בא להשמיט אפי' חזקה פחותה כזו הויא חזקה חיתא
שקטן דקטורי מלאקארים סברתוק בלתי כלום
לאבד מנותק מספק אפי' באחריות נמי מספק לו אי
לחזור בו מהמת עסיקין ולא אמרינן סוף סוף עלה הדר
ואטרוחי דיין למה לי דאמי ליה אחוי טרפך שטר טירפא
מבידינא שכתב לך שיעטה השדה מיד כדי ותחזור עלי
ואשלם לך וכל זמן שלא יעטה מידך לא אשלם שהרבה
שאזכר ידי מתן שלומנה ושלום מאת
ושלשת נחמנו ביום אחד דמי בתעתי יומי הקודמת
קודמת בצבוי חולקות נאווה שהדי כח שלשת שנה

מנה דכסלה שיכא מנה היו עם מאתם סיך לבעל מנה ששכוד
 בא צמנה שש איך שכוד לשרא שלמה עטלת חמושים בגמ'
 פרך תלתן ותלתא ותלתא הוא דאיתלה ומתריך לה גלשה לזכר
 שלשה דיני זהב וכל דינר זהב עשרים וחמשה דיני כסף כדאמר
 בהזהב ושלמאיתם חזה שזה צמאתם לבעלת שלם מאות אחר
 מאתם משושכדי לשרא היו עם שלם מאות מנה דלשכד
 לבלי ודאני לבעלת מאתם ולבעלת שלם מאות וזה שלם לבעלת
 שלם מאות לזכר שלמה עטלת חמושים בגמ' פריך שזה
 ושלמאיתם מנה בגמ' מפל לה ששה שלזהב הם מאה חמשים
 זוז שהטילו לכיס מעות סהורה לשכר כך הם חולקין כלא וכו'
 נטל בשכר ובהפסד לפי מעותיו גמ' מקשי צמ'
 שלמה עטלת חמושים דלתי ותלתא ותלתא חזא דאיתלה
 דהיט שלם המנה שהרי אין לה חלק צמנה שני ומתריך לה
 שמואל לבולה מתע' ופליג עליה רבי עקיב מנהר פקודי משמיה
 דרבינא ומתריך לה למתע' הכי רישא בשתי תפישות וספח
 בשתי תפישות רישא בשתי תפישות דנפלו לה שבעה חמשה
 בחד זמנא ומאה ועשרין וחמשה בחד זמנא וסיפח בשתי
 תפישות דנפלו לה שבעה וחמשה בחד זמנא ומאה ועשרין
 וחמשה בחד זמנא זו משעתל נתן אמל איך שרן אה
 שלל נתן צמילו לא חולקת בשווה והכי פירשה רישא בשתי
 תפישות שחפשו מוטטלי בכתב דין ולא שמיצאו להם
 צעם אחת מלח בשתי פעמי דנפלו לה שבעים וחמשה בחד
 זמנא וצאו לדין עליה שאמרינן להו חולקות בשווה שהי' שכוד
 שלמאיתם מנה וכמאה ועשרין וחמשה בחד זמנא בעת
 כזר גברתה ובמאת לריב על פיה הולכך פה הגושבד לזכרון
 חולקות מאות הרי ביד כל אחת חמשים והמאות איך לבעלת מנה
 חלקן הוה דקאמ' שלמאיתם ושל שלם מאות שלשה שלמה

סיפא בשתי תפישות וכן ומאיתם ושמיהם וחמשה בחד זמנא
שבועה וחמשה מיניה יד כולל אודה בן ובעל מאיתם של
גב' בתפישת רחמנה אלא בה גאה לדיד בשנה על תעלה
שבעים וחמשה ביי של שתן ומאה ביי בעלת מאיתם
של מאות ומאה של שי כולל לבעלת של מאות נביאית
עט לתחמשים ושל מאותם מאה ושל של מאות קל שה
שלזקב אבל אם נפלן קולם בבית אחתהדי כמזן שפירש הרב
לפנינו אינני דואה דבריו שלר נתן כאילו שאיזה דומה
לשלה שהטילו לכיס דהתם שבח מעות שהעבירה דעותהם
קא שקל הולכך כל אחד יטול לפי מעותו אבל הכא טעמ
מושם שטעורא הוא וכל עבדיו אחראי לבעלתה הולכך
שלשת המעט משועבדים לבעלתה טעמא דהדומה
שהבה כל פתחתה לפיכך חולקות בשווה והדין שבראם
מע"ת ביה וכו' והוא סברא דבעלה זל דלאון מעיקר
הוא דפליג לפי מעות דמשקל דינא שלמה עטלת שלשה
ושלש ושל מאותם שלשה ושמעון ושלש ושל של מאות
מאה ושלשה ושמעון ושלש כדמפל לקמיה אלא חתמיו
הוא דחתמי ליה הכי כלמי אירש הרב כך שפנל דמעות
בשתי תפישות כדפירשי לעיל והאי דקתש חולקין בשוה לפי
מעות הוא כלומ' בעלת המטה עטלת שתי המטה ובעלת הול
שלש המטה ובעלת השלש מאות חתי המטה ואף דבעה
זל וכו' אם תריעה לריאות דבריו והקויות שהקשה הרב
על פירושו תנ"י פיר הרב שפירש כלש ערבי זאת ההלכה
שם הלכות אחרות במר היטב בסוף המסכתא לרוד מ"ה
לולת מחזורתא דשמעתא בירור השמועה ופירושה השכל
למקטב חולקין בשווה שור לחרישה שלתן בה שור לחרוש
וחודשי בן ואי חלפן שלה מושל כלח חלקן שלזה כלום הולכך

הולך בשוה אצל שור לחרישה ואצל צב שר ושחטו זה טטל
לפי מנותיו וכו' שהרי מתחלק לאיבריו והאי דנקט לא שייך
לחרישה לצותא אטעו דאמרי דמשיקרא אדעתא דלמפלג
בשוה נחות לצותנות השתא דשנה צב שר דשחטו והוא
מתחלק לאיבריו יטול איש לפי מנותן אפי' שור לחרישה וכו'
כיוצא בשיקרא אדעתא דלמפלג בשנה נחות אטעו דשחטו
אזלנא בתר משיקרא והשכר לאמרי זה פול רב שלמה זל
ולב הרב פיל שמכרוהו כשהוא חי וכו' דמטעם האם טבחוהו
אפי' רב המטעם מודה שנה טטל לפי מנותו וזה טטל לפי
מנותו פחת פחת ממנו וכו' וקתנ כך ה' חולקין לפי המנות
ותוצאת דאמרי חזוי חדתי שהטילן חזוי שטס ושמן
זה עד שטעם חדשים וניסאם בהויתאם הולך הולך לפי
המעות דכל חד מאי דיהיב שקיל אצל אס הותירו יתר על החט
השכר לאמרי אס תרי דיטא אתא שפס לה המטעם ואי
יוצא בהויתא ומי שיש לו מטה צרכות דגלן מתחת קושר
מקום שם דמכלא לה חלדא דידהו ויורתא דידהו כד אמר במקל
שבת יוצא בכל שכל היטות ומפריש מאי יטות שבת
מתן ארבע נשים בשתי נשים לאס
שמי' שבעה לאחת שבעה למאה והוקסל דע דאי הו' שמי'
נשבעת ה' שונה לשטה ושבעת נמי לשט שית ובשמי'
לא שמי' נאם היכא דאי השל שית נשבעת לא נאשבע
אפי' היכא שהשל שית נשבעת לא תשבע לה לא שונה
הראשונה נשבעת לשטה אם שטה טועתה ואילו ואת
לכולתה ה' שבעי לי שלא גירת מאלבעי כלם דילג לא
משתירי לי ובסי' בשעור פתובת ומף השל שית תאמר
ודביעית לשל שית אכל הרביעית נפרעת שלא בשבעה
פיל הרב יעקב ביל שמואל דמידי כגון שפטה מ' שבעה

ממנו ומימינו וכן אמר כי יתקן גאון כלל אפסרה ממנו ומימינו
שפיר היתממים דויד לה שביעה אן שאין שם יודע ומה שפיר רב
אין נראה אף הוא לא תפיר וכן וצמי מפל פלוגתהו במאין
היו כול ויטאות ביום אחד כלום יוטאות לפענו ומלמודות שכולן
נבתו ביום אחד כל הקודמות לה בדתה שעה אחת נבתוה זבת
אם השעות מפולש ות בלחכ כלל האחר כתוב ביום פלוגי בשעת
שלשית ובשעה בשעת רביעית ככולן גם כן
שנמצאת אחת מן השלש שעות שגו שלש נשים ראשונות שדה
שחיה שלש שעות שגולה וסוף שיבאו צעלים ויטולה מימנו
ובשעה רביעית לבנות נבתוה שדה רביעית נאה זו ועוררת
לום למחר יבוא הגזל ויטול שדהו מידי ועמיתת קדחת ריטע
שתשבע לי וצבעל חוב מאוחר שקדם וצבה קא מיפלגי תבא קמא
סבר מה שגבה לא גבה הולכך צמה תשבע אם יבוא הגזל ויטורח
מזו תחזור היא הרביעית ותטול מימנה מה שגבתה ויא לא
רביעית צבעל חוב מאוחר וכן נקס סבר מה שגבה גבה ואין
השלשית חוזרת עליה לפיכך יכולה לה שביעה ובה שית שמא
תבסיף קא מיפלגי דתבא קמא סבר חייט שאם נשבעה
ואחר מוסיף מידיה הרי נשבעה להספקר ואין שבעתה מהעתה
כלום ומשום הכי קא אמר לדי כסופא שנשבעה שלא לשום
תועלת וכן נקס לא חייט לכסופא כך פי' רבא יתקן גאון ול
שלמה מפל כך שבעה דב' נקס טעמ' מאי דקסבר חייט שמא
תבסיף הרביעית הזאת את השדה שהיא גובה דכי חזא לא
משבעה לה ידעא דהדא שלישית עיטולה כשיטלו מה שבידה
ולא חושא הק' רביעית לא שבוהה לאדעא לא שמיטא ואכלא
ותבא קמא לא חייט לשמא תבסיף וזהו דגרסין בעיני וכן
כך היא ההלכה לשם אם רב אדא בר אבהו בידו חמש סלעים
ואם שדי עליו וחזר ואמר שדי עליו ועבד לשנה ואחת לראשונה

יתא ידי שתייה מאי טעם בעל חוב מאחר שקדם וגבה מה שגבה
 בשו"מ דיהב ארבעה לשניה חק חדא משעבדא לראשונה ^{בשע"מ}
 דיהב חדא לראשונה ולא אית ליה שכבר נתן לשניה פיר ^{ונתן}
 ארבעה לשניה עלפי סד' יתא ידי שתייה ואפי' לרבנן דאמרי אם
 היה בידו חמשה קלעים נתן את כולם הואיל והב לשניה בדיש ^{מה}
 שגבה גבה והולכך כי יהיב לראשונה כלמה דאית ליה יהיב ליה ^{לשניה}
 ליכא למימר אמאי לא יהיב כולהו חמש משום דבשע"מ דיהיב
 לשניה משעבד לראשונה וכל מה דאית ליה יהיב לה דהא אפילו
 מאני דיהיב לא ידידיהווא תרי אחי ותרי שותפי' אותו שותפי'
 ואילו לחד מיניהו בהדיה לרינא בדבר השותפות וינא השותפות
 לא מינא שותף חבריה למימר לבעל די' שעת לאו בעל דברים ידי
 את בדי' זה שעתחייב חברי' אני אדי' עמך בחלקי ואילו לראשונה
 לשלישית לא קרני דמשתבע לפי ששעבדה ולא אמר שישחזור
 וידן לא דלא הוה האי שותף בעמא כשבא חברו לרוץ: שודא
 דדייני הטלתהדייני לפי מה שיראו ודלעץ שהיה דרכו שלמית
 לתקרב אתזה יותר מזה או מי משניהם טוב ומה בדבר שיהיה
 שיש לומר בו נתבאר המת לזכות שודא כגון שדי בימא ירה"ם
 הטיילבים ורב תם פיר כדאמרי' בידוש כלמקום שירצו בתי'
 להחליט מחליטי' ושודא כגון שוחרא דומה כמי שעת' להשחוד
 שעת' כל טעם לריטום ופ' פיר בערוך אימיה דרמי' בר
 חמא וכו' ולא ערע' למי מסדה תחלה שטר מתנה: ^{מט' בידוש}
 יתבין וכו' ופי' דלא הקפידו צד המקום לכתוב שעות אלו
 מהגם שאי' הולכי' אחר הקודם לצד ציום ושניהם שווין
 לא מר מאי טעם: עבד הכי: רב שאת קאמ' ליה לרבנאמן
 הואיל ושניהם שווין מאי טעם: עבד מר הכי: ולא אמ' חלוקין
 שודא דדייני' כל ילעזר דאמ' עדי' מסירה כרתו ולי' עמא ^{עמא}
 היה חביב לה יותר וקדמה ומסרה ל' תחלה: אמ' ליה אמא נמי

תהי ידי שודא דדייט ופיו שפסקתי מי אתה די שודא מי שפסק
להוציא מידו שהדי יצא מבית דין ופיו שפסק דדייט דאנא
דייטא עלפי ראש גלות ואושיבה לאו בעדתה כי אתית לה לא
אמרת טעם שלך מיסוס שודא דדייט לא מיסוס דקדים בעתמה
כל מאור וצו טעיה דהא לאו בידו יתבינן בתבלי חטא זל
קבלה טביט דאי יכול לעשות שודא לא דיי מומחה לדייט דדור
דהא רב שטת גבירא דבה חוה ואמי ליה רב נחמן שלא היה דימי
לעשות שודא וקבלה בידינו דימי דע שודא לא צמק דקע אכל
צמט לעל אמרי ממו המוטל בספק חולקין מיה מיטע שודא
צמט לעל הילך מנה לפלג צדקת קמיא דנטיץ הנה ועי שטרי
שלא כר שיתא על שדה אחת טירפא לבורן לקוחות מראש
חדש אגיד שהרי מכר לו באחריות יכלו למימר לקוחות את
בר חד בעס את שטרך קודם ושלם כדי נגלה ממך מאי תענה
דהאי נכתבו היטאה זה לזה יבקש מאת חברו בר חמשה בעסן
וימסור לו שטרו ויכתב לו היטאה עליו וילך זה לבורן לקוחות
ואם יאמרו לו בר חד בעס את אומי להם מי נא לטרוף בשביל
מעות של חמשה בעס שהלי לשניט מכרה באחריות ואני בא
בהיטאה על כס מסו ואם יאמרו לו הוא קודם ואת בר פל בעס
היית אומי להם אני בא מחמת בעמי מתג
ומכר את שדהו המושעבד לכתובותה דא שונה ששא תחלה
השנה מויתמה כשימותה בעל וכן בעל חוב וכן אשה בעלת
חוב מפר צב המוכר לחברו וכו' תחלה
פירשונה תחלת הכותב צעקט מידה ואמרי בהכותב
דהיכא דקט מיד מנפה שלקדקת קט מיר מקחו צט למאע
צט למגרי ואפי' צחיי הצעל וצבצב צתרא מוקמינן באחת
מאות שלש שדות או ייחד לה צט צט או טבה לך צט
קצתבה או שהכנסתה לו שום משלה כתב לראשו שטר

על שדה אחת ולא חתמה לו לא הודת באותו מכר וכתב שטר אחר
 שש על שדה אחת וחתמה לו אי בדה כתבתה אם אישם בני חורין
 שהרי הראשו ואמר לה הנחתי לך מקום לגבות ממנו ומעל דתת
 לו צמח גזין וכן בעל חוב ושתי לתחות לאוצר טעה בשמון
 מנה ולו שתי שדות ומכר לשנים זו בחמשים וזו בחמשים וכתב
 בעל חוב ללוקח שני די נדברים איני עמך בעל חוב מוציא מיד
 הראשו ואמר איני לומ' הנחתי לך מקום שתגבה ממנו שהרי חוב
 כנגד שתיהם ולקח הראשו מוציא מיד הישני ובעל חוב חוזר
 אף זו מן הראשו ולקח שש מבעל חוב וחוזר חלילה עד שישישו
 פארה ופארה בעלת חוב שהיה לה חוב כתובתה על בעלה ומכר
 שש שדותיו לשנים ואין בשניהם אלא כרי כתובתה וכתבה לשני
 נדברים איני עמך האשה מוציא מהמיד לקח הראשו והוא איש
 והאשה מן הראשו והשני מן האשה ולקח הראשו מיד השני
 וחוזר חלילה הדרג שלך כיו שהיה שווי

אלמנה נזונה

ואין חייבין בקבורתה אם מתה שהרי יורשיה
 כתובתה מיורשיה בעל ועלהם לתורה שהרי בעלה תחת
 חייב בקבורתה עכשיו שזו יורשה היא תקבור עימה יורשה
 יורשי כתובתה גרסו ולא גרסינן ויורשי
 תהוי להו איבה ועל כרחי זעזע אמתה אצל משה ידיה שתקט
 תחת מזונותיהו ליורשים כל מלאכות השעיות בעל אצל
 מוחנתו ואוסה וכו' חוץ ממזונותיהם וכו' שהמלאכות
 חיבה והרגל דבר כדאמר רבנן בהא מקבתא שאני עדה
 אותה לבעלה מה שתפשה תפשה ולא מפקין מיניה ואמר
 היל צמח האשה מצוקתה ולא ממנו לטל הואיל ותפס
 דוקטין שש שלגור ותפשה עמו דכספה ולא היה בו שיגור
 כתובתה לך שגור מילתה דל שגור לקמין לא אמרינן

כסף מאור הכתולות שיש לה עדין עליהם הדיוקא ככולן יהיו לה
מזונות לא אית ככולן ואין לה מזונות ול מאיר פליג עליהם
אמר מכתב בקף שיש לה עדין עליהם הדיוקא ככולן ואין לה
מזונות ועד כאן לא פליג אלא למזונות אצל מאיר דפסקה לענין
לולי שלמי לא מסתני מינה שמ' מיין וכו' התם אמר רב פפא הנה
בעדי מיתה שהוא חייב דלא אמר לא לרידה ולא לבית דין שמ' מיין
משביע עדי קרקע חייב דינא דתפיסה מטלטלי פ' עד היו דע
באשה שמת בעלה והאשה עתה שיעידה כדי שתשול כתובתה
מ' היו דע' וכו' שאיט משד לה מפסידה ממון בבפירתה ואין
אמר לה קוין לבית דין מת בעליך ולא אמר עדות בבית דין היתה
יטלה לילך לבית דין ולומר מת בעלי ולא תהא יעריסה לשום
דלת האשה שאמרה מת בעלי תשא וכו' והיא עתה אומרת
שמע מיין משביע עדי קרקע חייב לשון שאלה הוא שמע
דפסידת ליה לר' פפא שהמשביע עדים של עדות קרקע וספרו
שהידין ופלוני הוא וכו' מיתה עדות קרקע שהכתובה אינה
נבית לא מ' הקרקע ומש' דינא כדכ' פפא הוה חבסא
דבעל מחיים ואם השיד זה עדותו היתה תופסת בכתובתה
עשירה היכולת צדה להמות הולכך אי נמי לא תבעה לא מחילה
הוא עד שלש שנים אצל עשה מודלא תבעתן מאה זמן יעשה
בושה לבוא לבית דין הולכך בשתי שנים לא מחילה היא לא
למפרע אחרת שתי שנים שעברו אידה' נתגט בתוך שתיים
ושלש שנים מזונות וכו' פיר' ר' תם וכו' נראה אחר' כ' שמעון
ראיה משד שלא טמאת דמשמש דמיידי דומיין דלא טמאת
דלא מתי מיידי מזונות הבאות נכסי הבעל דחזקה
והיא המוסיפה מהם ועליה להביא עדים שהודו יתמיים
שלא קיבלה וכו' זמ' שלא תביא עדים לא תגדה בחזקה
קיימי שהרי נשתעבדו בתנאי בית דין נשאת והיא באה

שלשים ששברו עליה להביא ראיה דמשני שאת אי הנכסים
 מהו שתחזור ותגדוק אות הקדקדקות עצמן אימללם דרבי
 שדה יתמים למזונות אלו לכתובה וכן בלה שיהא אחריות הקדקד
 איתמי אחריות הקדקדקות חוזר על היתומים שהרי עליה היה
 מלפא והם יחזרו על היתומים מוכרת והולכת למזונות שיהא
 יותר הקדקדק לזרשים ולא שיעור כתובה וסמך לה ואות
 יהא סמך לה לגבות משום כתובה לא שיהא לא סמך לה
 נהי דאחריות עלם וכו' רעתה נזונתו שהאשה נאמנת לומר
 מת בעל ותנשא וכאם שנאמנת לנשא כך נאמנת לטול כתובה
 שראוי ביצמות מספר כתובה נלמד לבשתנא ו לאחר
 תנעל מה שכתוב כי מתפרשת והולכת וכן כתובה לנשא
 שמה לא גרשה ופירושי לא האמינה אבל מצוט והיכי לה
 צפריה כתובה כימה נפשי אם גרשה הרי נטלת בכתובה
 ואם לאו הרי הוא חייב בגזונותיה ואזקמה שמואל בשם רבי
 בן שמתי התם מקשי מינה לשמואל דאמר אי פוסקין מזונות
 לאשת איש ומתביין שמואל בשם רבי בן שמתי ולא תקשי
 איהי היא דאפסידא אנפשה שאמרה גרשה וגרשה אי למזונות
 וכי תמכין לשמעון שמתגבה כתובה יחד אי הכי נמי דהאי
 דקאמר מתפרשת והולכת אם אינה רוצה לטול כתובה
 שמה לא מת וטחלה לטול לשם מזונות שאם יבוא בעלה תהא
 כל כתובה קיימת מתפרשת עד כדי כתובה טפי לא יהיבין
 כפיור דבשנמה ודכחג פ' ופשוטה מיהא מוכרת והולכת
 עד כדי כתובה וסמוך לה כדי שתגבה כמנהג מה שאמר ר' יצחק
 מיעה וקתא מוכרת והולכת עד כדי כתובה שאין לה לזכות
 מת מכרי כתובה גם ריבית מדתתה וסמוך לה כדי שתגבה
 מן השאר שאין לה למכור במזונות לא אם שתיירו בנכסים כדי
 לפרעם כתובה אבל אם מכרה למזונותיה מכרי כתובה

וכן נראה
 וכן נראה

מכרה וכן שירה בעבדים כדי שתוכנה מוכרה בעל וחייבת להחזיר
הדמים לתקוחות וכן מקנה דשמתא מוכרת לשנים עשר
חדש כדי מזונות שלשה תמכור יחד ולקח לא ימסור לה
המנות לא דמי מזונות שלהם חדש שאם תישא יחזיר
מה שבידו לנורשים זבי ולא מעריכו ליה זוזי כגון שבעה ודע
שהיה חפץ לקנות שדה פלנית או פרמטיא פלנית בארץ משה
ולא מעריכו ליה זוזי שחזרו בהם המוכרים ודברים שצב
איהם דברים מיהו ישדברים דמזליה בטר אומדנא דהוה כגון
דאנן שהדי אפילו בלא גלוי דעתו ממתת שביד מוכר גבולה
ושטר מוכרת בכולה וכיוצא בהן אדעתא למיסק ובעידנא
דזבי לא אמר אדעתא למיסק קאמזבינא דזבי לעבסיה
אדעתא למיסק ופרוש ליה דאדעתא דחכי עבדי ולא איתער
ליה לא היה יכול לדור או מחמת חוסר מזונות או לא מדארה
והא לא איתער ליה והוה ליה כמא דלא מיני למיסק והדרי
זביט אי צבי סליק ובידיה תליא מילתא ולא בעל זביט
או צבי לא סליק בתמיה מי אשבו דאיתער אונטא באלוחא
שמי שחזק ססטים בדרכי ללי שמי קמא לא הדרי זביט דחכי
קאמ אי צבי מטרח ולא הדורי בתל שיירתא הוה סליק ללי
צערך אמתוהי קא מתבמה ומשמש שלא היה שום שינוי
היה לו צד עיכוב הדדי זביט מתג
האירוסין שאין לה מזונות מוכרת לכתובה בימי השואה
שהיא מוכרת למזונות מוכרת לא בצית דין ר' שמשון אב
מ' השואה שהיא מוכרת למזונות מוכרת שלא בצית דין
שאי אפשר לה להיות יושבת ומתעשר עד שיזדקקו לה בית
אבליה האירוסין שאין מכירתה לא לכתובה לא תמכור לא
בצית דין אבליה צריכה צית דין הדיוטות
לכחש ואי מכרה שלא בצית דין אפי' הדיוטות מוכרה בעל דין

למזמורת ב' לכתובה לא מאי טעמא לא אטרחיה רבנן
לבי דינא ככל שאר מוסיאי שטר חוב משום חית' שיהו בעליהן
לח' בעיניהם ולא ימנעו הנשים מלינשא לאנשים גרושה למא
משום חית' גרושה נמי בעיא הא תקנתא דמשום חית' שהר'
תקנת ככל היא ולא מאהבתה איש הולכך מה לי אהובה מה לי
שנאה ולמא דאמ' משום כזוי אשתן הא לאו אשתה היא ולמ'
תמכור אלא בבית די' פיל' אחר בשלמי מ' השוא' משום
פ' די' הוא שתמכור שלא בבית די' מפני דיוח היתומים שמפסדת
מזמורת ב' והוי הפירוש אף לכתובת אשה משום כשום יתומים
שמוכדי' שלא תהפדזה לכתובה משום דיוח מזוני לא למנה
מ' האידוס' מפני מה תמכור שלא בבית די' ודב' שלמה לא פיר'
כך' מנורשת ואינה מנורשת כמ' זרק לה גיטה ספק קדושה
ספק קדושה ברשות הרבים והי' מי' לה' בעלה משום שכתובת
היא בשביל מלנשא אבל לאחר מיתת בעלה לא דלמא גרושה'
הוא ואי' לה מזמורת דמספיקא לא מפני' נ' ממונא' מיתה'
לא תמכור אחר שאר לא בבית די' ו' שמעו קאמ' לה דאמ' אין
מוכרת שלא בבית די' לא למזמורת וזו מכיו' שכתובת מקדשה
אי' לה מזמורת והכי מוקי' לה דאמ' כל שמנ' וחכמ' אומ' לית
היא לכתובה אפי' לפדקים ואעפ' מוכרת למזמורת שלא בבית די'
וכתבת בשטר המכירה למזמורת מבררת משום עתה טובה אמרי'
לעיל בגמ' דלא לקדו לה דעברתה' היראה אותה מוכרת
כל קרקעות שלה וסבור שמוכרתה למזמורת איכא קליה
שם דעברתה וסוב' אי' אדם נשאה' וגרושה לא תמכור דעברתה
לא בבית די' למא דאמ' טעמ' משום דאי' אדם דית' אתהבזה
אשתו בבית די' הא לא איספת לה ודברי הכל הוא ולגמ' דמוקי'
טעמ' משום חית' הא' שמנ' היא' גמ' מית' מני'
תנ' קמ' דמית' מכרה כתובתה טלה' אי' לה מזמורת דבדי' ר' מאיר

בית' ד

אכל מכה מקטרת יש לה מזונות לא המכור אתה שאל
בבית דין לפי שאלה מזונות לא אמרו מקטרת כח מזה
שיש לה עדין עליון הרי הוא בטל ויהיו לה מזונות עדין
שבעה פיר הדב ליעקב שמואל ורצתם שבעה שאלה
בעבים ולחכי בעי תבעי כך הכרזה דשבעה זו דמי
הכרזה לא מיבעיא לי דודאי לא עיניה ששמה לעיניה
לקחה סדה היתומים לעיניה כשמתכוננתה לא עשתה
ולא כלום ואם דיט היתומים להגדלה מעות לאחר זמן קורין
וטל נא אותה כח שם לך ממי קבלת מכירה זו לא מציתין
ולא מיתומים לפיכך לא יצא הקרקע מרשות היתומים אבל
היכא דשמת לאחרים נפק מרשות הורשים שהרי נתנו לה
חכמל רשות למכור כיסתא מכסותא ליט' אחרי כיסתא שצי
למכור מתנתא שזה מאתם בגנה נתקבלה
שעברה דאמרי לה את אפסדת מכרה בטל שאלתו דיער
אין לה רשות למכור נמיטא כל המכר טעות שהרי בבית א
היה לשלם מכרה קנים והיא תחזיר את הדינ ליושבי המה
הפסידת לא אמר יש בשדה האונאה בית זריעת ט' קבלה
בית חצי קב שזהו שיעור גנה וכדבריל עקיבה בית רובע
שכן שמשט ממנו במקום אחר שזהו שיעור גנה
גמ' פא שעה לי בגשעת לימדולי הכל לבשל המעות
האלוף שלוח לשוק לפחורה ולקח בזול הכל לבשל המעות לא
מית למימד אנא מרווחי דתשא דאיכא פלוגתא דתשא
מילתא ומסקין שמשני דבדבר שאלו קיטבה אית ליה לה
יוסי הכל לבשל המעות וסתם ל' ד' במתא דהכא כל יוס' משה
נמי דבר שאלו קיטבה הוא דכל קרקע נמכר במומד זה
בפחחוקה ביוקר' הוסיפו לו אחת יתרה בתוספתא דמסכ
דמא' שיש לו קיטבה כח קיטנות העיכר בחנות שידוד

מלא כלי צדקוטה אם הוסיפו אחת יתירה חולקין דמיתה הוא י
לוי ללשון נחמה ויש לומר לבעל מעור נחמה דבר שאין לו קצת
כגון חלוק וטלית וירדק הנזכרים באומר פעמים מוותרין לזכור
בזול פעמים בעצמם הכל לבעל המעור שאין כח מתנה לרא
מכר אם רכסא הולכך וכו' בגמ' פריך מאי קמל ומתניין
שיטא דשניי שיטא הוא אם ליה זילצין ליתבא אם
לן לשלחו מכוך לן משדות בית חסן טור ולתבא מיהא קני
לוקח ואם בא בעל הבית לחזור איט חוזר דודאי מוסיק על
דבריו הוי ולתבא מיהא קני פשיטא אם לחד קפידא ומכר
לשטם מכירתו בטלה אם סתמא מכוך לן מאי וכו' זה פיר' ל
חז' והוא לשון הרב פאסי ז"ל ודב' שלמה היה גורם כך פשיטא
אם לחד ולא שטם קפידא אם סתמא מאי וכו' וכך הפיר' פשיטא
אם לשלחו מכוך לן טתכור מאדות לאחד ולא לשטם הא קמא
גיה ולא לשטם ואפי' אם תמא לומר זצ"ל לי טורא וזצ"ל ליתבא
מכרו קיים הכא בטיל דגלי דערה דקפיד באפשי שטרי
אם לאחד סתמא ולא פירש ולא לשטם מי הוי גלוי דעתא
לאחד ואפי' לשטם דלאו אורחיה דאיש דקפדי והאי נמי לא
קפידא א"א מורחא לא שטמא הכי ואי הוה קפד הוה מפרש ליה
ולא לשטם ואע"ג דענה שלח ומכר בזול נמי נמי דמקח קיים
והא מדהא דא"א אונאה למקדשות לא מצי פריך דהוה מקמי
לה בבעל הבית אכל בשלח מצי אם ליה לתקוני שדרתך ולא
לעונות ולכפי פריך מרבחא גופיה דאם הכי צהמקבל גבי
דינא דבר מיתרא דמיו לשלח ומשני שגם לשם חשיב בעל
הבית כפי' דלפשיה קא זצ"ל הוי ול יוס' צ' יהני פי' וטעם
דלא אקשינן עליה ממנה ותנא וס' דברים שאין להם אונאה וכו'
דמיתה יש לומר כאשר אם לי יוח' אונאה אין להם ציטול מקח
יש להם ומדברי דבנחמ' נשכח שאפי' ציטול מקח אין להם

מתה
 איגרת בקורות הכרזה ולשון בקורות
 שמכרתי אותה בט אדם על ידי ההכרזה
 שליח כגא שליח שטעה כגא דיני ליה כגא דייני ליה
 ובטעות כל דהוא בטל כדעת שזה מטה ודינר כגא מוכר כגא
 או כדיינים הוא נעדר דטעי כשחתי שליח כדיינים טע מפ כגא
 מה דייני לא לדידהו אף שליח נמי לא לדידיה לאפוקי שמה
 דלדידה פיל לא לדידהו לא לטורך עמ סברו שליח כגא
 מפ כגא טעמ מה שמה יחידה אף שליח יחיד לאפוקי בת"ן
 דדיים טעמו וכו' דיי' להם כל אפטרופוס לתיקשלו אי לא
 טעמו מאי יכול למחות למחוחות כדוחות טובו לטול
 חלקי במזרח שיש לא יצלה שדה שפלה לי מבית אבי אמי
 אחריותא איתמי אם נמצאת השדה גזולה או כשעברת
 וטרפה מן הלוקח בחובו חוזר הלוקח על היתומים שהא שמה
 שליח של יתומים הותי וכ' כ' דינא דצב' שדה יתומים למזון
 האשה והבנות אחריותא איתמי כגא פריך פשיטא
 שמה לי איתריכא ליה כי איתריכא ליה בית דיי' מהו
 כל דצב' מב' דינא אדעתא למיפק ליה קלא הא קא משמ' לן
 פי' לפי שה מוכרי' בהכרזה ובטוח הלוקח שאילו היו עליה
 עסקי' היו יוצאי' ומערערי' הולכך שמה באחריות הוא
 לוקח קמל נעשו סגמיה האודאי טעו כדבר השם
 שום ההקדש גזבר המוכר קדקע שלהקדש' נאשים ופ' מוטע
 ימי ההכרזה איגרת בקורות שטרה ההכרזה שטעב כגא
 דיי' הכרזת על שדה פלגית וכך וכך דמים הביאה כדברי' ש"ס
 מכריזי' עליה לנכר מפ' להו' בשעה שאי' מכריזי' עליה
 כדמפל' שיש שעה שיש פשו' להמת' מט' ימי ההכרזה
 שגא יטע' כשנאספים לדאותם ללקחם לאכדג' פרוש
 למזל כסף מלוא לית יתומים משום דקרי' להו' וכו' נמי וחסד

שא

היא להם כשקוט, נכסים שבת ידי, מוכדי, לפי שמחמת דוחק שהטעה
לוחץ את היתומים או הלזה לזקנה, העקוחות בזול (מכרז, ארתן)
וקור, לה, אופלי שדות הכרזה פא יאמרו לצני המכרז, ארתן
אוכלי, שבר הכרזה. לאתר. סמוך למיתאציהם כדי שלא יקפו
דמקרב שוקא. ומאד שוקא. אימא טעם הקדוש להחמיץ
זוזי חריפי. ממהר לבא לפי שהכל עדיכ, לךך ומציא, מכות
ואי, מקיפי, להם בא שדמי. לסיכרא מקום מהו לממנו, שיש
לחוש שלא תאבד הפיטה: ואם היתומים ביד ידי, היוודי, לנכסי
יתומים למכר, ולחצות, לבעל חוב שמי, את הקדש, למכר, יזי
ליום כל הדוטה ליתחבא ויקח. ואם ההקדש גזר
קדש הקדש כמי, המקדש שדה מקנה שפדה בשני: ידיטה
הנחה ידור ממנה הנחה שלא יחזירנה לעולם שמה משום
מגדש לה שתגבה כתובתה מי, ההקדש ויחזירנה: יקטע
פיירו לה עולי ראן שטיפה היא: דנדבר בעל הבית בא ורתא
דאמי לחן בעפרא. ושייטתו אסיפה היא: יפה קדש
הבואה: ובכך היא אומא. כך וכך שמאזה ביד ידי, עלמות ליתן וכן
לאשה וכן וצבא בעי למה לי לאכדוזי עלמות ליתן וכן
וכהדר דאיכא דעחא ליה וט: עליד עליד פורתא פורתא
ואיכא לזקח דעחא ליה לפיכך חוב דמיקל בזוזי שטטל זוזים
חסילים ומכורים שאי דרך סוחרים מקפיד: בא להכריז
ליום צי יתומים צי הקדש ואם בא להכריז שט וחמישי שה
הדי, הוי שום ששים יום וימי הכרזה יא תא וחאצב משט בשבת
ח שבועות הדי נן ויהיו בה יז שט וחמישי הוסף עליה עוד
ארבעה ימים שט שלשי רביעי חמישי בשבת הדי ששים ואם
משהתחיל הכרז ויש בה יח ימי הכרזה מיכא אמר רב האי
גאון שאסור להכריז בשבת אפי' על נכסי יתומים ועל נכסי
הקדש משום מממא הפך ודבר דבר מדלא הוי יומי הכרזה

מורה שהודה אביהו יתמים בשעת מיתתו שערך חייב כל דמי
משום מנה לא פרעתיך דיתמי לאו בני מעבד מנה נהו ומא
דאמי משום ערדי טון דמנה לכתא לגימי ערדי אתפסוק דשמתה
בית די לא ביהם על שאיט פורע לזה חסד ומית בשמתה דהשתא
לכתא לגימיש אערדי ולא היה פורעו אל בבית די כדו שיתרו
נדוניו שלחן מיתם דשמתה ומית בשמתה מתקמי כל הני
מתשאווא דלשיל דאמי נזקקי והילכך הונא דהיכא דלא שמתה
חייב לנדיי דבא אמי דאי נזקקי לעבם יתמים משום
דמא שודר היה לא שיה על השטר הזה שפרעו היתמים ואל
היכ הוה הערבת שטבתה שלא נסעו כגון ששלח לה בעל
גבא ממדינת הים לא שטי דבית די יורדי לעבם אדם שלא נסעו
לא כדכתיב משה משום חיה אבל בעל חוב ימנע עד שיהזור
ואם אמי איהם רגו נזקקי שדה זו ומנה זו נזקקי אם אמי
שדה זו לפל בחובו מנה זו נזקקי לית לו ואי עדיך להעתיק
ליתמים על כך שדה סתם ומנה סתם נזקקי ומעמיד אפטרופוס
לבוד להם הלקיפה ולהוצאת את זה מהזיבורית אבל נמצא
היתמים שדה אחת שלא היתה שלם ביהם לא מזה להוציא
מידם ואי עדיך אפטרופוס בכולהו נזקקי ומעמיד אפטרופוס
אפי' באומי שדה זו ומנה זו לבד מעמיצאת שדה שאינה של
עדיך אפטרופוס לא מיד מוניא איתה מדיהם דאחזקי שדה
המשידי על הגזילה בשקדי לא מחזקינן מתע השנה
המכאנת יתמיה קטנה שהאיתנה יתמה מן אחיה ומיאנה
שעות לעדיות שהמדברי קופרים המפורשות ביצבורת דפ
אי להם שטבה ממאנת משום דמעמה יתמה שעה קטנה
דכחזק מרמדינ ביצבורת דפרק יש מותרות מפי שהיא
למאה שאינה מפורדת כלום בטמאין שאינה נפלת בה וליה
בשרי אי לית משום דמקח טעות היא ולא פירות שאינה יכולה

להוציא ממנו פירות שאכל כחמור בגב אי נמי דף פירות והוא
 פקדונה שתקנו חכמי תחת פירות גבם מלוג שהוא אוכל אי לה
 ואם שבית אינו חייב לפדותה דתנאי כתובה ופיו דאי
 לה כתובה אי לה תנאי כתובה וכן מוזגת נמי תנאי כתובה טעם
 ולקמן כפל בתנאי אמרין כי יחד אמרו ממאנת אי להמאנת וכן
 בגמ' ולא כלאו ומפ' בגמ' אלמנה לכהן גדול יש לה כתובה מפרט
 שהיא פסולה וזוהי פסול עלידי עשוקא אינו לפיכך אינה מדרג עליו
 אלא הוא מדרג לה ומשלה ליגא לו לפיכך קנסו אותה לית לה כתובה
 גמ' אבל תוספת יש לה דמיתה בעלם יהיה לה
 בחיבת ביאה נשים שאמרו חכמי לשו' אי להם כתובה אבל יש לה
 תוספת ונשים שאמ' בהם חכמי לשו' יוצאות שלא בכתובה
 גבוי הפקדו שומה עובדת על דת בפרק המדיר והפדותה
 עליה נדרים או מומין והמקללתי ולידי נפשו כשם שד' ז' עשה
 רב תנאי קטנה היומאה בגמ' אי לה כתובה קסבר אי' לשוא קטנה
 לא כמסתבר בעלמ' וכל שכן ממאנת שיומאה מנעמה לא פסלה
 מהאחים שמונתה לקרוביו פאטסה וכמפורתה דתנאי עשה
 אנותאבין ומפוטרת אביו וכן ולא פסלה מהכחונה כשם
 שאי' אילו גרונ' לא עקירת נשואי הראשונים דאמרה אי
 אפשי בקדושי אמי ממאנת אינה עריכה להמית' חדשים
 לאחר מאונה דעקדתהו לשואי ואינה בכלל שאר התקנות
 חכמי לכל השאמות שריכות להמית אחר יצאת מבעלה
 שלשה חדשים יומאה בגמ' עריכה להמית ואמ' דלכימ לסתקי
 קטנה בגמ' בדרת לא חילקו חכמי בתקנת בנשא ונת גבם מלוג
 שהכחונה לו ולא שמאום בכתובה והקד' לאשה ופירות לבעל גמ'
 ימ' בדרת השאמים בכתובה ודא טוע' מהשכלת לה והוא מקבץ
 עליו אחירות להחזיק לה כשתנא ממנו ימ' בדרת ימ' שהותקנה
 ומתקנים לה בדרת לפי שקיבל עליו אחירות וקנסו דבן וכן כלל

מדינא אפכא מיכש ליה לא חכמ היפכו את הדבר לעקור מהן
תורת שמואל קנסו אותו במה שהיה ראוי לו מיתה ולא אות לבס
מה בדקל שהוסיף בשורת ולוידה בידהו וקנסו אותה במה שהיתה
ראויה לעבדות משלן ומאי טעו כונה מאתם ומוזנת ובלא את לבס
מלוג שהוסיף שלא בשורת אידי ואידי שקבלו לון שמי לא לקנסה
ואי דלתהו קיימי בידם מלוג כי דנא בדקל לתלה שיכול
לגמ של הוסיף שהרי בשורת בידו נשמתה וכשמוסיף
מה שקבלתו עלי בבת בטה ובבסי מלוג נמי מעל שלא בשורת
הוסיף מיהו יכול ללך מי לא להחזירם עד שאגדעה שמי
צהי ואידיעה אי דאיתנהו אידי ואידי שקבלו שהרי הוסיף
מדת דבר שותה קיימי ושל לא בשורת הוסיף מיתלה דלון
בשורתה קיימי שלא בשורתה שהוא קבל עליו אחידות וכל שות
הוסיף לתלה יאשה ואיה אשה סעמים היא כח את פס
איה כח את כשה כידוע שהודיעו שהיא למעה ונמיתה
כי קתה לה לאמה וקמא ויש לה כח אפילו גמ דאילו קתה
לאחר שהילך גמ לויתן פירש הכיר בה יש כח בה שאה לאמה
איה וקמא איה אלמה נמי שהכיר בה ונשמה לשם אלמה
יש לה כח בה ויש לה פירות שאעפ שאכל את הפירות ש
שלא ברי אכל שלא היו בה שמואל מילס ושל דאמר
כשה מה שמכל אכל ומה שהוסיף הוסיף הכב קנסיה ליה
דמשלם אפיה מה שמכל מפני שהוא מרגילה הט מיני לאהר
אם מיתולא גרשה יש לה מזונות כל ימי למיתה כשאר אמות
דמוזוט תבאי כח בה והכח לכח למיני דילמל עכב לביה
פסולה חלה וולדה פסול הלל שהוא טעור ומיתה נשמה לו
(קנסוהו) וכל מקום שהוא טעור והיא פסולה שנפסלה עליו קנסו
בבת בטה דהאי קנסו אותו דכח לשטה כדי שלא תתעבד
הוא דכח דלא תהוי לה כח בה מיניה שבקא ליה ונפקא אכל קנס

לא עריך דמיילא אפוקא ליה דכין דנפסלה עלידו נא קטטה ביניהן
 זו היא מרבה לה אצמנה לכה גדול גרושה וחלויה לכה הדיוט הוא
 הוא ממשיכה ומסיתה לנשא מאינו נפסל בביאתה אצל האפסלת
 בבשאתו וזו שנה כיון דלאו איהו מיפסלא ולא זדשה היא מרעלת
 דאשה רוצה לנשא יותר מן האיש ולא פירות שאכל בעלה מנכסי
 מלוה ולא אמרי כיון דאין לה כתובה ממנו אשתבה דלאו אשת
 וליהדר פירי דאכל מינה ולא מזונות אם הלך למדינת הים קודם
 שגרשה אין ביתדי פוסקי לה מזונות מנכסין ולא בלוות ^{הבעל}
 משלם מה שבעה מנכסיה בן מנכסי מלוה בן מנכסי אשת ^{הבעל}
 אא מאי דאיתה קנים שקלא ליה ונפקא בשני עדים בשעדיה
 שיוותיה איחזא תיקונה איחזא ובעה מימזרי הולכך
 אמרינן ליה הוי יודע מהמגרש את אשתו משום וסת לאחזיר
 ואפילו היא חוזרת וקובעת וט לא מצי למימר אילו היית יודע
 שכן וכו' שהרי התרו בו ונמר ברשע וגרשה והכי אמרינן ^{גבי}
 מושא אשתו משום נזר מן משום שם רע במסכת גטין

הדרן עלך למנה נזונת

הנשוא את האשה

איהאזן את בתה

שהיתה לה מאיש אחר

חייב לזונה חמש שנים מוקי לה ריש לקיש בגמ' בשערי פסקתא
 כגון בשעה שפוסקין החתן והכלה ונאמין שזניהן ואע"פ דליכא
 קניין לא יבדילים ומשמשין כירב גדל ודלא במעי קטי והויא הדין
 או אבי אהם עדי וכל שכן איקע מיניה ולל יוחנן באמיה ^{הבעל}
 סגא נישאת האם לאחר שגרשה הראשון כשהבוא אצלו
 כלום אם היית מקיים את אמה הייתי זנה בעתהם טזונות
 מנכסים בעהדיהן ולא ממנו שבעדים דתמן איצמיתא ^{הבעל}
 שדור ונשבה קרקעות ולמזון האשה והכתות מנכסים מאן עדין
 והיא טזונת אותה הבת שהוא כבעלת הונא שיש לה עליה שטר

מזוהת ונגז' מוקדלה בשעת מידו הוא שקורא אותה בעלת חוב
קט' לכתבה עומד' ומה מנבס' משועבדים אבל אם לא קט' מידו
דברים הללו לא יכתבו ואי' גובה לא מנבס' בני חורין כלומר
שאת עמי ולא אם אמות או תמות או אע"פ

ג אי דאמ' להו לשומעין אתם עדו שאני מודה
ל' מאי טעמ' דדיש לקיש דפטור הא את' תג' כנהדרין עד ש' אמרו
כפני הודה ל' למא' הודה בפני עדים חייב' ואי' דלא אמ' להו לשומעין
אתם עד' מאי טעמ' דל' יוחנ' הא קומ' ל' התם כנהדרין ית' ש' אמר
אתם עד' הכי גרס' לעולם דלא אמ' להו אתם עד' והכא כפני
שקט' כשטרא שמסר ל' שטר כפניו וכתוב בו חייב אני מנה
שכתב ידו והוא זהא דתג' הוסיף עליו כתב ידו שהוא חייב ל' גובה
מנבס' בני חורין ל' שחתם בו אני פלני לית' מנה מפלני כדמוח
בפרק ה' שה' שנתא' למנה דאמ' אצ"י לכתוב חתימות יד' חספא
וכ' אבל אמעלתא לא מאי טעמ' דילמ' משכח ל' אינש דלא
מעלי וכתב מעי' ליה מאי דצעי' ותג' הוסיף עליו כתב ידו וכו'
אלא כחתימות יד' מיידי אבל הכא הכי כתב ליה חייב אני מנה
ולא חתם בו ואית' דגס' והכא כמאי עסיקין דאמ' ליה חייב אני
ל' מנה כשטר כלומ' חייב אני מנה וכתוב בו שטר על' אלמא
מילתא דשטרא' כה שטר חזקה הוא וצ"ע איט' פדיו מפ' גמ'
דבר תורה כג' פדיו' כשית' ומה טעם אמרו אין כג' פדיו' מפ' כג'
גמ' גזירה שמי' אמרו פדיו' בשטרות פ' שמי' אמרו פדיו' את
הבכור בשטר חוב שיש לו על אחר ומסרו לכה כפדיו' דאית'
למי' מה ל' האי שטרא' מה ל' האי שטרא' ואנ' תג' כמסקת
בכורות א' פדיו' לא בעבדים ולא בשטרות ולא בקרקעות ולפ' ל'
להוהם מקראי' צפדי' ש' בכור לנחלה לאחר חיתום שטרות
תחת חתימתו עדים כעב פלני ערב והוא מודה בדבר' אצ"ע
מנבס' בני חורין והמלו' מ' ערב ולא מנבס' משועבדים

כיון דלאחר קיטום השטר הוא הויא לה מלוה עלפס דקא מאטי
ליריה דכסף קידושיה לאביה אבי הבן אבי החתן ניתט לכתב
עתה חכמי בתינו לדבר אם באו להחיתם עדים בדברים הללו שה
בליקטן לא ניתט לכתב דלא ליטרוך ממשעבדי וכו' דליקא
קטן לא משעבדי נכסי וכו' פ' ל' יתקני אתי שהיא כבעלת הוב
ואי לאו דנקיטא שטרפא מיטרפא ממשעבדי בשקט מידו שזון
בת אשתו ודכותה גבי בנותיו בשקט מידו ואע"ג דהוי בשעת קט
והיכי דאמי כג' דגירשה ואהדרה אפי' הכי לא מהט להו קניין
דאיהו דלא איתת בתנאי ביתדי מהט להקטני בעת דאיתתהו
בתנאי ביתדי לא מהט להו קטני דכיון דבתנאי ביתדי איתתהו
אימור ירדו אתפשיטו ולהכי לא טרפי ממשעבדי זאת אמרת
הבית מאל האם דקתני למקום שהייא ממה ולמקתני למקום
שהיא דהיט בית אחיה למדנו שכן טוב שתגדל הבת מאל ממה
וצת המזונות מהאחים זע אורתה בבית ממה ואן טפי אורתה
לדור אצלם לא שנא גדולה ולא שנא קטנה ולא תימא דמיני
בקטנה וטעמי משום מעשה שהיה דנקמין איהר גוה בשביל
לירש עישור נכסים שלה אבל גדולה דלא חישינן ליריחה שמי
לך דתשב מאל האחים דאם כשיש חלוק בין גדולה לקטנה לתני
מולך לה מזונותיה למקום שהייא דמשמע לגדולה במקום
שהייא ולקטנה במקום שהייא מאי למקום שהיא אמה לתני
מילתא פסיקתא שמימינן כלבת ביתא האם והבן אצל אמו אם
דעת המגורשת שיהיה בנה אצל אבי מפדיושי אורתה ממנה
עד שיהיה בן שש שנים גמורות לא כוסף ארתמיו וטתן לו
מזונות והוא אצל אמו ואחר שש שנים ישלח אצל אביו וטתן לו
מאל מתן לו מזונות ואם הוא אצל אמו איט טתן לו כלום כן
פיר' רב מיש' זל' דאודר ליה דחיא לחבריה לטחיה לא התנה
אוכר לטתמעות למשכיר אלא שיטחו לו למזונות ביתו אחד

זנה ואחד טותף לה דמי מזנות ולא אמרנו שיהם יתנו לה מזנות
ואם לא פסק עמה דמים מתה לה אלא מזנות חייבה לית דמיה
בשיש לה מזנות ממקום אחד הכא נמי אעפ שאפסק עקבו
אלא טהיבא עבשו שאיט עדיך ית דמי טהיבא עדיך צאות שקחת
טהיבא ואוריב למזנותך צאות שאיט ^א ולא אמר דליא יהיב
דמי אלא דלית ליה טהיבא לחיבא שאיט שוכר מוציא לטחון
בשכר כל שעה לפיכך אומ' לו אני יושב בגל אטחון לך ולא את
דמים אצל כל זמן שמוציא לטחון טוחן בשכר ואת לזה דמים
מידת קדוש זה ענה לא חסר לא היו עושי טובה מתע
אי אפשי לזוז מבית בעלי לצאת מבית בעלי ^ג עתה
ולא בצדקת בית עד כש עדיך כדאמרנו צום שצת צקתא צ
גם היה מדור שלו עד לא קבל עליו להוציא את בגיו וזהו שיבה
דנכסים מוטעים שהבטת מזנות בה כדת הצטרף צו
והבנים ישאלו של הסתרים וקדמו קודם שיבואו לצית דמיה
שיפוצא ממי ל' ח' צל כלום עדי לא נפל אל נדרוש עוה' אומ'
אשפצא עלתה דתקו ולא תשפץ צדקת הבית צדק בני אדם
שעזדי זה את זה ומה שברך ומזל לא דרבים עדיך ונתנו לה
לפי מה שנתנו בטח צדקת הבית ציני חתה ל' ח' אסיק אומ'
הנחו לו לפום צדקת הבית הדי' עמה פ' צדקת הבית כן האדמוני
עד לאחר נל למאה כל כי האי גוה אי טתנ' לה אצל כן פת
וכיניא בה ונתנ' לה ואפילו היא צדקת אציה מתע
כל זמן שהיא צדקת אציה והודשים זמה שם גובה כתובתה
בשתי עה בשתעשה טובה מנכסי היתומים טתנת לה ^ה
לשכנה וחכמ' אומ' לא הוצרכו לעט הטובה שתעשה ולא
אפסדוה דנ' כתובה ושהוצרכו ששדים וחמש לעט מחילה
הוצרכו דהאילו ואתקו ולא תבעה כל השנים הללו מחילה וילך
כל זמן שהיא צדקת בעלה אי שתקנה מחילה מפי שמכד' ואתה

קכ
ע

היא בושם למחות על כותנה אבל בצית אציה משחתה כה שטה
מהלה מטה יורשיה מזכירי כותנה כו כלום עיני למחות
על כותנה בדרך כה שנים כל מדות חכמים העמידה יתר
ולא תמוש קורטוב אחד מן שמונה בשמינית הלוג הכי מפל
בפר המוכר את הספית בשטר כותנה יוצא מתחת ידה ואפילו
הכי מחלה או דוקא בשאי שטר כותנה יוצא מתחת ידה והלכה
כדברי מי כדברי ר' מאיר או כדברי חכמי לא שט דבבית ענה
גובה כותנה לעולם לא מטה מאותם אבל תוספת אי לה לא
גבה שנה מחלה אפילו תוספת יש לה דתנאי כותנה ככותנה
דאמי ול שפיל לא שט דכה שנים מחלה לא מטה מאותם אהם
שם כותנה אבל תוספת יש לה גרסי דמיתה היא ולא כותנה תנאי
כותנה תוספת איתת אחזה הואי ומית כלל בנים ויגשול חייא
אחיו לא כותנה ולא מזומת דלמטה בבית אציה אינה גובה
לא עד כה שנים כרבנן אמטאי לה מזומתה מיום ליום ^{הא}
נמי מחמת כיסופא מחמת הכבוד הזה שעשיתה לה
אדרכתא פסק דין לגבות נכסיו אבל אשר תמושא אמדא לה
לרבא ליה דרפירי דארשא דשטור כותנה דאכל מיומא
דאיכתיבא לי אדרכתא עליהו שמאורת היום הם ברשותי
דהכי אמ רבה דפיק המפקיד גבי שומת בית דין לוקח מאימת
אכילפירי אמ רבה מכי מטיא אדרכתא לדיה אציי אמ
מוטח תמוה רבא אמ מכי שלמי יומי אכרזתא אחו לי
אכרזתיך לפי דבריה משיב לה רבא דאיהו סבירא ליה דלמי
אכלה לא לכתר דשלימו יומי אכרזתא פל המפקיד וא לעדום
בבא רבא משום והאמר הוא דאמ אחריות טעות סופה ^{הא}
רבא בפר קמ' צבא מיעבא אשתמוד ענא הכרז ^{הא}
הללן שכתב אדרכתא זו עליהם שלמתהין ששעבוד כותנה
שלזן עליהם לא שפיר כתיבא שכתבה על כל נכסין שלזד

וטדות של אינן משועבדות לבתותיך אלא אותן שייך
 והוא מר הוא דאמי עמרק שנים אוחזי אחריות טעותסופר
 שטר שאין בו אחריות אבה מנכסים משועבדים שלא הלה
 זה מעות אלא באחריות שעבוד עבסיו והסופר טעה. וכן
 נמי בית דין יטה לסופר לכתוב אדרכתא הוהא והוא טעה ולא
 כתב אשתאוד שנה והכל יודעים שלא נכתבה אלא עלמס
 בהא דנה בר שטר שטה לכתוב לין אדרכתא נמי טעה וסבור
 שתגבה מעבדים שלו ואזלא ומשכחא להו לאדה ששמו לה
 דין ודבעה מיכספי שלא ישכחם היודע שהיא בטוחה
 ויקח את שלו מידה ויאמר לה טל שלי המועבדים לך
 לאפוקי לעז על בית דין שלא ייט בתקנתה שלזו

שני דיני גירות

הדין עלך הנושא אתהאשה
 מפל בגמ' שהיו גזירי גזירות על
 הגזירות כדעתא קטמיה נביעה פי' גבי בהמה שנבשה
 הגזירות והזיקה קטמיה נביעה כמה שמיא אותה שתי כסף
 מעות כסף. ה' אומ' שני דברים שלא היו חכמי מודים לה
 תשבע כסוף כשיש מעו' בן שמית ותבוא לגבות כתובה
 שלא שיכבה בידה משלבעלה כלום. ולא תשבע בתחלה
 גבוי מזונות נמי מ'פוסקין מזונות
 די' גזירי' לבעי מי שהלך למדי' הים ופוסקין מזונות לאשתו
 בגמ' מפ' כשיש מעו' בן שמית כול' עלמי' לאפליג' דפוסקין לאמי
 נחוש' לה אי' לתרדי' הרי' סופה לגבות כתובה ותשבע שלא
 שיכבה כלום ואי' לשמא אמ' לה נמי מעשה ידיך במזונותיך
 ותכילה עליה משמית איתה משועבדת לו למעשה ידיה ואם
 תאמ' הרי' היא משועבדת ליתומים ואף הם יאמרו לה כן
 אף הוא לא היה יכול לומר לה אלא אם כן הוא מתענה כי פליג'
 שלא שמו' בן שמית רב אמ' פוסקין ודא משעבד לה ואמרו' לה

אמאי פוסקין דילמי עררי ארפסה מי שהלך למדינתים וכו'
עד כאן לא פליגי לא לשטן שבושה אבל למזוזי יהיב לה בגמי
מקשי מינה על שמואל ויריך כש שמעו בו שמות ואם בא
בעל ואם פסקתו לה מזוזות ארפסה עררי ואמאי ובשבושה
שנשבע שבושת היסת ומה זרתמה שנתנו לה בית דין רעיה
נזונת וכו' שהאשה נאמנת לומר מת בעלי ותלש ופסק
לשטן כך נאמנת לטול כתובה טראמדי כי במזוזות פסק
עלמך לבשתהו לאחר תטלי מה שכתוב ליכיי מתפרקת
וכן כתובה לא גביא שמה לא גירשה והגירושין לא האמינה
אבל מזוזי יהיב לה פירשן כתובתה ממה נפשך אם גירשה
הרי נשלת בכתובה ואם לאו הרי הוא חייב במזוזותיה
ואם לאו דאוקמה שמואל וכו' דמאשמעיה לא שמעו בו שמות
נותר לה כלום אמאי פוסקין גזירות לא שתיאיש ההוא ישיא
בעלה הוא דהא פסקין הלכה פוסקין מזוזות לא שתיאיש
מתו ופירש את אשתו שלא ברשות בית
ולא ברשות בעל הן שוכן סיבד את מעותו דאמאי לה בעל
לא אמאי לך הלוי ואני אפרש אבל אם הלוא אותה אסד
משותף למזוזותיה על מנת שתשלם לו תובעה והיא תובעת
הבעל וישלם טראמדין בגמי במאנת ולתתה ואכלה לעמה
ומיאנה טעמי דמיאנה הא לא מיאנה משלם
גמי אלמנה לבה גדול וכו' והרם פשיט דלית לה
דלמא תתעביב ותתיב גבה שוקל לא את שכלל שוקל לו
בשביב שוקל שהוא חייב בכל שעה לקדמתה היצור ופירש
את חובו אם חייב ממנו לעשה מותר לזה שיפרעו בשביל
ומחזיק לו אבירות אם ראה חמורו כן עשה מותר לה שיפרעו
שטטן שוכר על טורה השבתה ופול הנאת שוכר לקדש
שהרי שניה מוודי הנאה זה מזה בשלם שוקל לו שוקל

בשלמ' קאן עביר ואינן מהנה לזה שאם לא שקלעו לא המסיד
שום לא חלק נקדמות דתת' תורמין אתה לשרה בשלמה קנסות
עלה אבד' אף על ששלח שקלן ואבד' ועלה אבד' שעדי' לא
כאן ועל השתיד לנצבות ואפי' לא נגבה לאחר מיכ' יש לו חלק
בתרומה ובקרבנות לא שחיסר מינה נמיטא שבהמנה על
המת' וקשה להדבר כי בקב' שלמה אפילו רב שלמה על השתיד
לנצבות ואפי' לא נגבה חרדה הוה ליה למתנה על השתיד לנצבות
ותו לא וכל שק' אבד וגב' ועוד תת' בשקלים ומית' לזהמפני
בע השיר ששלח שקל' ונגבו או שאלו עד שלח נתרמה
התרומה נשבעי לבני העיר ובע השיר שוקל' ומית' אחרים
תחתיהם. ולפיל ל' ש' אמאי בע השיר שוקל' אחרים אפי'
לפרש על השתיד לנצבות היינו בשלמה נבחר' משתדל ליה
מרווחו כלום הלא נהנה שאילו לא פרעו היה צא הטשה ואזה
ממות ח' היאדאמי איד' מעותיו זה שפרנס את אשת
ויתבון לשם הלמה שישלם לו בעלה איבד את מעותיו ואינן
לום את חובך פרעתי שלם לו והוא הדין נמי לכל חוב שעלו
ועמדו חברו ופרעו וזה לא שאלו הלויט אינן חייב לו כלום וסוף
דאילו פרעיה לשם הלמה לאוהלאה היא כי פרעיה נמי לשם
מחילה לאו מידי יהב ליה ירוש' בלאו שאלה היא והי' לרסו
ל' בא בר' ממל' בעי הטורע שטר חוב וכו' והוא משיב פלוגמא
כלום זה הדבר מחלוקת ח' ובני כהנים גדולים בא ל' נוס' ודחה
התשובה שאי' דומה לזה דהתם לא עלה בדעתו שתמול' ויש
ברעב משום הכי חייבהו אבל הכא מיני' לגימ' מפי' קאן ליה וכו'
אד' מה שהמלך נוטל שישור מ' התבואה ומ' הכהמות וכו'
אד' נא וכו' ולמה שמה שהמלך לוקח מ' היהודים דבר ק' נגד
מכל איש לכל שנה לזה קור' וכו' ומה שח' מותו למלך מ' על
לולא וכו' ח' ליה דר' כוחו בזה העני' מיני' ק' אגסי'

מתע' נפשים מרובים בפר' מי שמת מפר'
 כל שיזום מה שאילו ואילו עד שיבטלו הוי' מרובי' ואילו ל' כפי'
 הא' שישורא מוציא' מזוהר' לבנות עד שיבטלו וה' שאל'
 לבנים פיל' והאי דקת' ישל' על הפתחים הוי' משה' יא' אודת'
 שאר בהו' עת' מזוהר' מיכ' ואילך הבטתי' זוז' עד שיבטלו' והבנים'
 ישאלו' הבטתי' זוז' והבנים' ישאלו' על הפתחים' תקתחכמי' יא'
 בש' ב' שאל' זכר הפסדתי' מפר' בג' דה' קאמ' בש' ב' שאל'
 זכר ודאוי' אני' ל' נפשים מרובים הפסדתי' ב' נפשים'
 מתע' והודה לו' בק' נפשים' דיקם' ב' נפשים'
 ג' קנתים לא טשי' ליה' וכי' הודה לו' בק' נפשים' לא'
 הודמה' הוי' שמי' וק' נפשים' קא טשי' ליה' וכי' הודה בק' נפשים'
 מודה' במת' הוי' שמה' כ' שמה' כ' שמה' לא אמ' לו' מל' א'
 יש' ב' נפשים' לא' קנתים' כ' נפשים' מל' שמה' מ' א'
 טועט' מידה' לא' שמה' כ' נפשים' מל' א' וזה' ל' טעט' חטים'
 וש' נפשים' והודה' באחד' מה' חיי' הלכה' כמורת' וכי' נפשים'
 ר' ש' נפשים' כ' נפשים' ר' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים'
 ר' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים'
 מה' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים' כ' נפשים'
 משמיה' דחזקיה' כל' מל' שמי' ר' נפשים' כ' נפשים'
 דברי' ארמו' הלכה' כמורת' אפי' הכי' פסקי' כולקו' ר' נפשים'
 כ' נפשים' דאמ' ל' אפי' שמי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 האחים' ב' נפשים' מ' נפשים' מה' נפשים' האחים' הבת' נפשים'
 והבנים' ישאלו' על הפתחים' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 והבת' תאל' על הפתחים' מתע' ופ' ש' ל' אפי' אפי'
 ל' ב' נפשים' הוי' שמי' ח' נפשים' אפי' אפי' אפי' אפי'
 ד' נפשים' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 ש' נפשים' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'

שיכולה הא' לאמר אבה פסק עלי מה אני יכולה לעשות או כעס
 פטור כתבא דידך כתבא שסידר משנתנו וכדברי אדמו"ר שאם
 פסק עליה אביה יכולה לומר איננו אני פסקתי לעצמי הייתי נשאלת
 יורא מתנתא בשפסק במעמדה אבל אם לא פסק במעמדה
 אף רבתי מודו מתנת העורר עליה שדה וכו' ראובן
 על שדה שביד שמואל ואמ' לו לוי שמכרה לך נחלה הימני והוא
 חתם על שטר המכירה שכתב לוי לשמואל כשמכרה לך אדמו"ר
 אומ' יכולתא שיאמ' מה שלא עוררתי בשעה שלקחתה מלוי
 וחתימתי בתוך השטר עד לפי שאני אדם חזק הוא וקשה להוציאה
 מידו ונחל שיהא בדרך שאוציאנה ממך בדי' איבראת
 דהואיל וחתם הוזהר שאלו עסק בה עשאה המוחזק בה סימני
 לאחר שלא לראובן זה העורר עליה לא לאיש אחר הוזהר
 שדה ביד זו ומצד לו ארבעת מצדרי השדה וכתב לו במצדדים
 מצד פלוט שדה שלי בשדה את זכותי לפי אדמו"ר דא"ל
 לומר באי השני נחל לי למי אבל די' שהובא שטר
 מכירה בבית די' לתיימו כמשפט קיום שטרות שהעדים
 ומעידים על כתב ידם והדיינים כותבי שטרות דני נפק לך קמנא
 ואשהידו שהדי אחתמותי דיהו ואישטרנה וקיימטהי ואחר כך
 עורר הדי' על אמותה שדה ולא מיבד' שלח ידימה כתב בו
 שער עד עליו דתע' לחיי' אי' העדים חותמני על השטר לא
 אם כן קראוהו שהרי על דברי השטר המעיד אבל הדיינים
 חותמני בתימא אעפ' שלא קראוהו שהרי אי' מעיד על שטר
 זה באפסטה והעדים מכירי' שהם חתומות' לא שם לא לחור
 דוקא שנתן מתע' סימני לאחר אבל עשאה המוחזק בה סימני
 לעצמו שלא חות' זה העורר עליה שהיה מוכר שמואל שדה
 שבתה לחות' זה העורר עליה וכשמצד לו סימני המעידים
 כתב על שדה זו מצד פלוט שלי ולא מיחה לראובן אי' נחל

כו כותב מצד ללוח
 ובשטר המוכר והיה
 הותם על אמות שטר
 ולא ערער מיבד'

הכי אם לא שתק ולמי מוכר מודע שיש לו עדים בסתר והוא יודע
שעל שדה שאילצו שאני לוקח אני מעבד ומה ששתדתי למה
שכתבה בויג'ים שמו ואם אני מוחה לא ימכור לי זאת זה ש
דחברך חברא אית ליה וחברא דחברך חברא אית ליה וידוע
לא ימכור לו תלם אחד מעטת המחר ישה על פני כל השדה שמכר
הודיתי לו כי שדה זו שאני עורר וכי אותה שמכר ועל אותו תלם
כתב מיע פלוני שלי והתמתי על השטר ולא מחיתי הב ליה מיהת
תלם אחד לאחר שהביא שטרופוס של תומים ראיה שהיתה
ועלה ממנו ולא היה למוחזק זכות בה לא לפי ששמה מביהם
סימני בשמו של מחזיק אלא ליה מביהם לפטרופוס זיל הב ליה
למחזיק מיהת תלם אחד וכבא דדיקלא היה על אותו תלם שורת
דקלים מורכבים זה על זה חזרתי ולקחתיו הימנו לאחר ששית
סימני בשמו נאמן והנה שאסר הוא הפה שהתר שמאחר
עדים שהיתה שלו ועלה ממנו אי לזה זכות באותו תלם לא
על פיו של זה ששמה סימני לאחר והרי חזר ואמר לקחתני
מתני ואבדה דרך שדהו והחזיקו בה בעלי
השדות שבימתינו ילך לו בקיעה על כרחם יטולו דרך לשדהו
אבל דרך קיעה יכדור לו שלא ירבה לטול
שפיר קאמ' אדמו' דקסד בשאר בעת השדות שסביבותו
אחד הם דממה נפשך מורחיה גביה הוא ארבעה בע אדם
חד וחד מרחי ליה אורחך לאו גביה הוא וארבעה דאטו מרח
חד שלקחוס מאיש אחר אחר שהלך או עייתת עייתת ואזיל
לך כשתקנה ממני הדרך הוא דאמ' בשעת מיתתו היתה
דאזלא גבי כל חד וחד ומדחי לה כדבן כל חד וחד מיני מדחי
שלמחר אומ' בעיני היה דרך שלך ואיך אמע' כלום וכי כל
אוי הכי דיקלא גביה הוא שהרי כל העבים היו יחד בשעת
היטואה ועל כלם הטיל את הדקלא ולא פיר מי זהו ובג' ההוא

להו' הבו דיקלא לברית שבין שבע תרי פלג דקלא פיל שהיו לו
 בשותפות והיו לו דקלים הרבה והיו תומים היו טעמו לה אות שני
 שיש טורח בה יותר ואם קנה משמיה דרבא דקרו אינשי לתרי פלג
 דיקלא דיקלא ושקלא בריתא להו' תרי פלג דקלא מתע
 והנה הויתא שמכר לו את השדה הנה הויתא עליו שטר מכירה
 מאוחרת לשטר הראשון ואם שטרך מזויף או פדוע שאם הייתי
 חייב לא הייתי מוכר לו את השדה שהיה לך לגבות את חובך זה
 היה פקדן שמכר לו שדה לפי שהיה זה מבריה מוטל לו ולא היה לו
 מהיכן ומשכנו על חובו ועשו וטול את הקרקע
 באתרא שהלוקח שדה יהיב חזיו והדר כתב מוכר שטר מכירה
 כולי עלמא לא פליג שהיה לו למוכר לעבד בחובו המעות שקיבל
 ולא יכתוב לו השטר וכיון שכתבו הוכיח שמי' לו עליו חוב לממסר
 מודעא אינו מוכר לו אלא מאוכל למשכנו חבדך חבדא חית
 ליה יודיעוהו ולא יקה שד את השדה מתע
 שנים שהויתא שטר חוב זה על זה ראובן על שמעון ושמעון על
 ראובן שטר שהויתא ראובן מוקדם ושמעון מאוחר אדמון
 אומ' יכול שמעון למ' לראובן אילו חייב הייתי לך כדברי שטרך
 אתה לווה ממני אחרי כן היה לך לתבוע את חובך ממני
 זה גובה זה גובה אפי' החוב שזה אומר
 יעבב זה מלות חבדו בשביל מלה שהלוח אלא בית דין ירדו לעיני
 כל אחד ומנדי' לכשכנגדו את חובו הפוכי מטר ראתא למה עלי
 הנשאל שני מרסופי' שלשור ומשש' שווה מה יתרו' לו להפסיק
 לשמאל ולשמאל למי' בשלו השמי' מה שמחכמ' בעל חוב
 צביטת בקרקעות הנה שמי' שאם יש לו שדה שהיא צביטת
 לכל אדם ואינו היא עידי' ששאר שדותיו גרושות ממנה אי'
 בעל חוב גובה ממנה והוא לאו אפוכי מטר ראתא הו' דמאמר לשך
 איכא רוחא לבשל זבורית דאי חבריה קדים בדישא ואמבי איכא

גביה עדיית וביטנות וזיבורית ומגבי ליה ביטנות ואי איהו קדים
ומגבי ביטנות הויא גביה עדיית ומגבי להבדיל זיבורית ורצ
שעת סדר בשלכל אדם שמי' וכו' דבהדי הדדי אתא למגבי
יהי בית דין ציטת לבשל זיבורית צרישא והדר מגבי עדייה
הולכך הפוכי מטרחתא הו' ומתע' מוק' לה דבנחמ' כיהאי
משאדאית ליה להאי עדיית וביטנות ואית ליה להאי זיבורית
וכדפרשנ' ורב ששת מתריץ לה גמ' בעט אחר כי היכי דלא
תקשי ליה מתע' שלש אריות לעשושאי
שלש אריות דאריץ יש חלוקותא מזו לעט נשואי אשה
נשא אשה באחת מה' אינו יכול לכופה לנאק אחריו מאד
אריץ אי' מוסיא' מזו לזו לא מעיר לעיר ולא מכרך לכרך
כרך גדול מעיר והוא מקום שוקים ומכלסבינו צאים שפחה
וכדדרמינו צ' אצל לא מעיר לכרך וכו' מפר' בג' טע'
שהטה היפה בודק את הנק' למי שצא כוונה דע' וכמוך כר'
באי' עליו גמ' דב חטא' בשלם מכרך לעיר למ'
דכרך שכיחי מרחא את ופירות וכל מיני' וצעיד לא שכיחי
לפיכך אי' מוסיא' שלם מעיר לכרך שאמי לא מופקין' שטת
מופני שישי בת צרכי' קשה שיעריך הוינא מרובה מדרתו
ויברכו העם לכל האנשים ו' ורצו שלמה פיל משיבת צרכים
קשה שהכל מרה' שבי' שם ודוקק' ומקדבי' הבתים זו לזו ואין
שם מנהג אצל בעיר יש גמ' ופרדסים סמוכי' לעיר ואוירין
יפה מוסיא' מעיר שרובה גוים וכו' ואמור' שואתא וכו'
תינא שלם בכתובה ירוש' מט' שהטה היפה בודק'
לוי בשם ר' חמא ביל חטא פ' תדבקני הושה ומתי ק' שדא
וסמך לטורא ומת' חכ' הכי' שלם מיכאן שהטה היפה בודק'
וסתק דב האי' הלכ' כדב' שמי' ב' גמ' ל' מתע'
הכל מעלי' את כלב' ביתו אדם טפה לצלות ולשבעמ' שלם

אחד אנשי סוואהד נשים אף האמה כופה את בעלה לעלות ולדור
ואם לא יוסיף ויתן כתובה כדקתנו כדריש בגמ' בהדיא ואחר
אם היה לו עבד עבדי ילך העבד אחריו על כרחו מעות קפוטקא
גדולות וסקולות יותר משל ארץ ישראל קפוטקא דמיאט גמ'
מטה היפה למה הרע שמוציא מטה היפה שבויה לל למה הרע
שעבדו וי' לאיתו עבד שברח מחותנה לארץ לארץ וי'
ספרים שכתב בהן כופי את רבו וכתב ליה גטא דחירותא וכתב
ליה איהו שטרא אדמיה ולהכי איתגריך ואי' הכל מוסיא דאילו
משום שאי' מוסיא אפי' מטה הרע למה היפה לא איתגריך
דאשמינן דמעל מטה היפה למה הרע כלשכ שאי' מוסיא
אפי' מ' הרע למה ואי' הכל מוסיא לאיתו מאי לאיתו אפי' ל
מטה הרע למה היפה בגמ' פריך פשיטא ומתריץ אי' דלא
דושיא אי' מוסיא תנא סיפא אי' מוסיא ותנא אמאי לא אמ'
לאיתו עבד שברח לרש וישלם דדוקא לארץ י' משום שוב
אצל בידושלם אי' אנו רוצים שיהיו שם עבדים יותר מדאי
מיוחסים לעלות מחותנה לל לארץ ופ' משאר גדולים לדור
לצאת מידו שלם לגדולים או מארץ י' לחל' לא אמ' דהא י' ל
ודברים אלו בזמ' הדרכים נכונים ואי' בה סבת לוסטים וסבת
מלכות הוא שראו לעלות ואשר לא תעלה תתא בלח כתובה
אכל בזמ' שיש שם סבת אי' אנו כופי לעלות ואשר לא תעלה
אי' אנו כופי יד' מותרת כתובה מקולי כתובה ש' כח היקול
בכתובה וזו אחת מקולי כתובה קסבר כתובה דאוריתא הוה
בתר שערבא אזלי' כד' כל שטרי חובי כתובו כסף סתם מאה
כסף ולפי' אס' ס' לעים אס' דינרים או פונדיון מה שירצה ליה
מגבהו ואפי' אס' דינ' אדושיא דקתנ' כתוב בבבל ומגבהו
בבבל אס' שהוסיא בארץ י' מה שאי' כ' בכתובה שמוציא
ארץ י' ולא מזיל בתר שעבודא כדבני דאמרי נשא מ' אס'

בתפודקא ואלעה בארץ ישראל ונתן לה ממשות ארץ ישראל
 סליק פידוש מסנת טובות
 בסיינתא דשמיא
 כל דה דס

אתחיל בפירמסכ קידוש

בגזירות עירין וקדימין

האשה נקנית לבועלה בשלש דרכים כך מפרש ואזיל והוא שלש
ללא נקבה הוא והאט שלש מאוס דרכים דרך לש נקבה דרך
והדעות לחם את הדרך ילכוהו ואלעזר שנים בששה דרכים
אות הזב דממש דרך לש זכר וכתיב בדרך אחד ינאו איך
שלמא משמיע לש זכר ולש נקבה וכיון דהכא לגבי אשה קאי
תנא לש נקבה וקונה את בעמה להיות בדידות להנשא לאחר
נקנית בבקר ובשטר ובביאה ירושלמי
או בבקר או בשטר או בביאה ותנא ל' חיובא לבא קוף דבשעת
לא אפילו באחד בבקר ובשטר מפל בבדייתא בגלות לה
בקר או שיה כקר ואומ לה הדי את מקודשת ל' בשטר כותב לה
על הדי או על ההדס אלעזר שנים שיה כותב פטורה הדי את מקודשת
ל' בביאה בא עליה ואמ לה התקדשתי ל' בביאה וכולהו ל' מירמי
בית שמאי אומ בדינא טעמי דבית שמאי מפרש דנא בגי
שלם יהו בעת ושלם להפקד בפטורה של נחשת איך האיתת
של עבקר ודמין שמונה פטורה והיבמה נקנית לבועלה בביאה
להיות כמאשת לכל דבר שאם בא לגדשה אחד כך אינה עריכה
כמאשת חליתא לא גבי אצל כקר ושטר אי מוועלי בה מההנה
אלא מדדב דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא
אמר בה להיות ירושלמי וממא לא ולא לפטורה מה החליתא לא
לפסלה מה האחים גמ
והנה האשה נקונה ומתנה מותה לבעמה בשתי דרכים ומשני
א' תנא האשה נקונה הנה ממניא אם שם התקדשתי בידה בעל
ברחה תנא מותה מידי דהוה אמא קא מנש ל' דבעמה נקנית
ומ' נקנית בעל ברחה מיניא דרושא שלש דרכים חלפי קנין

בסודי מה שזה מקנא בחלפי דעת שלף איש געל וזהם שדה
חלפי איתנו דפחות משה פרוטה דקנימ לך דפרת הזהב קנא
בכלי אלפי שאי בן שזה פרוטה לא מקנא נפשה דגמא הוא
לה הולך כביל להו תרתחלפי בקידוש ואפי בכלי שיש בן
שזה פרוטה אי יהיב ליה בלא חלפי עד דיהיב ליה בתורת לשון
קנא או קיחה או קידוש כיניא דסיפא וקונה את עצמה
בשתי דרכים מה יבמה שאינה יוצאה בלא כדלפינן בלא
מדכתיב געל געל אי מידי אדניא לא אינ דין שתתן בחלפי
ואם חלפ בלא אשתו תהא מגורשת קמל מתג דלא
ויצאה חנם גבי אמה ובדיה היוצאה מדרשות ארץ עמיני
עגרות ומני למכתב ויצאה חנם ולא בש אף כסף לא למדרש
בזה אף כסף לאדון זה שיוצאה ממנו מכל כסף לאדון אחר ויצאה
ממנו ובגמ פריך האי מיבעי לי לכדתנא ויצאה חנם אילו
ימי בגדור אף כסף אילו ימי נערות ומתדיין דנינא אפ
לכתוב קרא אף כסף מאי אף כסף שמו מינ אף כסף לאדון זה
ויש כסף לאדון אחר ומנו אב ונתא מית לה מזהבא קידוש
כסף דינף להו רב יהודה לעיל מאי כסף נפקי ליה לתאמא קיחה
דשדה עפדון כי יתח איש אשה ובגדה והעריכה הטל גא
נפורה מקיחה זו כדכתיב בסיפיה דקרא והיה אם לא תמיתא
הבנינו וכתב לה ספר כדיתות ובגמ מפ דא עטריך למיטב
כי יתח ואעטריך למכתב ויצאה חנם דאי כתב רחמ' כי יתח
הוא אמין קידוש קידוש קידוש הו כתב רחמ' ויצאה חנם ואי כתב
רחמ' ויצאה חנם הו אמין היכא דיהבא ליה מיהי לדין קידוש
הו קידושיה קידוש קידוש עריכה פי ומדי שניה ואמרה ליה קידוש
לי להו קידוש דכיו דשמיני דכסף עבד אשורמה לכסף
קידוש מה לי כסף קידוש להכי הדרתנא זימנא מהרית בהדיא
כי יתח איש ולא כיתקח אשה איש בבי אה מונל שחאשה

נקטת בציאה מולמד שנקטת בציאה ודוקא שיאמר לה בשיבוצ
עלה הרי את מקודשת לי בציאה זו ויבא עליה צפני שני עדים ושל
בתפסה כל ביהא שהיא לשם קידוש מקודשת אינה לשם קידוש
איה מקודשת בגל בעי תחלת ביהא קונה חוסף ביהא קונה
מיהא כל שחזרה בה ופסטה ידה וקבלה קידוש מאחר קודם
לומר ביהא אם תחלת ביהא קונה מקודש לראשו ואם סוף ביהא
קונה מקודש לשני ופסטה משמא דרביא דכלהבועל דעתו
על גמר ביהא שם מינ דסוף ביהא קונה דבט נשים זל דאמר
כלהבועל דעתו על גמר ביהא הני מילי היכא דבש לקדשה ביהא
אבל היכא דאירסה בספק או בשטר ובא עי דתהוי נשיאת יורה
ולטמא לה ולהאכילה דמימה דיו בהערה משום טעם קאמר
דהויא לה ארוסתו בספק או בשטר והשתא בא עי דתהוי נשיאתו
וכפיר הכי לפאסי התם ובא עי נמי בגל המקדיש ביהא
עושה ויורשה ומיטמא לה ומפר נדריה או דילג אידוסי עושה
ואי יורשה ואי מיטמא לה ואי מפד נדריה עד שתיכנס לחופה
דבט ברוך ולא מפשיט בעי בהדא לא מיהו דבא ורב נחמיה
יעקב קברי דאידוסי עושה ביהא תל בלח טעפת קידוש
נת לה כסף שהו אחד משמונה באיסר האיטלקי שיטורו
משקל לחי שיעורה של כסף אבל הויא שעתה לוואמרה לו וכו'
איה מקודשת דבבב כי יקח איש אשה נתנה היא ואמר הויא
לא הו קידושי שמי זה דרך לקנינה שדרך הלוקח הוא עתה
נתן הו דמי לבי יקח איש ואמרה הויא דמי לבי תלקח אשה
לאיש וחי שיתמדד בן שחם בא אחר וקנישה יביכה
שמיא לאהוי הראשונים קידושי ואלו קידושי שני או שמיא קידושי
ראשו הוי קידושי ולא שלשני קידושי נתן לה כסף וכו' מש
בתרא נקט לה הריני אישך הריני בועלך וכו' אי לא ביהא
אי לא אפלו ספק קידושי דבבב כי יקח דמשמע שהו אשה

ולא שהקנה עצמו לה וכן בגרוש וכו' אלא כן בית המדוש אפילו
 לפסול מכהוה גטה וקידושיה גטה או קידושיה ולא פירש
 וכשיזכר עמה על עסקי הקידוש דעתו עמד וקידוש ולא פירש
 ולא אמר לה כלום לא נתן בידה או בעלה או אלוה עסקי בענין דין
 ליתל יוסי ואיט עדיך לפירש ואיט עדיך לומר לעדים אתם עדי
 אלה כיון שקידוש צפניהם מקודשת ששקוק נאווט ענין ה' וקרא
 ליוסי דיו הוא שהיו עסקי צדבור עסקי קידושיה עד שעת
 המקדש צמולה מפי היתה בטור מינה מקודשת דאמ' התקדש לי
 צמולה שהליתך מינה מקודשת וקדושה מודה שפרו גמירא
 דיהיב מידי בשעת קידוש ומלוא להו תאנה ניתנה וצדקהם שלה
 ומצות אחרות היא חייבת לו ואורה לה זימנא פ' ל' ז' כג'
 שאמ' לה התקדש לי בהנאה זו שאם היית מתעבד פדוטה לאדם
 שיפייס אותי עלכן אולי ודוק אמר פי כך הוא דהויה מקודשת
 והעלמות דיתתיה אלא דיתת צמולה דלא קץ לה מידי ולא מידי
 שקל מינה וכל שכן אם מחל לה כל המלוא ואמ' לה התקדש לי
 בהנאת מחילה זו דהשתא הוא דקא יהיב לה הקדושה להנאת
 צמולה אבל כי מקדש לה בעיקר המצות לאו מידי יהב לה וצדקה
 הם בדיבורה ושלם ור' ח' ז' לפי דארוח לה זימנא כג' שמסרה
 לו המצות והחזירם לה ואמ' לה התקדש לי צמיה שנתנו
 צמיה לה לו עד אונת צמ' שאם לא נאמ' כ' נמצא טפס לחמור
 מ' העיקר דהמקדש צמולה גופה מינה מקודשת וכל שכן
 כמלה ור' ב' משה ז' פ' כג' שהלוא אותה עתה מאתים ז' ז'
 ואמר לה הרי את מקודשת לי בהנאת צמ' שארוח לך צמולה
 זו אתהיה בידך כך וכך יום ואיט תבנה כמך עד צמ' פלוג
 הרי זו מקודש שהרי יש לה הנאה מ' עתה לה שתמש צמולה
 זו עד סוף צמ' קבוע ואסור לעשות כ' כפס' שהיא קדושה
 צמולה שיש עליה משכו ר' צמ' היה לו איה צמולה על המשכן

וקידשה באותה מלוא והחזיר לה את המושב, הרי זו מקודשת
 הוא נתינת מושב, ובה והיה הגעה הנאה לידה במכר לה קנה
 כגון קנין שהוא קנה בכסף מינו נקנה בכך ולא מידי יהיה לה
 יצא ידי נתינה ומוכרה לכהנים והדמים שלו דאסור לעשותה בלוי
 שבשכר זה יתן לו שאר תרומותיו והאוי האוי סתם כקונה תרומות
 בשכרו ומסייע בבית הגרנות שיתנו לו חתרומה ותעצבנות
 והכהנים המסייעים בבית הגרנות אין טעם להם תרומה אלא
 בשכר ואם עוסק חללו ועלהם הכת אומ' שיחתם בבית הלוי
 אלא אמר רב אשי ודאי בכולהו אמר רבא דקני לבד מואה וכן
 והוא להלפי דמי קנין בקודר דאיתא לא אחז בן ומה חזר וקנה
 לפלוני ואקדש לך וכו' ותנא ואם הרי את מקודשתני בהנאה
 זו שעתה שלפך הרי זו מקודש אעפ"י שלא הגיעה כלום הרי
 נהנתה בדיעה שגמשה ונהנה פלוני בגמשה כדן ערוב
 שמיטתו חסרה שהערב משתעבד למלוה אע"פ כולו ללמוד
 הא לך מעה והתקדשי לפלוני והוא שלוחו אלא שמקדשה משלו
 מקודשת דאע"פ דממונה לאו שלמי שלח הוא מדין עבד לעבדי
 דתנן במתנה וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים שאחרים
 פודים אותו במכירה והוא קונה עצמו ויוצא לחרות ואע"פ דלא
 חסר מיהו בהאי ממונה מידי ורב משה זל פירך כך אמר
 הא לך ריב זה מתנה והתקדשי לפלוני וקידשה אותו פלוני
 ואמ' לה הרי את מקודש לי בהנאה זו הבאה לך בגמלה הרי זו
 מקודש אע"פ שלא נתלה המקדש כלום ותקנה לפלוני ואקדש
 אמי לו פי' ותתן לו וקידשה אותו פלוני ואמ' לה הרי את מקודש לי
 בהנאה מתנה זו שקיבלתי בדין הרי זו מקודשת הא לך
 מעה ואקדש אמי לך פי' ולקחו ואמ' לה הרי את מקודש לי בהנאה
 זו שקיבלתי ממך מתנה והנ מילי באדם חושב שאינו רגיל
 לקבל מתנתו דבהאי הנאה כן שתייה זאת לתת פירוט

נאדם

ואדם שיפסיק לזה לקבל ממונה מתנה וזה מקבל בהנהגה
פי שהנאה יש לה נדיונות נהנה ממונה ובהנאה זו נתקנה שצמח לו
ואתקשיא ההיא דאמרינן לשיל עתה קדש ואמר הוא לא הוה קדוש
לא תיקשי דהכא לאו צמחו הנותן לה מתקדשת לא בההיא
דמתקבל מנה מתנה מתקדש נפשה מעתה דלא יהיב מידי וכן
דאמ' לה ההוא גברא הרי את מקודש לי בהנאה זו שקדשת
מינך בשידאי תיבא בדידי שיסומן אותי שומא קדוש בלתי
עדיכ שומא וכיון שלא שמוס תחלה אינה מקודשת בדידי
ואזיל בכל דהוא התקדש לי בה צמות שה' דלא עדיכי שומא
דבער מפדוטה לא שון ואי דקאמ' לה התקדש צמחש' וזו
והרי לך אילו בדמיה' ולא שון חמשי' הא לא שון ואינה מקודשת
ושון חמשים ומיהו לא שמוס צמחשים קודם לק' והיל' שידאי
לא עדיכי שומא דייק דבא דם מורא קאמ' והצמח כדמ' לך
הל' כותה לא בשידאי' שכל העולם יודע' שומת' ודדמי' להו
כא' כסף וזהב מצדד שהעולם כוש' כא' אבטס כוונות
ומרגשות נראה דעדיכי שומא' ועת' לה דינר ליד מקודשת ל' צל
לה לשם קידוש' על מנת שישלם תבאו הרשות בידו דכיון
דאמ' לה מנה זה דעתה אבטליה ואי הקידוש' חלי' עד שתקבל
מתבטל' הוה בו דינר דע' כא' דנפיק עלידי הדחת' הוא דהוה
מקודשת ויחליף אבטלי' לא נפיק כלל הו' כמו דינר שלטת שר
ואינה מקודשת זה אומ' במנה זה אומ' במאמנוכו' למזל
איש ואשה שהיו עסקין בדברי אידוסי' הוא אומ' במאה דינר
אקדש אותך והיא אומ' אינ' מתקדשת לך לא במאמנוס' הדין
זה לבית זה לבית ואחר כך תבאו זה את זה וקידשו שתם
האיש תבוע את האשה יעשו דברי האשה ואם האשה תבוע
את האיש יעשו דברי האיש' מנה אי' כא' הולכך משכו
שזה כא' כלום שאי' המשכו' מתנה' צמחש' אחרים שהיה צדו

וקדשה בחוב שיש לי עליו הולך מקודשת שהמשכון עמו קטן
לה ר' חנניאל התקדש לי בזה ולא עלה מצות לא תח בידה
משכון עליה איה מקודשת מאי טעם מזה לא תח בידה
זכותה זו וכי שאין קרוב מזה משכון נמי איך בא אבל אשתו
במעות שמה באחרים ומשכון ביד משכון לאו ה' ה' אשת
זה המשכון לאשה ואם לא התקדש לי מקודשת שקנה המשכון
כל יחסי ונראה לי דדוקא משכון שבה לידו אחד הלואה הוא
שואל קנה משכון ואם קידש בו אשה מקודשת אבל משכון
שבה לידו בשעת הלואה לא קנה משכון ואם קידש בו אשה איה
מקודשת והכי אמרי' אימור דאם לי יחסי משכון שלח
בשעת הלואה משכון בשעת הלואה מי אמר וכן שתתבאר
לחאמי' פריטי' על כמות לקבל פרוטות שלחשת נסאכא
חזקה שלפני איך אמרתי והם לא החזיקו בשפחה עדין
פריטי' איך ש' שהתם עליו הולך נסאכא שהיא משכון
כא' להיות במקומו לתת ואלו נתנו הפרוטות היתה השפחה
קניה להם דעבד כעני נקנה בבק' וזרקת לים יפני כלל
איה דיה ומיחיה לשלמי' והוא הדין אם השליכת לפני דאמר
שהוא משכון קמך פי' ר' נשים על ה' מי' שלקחה מותר
בדעתא אבל אם לקחה עני עדים ואחר כך השליכה מותר
לם או לכל דבר האבוד או שדיניה קמיה איה נפטרת ממנו
לא בעי' איה מקודשת ולא דמי לת' מזה לפלג ואיך
אם לך דהתם איה קמיה ליה מעיקרא אבל כה' משנה
היא ב' כלום ת' מעותך לאחרים שיקבלם לי מקודשת ששמו
ל' בשוהים בג' מ' ת' א' משנה ל' ש' ות' א' מ' מ' מ' מ'
סיפא פי' ת' א' ל' ל' ד' ל' לא אמרי' יקבלם לי מקודשת
א' ל' ל' קרוב א' הוא סמאכא א' ד' עבד שליחיה וכי
מקביל ל' ה' שליחיה ומיקדש' ת' ל' איה מקודשת

וכן כפי צרכי יצירה דאי משמיע אצח ואבך התם הוא דפי
 אמרה שיקבלם האוי קידושי משום דנחש להו סמכא דעתה
 קדרא עבדי לי שלחותאי אבל גדי פל אימי לא ואי משמיע
 פלני הוה אמינא הכא הוא דפי אמרה תנן לא הוה קידון שי
 דלא מיקריבא דעתה לגביהו אימי במתנה יהבתייה נהליהו ^{עריכה}
 ואם היה סלע שלה מקודשת שהערו שלא דם קונה לו והלוי ^{היא}
 כמי שקיבלתו קלל שלטניהם לוי זה המקדש ולמשה
 המתקדשת תהו לכלב דעתה לשחק בו ואינה מקודשת הרץ
 אחריה לשטה מאי בההיא הנאה דקא מיטל לה מכלל ^{אצח}
 ומקטנא ליה נפשה אודיל אמרנא ליה מדאורייתא חייב ^{אצח}
 לא טל תיקון מיתייבת ביה את דכח וחי עמך חומרי ^{פתיסמא}
 פי אשלאק מנכומה מן אכלאט ל חמרה נחו ל עתה ואמרנא
 ומא אכניה הד שוכא פי כיטא ואחרה בעומה מיקדשת
 לי בלשן שלה ולא כלום הוא ואינה מקודשת הב שדי מהל ^{דפי}
 פלטה לניבורה תמא דמלכא יש מפדסי בן הוא שבעה
 ויש מפל כי אפי עת לה תמא דמלכא בתך מקודשת לו והיא
 ברשות אביה כדמוסיק והוא שלא נצרה ודקימ לכל יוחנן
 דאמא נפרק האי שמקדש שהנצרה אביה מקדש אותה וצא
 הוין מדעתו שלאב שהוא אכל לה לקבל ואית דמפדסי מדעת
 שלא יכתוב הקידושי על הטיד או על ההרס לא מדעת האב
 אם הוין קטנה או נצרה או מדעת האשה אם היא נצרה ^{ואם}
 כתבו שלא מדעתה וקידשה בו אינה מקודשת ומוקפה ^{שמעתי}
 דרב נחמיה כד בפסא ורב שרי ביה דאמרי לקמי כתבו לשמה
 ואלא מדעתה אינה מקודשת מקודשת מדעתה שהיא ^{אמרה}
 לו לקבל והוא שנצרה שכו שנצרה טוב א לאביה דשות
 שלא לשמה שכתב לשם אשה אחרת ועמך יטאה בעין
 לשמה דכתב וכתב לה לשמה יפה הויה שטר שמתקדשת ^{בו}

של מדעתה קודם הסתבה לא נולד בה ואחרי כהודיעה וקבלת
והגדלה קמיי והיא הדין בקטנה ונעדה לשמה ואלא מדעת
שטרספקא אתה התבאים שצוהם וממנו שפוסקי זה לזה
באמירה בלא קטן וקידושין זה אמרה דבר דבהדיא הנהא וקטן
מיחתבי אהדי צמרי ומקטן אהדידי בשטר מירוסין ממנו
בתך מקדושת ל' להזל ואמנה דקטן משנינו ומוקמינו בשטר
פסקא אתה משינוי לא סמכינו ותב דבנמקטי כותהו בזמא
דשש דג פיהא אלו של מוטל הנא וזה סתה דואת עליו
דינאר זהב על שרבי ולואתן וזה רב על דרסה גר חבה שטר
ששה ותשעים חבה של שורדים צמדי כלום במקום
תגורים מיווני והא אנת תנן וכו' ואם באתה לומר אי
שיעור בקדושי הא בקדושי ודאי אם שווי שווה פרוטה במקום
הווי קידושי ודאי ואם בא אחר וקידשה אחרי כמותרת לראש
ובינה ידוכה גמ' מה שט ואם אינו שווי שווה פרוטה במקום
ודאי ולא האנו לטל קידושי שני אבל קידושי ספק האנו ואינה
כמותרת לאחד בלא גמ' דחיישינן שמא שווי פרוטה צמדי
ושיעורא אהני לעית אילנה קידושי צמדי שמא אחד שיקדש
בפרוטה במקומי אינו גמ' דבדבר למזל הא למדת שכל המקדש
בשווה כקא אם היה שווה פרוטה באותה המדינה הרי אילו קדושי
ודאי ואם אינו שווה פרוטה הרי אילו קידושי ספק יראה על אס
קידוש בתבטול או בדיק שטי מתקיים וכוונתו בה אם לא היו
שווי פרוטה באות המקום אינה מקדושת כלל שהרי דבר זה
אינו מועל במקום אחד עד שיפסד וימאד ולא יהא שווה כלום
ודבר שלטעם הוא זה וראוי לסמוך עליו בשויתא דאמא
בד שלדס מיתא עתה ליד כרפ' משום פרייתא דקדושי בשוק
ואידיך גיטא אם באת להישא לאחד כשמואל דא חיישינן
שמוא שווה פרוטה צמדי לרב משאך כן משום פרייתא ומאן

דמכיל צעטא: השולח נט לא שטו והגעשעליח ואמ' לו גא
שנתנו לך בטל הוא דילג' לא ידעי אינשי דבטלה קודם שבא
לדה ושמא יתגה לה השליח לאחר שביטלו ותנשא בו ומא
דמקד מודעא אצטא כג' צגא המ שטק ביש דמוציא לעז
על בנה דמיטעד שלחא דרבנ' המזמינ' לדי' דפט הדיו' וזה קם
ט' ו' ומכחי' ומא' דחילא שמתא וכו' ולא בא לבית די' להתל' דיו'
והתגא דדאיר בבי חמוה' שמא יטעל בחמוה' יסתם חמוה'
אוהבת חמה' דא' מר הוי זהיר בא שטרך מחרתה הדא' ש'
שידוכי בטבה' בציפתא דאסא מוחצלת שלהם' בארבעאזי'
דאיתנה' כרוכ' היו' בה' שחלתה' כלל' נקטא לה ולא לשלכיה
אשתיקה הויא שתיקה דלאחר מת' מעות' שמתה' לה בשתיקה
והמעות היו' בתוכה לא ידעה' כה' וכשידעה' אחרי' כ' ושתיקה
דלאחר קבלת מעות היא' ולא כלום היא' דהאי דשתקה מאס
דלא איכפת לה מימר אמרה מעיקרא ולא אדעתא דהכי
קבלתה' מנא אמיינא לה דשתקה דלאחר מת' מעות ולא
כלום היא' בשעת מת' מעות אם קודם שקיבלת' אמי' לה
התקדשי' לי' ב' מקודשת דכי קבילתה' אדעתא דהכי קבלתה'
מכלל דרישא דלא פלג' בי' רית' ללא רית' כי אמרא לא נמי
הוי' קידוש' בתמיהא' דשתיקא משתק' ולא רית' דתא' הכי
קאמ' לא אמרה דוקא מי' ולא כלום היא' דהאי דשתקא
משום דלא איכפת לה הוא' מי' דאמי' שתיקה דהלא שתיקה
דהתם' התם גבי' כנסי' נפקדו' מעיקרא בתורת' שמירה
קבילתה' כי הדר ואמ' הדרנא' לי' ב' סברא' מי' שדינא' לה' כי
הולך לא שריתנה' והאי' דלא מחאי' משום דלא איכפת לה'
אבל גבי' ציפתא מעיקרא בתורת' קידוש' קבלתה' ועדי'
דציפתא' לית בה' שוה פרונה' כי הדר ואמ' תיקדוש' בזו'
בית' אם איתת' דלא נחא' לה' תי' שדי' עה' דהא' לא עתה' כה'

ומדלא שדיתיהו שמכמינ גתעית בקידוש דמיא גמירי וידעך כיו
 דלא קבלה גתירותא עלה אי שדיח לה לא תחייב לא שמיא לא
 אמרה לן ולא אחר משמו חוש לה ואע"כ גמירי וידעך גמירי
 שלא ל' לה מינ מרעיות אי שקלא ודידי וכו' ולא הוה קידוש גמירי
 והיב דמי חמס דיה ב דמי אכל לא נתיט גמירי למכור ב דשדך
 שדיב בה קודם ל' על ידי שדוכי ונתרית להתקדש לו דהסב
 שתקא משום דנחא לה הוא וכלא שדך נמי לא אמר דלא הוה קידוש
 ונתע מקודשת סתם ולא אטריך לפלוגי ולמימר דכי אמרה לא
 אינה מקודשת שחך קטנא יודע כ' כי התם כותבא בהוה דלעיל
 בשעת מתקדשות מקודשת לא דעתא שתקא וקבלתיה ואפי' הכי
 אינה מקודשת דידעיה שקלא ודוקא בגזל דיה הא דתנא לשל קידוש
 בגזל ובחמס ובגטתא מקודשת ובפלוגיא שחך קטנא
 הכי קידשה בגזל בחמס ובגטתא כי ידע בגזל שחך קטנא מיה קידוש
 עבר עבדי קטנה בספקא למי

מתני

ילך מדכח מכסח מקטנא וזה בעבר עבדי הנמכר לגוי נמכר
 לישל מדכח באמה עבריה והפדה מלג' שמגדעת פדיונה וזוה
 אלא בבסח קטנא דאי לא קטנא בדמים מאי מגדעת ונמכר
 לשל הוקט לעבדיה דכל כי ימכר לך אחיך העברי אה עבדיה
 מחינש עבדי לעבדיה וזה במכרהו ביתי ומוכר עימו וילך שחך
 שטר ובשטר ילך בג' מדכח אס אחרת יקח לו הקיש הכתו
 אמה עבדיה לאשה מה אשה מקטנא בשטר כדי לפי' לעילא
 אמה עבדיה מקטנא בשטר והוא הדין לעבד עבדי דכל כי ימכר
 לך אחיך העברי או העבדיה בשנים לסוף שש שנים יצא חפשי
 דכל שש שנים יעבוד וציוכל אם פלג וכל צדק שש דכל עך
 שנתו וכל יעבוד עמך ובגדעו כסח פודה את עצמו ומגדעו
 אדוניו מפדיונו דמי שעבוד השנים שעבדו והכל לפי חשבו דמי
 מקטנא שחך קטנא בשש שנים ועדד ליתא לנפ' שש נמכר קטנה

דברי חיים

עבודת כל שנה צמחה וילפינו בשם צמח מדכנה והפירה באמונה עבדיה
ואיתנים עבדי לעבדיה יתירה עליו אמונה עבדיה שנקנה עיניו בלב
אלה וצמיח ששורות כדילפינו בג' מושיא חסד והיגיע נקנה צמחה
דכתיב ודעמו אדוניו את שטן צמח צמח וקונה את עצמו צמח צמח ודעת
ועבדו לעולם לעולם שנוצלו וצמיחת האור דכתיב ועבדו לו ולא לבן
ולא לבת עבד כעש נקנה בכסף ובשטר ובחזקה טעם מפר
צמח מכל והטעם לתב אותם לבן אחל לרש אחזה הקיטו הכתוב
לטה אחזה מה טדה אחזה נקנית בכסף ובשטר ובחזקה אף עבד
כעש נקנה בכסף ובשטר ובחזקה וקונה את עצמו מיד דבן
בכסף על ידי אחרים שיתנהו לרבו על מנת שיהא זה בחור וצמח
הוא עצמו לא יקבלנו ואפי' על מנת שיעא בו לחירות דכסף
קטן לעבד בשום ער בלא רבו והאי בכסף על ידי אחרים מוקני
לה צמח שלא מדעתו ואע"פ דכסף לא ליה לר מאיר חוב הוא עבד
שיטתו מותר לרבו לחירות אפי' הקיטו נקנה בכסף על ידי אחרים
שלא מדעתו דכסף קבלת רבו גרמה לו כלום קבלת הכסף מוקני
לר גרמה לו להשתחרר מאסון ואי אחרים הללו חב"ל אליו
קבלת הרב והרב איך נעשה שלוחו אליו לערך עצמו ומקנה
מאניו ובשטר על ידי עצמו ולא על ידי אחרים דכיון דחוב הוא
לו לר עת לר מאיר איך חב"ל לר לא נפשו כלום מדעתו וחב"ל
אום בכסף על ידי עצמו מוקני צמח אף על ידי עצמו וכל שכן
ידי אחרים על ידי אחרים אף שלא מדעתו דכחות הוא לו על ידי
עצמו דיש קטן לעבד בלא רבו היבא דא"ל ליה על מנת שתצא
לחירות וסיפא דקתני ובשטר על ידי אחרים ולא על ידי עצמו
מוקני לה צמח לר שמוציא לעזר וקסבר בשטר על ידי אחרים
דכחות הוא לו וזכי לאדם שלא נפשו ולא על ידי עצמו דא"ל
וידו באי כחות אצל לרבו קסבר לר דאף בשטר בי על ידי עצמו
בי על ידי אחרים על ידי אחרים דכחות הוא לו על ידי עצמו

וידו באי כשהתולש מאלקות בדבר והא דעריג מעשים בכלום
שהעבד מקבל גטו דלא גטו וידו באי כהאחת בדבר עבדיג לה
דבר תורה מראי עבדיג למעטו עבד
כי ירושה לעשו נתת אתה של עבד הנה תראה ירושתו עש
אע"ה דגמים נהו ודיע' ישראל משומד שמו עשן הוה יש' משומד
ומשום ירוח' יש' שבו הוה מוריש אע"ה דבני נח מיקרדו עדיג לא תה
תורה מיהו משהיה אברהם שניתנה לו מילה וקיים המצוות מי
הלך בדרכו מיקרי יש' משומד לדב נטרוני מאן זל משומד
אני ירוש את אביו יש' מאי טעמ' כיון דאשתמד ליה נפק ליה מקדושה
די שרל ומקדושה דאברהם לא שכת' דלא הויה ירושה אלא ליה שרל
דמתחם בתר אברהם דכל ונתת לך ולזרעך אחריו מי שזרע מיוחס
אחריו ינא משומד שאינו מתחם אחר יש' מאן זרע האין
חלק עליו ואם הוירש משומד מ' הדי' הוה לירושת אביו
וכא"ל יש' משומד שמו דלא יש' משומד ינעש אביו יש' והר
שער ליתחם הוה דוקא ונדאשתמד ל' אב' גלות דלא יר' ליה
מידי דדיע' ליה בדי' וטע' ליה הלא כ' דינא דקבלתה על נפש
שאמר' מוכי' לא ירת כאמר וכאמר לא ירת מוכי' ועומדת
שמוחלתה אחר מיה' ערמו' לך ודאמו' ל' שרל ווי' שדא' לפת' לדי'
אם אמה יכול לזכותו בדי' גמים זכהו' אמור לו כך דינכם ואם
יש ל' חוב על המשו' אמד ואי' יכול לגבות מעמנו כ' שהיה
המשומד עני' או חל' עז פנים אמיט פורע חוב שאמר' יכול
לגבות חובו מ' המשומד אבל בטורה ובקני' ונפל לאחור משומד
ירוש' כיו' דמשקל הדי' הירוש' שלו וקנא הוא דקני' ליה
היבא דיכ' א' פסידא להוהו' יש' שכל חובו לא קני' ליה לא דיכ'
להוהו' יש' החוב שלו מהוה הוה ירושה כ' הורה דבהאין מאן זל
כי לבני גט נתת אתה עבד ירושה דאע"ה דמיט' מייש' אית' ליה
ירוש' ג' את הגוי איה מדברי תורה שאינו מתחם אחר הגוי

וכקטן שטעל מאלין הוואלד אלס מדדען לא שטאן יחזיר לפאר זיין
ממונו יסאור לשון שאור: ואם באו להשות הדג העץ או היי אקור
להחליט כי שום דקא מיתעו כי מיסורי הנמה גוי אתה געטעניג
האב: וגר אתה הדג אבוצט שטעגירן: לא יחזיר לבטן: אם מיתע
אין רוח חכם טחה הימנו: אין דעת חכם טחה עליהם צמעטן
אין מיתעניגן לו טובה שלא העי יטוהו לכך כח הוריתו שלא בקדושה
ולדתו בקדושה: דכין שטעטן טעל בקדושה מיתען בישל גמור
ולפיכך המחזיר לו רוח חכם טחה הימנו כך פי רב של: ואין
קטא דאין קטא הכא אין רוח חכם טחה ממנו והוא בעל שמו
גב איסור גורמ דהוה לה חזון בירבא וקטא בעי דבא למאפקטעו
מינה ואע"ה דאיכא רב מדי בריה דהוריתו שלא בקדושה ולעית
בקדושה הוה כואיתיה התם והא ליכא למימר דבא למאפקטעו לוח
חכם טחה ממנו ומתדן לתם דהכא מיירי בטענה דטו שעה
הגד שמו טובה אין זה נכון להפסקי עם מבטן אבל התם מיירי להפסק
איסור לבא דבקדוה האיל ונא שעה שמו טובה אפי' לא יחזיר
רוח חכם טחה ממנו פיס תאנאך טחליס
עבד כענין נקט בחליס מיתעו דליתיה בשאר מטלטלי ואיתיה
קטא אצל חליס דאיתעו נמי בשאר מטלטלין שהמטלטלי
אם הם נקט בחליס לא איתקין למיתעו מיהא שמעיה קט
קונה בן צמקדקע בן צמטלטלי וכן הלבד: קורא לה ויהי איה
אלא איה דלא תקפה לא קדמה ובהא קטא: דאדעתא דמיה
אזלא על דעת הקורא אותה לפי שמה דעת אדעתא דמיה
מדעת עצמו שאין לא ריעה לא היה הולך ומדעתו הולך ונא
מטבולפיכך מיהא מטיבה עבד קט דלית ליה דעת כבודיה
ואם קראו לשם קטיה ובה איה קראו: תג לבן שטספת דלוח
כיט עבד כענין נקט בחזקה: היטל לו מעטו: עבד ללוקח
גדו: גרד לבלוך מעל בשדו: העבירו לרבויה עבד העבירו את לוקח:

קראו ששעטענד דוהלווקה לנעטותו בחזקה: לא תהא חזקה כגו התם
 מנעל וכו' גדולה מהגבהה דהא כלדבר שהאפי' הגבהה נקעה בהגבהה
 הנדושה מאדקן כוס כשי מתרגמי הנדושה גר שא' לו יורש' הוה
 וקני' לו דבכס' הגד כל הקודם והחזיק בה זכה: דתנןף ליה עבר' אסס
 לבאות אמ' לה מר זוטרא לעבדיה דגד: סוף ל' מסאע' לתעלות
 היה מתכוין שיהא בעבדותו כשימות אדוניו איכא דאמרי גזל היה
 העבד ונזהר בו שלא יזכה הוא בעצמו מן ההפקר לפיכך קדם לפע
 המיתה וזכה בו והגר פירש למיתה והעבד פירש לעבדות דא' אחזיק
 ביה בחייו ולא בשעת מיתה לא הויא חזקה דא' חזקה בעבס' הגד
 לא לאחר מיתה לא הוה קאע' ליה דמשתמיתת אדוניו קאע' עבד
 עצמו בג' חור' הולכך עי' מינע' מר זוטרא שלא יהא העבד בלא אדון
 דג' אחר: הכי גרסי' נפר' דב' חמא ונפסרמיס' שנים איכא דאמרי
 וכאבא שאול: פי' איכא דאמרי קט' הוה ולא כך היה המעשה שאמר
 לו מחיים לא מטווי' מסאע' לנא ביהא לא לאחר מיתת רב יהודה
 החזיק בו וכאבא שאול דאית' ליה לא קט' עצמו בג' חור' ויש' לפירש
 כשהחזיק בו מחיים היה המעשה והא' דלא המית' עד לאחר מיתה
 לאו משום דסבירא ליה דלא כאבא שאול לא הוה דמיהר כלכל' למעט
 ולה' שעבד עלא' יקדמנא אחר בזכיה פוס'
 מתע' ל' שמשו' בג' אלעזר היא מצל חכמי' אומ' וכו' טולח מפ' לה' רחמי
 דתני' ל' א' קני' לעבד בלא רבו היכא דיהיב' ליה סתמא אבל
 אקני' ליה על מנת שיצא בו לחירות שהני' ליה תנאה דאדעשת
 אקנייה ולא קאע' רביה' דקני' ל' דזכות הוא לעבד שיצא מזהות
 דבו וכו' שהא מותר בבית' ל' רעה לחזור בשניהם קודם שיצא
 הגט ליד האשה והעבד יכול לחזור ואי' השליח יכול לטות בה' נעכ'
 דחוב הוא לה' כד מפ' לעמיה במתע' וחכמי' אמר' בגיט' נשים
 יכול לחזור בו אבל לא בשחרורי עבדים שזט' וכו' וזכה שה' השליח
 לערכ' גטו וידו בא' כסחת' בצת אחת וזכה בידו וצט' ונא' אצט'

בשמיני אמת קאי ראשי איברים עשרים וזה השם יי אצלנו
שמיני חזק אס טטל ויש שיש דראו ליה בדבוי ומעוט ולכן כי
כיסה ריבה שיש מי שיש לחפשי שחט חזר וריבה ריב מי שיש
ורבה ריבה הכל מאי רבי דבי כלמילא ומאי מי שיש מי שיש מוסיף
בגלי וחזר כמי שיש דחלב וכא הטהו עליו וצמחה דוסוס לחזור
שאי שבד ויחא בו לחיות ויחיד דחמנא למכתב שיש דקאי שיש
חמ שיש הוה אמינא מפי שיש דחלב כלום שיש שיש שיש שיש שיש
כא שבד קט כתב דחמנא שיש ואי כתב דחמ שיש הוה אמינא
שיש שבד קט עמו אף כל שבד קט עמו אכלא לא עדיה שיש
מטמא במה שיש אחר מן הגשמים כדכתב ומחית בשר חי שיש
וזה היה לכל מראה שיהא טהור מראית כאחת פוט למחית
במקום המספס ויורד לכל עד שיש יוכל לראו ויראש הגשם וירא
כאחת וראשי אצנים שפרחחח וראש הגויה ראש הגויה
אכל שאיש איני בולט כל קרואי זה שיפוס: לחרות דטל אס
קצק לרוב מוס שבגלי הוא ואיני חוזר ל' אומ אף הסדום מוקף
על מילן לטע שבד ויש שיש לא אינרדך ליה לל למעות דתוספת
דחריא כתיב וזיל קרי כי רב הוא ותא קמא לאפלגה: אף
שדרכ לראו וכתב מידבר ומוס שבגלי הוא ושאליני כתיב
סידום דקאמ רבי אי למ סידום דגד היע ראש הגויה אף סידום
דבינים ואוקימונא לל מן הסידום דמוס גלי ולא מביא לל
שהוא גלי וכי עזאי לל אי אכל סידום לא ומאי אף דקת
עזאי אכר ראשי איברים המוסיף בגשמים דקאמ תא קמא
שבד ויחא שיש לחרות הוסף עזאי לטע שבד אף הלל וכתב
הוא דנקמיה לרב עזאי ליל תא שמייה לל וקבעה ושמחה
עזאי וקבעה ומוסנה לא חזה ממקומה כלום מאחר שנקבעה
שלי אף תא קמא וקבעה בפי התלמידים כי לא חזה משנה
ממקומה וסידרו שיש עזאי אחריה לפי הנדסה השמחה נפלה

לשטותה ולחזור וללמדסה כלל אחרת: וצריך גם שחרור להתייר צבת
חורג: שהתורה זכתה לו: דעתו כי בדין: האויל ומדחש חכם הוא לפיכך
צריך גם שחרור: דעם יוסף פלאות לו מיהא שמעני: שהמקדש דעם
קדושים דסעילותם ממדרש חכם לא מפרט לא כלל דאילו ^{פסוק} הוה
מדאודיתא איך חושש: לקדושים: דל טרפו: חבירו הוא: דהי אפיקה
בפר הטוב דג: דהנח פירות דקול: עגל חטיו הוה: לא נשתנה ^{פסוק} שבת
בי: בחמי: ואשם שהוחמו בחול: הלכה בדברי המכריע: לשון ^{פסוק} חמי
מכביד ומטה קר מאזנים ומכריע: מת שבעדן: כל: הלכה בחמי
אסור השתא הוה ליה ד שמי: בחמי: יחיד במקום שנים שהר ל יהודה
שם ל מאיר לאסור: בטעם מותר הוה ליה ל מאיר בטעם יחיד: במקום
שנים נמצא ל יהודה מכביד את קר המסקנות: חוץ מקול המטילות
ש"י: התם בפרק במה מדליק: הוה מיילי דאמ: ל יוחנן: הלכה ^{פסוק} חמי
במכריע: במשנה: כל: הוה למטילות: והלכה כל ענינה ^{פסוק} שבת
גם שחרור לכל ואפי' בש"י: והכי אדרו דב שריא ורב האיי
ואונס לו: כנגד עיט: שהכה בטות: והטענת בקול ואינו רואה
נתהרש: איהו בעית נפטיה דמד עתה מבטית שטות: כלל אחר
הבא פתאום: תקע צאזא: יעקב צאזא: מלשון תקיעת שופר
וחידוש פטור למחמת בעותא הוא: ולדמא בעלמא הוא: אחת ^{פסוק} חמי
צאזא חייב דא: הוא מחמת כוחו: לא מחמת ביטות שהר: הוה
שיתקע בו ונתהרש: ומהלא: ולא נעמת לגמרי: שרואה קצת: אם
יכול לה שתמש במראה זה לה שתמש בה: כבד קודם המכה: כבד
יוצא בה: לחרות: שהרי איבד ממנו דבר שהיה נהנה: ומפני
דצריך לשמוע: הוה תרתי מתניתא דאי אשמעינן: הך קמיתא
מיטוס דמביקרא: הוהא בריא והשתא הוהא כחושא אכלהא
דמביקרא: מי הוהא כחושא אימלא ואי אשמעינן: הכא מיטוס
דסמייה לגמרי: אכלהתם דלא סמייה אימלא יב יכה: חתול לישט
לנקרה ואדר קציב מושבה: שחק בארון ויצא לחרות שלא תאמ ^{פסוק} חמי

נתן לו רשות לנשאתו ונצמד בצי ודפח האוי ושיחתה מאוי עבר לה
מי צבי לה לנדרתה ל אל עזר אומי הושיט ידו למעי שפחתה
וסימא עובר שנמשה פטור דאמי קדא ושיחתה עד שיחתה
ורב שמעון בן גמליאל האמי מושתת נפקא פיר הא דל אינור פט
לה שלא נתכוון לשהתכלל מאוי ושתתה שמעון תרתי ואי שתת
ושתתה לא דריש וחטטה הוציאה לחוק שנספת על גביה
שהיתה בטורטא אר אמרנות מתת נקנית
נמסירה בעלים מוסרי אותה לזקח באפסדא בשערה דתנא
בגמ' כיצד נמסירה אחזה בטלף בשערה נאכוכ שעתה דבומבא
נפיה בגמ' בטארה קנאה אבד נמי שיכה לא מיקנא דא דבר
נכך לחולכה לפטו בהגבהה ולא במושיכה שיש לה אחריית
היט קרקעות שאחריית כל אדם המלוה והמשה בחכרו שות לפי
שתי מימי ושמדי לפי כך נמכר עולה נקט בבסוף בגמ' ילף
מודת שדות נכס יקט ומתש בגמ' ואי עד דאיכא שטר דלת
וכתב בספר ומתיר אי כתב יקט לבסוף כדקאמרת השתא דלת
יקט מביקרא כקת הוא דקט ויטר לראיה בעלמ' הוא ובשטר
ילף בגמ' מודכת ואקח את ספר המיתנה ובחזקה דפסח פירתא
אודיש המי ירי או נעל גדר ופריך כל שהוא ובגמ' ילף בחזקה
מזלל אמ' חזקה דאמי קרא וישו צעריכם אשר תפשתם במה
תפשתם בשיכה דבי לי שמעל תנא וידשתם אותה וישבתם
במה ידשתם בשיכה ושמעל תנא וידשתם אותה וישבתם
לא תקשי מרתג' ל' יוחנן דאמי כפיק הזהב דבר תורה מעל
כדאמריה גבי הקדש דלת ונתן הכסף וקם ל' דמתנתה ונתנתה
דבני קתש שעקרו חכמי קט המעות ואמרו לא מתנה לא שיש
גזרה שמיאמר לן נשדפן חטין בעליה נתנם עם נכסיהם
לה אחריית אם מכר מטלטלי עם קרקע כיון שקנה לזקח
הקרקע באחרת משלשת קנינה נקט מטלטלי עמה וזו קנין

לבסיום הללו שאי להם אחריות דקא מיירי בהו תגא את הנפס
 להם אחריות שבע ליה אע"ד ששבע על הקרקעות לבד
 כד נפקא לך בשבועות הויכא דטעט מטלטלי ומד קטעות ונתתי
 לי שבע על המטלטלין זוקתין המטלטלין את הקרקעות לצטוה
 האי זוקתין מעבדים שאי להם אחריות קמי ונאמי דינא
 זב והא גא במסירה תג ודב נמי במסירה אמ
 והיה דא לזמ: הדר ביה בתמיהה עד הכא שמואל קאמ ליה זא
 הקנה והגסה זכ האי תגא סבירא ליה לרב: לא שט דקתן בספא
 לחודיה אלף במקום שאי רגלי לבתוב שטר מכירה: לא קנה
 דכיו רגלי בהכי לא סמכא דעתיה דלקח עד דנקיט שטרא
 ושקד דעתו לקנות על השטר הוא ואי פריש אס דיעת יקנה
 לי כספי או יקנה השטר: או בשני כו להכי אמ תרויהו שיהא
 יכול לחזור ואמ לו את דעתה שיקנה לי כספי ואם בזה הוא לחזור
 ואם אינו דעתה שיהא כספי קונה עד שיביא השטר וכל זמן
 שלא קיבלנו השטר אחזור בי עד שיתקיים דלא גמר מוכר
 ומקט עד דקבל דמי ואע"ד דקבל דמי בשני שטר אע"ד
 דפריש ובראמר לעיל הרי זו מכירה ונתנה קסד או קתע
 דעתה דתחילה למוכר דקתע ליה שטרא לזוקה כי היכי דלא
 נימצי למהדר ביה רב אחי אמ הך מתניתא בעת מתקן
 וסלה הדא היא ונא חוקתה לא כך כתבנו שדי מטרה לה
 שטנה לך לפות את כוחו שאם יגבנה בעל חוב שטנות כמט
 ישב עליו לתבוע הימנו דמים המפורשים וזאת הקרקע היא
 שנתת בשטר גרידא אבל שאר הקרקעות לא קנה עד שיתן
 דמים או עד שיחזיק ודברים הללו בשטר שאי כן קנין שטנא
 שיש כן קנין הקנין קונה כן במקרקעי כן במטלטלי כדאמר
 גמ דעבר כגבט וית להם אביהם בבני יהושפט כל קופיה
 עם עדים בערות ביהודה מי בעני יבדוקינה שיהיו אותן המטלטלין

מכח' באות קרקע' לרב שהירא זל' ארבע אמות דכתיב' צטר
 אורכה לא ודקא ארבע אמות אלא מפ' טפה על טפה מ'
 הקרקע מייקט עימיה נכס' שאי' להם אחרות דתנ' לענינה
 אור' קרקע כל שהוא חייבת פטירה וכו' ולקטת עניה נכס' שאי'
 להם אחרות בכק' ונשטר ונחזקה וממשה שה רמיה נא וממה
 חיות על ג' טפח קרקע נמי וממשה באחד שחלה בירוש' וכו'
 שטור שאני עתיד לאוד' מעשר ראשון ודישא הכי איתה מעשה
 בד' גמלי' וזקנים שהיו באי' בספינה אמר' לת' רב' גמלי' לזקנים
 שטור שאני עתיד לאוד' נתנ' להושע' היט' ליהושע ב' חנניה
 כראמל' במס' שרכים מעשה ב' חנניה ב' נדנא שהלך לסייע
 אתל' יהושע ב' חנניה בהפ' דלתות אמר' לו חזור בך שאתה מן
 המאורדים ואנ' מן השועדים אלא לוי הוה ומקומו שו' לו
 ונתנ' ליהושע פרוטה בשכר המקום ונמיתאן מטלטלי' נקט' עב'
 הקרקע בכק' והכי מסקנא דהך מילתא במס' מעשר שני ודקדק'
 זה מזה שכל' ואעפ' ששד' לא הופרט קריאת שם הוא שאמר'
 לחברים לשהות דבר שאי' מתקן ואם אכלו ממנו אי' פטור
 חייב מיתה משום טבול ומי' המותר יפריש מעשרותיו א' שדה
 צמח דמוסכר הט' מכר' ומטלטלי' במתנה שהמער' היה
 מתנה ושמי' מיתה נקט' מטלטלי' דמתנה אגב קרקע דמכר'
 ונב' בעי' שדה לאחד ומטלטלי' לשחר' מהו' טלמ' אמר' חבדו קעה
 שדה זו לנמך ואגב' יקט' מטלטלי' לפלוני מהו' ולא איפ' שיטא
 והוי' כתיק' דממונא דהו' מר' לתב' וק' לא לתב' לא ש' מת'
 מהדר' לא ש' דמטלטלי' נקט' בחזקה דקרקע א' טבול' מ' וכו'
 קפ' ר' שלמי' בד' דת' בחזקה דשדה זו את שדה אחת
 סמוכה לה בזמן שאת' לו דמי' טול' ומטלטלי' הנקט' עב' הקרקע
 נמי כשדה שאי' סמוכה לה דמי' והיי' כדב' והך דקט' כיון
 שהחזיק באחת מהק' טל' מסייע' ליה לשמואל' רבנ' מעשה זל'

שכר

כי יד בחזקה מכר לו בית או שדה או עץ או את צמתה כיו ששעל גדר
 או פרכ כן שהוא והוא שיו של צמעהו הרי זה קנה כל דבר שיש לו חזקה
 בפני המוכר אבל שלא בפני המוכר או הות' צריך שיאמר לו לחזק
 וקני ואחר כך אם החזיק קנה מעט שאינו בפני הבעלים מתענה
 לרצו שדין הוא אצל אילו אתא דאוצ טע דשמו קל מנא דמי
 שדה וצמעה לו הלי ואודי שמו דשקלית מיטה דמיים ואקטא
 זבני גמדי דלא קמי שהדי ולא מקום שדנל לכתוב הוא קמו
 להו זבני והי מיניהו אתי למחדר ביה לאו כל כמיניה וכי בחזקה
 היבא דטע ראובן דיהב לו שמו הא ארעא צמתה ודפשתה
 ואחזיקי בה בתורת קונה צמימדיה והורמנה ואודי שמו בה
 או אתי למחדר ביה לאו כל כמיניה וכי שטר שכתב לו על
 הייד שדי טעה לך צמתה ויהיה עהליה למירתה ביה צמתה
 מכר שדה וקא מודה שהא דכתב ידו הוא ומסרה עהליה למקנה
 ביה וקאמי למחדר ביה לאו כל כמיניה לא קנא ליה קני גמדי
 דקמי לך כל לעט קמי הודאת בעל דין במאה פד' עד כאן
 ונראה לי שהוא הדין לעני מכר שאם טע ראובן שמוכר לו שמו
 זאת הקרקע וההזקתי בה ברישותו והודה שמו בכך אם רוצה
 לחזור לא כל הימנו וכי אם רמזל מעט למלל שבועה מקטורה
 כל מי אם טע מטעלי ותרקעות והודה לו צמקת מטעלי
 ונתתייב שבועה על המקטעת מטעלי עליו שבועה בקרקע עול זקנה
 מעט דאי צמעי על טעט שיעבוד קרקעות הכא נשבע
 על ידי גלגל וזה בשבעה דאורייתא אמי אמי אמי יתרא
 למדרש ביה גלגל בקרא מסיים ואזיל אמי שלא שטית ארסה
 ונשואה שומרת יבם ממיתת ומתפה לנכס כחו ואביו שמו
 הדבר וכנוסה כנוסה שייך למתני נבי יבמה ואוקימו
 דאי לו להשביעה על זנות שלא כוס' בשום עני לא על ידי
 דקני לה כשהיא נשואה וארסה על ידי גלגל אשכח דמלא וצמעה

דא יסודא דאורייתא לנבי ממונא מנל דמגלגל אתו בשבועה
 שלא עתה ליתבע שבועה שלא בעד אחד כדתנן ליהוש אומר
 מקנא לה עלפי שנים ומשקה על פי שנים שערך שני עדים
 והם בשוטה יסף טעם ממנו שנית ליתבע לה שני בעד אחד
 אם טעם מנה ופטר בכולו ועד אחד מצידו שהאחי"ב לא שבע
 לו דעת לא יקום עד אח כל לב עין וכן ומפורש בספרי לכל על לכל
 חטאתהא דאית קם אבל קם הוא לשבעה איט דין שמגלגל את
 שבעת לה שני בעד מגלגל איסכה כדאי שמגלגל שבעת
 ניהא בדבר שאי הייב עליו שבועה כגון קרקעות או שלא יהיה
 במתנת שמגלגל אותה אם תהי"ב לו שבועה ממקום אחר
 שמה מנל טעם שמה כגון שבעת השותפין והאריסין שחזקו
 דתנן בשבעת שותפין והאריסין אינו יכול להשביע וקתני
 לו שבועה ממקום אחר מגלגל עליו את הכל אלמ ספק נמי
 מאילי אי מקל וחומר לא דמי דשוטה כל שבועתה ספק וכל
 ספק וממו שיקר שבעת אינה לא בטענת דאוי ודבר כי יתא
 ושבועת השותפין תתנתא דדבני היא משום דמודי בה התורה
 סתמיהו הרב וכו' דעיקר שבעת ממנו ליתר לא שבעת דאוי
 ולא טענת ספקי שבועה בפנים דשוטה שמשטי שני אותה
 ואמרה שבוטה בחוק דכת שבעתיו תה בי שני ושבועת הד"ע
 בכל מקום דה מה שבועה האמורה בפנים עשה בה ספק והוא
 שלא קניא לה בשביל כדאי כאיש שקניא לה בשביל שני אמי
 אמי מאיש זה שקניא לה בשביל אמי מאיש אחר אף האמורה
 להלל עליו עד היכ למלל שבועה עד היכ כחן שלל למלל דבר
 שאי שבעת עליו דאי ליה עברי אתה אפי זו מגלגל אם תהי"ב
 לו שבועה ממקום אחר הקורא לחברו עבד עבד כענין דהא
 ביהודי מנע אתו שמואל לוי אף הוא יחללו בו סופג את המ
 קנא לה לקותו ונחמ לה הא מעדיו סופג אתה פיר בערך כמו

[illegible]

גבוה בסוף שער מכות בבהמה אפי' בסוף העין קנה יבדיו
לא קנה עד שימאוך ביד אמירתו לעבדו למסירתו להדיוט
האומר שור זה עולה בית זה הקדש אפי' שאין העין קנה והדיוט
בשור לא קנה עד שימאוך ובבית עד שיחזיק ידיו למי שור
זה עולה ובית זה הקדש קנה הקדש בכל מקום שהוא שם ליו
הארץ ומלאה וג' ג' שמשותף מטה מטבע וכו'
דקאמ' מתנ' כל העשה דמים באחד וכו' דהיינו מטבע שהוא
שתי דמים באחד בכל מקום ואם שני מתנ' דא' ע' דתורת דמים
קומ' דלמ' קט' כי יהיה סדרת חליפי קט' ואם קומ' ל' בכל החוב
דאי' מטבע נעשה חליפי כל העשום דמים באחד כל דבר שאם
בא לשמו דמים דהיינו כל העשום לט' כל מעט ט' שזהו
אם נעם סדרת חליפי נקט חליפי ללקח במש' כה' שמשך בעל
המקח את זה ואם שני דתורת חליפי נעט לט' ולמי דא' ע'
דלמ' כל אלא מט' לט' בשל' הו' חליפי ולאו מט' כה' אלא
למ' שמו' ע' מתנ'
מפר' רב יהודה דב' דהכי קאמ' כל מיתת הב' המוטלת על האב
למטות לבט' אש' חיי' וש' פטורות ובב' מפל' לבט' חיי' אלא
דמיי' כ' אבא למ' כד' לבדיה ומפל' מנח' לש' וש' פטורות כל
מיתת האב על הב' וכו' מפל' רב יהודה דב' דהכי קאמ' כל מיתת
האב המוטלת על הב' לעשות (אבין) אחד אנשים וא' נשים
ובב' מפ' למי' אבא דמיי' כ' דבא למ' כד' אבא ומפל' דש' חיי'
חייבות שהזמ' גרמה הזמ' גרם לה שטבא ובב' מפ' לה' ל' ע'
בב' דמיתת עשה שהזמ' גרמה נשים פטורות מזה המל' מה דהיי'
מיתת עשה שהזמ' גרמה וש' פטורות אף כל מיתת עשה
גרמה נשים פטורות ותפל' גופיהו ל' ע' בהקש מתלמוד תורה
תפל' לתלמוד תורה כי בפרשה ראשונה כי בפרשה שנייה מה
תל' תורה נשים פטורות אף תפל' נשים פטורות וש' הזמ'

והך מיטות עשה שהזמן גרמא היש כל שארדים כן האב הוא לפדות שלא
 פדאו אביו חמשה בנים פטרי רחמים דלבה נטור תלא רחמנא
 ולמדתם ולמידתם ותי תנאי נענו ולמדתם אתם את עצמם וכתו
 ולמדתם אתם ושמרתם לעשותם דלא מיחייבא לאגמוריה שניה
 חייבת ללמד את בנה כל שמעוה ללמוד תורה אם לא למד
 אחרים האב הוא קודם את בנה ודמיטה לפיה עדיף אם היה בנה
 זריז והאב רואה שיעלה ממנו ואילו ספק נכסים שילמד שניהם
 ולמוד בנה והוא יורה אחד מזו עת ויספיקו תלכנן שמוספת
 עשא משה ואחר כך למד תורה שלומד תורה בטורה הא לן
 בבלי דאית להו מקדקעי לשכירות דחיו מיעהו לא חיש למזון
 מערבא דלית להו ובעו למטרח צמזוני חיישי קרפיל רב ברוך
 פיר רב חשע בבבלי עשא משה ואחר כך למד תורה ויש מפל
 העש בני בבבלי דשכיחי תמרי גביהו בזולכאמדין צוק פסחים
 מלא ענא דדבשא בזוזא ולא עסקי בבבלי באורייתא ולשפיל
 הילך והא להו בני בבליהו הולכי ולומדי בארץ יש ומתן שומדי
 חין למקומן אי ערבי הבית מוטל עליהם הולכך עשא משה
 ליה בלא הרהור ואחר כך הולך ללמוד תורה להו עבדי ארץ שרא
 תלמידים צמקומים אם עשא משה יהו ערבי הבית מוטל עליהו
 ויבטלהו ולא עדיף ליה הא פירושא חדא דטעמי דעשא משה
 כדי שילמוד תורה בטורה ואם לבני בבבלי קאמי אי כא בטורה
 שהרי הולכים מאצלם ועוד היכי מינין למימר דאבני בבבלי
 שותיה ימי עשא משה ואחר כך ילמוד תורה ואם שבת
 קמא שהיו החכמים מנינים אותם על כך דשלח לאביתר
 בני אדם הבאים משם לבי קיימו בעינאם ויתנו את הילך בזוהר
 וזו הילכה מכרז בוי וישתו לפי שהיו מניחי נשותיה ברוחיה
 מזוועתיה לפי שהיו רחוקים מהו והולכך נראה לרבותם לפי
 לה והא להו לבני בבבלי ללמוד תורה ואחר כך עשא משה ואי היה

אשר קודם הוי רחם בטארו לפי שהיתה תלויה עליו והוא אינו יכול
להספיקה שהוא רחוק וכל שעה שהוא טרוד בה ודקאמי ושאמה
ואחר כך ילמוד תורה היום לפני ארץ יש שיושב ולומדי במקומי
ללדידהו ליכא טירדא ולומדי תורה בטהרה ואי תמיהו עלל יוחנן
שהיה מאריך יש ודיבר לבט בבלי ואמאל איפכא דל יוחנן הוה
לו תלמידים מבבל והיה מורה להם הנראות לפי תרכס וכן אמאל
פעמים שהיו לפטן מתלמידי ארץ יש עד עשרים שנה וכי נראה
ליהעזר לפני שדית דין שלמעה איך עושין עד שיהיה לו עשרים
ידיא על טארא דבכך בעוד שדרך תקיפה עליו הוי זהיר ללמוד
ואיזהו זמנו משתחרר ועד עשרין ותרתו בעיר משתחרר אינו
דעת לקבל כל כך ואל תבדיר יסודיו ותוכחותיו ויותר מכל אי
נחוש שלא יבצעו עליו דרכו דרך שלימיו מתנהגו חסך לו
דב ברוך בן מנחם ומיבשי ליה לאינש לאזדהורי בבדיה ונאוריה
מאורחא בישא משתחרי ועד עשרין וארבעי יש מפרש
יצי הרע באלו השש שנים הוא איך ילמוד משנה איך חובר
בט עליו אב במקדש ומיכאל ואלך ילמד הוא לעצמו וזו תורה לא
נביאים וכתובים לעולם ישלש אדם שעתו וכן בצג ליה לה
מזבל ושנתם לתקרא ושנתם לא ושלשתם לומי פי דבש
ימי השבת ולא נהיר דאם כהדרא קושין לרובתה מי ידע
היו ועמיה לפי שמה שפיר בדדר רב שמרם שלש היום במקרא
שלש היום במשנה ושלש בתלמוד וכן פירשו כל האומנים
ורב משה מפל ברא בתחלת תלמודו של אדם אצל כשיגדל
הבמה יקרא בשנים מזומנים בתורה שבתב ודברי השמועה
כדי שלא ישחך דבר מדברי תורה ויפנה כלימיו לתלמוד
לפי דוחב לבו וישן דעתו קחו נשים והולידו בנים וזו
בשלש בתי צדו אצל בעותו מי צדו פי כלום יכול להרגל לה
אנשים להשימה דקא קרא ואת בעותיכם תגל לאנשים ומתחין

מאי קאמ' עתה להי מידי כי היכי דנתי אשתי ועסבינהי דראה
חיים אנמנות שתהיה בה עם אשה הקיש אנמנות לשהא אס
אשה האמורה כה' אשה ממש בשם שמינו ^{שחייב אביה שואו}
אשה כך חייב ללמדו אנמנות ואם תעלה הוא וכו'
מת' דתו דנ' דספרא: ספק יכולת שא' מנחה
אחרים בעלה נתגדשה מבטלה הרי היא כשחיה צמינות כבודו כיו'
דספק בדה דהא אי' עליה רשות אחר: דהכאה ודאי אי' אפס' ^{לדקו' ס}
שא' הכאה כלפי משה: וכן בדי' שיוקשו לכבודו ומורא שהיה
הם שותפי' למקום בו בטרק פרק המפלות תגדנ' שלשה שותפי'
יש בו באדם אביו ואמו והקנה אביו מקליע שממנו עימות
ואדים וצדקס ומוה שבראש ולב' מצדעים אמו מזרע' אדם
שממנו עור ובשר ודם ושער ושחור שבעי' הקנה נותן בו
רוח ונשמה ותלמוד רפנים ודאי יתהע' ושמיתתה אצ' ודיבור
שפתים והילוך רגלים ודעה ובינה והשכל משדלתו מפתח ^{אחת}
דמיתרג' כי יפדה אר' שדיל' את אחיך זו אשת אביו ^{דקו' ס}
ל' את ל' צדקוהו מייל' מהיים דאביו ואמו: מלא כל הארץ
משתדב ויורד למטה והזוקק קומתו נראה כדוקק אמ' לך
ל' יהושע השיב ל' בדרך שהשיב ל' ל' שיעזר' בשמים רבא' ^{משה}
שהיה משתבר בה ששים יובא ד' נרי זהב: תחת מורא אורון
שלאביו והוא יש' מה מי שאינו מיטוה ועושה כ' שילם הנה
שכרו: שמיטוה ועושה שלא כ' כ' וז' המיטוה ועושה
יותר ממי שאינו מיטוה ועושה: פעם אחת היה לבוש' דמה
ב' עתה: סריק' שלזהב: בגד שלמי' מרוקם צחוי' זהב:
כלום זרקה ארנקי' כלום זרקה כיסך שיש בו זהב וספק' וכל
הצלמיה מלא אתקנתה משום כבוד: הנשבע ל' אביו למקום
אם מכיר באש' המקום שמכבדי' את אביו לחלק' ל' כבוד
ולקבל' דברים: שיאמ' בשמו' ל' יהנה הכבוד בעצמו ואפילו יודע

שכפרוהו כבודו. אלא יתלה כבודו בכוונתו שיהיה כבודו אצל
צדיק ללא צל אם אינו נשמש למקום כבוד אצל צדיק עומד ויתלה
באצל שאינו לו לא נאמר הריט כפרת משכבו עלי יבוא כל דע
הראוי לבוא על נפשו מיכן ואילך כבוד קיבלמה שקבלו ששקט
דשעיהו בניהם לא שנים עשר הדש לא יאמרו אבה עבד
שמודישו שהוא כונה ומעבר אותו אלא אומר אבא מקראיך
כתוב בתורה אומר לו המקרא במות שהוא וזהו שגמור יצא שעה
תג רבנן איהו מורא וכו' בספרא לא עומד במקומו במקום
המיוחד לאביו לעמוד שם כבוד זקנים עם חברו בעיניה ואלו
אם היה אביו והכנס אחר חולקין בדבר הל' לא יאמר צדיק דברי
פלוני משלמי מחפילו ומשקוהו ומכבודו כבוד דאמר משלמא
אלא מיהו מתעסק הב' בשימושו ובעל ממלאכתו רח' לו ואם
אין לבא והב' אמוד כיפני' ליה לב' לפרנס אביו דלא גרע מצד
כדגסי צדיק נעדה שנתפחה דקמי' לו אי אמיד כיפני' ליה למיז
לבעו ומשכח צלג' ארץ יש טפי אתהב' לזון את האב' ועד
אמת' ר' שמעון ב' יוחי אפי' הב' מסבב על הפתחים חייבין
אבותיו מיניט שהזהיר הקב"ה בכבוד אב ואם יותר מכבוד
בכבוד אמ' כבוד אתיו' מהו נך צמה את מכבודו מהו צדיק
לחט שפחה ופיאה וכל מינוה שהיא הממו' אם ישלח הייב
אדע ככול ואם לאו פטור אבל בכבוד אב ואם ב' ישלח ב' צד
אין לך כבוד את אביך ואת אמר ואפי' אתה מסבב על הפתחים
אבא אבא ל' השקט ויש לפני מינוה לעשות טובה לקבד
אתהמת או ללוות מינוה אני וכו' שכל שנים שהיה יעקב וכו'
יעקב למידתורה יד' שנה בבית עבר כשפרס מחפילו לזון לזון
ולא נעשה עליה כבוד אביו ובעתים ועשרים שנה ששקוהו
ובבית לב' נעשה שפרס ממנו יוסף עשרים וז' שנה ובעבר
מפרס ופלו' לזון שהלך יעקב לבית עבר יד' שנה ומוכיח מקראי'

הרב שמחל על כבודו אין כבודו מחול דכבוד תורה לאו דידה הוא
כי הוא דתורה היא אבל הרב שמחל וכן דתורה דיהי נקראת
תורתו ומלמדה ודרכה נקראת תורתו: הידור צאני וכן
לעצמו לא ידוע לעמוד מפניו ומדאי בעצמו עדין
ממחול על כבודו: רבנן רבנן אלה חסידים וחכמים צעירים
שלא עמדו מפניו ורבנן חסידים שקמו מקמאי (או רבנן
ניגו ובלשון תימיה אמר להם לחזל ואם יקנה אמר רב אשי
למא דאמאי הא בזה הוה שמיא שמחל על כבודם כבודם מחול
מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול וכן תנו רבנן בספר מנחות
שיבה תקום וכן אשמואי אדם ראש ועם הארץ מזנת של
מה להלן גדולים וחכמים דתת כי הם קטני העם ושריו זה שקנה
חכמה ולא שטריקו דיבר הכתוב וקמיה פריך הוה תנא קמא
אלא קמיה שיש בה הידור לקמיה מפל דהוה תוך ארבע אמות
שיקא עבר שהוא עומד מפניו יכול יהדרו צממו יכול יהא
זה הידור חלק צממו לכבודו צממו תל תקום מה קמיה שמי
חסר כיסוף וצממו פריך וקמיה לית בה חסרו כיסוף לא עסקת
בנקיב מדגשתא דאדקאי מקמיה צממו ממלכתו ומתריק
אקיש קמיה להידור מה הידור דלית ביה צממו מלמכה פי
דאי לשון הידור לא נשיאת פנים או צממו א בביבד דבר
ואי צממו צממו צממו מלמכה אף קמיה דלית בה צממו ומה
קמיה שמי זה חסרו כיס פיר דהא אף קמיה צממו צממו
מלמכה עסקת ותל לא שייך בה חסרו כיס אף הידור שמי
בו חסרו כיס לא צממוק שיש הידור ובית הכסא ובית
לא מקום הידור הוא יכול עינים עיניו שמי שלא דא הו וכן
לקמיה פריך אטו בר שיעי עסקת ומתריק הכי קאמיתו עינים
עיו מקמיה צממו חסר דלי מאטי צממו חסר דלי צממו
חמיו ליה דליק מיתמיה תל ויראת דבר מסור לצב פי לצבא עשה

הנבר הוא יודע אם רואהו אם לאו לפי שיכול להשמע משפט הנברות
של יחזקיהו צדש שיריטוהו לכת זכות ואמרו לא ראהו ^{לא} ^{לא}
ויראת מאליהן שכל המה שנותנות לו ויודע בך דרך אחרת
שלא יעמיד את היצבור וכן וילתת להם סמך ויראת לזמן שאף
יירא כל שיבה במשמע ואפי' זקן שמא יתא קמוס בדי יזק
עזבים לא והכי קמא תאמר כי אין זקן לא זקן שהו חכם שג
אספה לו שצבים וכו' והתם זקנים וידועים הוו' וליסר הגל' למען
לה לקרן כמו שמעות זקנה מגוש ודריש לה זה שקנה חכמה סבר
אפי' יתקן וחכים אין בעל אומנות דשא' לעמוד אין בני אדם
שה' עש' מלאכה בממו' אחרים במחירת אכר וכשיעמד הם
בטל' כמו לא כתיב ומפסיד' לבעל' הממו' לפיכך אין דשא' לעמוד
מפני תלם חכם: צבתי גאוי מקום שבו אדם עומדי עומדי
דלאו מקום הדור הוא אבל צבתי כראי מקום שה' עומדי
התם מקום הידור הוא אבל רבו מוזהק מלא עינו שלמד לזכ
תלמודו לפטו: דקיי' לו דרטב כמנהלך דחמי בגי' לת' לה ממחנה
דעגים: ואזיל לאחוריה: שהולך לאחוריו ומחזיר פניו כנגד י' ^{החט}
עד דהוה מיכסי ל' יוחנ' מיטה שא' ל' לעזר רואהו: ענין ^{קצת}
צדיק מרבוטו: דאי' מקנה' מסבב דרך אחרת שלא לעבוד לפטו
היצבור: חיי' מאריך ימים ומא' דחולף ואזיל קמי' דב' מ' ג' ^{מ' ג'}
דישיה היתק' הוא: הלכה כאיש ב' יהודה ואפי' מקמי סמך ^{הקמא}
הרפתקי' מאוועות יערות נסים הרבה ומנסות: עדו עליו
עברו עליהם: אבי' יהיב דא' לסאבי' פושט ידו לזקנים כ' ^{הם}
בעבים מיל' ונשענים עליו ואית' דמפרשי' מצי' הייב דא' סמך
מכבר עמיו בזקנים ופושט ידו להם שישע' הוא עליהם ופ' פיל
דב' חנ' ולית' דכל היכא דרשי' יהיב דא' לה שש' אחרים עליו וא
להשע' הוא על אחרים כדאמר' דפר' קמ' דיומא דיש לקי' ^{היה}
סחי בירדנא אתא דבה ברבר חנה קרב' לה ידא' שישע' דיש לקי' ^{היה}

ויצא לשפת הנהר גרסי בלג אמר לי איצו אמר לי נאמי חכמה
 רשמי לעמוד במוט רצו לא שחרות ערצית כדו שלא יהא כבודו
 חביב מבקד שמים פיל מהרי פני ויתרו אית מקבל לא אחרת
 וערצית הנהר מו שערד מוט רצו שחרות אית רשמי לעמוד
 מוטו לא ערצית יש מפרשי דדוקא צבית המדריש ועלמם
 אבנ במקום שהוא גמאי לתלמי חכמה אם לא יהו עומדים מוטו
 חייבי לעמוד בישיבה בישיבה בבית די בי בשאל שיצות
 שבתה מושיבי אתה חכם למעלה מהזקן ומבטת עלפחד
 לפלוג דגבי שאמי מנח חסד דרך גדילת ותייטה מחלה תרצה
 וחגוף וטהר בלעף וט ומסתברא כך טלדו כדכרת לא ישעה
 כן נמקם וכו' וכשעמדו לפני משה לשאל הדי מנח הכרת דרך
 חכמות בסדר שה חכמות קומזו הקדימי מכלה לו וכו' וזה
 ומקברא אמרינן הכי דלא קש קראי מהדרי צמסיבה שפחה
 והוא הדי לעשואי והוא דמופלג החכם בחכמה מן הנהר אחר
 חכמה ולא אחר זקנה אבל אם אית מופלג בחכמה הזקן שהוא
 מופלג קודם לכבודו והוא דמופלג בזקנה שזקמאד מן חולת
 לו כבוד בבית המשתה וית מי החכם ומה דמופלג ההוא חכם
 בחכמה וכו' שהזקן חכם קצת אבל אם אית מופלג בזקנה
 החכם שהוא מופלג קודם לכבודו שמשני מהכח החכם מופלג
 זקן מופלג שאית חכם כל כך בבחור בישיבה הלך אחר חכמה
 להושיב החכם צדא ומדבר תחלה צמסיבה הנה אחר זיקנה
 והיכא חכם הוי מופלג בחכמה והזקן אית מופלג בכל מקום
 הנה אחר חכמה ואפי' צמסיבה ושיכא דהזקן הוי מופלג בזקנה
 והחכם אית מופלג בחכמה בכל מקום הנה אחר זקנה ואפי' שיה
 הוא לזקנת חכם קצת מעט שהבחור חכם מעט והיכא דא
 מיסטא לא הוי בחכמה ולא הוי בזקנה עמה צמסיבה דכח מקום
 הנה אחר זקנה ומדאכ דאמי והוא דמופלג בחכמה והוא

דמוסלג צקנה שמעית דהיכא דלא הוו תבניהו מופלג לא חמי כחמה
ולא האי בזקנה הולטי אחר הזקנה דבשיתל שהחור חכס קתית ויהי
אי חולקין לן כבוד כר פיל ל שמואל ביר מויר זל דפלי גליה דבה
לתלמיד יקרא נחמ ליה איחלון לו גס אחרים כבדו ופלי ליה
לרשע אי כונן לא תודה שני לך תוך טוב נחמ לבס וזל תלמוד
משכבה זל אידיך ימים לא כעמיה טעם לפי שמיא ידא לפי
האליהם ומורא זו קומה חוץ כדמפל וזל מליך וימא מורא
דבית מורא מוסקלות פי צמסקלות לא כל מורא צפי למסת
לא יהיה לך צביתך מיפה ומיפה וזל וסמך לך זכור את אשר עשה
לך עמו וזל וזל מורא אליהם והוי פירושא משום שלא ידא שרע
אלהים ועשו עול צמסקלות נעשו על ידי עמלק דהכי מויר
צמודים מצומאן מיפה ומיפה תעצת יו גס שט וסמך לך
בא דוד ויבא קל מופע עוש מקטני המיפות בא עמלק אשר
קל לטל ומתירק לעזר פט פט גמר חוק מהתרת ט מועל
שהראה אור עבר כנעני הוא מבלומה תפיל לית לך שמי
דרך העבדים להניח תפיל למס מרעה חסד הממיק עמלק
ממיק מימא חסד ומית דמופקי לה מוכתל על מינה ותעלה
ממס וסמך לך למס מרעה חסד פיל דמה למ לרבות שיידי
חור חוק מקנה כשהנשיא נבנה בבית המדרש ומאן שבי
עד שחמלם שבו משמואל הגלמקומו אינן שבי שמו
למם שבו והכא במסכת קידושין אמרינן נשיא עובר עומד
מלא עינו ומאן נישב עד שישיב במקומו שנהכין אחר משה
דמשמואל שישיב במקומו ונשיא מעפ של חמלם שבו
וכן אב בית דין קדש עמי לן שח שורות ובמסכת קידושין
דטל עגמלא שיש וזמניך דבזק תם דהיא דהורא דקנה
דימי דבזק נאלי לפרקתה תם דימי דבזק נאלי לנשית משנה זו
כדילן בן כבודו לכבוד אב בית דין טובא ומשום חור מעשה

דקתני התם ולא לפטו ולא לחזקו הויא ואותה רתנה עושי על שתי
שורות בלבד והעם שאחורי האורות אינם עומדים בנח הכמים
ותלמידי חכמי ואלו ואלו בחורים הם ולא חזקנים אלו שבים על
הקרקע ולמדנים לפני דבם שרצים יעריכו להם שיוודעו להקשות
ותרין בבית המדרש מופסיעי שפי על ראשי העם כלום מכפס
על ראשי העם ועבם למקומם יצא למדרך לפעתי פטו כלפי
העם מפט כבודם ואחוריהם כלפי מביהם לא לתקנים דאנא
אכל יונא לגדולים אינו נכנס ויושב משום דפושע הוא דהוה
למדתן לה נפשיה בייסורא כדי שלא יתרחק דהוה יצא לפעתי ביום
מדרך שיתרחק מן הדרך כדי שלא יהו חזאי את פירועו כדאמר
מאכל ברכי עושי אותי לנח חכמי שממוני מביהם פרשים
על היצטר עושי אותם ספסי שמושי בי אותי בתי החזקנים
סוד מביהם והו"י ספסי לחזקנים כסעף זה שעושי לנורה גדולה
א' רבא בחי מביהם עושי אותם ספסי מפט כבוד אביהם בנבי
בגל נט והוא רבן שלא ציו מהו שיעמוד אותה רב מפט מצינו
ופשיט חייב לעמוד מפט מצינו מ'עם שהוא רבן שלא ציו ובעי
גמי נט והוא רבן שלא ציו מהו שיעמוד אצלו מפט ופשיט דמי
חייב מהו לעמוד מי מיהייב למיקם מ'א' תת רבנן בתוס' קידוש
איזוהא מ'ע' ע' אהזמי אהזמי אהזמי אהזמי אהזמי אהזמי אהזמי
חוצתה לא לחזקנים כ' כוכה דכתב בסכת תשבו שבימ' וג' לנח
דכת' ולק' לכל ביום הרמ' שון שופר דכתב ובהרש השביעי וג' יום
תעשה יהיה לכם יציית דכתב ורמיתם א' פרט לבסות לילי דגל
א' חייב צו לא ביום מ'אזזה דכתב וכתבתם עלמא ב'ית' דג' מ'אזזה
דכתב ועשית מקרה לנך אברה כלומה שבת אברה דכתב השב
תשיבם לחתך ישינוח דתן דכתב שלח תש' אה' וג' ות' לכח
כלום וכי כלל קטוב דכל מ'ע' ע' שחזמי גמיה נשים פטורות
וחיי מ'ע' א' ל' למ' מ'ע' ל' יום טוב הרמ' שון שהיא חובה דל' ע' ע' ע'

תאכלו מיטת זמק קדם לה צמון זנים ונשים חייבות פראמדין
 נשים חייבות במיטת זמק קדם לה צמון זנים ונשים חייבות פראמדין
 כל שיש בו ככל תאכל חמץ ישע בקום אכול מיטה ונשים חייבות
 בכל תאכל חמץ דמיטת לא תשגא חמץ וכן שמחה צמון דכל שמחה
 ימלה וביתך וביתך זון אשרך ותר' כלם וכלם הוא דכל מיטת שש
 הקצין למיטה נשים חייבות והרי תלמי תורה דאמר לעיל שיש פטורה
 וילפי' טעם: ופריה ורביה אמרין כי צמות האיש מאוהק על
 פריה ורביה אבל לא האשה וילפי' לה מדרבנא וכבשוה האיש דרכו
 לכבוש ואין דרכה שלאשה לכבוש וכל דקנינא ביה וכבשוה קנינא
 ביה פרו ורבו וכדלנא קנינא ביה וכבשוה לא קנינא ביה פרו ורבו
 ופדיו' קב' ילפי' לעיל דנשים פטורות מן צמדות מן הכללות כל
 היכא דתע' כלל כללי הא' גונא כל מיטת שש שהזמין למיטה וס'
 וכל מיטת לא תשגא וכן הכלל חייב בראייה מן צמדות מן הכלל
 בהו דלא דוקא נאפי' במיטת שש דהו' דאמרינן צמדות מן הכלל
 מנא דאפיק שם מיטת דוקא הוא ולא שייך מפי' הכי אי' צמדי'
 אף כל יקחון נשים פטורות טעם דאסי' דדריש הכי זנים חתם
 ליו' שהיכס זנים ולא דנות לקדחה וכו' ילף טעם שפיר
 אחד נשים ואחד נשים דקסבר דהאי קרא כי עם קדוש קרא
 מתבונה ואגידה ואקדחה וכל קדחה קרא יתרא הוא דהו' מיטת
 למיכתב לא יקדחה בראשם ומה תל' קדחה לחייב על כל קדחה
 והתם במל' מכות מפרש דקדחה שר' שערות הוא' בראשם
 אע"ה כהנא מיה תל' לפי שטא' בשר' ד' שיער' דמקצ' סמך
 לפדחת' נאמ' כח' קדחה ברהט' ונאמ' לה' בשר' ומה לה' בשר'
 על מלת דהתם כח' למית' מת' תלויה ואי' תלויה
 בג' מ' להו' הו' מ' קדחה ומ' הכלאים: שא' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
 טעם ש'
 אף ההדש מקור לכלל לפני העומד
 מי' מי'

תוהידסב כה זיאה את לאה הכת כזיאת הארץ כה כזיאת הארץ
 והריתפל וסטר חמור דסב כהו והיה כזיאת כזיאת כדסב קדש ויאה
 כזיאת כזיאת כהו לא תפל אשכח כמה דוכת כדסב אשכח
 דכזיאת כזיאת תפיל פטר חמור דהא כדסב חמור תפיל רחמי
 שחובתהארץ היט אינה תליה בארץ שאינה מוטלת לא על
 הקרקע ולא על גדותיו לא על גופו ולא דם כהו שבתתפל עז
 פטר חמור מילה עריות וטויט כהו חובת קרקע שמוטלת
 על הקרקע אין על גדותיו כהו תרומה ומושג חלה לטעם שכה
 ופיאה שביעית חדש עולה כלאים ול לעזר לחומרה פלוקי
 קאמיתא קמיה חוץ מן העולה והכלאים דאע"ה דחובת קרקע
 ענהו היל גמירי לה דטהנת כזיאת בארץ כזיאת לחיך אבל
 חדש בארץ איז תחילה לארץ לא ממי טעם מושג דלכיה
 אחד ירושה וישיבה משמע ואתא לא לעזר למימי אף החדש
 טעם כזיאת כזיאת לא ממי טעם מושג כל מקום שחתם
 יושב משמע ובעל ילף דכל מינה שהיא חובתהארץ טהנת
 כזיאת בארץ כזיאת כהו לא ממי מה עז מיוחדת שהיא חובתהארץ
 טהנת כזיאת כזיאת כהו לא אף על שהוא חובתהארץ טהנת כזיאת
 בארץ כזיאת כהו לא ילף בעל לוקח על הכלאים תחילה
 לארץ דבר תורה כדין קמיה כא ככלאי הכס אי לוקח דאע"ה
 לארץ דבר תורה כא דהלכת אייל מי כשאיננו מוטל לוקח
 לארץ דבר תורה את חקונו תאמרו מכלל כהו שחתם את
 חקונו תאמרו ומכלל כהו שחתם את חקונו משמע חקונו
 אשר מוטל תאמרו מכלל שזהו חקונו וכו' עליהם ואלו
 הם החקים בהמתך לא תרביע ושדך לא תארגע ואיזו דרשתי
 אני חומ' שחקתים כד' דומיא דהמה דבר המסוס וד' י
 קדכבה ומהכא נפקא ל' כדסב דר' דכזיאת הוזהרו עליה והכא
 מטה מוקף לגאון כהקס עזה דמה בהמה מפי כזיאת לא דהא

הוא אף שדך בן בארץ בן בחוזה לארץ. ואלא כח שדך דמשמש
הגיוחד לך וחזית לארץ לאוהבך לך מן השמים: ההוא למנוח. זרעים
דכלאי הכרם בחוזה לארץ דמשום דאפקיה בלשן זרעה כתיב שדך
הו' שקל ואולי בחוזה לארץ נשמתה דהא עבר על דברי סופרים
דתנן הכלאים מדברי סופרים אמ' ליה לא חזרית אי' הלכות כלאים
מחזורי' לבם: לא עזריתו אי' הלכות כלאים עזר דות ומאירות לבם:
חטה ושעורה וחרית שני מיני זרעים וחרית שלטי שלשת באות
ויש מפרשי' או חטה וחרית או שעורה וחרית. נמנולת יד נפלא
מלא תזרע כרמך כלאים משמע שזריעת הכרם עצמה תהא
בכלאים: מערב בזרעו זרע וכלא חיי כלאים והכלאים מוכן סופרים
וקסד אמר כלאי זרעים נמי אסרו כי הכי דבארץ אסרי' אורחא:
שבארץ אסור' בהנאה דכתב' תתקדש פ' תומך מ': כלאי זרעים
דבארץ לא יאסרי' בהנאה דלא כתב' בהו' תתקדש. דמשך וזרע
כלאים נפקא. רבט משה זל' הזרע שני מיני תבואה או שני
מיני ידקות עם זרע הכרם הרי זה לוקה שנים אחד משום שדך
לא תזרע כלאים ואחת משום לא תזרע כרמך כלאים ואי' לוקה
משום זרע כלאי הכרם עד שיזרע בארץ וט' חטה ושעורה
וחרית נמנולת יד וכלאם חיפה אותה בעפר לוקה: וכלאם זרע
שני מיני ירק וחרית או זרע אחד ירק או זרע אחד מן תבואה
וחרית נמנולת הרי זה לוקה ואי' חייב מ' התורה א' על קנעם
ולק' וכיוצא בה' מזרעים שנעמדה עם גמר תבואת הכרם
לא שאר הזרעים אסורים מדבריהם: נראה מדבריו שכל
או חטה וחרית או שעורה וחרית ליאסר בהנאה ולתת' במלואו
משום כלאים בכרם: מתע' כלהעשה
מינה אחת מפר' בג' יתירה על זכיותו מטיב' למשמש בהאי
עלמא: וטח' לשת הארץ חיי' ה' הבא' מיט' מ' השוש' א' לבני
הישוב ממטה הנאה וטוב להם שיתאוו למביניהם: ונמ' פריך

מכלל ונחמד אפי' בחדא נמי פ' אות השם יות במשנה אין בזה
 שאדם אוכל פירותיו בשם הזה והקדש קיימת לו ואיך יתכן
 ואפי' לא קיים שאר מיתוות בתורה ודאי רוצה שיהיה שם
 שם שם היתה שקולה מכרעת כלומר הא דקתני אלו דברים
 במחצה שוה שוה ומחצה זכיות קאמר ויש במחצה זכיות אחת
 מאילו מכרעת את הקף כאילו היו רובא זכיות ואיך יתכן
 יתירה ומתני דכי לית ביה חרמא מהני עריך למיטה יתירה: איט
 מ' הישוב וצא מסיים בהגדור הנחה ממנו כלומר עשה ער
 שלא תתברר עמו ולא עוד לא שמועבדו מושב ליתם ש' וצא
 ליתם לאי ישב פ' זה שאינו באחד מאילו נחה יתעסק אם
 לא בלי יתרה וספול לעדות דכיון דאיט מ' הישוב איט מקפיד
 על עיניו ואי' לו בוש פנים וכן דא וכל בשוק דואילו לא יתכן
 על כבודו אינו בוש ללכת צעמו ולפסל ירוש' צעמודות תני
 ל' שמועבדו ב' קדחה הוה אכיל בשוקא חזייה ל' מאיר שם ליה א'
 שבה לתלמידי חכמי לאוכל בשוק יאמר ליה דעלמיה שמימי
 דהאי דתני האוכל בשוק הרי זה כקלב כג' שחוטף מעל אחריים
 ואוכל כמו הכלב:

סליק פירקא

ב' ובשלוש בגמ' יטף דשלוש
 של אדם כמותו כשהוא נערה וכל אכ' כשהוא קטנה אפי' קטנה
 קדושה מקודשת והאי דתנן נערה אורח ארעא אשמע' ל' קטנה
 לבתולה לא כדמפרש בגמ' אפי' ש באחרמה שוה פרוטה קדו
 קדושי ודמי' ואם לאו אינה מקודשת קדושי ודאי דכיון דאמר
 התקדשי כל ארמא וחדא הוו קדושי' באפי' נפשיהו' אדבקדושי
 ספק הוו הי' שמיא שוה פרוטה במקום אחר היתה אכילת
 ראשונה ראשונה וכן בגמ' מפ' לה מה' יתקא' וטעמא
 גמ' מיטה ב' יותר מדשלוש ד' עסיק טפן
 גמ' מקבל שבר טפ' מאחר דישא' לכבוד שבת ש' גמ' א'

דג' איסורא נמי אית צה' אם יכול לקדש הוא צעצעו וקדש על ידי
שלוה ודימטה שיראנה' שמה תבאנה עליו: וכן לא יתמר דרע וקף
דאמר מטה הוא דאיכא ולא איסורא יחסיא מיתמר מכל צה' צה' צה'
מ' צה' שמה ראשהו לכא' איסורא לומ' שמה תבאנה צה' דבר משה
דאמר דיש לקיש טוב למיתבסן דו' משל הוא שהנשים אומדות על
הבעל כל שהוא טוב לשבת שני גופי' מלשבת מלמנה ט' גוף
דו' שנים' ואי קשיא הכא נמי גבי דידיה איכא איסורא כ' יתב
קידוש' לשלוחה ולא חזי לה אי' חט נמי ומיהו מת' בדירה
למ' דהיא מתקדשתבה ובשלוחה' הולבך האי' ותבאנה למטה
מ' שמיני' שכל איסורא לבה דירה לכה מצל' חוש' דאמר' בדירה
ותא' בו משום איסורא: מסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא
קטנה' ואם לאמר' לשל' צה' איסורא לכה כדריש לקיש
היה כג' שהיא גדולה שיכולה לרע ולחקור ע' ע' על ידי' שמינה
אם כעס' הוא אם לאו' או שאר ע' ע' שדרך נשים להקפיד
מצל' קטנה' דלית לה דעת דלרע הכי לא דעו' דצאנפיה מיהו
מתקפד' מיהו בהך דברים יש לומ' דמתקפד' והולבך מסור
ר' תמ' צ' אי' שוחט לא אחד' כלום אחד שוחט על ידי' כול'
ולבד' עבירה לא אמרין' ששלוחה' שלמד' כמור' להתח' השלוחה'
ולא השליח: אי' שליח לבד' עבירה שיתחייב שולח' לא הרי'
כעושה מאילו דאמר' דברי הרב' דברי הקב' שהוא הרב' שאמר'
לא תצבור' ודברי תלמיד דברי צ' אדם שהוא תלמיד שאמר'
איך נוח דברי הרב' ועשה דברי התלמיד: בידדי' כעמיד' לה'
מפטרופים' ובדורי' להם חלקיפה: מתוך הלשו' משמע שנת'
חכ' כה' למפטרופוס' שהעמידו בית די' להיות במקום יתומים
ויחלקו לפי דעתם מפי' שלא צארו' מדקאמר' בדורי' דק' שאל'
א' יבדור חלק הטוב בעיניו ליתום שלו מפי' שלא צארו' והואיל
וכ' נראה שאפי' בדברים דשייך צה' גוד או איאד' שיוכל כל אחד

הדייט שפחת שותת או הותיב שותת מכרץ בטל ומדברנ מית דאיה
דהא כותיה ופסק רב נחמי גופיה לעיל והא ראמרתי יותר מזה
בטל מתק לא אמר לא במטלטלי אבל במקרקעי אי מונאה ^{המקרקעית}
אפי' ביותר משותת עד החתי כדקאמר רב נחמי נחמקבל והא
רב נחמי נהזהב הדר אמר חסא מונאה אי להם ביטול מתק ושלום
ואקרקעיות קאי ומסתמיא לאפליג רב נחמי אחסא לביה אומר לר
דהוא ביטול מתק לא הוי דומיא דמטלטלי ביותר משותת לא
בחתי כגון שווה מאתם במנה אבל פחות מפילו שזה פירוט ^{המקרקעית}
תוים דהוא המקבל דקאמר רב נחמי אי מונאה לתקנות לא דא
בדקאמר שווה מאה במאה לא מנע פחות וכמוכח שדו שלמי
לביטול מתק דתקנות הכי הויא דגסינ' בפרק למנה טזות
למנה שמדה שווה מאתם במנה נתקבלה כהצטרף ופרך ויחזור
המתק אמר ריש לקיש אי אונאה לתקנות אמר יוחנן אם
דבר מופלג יש לו מונאה מתג' פלוגא לר' יוחנן אינן דברים אפי'
להם מונאה הקרקעות פתח לה בדבר שאנו מופלג בפיר' ר' נחמי
שלא הגיעה האונאה עד כדי דמי החפץ מכלל דביטול מתק רב
נחמי נמי הכי איתה דלא פלוג אדל' יוחנן והא דאמר יוחנן אם
היה דבר מופלג ש' אונאה לאו דוקא דהוא הדי' ביטול מתק לפי
מה שפירשתי: בעילויא שלא חילקום בחבלי טול כל אחד ברעה
וצפה לא העלום בדמים ונעל זה ברעה כפי דמים וזה ביפה כפי
דמים: חזרי שאין צורך כשאר אונאות דקמי' ל' זה פחות משותת
מהילאיש דהתם אי כל אדם יכול לעמיתם הדמים לא כוונה
במדה טעותה ואז אמר עתא דהכי לא בעד: ולא ביטול מתק אפי'
לא היה דבר מופלג שהוא פחות מן החתי אפי' שווה פירוט ^{המקרקעית}
אם לא היה דבר מופלג שהוא החתי הוי ביטול מתק אי שלח
גבשה עד' תלמי מי ששלח שלח לתקן לו משה אית' עשה עד
לאותם הקידושי' ואינן מיעוקה שם אחד לאסרה עלה שולם ולא

וסוף מי ששלחו בקרנותיה ולא תאקד היא בקרובו לא עלפי
 שנים עדים מאי טעם כיון דאמרין שכלו שלחדם כמות ההנה
 סופיה מה הוא בעי תרי שהדי אף שלח נמי לא שנה שנה
 עד מאי טעם אלומי אלס ליה מילתה דטווה שלח נעשה עד
 כי לקדושי כי שילח ממון לבעל חובו מיטרק שלח עם עד
 אחר ונעשו שנים או שני שנותים היו ביחד שניהם מעדים ^{בדבר}
 והלכתא שלח נעשה עד כי לקדושי כי לקדושי כי לדוני ^{ממונות}
 וחייבו שבעה דכל שנים מחייבי אותו ממון אחד מחייבו
 שבעה דאורייתא על ידי הכתף אותו הקבל ששאלת ^{הפקדון}
 לבית הנפקדו הנה עדיו דשלח נעשה עד וכן בגדושי אם
 שילח לא שרת על שנים בגמ' מפרש ויכירה דאוי אשמו
 קדושי משום דלמסרה קאתו פי ואי לא טעני בעדות הנה
 שהדי אסרי אותה עליו ועל כל השנים בעדות אבל בגדושי
 דלמסרה קא אתו נחוש שמא עינו נתנה ואי אשמו ^{בגדושי}
 משום דאיתתא לבתרי לא חזיא אבל ממונא דחזי לבתרי ^{שמי}
 הנה מפלגטלוגה מיג דיכל למימר אהדרינן ללוגה והו
 מהימני במאי דקאמרי אהדרינה ללוגה ואי הלוגה יכול לומר
 להם הביאו עדים שהחזרתם לי המנה צענהם ואפי' מסרו להם
 דפט עדים דקסבר המלוגה את חבדו בעדים אי עריך לפשו
 בעדים ואי עלתם אפילו שבעה שהרי אי כהנא הולא ^{במדות}
 יכל למימר פרעה למלוגה ודבריהם קיימי בתורת עדות
 שאין טעני בעדות אבל הנה שתי דתתן דתתן שבעת הית
 מי שאיטווד צותת הטיול עלו שבעה מה שתי אפי' ^{סבא}
 ללוגה את חבדו בעדים אי עריך לפשו בעדים אפי' ורבי
 טעני בעדות הנה דאי אמרי אהדרינה ללוגה בעי אשתדל ^{בפיר}
 המעיד שקצתם מלוגה מידם פרי שיפסדו מנה שבעה חזק
 ממונא לא אמרי הנה עדיו וכו' עדים לא הוו הרי הדי ^{היה}

[illegible]

כל שבהיה נעלה זה הענין מיאוי שיוטח המיאוי שאי אפשר
 שיהיה ואם קדש אחד בן אחותה מועטין אותה ממנו בגו
 והוא ששדוהא דאמר עדינה גו בא שדך זה לאביה קודם
 קידושין דאביה לספוקי שמה עדינה בששמה והוון זה קידושין
 למפרע מתאמת שקידשה שלא לדעת אביה ממואעל לאמר
 עדינה מיאוי עם גו המוטל עליה אם עשה זה מאמר הגו
 מעדינה להיות עמו מאוי ואינה ממואעל לזיקתו מכל מקום לא
 עשה זה מאמר דאביה עליה גו לא חליטה לזיקתה ואותה חליטה
 אינה זוקקתה להיות ממואעל עם החליטה והשתא מפרש למטה
 ואזיל כד עבר זה מאמר דקמי לך בינמות העושה בינמות
 מאמר וזה לפיכך בלא ששה עדינה גו לאמר והחליטה
 לזיקתו זו שקידושין שלא לעשתאביה עדינה עם מיאוי עמה
 שמה לא עדינה האב לא בקידושין ראשו ולא בקידושין שני
 ולא היתה עדינה לא גו ולא חליטה והרואה שהעדינה גו
 שהקידושין גמורין הלא קידושין תפסין בן באחותה כשהיא
 עדינה מיאוי יחוסו בקידושין אחותה ויציאה בגו והקשה בגו
 שמה עמה לי שמה לא עדינה האב בקידושין ראשו אפי'
 עדינה בשל ראשו אם לא עדינה בשלש מי זה גו וכל דא'
 בגו גו תפסין קידושין באחותה דקידושין תפסין באחותה
 כד נקמ והרואה שהעדינה גו יאמר גו גמור הוא ואין
 קידושין תפסין באחותה ועדינה מיאוי ותירץ שמה לא
 עדינה בקידושין ראשו כד נקמ וגם התוספת פ' הכי לא
 מיבעא אם עדינה האב בקידושין ראשו דקידושין תפסין
 באחותה אלא אפי' לא עדינה האב בקידושין ראשו דאביה
 השתא דקידושין שני הוון קידושין על ידי דמיאוי אבמיהו זה כי
 מיאוי דשמה בקידושין שני גופיה לא עדינה ויאמר א' קידושין
 תפסין בן לא מיאוי היו טושי למימד הכי הכל יודעין

שאפילו חליתיה חליתיה נמורה קידוש יתפשי נאחותה נאחות
 חליתיה מיעה מסורה לו לא מדברי סופרים כי שנה לביבנות
 שנה החולץ לביבנות ונשא אחיו את אחותה ומתחולצת ולא
 מתבטלת המגדש אשתו ונשא אחיו את אחותה ומתחולצת ולא
 פבורה: דהויא לה אחות גרושה שהיא גרושה לו בחייה ועלמיה
 זו אמרית לה כששנה לא לזמן שנה זו אטע למדי דאחות
 גרושה היא גרושה מן התורה אבל אחות חליתיה מיעה לא מדברי
 סופרים אפי' מיאון אינה עריכה שאי' מעשה קטנים כלום אחר
 אביה ואפילו שידכן תותי יניפי אילע מפעפה שהיא ערבה
 לשנה אחר מזה לאותנות על גבי זית הבולט לרש הרב
 לשנה תחתיהם מפני החמה: בדרך לבראי: בתך לבני: אפי' אחר
 דאם צדקת שתקדשה שנה לעת מצוה שמה נעיתה חלצת
 נעיתה חלצת ממדי: שמה נעיתה חלצת ממדי: שמה נעיתה חלצת
 שנה מדעת לא אמרי: דאם בדיקושי בתו בכל דהא נחיה
 דטב למיחב טדן אבל גברא דייק ונסב וצ' אינה צדקה
 לתקדש לא משה שנה בשליחות: ודינא ארעא ארעא בדיקא
 ונחיה לו דענת שהוא חפץ בה והוא נעשה לו שנה מאלו
 וצ' לאדם שנה צטון: מדי קטנה: צפידוש שמעתי ממנו
 דלא סבר לה להא דרב ושמא לא אמרי חושש: שמה נעיתה
 האב וכל שכן לשמה שמה ב' שנה לא מסכ' שמעתי ודיקא
 אפי' למא דאמ' וכל לרוחא דמילתא ובי היכי דלוקטא
 הוא ודיקא דא' איה אמרה לתקדש וכל משה היה
 אמרה לצעלה שית' בת קטנה לקטנה והוא אמ' שיתענה
 צפידה: הכיחות: והורה לה לתת לקטנה ועשו קעורה לחיבת
 חיות וזיממה לתקדש שנה עם קרוביהם: אדמכ' ושנת' בעד
 שהיו מוכלי' נשונ' בח קרובו שנה לא וקידשה בתגר ועדי
 לא תיכל האב קידוש' מאות קרוב שנה שנה: לא ישא שנה

ידברו כזכ' ולא חישין, דהא שמוא נתרצה האב דלא הדר ביה אב
מדיבוריה שנתניה ואמ' לקדשה לקרוב שלא שטן וקידוש קרוב
שלו לא תקידושין, דבא אמי טעמ' אחרין דודאי לא נתניה דכיון
דטרה האי אבי הית' לעשות קטורה או לקרוב שלא שטן
מפסידה דלא טרה לעשות קטורה לאביי כיון דאורי' לה
לא הדר' ולא חישין לשמוא נתניה ולר' ב' כיון דלא טרה
נש' למי שמוא חזר בן ממה שנתניה לקרוב שלא שטן שיתנה
לו ונתניה באי' לקידושין שקידוש קרובו ור' א' פסיק פסק
שפסק הרב דלתהיל' כרב' (שמואל) ופ' פסק רב' משה זל' ורב' א'
יוסף ב' משה חש' לדברי רב' שמואל ולא דחה אותם ממשה
כי שא דיהקא וממה ששמואל ונת' אביי ורב' על דעת ר' א' שמואל
ורב' שדירא פסק כרב' שמואל וכו' רב' ציון ב' מלך פסק כרב'
ושמואל אוכלת בתרומה אם כהן הוא זה וא' ע' אלא היתה
חופה זו לדעת ואמור' רב' א' משה אוכלת בתרומה עד
שתבט' לחופה זו הואיל' וקידשה לדעת חו' חופה נמי נחמ' לה
עד ששמואל שיבט' וימחה' ומודה רב' א' על דגבי תרומה נמי
ליה שנתניה בחופה התם הוא דאי נמי לא נתניה אכלה
מדאורייתא דארוסה נתיש' אוכלת בתרומה דבר תורה אכל
לע' ירושה דבע' שארו מודה דאינה לא כארוסה ואם
מיתה אי' יורשה דכיון דמספקא לה אם נתניה בחופה אם
לא אוקי' במחנה בחזקת מירה איכא מח' דאמרי' לרב'
הוא רב' חננ' היתה אוכלת ראשונה אוקמה ר' אמי בגמ'
אב' דפי' דח' ש' ליה כלל' דקתני ב' וז' וז' וז' וז' וז' וז'
אינה מקודשת עד שיהא באחת מיה' שזה שוה פרוטה ופ' ופ' ופ'
ל' אמי עד שיהא באחת מיה' עד שיהא באחת מיה' אכל' בראשונה
א' ע' ש' באחת מיה' שוה פרוטה אינה מקודשת דכיון דאורי'
לא נמד' עד שתקבל' כולם והיא כבר אכלה את הר' א' שוה

קודם שתתנה אותה בקידושה היא לה ראשונה מלוה גבה וכן השניה
והמקדש במלוה אינה מקדשת / אי איכא באחרונה שזה פירושה
במקדש דהויא לה במקדש במלוה ופרוטה והמקדש במלוה ופרוטה
קיימ' לך דדעתה אפרוטה ומקדשת בגמ' אמ' רבא לא שאלה דאמ'
לה בזו ובזו בזה אמ' לה באילו אבילו מקמי תא נמי מקדשת כי קא
אכלה דפשה קא אכלה פי' מקבלת ראשונה לא במה ליה בתורת
מלוה דמשגמר הדיבור הקנס לה בתורת קידוש' וכי אכלה גידיה
אכלה: מתנה התקדשי ליוכו ל' שמעון
אמ' וכו' ומקשי' בגמ' ולית ליה ל' שמעון יי' ועמיצ' חומץ חומץ
ועמיצ' יי' שניה יכו' לחזור בה פי' המוכר והלוהק ומשנה הויא
בבבא בתרא ולא פלוג' ל' שמעון אמ' איכא דניחא ליה בחללא זלמ'
ניחא ליה בחמרא הכא נמי איכא מיא דניחא לה בכספא ולא ניחא
לה בבבא' ומסיק רבא הכא במאי עביק' בגמ' שאמרה קא מלחה
תא ותכליל קידושי מופלוגי' שאמ' ל' התקדשי ל' בדינך של כסף
והלך ונתן לו דיע' שלזהב מיי' סבר קפידה פי' תנא קמא סבר קפידא
הוי' לא היתה חפיה לא בשלכך ול' שמעון סבר מידא מקום רוח'
לו אף אם לא ית' לא ספק קבלהו' ומיהו היכא דנעמי איה' אפה
לא פלוג' ל' שמעון והאי דתאמ' דנעמיא דמ' שמע' עתה נעמיא והא
מיעיקרא הכי הוה עייר בבבלתא: כשנתנו לטליה היה יעיר
בסמרטוט ומיחא ל' לזהב: גמ' בגמ' תנא דנע' התקדשי ל' כסף
זה תנא חבא בו וזמא שבתוכו ותנא בו ולא זמא שבתוכו ותנא
זמא שבתוכו ולא בו לא קשיא הא במי' הא במי' חמרא הא ב' יתהוה
פי' הא דתנא בו וזמא שבתוכו דמ' שמע' דנע' הם זכר ומי' תרין
לשון פרוטה: הוי' היתיר העשוי' להספק ממוט' מעט מעט יתיר
כל' להאמר בו' ויתהרא מלש' יתיר' שהיא השמ' ויש מפרשין
יתירא היא יתיר דגם שעשוי' לימים רבים למכל' בו' והכוס יתיר' לו
לשמרו' והא דתנא בו' ולא זמא שבתוכו במי' שהיה מלמ' מים

דלא חשיב ולא היתה דעתו אלא על הכוס והוא דתנא נמיה שבתוכו
 ולא כדאמר רבי ששני לאתרוג ולהחזיר הכוס לבעליו שפחה גדלה
 ודלת שער שלגנים כלבי היה להתקדש בו אעפ"י שהטעם אינו
 הדבר כמו שאמר אעפ"י אינה מקודשת וכן היא שהטעם וכו'
 ואמר הוא כלבי היה לתקדש אעפ"י שהטעם אינה מקודשת
 דדברים שכלב אינם דברים
 כגון התקדש לו בכוס זה שלי ונמנעא שלדבש בדיע זה שלכס
 ונמנעא שלחב או כגון ששני ונמנעא עשירי הא דאמר ל שמשון
 אעפ"י שהטעם מקודשת דמסתמא נהא לה אבל בשבחה יוחסין
 כגון שאמר לה על מנת שאני לוי ונמנעא כהן שקדושתו יותר מלוי
 מוסמא דרב מכרעא לא בעינא מוטל הגדול ממדת הגדול אינו
 חפיה שאני יכול להלך בו ומשלח זה כלמי אינו דושה להינשא
 לאדם שהוא חשוב ממנו שמתגאה עלי עד שיקרא ג פסוקים
 מתרגם אות תרגום דידך תרגום של אונקלוס הגר' דמזל יעידך
 שיקרא התורה ויתרגם אותה תרג' אונקלוס הגר' והט מילי דסג
 בג פסוקי ותרומי ופיר דבט משה והט מילי דסג בתרומה
 בדוקא בדיקוקיפה הלכות המשנה כולה ותוספתא דמזל זה
 תספ' של חייא ונראה אן של אן שפיה בשמשו ב' עשאי
 ב' זמא תלמידים ובהורים ולא באו לבלל מיטה ובימיהם לא
 כמותם בתורה כדתגא משמת ב' עשאי בטל התקדש ואפ"ן
 נמסכתא דכלה שאינה עומק בדיקא היא וכך היא שניה כלה
 כלה ברבה אסורה לבעלה כגד הוכן קל ח פיר המסכתא שמקמי
 אותה ככלא שלאדר או ככלא שלול שכך היה המנהג לעשות
 דאילו שני חדשים מסכתא יחעה שגורס אותה הכלל דבר חסמה
 מילתא דתגא כסדרא אינו אומר כאבד שהיה גבור ביותר דכס
 כדרא שיתרבה במדיש ולא לבדדים המלחמה זה אבד אמר
 יוס' ב' ל' יוחנן טח ל' נאדם להזיז כותל שבני שש שש אמות

ולא להזיז אחד אשלאבגר וכן אמר נאור היה כמותו כל אשלאבגר ^{הרמק}
 אמרתי כמסכת ומא שהניה לו אמרתי אלך ספיעות בים ובעד ^{השעות}
 ביבשה לילמדך עזריה תדי סר לפי שגלי הוה מעשר כל שעת
 מבדלי ארט מוסר עשרו למהנה אותם ממנו אמרתי לרשע גמולו ילד
 למלך אפי' רשע נמור הרי זו מקודשת מספק שמח הרהר בטובה
 בדעתו אפי' ידיו גמור מקודשת למלך הרי זו מקודשת מספק ^{שמח}
 הרהר על בדעתו שיעל גדול הוא ומשהרהר לעבוד בלבו יעשה
 רשע שילפ יפתה לנצחם וכן אמרתי תפוש את ביתי ש בלס
 ארעתי למסקן ואמר ולא עלה וצויתא דזכי לא אמר ארעתי ^{מסקן}
 קא מצבינא ואפי' פריש בשעת מכירה ארעתי למסקן ^{מכירה}
 לא הוה זכינ דהא ארעתי דהכי לא זכי שיהא דר כא בלא תלקע
 ודברים שבלב אינם דברים והמכר קיים ארעתי למסקן ופריש על
 דארעתי דהכי עבד: ולא איתרד ליה לא היה יכול לרוד אן מחמת
 חוסר מזונות או לא מינא דירה: והא לא איתרד ליה והוה ליה ^{מזון}
 דלא מצו למיסקן והדרי זכינ: והא סליק ליה ולא הדרי זכינ ^{ארעתי}
 למיסקן לארעא דיש ופי' שעל דעתך עשהו או בעי סליק וצרידיה ^{תע}
 מילתא ולא בטל זכינ: או בשי לא סליק מי אמר מאי ביניהו כ"ו
 דלדרי ליש לא הדרי זכינ מאי ביניהו: דאיתליד אונסא ^{באונסא}
 אשם שהיו לסטים בדרכך ללשנא קמיה לא הדרי זכינ דהכי קאמ
 אי בשי מיטרח ואהדורי בתר שיתרמא הוה סליק ללשנא בתרי
 אונסוהי קא מתמיה ומשמע שלא היה לו שום עיכוב אילו היה לו
 עי' שיכוב הדרי זכינ וכן פסק רבנן יוסף פלגת זל כלשנא בתרי
 דאי איתליד אונסא באונסא לא בשי למיסקן והדרי זכינ אמר
 ליה ול' פירשו לתפך דאי איתליד אונסא באונסא ללשנא קמ
 דאמ' רב אשי' או בשי סליק דהא לא מצו סליק והדרי זכינ וללשנא
 בתר א' מתמיה ואמ' אי בשי לא הוה סליק ואמ' דאיתליד השתא אונסא
 באונסא זכינא זכינא זכינא ולא הדרי: ^{מיתו} ^{איה}

דיוקא קאמ' ליה במקום פלו' שיש לו שם אחרים ואפ"כ איך לא יעלה
 דברים בפניהם ימחו' הרי היא במקום פלו' שם תמצאנה' גמול'
 בגמולת' גבי גמולת' כי היא גמולת' האמת' גמולת' זה לאשת במקום
 פלו' ונתן לה במקום אחר פסול' הרי היא במקום פלו' ונתן לה
 במקום אחר כשר' ויציב' דא' אשמש' קדוש' מש' קדושה
 קדוש' אפי' בהאי ארעא רחמו' לי ולא מלמדו' מילי' עמאי' פיר'
 איהבס' ארעא' ולא יאמרו' לה עמאי' דבר גמאי' (בהאי ארעא)
 לי וממללו' מילי' עמאי' אצל גבי גמולת' דנחוקה קדושת' יימי'
 לא איכפת' ליה ואי אשמש' גבי גמולת' בהאי ארעא נחא ליה
 דבזי' בהאי לא נחא ליה דבזי' פ' יאמרו' את אשתו' גמאי'
 הוא' לא אצל גבי קדוש' אימי' לא יעביד' אינה מקודשת' דקדושת'
 טעמה' תנא' שלא כדכונה' דאמ' מי אפי' במשה' דקדושת'
 אצל גמולת' בשא' מקפיקא' כיו' דלא פריש' דילמ' דעתה' עמי'
 המסל' בכהנים' מפורשים' כבודות' גמ' ותנ' גמ'
 כדכונת' כי האי גמולת' הכי אמרי' הכי קדוש' אי יאמרי' כי
 תנא' כדכונת' אלו' קדוש' התם' כדכונת' אי יאמרי' כי תנא'
 קדוש' אלו' כדכונת' פ' הכא' לא שמושי' די' קדוש' אי יאמרי'
 ליה משום' כדכונת' ותנא' המקדש' אינה מקודשת' אלו' כדכונת'
 דבזי' לבייתא' סופא' כדכונת' תנא' כדכונת' שלא תאכל'
 כשר' וכו' דהוי' עמי' נפש' ומתעלה' עליו' ירוש' אמ' לזעריה' כל'
 פסתי' הדקי' הבאי' מבית' שאן' ככל' יעבש' ה' אמ' ליוס' מנחת'
 בשא' לה' עמית' שא' עליו' נדים' אצל' אם' לה' עמית' שא'
 עליו' כל' עד' ואפי' שלא' לאכל' חוצו' נדר' הוא' וגמ' התם' אלו'
 יעריה' מנחת' גמ' ואפי' הט' עת' בתנאי' דאי' אדם' עושה' בשעת'
 בשעת' זמרת' אינה' יעריה' מנחת' גמ' שעל' מעת' תנאי' דאש' בעל'
 ואם' העשרת' אי' יעריה' מנחת' גמ' והיא' לא תפשה' והיא' משוטה'
 הוא' והכי' דריש' היא' אשה' קדומה' שקדושה' הקדוש' גמולת' הוא'

[illegible]

שָׁלַח בְּמִלְחָמָה דְּקִימָא קָמִיָּה: בְּדַבְרֵי שְׁחֹרָא רָחֵל אֲבָל בְּדַבְרֵי שְׁחֹרָא
לְחַמְסֵי שְׁלִיחָה: לֹא מִסִּיק אֲדַעְתִּיהָ אֲמִי לְתַמָּה דְּלֹא קָמִיָּה קָמִיָּה
וְכִי אִם לְשִׁלְחָה צָא וְקִדְשָׁה לִי אִשָּׁה אֲכַרְתָּ לְאִשָּׁה וְשִׁתְּחַל לֹא קִימִי
קָמִיָּה הוֹלֵךְ רַחֵל מוֹתֵתָ לָּהּ: מִתָּהּ סְבָלוֹת
דוֹרוֹת שְׁדִרְךָ חַתִּי לְשִׁלְחָה לְאִרֹּסְתָּ: אֵינָה מִקְדֹּשְׁתָּ לֹא אֲמִרִי
יֹדַע הִיָּה שְׁאִי קִידוּשִׁי קִידוּשִׁי וְגַמְרִי וְשִׁלְחָה סְבָלוֹת לֹא שֶׁ
קִידוּשִׁי לֹא אֲמִרִי מִחֲמַת קִידוּשִׁי הָאִשָּׁוֹנִים שִׁלְחָה: וְכִי קִטָּן
שְׁקִידוּשִׁי וְשִׁלְחָה סְבָלוֹת מִשְׁהָרִי: גִּמְ
גְּמִינָה בְּגִי וְיִדְיִכִּי פִיר עֲדִיכָה לְמִיתָה שְׁתִּי שְׁמִים צְפִירוֹתָ
אִוְּאֶת צִפְחוֹת מִשְׁהָ פְרוּטָה וְכִי שְׁקִידוּשִׁי וְלֹא שְׁמִי שְׁבָלוֹתָ
דְּסְבָלוֹת רַבְּתִי הִי לֹא לְקִידוּשִׁי הָדָא וְאִשְׁמִי שִׁוְהָ פְרוּטָה
אִיִּירִי דְקָא נְפִיק מִינָה כְּמוֹנָא טַעֵי אֲבָל פְּחוֹת מִשְׁהָ פְרוּטָה
אִיִּירִי אֲדָם יֹדַע שְׁאִי קִידוּשִׁי תַפְשִׁי צִפְחוֹת מִשְׁהָ פְרוּטָה וְכִי
קָא מִשְׁדֵּר סְבָלוֹת אֲדַעְתִּיהָ דְּקִידוּשִׁי קָא מִשְׁדֵּר וְאִי אִשְׁמִי
הֵי תַעֲתֵי דְבִי פְרוּטָה לְפָחוֹת מִשְׁהָ פְרוּטָה דְּלֹא קִים לָהּ לֹא שִׁי
אֲבָל קִטָּן שְׁקִידוּשִׁי דְּהִבֵּל יֹדַע שְׁאִי קִידוּשִׁי קִטָּן כְּלוֹם אִיִּירִי כִי
קָא מִשְׁדֵּר סְבָלוֹת אֲדַעְתִּיהָ דְּקִידוּשִׁי מִשְׁדֵּר קִטָּן חוֹשֵׁשׁ לְפָחוֹת
מִי שְׁדִירָךְ בְּאִשָּׁה וְעִתִּיתָ וְקִדְשָׁה וְשִׁלְחָה סְבָלוֹת בְּעִידִים חוֹשֵׁשׁ
שְׁמִי קִידוּשִׁי הָ וְאִם תִּתְקַדְּשָׁה לִי אַחֲרֵי יִדְיָה גִמְ הָרִמָּה
כִּי פִיר לִי שְׁלִי וְכִי פִיר רַבָּנִי נָסִים חוֹשֵׁשׁ לְסְבָלוֹת אִשְׁמִי
שְׁאִי לְשֶׁם קִידוּשִׁי בְּלֵי וְיִשׁ לְפָדֵי בְּגִי דְאִיכָא עֲדִי סְבָלוֹת וְלִכָּא
עֲדִי קִידוּשִׁי חוֹשֵׁשׁ אֵמֶה שְׁמִי קִדְמוֹ הִסְבָּלוֹת קִידוּשִׁי וְגַמְרִי
וְאִם מִתְּנוּשׁ לִי אַחֲרִי אִיִּירִי מוֹתֵתָ לְשִׁלְחָה לֹא בְּחִלָּתָהּ וְהֵי מִיִּירִי
בְּשִׁטְוֶה הָאִישׁ בִּי קִידְשָׁתִּי בְּפָנִי עֲדִים וּמִתָּהּ אִוְּלֵבָּ לְמִיִּירִי הִים
אִוְּמִתְּהָ אִישׁ וְשְׁמִי קִידְשָׁה וְשְׁמִי קִידְשָׁה תְּנוּם הִסְבָּלוֹת אֲבָל
אִם הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה שְׁנֵיהֶם מוֹדִים דְּלֹא הוּוּ קִידוּשִׁי בִּטְוֶה אִין
חוֹשֵׁשׁ לְסְבָלוֹת אִיִּירִי אִם טוֹעֵט כִּי קִידוּשִׁי לֹא הִיִּירִי צִפְתָּ

שדים או צפצפים אחד איך חוששין לסבלות שכל המקדש בעד אחד
 חוששין לקידושין ואפי' שניה מורי' ואסתי' אמר דבפסא בארמא
 וכן ומקדשין צבא מקדשי והדר מסבלי פשיטא דחייסין לחומרא
 ומתדיין לא עריכה דרובא מסבלי והדר מקדשי ומי שטח מקדשי
 והדר מסבלי מהו דתימ' לא נחוש למי שטח קמל דהי' שטח למי שטח
 דאט' דבכמה מקומות מסבלי ארובא להקל הכא הואיל והדר ^{מפוסס}
 משום חומרא דאשת איש הי' שו' פיר' דלתם לגידסת דה' ^{חש}
 וכך נראה שגדס הדב' ^{זל} מתע' באחת כח
 הרי שתי מקודשות אינן מקודשות איך אחד מה עריכה ג' ^{אח}
 וטעמא מפ' בג' דרבה דאמ' דבה כל שאינו בזה אחר זה אפי' צבת
 אחת אינן פ' שאם היתה אחת משתי אחיות אשתו איך קדושין
 תופסין באחותה ואם בא עליה עטש כרת וכיו' דבאחות אשה
 לא תגזי קידושי כי קדושה כי הודי' נמי לא הו' קידושי וסברא ^א
 דכל שאינו בזה אחר זה אפי' צבת אחת אינן ושלש עשר היתה
 בג' מפ' מאי אתא לא שמוע' ^{גמ'} קידושי
 שאין מקודשין צבאה קידש אחת משתי אחיות ולא פיל' איזו הית'
 דאי' יכול לטא אחת מה' דשמוע' ה' הית' אחות אשתו אמ' אפי' ה' ^א
 קידושי ומתע' הכא מתריסא אלבה והמקדש אשה וצבתא ^{אשה}
 ואחותה פאחת אינן מקודשות הא אחת משניה וצבת אחת מקודשת
 ואחותה מקודשות ואם אמ' הרמיהויה מכס' לצ' אה' תנא' ^א
 מקודשות ומעשה נמי בחמש נשים ובה' שתי אחיות ולתק' אחד
 כלכלה שלתאנס' ושללה היתה ושלש עשר היתה ואמ' הראיה ^א
 לנראה תיקדש' ^ל ואמ' חסב' איך אחיות מקודשות ומשום ^{קדש}
 לה לאבוי' סיפא דמתע' מתדיין לה להכי דקדש' סיפא אמ' חסב'
 איך אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות והכי דאמי' ^{דאמ'}
 להו' כללם קני את וחמור הוא ומתחמור למקני' לא דאמ' ^{אחת}
 מכילתם דלאו את וחמור הוא דאם קידש' ^{אין} לא קידש' וז' וקדש' ^{אין}

אחיות מקדשות וקשיא לאביי ומשום הכי מתדיין לה בדפוס
דמי לא קשיא להו בלעלוקה סימני הלכותה שנהלקו בה אביי
ורבא ובכל מקום הלכך רבא ולא כאביי חוץ מאילו שהלכה כרבי
יאוש שלא מדעת באילו מציאות אביי אמר לא הוי יאוש רבא
אמרו יאוש והלכה כרביי עד זומם אביי אמר למפרע
הוא נפסל בפרדין ממונות לתי העומד מאילו אביי אמר
הוי לתי בפר קמדי שירובין קידושין שלא נמסרו לבאה
גמלי דעתא בטיט בואולח גט אביי אמר סבר גמלי דעתא
בטיט ולא כלום הוא משומד אוכל עולות להכשם אביי אמר
פסול בפר דינ ממונות אמר דב תם הא שמעת דלתי העומד
מאילו לית ממשמעת דילעלוקה דבכל שמעתא דילעלוקה
אעפסקין הלכך אביי בר מהכא דלא מוכחא כלל דהויא הילכתא
כרבי דאביי אבל אומ מורי דגמדי שילעלוקה הוי ההיא שמעתא
שהיא בפר בעת כורסם סוף גמלי דהמקשה דה דפליגי אביי
ורבא דאביי ציבא להו מהו שתעלה פי אם ילדה בזוב צימי ליתיה
לא ואתמהו שיעלו לה לעניים ולא תצטרך לספור עליה אביי
סבר אי שול לה לספירת זיבתה ורבא סבר עולי ומציא מיות
מסוגיא דשמעתא הך ומה שלא עת יוד צימי שמעתא
שהרי מתחלת כווד ימי ליתיה יש ליה עת יוד אהדת צימי שמעתא
דייאוש שלא מדעת דפסקין הילכך אביי שמ מי נמעתו אדבעי
דייק רב ממשמעת ארבע שמעות ועיט רב לדיה תלת שלוש
מה היה אוזן צידו לה עעך בסדר גרסתו אבל הרבי שותף ליה
מוזקת צידו לסדרה בסדר הגמלי המקדש צפירות שבי שותף
ולא אמרי לאו ממוט דרובה דה טעהו לא שזכה בה ממוט
דבר שי נמי דלא תמי לאכלה אמר רחמי ולא לדבר אחר ואפי' גמלי
שלה ולא אמרי מדקבילתה אחילתיה ואפי' במקום שנעשית
לה ערה ואפי' שבכל עדות שהיא כשרה לה מי העיר לאמנת

של חותא מיהא כיון דשדא שדא דהא הכא בקידוש יתלל השטות
 תרדמת על ידין שפדלתה וקתע הא נכריות מקוד שור וצמח צבי
 ואיך מאי היא ומהדר קידוש שלם נמסר לו לבימה ומתעלה ונחשבה
 כי אם מאי לא נקט דצדקה לא תלת לא שבה נמילה מילתא
 דשם ממיתע דקדוש שלם נמסר לו לבימה הוון קידוש ומתעין
 מספקת לה או כמביי או כדבא טלום מספקת לה מלתרוסא
 דאבי דהדין מתע ליביה ושלם מיין קידוש שלם נמסר לו לבימה
 הוון קידוש או כדדנתא דתריין לה דבא מליביה ושלם מיין דלא
 האון קידוש ודכתיב אמר דב שמעין מינה ממיתע מדבני דודא
 קידוש שלם מסודי לביאה שמעין מינה מכלל הדין לפרס
 הי מיניה ושלם מינה אי האון קידוש אי לא האון קידוש
 ופלא ליוחנן דגזל שבידו אינו ממוסר ואותביה עלה עלרב
 ועל יוחנן חסם יהיב דמי על כרחו שלב על החסין בעל דידה
 כיון דקבלתה אחילתיה ולקמיה פריך הא רב נמי בגזל דידה קאמ
 דהא מתע בגזל דידה דקתע שלה קיתיה ודייק דב מינה דאיה
 אי לא דשביעיתיה הא דשדיך הא דקתע מקודש בישליך
 מקמי הכי ונתרעית לה תנדין לו לביקבלתה למגל דידה בשם
 קידוש אחולי אחילתיה: מושכלא ספלי דב בלי גדול שלמים
 שהכרחיט בן כלום מאישי כולא: דל מאשן בשוד טהרות
 ומיתע לה בגב בה גזל: דאמי סתם גזילה וכו' וכו' דהיא
 גזילה הוון בידו הוון מינה מקודשת: במיזא דשמיך דאשדע
 שהווי בשותפות ולקח אחד מה שותף בלא חלוקה ומקדש בן
 ליה דרבא אמר ליה מאי פלא לך כלום: מינה מקודש: אבל טשא
 מאודה שדרך הירק להיות מתחלק לא גזל דהוון והא גזל דהוון
 שור לא אמרו כלך אינך יפות שיקעיל למו שגזל את שותף
 שלם בשות דמי גלי דעתיה דנחא ליה לא לעט תרומה בגזל
 דנחא ליה דהא ליתרם הם עומדות מכלל עט מי שגזל לשותפו

מסום כי סופא הוא דקאמי ליה דלא טכסין אבל למפרע לא טכא
המתקדש בערלה וכן כולה מוסקא
מיתג
נענו וילין להו דג' לכולה דאסירי בהנאה ערלה מודעו ערלתם
ערלתם ערלתם לרבות כלהנאות שאסורי' כלאי הכרם דכתיב ערלת
פ' תוקר מ' דל' לשויפה קא' וצ' שור הנסקל דכתיב ולא יאכלת
בשרו וכר' אכזה יאכל' לעזר דא' כל מקום שנאמר לא יאכל
אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע עד שיפרוט לך
הכת כדרך שפרט לעבלה ולעגלה עדופה אצרכי דבי' ל' יאכל
כל זה בקד' שים ובעפרי' מיטרי' והאחזה מכל המשותפות
שלא אמרה תורה שלה לתקלה וילין איסורא דאחזה דאמא
מכשיר ומכפר פ' פ' מכשיר פ' פ' אשם מיטרי' מכפר
פ' פ' כל הקד' בטר ואמ' מכשיר ומכפר בחוץ מכשיר בחוץ
אפרים מכפר בחוץ עגלה עדופה מה לה' פ' פ' עשה
כמכפר אף כ' בחוץ עשה בו מכשיר כמכפר מה עגלה עדופה
איסורה בהנאה אף עפרי' מיטרי' אסורי' בהנאה וצ' יע' נא
דא' קרא קדוש יהיה גדל פרע' ש' ר' גדולו יהיה קדוש כלומר
להכי כתיב קדוש חס' למדרש ביה קדוש הוא ומקשי' דג' או מה
קדוש תופש את דמיו ווי' נא לחולי' יח' ה' ע' תופש את דמיו
ווי' נא לחולי' ומתריץ מידי קדוש קרי' קדוש קרי' וצ' נפטר
חמור אקדמיה לאחד עריפה אסור בהנאה לדברי הכל ואפי' לל
שמעו דענין פטר רמור אסור בהנאה דברי' ל' יהודה ל' שמעון
מתיר בהנאה וצ' בשר בחלב מדרת' שלשה פעם בתורה לא תבט
גרי בחלב אמר אחד איסור בי שול וא' איסור אכילה וא' איסור
הנאה וצ' נא עשה חטא בעזרה דכתיב ירחק ממך המקום
וצ' נא עשה חטא שאתה זוכה ברחוק דהיי' בחוץ אתה מוכל
ואי אתה מוכל מה ששחט בקרב ודי' בעזרה ומסי' ס' יוכל
ל' שחוט ואם שחט ישיבט ל' כלבו חל' כלב תשליכו' אותו

אודת אתה משליך לטוב ואי אתה משליך לטוב חולל ששחטן
 וזגל מפלח ספיר ^{גמ} מנאל דכנה ^{דאסירי}
 בהנאה אם שבר ומכר ללא חיל איסור הנאה על דמיה ^{מדג} קמ
 גבי על והיית חרם כמוהו כל שאר מזהה ממנו הרי הוא כמוהו
 שאם מכרה דמיה כמוהו מכלל דכל איסורי שבתורה אם שבר
 ומכר דמיה ^{מאותי} ונלקח מיתה ונלקח מזה ^{בבב} גב צמה
 לשאר איסורי שבתורה שיהו דמיה ^{מקורי} שטעני הצאי כא
 לדבר א' לטקד על ושב שית היא ודמיה ואי למדי מה דאסר
 דאחר יתא ללמד האחר היה לומר מוטע ומה הויתך לא על
 בא האחר לומר כי אי למדי ^{ממנו} אף ששית תפשת את דמיה
 ונבלי כנסיתך לאחריו אחריו תפס בשביתות ופרי עמנו אסור
 ואם תאמר אמאי לא חשיב פגול ונתת וטמא וחמץ ^{בפסח}
 שהפילו דתיר ל' צפרק ^{בתר} דתמורה דיקברו וכלהו ^{עמ} סירי
 בהנאה ואי תופשי דמיה יש לומר דתא ושייר וקיר לראס
 קידש באיסורי הנאה אפי' ודבב כלא חמץ בשעה ששית ביום
 ארבעה עשר אינה מקודשת וטעמא מפלחם ^{בפ} קל דפסחים

סליק פירקא

מקודשת לשט ^{מקודש} לזה שקידשה לעצמו
 ואינה מקודשת ואסורה לשטחם אלא אם כן נתתה לה ולא
 אחר אסורה עד שיתא שטחם ^{גמ} וזגל מפלח ^{בבב} בתר לט
 לא תאכל בתרומה דשמו קידושיה וזר פסל בקידושיו מתנת
 בה ^מ התרומה וכן בתרומה ^{גמ} לא תאכל בתרומה דשמו ^{אין}
 קידושיה ולא קט' ^{בפסח} הוא ^{גמ} מה ששנה ^{בשני}
 שמקודשת ל' לחברו לא שנה לבו מנהג דמוציא ואסור לעשות
 וכל העושה דבר זה וכו' יתא בו בשאר דברי מקח וממכר וקריא
 דשע וזגל כפי ותא דית ^{ממא} לא תא לא שנה לבו מנהג ^{דמוציא}
 ומה דר ^{מאי} הלך דקתע מתענת ^{הלך} דרמוות ^{ובני} נמי ^{בבב}

מאי שנה הכא דקדש האומ' לשלוחו מא קדש לי ^{פלגית} ^{מקום פלו} והלך וקידשה במקום אחד אינה מקודש מא ^{מקום} שנה
התם דנקט לשון שלוחות משמע ששלחו לשם כך והכא דנקט
חברו דמשמע שלא שלחו לשם כך אלא מאס כן ידמו לו דקדשה
ומהדר תלמודא חכא רבותא קמ"ל והתם רבותא קמ"ל הא דתתא
קמ"ל דאי תנא שטחו הוה אמינא שטחו הוא דהווי רמאי דסמכיה
דעתיה דסבד קא עבדי ל' שלוחותא ^{לענין} מכל חברו דלא סמכיה
דסבד לא עבדי ל' שלוחות אימ' לא הווי רמאי קמ"ל והתם
רבותא קמ"ל דאי תנא חבירו הוה אמינא חבירו הוא דכי תדא
במקום אחד אינה מקודש שת דלא סמכיה דעתיה סבד לא טרח ל'
טביל שלוחו דסמכיה דעתיה סבד מטרס טרח ל' אימ' מרס ^{מקום}
הוא לו כלום אם תמיאנה שס קדשה לי שם ואינו מטרס דליך
למקום אחרי ומיהו אי עבד עבד קמ"ל לא יהבוה טהרה לטור
עט ומקשינ' אי בעי ליה לאודועיה להויעיא עימא ממעה ^{רמאות}
רבה בר בר חנה איכא מא דגרים רבה בר בר חנה ולמי רבה
בר חנה דרבה בר בר חנה היה תלמידו של ר' יוחנן בר מנסי ^{בר חנה}
תלמודא אמר רבה בר בר חנה אמר ל' יוחנן ומסתמיא לא היה ^{עשה}
מתרס שלוחו שהרי רבה בר בר חנה מל יוחנן בתורה ובשטם ^{לחכי}
גרים רבה בר חנה שהוה ב' אחיו של חייא והוא היה ב' דודו שרצ
ועשה להוראה קודם לרב וכל היה חולק לו כבוד כד אמר ^{ספד}
ק' דסנהדרין: באמ' באלמי הוה דקעה שלב על זרועותיה
ואי יעוה כל אדם לתתה לקע אי עלם: מהפך בהוויא מרעא
מחזר עליה לטותה: קבלה תיכלעלן ספד דברי טענות ^{ל'}
זימא: לרגל כשדורט' בה לכותה רגל היו מקבל' פני הרב: ש
המהפך בהררה מחזר אחריה לזכות בה מ' והפך ל' ^{שיתנה}
ל' בעל הבית: נקרא ראש שיווד לחיי חברו: לא הוה ידענא
גדול מתעסק בה: דאר עא קבייתא היא וזו היא ראשונה ^{לנקחתי}

ממשלם: ולא מסמנא מילתא: אינו סימנא טוב שימכור אותם
דא שני ארעא דרבנן המקור לעדחים: פים
וכהאמ' לאשה וכו' בתיש' לבה תאכל בתרומה פ' מקודשת
אקדשה בתוך ל' קידוש גמור' דאם הוא כהן וחוא בתישראל
אחבלת בתרומה דכל וכו' כי יקנה נש קט' כססו וכו' לא מיהו
בתרומה של אחרים גזרו על נתיש' שלא תאכל בתרומה עד
לחופה וכו' מפ' ב' צבטבות: ואעפ' שתאכלו המעות
ליום דבי בני קידוש' למיחל לתתן למעות אפי' הכי חילי: וכו'
מפ' דה' חזק לאו למלוה דאמו: דנימי המקדש צבטה מיהו
ולא לפי קדו' דמו: דנימי אם לא שתייר בו טוה פבוטה מיהו
כד אמר: כהאיש מקדש' לפקדו' לא דמו פקדו' בר' שותא
קמ' מייאכל: והע' בר' שותא דידה קא מייאכל: למלוה נמי: וכו'
דמלוה להו' צבטה עתה: מיקמי דתתן ל' קידוש' וכי אמר לה
התקדש' לי: הו' לאו דידיה טהו: ולא מידי יהב לה: וכו' אמר
ניתן לה להו' טהא: לא שלמות שותקדש' בה: וכי אכלה דידה
אכלה ולבי מתי זמנא מיקדש' לא ב' אחר וקידוש' וכו'
בה: בתוך ל' יום אמרה או אפשי בה: ל' יוח' צמ' חזרת
עדיבה מכונו גא: דדיבור היה שאמרה לה ואתי דיבור דחזרת
ומבטל לאותו דיבור: ומפ' ב' דסבר ריש לקיש דענת' מ' שנה
לד' אשה כי מעשה דמי: ואעפ' שלא חלו מידהו מ' שנה
לחול אחר ל' יום: ולא אתי דיבור דחזרה ומבטל מ' שנה: וכו'
דיבור ודיבור אתי דיבור ומבטל דיבור: והא' שמעתא דלי יוחנן
וריש לקיש: וכו' הוא שנתה וכו' משנה היא לקמי' צרת' צרת'
וחזרה בה ב' צפני השליח צי' שלא צפנו: אינה חזרת: וכו'
מוחב' לה לריש לקיש מיהו דת' היאולת גא לא שנתו: והע' ג'
בשלה מ' אשלה אחריו שלח ואמ' ל' אש' שנת' לך בטלח
הרי הוא בטל אצל' אתי דיבור ומבטל דיבור: וקם בתו' וכו'

ואם בקמיתא כלום לא מבטא הא דתמי לה דב ציד דתית שות
לא הוי כמנעא דאית דיבור ומבטא דיבור שא אף הדא שותא
דאיכא למיכ דתני נחמא ליד אשה כמנעא דמי אפי' הכי
דיתר ומבטא דיבור לעולם דבי קידושא שני פטירה היתה ואי
קידושין בטל לאהר ליום שהרי נתת להם לחול בדרך לזוסא
כול פטירים מקדושי ראשון ושמאל אבי מקודש לשני עד
שנים יום שהוא בה פטירה ולאחר ליום פקטי קידושי שני
וגמרו קידושי ראשון מקודש ואינה מקודש לעולם ואפילו
לאחר ליום אומרת בספק קידושי שניהם ואסורה לשניהם
גממא האחר וטעם משום דמספקא ליה לרב האי ולאחר
יום אי תמא הוי כלום אם לא אחר צי בדרך ליום ה' קידושי
מבטא וקידושי ראשון חילי קידושי שני לא חילי אי חזרה
הוי ממאי דאם מבטא וקאמי אינ אומ' מבטא לא התקדשי
לי לאחר ליום וקידושי שני חילי קידושי ראשון לא חילי הולך
הוא בספק זה אסורה לשניהם עד שיתקדש האחר גמ' ולא יסלק
אסורה עד שיתקדש שניהם גמ' ושמאל אמ' וכו' פשיטא ליה
דמא הוי ואינה בספק אלא עד ליום שמיא ימות הראשון
ולא יגמרו קידושי ונמיתא קידושי שני חילי למפרש עלמעת
מתנ' הדי את מקדושת לי בפרטא זו
שאת לך מוחתם זו עלמעת שאת לך מיכא ועד ליום וכו'
בג' פריך פשיטא ומתבין מהו דתמי לא תמא הוי אלא
לחזרה קדא תמי מבטא פי' לא קפידא אלו יום אם תתקדש
קא אנתא קמלי' הראה עלה שאלה ימעת מקודש כלום אם
אנחני והראה לה מנחת שמיא לן עלה שאלה שפנן מית מקודש
דלא תבוננו זו אם לראות משל
רב הונא אמ' מתנ' דקתני וית' והוא ית' תמא הוי לבשיריט
ית' וקידושי חילי למפרש משעת קידושי ומיהו מאהר רב

דאס מותקום שטענען אינעם יריכה חליטה שיהיה לא קיים תנאו לבטלה
כלומר אינעם מקודשות עד שיתקן וקיבלת קידוש. מאחר קודם שיתקן
זה תנאו ואחר כך עמד זה וקיים תנאו לרב הוצא לא הוי קידוש שני
קידוש. צדקה גמור קידוש ראשון למפרע ולרב יהודה הוי קידוש
שני קידוש. שהראשון לא נתבאר לקדשה צדקה לא במאמץ
זוז וליתנה לרב יהודה כל האומר על מנת שאוכל מעכשיו דמי
והרי קדמו קידוש שני וקני' לך בלהאומר וכו'. והרי קדמו קידוש
ראשון ויש לו ממשע שיש עדים שיש לו. הא לאו הכי אינה מקודשת
ומותרת אמאי טחוש שמואל לן. הא בקידוש ודאי אם אמר
גידע שיש לן הוי קידוש ודאי ונפקא מינה דאם בא אחר לידע
אינה מקודשת וכו'. לא ידענא הוי קידוש וספק דחישתו שמואל
ואינה מותרת לאחר ומיהו יריכה גמור קדוש דשמואל לא הוי
הראשון קידוש. לא נתבונה זמית לא לראות משלן לפיכך אמר
הראש על שלח שלפטן והוא אולחני והמשותף ששן אינה
מקודשת צעיקתא למחית שבר והוא לפטן על שלחם למחית
ולחיתבר. מהודותי אמר לה מאי נפקא לך מינאי קמל
דאמר ליה זמית דרתי ערך ושקל להו מעיקר ותנאו בכול
וחייב בשאלה בסותה ושנתה. צדכר שצמנו תנאו קיים
פחות תנאו קיים מפט שהוא תנאי שצמנו יחבל צעונה תנאו
צמל אחרתה חייבה אות צעונה והרי זו מקודשת ותיב צעונה
ואי צידו לפטור עיננו בתנאו והלכה כר יהודה

מתע כל תנאי שאינו כפול בתנאי בני גר
ובני דאוב אינו תנאי ואע"פ שלא נתקיים התנאי נתקיימו
הדברים כג. הרי זה עטיך אם תתע לי מאתים זוז ולא פירש
לפסול ואם לא תתע לי יהא גמ. פא. תנאי של מאתים זוז
כלל ואפי' לא נתע הוי גמ כמו שמיטנו שהויעך משה רבנו
לפסול ואם לא יעברו חלוצים אתכם ונחמזו ברככם שמיטנו

דא לא ספול היתה מועד קיימת וטחלץ ארץ הגלעד ואפי' לעברו
 את הירדן ואעפ' שאם אס' יעברו ועתם ליתל' מכללה אתה
 שומע לאו והוא הדין נמי דבעני' תנאי קודם למעשה מד' חסד
 תנ' להם אס' יעברו משמע דאי אס' הכי לא אורי' תנאי קודם
 מעשה דמתנה דקדמיה ואשמעינ' נמי דבעני' הדי' קודם לאור
 דלא אס' תחלה אס' לאי' יעברו ס' תנאי ואס' יעברו ועתה
 לחניה וכו' אתנאי כפול לחודיה פליג' למי' אי' עריך לכפול
 מכפלה' שמע לאו וזה שפלו משה ערך היה הדבר לאומר
 מופ' דבר אחר שאלמלא כ' שפלו' יש צו' שמע' שאס' לא יעברו
 אף בארץ כעני' שמעבר הירדן והלאה שהיו קיימ' בה בי' שני' מקנה
 דב' שהיה להם אף בה לא יטלו דהכי הוא שמעינ' לה אס' יעברו
 ועתה להם את ארץ הגלעד כולה האס' לא יעברו יהו' נתנאי
 ולא יטלו חלק לא לכי' ולא לכי' כלל לכך פירש שאס' לא יעברו
 לאיפסוד חלקם ויטלו' כ' וכי' עלפי הגדר' וקיימ' ל' הכנה
 מאיר' למ' ז' המקדש על תנאי אס' נתקיים התנאי מקודם ואס'
 לא נתקיים אינה מקודם בי' שהיה התנאי מ' האוי' בי' שהיה
 האשה וכל תנאי שבעולם בי' בקידוש' ובגדוש' בי' במקדש
 וממערב בי' בשאר דיני' ממנו' עריך שיהיה בתנאי' ד' דברים א' א'
 ה' ד' דברים שכלל תנאי' שיהיה תנאי' כפול ושיהיה הדי' קודם לאור
 ושיהיה תנאי' קודם למעשה ושיהיה התנאי' דבר שאפשר ל' ימו'
 ואס' חסר התנאי' אחד מהן הדי' התנאי' כפול וכאילו אי' ש' תנאי'
 כפול' ס' תהיה זו מקודם ש' או מוקד' ש' מיד ויתקיים המקדש
 או המתנה מיד וכאילו לא התנה כלל הואיל וחסר התנאי' אחד
 מ' הדי' המקדש על תנאי' כשייתקיים התנאי' תהיה מקודם
 משעת שנתקיים התנאי' למעשה שעתקדשה' כית' האומר
 לאשה אס' את' לך מאתם' ב' ש' זו הדי' את מקודם את' ל' דבר
 זה ואס' לא את' לך לא תהא מקודם ועת' הדי' ל' דבר'

ועתה מאתם חזו שהתנה עמה כלל להדין ומקנודשת מאול לפיכך
אם קידשה לפני קודם שיתקיים התנאי שלפניו הדין ומקנודשת
לשט וכי הדיוט צדקו ומינות בשעה שיתקיים התנאי הוא יהיה
גם אז יתקיים המקנה או המותר בזה בשעה שם תנאי ולא שמר
מעבאו אצל אדם אלא להדין את מקנודשתו מעבאו בדין
אם אות לך מאתם חזו הדין ומקנודשת למפרע בשעת קידושו
אלו שאלו שעה התנאי אלא לאחר זמן מרובה לפיכך אצל קידשה
אחר קודם שיעשה התנאי אינה מקנודשת וק' הדין בזה
כל האומר מעבסו אינו יריך לבטל תנאו ולא להקדים התנאי
למעשה אלא אצל שהקדים המעשה תנאו קיים אבל יריך שיהיה
בדבר שאפשר לקיימו ואם התנה בדבר שאי אפשר לקיימו
הדין בזה כמפלג בדברים ואי שם תנאי וכל האומר על מעת הדין
כאומר מעבסו ואינו יריך לבטל התנאי ולא להקדים המעשה
וכי הורה דכחיי אמן ודל נסים אל דקיימ לטר מאיר דבענין
תנאי כפול והיכא דאמר על מעת כאומר מעבסו דמי ולא בתנאי
כפול כפול היינו שהיה כהנת והדין היא ליה וכו' הדין ומקנודש
דדברים שכלב אינו דברים ואעשה עמך כפועל צפועל ויום
אחד יא
לה התקדשי לי צפועל חזו על מעת וכן והא אתא לא שמעו עין
תנא דידך דבשכר דיבור או בשכר פועל לא מיקדשין שעה
לשכירות מותרת ועד סוף מלוה היא וצמי מפדשמה לה
ל מאיר כמותו דקתנ על מעת ולא קתנ בשכר כדקתנ
צבדיתא שמעמינ כל היכא דקתנ על מעת היכא דיהב לה
כסף א הוא וקני' ל' כדיוש לקניש מתנ
על מעת שידעה אבה אביו שלח דעה האב מקנודשת
דביוסף צדאמי חזו תנא וחד טעם כה ראוי על מעת שאל
ממה אבה מיקנודש ליום וזה הוא פיר על מעת שידעה אבה

הולך בית האב כגון ששבו ליום ולא מיחה הרי זו מקודשת
לאותה שמיחה בתוך שלשים אינה מקודשת מיתהאב שער
שלשים הרי זו מקודשת דהא עברו ליום והנה לא מיחה שכבר
מת מתהב בתוך ליום מלמד את האב וכן כדי לעקור את
הקודש שי' למפרע ואם תאקל ליום כך פיר' ל' חשב' ל' ואי
יודע למי קידשתה אסרה על כל העולם נאמן ומוותר לו
וכע' נאמן: שהם עתה גט להערה לאחרים: קדשתה
גמ' אמרצא הארתה נא אחד ואמ' אע'
נאמן ל' נאמן קאמ' דנאמן סמיכי' עשה שהוה הוא ונאמן
אמ' אדם חוטא בדבר שאי' עשה להעדר אסתאנא חנם
אף נאמן לבגס דלא חתך למי' קמי' האב שקיבלה קידוש
אם הוא דמירדת דיל' מבחוש ליה ואמ' ידעא דלא אולתת
ל' קידוש' ונא אחד ואמ' אע' קידשתה שא' נאמן לבגס
טעמ' לבגס' ונא מקשי' על הדל' כמדת' דתת' ליה אחד
טת' נא ואחד כגון והא הכא תת' ואחד כגון וטת' נא
דקאמ' ואי' נאמן לבגס ומתיר' אע' התם כיו' דאיכא אחד
בהדיא אידתת' מירדת' פי' כיו' דאיכא אחד בהדיא שאמ'
אע' קידשתה מירדת' מעיקרא שמי' כיך האב שחב' קידשה
ולא אע' והאי קושטא קאמ' וסבדו' שכיח' ירא' לבגס
ונת' נא קדשת את צתי קטנה או נערה נאמן אף לבגס
ואי' יריכה קדוש' אחרים ולא אמר' יע' תקפו' ונאמן
אינה אשטת' דמירדת' מינה דאב דיל' מפתח' ליה הולך
קושטא קאמ' ועוד יודע הוא שהיא עתמה לא תחפה על
דמיכספ' מינה דאבוה' דסבדו' ידג' אע' שלא קדשתה
ומאוס הכי' נאמן אף לבגס: והאשה שאמרה נתקדשת
ואמ' אע' קדשתה נאמן ל' ל' נא ויהיה מותרת לכל אדם הו' ^{אח}
מכאן נאמן נאמן לבגס דלא מירדת' דיו' והוא שחב' אסרה

עליו והתרתה ביו ובתחית את כל הבשר למי עוד אני הוא בן שלשה עשר
 שנה ויום אחד ובת שנים עשר שנה ויום אחד נדרתי נדר הקדש
 הקדש ואפי' איני יודע לשם מי נדרו ולשם מי הקדש ואם הביא אותי
 שערות קומי' והרי ה' גדולים לכל דבר אבל קדוש לכל שעת יום
 למכר ושנים עשרה לעזבה בנדרתי אותך אם יודע לשם מי נדרו
 ולשם מי הקדש נדר נדר הקדש ואם איני יודע לשם מי נדרו
 ולשם מי הקדש איני נדר נדר ואי' הקדש הקדש כדמפל נפל
 יביא דופי' ואם הביאו שערות חיושין די' לא שומא בשל
 ואי' שגשג' בך על שום עברה' ולערכים אם אי' ערכי על
 או אם אי' ערך פלו' על חייב לית' אותו ערך ואפי' איני יודע
 מי העריך וכי' אם החרים מעבסו היו חרם לבדק הבית הקדש
 אבל לא למכור ולא לעשים להחזיק שערות שלה' סימני' ללקות
 או להעש מיתה אי' האב נאמן עד שיבואו שני עדים
 מתו
 קידשת את בתי קטנה או אמה קטנה
 ובדשתה כשהיא קטנה כלומר קיבלת קידושה וקיבלת
 כשהיא קטנה והרי היא קטנה נכשו כשאי' עליה כד' נאמן
 לפסלה מהכהונה וטעם בגמ' והרי היא גדולה משגרה אם
 כ' ובקטנתה לאימא' אינו נאמן ובגמ' מפר' טעם' נשכית
 ופדיתה וכו' אינו נאמן ובגמ' מפר' מאי שנא דישא ומאי
 סיפא' מי שאי' בשעת מיתתו יש לו בנים או אמה בנה הרי
 זה נאמן ופטר את אשתו מהחליטה ומי' היבום י' ל' אחים
 או שאי' זה אחי אינו נאמן לאסור אשתו ולהנחה זקוקה
 שהרי זה מתבטל לאסורה לאחר מותו ומת' בהכי' עסי' קנה
 דמוחזק ל' בבט' ולא מוחזק ל' באחי' הולך אי' בשעת מיתה
 יש לו בנים נאמן ואינו מבטל החזקה יש לו אחים שמכחיש
 החזקה אינו נאמן ואם היה מוחזק שיש לו אחים ואי' זה
 אחי אינו נאמן המקדש את בנותם בתי מקדשת לך ואי'

פירש

פירש איין מהן איך הוצגות צטלל זמירות לכל אדם ואין צריכות
גמילה למי שאין צריכות האב לתקן ידיו בגמ' האקטנות
בכלל ואפי' יש אדם שתי קטנות דאכילת ספקיה מיניה והוא חסד
קדושין שאין מסורין לביאה דכל אחת ספק אחותא מה אפי' הכי
הוא בכלל ספק קידושין ועריותא והוא סייענא לאו ויטעמא
לדבא ודחי לטובתא דרביא ומתירין לה אטביה כיהיב דנא ודקט
לזה: גמ' לאיש אסרה עלה כל שאין אדם ידע
למי וכי אמר לה הערה לזה: לשמואל הימנה אם נעדה
אוקטנה אבל כבודת לא אשתו דנעדה בת הולך לא מהימא
משנעדה לשביה לא הימנה כלל לאב מתא
משת נשים ששה נעדה לאחר מיתת הראשונה ובעת
קרי להו גדולות ובעת השניה קרי להו קטנות כולן אסורות
שכל אחת קרויה גדולה אינן קטנה ממנה וטעם דל מאיר
מחיות אינן נפשיה לספיקא: כולן מותרות דלא מקוהות
נפשיה לספיקא למימ' מילתא דלית בה לדי' שאלה לחכמים
וכי אמר גדולה גדולה שכולן קאמ' קדשת את בתי קטנה
ואינן יודע וכו' בגמ' מפ' אמאי עריכי לאיפלוג בקידשת
הגדולה ובקידשת את הקטנה דאי אשמעינן הך קמיתא
בהך קאמ' למאיר דכיון דאיכא דזוטרא מינה להך גדולה
קרי לה אבל בהא אימ' מודה ליה לר' יוסי דקטנה להך קטנה
דכולהו קרי לה: פי' בהאי קאמ' למאיר טול בספק דשנא
הוא לארס לתרות בתי בלשון גדולה אם יש קטנה ממנה אבל
קטנה אימ' מודה לר' יוסי דכל שהוא יכול לקראת גדולה
קריא אותה קטנה קמל ואי איתא טהא טהא קאמ' לר' יוסי אבל
בהך אימ' מודה ליה לר' מאיר עיבה: גמ' ואם
וקמ' לר' מאיר ור' יוסי הלב כל יוסי דל' יוסי נמקו עמו
קידש בתי גדולה אי מקודשת לא גדולה שאין בעמדתו

גדולה ממנה ואם תיך שחטנה איך מקודשת לא חטנה ^{שחטנה}
קטנה ממנה ^{מנה} הוא אסור בקרובותיה
דמיונה שנה חשבה דאסור איהו אחי והקרובים אמה ואם
ואם אמה ובתה ובת בתה ואחותה והיא מותרת בקרוביו
שלא הודית לו אקידשה ולא אסרה בקרוביו על עצמה ומותרת
קטנה כן אחות קרובה שלא נאסרה עליו מחמת קרובא דגדולה
כגון בת בתה דקטנה ובת בתה וקטנה מותרת בקרוביו שם אמה
נאמרת עליה ואף הוא אמה ישיבה גט דמי נעמי גט הויא לה גט
ונאסר בקרובה והיא נאסרת בקרוביו קטנה הדבר גדולה ^{קטנים}
ל מל וכל אינו שמועט הקידושין בשטע השנוע שהיו ^{קידושין}
נפע עדים והלכו להם למדינה אחרת אומרת אצל אם הודו
שהיו הקידושין בלא עדים איך נקידושין וכל מלך וישיב
לא שמועט שבוטל דמי שאסר עצמו בדיבורו נאסר וכל
אסר עצמו אינו נאסר דמי אשמועט גט דידיה משום דגברא
לא איכפת ליה מיקרי אמר אצל מיהו אימא אינא דקיס לה
בדיבורה לא הוה אמרה ולתסר מיהו בקרובותיה דילה קמל פו
גט דידיה כי אמר קידשתך לא מתסר מיהו בקרובותיה
דמיהו שנקרי משקר דגברא לא איכפת ליה אם אסר עצמו
חם בקרובותיה ומיקרי אב קידשתך ואשמועט קידשה
מיהו כי אמרה קידשתך דאסרה נפשה אפילו על שית
גט אינא דקיס לה לא הוה אמרה ועתסר מיהו על פיה בקרובותיה
ואפילו לא נתן לה גט קידשתך והיא אומרת לא קידשתך
אם בתי למה לי אישורך סלק דע אמינא מדאורייתא ^{בדיבורה}
דחמל לא ומדרבנן הימנו דבנן לדידה תתסר בתה בדיבורה
דידה קמל קידשתה מתבין והיא אומרת לא קידשת לא
אחותי למה לי אידי דתבא מתבא נמי היא מצת שו ממא
לית גט היכא דאמרה מיהו קידשתך והוא אומר לא קידשתך

דאויס נפשה חתומה דאסורא אטל ענמי מבקש ממנו
לית גו סי להחיה להיטא האויל ואינו חפץ בה אבל אי
כופי אותו לית גו לא בבקשה מבקש ממנו לסיטא
גט נאסר בקרובותה ואם נתגו מעימו בלא בקשה
כופי אותו לית פטורה דנלי דעתה דתידע ואחוסה נא
לה פטורה אם הוא בטהר מאתם ואם היא אטמה מנה אי
חושא ליתידושין מושם דא ליתידושין חלי בלא עדים לית
דבר דבר ממנו כטוב בעריות עדות דבר ובתי במקום
דבר מה ממנו על פי שנים אף בעריות על פי שנים ובתי
שנים אפי' שנים מודים אינה מקודשת בלא דאם להקדשתן
כפט פלו ופלו וכו' דהו' להו' ליתידושין גמורין בדברין ונאמר
לחוסר את שמו: שמה מושם האבנים ששמו גמורין ונאמר
בשם ויטא זה מאותו דרש' וקסדר גייה אידה מושם
הולד ממזר וחושא ליתידושין ממזר: בלויטא דקציע' לית
שהוקבעו לשם כשגא דכל ויטא בלחם ובחבור עור גזין
וערי מדי דאפי' נא שם לוב גנים חושא שמה מושם
השבים הוא דכל קבוע כמחיה על מחיה דאמי' אבל שם
השבים לא הוקבעו במקום אחד ונפזרו בכל מקום ואפי'
שקידש ישרות בזמן הזה שלא באותה המקומות וזהו
ששרת השבים קבוע בה אי' חושא ליתידושין דכל לפנים
מזבוח פריש' כי אמרתה קמיה דשמואל עד השתא גישכא
מילתה דדב' יהודה וקאמי' כי הדרי ואמרתה לה דרב קמיה
דשמואל דחושא ליתידושין אמלי' אמאי קאמי' דממזרין
ה' דיש' שבחו על הגויות כשהלם סחריב והולידו מה אונס
ולדות היו ממזרי' וידי' הדרת בה' ויש' לחוש ליתידושין אות
ולדות גנים גמורין היו דבגן הבא מישלית קריו כך ואפי'
הבא מ' חגיה קריו כך לא בנה דנפיקו מסיסיר איתבגן

דמדתב כפי יסיר ולא כתב כי תסיר למלאן אצנת לא תתקן
דכסל לעיל מיניה מהדר דהוא אי נמי וילדת ב' לעז לאו בן
מיקרי ולא קרינא כי תסיר בת הגוי את בןך שתלד מבןך
משארי לאו בנה מיקרי הולכך גוים גמורים ניהו ובי בתו כי
יסיך אבתך לא תתלבט קמי' והכי קאמי' שמא תלד לו בתך
ניסירט האב מאחרי' והאיכא בנות בשערתה שבטי' שהגלה
סעדיב ויש לומר צאן גוים עליהם והולדו מהם וגוי הדא על
בתיש הולד כשר ועחוש לקידוש' ואמר בינא וכן כפרשן
אצטרווי' אצטרו' סמא דשקרתא אתו ועבדק ביתה דהא
מלך לוי זרעו כמון אצטרו זיקי דגרסי' בעז' איכא דאמרי
כי אמרתה קמיה דשמואל אמר לו לא זוז משם ונמא וגמרו
ישראל שבחוהו הדור ועשו כלה לזדים לעשרתה שבטים
הגוים גוים גמורים ואי חוששי לקידושין ביו בדר' עלאות
שבגדו לבא עלהאניה וכ' בטתה הבוגרות ובעלות לגוים
הנלדים מהם בטם זרים נלדו למ' בטם שינאו מהם זדים
נחשבו וגוים גמורים: עלפי שטם עדים שהעריכה תורה
למאי היל העריכה עדים משן דאן בעו למהדר ולומר למי
היה לא יוכלו לומר שאלו ישרים הוא שהעריכה הכת עדים
ומע איצט' שקרט' ולא הדינ' כ' ואי צ' א' עדיכי עדים
דינ' ש' אפי' ה' מודי' א' דבדיהם קיי' מי' לא בעדים ועמא
א' מוחזיק בשן והוא בשן ש' חלוקתה כלום לשקד' הכפרים
בעבדים לומר לא היה כ' אשתו זינתה בעד אחד כלום אמר
עד א' אשתו זינתה והוא שותק מהו ליאסר עליו עוד וא' דבר
בעדה פחות משש עדים והיט טומאה והיכ' דאמי' עדי
טומאה כ' דגרסי' בפרק כי יער העדים לעשים זוממין ורבי
דייני' כשמואל דאמי' שמואל' במנאפס' משידא' מנאפס' לא
בענ' שידא' כמכחול בשפופרת' ואדר דבהא' גמ' אלדא

מפנין משה מצעלה אל אבד בדבר גדול ומפנין תמה פירוק
בהך דל הואיל ומסע הדבר תמה ונתחלת מסכת אגדה
אמריו וטומאה בעלמ' בלא קיט' וסתירה דלא מהימ' עד
אחד מנ' ל' נאמ' כח' עדות דבר וכן שם מינ' דהול' פרבא
דבענ' שנים וקמ' וסתירה אם יש עדים שקי' נא לה נש' לה
עדים שסתירה אחר קיט' אפי' בעד אחד אפי' בלא וטמאה
לא עד אחד נאמ' וצמס כת שוטה מפ' טעמ' האומרת בלא
אט לך בעלית באונם ונאסדת לך וצמסת כה' מוקמינ'
לה התם בג' דבאונם מתקרא עליה נטע' שהיא נאמרת
דמוטומא או לאו קו' שטמא קאמרא לא מבזיא נפלאה דשמים
ביט וביק' מ' השמים יודעי' שהיא אמת מדברים שביט
לביק' שאי' שכבת זרעך יורה כחץ ואיך דאוי להוציא
מחמת טענה דאמרה בעינא חנוטרא לידא ומדא בקבוצה
דאי לאו הכי אמרינ' לה זיל' לוא מיפקדת דקמי' לך כדבין
דתנ' בהבא עלי' צמתו האיש מיטוה עלמדיה ורציה מ' בל'
לא האשה ל' יוחנ' הכדוקה אומ' וכן נטע' דמהימ' הוא
לאו דאמרה קו' שטמ' לא היתה מניטמה מפיה דבר מוטעה
ואפי' יכחי אשה בעלה אי' בכך כלום כדאמריו בייצמות בעמ'
דלא מהימ' דהיא קים לה ב' יורה כחץ והוא לא קים ליה
עלולא אט מ' היהודים הנאמרת תאמר על כל היהודים ויטמ'
אעפ' שהוא יכול להסר חלקו שמאחר שנאסרה על שאר
היהודים דבר מכושר הוא שיהוה הוא התר בה' חזרו לומר
שלא תהא משה נענת שניה וכן לא האומרת טמאה מ' ב'
לך תבא ראיה לדבריה ולא תאמ' למסור עינמה על בעלה
שחשודה הו' לשקר על צמתו ולא אמרו מיה' דאי' בעינא
אמרה לעונם' אופעת זיבה מהימנא שהיא יכולת להכריעה
לבודקה על צמתו ואי קשיא היאך תיבעל היא לו שהיה עשורה

את כעלה חתונה דאסורא על עמה ואי לא לעצמה ליה איסור
שלא מיטע זונה מזהרת שלא לכה לכה, הזהיר הכתוב וכתב אשה
זונה לא יקח: דהא אמרינן ביצמות בתעלה יש מותרות לא יקחו
לא יקחו מלאי שהאשה מזהרת עליה האיש וכלה כח והוא
היא מזהרת. ויש לאסור דהוא מזהר פירושו שהוא עירך שהוא
בה איסור אכלה הכא שהוא אינו נוהג בה איסור מטעם דלא
מהימנא גם היא אינה מזהרת השמים בני לענין נישוא
דרך בקשה ובקטן ממנה שלא תחוש וברב דאמרי לא יקחו
ואם התעייס לא נחוש לה. והא דאמרי בהבא עליה צמתו הוא
אם מינה והיא אמרה מינה איהי מהימנא דהא קים ליה
בדוניה לעמוד אמר ודומא מדרשה בעל כרחיה קאמר ומהימנא
לגבות כסותה קאמר וכו' שהיא אינה חפצה בחדושי איש לחשדה
שמיא עיניה נתנה באחר והא דאמרי התם בשלהי פירקין דבבבא
דבבא מהמתטעה מנהגה בעל כרחיה כגון שצריך לערס חלוי
הדבר ואי לחשדה שמיא עיניה נתנה באחר פירא זאת ההלכה
שתבתי מפיר הדבר ליעזר זל ל' מש' זל האשה שבאה לביתו
ואמרה בעלי אינו יכול לשמש כדרך כל הארץ שמוטע שמועך
או שאינו יורה כחץ יעשו הדיונים פשרה ויאמרו לה דאין לך
שתתנה עם בעליך עד שתשקי עשר שנים ולא תוליד ואחר
כך תתבעי ומגלגל עמה בדבר ואי כופי אותה לישב ולא
דען אותה דין מורדת לא מארביי בדבר עד שיעשו פשרה
נטולה אינו מן היהודים יפר חלקו מטעם דדיו עיני נפש והוא
נטולה מן היהודים ומתנא מיא ומשיא ידיה דגדרה מקדמת
קודם שילך בעלה חוץ לבית להביא מים לטוול ידיו: והאמיתא
תשמיש ואינו צריך לטוול ידיו מן גוים אהלוי מוכרי אהלים
וקטנו מיט בשמים דילבי חרמיהו שמיא בעלתי לאחר מהן
במקום מפל וכו' וכו' עיניה נתנה באחר ודוניה שיער ענה

וכה היה שמונה לטוסר לו בבעילת שוגג וטוסס דלא הוה בריח
דעתה לא היתה שמחה ומסבית לו פעם כמו שהיתה דעתה לא
עשתה בדרך ארץ לא עשתה מעולם בת שמו שבע עשר
עבאן נפטווי מוכרי נפט שקיו הנה עבשו אם לא היתה אלה
אחר מהם היה וכה היה ויש שאלו דסי נפטווי וכך עמם מחרצק
בביתא נסגר בבית ביהוד עם אשה ערוך מהרצק בביתא
כלא בבית והאשה בעלת הבית עמו בבית פרטיה טאף הויה
ושתק פרוץ טאף הכותל העשוי מההויס וברה ואורסס הוה
מירכס היה מה ביא עינמו ואותה שריא ואפי היה בעלה
כה ואפי היה בעל נפש ורועה להחמיד על עינמו ככה אפי
לחוש אצל אי הוה מירכס יש לחוש שמא עשה איסור ואם
הוא דויע להחמיד על עינמו יניא אצל איה נאסרת שוועה
ביתא לא בעדים ברורים שידאו אותם כמו נאפים אבל בדרך
מכוער אי מויעאי ביתא מן הבעל אלא אם הויה הבעל מעצמו
בשכיל אותו דבר מכוער וכנה הנט עתה כן נראה לי לפרש
בבא ביתא בכניסת הפתח הוה מחת תחילתו היו מויעאי עם
שחלים טוסס מהם נחש כי נאפו ודם בידהם סתם טאף חשוד
על ספיקות דבעל שלא להיטלו ממיתה ולחם סתרים נעם
קאמשל ואעפ שהוה אמת דישגם כד אמר בסנהדרין בטלה
בסודר ומורה מיום שחרב בית המקדש נטלטטם בארץ עתה
לעברו עבירה דכל ולחם סתרים נעם מיהו טאף זה אינו
דסתרים ערוץ וטוב בעיניו שימורתה בעל ותהיה לו כפרה
מתן כל מקום שיג קדושי ואי עברה שוועה
תופשי בה ואי עבירה בעשואיה שלא אסרתה תורה עליו
כהענין ויש אלה לו שגשג בה נאוי שרעל בנה לו כה
שגשג לו ויש אלה הולד כה נשרעל שגשג בה נאוי הולד
ישלעל דלמאספחותם לבית אבותם טת ומקשי בגמ' והרי שגשג

ממזרת דיוש קידושין ואין עבירה והולך הולך אחר הפסם דתעמל
נשא ממזרת והולך ממזר דבר יר יוס דקסבר קהל גרים לא
איכרי קהל הולך מותר בממזרת ומתירין לעולם ל יוס ונא
אי זוזו צמעותה פלוג מתע לאו כללא כיון דנהי תנא בה ואי
זוזו צמעותה וכו' למימל דהני הוא דהולך אחר הזכרים ככל
יש אחרים שיש קידושין ואין עבירה דהולך הולך אחר הפסם וכל
מקום דתנא לאיתויי מיתרי שני ששא מיתרי דאשונה בנה
שלישי דהכא יש קידושין ואין עבירה והולך הולך אחר הזכר והוי
הולך שלישי ומותר בבית שראל ואידי דתנא דישא כל מקום
זו תנא סיפא כל מקום ואי זוזו צמעותה לכה גדול כן יש קידושין
ויש עבירה דקסבר קידושין תופסי בחייבי לאי אחר הפסם לול
מפסלות לכהוה פסול ב ממזרת מישל ממזר וכך ממזר
מי שדלית וכך עתה עת וצעת מכשרה נתי וקידושין תופסי
בחייבי לאוי נפקא ל בגמי מדכת כי תהיי לאיש שתי נשים האם
אהו והאשעם ופרשי אהובה בעשואיה ושעאה בעשואיה וקאמא
לחמי כי תהיי מכל העריות שעררה שלכל חייבי כדורות
וטלוחי לפיכך להו בגמי דלא תפשי בהו קידושין מהקישא דתני
כי כל אשר ישעה מכל התועבות האמה ועברתה הנפש וה
הקשו בו לאחות אשה מה אחות אשה לא תפשי בה קידושין
דבתי בה לא תקח את כל עריות כול לא תפשי בהו קידושין ומקשי
אחוי אפי' נדה נמי לא אביי אמר הפל מודים בבא על נדה
ועל השוטה שאין הולך ממזר ומתירין אמר חזקיה אמר קרא
ותהי עתה עליו אפי' בשבת נדה תהי בהויה ומקשי מכדי
איכא לאקושינהו לנדה ואיכא לאקושינהו לאחות אשה כיון
חזית דאקשת להו לאחות אשה נקשינהו לנדה ומתירין קולא
והומריא לחומריא מקשינהו וכו' דינפיה דלא תפשי בהו קידושין
הולך ממזר שהממזרות תלוי בקידושין דכל מי שאין לה עליו קידושין

הולך במגדל די' לפי' לה מאשר אב ביצמות מה אשת אב דל' א
תפשי בה קידוש' הולך במגדל אף כל מי שאי' לה עליו קידוש' א
הולך במגדל' הולך במגדל' וז' עברית גוי ואם גיריהו הולך ג' עשר
ואי' ע' במגדל' וז' ע' ספחה עבד שחררו בעליו כשר ומוותר בצת
יש' וטעמא דג' ג' מנא ל' דלא תפשי' קידוש'
דספחה' שבו לבסוף עם החמור' כל מי שהוא חשוד כבהמה
לא תפשי ביה קידוש' האשה וילד תה' ל' ספחה כשנעל' יחד
לעבד עבדי ואם קרא דלא יצא הז' עם אצ' חפשי' לא הולך
עבד' לא תתחת' עם לא יהא לך בהם תורת חמור' כי יסיר את
לש' למינה כד' בך לא תת' לבט' וטו' לא תת' לבט' וסמך לך
כי יסיר את בך' מדלא שט' כי יסיר את בך' משמע דכל חטור
לו' למי' מתוך קרא' שיסירט' הא' מאחרי' ושמשי' דב' עת' אפי'
מי' הא' קרוי' בך' ואי' בך' הבא מי' הא' קרוי' בך' מדלא כת'
נמי כי תסיר את בך' דנשמע מינה דקפיד נמי קרא' בבט' לא
תת' לבט' משום כי תסיר את הז' הטור' לך מבט' למי' הא' ו
אי' קרוי' בך' לא טע' בך' מי' שרא' לך קרוי' בך' לאו מקרא'
דית' ליה לא הכי קרא' מדלא קפיד קרא' אצ' הטור' ממנה' שם
מי' בך' מי' שרא' לך קרוי' בך' אכל בך' מי' הא' מי' קרוי'
בך' הא' בשבועה גיס כת' לא תתחת' וז' יסיר בשבועה גיס
שדארי' וז' הוא דכת' שאר אומות מנ' ל' דדי' טעמ' דקרא'
נבבא מי' עמך' גבי אלמנה עשירה דקרא' ממנו' שט' אחרת
דטעמ' מא' אבי' דחם' ולא תח' בול' בגד' למנה' מוס' שאל' לך'
להז' לך' ההעבד בעד' בעד' ומתוך שאתה יוצא' ונבבא קפיד
מעלה' שחרית' למשכ' וערבית' להז' אתה' משיא' שם רע
בשטותה' וטו' שהיא' עשירה' שאיך חייב' להז' לך' שחרית'
וערבית' ולכא' שם רע מותר' למשכנה' והכא' נמי דרש'
דחיות' משום כי יסיר ולא מעור' קרא' לפרוש' טעמ' ודל' טע'

וכן יסיר לרבות שאר מקדירי אלא לרבות דלא דשי טמא דקרא
 כי יסיר קרא מפרש טמא דאומות דאומות דאומות אחר אומות
 שאינן אדוקין בעל פה במוקד קדירי לך גויים שבחוקה לארץ ולא עובדי
 עז הם אלא מעתה שבותיהם בידיהם ולא מיתר להו דבוא אחר
 מנל לך ואחר כך לשהר שתשהה לפי גזירת הכתוב שהתיר לך קדיר
 ואר בת והיתה לך לאשה די ש בהוויא מכל מעיקרא קודם התיר
 קרינא בה והיתה ולדו שמתחם אחר אביו לא קרינא ביה ולדו
 לו אלא אחריה הוא מתחם ומקשי בגמ' אי הכי שפחה נמי בלמ
 שפחה דולדה כמזה תפוק לך מהאי קרא דהא לא קרינא בה כן
 דסת' טע החמור ומתריך הכי נמי ומפיק לה משה ולידה תהיה
 לאדנה לענינא אחרינא מתעב
 לטהר מפסול זרעם שלא יהו בטחם ממזרים הולד עבד ואינן
 הוא רבט ולדה כמזה בן חורין ומותר בבתו של הרי זה עבד ממזר
 טעם דל אינן מפרל בגמ' מודכת לא יבא לו כלום דנדר אחריו
 מן שוך דהכי משמע דוד עשירי לא יבא מפי מ' צו ע' ממזרות
 אלא מאת: לבתולה קאמ' ממזר טמא שפחה דקסבר ל' כח
 לא יהיה קדש בישראל כדלעיל בלולא ממזרות אודאי עבד
 ממזר שנשא שפחה קאמ' אבל לבתולה לא נשא דהא ויהי
 וקרינא ביה לא יהיה קדש דמתרג' לא יסב בר' יש איתא אמא
 דשפחה הרי היא כבהמה ובימותיה הסקר וקדשות ואס' קנא
 דלבתולה קאמ' דילפינ' מיהא דאין שפיזכאטק דל שולא ממזר
 הוה ואמ' לה אי קדמות ואודעת טהרתהו עבד אי אמרת
 לבתולה קאמ' ספיר לא מ' אמרת דאי עבד מתי' ביהו כלום אם
 הודעת קודם שנשא את משה הייתי משיאך עתה לטהר בניך
 מותר לבתולה שאם הוא אסור לבתולה האך ית' לו ענה טעמו
 אסור דעבד מ' ל' יחוס' אינו מתחם אחר אביו דכל שבו לכם
 פה עם החמור עם הדומה לחמור כבהמה שא' הולד כרוך אחר

הולך אי מיטבא לעברא לא מהני מידי והיט דאמל יהוש וכו'
 עפרק עשרה יוחסי כקף מטהר ממזרי כל טרם שקונה שפחה
 ומטאה ומטהר זרעה ומשמע ליה לא יהושע בן נון הא מטהר
 מכשירי ומטהרי

עשרה יוחסי סליק פירקא

על מבבל בשעלו בע הגולה וצבא מפ ומשמעין
 שמשפחות שלבבל מיוחסותה שהפריש עזרא כל הפסול מעם
 והולכס עמו ולהכי תע צמתו עלו מבבל ולא תע עלו לארץ יש
 לא שמעו עין של עיניו של עזרא לנקות את בבל נתבו לפי שראה
 אות שנתערבו בגוים וראה שהיו חכמי הדור אומי עמו ואי עוד
 בבבל מי שיטעם לברכה ליהם עמד והפריש פסוליה הלכין
 עמו והדיר טראו הפרשת הכירו בה ולא חשש שיתערבו בהם
 אילו העולם ולדור הבאים נמי כיו שהיו יושבי צלשכת הגזית
 כהנה ולויה בבל יום מוזהר זהדי פסולין ופריך בגמרא
 דתע עלו לתע הלכו לארץ יש ומתריץ מילתא אב אורחיה
 משמע ל כד תע וקמתו עליתא המקום וכו' מלמד שביד המוקדש
 גבוה מכל הארצות ישראל וארץ יש גבוהה מכל הארצות וילך
 לה מכתו לכהנה ימ בא ולא יאמ' עוד חיינו אש העלה את ישראל
 מארץ מצרים כי אם חיינו אשר העלה וכו' חללי בהנעם חללים
 שאלו מי הפסולות לכהנה חרורי משוחרדים נתני לגשמים
 שמו ביימי יהושע ואמר ביצמות אדוד גזר עליהם ומפ' ביה
 שערקא נתנים על שם וייתם יהוש ו' שתקי ואסופי מפרש
 לה ואיל' איהו שתקי וכו' גדי וחרורי ממזרי ונתני שתקי
 ואסופי מותרין לבוא זה בזה רקסבר קהל גרים לא יקרי קהל
 ולא הוזהרו ממזרים מלבוא בקהלם אבל לויי וישראל צומזין
 ואסופי ושתקי ספק ממזרים הם ומותרין להתערב צומזין
 בג' בקהל וראי הוא דלא יבוא בקהל ספק יבא וכו' ילך לטעה

בשדה יוחסין מונע דעלן מבבל גמ' שאינה הוגעת בן פסולה
 לו: עדות על שדה אותה ישראל הוא מניד עליהם שהם מושל
 מאספות ישראל משפחות שהן ישראל גמורין גרסי' בגמ' אמר ר' יהודה
 אמר שמואל לון דבדיל מאיר מכל חסד' אומ' כל המדעית בחזקת
 מיוחסות חוש מבבל בלכדי דיקינן ממנה' סיי עתה לך לעזר' אומ'
 ייחס עזרא את בבל' זה הסתמא מלכא דל מאיר מכל חסד'
 אומ' וכן טהורי' לעתיד לבוא' מעב' דל יוסי מפל צבדיתא' מלכא
 וזרקת' עליהם מים טהול וטהול וכן' ל מאיר דריש מכל גליליכם
 וכלא מ' הממזרות ול' יוסי דכח אטור מלכא הוי אומ' יח' מ' דמזרות
 גר' טעם ממזרות' דקסבר קהל גרים לא איקרי קהל וזהו קהל ממזר
 דכל' ל' הלך אחספסולן: לא' טעם ממזרות' דקהל גרים איקרי קהל
 מותר' צבדית' וא' טעם שהכהנים אסורי' צבדית ומשוחל' וכלל
 דקסבר לא הוזהרו כהנות להיטא לפסול' ל' לאות' שהפסול אינו
 מוזהר עליה' כמ' אילו' שה' פסול' כהונה' כמ' גר' חלל משוחרר
 שהכהנים הוזהרו על כמותיהם והם לא הוזהרו על הכשרות' מלכא
 אבל לפסול' שהאנשים הפסולים הוזהרו עליה' מלכא אות' מלכא
 מ' טעם אף הנשים הוזהרו עליהם דה' חלל' אשה לאיש' כלל
 עונש' צבדית' והכי אמר' ביבמות' כל' יש מותרות' אסור' טעם
 מלכא' כל' טעם' שגמ' וספול' לרור' אפ' נפ' לזה' שמי' לו
 כמ' י' טעם מלכא' א' מלכא' ב' טעם' שמי' לזה' לזה' לזה' לזה'
 ב' טעם' אומ' מ' טעם' מלכא' כלל' אפי' על ידי' ש' אומ'
 מותר' ש' לזה' טעם' יה' רמ' לזה' טעם' על ידי' טעם' ויטאו' לדי'
 חובה' ד' מ' ל' אסור' לה' טעם' ב' טעם' כלל' ב' טעם' ב' טעם'
 ב' טעם' ב' טעם' ש' אומ' ל' די' ההור' ב' טעם' זה' ש' אומ'
 כלל' ד' י' טעם' ורמ' וה' טעם' טעם' ומ' י' טעם' חכם
 ש' טעם' ל' טעם' ד' טעם' מ' טעם' ו' טעם' טעם' טעם'
 אש' כלל' ו' טעם' על ידי' טעם' כלל' טעם' מ' טעם' מ' טעם'

ד.ה.י.

הוא עשאו פסול צמומו פסול בפסולו דרכו לפסול אחרים
מתע כל שמכיר את אמו ואיט מכיר את אביו

נקרא שותף שקורא אבא ואמו מאתקתא ומפדש דבא בגא
דבר תורה שותף כשר דכיון שהרוב כשרין אעלה שהדין
את אמו ופטוה היום ואי הרוב ממזרי וקדושי שהולד מה
ואף אי נשבר הבא עלה אי הולד ממזר והאישטת פסולין
אעלה מממזרי וקדושים ולא מכש אס הלך הטאף אעלה
דע ליה ממקום קדושו ואי לרוע בתרת קבוע שהולד
על מחצה דיש לו לומ כל דפדוש מרובה פדוש והולד כשר ליה
אפילו הלכה היום אעלה הטאף דהוה ליה הטאף קבוע וכל קבוע
במחצה על מחצה דמי אי זה ליה ספק והתורה אמרה
ממזר ממזר ודאי הוא דלא יבא הוא ממזר ספק יבא ומה
אמו שותף פסול מעלה עשו ביוחסין וכן אסופי אמי דבא
תורה אסופי כשר כלומר ואעפ שאי מכיר את אמו דעון ש
אמו בא שותף הוה שנבעלה לאחד דרוב פסולי אעלה לכה
למיוחס להכי מאי טעם אשת איש בבעלה תולה לכה
ממזר אינה משלכיה ליה שיכולה לומ מבטלי הוא מאי
לאחזקיה בממזרות איבא מיושט שאי מלוכות ואי לתורת
בעלה מן שוואות שהלכו בעלה לגדילת הים כיו דאיכא
למיומר טעמיה היום וכשר מן שלא שותף היום ומכש
מחמת עבון הוה ליה פלגא ופלגא והתורה אמרה לא יבא
ממזר ודאי הוא דלא יבא הוא ממזר ספק יבא ומה טעם
אסופי אסור מעלה עשו ביוחסין אבא שאול היה קורא לשותף
דדוקי מפל בגא אמו קרי ליה דדוקי
נאמנים עליו לומ בעט הוא ובגא מסיים בה נאמן מן השוק אי
אביו ואמו נאמנים עליו מאי טעם אמי דבא הוה ויבא עליו
אם אסופי אמי דבא וצטע דעבד שהרבה נשבע ליה דבא

לפסל מחמתי יצאת קול אל ארץ מצרים שנתקף מן השוק נאמט שהרי
מיפני קרעב השליכוהו ודויע שיזא אותם אחרים ועיניך שתקן
שנתקף וצגל מפל שאם נמיא מחול אן שהחול אן שהיד
הכחל צענו אן הקמיעי צטארו אן שנמיא תלי צאיל מקום
שאי חיה מוגעת לו אן שנמיא בבית חכמת סמוך לשיר אן
רשות הרבים אי צומאס אסופי כללן שלדבר כל מקום שיש
שהחמת שם איהיה חסה עליו ושמידה אותו שלא ימות אן
מאס אסופי זה כה וזה לוי וכו' נשים שילדו בבית אחד אשת
כה ואשת לוי ואשת נעו ואשת ממזר והולידת חיה אחת
נאמנה חיה לוי זהו צהאשה שבעלה כה וזהו צהאשה שבעלה
לוי וכו' נעו וכו' ממזר: שלא קרא עליו עד שר שלא יצא משור
הולד לוי זה בנה שלא שמת ממזר: היכא דאית ליה חזקה
שהיו מוחזקין בו שהוא כשרי אבל היכא דלית ליה חזקה
שלא נדע לצדיות מי הוא הכשר לא יצא אחד מהם ידי ספק:
נאמ' בעל מקח לוי סיפא דבריתא דלעיל הוא לזה מכרת
ולזה לא מכרת: אם שנים מעורדי על המקח זה אומ' נאמנה
וזה אומ' לא לי מכרת ואלי המקח ולקמיה מוקי ששניהם
הדמים כל אחד ואחד דמים שלימים אחד מדעתו ואחד
בזמ' שמקחן בידו דמיא עליה למידק שלא לחזור בו מזה
לו דמיו ולית המקח למי שלא נמכר לו דקם ליה צמי שפרס
מידק דייק מצל בזמ' שאי מקחן בידו ושניהם אוחזין באותו
דטו דלא עליה דמיא תל לא דייק לזכור למי הוא: ונחייזו קמיה
נקט קא סל דעתו שלא קיבל מנרות אלא מאמה והא דרמי
מדבר דבר רזי ודמי קביע' לא עדיפה דנקיט מתדויה ונאמ'
מדעתא וחד בעל כחא ואי לא ידעמי הוא מדעתה ומי הוא
ברחיה הוי כך הוא שזה נשבע שאי לו בה פחות מחיתה וזה
שאי לו בה פחות מחיתה ויחלקו המקח ויחלקו הדמים ואי ידעמי

לקח מדעת וממנו לקח בעל כרחו כיון שאין מקח בידו אינו נאמן
להעמיד המקח ביד אחרת שיוצא שלקח ממנו מדעתו לא אכיל
יש נמוק אחד מיתורסין שנהם להעמיד המקח ביד אחרת
שמועדין לו שלקח ממנו מדעתו ונתרעה למכור לו ואם אכיל
עד אחרי מחייב אותו אחר שהוא אומר שלקח ממנו בעל כרחו
שנשדד אורו וכל ששנים מחייבין אותו כמט, אחד מחייבין
שנשדד: בזמן שבעלי דין, עומדין לפניו ומביא ענה למדבר אין
בעלי דין, עומדין לפניו לא רמיה עליה למדבר. וחזון זכותא
למביא נקט. ביד איזה מה, פסק דין של זכות דקדוש, זכותיה
אותו פסק דין. ונהדר עד ייענה למה לי טליהא למימא איה
מה לו ולאומנותו נהדר הוא ענינו או אחר וידעם לפי עתה:
בשדד דראש כיון שאין תלמי צעקם אלא הכל כפי שרין כי
הוא וכתובות דאמ' נכסיה לבו וזכיה ואת שני טובים שנהם
שנהם שנים ואמר' אורא דדיין למי שיתעב לבדדיין לומר
נראה לי שזה היה רגל איתן יותר ולזה נתן ופיו שפסקתן אס' ברא
לחזור איתן חוזר לפיכך איך יוצא לחזור ולדון שאם יטע לבד
השני: חיה לאלתר שאומרת יא לא שון: אמו כל שבעה שער
אי אבין מביד בן שלא יצא מתחת ידי אמו לכתם לברית מייב
ואיך מוטל על אביו להכירן כדכתיב יכר ונב' מסיים זה כדכתיב
יכר יכירט לאחרים מייב אמ' לי יהודה נאמי אדם לומר זה בני
בכור וכו' שדדקין את אמו וכו' נאמר דתע' כדכתיב היתה
מעוברת אמר לה מה טיבו של עובר זה אמרה לה מואי שפלו
וזה הוא רב גמול' ול' איע' אומ' נאמנת וכו' ואם רב יהודה א
שמואל הלכה כרב גמ' ואמר' יוחנ' לדברי המכשיר מכש' אפי'
בצתה אפי' הכי איתריק הא דאבא שאר דאי מהתם הוא
התם הוא דרוב כשרי איעה פיל כל פטוה ורוב העיר משימין
לכונה אבב דוב פסול איעה כוא ארוסה והיא אומ' מה ארוס

הוא אפסיה וז' הוזהר משיאי לכהונה אימ לא יעריכה דמ
שחול דמ' דלדכסס וז' מ' תלה נאמנת מתע קממ
כל המסורין לבוא בקהל מותרין לבוא זה בזה מפל בגמ' דהכי
כל המסורין לבוא בקהל ואמאי טהור עמוזי ומזמרי מותרין לבוא
זה בזה הם בממזרי וממזרי בהם: ומאי דקמ' ל' יהודה חוסר
לאו דפליג ל' יהודה לא טהור חד תנא והכי קאמ' ואפי' ל' יהודה
גד בממזרת מודה דגד עמוזי ומזמרי מותרין בממזרת לא
אסר ל' יהודה גד בממזרת לא גר דרמני לבוא בקהל אבל גר
עמוזי ומזמרי דאי דאוי לבוא בקהל לא אסר נמותר בממזרת
ודאי צדא מותר: כג' ממזרי ונתני וד' כספתי ממזרי
בטרתני ואסופי: וספיקן בודא, כג' שרתני ואסופי בממזרי
ונתני וספיקן כספתי שרתני בטרתני ואסופי באסופיית כותש
אותם שהשיב סתרי צ' בערי שומרון כדכתיב ויבא מלך מן אשור
מספרנים ומכותה וז' ושלשם שהי' אס' מכותה נקראו כותשים
ונתני דמאי ומת האריות כדכתיב וישלח יו' עם את האריות אל
וכוליה עט נחמ' במלכים' ופסוליה מפל בגמ' איכא מא דאמ'
לפי שמי' בקיני' בדיקוקי מיעת כישר' ומשום הכי ל' לעזר
כותש לאישי' כותש שמי' האחד בי' מ' הבקי' אין שלח מיד
פסול בעשמי' מכותו והשני מ' מות' שמי' בקיני' מיד' ספק
אשת איש בעשמי' אבותו והשני מאות' שמי' בקיני' ואידע
אשת איש בעשמי' מכותו שנתקדשה לאחר ואמרו מ' קידוש'
ועשאת לאחר ואיכא מא דאמ' ממזר תעבר בה ואיכא מא
דאמ' שפחה תעבר בהם ל' ח' זל' וקמ' דנח' אהדרונה פ' אלוס
הי' מ' וזו' להו' כג' אמונים אמורים לכל דבריהם כד אמר: לשחית
חול' לעולם מ' מ' ביי' "נשך הו' אסיר ושחיתתם כשחיתת
ערי' שמתמא במש' ואי מינידי' מיניהו מסרי' ל' קדמ' קדמ'
בתל' לזכר דוקא נקט בדיקת' ומ' ז'

דחת חללה שמשאת ליש כשרה לכהונה: לעולם ברת בן ובת בן
עד סוף כל הדורות שלח ללם זכר בן זכר בת האחרון פסולה כבוד
הראשון אבל ברתו מעט כשרה לכהונה ולא חמירא בת חלל
מחללה דאמרינן בתה שלחלה מישלח כשרה לכהונה ישרא
שנשא חללה בת כשרה לכהונה בגמ' ילף טעם נאם כן ולא חלל
זרעו ונאם להל' לא יעמא בעל בעמיו להחלו מה להל' זכרים
ולא נקבות אף כן זכרים ולא נקבות ודוקא ייש שנשא חללה
אצל כהן שנשא חללה בת חללה דכל הוור העלך בציאת
אסור כהונה הו' חלל חלל שנשא בתו שרע בת פסולה בגמ' פריך
הא תבא ליה דישא בת חלל זכר פסולה מן הכהונה לעולם מתדין
אידי דתא ישראל שנשא חללה תבא חלל שנשא בת ישראל
בת גר זכר אפילו מישראלית כבת חלל זכר ופסולה לכהונה
בת גורת מישראלית זכר זכר מפרשינן לבין
מה להל' לאחר שלשה דורות משלש ואילן
מותרין ושלש צבצ' גרסי' בגמ' תרדב' לא יחלל זרעו אילן
אל זרעו היא ערמה מט' אם קרא ולא יחלל זה יהיה כשר
ותחלל והרי מחזיר גזושתו משנשא את לאחר דפסולה לו אפ'ו
נתקדשה לאחר בלבד וכל שכן אם נשאת דכח' לא יוכל בע'ו
ובנה כשרי' בת כשרה לכהונה אם ישראל הוא: היא תעבד
כלום בעושה עבירה: והרי אלמנה לבת גרול ודושה לבת הדיוט
שמתה ללית בביתו ופ' זוהי מביאת פסול' שצא עליה כה' הדיוט
נקדאת חללה ללקות עליה משום חללה דכל אסור כהונה ג'ושה
אותה חללה בציאתו: הכי קאמ' איין היא חללה שנקדאת
המקדא שבת חללה לא יקחו ואי' עריכה לפרש מודבי סופר
דמקדא נפקא דהריא כל שטעודה מ' הפסול' שבתה וסתם
חלל היי' וד' פסול כהונה כדעתו ולא יחלל זרעו אצל חללה
עלידי בימה הו' ירכו לדרוש בה מקדאות כג' זה שהיה כשר

משני חלוצה פשיטא לירדונה משני לה דהא נבעה בש חלוצה
ואסורה לכה משום זונה אלא הא מבעיא לי חלוצה מי משני לה
לחלוצתה עלה משום חלוצה אלא לכה גדולמי בשא מחלוצת
ואסורה עלה בשם שחולקה גרושה מזונה וחלוצה האמורה
בה קדיש שיחד לה לא בעימה ואשה גרושה מאישה לא קחו
אחם זונה וחלוצה וגרושה היא לכה עלה את משום גרושה
חלוצה אמה מגרושה וחלוצה זונה בכה גדול מיפ שחסד לו
כולי עלא אחד שאם היתה אלוה לחודה ולא אצטרך לפלו
חלוצה מזונה משום חלוצה דמוחקת מזונה מכה הדין קמא
דגלי בגרושה והוא הדין בחלוצה לא אלוה דאיתוספא בכה
גדול ולא מיפא בה שחלוצה אצטרך לז למיכה חלוצה למה
אמרה הרי אסורה לה דינא למי לך אי חלוצה אמואסור
מקראי יתרא דרשינא דהא דהדר בתבה להכי כתבה לום
שחלוצה מקוד האמור חלוצה אחר אלוה וגרושה אי אסורה
נהגא בתבהים ולא כתבה אחר זונה שמיפא שם זונה
בישר לום לך שאי שקדאת חלוצה אלא מביא פסוק בזה
לבה לא מביא אסור הנהגא בישר לא מביא זונה
בכה גדול ואמא לה לך בכה קדיש מיא בכה גדול זונה
דבת ואימא חלוצה חלוצה הויא אי חלוצה אמואסור בזה
בה קדיש או גדול שבת על אחות פניה זונה משני לה לחלוצתה
הא עלה שד משום זונה שהרי בעלה בעלית זנות מאסור לה
חלוצה לא משני לה ואי בכה שש הכא עלה לכה משום חלוצה חזר
לכ עלה אהוא או בכה אחר עשאה חלוצה שהרי אסורה משום
זונה שאימא מהגא בכה חלוצה

לא ידעו מי שבזכר החיו לבם והלא פיטום היה עמהם ודבר החיו
לשפחות הדיו ארבע מחלקות בדבר לז' יהודה בת פסולה ואפי'
שא ישראלית לז' יוסף בן יעקב אי איכא יד אחז ישראל
מכשיר ומיהו גר וגורת בת פסולה ולז' יוסף אפי' גר שנשא
גורת בת כשרה ומיהו הורתה ולדתה בקדושה כש' ול שמעון
אפי' גורת עזמה מכשיר וכללד שלא תהא ראונה לבאה לביתה
דתוספת לה מכלל זונה אפי' יונתן וכלם מקדש אחד דרש
אלמנה וגרושה לא יקחו להם לשאים כי אם בתולות מזדע בית
יש והא אלמנה אשר תהיה אלם מכה יקחו ל' זהורה סבר
דאיכא כללד מ' ישראל אפי' כלל יקר הקדוש זרע דהיט אפי' ספקי
בתר זכר ול' לעזר בן יעקב סבר מזדע ואפי' מקדש אחד פיר
אפי' זרע כחוש כג' מ' האם גר שנשא ישראלית ול' יוסף סבר
משנזדעו ב' של פי' שתהא הורתה בקדושה ול' שמעון בן יוחי
סבר משנזדעו בתולה ב' של פי' שיעמחו וגמרו בתולה משבאה
לכלל ישראל דהיט כשנעשית בת שלם גמרו בתולה לבוא שאם
תיבטל מיכ' ואילך אינה חוזרין אבל קודם שלש כל ששה חוזרין
עומדין ובאי' והכי דרש לקדש בתולות מזדע בית' בתולם
שלם זהו מזדע גדולי יהודי והאי קדא רישיה בבה גדול דרש
אלמנה וגרושה לא יקחו להם לשאים כי אם בתולות ודא ליתיה
אל בבה גדול וסיפיה דקריא בבה דריוט והכי קאמי' והאמנה
אשר תקיה לבנה אפי' מי שרע מ' אחר בה עס' שמי' בבה חזול
יקחו אותה: גמ' סלסול מעלה שא בתר ששא
גורת מי' גמול' מידו' אבל אם שא גורת אלם שנתה ירה
פחותה מבית שלוש מ' עמי' מידו' מת' ממקדש
מחייב ברתות: אינו נאמן דקדושהו אלם ואיט' כשר להעד
ואפי' שניה האב והאם חומדי' על עובר שנעמיה מומזר הוא
שולל ל' מחייב כריתות אינה ואמנים' וגמ' מפדל' מ' יצא

קאמ' לא מיכיש איהו דלא קים לה במילתא דלומ' איט' יודע אס'
נתעברה או מאחר אלא אפ' לא איהו דקים לה במלת' לא מהימנ'
פ' דלא מיפסיל אלא בעדות גמורה ולא מבני א' היכא דאית' ליה
הזקה דכשרות כג' רישא שכד יצא לאויר העולם ועד הנה הוחזק
בחזקת כשר לא אפי' הא' דלא אית' לה חזקה דכשרות ששניהם
אומרי' עליה עובד שבמשיה לא מהימנ' ^{גמ'}
אינו נאמן אפיסולא קימ' אבל לעני' בכור לא פליגי וקרא לא
איתריך אלכא דרבנ' אלא לעני' בכורה ובעי' ליה ופליגי שבא
ממדינת הים ולא הוחזק ל' בכור מא' עלפי' אבין אמ' לו ושל
עדים שעת' ירתה בפני בית דין נאמן מזה לפסול את שעת' עמך
דכיו' דלא עת' יר' אית' גר ואסור בבתי' וינח' ל' יהודה
בניסא דכריתא מדכח' ופסולתם עדין כיו' מוש' אחיו וכו' גר'
מדכח' גר' אית' ופסולתם בעי' שיתעיר בבית דין ואי' את' אמי
לפסול את בעך הואיל והחזקתם בבשרות לא נפסול את בעך
ואע"פ שדכור' פסלך לא פסול את בעך: ויכיר כי אתה בכור' ^{השע'}
יכיר' לאחרי' אם אי' בית דין מכיר' אותו נאמן אביו לומ'
זה בכור' לטול' שנים: בג' גר' וכה' חל' הוא: ואי' עדות לגי'
הואיל ובעך מוחזק' בבשרות מי' מזה נאמן לפסול' אבל ישרא'
מהימ' לפסול' בניו דפקח' ל' מיכיר' לא קט' שבבניו ויש' ל' בעל' ו
גר' ואיט' נאמן עליו לפסול' את בניו: זה קט' ונאמן לפסול'
מתג'
ל' קט' את בניו כשהיא קטנה או גרה
אם ש' קדמו קידושין קידוש' בצלה לשל' חותנה דשל' ח: אי' ידע'
אי' זה קדם' שניהם עתה גט' אם באת' לישא' לאחר' וכו' האשה
גירסא דא' ועריכה דאי' משמבי' גבי' ידיה משום דגברא קים
לה ביוחסין פיל' וכשמיתא מיוחס זה קיד' שה' לו וביטל' אתה של' ח'
אכל' איתתא דלא קים לה ביוחסין אימ' לא הוו קידושיה קידוש'
פי' אימ' אשה דקידשה עתה לא ביטלה אתה של' ח' ופסקא

על קידושיה דסנדא דילמ' משכח מיוחס זה ואי אשמוע גצה
דירה מאוס דאיתתא דיקא ומינסבא: אבל איהו אימ' לא
איכפת ליה יריכה פי' לא אכפת ליה בבית אס תעשא למיוחס
בלהוא ולא בטלה לשלחות דשליח ואפי' מקדשה לגרוב
והא דקדים קידשה קבר דילמ' לא משכח אבל אי משכח לא
בטלה יריכה: וקידשה היא עצמה בעיר בנכוס: והרי היא
לפטמ' בנקמה לדעת אס יצאת מדר שותהא כ להיות קידושה
קידושי' ומצאנה בוגרת וכן כיום הרי בוגרת לפטמ' וקידושה
קידושי' ולא שלא ביה חישין לקידושי' שניהם שמא כשקדושה
האב נכרה היתה וקדמו קדושי': אי נמי בתוך ששה חדשים
אפי' נערות לבגרות דאמרו אי צי' נערות לבגרות אלא ששה
חדשים בלבד: משה נראה סימני נערות איה שוה להונות
בוגרת אלא ששה חדשים ופעמים שהיא ממירה רת לכבוד
וסימנה ניכר' בדדיה כדתנן במס' נדה פנה בוחלו ונמול' בה
למ' רב הרי בוגרת לפטמ' הא כל אות' ששה חדשים בחזקת
נערה היא עד שנכיר בפומי' בגרותה וכי בנקמה נפלא' אשתה
בוגרת מי יומר דעפרא נמי בוגרת הואי דילמ' השתא הוא
דבגרי' וא לאהר' חדשים: והא נדאי משמלו' לה ששה
חדשים בגדה: והא נמי שמואל' נכר' לא יריכה דקדוש' שוה
יומא דמשלם ששה אמה קידשה בבבלי' והיא בערב' והיום
היא בחזקת שתביא רב אמר הרי בוגרת לפטמ' מדהשתא
נעפרא נמי בוגרת שכל היום היא בחזקת שתביא: והא
מת' אימ' יריך להביא דמיה לא על
שהיא מיוחסת שכבר נדעו אהליה בשמחה: ולא על הצעם
כדמוקי' בגי' בקטנם וכרצון אהריה דבחזקת אימ' היא ומי'
עריכ' לחס' על ידי' עדים: מביא ראיה על הצעם' שהיו בער'
האשה ואי' יריך להביא דמיה על האשה שהיתה מיוחסת

שכבר נדקדק אחריה כשנראה כאן מביא ראיה על האשה שהיא
מיוחדת ואנו מביא ראיה על הצנים שהם כרוכי אחרית מיתה
ואילו בנה שמואל בן שום הוסחה מביא ראיה על האשה שהיא
מיוחדת ועל הצנים שאמותה אשה היו
בכרוכי אחרית נדקדק אצלם תל נשמות אשה במידות הים
מביא ראיה על האשה ואנו תריך להביא ראיה על הצנים
ואילו בביאור צנים אמרו בקטנים ולא גדולים דאם הביא
על גדולים שאין כרוכי אחר האם אין מביא ראיה על הקטנים
הואיל וכרוכי אחר האם בדל דאם הביא ראיה על האשה
מביא ראיה על הצנים הקטנים באשה אחת שאם אשה אחת
נשמות מביא אדם אחר נשים היו ומיתה האחת ואילו בביאור
מביא ראיה עליו שהיא מיוחדת ועל הצנים שהיא בנה על
הגדולים ועל הקטנים ואפי' כרוכי אחרית דשמה בנה של צורה
היו וגלגלם נאמר דסמכין בכרוכי אלא בקדשי הגבול אם
בהחיות אוכלים בקדשי הגבול משהביא ראיה על האשה
כשרה לכהונה סומכין על הצנים אם כרוכי אחרית לומר בנה
ואינם חללים אבל לחוסים אפי' בנה צורת אינו נשמות
לכהנים עד שיביא ראיה שהם בנותיה של צורה ואל יוחזק אפי'
לוחים סמכין מחזקה שהחזקה ליכרך אצלם בחזקה שהיא
אפי' אפי' לענין דיעות נפשות לסקל ולעקור שהן על גבי
כד לקבל כל שם לחם להקשר כהונה מלכין על החזקות על
דבר שמו מוחזקין שהוא כן ואפי' אין עדות בדבר וסוקל וסוקל
על החזקות כד מפל להו ואילו החזקה נדה בשכונותיה שבעתה
ראוה היום מלוכנת בגדי נדותה בעלה לוקח ממנו בעלה
והתרבו לו למלקות לוקח דכחייבי כריתות שחתרו בה למלקות
לוקח ונפטרין מהכרתו ואפ' שהיא אומ' מהורה אפי' שש
לה ולקחה על החזקה אפי' ומה ומה ומה ומה ומה ומה

הצות בחזקת שהיא אשתו ואילו כשהם יואי אע"פ כה צדקה
למורה: נקטל קנה על זה אם לא הצ' על האשה נקטל קנה על זה
משום אמו והיא עליו: ונשפ' קנה על זה אם לא האיש על זה
דברו כשיפסד: ונתנו מורכב על כתיבה והד' יל' בחזקת שהיא
בעה: וצא על זה כשנעשה צ'ט שנים ויום אחד שביאתו בי' אה:
וסקלוה דבהבא על האם שניהם בסקילה וכיו' דהצ' צ'ט' ואי' כ'
ענשים וסקילה על ביאתו והוא פטור ירוש'

תא איהו ומה שצא ממדינת הים הוא אומר אשתו היא והיא
אומ' בעל' היא אי' הורג' עליה משום אשת איש והחזקת
עליה משום אשת איש עד כמה היא חזקה אמר' ל' יוחנ' ב"ר
יום ומט' שהורג' על החזקות שנ' ומה אבי' ואמנו מות' א'
וכי דבר ברא הא' שזה אבי' לא מצו' בחזקה מי' שהורג' על
החזקות מות' עם שתי נשים כופס' שדעת'
קלה ושתיה' טוחות להפטרות ולא תירא זו מחברתה שאף ה'
תנעשה במוותה: עם שתי נשים כאחת שמתוחדת עם שתי נשים
דעת' קלה עליה: ושתיה' טוחות להפטרות לא להי' נקטל'
אמך לומ' לך שהצ' מימי אית' האם והוא הדין לאב שמתוחד
עם בתו: ואם' ל' להתחד עם כל העריות שבתורה בי' שהערוה
זקנה בי' שהיא ילדה שדבר זה מרס' לגלות ערוה: באותה ערה
שצא ממנו על אחותו: גזרן על הייחוד ועל הפסיה והתם במס'
סנהדרין בפרק כה' גזר' מקשי' עלה ייחוד דאוריתא היא דאמ'
ל' יוחנ' משום ל' שמת' בי' הו' יס' רמז ל' יחוד מ' ה' מורה מנ' מ'
כי יסיתך אחיך צ' אמך וכו' כדצ' ל' ומתרג' אל' אימ' על'
ייחוד שפסיה: פית' ושמנ' וי' וצ' מתוכם הכי מופל' התם גזר'
על פית' ושמנ' משום יי' ו' והירתה שמ' לא עמדה א' שמי'
ל' יהודה ש' איהו ובי' די' עליו והרעוהו שישבו ודקדקו על העמ'
ומי' א' שצא פשט' איקורו בדל' ו' וק' מ' ל' אי' גזר' מרה על'

היבור אלא אם כן רוב היבור יכולי לעמוד בה נאמנה דקמלי
אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבירו עד שיהא גדול
ממנו בחכמה ובמס' הכא כוונתו דלא פשטה יכולי לבטל ועל
ינם משום בעותהם שהיי' בענין כן ומביאו לידי בעותה זה
היי' שגזרו עליו והוא סתם יינם אצל ודאי יי' נסך דאורייתא
הוא דכתי' ישת יי' נסיכס ועל בעותהם משום דבר אחר עז
ומסיק התם דהאי בעותהם ייחוד בעותהם אצל צא על גמיה
הוא דרך חלונת דאורייתא הוא דכתי' לא תתחת בם ואם אינך
חלונת אס הוא בפרהסיא הל' למאס שהב' על ארמית קס' פוג
ט ואם הוא בתינועה בית דין שלח שמוא' גזרו הב' על האה
חייב בעיה משום שגז' דה שפחה גמיה זונה כול' משמוא' עז
דבר ה' שגזרו תלמידי שמוא' והל' במסכת שבת לא שגז' עז
מתחתית עם שני אנשים אלא כפשינס' לה כאל' חלונת פפי
והצירו דהא רב רב יהודה הו' אמר' באורחא והו' אמר' איתתא
קמיהו אמ' ליה רב לרב יהודה דל' כרעך מקמי גה' וכו' וכו'
עשרה צמטה בחזקת שהיא אמתה וזלזלו עמה ואשת איש
היתה דמחברי צי עשרה וגבי בשורא' שיש ב' משני לעשות
בגמ' גס' אמ' רב יהודה אמ' רב לא שט לא בעיר אצל בדרך
עד שיהו שלשה שמוא' יעבורך א' מה' להשת' ועמיתא אחר
עם תעבורה וכו' פסק רחל' מילת' על הייחוד מילת'
ואי' נוסד' אשת איש על הייחוד לא שט דמילת' על הייחוד
מילת' על ציה' ש' אמרו דאיה שזינתה ולכך הלכה
והאידיד' ליכא בית דין למקטלנה' צעה ממזד' הם' על צא
טובה השמועה מי שיו' א' עליו קול שהוא עובר עבדות
מילת' איתו דלא טובה השמועה לאו הוא דכתי' בבט' עני' על
צ' לא יס' כאל' על לא טובה השמועה לי' א' ומה ש' אמרו
מילת' על לא טובה השמועה אי' הפרש ב' פניה ב' אשת

אן זכור אן שאר צדיקות כיון שרבותה עלה שמונה דעה מלך אלהים
בעלה בעיה שיש לה משום ייחוד דמי כרתמא מבעלה דדינא
אתי ולא ענדא איסורא בגמ' מפל דאי גמייס זה בגמ' שחיתת קרובת
אן עלה גמון לא יתחד עמה ואפ"ש שבעלה בעיה פתח פתוח לרשות
הרבים כלום כל המתיחד עם האשה אם היה הפתוח פתוח לרשות הרב
אין חוששין משום ייחוד מתנה ייש עמה דפוטק
ייש עם הנשים שאשתו משמרתו מתחד אדם עם אמו ויש
טעם פריי אשתו ליל מכי יסיתך ויש עמה בקירוב בשר הדבוק
ובעורו קטן קטן דיש עמה בקירוב בשר וכן הדת עם אביה בעדה
קטנה כד מפל ואיך הגדיל זה ייש בכסותו וזה ייש בכסותו
מתחד אדם עם אחותו למפיק אכל אוכל
תמיד אשתו בייחוד בבית ודר עם אמו אש עם בתו דלא תקנה עיה
עלה דאחיה ביה אנשי כפרת גדולה דלא מיגדי בקרבתא מי
כהיונה לבינה כי אמרסה קמיה דשמואל וכן בגמ' מקיש עליה
דשמואל ממנה דקתני מתחד אדם עם אמו וכן ומנן מילתיה
בתאמי מתחד אדם עם שתי יבמות נשי שני אחי ששואות
זו אחת זו בשתי יצרות שדואגת כל אחת שמה תפול חבורה לזכור
לפני בעלה ותיעשה לה ציה וכן אשה וצריה אשה וחמותה וצת
חמותה וצת בעלה כולן שואות זו אחת זו וטעם מפל ביבמות
האשה שהלכה היוד שתטעם ביאה כלום מה היא ביאה שת
דצריי שישק ואינה מוסרת עימה לביאה מתוך קושיה עדיין
לביאה יתר הולך אין כח משום דשת קלה שלא תהא עוחה לחתנות
תנקת בת אחת עשרה שנה ויום אחד ובראיכא ימים עשר
עמח' כדמסיים סיפה וקבר לה במח' דאמ' בתם שנים ויום אחד
שהביאה שערות סימני' ה' מייבן ואיך אכל מקורם לבא שומא
שומא ותעמק ב' שנים עשר ויום אחד קרי ליה הגדיל ולא ייש
אמו עוד בקירוב בשר בת יב שנה ויום א' שהגדילה ושעת שעה

והיית בנשים ובהם בראייה סימנין כדמסיך ביה שנה ויום אשעשה
איש וחי' בנפשו אין כד מפר' שהביא סימנין וזהו זה ב' לל' קמ'
ב' לל' דת' בתי עקרת בשל' של' נבו ויש' עמ' בסימנין נעדרת בסימנין
שברדי' דהיי' בוחל כדתי' עמ' נדה בוחל אל' ימגי העוברים ושערך
עמ' אל' דל' שנתי' או' אתיא שערות מנ' שנים ולמעלה הוי סימני'
גמור ולל' דת' הוי שומא' דת' יב' שנה ויום י' הכי גרסי' לא שט'
אל' שמי' בנשה לעמוד לפני' ערומה מב' בנשה לעמוד לפני' ערומה
לא והכי פירוש' לא שט' שיי' האב עם בתו בתרוב בשר והאם
בתרוב בשר כשהם קטנים ולא שהגעו לשטם ולסימני' לא שמי' בנשה
הבת לעמוד לפני' האב ערומה וכ' האם מינה בנשה לעמוד לפני' האב
ערומה אבל אם היתה הכת בנשה לעמוד לפני' אביה ערומה וכ'
האם בנשה לעמוד לפני' בתה ערומה אעפ' שהקטנים משהגעו
להכלם מהם מי' שנים עמהם לא נבסות' ה' אב רבה ואם נתיקדשה
אעפ' שמי' בנשה לעמוד לפני' ערומה פי' שמשית' אשת איש ואסור
לש' עמה בתרוב בשר אעפ' שהיא קטנה ומי' בנשה לעמוד לפני'
ערומה וכפ' דב' משנה זל' מת' לא למד רווק
סופרים רווק שמי' לו אשה ונח' רבים בשול' יכ' תרומה ורווק'
סופרים תעקנות כלום מי' שמי' לא אשה לא ילמד תנות' מב' יט'
אשה מותר ואינה יתריבה להיות שרויה אצל' לא ילמד סופרים
ור' דג' שלמה גורס לא ילמד רווק סופרים סופרים מלמד' תעקנות
סופרים מלמד' תעקנות כלום מי' שהיה פני' בל' אשה לא ילמד
עמ' להיות מלמד' הסופרים וכ' לא תלמד אשה סופרים לא תרגל עמ'ה
לחיות מלמד' תעקנות לא ירעה רווק את הבהמה שלא תאזה
לה' ולא יישט' שני רווקי' בטלית אחת שלא יבוא ליד' משכב זכור
וחכמים מתידי' דלא נח' ושל' ישראל על משכב זכור ובהמה כל' ששק'
עם הנשים שמו' אכרת אומנות' נעשית לעשים והנשים יתריכות לו'
לא יתחד עם הנשים ואפי' עם נשים הרבה לפי' שילב' ד' וכו'

מח
כח

מחפזות עליו. ואילו איננו אחרינו עם שתי נשים תן אצל שש
ארבע שפיר דאמי רב מיט צל אפי' איש שעסקן עשה נשים פיר
יבשה יתעסק עמהם ואשר עמו או יפנה למלאכה אחרת חמור
גמול ספק כל אלה אומנות ליסטים כשעל בדרכים הנבשמים
עצם מן הכימיוס ופירות ועוד כשכרין לבט אדם עונות תעסוק
חמני מולמד באומנה להטיל מים ביי יתרונות נחמים רעשה
בהמות עלן אמר בידן לעשות בשדה אחרים גמ
אי לימי מראס חששא דיימקי דחשידי דווקים אמר לב זכור
אמר לו לך יהודה דמתג דאמ' לא יישן שני דווקין בטלית אחת
אמהותא דיימקי אמותה של תמקנות שמעיות אמר לה ברא
את בעה לבית הקפר: ולעת זקנות מת מוטל בד עב שמיט
יכול לעשות מלאכה מחמת תשורתה וזקנה אצל החתן אינ
בן שאר הבא לידי זקנה או ייסורי ואיט יכול לעסוק זה הוא
ממת שכרה דכת עוד יטב בשיבה דשנים ורעננים יהיו

נשלם בבכח צור ובהסדר הנצור

בשמך רחמי

אתחיל בפירוש נטין

המביא גט' בגט אשה ענין אהבה תריך לפרש אצל

גט סתם דברוב מקומות גט סתם מבבל תרי לה לשטרי הלואות ופ

לתמה שנהג לכתוב יצ שורות בגט נשים משא

דגט בגמטריא תריסר הוי ממדינת הים כלחיות לארץ קארי

מדינת הים ברימבבל כדאמר לקמ' עיד השליח המביא אשה

שפט נכתב וכו' מפ' בגמ' ושלח זה צעל עשא שליח להולכה

אף המביא מן הרקם ומן החגד בי קדש ובי שור מתרגם בי

רקם ובי חגד' אף מכפר לודים שהוא מחזית לארץ

ללוד שהוא סמוכה לה והיא מארץ יש' וחכמ' אומ' אית' עיר

שוא' שפט נכתב ופני נחתם וכו' בגמ' מפ' מאי קא מוסקי

תנא קמא דר' יוא' והמוליך מארץ יש' למדינת הים

מהמביא להמביא מפ' בגמ' דעיר אחת היתה מארץ יש'

ועסקו' שמה והיו בה שני המביאים שמה ומקפידים זה על

זה שלא היו בני המביא זה נכנס להביתה

גמ' מאי טעמ' עיר השליח המביא הגט

ממדינה למדו' לומ' שפט נכתב ופני נחתם לפי שא' בקראין

לשמה אית' בע מדינת הים בני תורה ואין יודע' עיר' נכתב

את הגט לשם האשה וקרא כתב וכתב לה דהיי' לשמה

הולך אמ' שליח שפט נכתב ופני נחתם וממילה שיל' נ

לה לשמה ומפ' בגמ' לרבה כד' הוא דלית' שפט נכתב לשמה

שפט נחתם לשמה לא משום דא' מפ' שמה לה דיבורא אית'

לבי' חזיה מגיג' ולא אמ' לטלהו ויבור' לה מאי טעמ'

חכמים בגמ' והיו דבעי' נכתבה וחזתמה לשמה' מוקי' לה

ואמר' לקמ' ב' המשנה
המביא שטענו חכמי
בגט הולך ממדינת הים

דבאשי בגל לרבה אליבא דלי יחודה דבעי כטבה וחתימה
 לשמה לפי שאין עדים מטיין לקניינו ואין שידוך מצויות
 משם לבאן שם בראש העל לרעד לומר לא תבנתו
 שיהו עדים מטיין להכיר חתמת העדים והאמינו דדו
 לשלח ומפ' בגל לרבה דסבירא ליה משום דאין עדים
 מטיין לקנינו ובדין הוא דלעתה בפני נחתם ות לא מלא
 משום דלא לית לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד
 דאין לא מלא נכתב מאן דחזיסבד דכל שטרות נמוי בחד
 מיקנימוי אי את חד שחדא ואלא מכיר אני חתומת
 העדים ואני בעני לקיום שטרות שנים עדים בבתיבת ידי
 העדים ועל זה יעריך השלח לומר בפני נכתב ובפני
 נחתם דתהוי הכרח בן גבין לשטרות ולא אתי לאיחלופי
 בקיום שטרות דעלמא לקנימיהו בעד אחד ולרבה דאין
 לפי שאין בקניאין לשמה אית ליה דרבה דמטינה לעדיה בארץ ישראל

שכיר עדים צריך
 לומר אבל דבא ליה
 להודיע דאין שכיחי
 עדים לקנינו לא חייבין
 דאין

לפי שאין בקניאין דטלח בקניאין היבא דאחריות
 דמדינתהוים רבה מעריך רבא לא מעריך ובדין
 הוא דלבעי תרי אליבא דתנא דרבה דאין לפי שאין בקניאין

לפי שאין בקניאין לשמה
 הוא דבר שבעדו ואין דבר פחות משנים ואפילו לרבה עמי לרבה
 דאנשחן עדים מטיין לקנינו מיד דהוא חייב שטרות ואין
 על שבידן מה ליהודיהוים בגל מתריט מתת אליבא דרבה
 אליבא דרבה מתת ל' אעור הייך דהילב כוונתה

מאד
 שכיחי
 פי' דכיון דסמכות משכה
 שאל אין עריך וכו'

דאזלי ומת ויש עדים מעינים לקיימו . אחי עריך לומר
צפט נכתב וכן . וכל שכן מכפר לזדים ללוד שהקובלות
בתחום ארץ ישראל שחיי עריך לומר כן . ומת
דבן גמול למימר מן בלעות שכיחי ואחיי עריך לומר וכן
מכלם מוכות לא שכיחי ומת לא לשאר למימר
מכלם מוכות שחיי עריך שומר צפט נכתב ודפני נחתם
שלא תחלוק במדינתהים . וחכמים אומ' המציא
מי הקדש ומי החגד מן מכפר לזדים ללוד מיט עריך ומי
עריך לומר צפט נכתב ודפני נחתם לא המציא ממדינת
הים לארץ ישראל . מן המולך מארץ לשלם למדינת
הים . ודבן בתראי לפדושי טעם דתנא קמא
לא פליג עליה . והמציא ממדינה למדינת
במדינת הים . עריך שומר צפט נכתב וכן

מתא' לכולהו . דא' עדים מעינים לקיימו . מתא'
לקמיה דר' אחי . באמת העיר שהיו כותבי בה הגט
ממונה מציטי . דקום ל' כלמי שמיט יודע
דביב גיטי . וקידושי לא ידע לו עסק בקן והו' ממנו
גדל רבה לאורוי היכי לעבד . לא עריכת
לא בשיטה אחת . ו' תימ' נעבד לחומרה וכן
לא' לא שג' כל היבא דאיכא חששא כי האי גוונא
לא עבדי לחומרה . מפי' שמיט ק' קולמוסא וק'ן
מגלתא . תפין הקולמוסא והקלף שמיט שתיקטוהו
לשמיט בשחתיב' אותו ומחתיב' . ופ' ל' ית' ב' יהודה
ול' יוסף הלוי . ול' שפי' ק' קולמוסא קול הקולמוס בשחתיב' כותב
קול הידיעה שהוא נשמיט כמי שומר ק'ן . בהר' גזר
קולמוס על הקלף . ול' ח' לפי מפי' שמיט שחתיב' הדגל

כחב וגו' לא שתי פלוטת שאני מוגדשה ודמה שלך דר
הסופר הקולמוס והמגילתא לכתוב גט לשמה דין
והילכתא כרב חשי דאמרי' עממי' קולמוס
ק' מגילתא דהוא בתרא ותניא בנא' כונתיה
וכל שכן אם כתב שיטה אחת לשמה כל מעזר ודוקא
בחתי' ראשון אבל בחתי' אחרון לא דאמרי' צדק עני
צט' נכתב חתי' פסול ומנתי' לה בחתי' אחרון
בעני' תלטה לקיימן דקיי' לן בכתבנות דקיום שטרות
נשלשה דאמרי' נעשה שיטתו לקיים השטר ומקרי'
עד ער על אחד מה' וכן שלוח שטתה עד ועד
נעשה ד"ץ כלום כי היכי דשלוח נעשה עד הכי
נמי עד נעשה ד"ץ הולך מיעבור בהדיה והו' תלמא
א"ל דבדרבנן עד נעשה ד"ץ קיום שטרות
דלכא הו' הכא חיש' ואי' השליח מיעבור ע' השט'
דילמ' מתא מיהי גטא וכן כלום א' מכשרת
בשנים זית' דמתא אשה גטא וסמכין' לאכשורי
נמי בשנים ואשה לא חזיא לאי' יטרוסי בהדיה לתלמא
לת' ודשי' דל גסו דכיו' אשה כשרה להשא' מתהא וזמנ'
דמתא לה וחמא' משתדי' והוא הדי' דהו' מיט'
למומר זימנ' דמית' לה וסמכ' והילכתא כל יוחנ' וכן
לה וא"ל דל יוחנ' לצי' ל חטנא תלמיד הוא הילכתא
כל יוחנ' דתא כותיה יוסי' מי' שטתה בנא'
זה' ומת' שי' בנא' לל מאיר משום דל' א' צט'
נכתב וצט' נחתם יוסי' והולך ממזר בתמי'
והא' ג' כשר הוא וצט' נכתב' ומתדין א' ל מאיר
לעמיה דא' רב המעטא משמא דעולא מול' היה ל'

מאור כל המשה ממנו נשטטו חכמי בגדי הולד
 כיצד נעשה יטלטל ממנה וכו' תוספ' ארבעה
 ודא להשמיטנו כיצד נעשה כד' שתשא בגדי זה לכתחלה
 מי נשני אם נשאת שלא תנא ^ל אתי לעשות תקנה
 לולד דכל תקנה ^ל הוי מותר לדבדבאס דלא אמר לה דפט
 נכתב לעת לה כל המשה ^ל מותר שבעו חכמי אמר אי ^ל תקנה
 דמסתבר כיון דהולד במחור ל' מזה אם כן כל הדרכים האלו
 בה ותנא מזה ומזה ככל ההנה דתנא לקמך דפ' הורק דמזל
 שלח שהביא ג' בחויה לאריך ועתה לה בית לבנה ^ל משה
 דפט שנים ולא אמר דפט נכתב ודפט נחתם אמר ששעות
 נטולו ממנה וחוזר ועתה לה דפט שנים ואמר דפט הם ^ל דפט
 נכתב ודפט נחתם ואם לא נטולו ממנה הרי זה פסול עד
 שיתקנים בחותמין ויחזור ויתנו לה דפט שנים וכו'
 מיכאל משה דבשעת נשנה עריך לומר דפט נכתב מדיקא
 יסלע ויחזור ויתנו והוא הדין אחר עשה בתוך כדי דיבור
 דמזה מדיקא מדיקא אעתה לה כשהוא פקח ולא הספיק לומר
 דפט נכתב עד שעתה ד' אמר לה לא ערבת דאמרי ^ל בגי
 בכל כדרך יא' לגי' דאי אתי דעל מעדער וכו'
 אבא מ' לא אמרת ואתי דעל מעדער מיפסיל ומי ^ל י
 ליה בגי מבדיתא דאף מ' שמוע יעריך אי אמר מהנה כדי
 שלא תאקדקתה לה לילדים לקנימו אם יסלע עליו עד ^ל ער
 שהביא ג' מ' ממדינת חיים ועריך לומר דפט נל ודפט נחתם
 כמשה המביא ג' דאמרי במת' אח' גי' נל וא' שחר ^ל עבר
 שון לעוילך ולמדי' ^ל עמנו קנה דנאמ' חו' על שחרורו לומר דפט ^ל ופ'
 נל ומ' עריך עדים לקנימו נשים לא קנה דבש עדים כשאר ^ל קנימו
 איבש אלה הוי קנה השטר שהביא העד כלבסי קני' ^ל שמימא
 שערבה העד דבש כל הבסיס ועמיטא שלא תקנה לו עמ' ^ל דכל
 כל הבסיס

מהו מי אמרין התם הוא שאעפ"י לא קנה העבדים קנה עימיו לפי
שלא שירב לו קטירת עימיו בכלל כל העבדים שהרי עימך ונבסי
קטניך כל קמח עימך לחוד ונבסים לחוד אבל היכא דאמר לה
כל נבסי קטניך וכו' ואפ"ל בכלל שמיא שערב לו קטניות ואפ"ל
בכלל כל העבדים כיון שלא קנה העבדים מחמת שלא נתקיים
הגזל גם אפ"ל לא קנה ואם פלגין דיבורא מודיעא נבסים
הוא דלא קנה משום דלא נתקיים הגזל אפ"ל קנה מידי
זהו האמו אשה ופלגין דיבורא אחד זה ואחד זה ב"ל
עימך ונבסי ב"ל וכו' כל נבסי הכותב כל נבסי לעצמו ב"ל
שכתב לו כל נבסי עמו ב"ל יצא ב"ל חורין שאתה הוה בכלל כל
הנבסים וכל שאר העבדים נמי קנה שייך קרקע כל שחזן
פי' ל' יוסף הלוי ואי' ידוע מיהו לא יצא ב"ל חורין שלא סיים
הקרקע ששייך לעצמו לא קנה מ' הנבסים כלום לפי שיש
לנורשי' לדחות פורת מכל קרקע ואם שמוא זה הוה הקרקע
ששייך לעצמו לפיכך לא קנה כלום מ' הנבסים לפי שלא
נתן לו מקומות מקומות שמי' יכול לדחות מהם וכו'
שלא קנה העבדים משום דלא סיים מוכר גם אפ"ל לא קנה
לפי שאפ"ל בכלל העבדים הקנה מוכר לו ואם פלגין דיבורא
ל' שמוא מוכר אעפ"י שהעבדים לא קנה מוכר
שלא סיים הקרקע ששייך לעצמו ויש לומר בכל מקום זה
הוא ששייך וכו' ואפ"ל איט' בכלל המקומות הספיקו להדי
לא שייך לעצמו מ' נבסי לא קרקע והעבד איט' קרקע
אף העבד נא מ' הספק ובידוע שאף העבד מינו המשווי
החוכך קנה עימיו ב"ל חורין אעפ"י שלא הקנה לו אפ"ל בפני עצמו
לא בכלל העבדים הקנה אותו לו פלגין דיבורא והנבסים
שלא נתאם מפת שלא סיים המקום המשווי מה אפ"ל אפ"ל
עימיו שיצא מ' הספק קנאו ויצא ב"ל חורין עד שיאמר כל נבסי

^{שכר יצוא}
 נותן לך במתנה חוץ מזה אחד מדיבור שבה שטיו ^{שחור}
 ששייר לעצמו לא פירש שהוא קדקע נמיט שאף העבד
 צבול הפקדוהו ואפשר שאף העבד הוא הדבר ששייר וכן
 אגופן אינו קטני גם העבדים לא קנה דמי קטע לעבד בלתי
 זהו פיל משנה זו ושמישין מיתה דל שמעון הוא דסבר פלגין
 דיבורא פניו ספירטא מכל לך מאיר לא פלגין דיבורא וכן
 יהי צל שמתים ישק ראוי לנשק הלכה כל מאיר
 היינו תמיא קמא דל שמשון דסבר לא פלגין דיבורא וקמיא
 לרבא דאמ פלגין דיבורא ההיא מתת משום דלא כרות
 גיטא הוא כלומי האי דקאמי שייר קדקע כל שהוא לא יתא
 בן חורין לאו משום דלא פלגין דיבורא הוא אלא משום דבעת
 כריתות הוא והאי טון דאיתתיה לרעה זכות באסיה שהיא זה
 הקדקע ששייר בעיני כריתות ולכא ומשום הכי קאמי לא
 יצא בן חורין אכל לעולם פלגין דיבורא ל שאל משום
 דלא כרות גיטא חוץ דעב אשה כתי ספר כריתות ואחר
 עבדים גמדי לה לה מאשה דכלא חפשה לא נתן לה וסתב
 וסתב לה ובעיניה כהו כריתות דהא אמר רב יוסף בר מעמי
 אמר רב נחמי דקאמי הכא הלכה כל מאיר איהו גופיה קאמי
 שכיב מדע שסתב כל עבדי לעבדו ועמד חוזר בעבדו ואינו
 חוזר בעבד חוזר בעבדים דמתנת שכיב מדע הוא ואינו
 בעבד שהרי יצא עליו קול שהוא בן חורין והוא הכא דכי אקני
 ליה גופיה לאו בעי עיניו אקניה נהליה לא צבול הנכסיה הוא
 דאקניה נהליה כדקאמי שכיב מדע שסתב כל עבדי וקאמי
 קנה נכסים לא קנה למא פלגין דיבורא או סתן דעת טעמיה דר
 הכא משום דלא פלגין דיבורא הוא קשויא דרב נחמי
 אדרב נחמי לא לאו קאמי טעמיה דר מאיר משום דלא כרות
 גיטא הוא אכל לעולם פלגין דיבורא

מתני

אין עריך שיאמר בפני וכו'
דין שדים מצינו לקיימו ואם יש עליו טורדן לספול יתקיים בחותמו
או העדים עצמם עידי שחתמוהו או עדים אחרים ושנבא לו פסול
ואינו יכול לומר בגמ' מפ' אמאי אינו יכול שו' למולך וצמביא
למולך מאריך יש לחותה לאריך ולצמביא מחותה לאריך לאריך יש
טעריך שיאמר בפני נכתב ופני נחתם דעבד גמר לה לה מאשה
וזו אחת מן הדרכים שטו וכו' בגמ' מפ' דכשלא דרכים שו' גמ'
נשים לשחרורי עבדים ל' יוסף הלוי ח' שו' למולך וצמביא
פ' בשם גמביא ג' אשה מחותה לאריך לאריך או המולך ג'
מאריך יש לחותה לאריך עריך שיאמר בפני נכתב ופני נחתם
ואי' מנח' אותה שתשא שאמר כ' אשה שליח בפני נכתב ופני
נחתם והיו קיומו כ' המביא ג' שחרור עריך שיאמר בפני נכתב
ופני נחתם וזהו קיומו ואי' מנח' זה העבד לשא בתחרו' לא
אם כ' אשה שליח בפני נכ' וכפני נ' דהיו קיומו וכשם שהאשה
עצמה שהביאה ג' נאמנת לומר בפני נכתב ופני נחתם כך
העבד שהביא ג' נאמ' לומר בפני נכתב ופני נחתם פ'
למולך וצמביא דיום למולך וצמביא אחד הוא כל' ג' כלומר
כל שטר' עד טת' אפילו עד אחד כות' וישל' מעיד עמו
משום דחשידי אעדות שקר' חוץ מגמ' ו' שחרורי עבדים
ובגמ' מוכי' לה איבא דל' אעזר דא' אסר לאוכל מעתכות נפסח
לפי ש' בקיאי' בדיקדוקי מילת כ' ישראל והיו ש' דערכות
כשר דוקא הכי דאבא י' בהדיה וכו' דחתם ישרא' לנסוף דא' י'
לא דוכרתי חבר' הוא לא הוה ישל' מחתים ליה מקמיה' ובשאר
שטרות הוה טעמ' דעד כות' פסול ו' א' דאיכא ישרא' בהדיה
וחתם בקוף איכא למיכ' רווחא שניק' למא' דק' שיש מיעוד
ואתא טת' וחתם בלא דעתא דישל' משום הכי פסול ו' א' גמ'
נשים ו' שחרורי עבדים ל' א' למיחש ל' למיחש רווחא שניק' ישל'

למא דקטוש מינה ואתא האי כותי וחתם בלא דעתא דישל דהא
רבא שי עדי הגאון חתמי זה ש לא בפט זה גזרה משום כולבם
עד לתמיך הולבך זה הגאון שהתם בו הכותי ממקמי ישל אי לאו דחבר
הוא לא הוה מחתים ליה ישל מקמיה ומעשה שהביאן לרב גמולין
מפ ברג דרב גמולין פליג ארתא קמא ומכשר אפילו בשני עדים
כותם וחסורי מיחסרין והכי קתני דרב גמולין מכשיר אפי' בשנים
כותם ומעשה נמי והביאן לפט דרב גמולין לפרע עתה וכו' פפר עתה
שם מקום גמ' והאמ' לי יוחנן וכו' דל יוחנן לא
איתפרש הכא תרי ותרי טעו ומאי חזית דסמכת מהט' עדים
החתמי עליהגא ומכשרי ליה לגמלי סמוך מהט' דמישער
ופסל ליה לא מוקמינן תרי להדי תרי ואוקי' איתתא בחזקת שתי
איש לי יוסף הלוי זל לא מיתקמיא לא קודם שתי נשא אבא
לחור שנאמר כיון דאיכא תרי דמקיימי ליה לגמלי איתא דאינא
תרי דפסלי ליה לא מספקינן ליה מיתות גזרה מספקיא לא סמכי
אהך תרי ומקיימי ליה לגמלי ואצטני ליה תרתי גזרה וקאמ'
לפני הרב זל לא שער בעל הצעל ערער ואמ' לא גרסת
והגאון מווייף מן פסול אחד למיזל במ הצעל ושרער ואמ' ליה
גרסת מיטעלם ונא שהובא ליה מיזויף הוה יתניין בחותמיין ואם
לא נתניין לא לא טעו עדיו כלל תתא והולד ממזר שהרי אינא
מגורשת אבד הגאון זה ספק מגורשת חזין מהרש וכו'
שאין בהן עתא אי שליחותם שליחות לגרש לא זוזא זמס' אחר
שמציאו להם דמות יונה בראש הר גד זקיק גוים גמורים לכל
דבריהם ומיתם מסורה ודינן כד' הגוים לכל דבר' לית דשות
ולבטל דשות' אי דר כותי צמגי צדיך לשכור את דשות' ואפילו
טטלה או טעה להם במיתה אינא מבטלת עד שישכור והוה
כמי דישל ששכח ולא נתן בעדו עם כח המכרי והוא דר' עמס
ואוסר עליהם מבטל להם דשות' ובגין עד שישכור ממנו

וטעם מפ' שהרד עם הבר'י' מאי טעם אמור רבנ' שלא יתחמו
זה שלא נפט זה' מזה משום כולכם ודע' דפרק האוס' לקמ'א
לעשרה כולכם כתב ג' לא שת אחד כתב וכלם חותמי' ואי
לא חתמי כולו הוי פסול דבפ' דא דכ' ע' ח' דלא שויה גמ'א
לא בהט' לפיכך תיק' אפי' היכא דלא אמ' כולכם שיהו כלהו
תקייטם בשעת החתמה' ל' יוסף הלוי ז"ל מאי טעם מזה משום
כולכם פי' מזה דילגמ' אמ' לעשרה כולכם חתמו דבש' למחרת
כולו' הולכך אי חתמי זה שלא נפט זה חיש' דילג' חתם האי
וממנו ל' לחבריה וחתם אדעתא דחתמי כולו' שהדיה וכן דחזי
ש'ח' הא ש' דאיכא תרי שהדי בגמ'א סמך עליהו ולא ממל'א
ל'ה לטלו' למיחרתם עליה וממנו ל'ה לאיתתא בהך תרי שהדי
ואיהי לא ידע'א דכולכם אמ' ואיטא פסילא הוא ומינעבא ביה
משום הכי אמור רבנ' אי' חותמי' זה שלא נפט זה כי היכדאי
אמ' ל'ה כולכם דלא ליהתסחד מיניהו לא עד דמיכש' וחתמי' כולו'
בבת אחת ויהי ל'ה לשלח וכו' דשדי הכי לכא למיחש מידי
וג' שהרד נמי אי' השדים חותמי' זה שלא נפט זה דשחם ר"י
אחד י' להם **מתני'** בערכאות מכנס
בית גוד דייטס הקבועים שלה' חוץ מציט' נשים וכו' משום
דלאן ב' בדינתניהו והות' ל'ה האי גמ'א חספא בעלמ'א ל'
שקט' חומ' אי' ח' כשד' מפ' בג' דל' שמע' ירד לשיטת' של
אנצור' דאמ' שדי מקי' ר'ה' ברת' כדאמרו' לעיל אש' ש'א'
עליו שדים לא שעתה ל'ה נפט עדים כש' ול' שמע' נמי בהכי
כשכר שימסר' ל'ה בעדים י'ש' ומקט' בג' והא אמ' ל' שבא
מורה ל' לעזר במזויף מתכס' שהוא פסול' פי' אע"ה דאמ' ל'
לעזר ג' ש'א' עליו עדים כש' דוקא אי' עליו עדים מבליש
עליו עדים פסול' פסול' מדרבנ' דלמ' את' למסרה' צאנפיה'
(ומי'סך עליהו' ומתריך הכא במאי עסקינ' בשמות מובהקין

דהזל פי' אנשים חשובים ידועים שמתרחקים מדבר שקר ומקבלות
 ולפי' ידועים שהם גוים שאי' דרך ישר שיקראו באותן שמות
 דעל לא אר' למסמך עליהו דמיד עידי דגוים נהו וזה הפיל נראה
 עיקר' לא הוזי'ו אל' חזק' שטעשו בהדיוט' מפ' בנ' ^{מתח}
 לגוי' ממוי' ורבע' קמרי' לה' ואריש' קמי' דקמ' כל שטרו' ^{שלמון}
 העולם בער'אות' לגוים כשרים כג' שטרי' מסב' כד' מספ' ^{למלך}
 דזוזי' קמ' לה' ושטרא' לשהדותא' בע'מ' ואי' לאו' דיה' חז' ^{דמיהו}
 לא הו' מד' נפ' איהו' למיכתב' שטרא' ולא הוזכרו' ליפס' ^{ל' א' זמן}
 שטעשו' שהיו' דל' קפדי' מאורעי' נפ' איהו' ^{אמ' למ' זל' א' ה' נ' נ' נ'}
 כל' שטעשו' נהו' דכיו' דמסרה' באש' שה' יט' ^{ל' נ' נ'}
 למיחש' בה' לעדות' שקר' ומג' ב' בה' מעב' בע' חרי' ^{מ' מ' מ' עב'}
 לא' דלת' להו' קמ' כדאמרי' ל' וזהו' דאמ' דבא' ח' שטרא' ^{פס' ח'}
 וכל' ומד' קמ' מפ' לג' דעב' בער'אות' ב' דעב' בהדיוט' ^{שטע}
 מינה' דדינא' דתרויהו' בה' מילתא' חד' הו' דכיו' דמסרה' ^{ב' ח' ח'}
 יטרא' ליכא' למיחש' שה' לעדות' שקר' אכל' גיטי' שיק' ^{ש' ח' ח'}
 דאיתבהו' שה' גוים ומסריהו' עליה' באפי' שה' יט' ^{ל' נ' נ'}
 הק' גים' שמות' מוכהקי' לבטל' עלמ' פסול' דא' ^{ל' נ' נ'}
 כשרי' נהו' דהא' איכא' עדי' מסירה' וקמי' כל' לעזר' דא' ^{ל' נ' נ'}
 מסירה' כד' ה' כיו' דלת' בהו' שמות' מוכהקי' פסול' ^{ל' נ' נ'}
 כד' אבא' דאמ' מודה' ל' לעזר' במזוייף' מכתבו' שהו' ^{ל' נ' נ'}
 מדרבנ' דא' מדר' אורי' אעדי' מסירה' סמכין' ולא' ^{ל' נ' נ'}
 בהק' דחתימי' בגט' ואי' איתנהו' שמות' מוכהקי' ^{ל' נ' נ'}
 מעדות' שקר' פלוג' דל' שטע' ותנא' קמ' דל' שטע' ^{ל' נ' נ'}
 דאיכא' עדי' מסרה' דסמכין' עליהו' כשרי' נהו' ^{ל' נ' נ'}
 מכתבו' ה' כיו' דשמות' מוכהקי' נהו' לאו' ^{ל' נ' נ'}
 הולב' ח' מדרבנ' נמי' כשרי' ותנא' קמ' סב' ^{ל' נ' נ'}
 כשרי' נהו' דהא' אבא' עדי' מסירה' דסמכין' ^{ל' נ' נ'}

פסוק נ"ה דה"ה ל"ה מזמיר מתכו משום ה"י ג' ו"ה דה"ה ל"ה

אם למצוא את הלב של שמש ומתקן קר פני
 ונתן כל שטרו ^{בשמי} בחורמי גוים. לא שנה שטרי מוכר
 לא שנה שטרי מתנה בשלמה שטרי מוכר ^{אדמה}
 לא בדין שטרא מיקנא לא בזוזי מבי יחזי ^{האי}
 גבדא זוזי לשרל חבדיה קמיהו דייני גוים ^{חזא}
 דקנה אדמה דקרקע נקנה בשבץ או בשטר ^{שטרא} והא
 לדיניה בשלמה שלא ואגד לא מפרדה ולא קבלת
 מעות וזה מילתא איהו כהימנע דא לא ליהיב
 זוזי קמיהו כי דיינים קבועי טעה לא הוא מדעי
 נפשיהו וכתבי לה שטרא לא מתנה עליו ^{השטר}
 הוא קנה אותה שחא כתב על שדי טעה ^{אחרמי} לך
 ערבאות ולא שום חליפי וקני קנה אותה שביעית
 השטר היכי מיקנא ^{הא} שטרא חספה בשלמה
 חשיב דכל לפטוח ולא לפט גוים ^{למא} חשיב גוים
 ודינה ^{אין} כלום דינא דמלכותא ^{של} גוים
 דינא ומלכא הוא דהוקים לחו להי ערבאות ^{תני}
 חוק מוכאטי נשים כל השטרות שהן כגוטי נשים
 שעלי די השטר הדבר נגמד ^{השטר} שהקני בשם השטר

ו
ד
ב
ג
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל

כא שטרו מזהב בנפיה דמנאי שאיני עכמות
דנא מנא שוחדא פי דמנא שיש עדים של
שאי אורט השופט והעדים מנא בלם שחר שטרה
פרכאיה ששאמה בלשו פדס וחמנו פרקיים
הדיוטות שטרו והא בעני כתב שאיני יטלעזדיין
שיהא הקלף מנא בנפיהם בשעת שיבדל שטים
אורט שחר וטוס אי אדם שטה בו מחק וחוזר
וכותב שטרו זיוף ופוסלת מנא שטרו טכר
וקלפים של פדסיים אינם מנא בלם בעצמם אדם
יטל לגחוק סתבו ומוטה חתומת העדים וכותב
אזויין למנא מנא הרבה מנא של שטרו
בשטה אחרונה כדמנא בלם פשוט וקנינה
מנא בלם דכת אפס שטלם בדמחוק
שמוחזר מנא בשיטה האחרונה לית להקלם
לפי שאיני חותמי יטל שם דשדרי דחתימי על
שטרה איני מנא ליה לנלם לפיכך לא נפס דלעק
דמנא לידעא דמנא בלם לך ופס שט אגרו
דאי חתימי עלה יטל טריף מנא בלם ל יוסף

קמיוח לא הוא מרשע נפסיהו למכתב ליה שטרא
 ויהב ליה זוזי קמא מכלמא דלית ביה מית זוזי
 קמיהו לא מהימנא גבא יחלף ודא מסריהו
 נהניה באפי שהדיש איכא לפלג דהו שטרי
 מתנת והוראות ומא דדמי להן כשטר צמונות
 כיו דמסריהו באפי שהדיש לא שטא נטא
 בערכאות ולא שטא נטא בבית ד פשרי טעו
 דכיו וכו

פארה נעה דהוא ליה מזויף מתכו משום הני גנים והתמי עלהו
 ואלה דשמות מוזהרין ענהו אפי' הכי כיון דלא מהימנע אגט
 דהא לתתיה נתינת זוזי קמיהו מזויף מתכו הוא ופסול מדרבנן
 אס רעה לחזור בשניהם קודם

מתנ

שיגשג וגו' ליד האשה והעבד יכול לחזור ואי' השליח יכול לחזור
 לערבך דחובה לה כדמיס לקמיה ודבא אפי' בעיט נשים אבא
 דהדרורי עבדים למי שזכי וכו' וזכה לה דשליח לערבך דקא
 סברי דבני זכות הוא לעבד שיגשג מתחת יד רבו לחירות שמתרו
 צבת חורין ואי' חסד לן לא נפטו הולכך אשה דחובה לה
 יטול לחזור שאם ירעה לא לזון את עבדו דשאי' הולכך כפי
 ליה לא מפסיד ליה מזונות דבאן הכי מי צי לא זאי' לה וליכי
 לאהוי שחרירו חוב לו שלא לזון את אשתו איט דשאי' דהיא
 משועבד לה במזונותיה הולכך כי מצד לה מזונות והלא הוא
 פוסל את עבדו בגזזה מן התרומה אם כה הוא למא חוב הוא לו
 כסם שהוא פוסל את אשתו וכו' וכי היכי דגט אשה חוב הוא לה
 וגו' עבד עמי חוב הוא לו אמרו לו מפט אהו קנינו מופ בגז
 דהכי קאמ' להו' מאיר הושבעט על המזונות מה תשיבנו על
 התרומה פי' שהרי כל זמן שלא שחררו הוא הולך ומוכל תרומה
 דבב' מקום בשביל רבו וכי תימרו וראי' קבלת שלהו זו אינה חוב
 דאי' צי מריה זדית ליה גטא ברשות הרבים בדרך ארבע צדקה
 ופסול לה שהרי משוחרר הוא זו אינה ראיה דאיהו שביקלה
 מיד ולא ימצי' עיננו למקום שיוכל לפסול בזדית גז' ואזיל
 בעלמא ואכיל בתרומה וזה שקיבל לו השליח הגז' איט' מוכל
 שהרי משוחרר הוא ועל זה אמרו לן מפט אהו קנינו דבבן
 הולכך אי' צי האי' כה כשיכרע עבדו שקיל ארבעה זוזי מן שרץ
 ומקט ליה נהלה כל היכא דאיתיה אוב איט' קנינו שלהו
 ליה הולכך לאהוי האי' גז' וכו' דלא הכי מיפסיל מן התרומה

ומתקין כנגדו לא מאיר תינתן עבדו שיהיה עבדו ישראל מאי איכא למימר
ומתירין בופני שמוסדיו משפחה כשערת ואיכא שמוסדו בבת חורין
אפי' הכי בהסכרם טחא ליה זילא ליה שכיחא ליה פרייטא ליה פי
זוללה הוא בשינו וקל בשינו לזלזל בה לבד תאוות ומתהגרת עמו
עפרי צות גפ התופש בעל חוב אדם
השוק שתפס מוטלל מבעבי ראובן לטורק שמשו שהוא בעל חוב
במקום שחב לאחדים שחב התפס זה בתפיסתו זאת לאי דהא
בעל חוב דראובן לא קנה ואם תאמר משעתא דשליח זה התפס
לעבד חב בעלם שרונים לחזור ואיננו יכול לרצו דשמוע מיתה
תאמר זכו דאמי הואיל ואי זה כח אר תפס אל בעל שאלה
לכותבו ואיכא שהעבד לא ידע זכו לאדם שלא פטנו וליכא
דזכות הוא לנפאת אמרי כחבי דמי אבל לגבי משה הואיל והוא
זה לא אמרינן כחבי דמי דאי חבי לאדם שלא פטנו תופס
לבעל חוב במקום שחב וכו' פי' דש' תפס דבבא מיטעא דוקא
דלא שמוע הבעל חוב שליח לתפוס אצל הויכא דעשאו שליח לתפוס
קנה ואי אפשר לומר כן דאי הויכא דמטוי ליה שליח מהענין
למורכב בעל חוב כי לא משוי ליה נמי שליח תהני כיון דמתבין לזכות
לוי דהא זכי לאדם שלא פטנו ואם תאמר והכא קאמר ליוחנן
התופס לבעל חוב במקום שחב לאחדים לא קנה ובפ' דבבא מיטעא
קפבר ליוחנן המעביה מיטעא להבדוק קנה חביו והא בא תלמידי
התם רב נחמי ורב חסדא דאמרי תרוייהו לא קנה מאי טעם הויכא
לבעל חוב במקום שחב לאחדים ויש לומר בל יוחנן הוה מופלג בין
מיטעא לתופס לבעל חוב דשמי מיטעא מא דזכי לעפיה דמי
לחבריה אבל גבי תופס לבעל חוב וכו' ליכא למימר הכי ליוקתא
ואע"ד דקימ' לן דזכי לאדם שלא פטנו הני מיני הויכא דאינו חב לאדם
אצל הויכא דחב לזה וזה לזה אע"ד דזכי לאדם שלא פטנו הא קימי
לז' דאי חבי לז' לאדם לא פטנו והאזי כיון דחב לאותו בעל חוב אחר

772
 34
 בהאי תפיסה לא מהניא תפיסתו מידי דכמא דליתיה דמינן לא פלג עליה
 להנך מסלול כ"ה ה"ט דדינן הקיבא דאיכא ממולגלי לא תפסיה
 חד מיניהו במקום שאיטח לאחרים קנה דכ"ה לאדם שג"פסון
 ושמעת מינה דלחזיה שאי האדון יכול לחזור בו והיכא דמית
 בטלה שליחות הגט דאיגו לאחר מיתה הולך לקמי מפני דהולך
 כזכה המזכה לו לא שמוע שעה שליו לקבל וזוהיה לו על ידי
 שליו שתתגש משכסיו וכגון שמתהוה קודם שיגיע גו לידה
 במקום יבם שיש לו אח ונתבאר לפניהו ממנו דשלא במקום יבם
 והוא בח לגישה פשיטא לן דלא מיגרשא עד שיגיע גו לידה
 דאי ה"א שיש שליו לקבלה לפי שחוב הוא לו ואי חבי לאדם
 שלא פשוטו ויכין דקניא ליה ליבם דזימנא דדחמא ליה פשיטא
 שחובבת אמותי חוב הוא לה שתתגש ותאסר עליהם ולפיכך
 אינה מארשת וחוששין לדבריה והתם קאמאי תרתי כבי
 צמת ביוצאה בחזקת לטון ובאה והחזיקה עימה ליבם דקאמאי
 דאשה שהלכה היא ובעלה וכו' למדינת הים ובאה ואמרה מת בעל
 ואחר כך מת בעלי אינה נאמנת וקתני חוששין וחולצת ונאמנת
 ולא אמרי אוקמה מחזקה ותנשא דהא ודאי משקרא ומשקרא
 ליה קא אמרה אלוה לא מחזקין לה באוהבת ומדקאמאי
 בחזקת יבם ובאה והחזיקה עימה לטון כגון שיתלבי במדינת
 הים דכשהלכה לא היה לה בן ובחזקת עתידה ליבם ובאה ואמרה
 מת לי בן במדינת הים ומת בעלי ואחר כך מת בני וקתני חוששין
 ולא תתבם ולא אמרי ודאי משקרא ומשום דסמיא ליה אמרה
 אלוה זמנא דלא סמיא ליה אלוה מספקא לן וגבי מזכה
 נמי מספקא לן אי דחמא ליה וחוב הוא לה או סמיא ליה וזוהיה
 ותלטיא ולא תתבם במקום קטטה שהיה לה עמו קטטה
 נ"חא דמפה תשמיא עדין לה וחוב הוא לה ואינה מארשת
 טון אף בלשן פרסידו שנים יוכל להרצ לומר לעד כענין

עשה עמי ואיני זקן שלא חזר על הפתחים ונתן שבת ורפואת
 לרבותי שבת שכל בעולתי בחליו ואעפ"י שנתן לו דמי ידו ואיני
 כאלו הוא שומר קצואי דעדי הקא דאוי לכך כשיעמוד מהליו
 ורפואתו לקמיה פריך הוא כשי למיתבה לרופא והוא הדין לקצון
 ויעזרו לאו קצון לא אצטרך לא שמושי דהיט דמי ידו ופשיטא דרביה
 הוא דהא מפחיתה מכספיה ויעזרו נמי בכלל רפואתו דהכא הוא
 כדמפל לקמיה דהא רפואתו יעברא דקמא חריתתא הוא והוא
 הדין נמי ליעבר המכה ומדקאמ שבת לרבו והוא טזו קמיה
 שמי יכול להרב וכו' תוספ' שבת ורפואתו כשי שבת גדולה דהיט
 נזק כשי שבת קטנה עתה לו וגם יעזר עתה לו וגם שבת לרבו
 בהחוב על ל יהודה ואמ' אי לעבדים בשבת לא להכי לא תע להו
 שאי שום חידוש במה שהם לרבו אבל בשבת ורפואתו שיהיה
 במה שה לרבו בשבת קמול דאע"פ דשקיל לרבו שבת ידיה לא
 מיחייב במזמנתו דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זקן
 נמי משום יעזר דקמא חריתתא כדמפל דאמרוה לחמשה יומי
 לית לרופא שכר חמשה ימים יעברא ידיה ופ"ה יעברא לא
 זכי ליה דחמשה קמול דבשל שבת הביא לידו זוכה בודו כשורו
מחנה ל"ש האומ' תג גז זה לא שתי וסטד
 שחרור זה לעבדי וכו' גרסי' במתני' ולא גרסי' תג שלא מסרו כשי
 בחייו לפיכך לא נחלקו חכמי בדבר לומר שמשעה ראשונה זכה
 לו השלש לעבד להיות משוחרר תוספ' ומתני' אמר' אפילו
 לרבו וכו' ואיני מוסר להם מיד ליד *לא מרמזהו להם ומיתה
 לתת ולא שאלוהו עד לאחר מיתה תעבר עתה למה חס' אם נתן
 המא לשלם ואמ' תג גז זה לא שתי וסטד שחרור זה לעבדי
 אשה רחוב הוא לו יכול לחזור וכו' עבד דזכותהו לו איני יכול
 לחזור ונשתחרר העבד לרבו ואעפ"י שלא המע לידו כי מתע' דשע
 ומתע' דהכא כג' שלא מסרו ליד שלח בחייו ודלא כפי הרב רפאסי

שכתב למעלה לא יתן לאחר מיתה דמטא לא הוי עד דמטא
 לידיה וכי מאמי לידיה הא מית ליה ומשחרר ופקעא ליה ואתיה
 תו מעה לפל טתנ לאחר מיתה דדכרי שכיב מדע ככתובין
 דאמין ועוד דמיתח לקיים דברי המת
 תו ל מעה זה כג שהיו המעות לבורי ומוותי שמש מעה כבוד
 יש לו כדקדק והוא הוא דיהיב ליה בעמד שלשתן המפקד
 והפקד והמקבל או המלוה והלוה והמקבל לא שמש מלוה ומע
 דלהוצאה ניתנה ואין בעי כהילכתא דלא טעמא כאלו קיבלה
 משה מסע שאי עדיך לתתה טעם אפטרופא להכנס ולהוציא
 ואם שכתב לה בלאו מיתה לא קשאת ואי טעם בדבר לא כן
 תיקט והפקד בית דין הפקר בבית בבית מיוחד שאי דר בו לא
 עשא לו לבית חרמות באפיה קאמינא לך דלא הדרנא בי
 השתא סלקא דעתך דהכי קאמי ליה בפעו אני מבטיח שלא אחזור
 בי ופרטנא מכלל דאי בני למהדר מכלל דאי בעי למהדר מיקרר
 בתמידיה הכי קאמי דברים הללו כן דבאפיה קאמינא לך
 דתתביה נהליה תו לא מינינא למהדר בי מקמי כגמי האמינא
 חדא זמנא דאמי דב חונא אמי דב מעה ל בידך וכו' ולמה לך אמינא
 דלא מינינא הדרנא ומתניין אי מהוהא הוה אמינא הנימינא
 מיתה מרובה כג מעה אבל מתנה מועטת לא קמל כלום טחי
 אעגדיך למימר באפיה קאמינא לך לא שמועו דקבא דמוריקא
 דמתנה מועטת היא בענן נמי באפיה נמיאיי בעי מעה
 ידך אסתירי וזוי סלעי מדיתה סתם אסתירא סלעי עתמי
 וזוי סלעי מדיתה שמיני שבסלעי תורו דהיינו חתי דינר באפי
 מירי ארעא אממרי ליה קמי כלום אמרו ליה באפי מירי ארעא
 הוצינהו עהליה למירי ארעא והא קט מינך ל יוקח הלוי פי דאפיל
 לא אמר במעמד שלשתן עמי כיון דקט מינך לא מינינא הדרנא
 למינא ליה לאו בעל דברים ידיד את דכין דקט מינך שעבורי שכתב

מינה להולך לאו כחטה ולא מימאן שמות יחזרו למשל דהולך
במטה לאו כחטה וכמה דלא מטא לידה דמי ששאלהו לא אשת
לא זכה ביה וכו' דמיתביקמי דליכזי ביה מהדר ליה למשל
דחש לא זכה ביה מי ששאלהו לו כי היכי דלדעתה יודשי
אם מת מקבל בחיי נותן יחזרו למשל דלא זכה בה מקבל
ואפי' מת העת בחזירת השלח אי כא משום מיטה לקיים
דברי האמת שקודם מיתתו בועו דבריו משעת מיתת המקבל
ואי מתנות בחיי מקבל יחזרו לידשו מי ששאלהו לו
דמיתנות לאחר שאמרן לשלוח ועדי' מקבל חי הולך משעת
מיתת העות זכה בה המקבל משום כניסה לקיים דברי האמת
ואפי' היה בריא ואי שכיב מדעיהו דהולך לידה זכה הוא
א איתיה למקבל בשלם בשעת מת מעות לשלוח זכה בה
ובשמות זכו יודשו מכח ואי אית ליה למקבל שבער מת
זה לא היה יודע נמצאת זכיה בשעות ולא קמי יודשי ל' יוסף
זל והט מי' דאמר דברי שכיב מדע בביתו ובמסורו דאמר
היכא דלא הדר נותן שכל אי הדר נותן אפי' מטא לידה ומקבל
מיני הדר ביה דקימל כל שאילן שמד חוזר חוזר במיתתו
והאי שכיב מדע דהכא במיטה מחמת מיתה דלא בעי קט' אבל
שכיב מדע דליתיה מיטה מחמת מיתה כו' דקימלן מתנת
שכיב מדע במיתת בעי א קט' ומה דמת ואם שמד אית
לא אמרין ביה דברי שכיב מדע בביתו וכמוס דאמר א לא היה
דינהו כ' בריא כיו' דבעי קט' תוספתא עפ' דגזין
האומר הולך מעה זה לפל' ת' שטר מיתה זה לפל' אם יתה לחזיר
יחזיר הלך ואמאן שמעתי יחזיר לנות מתנות ית' לידשו זכה
במיתה זו לפל' התקבל מעה זו לפל' זכה שטר מיתה זה לפל' ואם
אם יתה לחזיר לא יחזיר הלך ואמאן שמעתי יחזיר לידשו ואם
מיתה זכה יחזיר לנות שאל' זכ' למתים לארץ מיתה כו' נמנה זה

לפלו יהיה כשהלפלו צריך נמתרם היורש לנסות אי יכול ואין
 עריך לומר באומה זכה לו והתקבל לו ירוש' צדקת ארבע הסתב
 שטר חוב לחצרו בחזקת שהוא חייב לו ועמיתא שאינו חייב לו אינו
 חייב ליתן לו כלום

סליק פרקא

בפני נחתם דא' קיום הגא' לא בחותמי הו'א
 לא השד על החתמה בפני נחתם אבל לא בפני נכתב בפני נחתם
 עשה פרקא קמא דילג' אתי לאיחלופי בקיום שטרות דשמו
 מקמי בלג' הו'א לאמה ל' הו'א תענה לה הו'א זמנה המציא ג'ט
 ממדינות הים עריך שיאמי בפני נכתב ובפני נחתם ומתביין אי
 מהוה הו'א ממציא עריך ואי לא אמ' כשר קא מש' לן בפני
 נחתם חסין אחד מן העדים בפני נכתב חסין לקמי' בלג' מפ' הי
 חסין אחד אומ' בפני נכתב ואחד אומ' בפני נחתם פסול דקא
 נאקדגו יומא מתחת ידי האחד שהוא מציאו ואי חצרו של האחד
 משום הכי פסול דלשטח מערכה רצון למימדינה לעדויהו אבל
 אם הגו יומא מתחת ידי שניהם כשר כדמפ' לקמי' בלג' שנים
 אומרי' בפני נכתב ואחד שלשי אומ' בפני נחתם פסול כדפ' שם
 שהגו יומא מתחת יד אחד מהן וכדמפ' לקמי' בלג' וליהודה
 מכשיר דטו' דמיעדיכי אסחורי נגי אכתיבה מו' הו'א מו'
 וט' לא אתי לאיחלופי ובג' אמ' דחלוק היה ל יהודה אף בראשונה
 שאחד אומ' בפני נכתב ואחד אומ' בפני נחתם ואי' העבה כל
 ובג' מפ' דלא זו אף זו קתני דאורייה דתנא למינקט ברישא
 מילתא דפשיטא והדר מוסף עליה מילתא דרבננה וקאמ' הכי
 זו בלבד דלא אסחורי אחתמה כלל לא אף זו בפני נחתם חסין
 והדר מוסף ואי ולא זו בלבד אלא אף זו דהאי קא מסהיד אטולה
 כתיבה והאי קא מסהיד אטולה חתמה פסול אחד אומ' בפני נכתב
 ושנים אומ' בפני נחתם כשר לא מיבשא אם הגו יומא מתחת

יד עד כתיבה דעשה כשנים עלזה ושנים עלזה אלמ אמר ויגזא
מתחת ידי דעיה חטמה כשר דשנים שהבואו וגו' ממה דיתת הים
אי יעדיכ לם בפעם נכתב ובפעם נחתם
גמ שיטה אחת שיטה דאשונה שבה שם

ושם האמה והזמן אלמ אמר דב אש בזה ציו אחרון דאשתכח
דחזון ראשון לא שמשנו וחסו קץ קלמוסא וקץ מלגלתא אנתא
עד שט היט קיום הגג כשאר שטרות דאלם מעיד זה כתב
אוכלו מקיום הגג שכל אחר מן השדים יאמר זה כתב ידי אוכלו
בתקנת חכמי עדות השלם שהאמינהו חכמי כשנים אבל אם
השדים שנים שנים מן השוק מעידים שהם מכירים חתימת ידי
עד השט אלמ העיד השלם עליו הוא ואחר השלם ואחר מן
השוק עמנו דליכא מעדי דכי אמר תד כשר אלמ אמר חד בפני דעת
ופני נחתם כשר שמיא שנתקיים הוא עלפון אי נמי אמר
השלם יודע מי חתימת העדים כשר כד אמר צפן כשאר
קמיא וכו' אמר תדי פסול למ כשר כיו דתרי טעו ואעפ
שאי אומ בפעם נחתם טו שה מעידים על חתימת ידי שה
מכירי אומת הרי נתקיים הגג ואעפ שחזון בתקנת חכמי הוא
שהוא בפני נחתם וחזון בקיום הגג שהוא יודע מי שזה חתימת
פלוג כשר הוא לפי שנתקף לו בה כה שהרי שנים ה' דאילו
אסיק לה איהו לבולה דיבוריה ואם בפני נחתם כולו כשר שמיא
שנתקיים הגג עלפון לבדו וכן שנתקף אחר עמו שמיא
שנתקיים עלפי שנים יקרא פסול בתמיא ונמיא דב מיא
הוא דאמר אוכלו בקיום הגג אוכלו בתקנת חכמי לפי של התקף
בו כה מעיד אחד אהרי מכל מקום עלפון לבדו מותקיים וכו'
נתקף בו כה מעיד אחד לכך בעני עד שיקיימו כולו בתקנת חכמי
שיאמר בפני נחתם כולו או עד שיאמר יודע מי שזה חתימת
פלוג או יבואו שנים ויאמרו יודע מי שזה חתימת ידי פלוג

ופלו בשאר כל הקומץ אבל אם יצטרף עמו אחר וכל שכן אם יקוץ
 כיון שנתקף בגזע כח שהיה מקודם היה מתקיים עלפי אחר דעכשו
 מתקיים עלפי שנים ואע"פ שמתקיימת מתקיים בתקנת חכמי ויכרת
 בקיום הגזע כשר הוא שא"י הגזע יוצא מתחת ידי שנהם שא"י
 שנהם שלוחים בהבאתו דלא הוין שנים שהביאו גזע לא אחר הכי
 וידיך המביא לומר צפני נכתבו צפני נחתם וזה לא אמר אבל הגזע
 יוצא בצורתו מתחת ידי שנהם ששנהם אדוקין בו ושנהם צלוחין
 כשרו ואע"פ דלא קאמרי כלום דלחד מצבחה למימר תדוה לא
 אתי לאיחלוף בקיום שטרות דעלמא אבל תרי לא מצבחה
 אי צדיקין שואמרו צפני וכו' דטעמא מוטוס דאי צדיקין
 לתיכמו וזהו עדים מיט"י לתיכמו קיפא דקתש פלוגתא דר'
 יהודה ורבנן על פסוק בשא"י הגזע יוצא מתחת ידי שנה דאי שנהם
 שלוחים מכשרי רבנן ואע"פ דאמריה דיהוה לאו כלום היא והא שנים
 שהביאו את הגזע אי צדיקין לומר וכו' א"י הגזע יוצא מתחת ידי
 שנהם צמיא פליג הואיל ואחר הביאו והוא לא אמר בתקין חכמים
 אמרי קאמכשר ליהודה מרסב תבא קמאסב שאע"פ
 שהגזע יוצא מתחת ידי עד החתמה והטליה הנמטה רבנן דרבי
 אפי' הכי כיון דלא אמר גמי צפני נכתב פסול גזרה דלמא אתי
 לאיחלוף ור' יהודה כיון דאיכא תרי אחריני במקומו לאסחודי
 אכתיבה ר' לא אתי לאיחלוף אחר חומ צפני נכתב וכו'
 פרישנא לה בכתב
 ונתת ביום כשר לפי שהיום הולך אחר הטליה ביום ונתת בלילה
 פסול מוקדם הוא דמאמרי דמהווא יומא איגדש ולא איגדש
 עד לאחר וצמיא מפומא פיסוליה כל גמי שלמא שנתת
 והלאה פסול דאית למיטרק לקוחות מיומא דכתיבה ושלא כדון
 ליוסף הלוי דל הא דתת כל גמי שנתת ביום ונתת בלילה פסול
 דוקא שטר שא"י כותב דכיון דלית ביה קני לא משתעבד לא עד

דחתים ליה וממנו ליה לידא דמלוה הולכך בעני דחתים ליה וממנו
 ליה לידא דמלוה דההוא ימא מפיה דכתיב ליה שטרא והאי כיון
 דנכתב כיום ונחתם בלילה כסול הוא דכיון דלא מטא לידא דמלוה
 אלא בלילה דהא בלילה נחתם אשתכח דשעבודיה מאותה הלילה
 טעו והשטר זמניה מיומא דאיכתיב ביה הוא זמני דכתיב ליה
 כי כתיבת השטר לחתימת העדים ומפיה האי שטרא דידא דמלוה
 קודם זמן הלוקח וטריף ליה שלא כדון משום הכי בעני עד דחתים
 ליה כהוא ימא מפיה שהוא זמן השטר וממנו ליה לידא דאי
 אפיק ליה מלוה מידע ידענא דההוא יומא מפיה מטא לידא עד
 דמית לוקח דאיה דלא כההוא יומא מטא לידא אבל שטר שיש
 בוקץ אפילו נכתב היום ונחתם לאחר זמן נמי כשר דהא קישע
 הקטנה שעבד נפשיה ושטרא זכרו דברים בעלמא הוא ואשתכח
 דשעבודא דדיק לא נאפיה דשטרא הוא כי היכי דנארינא אנחת
 משעבודיה לא משעת הקנא אשתעבד ליה הולכך אפילו נכתב
 היום ונחתם לאחר זמן או נמי נכתב ונחתם לאחר זמן כשר הוא
 חוק ממנו נשים דלא לגביאנא עבדיי גמ

מפני מה תקנו זמני בגמ' כיון דלא שטרא דגביאנא הוא משום
 שנאחותה והיא אשתו שגא תזנה תחתיו וחס עליה שלא ותאשת
 לה גב בלא זמן ועתה לה וטשא מעידי עליה בבית דין כוונתה גמ' ו
 ואומרת גרועה היית ופטיה בנותה ענה משום פירות שמזמ
 הגמ' ואילך אם ימכור הבטל בפירות נכסי מלוה שלה היא תגבה
 ואם לא היה בזמן היה מוכר והולך וכשתתבעו ליה ידעל התענה
 שאם לא קודם גירוש כיכרת עד שעת תבעה הולכך זמן כת
 הגמ' לא מהני מידיי דכי אותי למכור בשא לאתתיי סהדי אמית
 מטא גמ' לידא מאמת מוכן לגבא שלשה חדשים שהאשה
 עייבה להמתין המושלש בעסרה הגמ' לשליש טיי לגרסה בלוק
 לחדשים והוא הלך לדרכו בעתה לנשא מיד דמשעת בתיבה מניין

ולגוי יס' לקמקתנן דאין אדם מדרש בגוי יס' זהו יס'
 כל שעתה שמה מואחר שכתבו לה וטעם זה שמה מואחר ומה
 קורם לבנה שמה תתשכר כי כתב בתו לעת עתה ולאחר זמן אמרו
 זהו קורם וזאת נשכרה כתובה מעשה בידה דמא ודמא
 צורתה הוא מה מעשה בית דין חיוניה משעת פסק דין הוא ומה
 דלא מיתום הולכך אין שם הקדמה וכתב כי יום ונחמתי כללה
 אין כתובה משעת כתיבה חילל שעבדא ומה דלא מיתום
 תוספת גיה מעשה בית דין נכתב יום ונחמתי כללה וכן דמא
 פסק דין מיתום לקלא כמו בשטר דמוכח בהלל ובכמה דמא
 תלמודא בשטר דין דגוי ממשעבד אין כתובה וכתב יום
 ונחמתי כללה יש מקומות שנהגו לכתוב כתובה בערב שבת
 ולחמם בעומת שבת ואין נכון לעשות כן משום תוספת דין
 לית לה קלא ומיהו היכא דקא מיטת לכתב לביחש מידי כד אמר
 בבבא בתרא אי ידעית יומא דאקנית ביה כתובו יומא דקא מיטת
 ביה עסקין באותו עת הו' מכתבה עד חתימה ואפילו בשטרות
 כשר לא שט' דשטרות הבעת יום ונחמתי כללה פסולין
 אבל עסקין באותו עת כשר' תוספת דמית ליה קלא טרפו לביח
 כלל חתמי כי' שהם מיומם לחתום שנים משום עדים כלל
 שנים נתבון לחתום כלל משום עדים וכול' והשאר לא החתום לא
 כדי לביישה לעדים ותנאי גמור הטיל בגו זה דלא יהא גו לא
 אם כן חתמי כול' כולם משום עדים נתכוון לחתום מכל כולם
 כמי ביניהן כי' משום תנאי כי' משום עדים כלל עריכי לחתום
 דהכי תנ' לקמ' צפה אומר כולם כתבו גמולתו אחד כותב
 וכול' חתמי ועד שעה ימים ומקורם שעתה לה וחתמו כלל ל' יוחנן
 דאין משום תנאי כשר רבין דקאסבד דשנים בלחוד הקדש
 וכול' משום תנאי כי' דהי תרי חתמי זה צפני זה תב לא מיתום
 ליה דתן אי חתמי בהווא יומא ומה חתמי בהווא יומא אי

חתמי

חתמי זה בפני זה אזה שלא נפני זה כיון שחתמו תנאים והתנאי ולא
 היו מוקדם אל הממשל בלתי שיש דאממשום עדים פסול דלא הוה
 שלמה עד שיחתמו כלם ביום בתי בה וכו' דסוף לא חתמו ביום
 הוה לה מוקדם ועוד דזה שלא בפני זה חתמו ומה לא יאמר מאדם
 עדים פסול דקיימ' ל' בסעודתי' ופסלו מאה עדים ונצית' אחר' אס'
 קרוב או פסול עדות נצית' מיחתם כתחלה קרוב או פסול אס'
 חתם בשנים הראשונים והקרוב או הפסול וכולם חתמו בו ביום
 לה כשר' למא' דאמ' משום תנאי ומה דחתם בדין תנאים
 העדות בדאמ' להעיד והוא יחשב לתנאי דמסתמא אע"ה כשרים
 מינה לשום עדות והקרוב לתנאי אולי לא יחלופי בקיום שטרות
 דעלמא וכו' דחתם בדין את למימר זה ודאי לשום עדות
 ויכשור קרוב בבל שטרות דכ"ל אמרי לה פסול כיון דלכתחלה
 חתם קרוב או פסול וכו' הוא דהו כשר דאמר' כול' משום תנאי
 לא משום הכי פסול דאולי לא יחלופי בקיום שטרות בעלמא והאי
 בקיום לא דוקא אלא אתי לאיחלופי בשטרות דעלמא דאמר'
 בשאר שטרות מילא הוא בקרובים כשר ובלבד שיהו שנים הראשונים
 כשרים פקח לה' ל' כל יוחס' וכל שם נתר' אדם חתם קרוב
 או פסול בשנים הראשונים פסול

מתני

בכל כותב בדיו מפ' בג' דיו ויומא' בלש' ערבי למדאד' בסם
 מפ' בג' סמא' בלש' ערבי עיקר' סקדא סקדא ערב' ארס
 ובלש' ערבי למדאד' קומוס קומא' לחא' ולי' וזה ל'
 פי' שיה' האילן קלקעוס קלקעט והם שני מיט' מ' האילן
 שני דיו והאחר משימי' אולי שיה' הדיו ובלבד שיה' שתי
 בג' מפ' לאית' מא' עלה ער' שלזית תלש' וטות' לה את'
 הפרק' לתק' בג' מפ' טע' לא על דב' ש' בו דוח חיים ונאמר
 האוכל' טע' מפ' בג' מדב' ספר מה ספר דב' שא' בו דוח
 חיים ואימא' וכל אף בלדב' שא' בו דוח חיים ואימא' אוכל' ורפ'

להו אי בת כספר דקא מלה שתא דבת ספר לספירת דכריס חוה
 גמי שדיא גמי שורה בה פרד ^{עצום}
 ולי יחקק ביהודה פי מי בלוט גמי מילי גמי שורה בה עצום
 אחוקים ולחי אי כותבי במגלתא דעפיתא דלמהו כתב שורה
 מראה החלפים במראה הכתב ואי ניכר כתב באחד מים שורה
 בה שחיקת אחד אבל באחד עיננו משחיר ואיט כותב ודחל
 פי הקס בשחור פי לה וכן ערוך כל דחל כותב פקדו כללים
 השחור וזהו שלספרים שחלקן ודושכחו את המלה בשחור
 כבויים ופעל נפחם תרג נפח טר בשחור פי מקדש להם ניר
 חלק פי לה אל אם היה שמו נקב מקדש טעיר יתחיל עין
 וקוף ובית וטע זה הניד למטה מבט משיטה אחדות על החלק
 שהנח תחת כתב הגו להניד בו עדים וממלא העד שמו עקב
 הקדשם שבעיר הוטט על החלק שבגו ומסיר הניד ועמית שמו
 נקב כתב בכתב ידו גמי גמיט ממש שיהיה שחור
 דלמ משכחינ שחור בקיאי ושמו בטרך כך יפוש זהו אם שחור
 ונתקת לכתב אבל בטורות לא לא יחזר אחד עדים הבתא חתום
 פותה דלכ דאמ קרטי על טעירי דכ נחמ דיי היה נמונה כפרה
 גלות וחתמה דכי נשימה הוה כדאמר בה עור והרוטב וסופי הדייט
 יראים ממש ולא משקרי דעביר בערכאות וחתמין גמיט
 להו טעירי ממש שבדי והא דאמ בפק מבני חרי וזא ממש שבדי
 בעשה חדייט דלת לה קלא ומשום דלמ הוה ידע דבפסא
 הוה מקדש לה גמיט וזה אל גמיט מבני חרי וכן פי ליוסף
 דכי ותג כל השטרות השולי בערכאות טעירים כשריף הש מיל
 למיגד ביה מבני חרי ולא מיני למיפסל אבל ממש שבדי דלמ
 ליה קלא דחתימי עליה שרע וישרע שמהוה למ שבתוה
 פסיו דיהיבי גיט קמיהו עדי מסירה יד יכי למקדוהי קום
 נתנה שמו אי גמיט שטר פסיו שטר פוסים שמו

אחרי וימאניו שיכתבו לו על עיניו שטר חוב פדי איך יאמר
 שטר חוב זה הוא שכתב ללוות ולא לזה והאמינו לזה פלוני
 יתבענו לא אם כן ילנו ובמסור לו את השטר בדקדוק שהרי שם
 מכל אי לא קרייה הרי זו ספק מאד שיהיה כתב ויחלל תוספ
 וימיהו אי קרייה אחר עתה דבר זה פשוט דמוגד שיהיה דלא
 אקרייה קודם עתה בלייה לבי ידיה תחת כנפיו לא אפשר
 ידיו דשייך במיתת ואינו דשמי לחבלו ואם חבלו יתאחרות
 בדאשו איברים אלמא אינו דשמי לחבלו אמר קרא וכתב
 וכן נהלכות גמ' דכתיב גמ' לפי סוק מאלתא שיעור גמ' דהוה
 לכתוב דאי כתב מקמי דליפסוק ופי' שחמאלתא ופסק עלה פסק
 וכתב מיפסוק גמ' מקמי דתומוות עריך לתיעבו ולחזק דהוה
 תחלה קודם שיכתוב הגב כמו שדעתו אי שם דמקל לאחור
 מכלל לחזק שכתב מסור לחתוך מימנו דהוה ליה מחוסר קציעה
 ופסול כתבו על איסורי הנאה וכו' דהאי ועת' עתה גמ' הוה
 ולא עתה מידי דטוי כלום

כתב

אי כתב במוחבר דכתב וכתב ועת' מי שחמ' מחוסר לכתב
 ועתה יאמר זה שמוחבר כתבה קציעה ועתה כתב
 כל גמ' פריך והוה יאמר אי כתב אי כתב על הני חסוק
 וכו' לפי שיכול לחזור ולמחקן עד העדים ולכתבו ויבדל
 שהיה לו ולא מוכחא מילתא דהא עדים נגי על המחקן
 וקדשתה מי מחק' לו נכר ובגמ' מפ' ליה דמילתא וקציעה
 שפין והכמ' מכ' שדין בגמ' מפ' להו גמ'
 והוא ששייך מקום התקנה סיפא דקתנ' כשר והוא ששייך
 התקן וכתבו לחזק התקנה תקן מקום האיש והאשה והוא
 ומקום הרי מותרת לכל אדם ול' לשזר היא מיתע' דבני
 בתע' שדריש וכתב דקרא אכתיבת הגב ולא אחתמות
 ל' לשזר היא דאמי' חתומתה גמ' מיתע' חתומתה לא מפס' תיקון

השולח הולך וכתב וקרא אכתבה הש ק"א מאה חמשים כלומר מאן
 טענה ומאי טעמא מכשרי ל' לעזר דאמי עדי מסירה כדת
 הולך לא חיש' דלמיה מצווייה הוא דהא אמר עריך למקרייה ואי
 הוה ביה תנאה אינהו הווידעי כדפ' ל' זל תוספתא ולא ככלל ק"א
 שאר גמי' וכתבי בדבר שאי' יכול להזדייק וחתימים בו עדים
 יכולה להיגש אפי' ל' לעזר בהכרת חתימתה עדים שבו כדת
 בתרא ומיתר' להכריש מכילת' שאי' העדים חותמי' על הגט
 כגפ' תיקן העולם דמאחר דחזי' ליה לט' בידה לזכא למיה' חותמי
 אמרי' דמסתמא כל ליה ממיתת' ודוקא בגי' זה וכתב אבד' שכל
 להזדייק הוא דאמר' דכשכחה לט' ש' עריכה להביא עדי מסירה
 משמע מדברי ל' ש' עדי מסירה אינהו הוו לעזר כדיתר' אפי'
 עתה ככלה גט לא ש' גט ופיה לא הוי גמי' ול' יוסף הלוי פ' והא
 דקימ' לן כל לעזר דאמי עדי מסירה כדת לאו למימרא דאמי לזכא
 עדי מסירה אפי' דאוכח עדי חתימה ולא כלום הוה ל' למימרא
 דאמי לזכא עדי חתימה כיו' דאוכח עדי מסירה גיטא מעגל' הוה
 ולא מיכריני' לעדי חתימה ואפי' דלכתלה בעני' עדי חתימה מפני
 חק' לעולם הני מילי לכתלה אבל כדאי עבר עדי מסירה סג' קתני
 ש' עדי מסירה וכן עד ל' לעזר דאמי אפי' ש' עדי מסירה
 לה גפ' עדים כשר וגובה מעבדים משו' עבדים אבל לעולם אפי' אפי'
 עדי חתימה לא בעני' עדי מסירה ואי יהיה ענה ליה ב' דילה ליה
 שפיר דאמי' והביא ר' חיה לדביו' וכ' כתב הרב דג' לקמי' ע' השולח
 א' הא דאמר' דסא ל' בעדי חתימה כל עדי מסירה הני מילי דאמי
 עבר אבל לכתלה בעני' גמי' עדי מסירה והני מילי ומכשר ל'
 לעזר כתב שיכול להזדייק בגמי' שאי' עשו' ולא להזדייק
 להביא לביד' לעזר ויחדוהו ושבו מי' עריכה ג' ד' קתני
 בבית' י' ש' חזרו וקול' לרבי' אבל בשטרות דקימי' ל' דאמי' י' ל'
 לא מפני' ליה עד זמ' אחר' ושכחו עדי מסירה מתהדר ר' וסמך אפי'

חתימה והוא מזויף כתב העלוי וחתם העדים עומד במקומו מאוס
כי בעצם כתב שאי יכול להזדוין כדרכיני לשון בעצם שטרקסאה
ומת שני וזה בעצם כתב שאי יכול להזדוין אלא מהכי הלבנת
ול יוחנן פליג בצמ עלה מילתא ואם שהביד לילת עזר כתב
שיכול להזדוין אפילו בשטרות כיון דארכא עדי מסירה ידעי דלא
מזויף הוא ולא חשיב דינאמיא מינא לה לעדור ושמא זויף בן
ומא דאמרינן לשון הוא בעצם כתב שאי יכול להזדוין הדיכא
שידי מסירה פלג על לי ופסל לה על כר יוחנן

מדתני

האשה כותבת גטה ומקנתו לבעל וחוזר ומקדו לה לנדרו
שזכרו שזכר פרעו שזכר שהאשה היה לה לכתבו ומקדו לו
לנדיה חוץ מהדש שזכה וקטן מפטע נגמל נתיב נדון בני דעה
נענה ונצי שלחות איש בעל ואמקט דשלחות נפיקל ומותיקול
איש שה לבית אבות דאחד לוקח לבנון וסומא ונבני מפלמון
קידלקטן בידה בעל להוליס לאשה והגדיל קודם שמקדו לה
גמ והא לאו בני דעה נענה ולא ידעי למה נענה

והוא שהיה גדול עומד על גביו ואם לו כתב ליסוד פלגית ומתן
ל' עומד הוא דבשי כתיבה לשמה וסופא דקאמי שאי קיום הגא
לא בחותמיו היו עדי מסירה דרוכ גני נמסר; שני החותמי;
ואמנעיתת קאי ולא מדי שא לכבשורי כתיבת חדש בלא גדול עומד
על גביו והוא ששייר מקום התורה לא שרין לבתולה כתיבת
שונה וקטן בשגדול עומד על גביו שלא אבס שייר מקום התורה
שהוא מקום הא"ש ומקום ה"ה ומקום ה"ו ומקום ה"י אף יותר
לכל אדם ואם כתב הטופס גבי גדול עומד על גביו והוא מקום
התורה וסתם הפקח הגדול לשמה הרי זה גזכר כדפי' ר' מנחם
ונכרי א"ש שי' של עומד על גביו אם כתב התורה פסול וא"ש
ל' דעתאם דאדעתא דנפשיה עבד והוא הדין גמי והוא א"ש

בחדת גטין וקידושין והעבר עמי עברי לפי שאין בחדת גטין
דמאזל ישראל ששם המד לעז או שהוא מנהל שבת צריכה סמיך
כמו לכל דבריו ולא בני דעה נטה וכו' דלא בני דעה נטה לאו
בני שלחות נטה והוא ליה סמא דאמיה לגט על גבי קרקע ואם
טלי גטין מעל קרקע דלא נטה הוא לאו בני מדינות נטה דאם
קידושין ואין גטין טהא ביה ונמירי דלפשיה לא חאזי לא מנהל
שלחות לא חריט והוא הדין לעבד דפתח ונשתמחו ואם
חזר ונשתמח והא דקתע במתע וחזר ונשתמח לא תדוק הא לא
ונשתמח לא אלא הוא הדין אם שלח חזר ונשתמח לא אידי דקתע
שפוי ונשתמח וחזר ונשתמח הא לא חזר ונשתמח לא תגא עמי
ונשתמח וחזר ונשתמח ודייק רב אשי דלמי פתח ונשתמח
לא תגא דוקא חזר ונשתמח מדקתע סופה כו' אמר רבא דטעמי
משום דעה הוא בענין תהלה וסוף מכל סומיה לא הוי טעמי
דעה ולא בענין תהלה וסוף לא תהלה לדויה דלמיני לגימי צפון
וצפון נחמם דאי דסומיה עמי דוקא ענין כל שתחלט וסוף
אין העבד עשה שליח עבד שלכל אדם אינו עשה שליח לא שח
בעלמא לתכל גט מיד בעלה ותהא מגורשת בקבלתו והוא הדין עמי
דאינו עשה שליח להולכה דחר טעמי הוא עבד וקבלתו העבד
ופדתהו משה כהן נראים דברים שהעבד מקבל גט שחרור
לחברו מיד רבו שלחברו שאינו רבו שלו דישו דעבד איתיה
שחרור שליח עמי מיני לגימי אכל לא מיד רבו שלו אלא
שלא יש אחד דיד עבד כד רבו דמיני וכשחקרו ביד לא יא
מדינות דמיני כאלו מונח בתיבתו ואם דעבד מקבל גט
התם הוא דגטו וידו צא באחד דשחרור דידהו אלא לא חריט
ואם לחשך אדם באזנך להקשות ולמי הרי שניה הוי שאך
מיד רבו שלו מקבל לחברו ששני אדם היתה עברה חזרה לו למא
שפחה זו מקבלתו למרח עברה מיד רבה ל' היא דאם צריכה

גו' המושחרר חצי עבדו קנה העבד אותו החצי וקסבר עובד ירך
אמנו דלא תמי' דמי גופי ענה והוה ליה מקבל גו' לחבדו מיד רבו שלו
אלא עובד ירך אמר והוה ליה כחצי גופיה וליתיה להא חל' לא היילתא
כחבד דאמרי המושחרר חצי עבדו לא קנה וכן האומר לשפחתו הראת
שפחה וו לך בן חורין אם היתה עובדה לא חטתה לו.

מתני' חמורתה ובת חמורתה וכו' צטלה ^{קמץ}

ביבמות דסע' לה ואיכא וכו' לקבלה ואי' טאמנת לה עידה
שמות בשלה יבמתה' אשת אחי בעלה שואמה אורטה וירמיה
שואמה וימות אחד משני בשליה בלא נשים ויהיו יצרות אז לזו
מה בי' גט למיתה דאמיתה לא מהימנ' ואגטא מהימנ' האשה
עצמה מביאה גיטה וכו' לכת' בגי' מפ' לה

גמ' באר' קיש דאי אתי בשל' ומעשר ואמר ^{קמץ}
משאחיו' ניה' שקרי' לא עתני' נבית' ואיכא לגי' ^{קמץ}
לכן אשת' קל' ומת' דקדש נאמנת להביא בחייה לחל' ^{קמץ}
לזמ' נפ' נכתב ונפ' נחתה וזהו קיומו ותו לא ח' ש' לבשל דא' ^{קמץ}
לא מהימנ' ומת' הרי משא' מה בי' נפה דגט לפה דמיתה ^{קמץ}
מוכיח בשני' מכי משא' גטא ליה איג' ש' לה' במקום א' ^{קמץ}
דמדינת הים איג' ש' לה' ואי' בש' למית' ליה לגט מאד ^{קמץ}
יביכה להביא נפ' ש' לא לראיה בעלמא ועמה לה לגימור ^{קמץ}
ונפ' נחתה ה' לאו שלח הוא' ונשאו שלח' בית' י' ש' שלח' ^{קמץ}
שיתג' לך **סליק פרקא** ^{קמץ}

סופדים' כותבי גנים' ועורך חזק בן
מלג' גדולה וקטנה' לא דוקא קטנה' לאיזו שארית ^{קמץ}
לג' בן דאי' בריה דלא אמרי' הוברר הדבר דבש' בתים' ^{קמץ}
והיה דעתו לזו והר' נכתב לשמה' ובג' מפ' מאי ינת' ^{קמץ}
דנאמ' דבי' לי' שמעל' לא זה שנכתב שלא לשם אדו' ^{קמץ}
ליתלמד' לא אף זה שנכתב לשם אדו' ^{קמץ}

[illegible]

כדכת' בקדש אף הכא ימנעת וכן לנה' בלילה נפקא לך דתם דפסול
פסול דאית' עתידת לשון בהאי חזקה וסבלי' מותרת האהלים
חזקה עלה אלא שלא נעשית בה כסירה קטן ואנפליח' שנגד
לאו חזקה טעמו כלל דאית' ונשל כטוב נפרטה אס לא יתקין אלא
וחזקה טעמו ונחזק מן האחר דלחומרא אמרין נש' בדידה ופסול
לכחיה אבל התך טעמו אפי' ריח הגז אי' בהו' ולא דמו לבגד שנת
מאשה ולא התדה לכל אדם דהוה להא מילתא מיהא לשמו' לשמה
נכתב אף אחריו אינו פוסל דאית' בדידה והיל' כול' אינו פוסל קורן
מן האחריו וכן וכן פסק ל' יתחק ב' יהודה וכן פסק מד' דב משה אמן
מחסידי וד' שמואל להנה' זצ"ל ול' מ' זצ"ל

כתב
הכותב טופס גטי' שסופר הוא
שכר ודניה שיהו מזומני' פ' ע' שארם דא' לשכרו והוא סודר
אחרים עריך שיעה מקום האיש וכו' שאם יראה תיגר צינחם לא
יאה' הדין כותב כל הגט' טופס כמו דופס לש' דפוס והוא תקין
לש' הגט' ונאמר מפ' לה' שמואל שיערך שיעה נמי מקום הדין את
מוותרת לכל אדם ומתנו' ל' לעזר היא דאית' עדי' מסידה כרת' וצ"ע
כתבה לשמה וכן כתב וכתב לה' לשמה מעיקר כריתות תקין
תורת הגט' ולא נאזר טופס אטו תורת' שטרי' מלוה עריך שיעה
שאם שמו' שהיה אחד דודק אחר קברו להלוותו מעה לא יאמר
הדין כותב מיד ואע"ה מקום הזמן לבדו שלא יהא השטר מוקדם
לא עריך שיעה מקום המלוה והלוה והמעות וא"ש' דליכא למיחש
למדי' גזירה שטרות אטו גטיין מפני התקנה מפ' ב' דארי' שהיה
הכותב טופס גטי' כלום בדי' דאפי' טופס נמי לא שכתב גזירה
יכתוב תורת' לא משום תבנת סופר שיהו מזומנים לו שר' לה'
ובצ"ע ששייר התרת' לכתבו' לשמה' ל' יהודה פוסל בטל' ואפי' הינה
מקומות חלל' דאזר טופס אטו תורת' ואזר שטרות אטו גטיין
ל' לעזר מכשיר בטל' אפי' התרת' ולא נאזר שטרות אטו גטיין

חוק מעטי נשים דאפי' טופס נמי לא יטעב להזהר טופס חטן
 והוא הדין לשחרורי עבדים שנוסע לה כלום וכתב לה לשמה וקרא
 אתורו וזרין טופס חטן ותרין ד' חוריתא' ומקמי בגי' דל' לעזר
 גדל' לעזר ודי' טעם או קומנא כל' לעזר דמכשיר לבטב טופס
 וסיפה פלג' ואמ' חוק מעטי נשים ומתירין תרי תעמי אלביא דל'
 ש'נדר 22 הלכה כל' לעזר שטסל בטופס חטן
 הזהר משום תורף: טובנא דחכימי' מאושר שבחכמים ופרש' ^{כאשר}
 הלכה כל' לעזר אף בשאר שטרות צמא דפלא גדל' יהודה ^{אשר}
 בשאר שטרות אפי' תורף ולא חמרה מיחזי כשקרא: ה' ^{אשר}
 זרין: קי' שטר אהעדים מעידים על כתב ידיהם בבית דין
 ובתרי' כותבי' בו במועתב תלתא הוינא ואתו פלו' ופלו' ומסדידו
 אחתמות ידיו ואי שרנוהי וקיימונהי וחורגי' מינא באספה
 ולא נכתב לשם אשה אלא לחישי' למתחזי כי איקרא' כיון
 שנכתב בעת וזמנא בן כיום שלחתימה: שטר שלה ב' ופרעו'
 בן כיום: איטחזר ולה ב' אפי' כיום מלוה ראשונה לאחר פירעון
 דליכא למיחש למוקדם והכי מפרשי' לה בשנים מוחזי': שטר
 נמחל שעבודו: כשפרעו' ובטלה שטר ואי' הקרקעות בשעבודת
 שוב למלוה השניה שלא עלה נחתם שטר זה והוי' לה מלוה
 פה: ה' לשקרא' אם היה נכתב על מלוה זו אעפ' שנכתב קודם
 ההלואה שטר' אם בן כיום נכתב:

מתני'

אם מינא לאלתר כשר בגי'
 כפ' מי' זה לעת' ואם לאו פסול שמה מאחר נפל ואי' זה שול'
 חפסה חמת קטנה בגלסקמא ויישם בארון תרי' ידיו' ושון
 בגלסקמא תיבה בלשון גלסקומן' וכו' שיש לו סימ' ^{שחור}
 שול' ומכירו כשר שהכירו שהוא שול' כשר ומילתא בחפ' ^{נפשיה}
 קרע' מ' שמכירו מפלו' מינא בגלסקמא כשר כפ' ל' ול' חזל'
 פ' ומכירו חוזר על מינא חפסה מ' בגלסקמא שחברד הכל' אעפ'

שאי מכיר את המטה והחור קצן דוקא קצן שלא הגיע לטמונים שנה
הוא שטעם לה בחזקת שהוא קיים אבל קצן שהגיע לטמונים לא
לפי שער תשיש שנה קרוב למיתה הוא ולא יתנו לה בחזקת שהוא
קיים ואם נתנו לה הרי זוספק מאד שיהיה ומוטא שיש ואיך כן האריך
ימים אינו כשאר האדם להיות קרוב למות ונתנו לה בחזקת שהוא
קיים מקדיני אותה אולי לה בגד בחטאת נשים פי' אשה שגרה
בבית ושלחה הטארה דברי סמיכה תנא בני ישראל סומכין ואי כותה
סומכות אי נמי חטאת העוף אבל איש שילח הטארה בבית
שלו עריך שיסמוך דתנא וסמך ידו ולא יד בעי ידו ולא יד שלוחו
בחזקת שהוא קיים ולא אמרו שמה מדר והוא הטארה שמה
למיתה אמר' ובגד מפ' דעריך למיתה תלמי' בלוי כמיתה
בחזקת שהוא קיים דאי אשמועינן גט משוסק דלא אפשר פי' לא
אפשר למיחש למיתה דאי הושי' אי' לך אולה גט לא שטר והלכות
אבל הדומה דאפשר להיות נאותם דחול' אי' לא ואי' ששט'
ותומה דזמנ' דלא אפשר' שהיא שנה ועד כה פרנסה ותנו' לתומה
בבית הגדולה אבל חטאת מספיקת לא לבייל חול' לעזה עריכה
תספ' ואסתאמי' והלא חטאת העוף במה של הספק כדאמר' בפס'
נתנו דנדה גבי שני מיטרי' שנתערב קרבני' ויש לומר דהתב' דאיתיה
קמי' ההוא גביא דבר חיובא ברי' הוה שיביא על הספק כדי לפטור
את שני' אבל דבא שהבעלם במדינת הים אי' לשלח להביא
חול' לעזה מספק' גמ' דיייתקי' טארת שפירע'
דארתא למי' וליה' והכי תנא דתספת בבא בתרא הכותב
דייתקי' יכול לחזור בו מיתה אי' יכול לחזור בן אי' זהו דיייתקי'
תנא לעמוד ולהיות אם מות' לא יחזיר לץ לבטל ולא לאשה
וכ' שחורד וכ' כול' ומדל' טעמא טעמא חומי' שמי' דא חמ' הכעל
תל' לה הגט שמי' מתבטל' לה' טעמ' ולא חישו לשמא חמ' זה
וקי'א מנת' אהדדי' צמקנס שהשיירות מיוות פסול שמה

ושבים נפל במקום שחזר השירות מיתות יאסלו מיתא לאחר זמן
תעלה ב' שנה הגד הנמית בחזקת הגד אמת הוא יאסל במקום
שהשירות מיתות יאסל פסול לגדט צא מלמאם הוחזקו שם אשנים
בשם זה באותה העיר אבל אם לא הוחזקו כמסקנא לא אמרנו למא
איתנהו ולא ידענא מורילמא יש עיר אחרת שמה כאמת ובה אדם
אחר ששמו ושם אשתו כזה שתכעו דאמי מתע דקתע אס
לאלת כשר ואם לא נפסול אצותא דנשא מתא גו אשה בשוק
באמא קבועה למורה יחזיר לאשה משמע ואפי' לאמא קבועה וקטנה
דקתע לאלת יחזיר ואם לאו ליחזיר והוא שהוחזקו מתע דקתע
ואם לא נפסול בשהוחזקו שני יוסף בשמעון בעיר אחר והשירות
אבל אם לא הוחזקו ואם שם שהשירות מיתות מתע לה ל' ימיה
לא מתע קשוי ולא כריתא קשיא דכל הקד דאמי יחזיר למא
כך דקתא אמרי עדים החתומים ב' משולם לא חתמו לא גו אחד
שלשם זה ואות חתמו לאש הזה התכעו ומילתא דנמי אשע
מליביה ודכר הויא האי מילתא דאמי עדים נקב וכו' פ"א
כך דקתא האי שלש סמיהו נקב היה בו בעד אות פלונית ודוקא
נקב רב אשי בעד אות פלונית דהוי סימא מובהק דאי עדות דרבה
מזו אבל נקב בטלמא לא הולך לא מהדרינן כן אי נמי לטריבא
מירב צטבעות עינא כי מעשה דרבה בר בר חנה כדי שתעבור
שיירה ותשדה שיעור שתוכל לעבור שיירה סס ולחנות ולתפי
לש קטורה כמו בשירוחא והמשרה את אשתו דמתקן שמכחמי
בכלהם לשוד חישו שמא נפלמהם כדי שיהא אדם כן כלומר
א' הדבר תלוי בשיעור לא יעיד שיהא אדם עומד ודוחא שלח
עבר אדם שם משעה שעבר השליח הזה שם עד מציאת הגד
שלח שהאדם שם אבל אם עבר ולא שהה דומה לאלת דמנא
אבד במקום שהשירות מיתות אס מיתא מיד ועדי לא שהה
אדם שם מ' העובדים או שמתא בכל שהחוב וישלם שעות

ש' נאמר ונבחרו שלם כשהיה כרוך הרי הוא נחזקתו ותגדע בו
 הוזהר באות המקום איש אחר ששמו כשם שבגד חוששין שמו
 גם זה הנביא שאלוהי האיש האחר הוא הואיל ועבר אדם שם אעפ
 שלא שהה ואם נתגדה בו הרי זה ספק מגור את אצל אדם לא עבר
 אדם שם הרי זה נחזקת אעפ שהוזהרן שם שנים ששמותיהן איוון
 כדקום משרי מתרגל ^{בדומין} **מתנ**

המטרפת מסוכנת ומגור בביתאן ביה טרופה ועדין לא
 טבעה לידו בדיני נפשות אבל עיר שכבשה כדקום ירוש' או
 זה הוא כדקום בא' ואלו לאות וכלבם ואוזים ותרגלם ^{מקטלם}
 מקופ' את העיר וספיה שחבה שטבעה והויתא להרג
 כפי צד דוקא בבית דין אומ' ה'ב' דמקבלי שחרה הוא שעתה
 ואמרי חיים דדילמא לא קטלי ליה אבל בבית דין יש כיו' דגמר
 דינה לתקלא מיקטל קטלי ליה ואם תאמר חזו ליה זכותא לא שכיח
 חלוצ' לא מספקין בהכי ירוש' הוסיפו עלהם את שגדלת
 און שטפן נהר און נפלה עליו מפולת חומרי חיים ברכה לשרל
 לאתחזור לתרומת בית אביה דשמיא חיה הוא וחומרי מתים בת
 ישראל לכה לא תאכל בתרומה דשמיא מתהוה ונפלה מ' דתרומה
 רמזל ואם היה גם אחד מה' ביד השליח אינו נותן לאשתו וסו
 נתנו לה הרי זו ספק מגור את ואם נדע שמתהבב קודם שיגיע
 לזה אינו נא ^{אין} איש פלו' מת בבית דין מית' ^{עצמו}
 באפי' שלקה ושה בבית דין כונס' אותו לכיסה נהרג ^{מית' מת}
 מיתות בבית דין מקומי טריסין אנשים שבעידי' לה' ולחייבי' מי
 שמוחי' כ' כפיל ל' יתחק ביהוד' ול' ש' פ' ממונ' להרוג איש
 פלו' מת בא' לממונ' חללא דקני' ש' בר שלום בבית דין דלא שכי
 בה' שחינה תפארת להם אבל פמילתא דשייך בה' כיהא ^{אמתא}
 שחרג בדי' עבדי לשקר ולום נהרג ואעפ שלא ראווה לא ית' ידון

מתנה

המביא גט צדק נש' שני

למי צני נכתב וצני נחתם הרי זה משלח גט אחר ששה שנים
מילין ושלח בכתב רש' ואם אמר לו בעל לשלח כולו לי במענה חפץ פלו
כשתתן לה הגט הרי זה לא ישלח גט אחר
גמ' הלה תצדק עסי והוא הדין לכל אונסין אבל אי לא אטס לא שלח
גט אחר מתהולך הוי קפידא מפי הולך וכו' וכל שכן מתהולך
דמסקנא דגמרא ולא חכמת ל' במחלוקת דבריתא משה דפליג רבין
עליה בבביתא טו' דמסקנא דגמרא מוקמינא מתנה דב' שנים בין
גמולא הוה לה סתם מתנה ומחלוקת דבריתא הלכה כסתם מתנה
אמ' דיש לקנס כה' שעה ל' בשעה זו שעה ל' מ' השואל לרש' א'
וכ' דהא דתנא לא ישלח גט אחר לאו משום צדק' שליחותא נפקא
דאם שלח גט אחר הוה גט דא' דא' ר' יענא שיהא פקדון גט
שליח לג' מיהא שנייה לא הא' דתנא לא ישלח לא משום
דא' השואל רש' א' להשאל' זו מפי' תטקורת שלבית רבן קודש' מותה
דלא השאלה לא לו ולא ליערך אחרים השאלה לו' וענינא דה' בעשר
על דעתו ומסקנא לא משום שליחותא דגט מופיה תנא לא ישלח
דאם שלח גט אחר דמנ' דגטא עני' לא הוי' ולקנס' כפול מא' זמנ'
ליתקדשה לא בימי' וחדשה בשמנ' דלא שנייה שליח טוב' הכה' נמ'
פ' עמים ששטחותהו תלוי בחפץ ואיכא קפידא לבעל' דכ' עגל'
דמדאמ' ל' יוחנ' דאנ' דגטא נמ' לא הוי' משמ' דרוב פ' עמים הוי'
ומפי' שליח גט אחר' ויהיבא ליה חפץ' להווא שליח שני' דכ' עגל'
לא פליג דגטא הוי' דא' דא' ר' יענא שיהא פקדון גט אחר
שליחותא דגטא לא צטיל ככל שליח גט שיטל' לשעות שליח
דא' גט לא קפיד בעל לבעד זה' דגט א' תלוי בחפץ דאפשר שילך
זה ויטול החפץ וישלח הגט ביד אחר' הולך שפי' שיה' בחפץ
א' זה שיה' בזה שהרי קיבל החפץ ואחר כך נתן הגט וא' לא היה

גמל צדיק ודין אמת ויהי עול חפץ ביהש קפידא הוא שהיה
לעבד הגט אם לא תתן את החפץ ולדוהו בעינא עד שמתן
הולך הגט תלה בחפץ זה לדבר זה וזה אם שיה נעשה צמיא
לן לתגישת לא בבור וגרשה בעליה הולך ליוחנן פוסל בן
בשליח ראשן וכל שכן בשלוחו והיו דקאמזימני דגטא נמי
היו וזה כי לא ישלח ביד אחר ואם בשי מסור ראשן שליחות לשע
לא ימסור לו הדברים בהיותו יא חש לא ידקדק בהן ויהי
ומפסיל גטא ודיוש לקיש מכשיר וכו' קסבר לא קפידא
אלא אורחא דמילתא קאמזימני

מתנ

עושה בית דין ומשלחו שיעיד הראשן לזכר צפיהם
נכתב וצפני נחתם לפי שהמחוק אינו יכול לזכר שליח בית דין אי
ומסתמא בשן בית דין את הדבר בהכשירו קא
אם מתראשן עד שלא הגיעה גט לידה בטלו כולם קסבר
מכחו בא דקטעטא היא בקטעתא מבייטמושה זו שיש
לחשיב שניה לה יש מי שפרש מדעת קטטה אמרה ואם
מדותה כי בימי קטטה נאמרה ואי הדבר תלוי אלא בצעל
ואם הצעל בחיים לא חושש צמייתא שליח הראשן אלא שליחות
השליח האחרון קיימת כל זמן שהצעל בחיים וכן פסק רב קמין
אין צעל לה זל לא ידענה לה איט מכירה מסור מילת קמין
אמור דברי שליחותך לפנינו ותלגה הגט וממור צפני נכתב וצפני
ואט נמסרנו לו ויהא שליח בבית דין והא שליח שליח עת לגרש
הוא השליח הזה לא נעשה שליח לגרשה לא למסרה לא צמיא
הולך לאו במקום בעל קאי למוסרו ביד אחר קפידא קיטש
דגלהם שלא מיא דגלים בדריהם לשון אקפח את צי נערוך
תנן ועפרתו ותקפיה צביעות דלא אמר ליה הצעל כי לא להו
שליח לא אבא עד מנאמי ולא את לא הוי גבא מכחלה אוייה
שליח לא משום דא לא ידענה לה אם ליה השה לפלו והנה שליח

לגדושן הוא אפי' רב אפי' מאי טעמא כלא שפיר קפחיהו ^{קא}ה
ליה אבא מטומי יגדשה ולא אתה מאמר שמוך מכירה הוא ^{הא}ה
שליח משה ולא אתה איתעס שליח בא תלת שלא יוכל לילך
לאחר שלשים יום שליח שלמה ללמוד שיהא בדרך שלשים יום
ולחוש שמה פייס שמה בא הבעל משה בדרך ליום ועתיח ^{עמה}
ופייסה בעל והוי גמיש ופסול לגרס בו דתג בית שמוי אומי פטר
אדם אתה שנת בגמיש ובית הלל מוסרי מי זהו גמיש כל שעתיד
עמה מאמר שכתבו לה ולחוש שמה פייס בדרך יב חדש ^ש
שהות הרבה לבוא ואיזה דומה לשולח גמיש מבידית הים ואיך קוצע
זמן לשעות בידו וזהם ליכא למיחש שמה פייס דמומר ^{דבע}
השליח קדמי וכבר העלמה ולא עקד נפשיה מספקא באומר
צפני בית דין בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמרת עליו כמאה
עדים לעולם אם אשר עד לומר גמיש הוא הריע מיאמיה לוכי
שלא באר בדרך הזמן אעלה וכו' דמשיקרא מהמנה וט לא ^{מהמ}
לבער וכל שכן דאין לא לתקום ולפרש אפי' טעם דאין הכי
הא לא אפי' הכי לא והאיך לא אפי' הכי לחוש אם אמר ^{בשואה}
שחזיבה עליו ומחזר לפייסה מפני שלכו גס בה יאמר ^{במחנה}
שאי' לבו גס בה כיון דמרוסה היא מי חושש לכך ליוסף הלוי
שמיני מניה שהשולח גמיש שנת לה לאחר זמן אם הוא ^{בבית}
קרוב ממנה שאפשר שיבא ויתחד עמה בדרך זמן זה דגם פסול
הוא שחושש אמר שמה בא בדרך ועתיח עמה וביטול לגמיש
טעם דגמיש כי משאוי בית דין שליח מייבש בפני דשליח קמא
אומיפלו שלא נשאו בא זה שהוא אמר ומיט יכול לעבד כח ילך
לדרכו ליוסף הלוי אל אמר דבא הוא ודאין מייבש עליו ^{בשעה}
הני בית דין דקאמרי ליה לשליח מסור מילך קמא דלעבר תלת יומין
עבדינ' שליח ומשדרינ' ליה טהלה כי משאוי הני עמאי שליח ^{שעה}

בפני השליח הראשון משאו ליה טהילה האתא ומשהו ליה לשליח
 השני עד תלת יומי, און דלמא לטרתלת, יומין הוא דמשאו ליה
 לשליח השני דהוה ליה שלא בפני השליח הראשון, וטת דבטייה הדר
 פשטה בן, בפניו בן, שלא בפניו, מעבדא מעבד הער שנתא
 אתהמבדרת ספיה, לאו שמיה מיתא דלא מטא עד הכא
 ואין, טענתא מונס צתא, גא, לומי מטס הוא, והו גטא, גטא
 נמסר לה גא על תא זה, פייסה בדברים והרצה עליה דרעס
 נתרצה לה שליח אהא, מיייהב לה תרצה דרעס וכל מיניסא
 וכו', שלא ששה, נמצא שלא פייסה ואעפ שאי, לולא אמר מטס
 הוא דאי, אדם יכול לטעו, אונם בתאמי שלטי, והו גטא, אינא
 נטיבא, כתב גא ונת, לא דוסת על מנת שאם לא יכנס עד ליום
 יהא גא, אי, אונם בגטי, אי, טענתא מונס בגטי, והו גטא, ואי
 אמרת ליבטול משום גלוי דעתא בגטא פלוגתא דאבי ודבא
 גלוי דעתא, שגלה דעתא שאיט דוית בגטא, והילכאבי, דא
 גלוי דב בגטא לאו מילתא היא וזו היא אחת מה לבות שלטי
 יעלגא, והיל אי, אונם בגטי, דבסמה דוסת בתלמודא קאמ
 דרא דאי, אונם בגטי, וכ, פסקת דת והרב לפאקד ולמזל נק
 לה יומי פסקת השולח דמששים מוכיחים דאי, אונם בגטי
 ואם התנה קר וכך לעשות ולא ששה וטוע, מטס היית אי, בדבין
 טלס,

מתני

מה לנא, המלוה הזה כשיפדיו תרומותיו ומכור התרומה
 ויעבד הרמים לעצמו צדשו, החוב הזה בשביל ההס, וכ
 המעשר הראשון, בשביל הלוי ומעשר עני בשביל השני, ואעשות
 ועבדם וימכלם לא שמעו משעם מעשר מ, המעשר לבה שהו
 מסור לזרים מכיו שאי, כא, אזל מעטת שכבר נת, דמיהם ככה
 זה ובשעת ההלואה פסקת להם דמים, בחזקת שה קיימים, ולא
 חייב, שמא מת הכה, וכו', ובהכל שוחטי, נפקא, מדאורייתא

העמדר בדבר על חזקתו ובעל מקומו ואע"פ דלא אתא לירידה בתמי
ואע"פ שאינן נותנין לבדן ויחזיקם לזכותה מתנה דיפדיש עליוהם וכו'
דלא מנא לירידה מאי זכי ליה להאי כהן שהך תרומה שקיבל זה
בחוכו והואך יטא ידי עתה ומתריך רב מתנ' צמדי כהונה
ולויהי כמו איש מאת מכרו שהם מכיריו ואוהביו ואמ
לתת תרומות ומעשרות לא להן הולכך טו ומגילתא פשיטא
לעיהו יהיב להו אסחו להו שאר כהנים דעניהן והוי כמאן דמטי
לירידהו דהני ובעל תעמא ופוסק עמה קשער חזון ותריך לה אע"פ
שלא פסק כמי שפסק דמי שאם יוצא החטים בשעת הפרשת
התרומה יקבלם כאות שער של שעת הפרשה ואיך בו משום
דבית בשאר פוסקי' בעני עד שיטא השער ופסק פוסק בשעת
ההלואה בדרך וכך ואע"פ שלא יטא השער ואפי' הוא פוסק פחות
משער חזון הרבה וטעמ' מפ' צמ' עדין לטול רשות מן
היורשין מפני שאינן חוב זה מוטל עליהן לפרוע לטול מהם רשות
אם רוצים שיתקבל חזון בשטל' ויעבבם ממש שרות עצמון
ובגמ' מוקי' לה ביורשין שירשו קרקע' פי' שגלהם מוטל למיניה
לפרוע חובתא ביה' והאי דנא כיון דאפי' בעלי חובות מנגמל לטול
אפי' ירשו כספים אינו עדין לטול רשות דיש טח לבית דין
להטיל חוב זה על הכהונה ועל הלוי' לפי שנתקעם הוא זה שימציאו
מעוה להלואה תעמא בגמ' ד' לעזר ב' יעקב אומ' המלוה קצות
את הכהן ואת הלוי בבית דין ואמרו מפדיש עליהן חזקתא אורא
השטן פי' שהקדוש להם כאורא השטן ראוי לנרשם וכל הלויס
קובים במעשרות לעיכך ישבב זה את המעשרות בשטל' הקדוש
להם בלוי' את העני בבית דין ומת מפדיש עליו בחזקת שטי'
י' הכא לטח למימר בחזקת יורשיו שהרי עשירים הם
אבל פרישם בחזקת שאר עניים ויעבבם דהואיל ותקנת עניים
וה' נחא הוא לכל עניי ישר' שתהא דתזן להגתביש כד' ימציאו

מלויים כשיצטרפו הולך כי אחי משאר עמים לאו אזל את
העניים הוא העשיר העשירי מפרשי עליו וזכה הלה במלכות
פי' הנה הזה אינו חייב לפרוע משלן שהרי הלהו עלמית שלח
לפרעממוט ופש בנב' מאי שנה למיתה דעבד תנעתא ומאי
שנה לעשירות דלא עבד תנעתא ומהדר מיתה עכיהא עשירות
לא שכיחא פי' הולך לאחא לה

מתנ
המינה פירות להיות מפרשי
פי' סומך על אלן ואוכל טבולים אחרים שיש לו ואומר הרי

באות הפירות שהקניתי לך וכי עושה תמיד ואם אבדו
הן לנצח ומיטאן שאבדו הרי זה חושש לאות טבולים אחרים
בהבטחתו על אילן ואם לא אכל ערך להפריש מה שמא אבד
הרי אילן תרומה לפירות שהקניתי שמה כבד הו' אבדו קצת
לעשר פריש לה' ליוחנ' בגבי מעת לעת שלבדקה ופי' לה
הינה בראש חדש אילו הפירות או המעות להיות מפרשי עליהן
והפריש בבלים עליה בחזקת שהקניתי ואם אבדו ביום
בחדש בשעה שאית ומיטאן שאבדו כל הפירות איתן על הפירות
האלו או על המעות הללו שאבדו מאותמוול שהוא תשיעי לחודש
משעה שאית עד שעה שבדק ביום עשירי ומיטאן שאבדו וה'
כ' ול' שעות הרי ה' בחזקת שהקניתי מותקני בודק את ה'
שהניחו להיות מפרשי עליו עדין לבדקו אמר החמיין שרר
להחמיין באילו ה' פרקים ואי' תרמי מ' החומין על ה'
בדקין שלבועתי החג' כשמשבת רוח קדים זמן יא' החג'
ובזאת סמדר בתק פרח ועבים נראים בא' אבן כסדר
ומשעת בעסת מים לבוקר כשה' כפול הלה עקרא' בוקר
וכשה' לחוחית נכסת וגילה בתוכ' שיכול לעמוד מה' שהן
היינו כניסת מים וחלבה כל יהודה
אמר לעזר ל' לעזר דג' ל' לעזר ב' פרת דמתנ' ודבריתא

ל' אעזר ב' שמוע' חלקי' ואמר' דלעולם חייס' האויל' ושמא' אבדי'
 כל פירות' שתיקע' עלידי' אות' פירות' יביך' לחזור' ולעפר' משקול' זהיה'
 מחזקת' שלם' ועידד' לאחר' זמן' ונביא' חסד' כל טהרות' שמשן' על'
 גביו' כל טהרות' ותרומות' שנתעסקן' בה' בכלים' ואששים' אעבדו'
 מטומאת' ב' אות' מקוה' מעולם' ב' ברשות' היחיד' דקנימא' ל'
 ספק' טומאה' ברשות' היחיד' ספיקו' טומא' ב' ברשות' הרבים' דקנימ'
 ל' ספיקו' טהור' הכא' טומאות' דכי' אמרינ' ספק' טומאה' ברשות'
 הרבים' ספיקו' טהור' הו' כג' ספק' ג' ספק' לא' ג' דאיכא' למימר'
 לא' ג' אצל' זה' שהיה' טמא' ואתה' בא' לטהרו' בטבילת' ספק' אל'
 תטהרו' מספק' וכ' הלכה' כרבנ' דפליג' עליה' דל' לעזר' לפני' הזרע'
 ובשעת' הזרע' תימא' דכל' זה' הוא' זמן' אחר' כל' הספק' ויש' לומר'
 דקודם' זריעה' קוץ' לא' רוע' שיהא' מוכן' להם' בשעת' הזרע' ובשעת'
 הזרע' הייט' במקו' הזרע' שכבר' זרעו' כל' מה' שקא' לפני' הזרע' עיינים'
 עדי' לא' רוע' שלא' קא' מתחלה' ככל' היתר' לשנותי' ש' אחר'
 יבטל' למיכור' שלא' מדעת' חזרו' חוץ' למדקים' הללו' אצל' המדקים'
 הללו' א' יצריך' לינילך' ואם' מיכר' ועסקר' השער' לאחר' זמן' א' ל'
 עליו' כלום' בתוספת' שקלים' א' זהו' פרס' הפסח' ופרס' העצרת'
 ופרס' החג' ל' יום' כל' יהודה' אומא' פחות' מנא' יום' קודם' לרגל'
 מיכ' ואילך' מאי' אחר' הפסח' לתבואה' ואחר' החג' ל' כל' יומא'
 פירי' ל' מאכור'

סליק פרקא

השולח והעש' השיג'
 מה' לו לא' קדשו' פ' דהו' משמע'
 שדך' אחריו' והשיגו' אלא' העש' דאפי' ממנו' לא' פ' ששיתיה'
 בדרך' והיה' לו' לזה' דרך' לשם' וראהו' ואפי' הכי' בטיל' ולא' אמרו'
 א' ברעט' לבטל' אלא' למשרה' בעלמא' חודש' א' חדישי' שאם'
 היה' ברעט' לבטל' היה' דורך' אחריו' או' ששטח' אחריו' שטח' אחר'
 ל' מהו' דנתיב' לא' אעומא' שטח' וזהו' דכתיב' מוקמא' דא' ל'

לא עדיפת מינה קמל קידם אצל שליח למה לי מהו דתימא כי לא אמרו
לעבודה קא מיכוון הני מייל לטעם אבל לרידה לעבודה קא מיכוון קמל
או שישלח אצל שליח למא לי מהו דתימא איהו הוא דלא טרף עמא
דעבודה אבל שליח לא איסתליה כי טארה האי לעבודה קא מיכוון
קמל פי כי בטליה הוא בעינמו דטל וליכא למימר לעבודה קא מיכוון
דלא הוה מטרה נפשיה מיסום לעבודה אבל כי שילח שליח לבטל
אמרו לעבודה קא מיכוון ומשום טירחא דשליח אחרו לא איכפת
ליה קמל אינו יכול לבטל ונבז פריך פשיטא פי שאלו הדין
לבטל גאחר שבא ליה לא היה לאשה תכנה לעולם ומתקין לא
לא תריכא דקא מהדר עלוי גיטא מקמי דלימא ליה לטולא
ולא בטלי מהו דתימא איגלאי מילתא למפרע דבטל דבטליה קמל
ליצחק בריה דרבה והוא הדין לשלח קבלה כיון שהעשה הוא נוח
אינו יכול לבטל דידו סד האשה ומתע' דהכא בשלח הולכה דמזל
ואעפ"י שחזר בתוך כדי דיבור וביטלו הואיל ואחר שהגיע ליה אמר ליה
שלח קבלה או לחציה דטל אינו בטל והרי זה גזכר
גמ' דטל הוא משמע דטל יהא וכן אי אפשר
פסול הוא לא משמע דאיהו מכלל לא אלא מועדא ענין ספסול
והא ליכא מני שאומ' על דברא חסור שהוא מותר ודגמי דני
בטל מנהו פי חס אמ' בטל ולא אמ' הוא כהו לשעבר משמע ואי
עבריו כלום כיון שלא אמ' דהו או דיגמא בלא הוא נפגי שתלשלת
משמע ולשנא דאשה ביה קאמ' כלום כוונתו להכחיל ואפ"ש
והוא ספק בגדר טע' אינו מועיל משמע דהוא מועיל מבטל
מפני בו שהוא פסול והא לא חזית ביה פסול ויתקיים בחותמיו
הרי הוא חרם מהו להבא משמע או לשעבר משמע מאי
מהרי הוא הקדש הרי הוא הפקר דקמל דהיי הקדש בכמה
דנח בעדים אמ' שליח הרי ה' מוקדש' לשמים וזה הפקר בעל
בה הרי הוא מופקר לבני מי שהפיק' אלא להבא משמע לא

אם כלום וזכה בה בעל כרחו ואם יטל בעל חובו אחרת כשיציל
לפי שכל לשונות הללו לשון עתיד הם והוא יצא קצב א"י יצא לחזור
ואם המתנה עבר והמקבל כה מוכל בתרומה בטילה היא משמע
בטילה היתה מקודם עד שלא קיבלתיה הודאת בעל דין במאה עדים
והרי אומ' שלא זכה בה וחוזרת לטות והכי תנא בפירקין ועתה
שדה פלטת לפלוגי והוא אומ' לא סתב ועת' לי הודאת בעל דין במאה
עדים והאי נמי דאמ' בטילה היתה מקודם לכ' נאמי וצ"ל מקשי
ממאמי דאמרי בטילה דמשמע מקודם לכ' נאמי דאמרי לשינוי
גם נגדו הוא משמע השתא הוא דמבטיל ליה ומתירא מצינו
שט' לשונות משמע משמע דלכאולא ומשמע דבטל גבי ג' ליטא
דמהני ביה קאמי גבי מתנה ליטא דמהני ביה קאמי פ' וכן
הוא סתמא דמילתא כי טע' אינש מילתא דמהני מצינתיה
קא טע' כשליח הוג' ואם בטלה העת' עת' קודם שנגע ליד
המקבל הרי היא בטילה להולך לאו כוסה דאמ' ומתנה זכור היא
מצי' למיחדר והולך לאו כוסה ומצי' חוזר ומגיש בו אם נמנע
לחזור ולגיש בנג' שביטלו או אינו חוזר ומגיש מי אמרי' בנג' נאמי
והוא ליה כספא או דילג' ששחיתא דשליח הוא דבטיל ע' דהדר
ומאני שליח אבל נאמי לא בטיל והי' לכל סתמא דאמ' ודאמ' ודאמ' ודאמ'
גבי ביד שליח וביטל הג' הרי זה חוזר ומגיש בו כשירצה שליח
מותר ג' ג' לא מותרת שליחות לפיכך אם קיה הג' ביד הבעל פסול
כא' נאמי ג' זה בטל הוא אינו מגיש בו מעולם והרי הוא כחוס' אם
גירש בו אינה מגור שתוכ' אם פירש צעת שביטלו והוא ביד שליח
ואם ג' ששחית הרי הוא בטל מלחיות ג' אינו מגיש בו מעולם
ולא נפג' **מתנה** בראשונה לא היה מבטלו בפ' השליח
האשה י' ח' צדקוס שהיה שומד שם מבטלו
צפ' שט' כפני תיקון העולם שהשליח שמיט יודע בזה
לה והיא נשמת בו ג' צפ' כמה הוא מבטלו

קודם

קודם תקנת רב, בעל שאל. גפני שנים דבשלא מאי גבי דינא דמסמא
בשם ששנה אכל הבא מודוני בשלא מאהוה וכתרי סג. גפני ששנה
בית דין קתש וקסבר מ' בית דין פחותה ששנה ורב חמיסא גפני
שנים לתרי גמי בית דין קרי להו לבארה היה נראה דרב חמיסא
דאכל נפק דסעודתו משמיה דשמואל שנים אדע דיניהם דין
אח שנקראים בית דין חסדא והיה נל מתוך כך דהלכה בשמואל
אע"פ דפליג עליה רבא דאמר דבשם ששנה קמיתא דסעודתו דרבא
לית ליה דשמואל דהא לקמי פסקין כרב חמיסא דאמר דבמלכא
הילכך כרב חמיסא וכו' אבל אי אפשר לומר כדעל כדח' למתנה הא
דח' דאם כן קשיא דרבא מדרבא דרבא לית ליה דשמואל
ועל דרב' קבילא ליה כרב חמיסא דהא פליג ד' יוחנן ודין
בגדיה דפליג אמתא דרב חמיסא ורב ששת וקמ' חסדא כרב חמיסא
פסק בפל הוולף דסביל תלמודא ל' יוחנן וריש לקיש הלכ' יוחנן
מתל' ו' יוחנן קמ' כרב חמיסא ועוד אמרי בסעודתו ד' יוחנן
יוחנן וריש לקיש דאמרי תדוהו שנים אדע דיניהם דין וכתרי
גמי אכל ל' יוחנן גבי עדין ששנה משפט כתיב וידין ל' יוחנן
דהי' א' דיניהם דין ל' דבפרוסבול סג. דתרי קרי להו בית דין
דהכי ת' מוקד מ' כלס פלוני ופלוני הדיינים וכו' ופוסק ב' של
התוספות דהלכה בשמואל והבי' מ' רמיה לרבנו ביטל לאחר
תקנת רב' גביאל גפני בית דין מבוטל דאע"פ דשבר מתקנתא
ביטל השתדלות להוסף עלתאן אמר היה ב' אסות תבאי וטעם
כדמ' בג' אס' כמחכא בית דין יוסף אס' דביה צביל על ידי זה
ומקמי בג' ומי איכא מיד דמידא דיתא צביל גטא פ' ל' ר' א
לזה וזה ביטל מתה ששנה מהיות ששנה לגדושה ומשום מה כח
בית דין יוסף שבי' אסות מ' ששנה ומתיר' אכל דה' יוסף
דדנ' מתיר' וכו' אכל לששנה כרב' ג' למת' וקמי' ל' כ' כמח
דל' אס' כלם אחד כורב ושנים חותמין יכול לבטל מותר

וְלִי לְשֵׁם מְהֵרָה אֶת תְּבִיבוֹתָיו וְאִי זֶה לְעֹבֹר עַל תַּקְתָּ רַב מִלְּמִלָּה
 אִי יִכּוֹל לְבַטֵּל שֶׁאֵין זֶה מִן הַתְּקִנָּה וְאִם בִּטּוֹל אִיטָּה מִבְּטוֹל דְּהֵאָה
 מִה כֹּחַ בֵּית דִּין יִפְתֶּה וּמִפֶּה בְּנֵי דְבָרֹת שְׂבִילָה מִקְצֵתָהּ מִן הַיִּפְטוֹר
 דְּלִסְבֵּר עֲדוּת שְׂבִילָה מִקְצֵתָהּ לֹא בְטוֹלָה כֹּלָה הוֹלֵךְ לֹא חֹסֵד לִפְנֵי
 לְקוֹשֵׁי בִּתְדִין וְלִמְנוּת עַל כֵּךְ שֶׁאֵין בָּזוּ מִפְּנֵי תִּיקוֹן הַעוֹלָם דְּאִי אֲחִיל
 הַנֶּךְ לֹא בְטוֹל מִקְצֵתָהּ וְכַתְּבִי וְהָיָה לָהּ וְאִלָּא וּמִינִסְבָּח שְׂפִירָה קָה מִיִּשְׁבָּח
 וְכִשְׁמִינִי בְּכָל מִלְּמִלָּה עֲדוּת שְׂבִילָה מִקְצֵתָהּ בְטוֹלָה כֹּלָה הַנֶּךְ
 לֹא יֵדֵעַ וְאִלָּא כִּתְבִי וְיִהְיֶה וְשִׁדּוּ אֶשְׁתֵּי אִישׁ פִּי מוֹתָם שְׁלֹחַ בִּטּוֹל
 בְּפִנְהֵם בְּטוֹל מִן הַסּוֹף וְיֵדֵעוּ דְּבִטּוֹל וְאִלָּא וְכַתְּבִי וְיִהְיֶה לָהּ וְאִלָּא וּמִיִּשְׁבָּח
 בְּנֵי בְטוֹלָה עֲדוּת שְׂבִילָה מִקְצֵתָהּ בְטוֹלָה כֹּלָה הַיִּלְכָּה כֹּל
 בְּשִׁתְּהֵן שֶׁאִם בִּטּוֹל בְּפִנְיָ שְׁנֵים אַחֲרִים מִבְּטוֹל וְאִם אֶחָד לְעֹסֶר
 כִּתְבוּ עַל לֹא שֶׁתִּכּוֹל לְבַטֵּל זֶה שֶׁלֹּא בְּפִנְיָ זֶה יְתוּמִים קְטָנוֹת
 לְכָל אֶחָד וְבוֹרֵר לָהּ כָּל אֶפְטֵרוֹפּוֹס יִבְדּוֹר חֲלִיקָה שְׁלֹחַ שִׁמְתָּךְ
 יְהוֹחֲלִין בְּשׂוּה כֹּחַ בֵּית דִּין שֶׁאֵין לָהּ אֶפְטֵרוֹפּוֹס הֵתֵם מִבְּטוֹלָה
 וְהַפְּקֵךְ בֵּית דִּין הַפְּקֵךְ הַכֹּחַ מִסּוֹרָה לְאִשְׁתֵּי אִישׁ וּמִשְׁמַם מִה כֹּחַ בֵּית
 דִּין יִפְתֶּה לֹא אֶפְקֵדוּ רַבֵּן קִידוּשֵׁי דְּמַסְרֵי מוֹדֵעַ שֶׁאֵין בְּפִנְיָ שְׁנֵים
 דֵּעוּ שֶׁאֵין בְּלִי לְרִשָּׁה וְאִיטָּה דְּרִישָׁה בְּנֵי זֶה שֶׁאֵין שֶׁאֵין מוֹתָל עוֹתָל עוֹתָל
 וּמִבְּטוֹלָה שֶׁאֵין לָכִי גִמְרָה לְרִשָּׁה מוֹדֵעַ מוֹדֵעַ וְאִיטָּה
 מִבְּטוֹלָה דְּעוֹשֵׂה בֵּית דִּין לְרִשָּׁה אַחֲרֵי שֶׁעָשָׂה מוֹדֵעַ וְאִיטָּה
 לְתַתֵּהּ וְהַמּוֹדֵעַ לֹא בִטּוֹל מִהוּ דְּרִישָׁה בְטוֹלָה לְמוֹדֵעַ קְטָנוֹת לְכָל
 לֹא וּמִמִּתְבִּי דְּתַתֵּי וּכְן אִתֵּה מוֹדֵעַ בְּגִיטֵי נָשִׁים כּוֹפִי מוֹתָל עוֹתָל
 דְּרִישָׁה מִן וְלִקְטָעֵה דָּחַם כִּי לִתְנֵי מִתְנֵי כּוֹפִי מוֹתָל עוֹתָל עוֹתָל
 מִגִּיטָּה עַד שֶׁאֵין דְּרִישָׁה אֵין עַד מִבְּטוֹלָה לְהַמּוֹדֵעַ לְהַמְצִיחָה
 בְּיִשְׁתָּל מִי שֶׁמִּסְרֵי מוֹדֵעַ עוֹלָהּ וְשִׁבְּהָ הֵגָה מִתְנֵי
 הַמּוֹדֵעַ אֵין חוֹזֵר וּמִגִּיטָּה כֹּחַ וְאִיטָּה דְּרִישָׁה לְגִיטָּה שְׂבִילָה שְׂחֹזֵר
 וּמִגִּיטָּה כֹּחַ שֶׁאֵין מִתְנֵי נִתְּ לִכְתֵּב לֹא עֲמִידָה בְּפִסְלוֹת וְזֶה
 הֵגָה שֶׁמִּסְרֵי עוֹלָהּ וְהַמּוֹדֵעַ לֹא נִתְּ לִכְתֵּב וְהָיָה דְּרִישָׁה מִהֵהָרָה

דמסכס פריסיס לחבייה וכך עד ארבע ורשי הדרא זוי
בשטרד אמו וגו' מנבקים מנעבדים אי לא ואם יקנה איט
מנה מנבקים מאשעבדים לפי שחות שטר לא נית לכתב אל
בל שטר שלא נית לכתב איט נקרא שטר ולא מאי מנבקים
הכא נמי זהו הגמ' כי דמחלה לא נית לכתב איט גמולא תתגר
היות יתב בטולא שהיה אורח' בלשון שמעל קורין
למסכת גמול' הא גיך הראהו לה ולא מקרה לה בדרך הגמול
והמקור שחמסדת לה ולא בטל גמול ואם בא שחזר זה מקרה
לה למחר מאד רת' בגמ' דעתא שאיט חפץ עוד בשליחות זה
והלכתא כחיי' וזו היא אהרמיה לכות שלמי' ע' ע' ע'
מת' בראשונה היה משנה שמו ושנה בשני' ויש
שמות אחד כא' וא' במדינותיהם היה מנהגה בשמותיהם
בתבת הגו' ולא היה מקפיד לכתב את שמיהם שם נאמר שיה
בשם שאיט קרוי לפיטיט דפסול' מפני תקון השול' שכל
יוסיאן לנ' על בנה מנהג' לנ' לא גרשה בעלה שח' זה גמול
גמ' והוא דמחזק בתרי שמי' אצל
כא' שיש לו שני שמות אי' תריך לכתב וכל שם איש לו ואפי
מודע לאחר זמן איש לו שם אחד הוי הגו' כשר' שאיט לא
שקרא הוא לנ' גמול לפעמי' והוחזק בו ופורחא שדה מיט
עידה היו קורין לה שדה מרים תריך לכתב גמול שהוא שקר והוד
וכל שום דמית לה גמול' בגמ' כותה דרב איש היו לו
שתי נשים אחת ביהודה ואחת בגליל ולי שני שמות אחת
ואחד בגליל גרס את אשתו שביהודה בשמו שביהודה ומתא
אבגליל בשמו אבגליל אתה מאד רת' עד שגרס אתה שיהיה
בשמו שביהודה ושם דגליל גמול' ומתאמת אבגליל בשמו אבגליל
ושם ביהודה גמול' מ' ר' דא' לכתב גמול' וכל שום וחטא
דפגמי' אי' לו חניכא כלל וגמ' זה הגו' נראה שהוא למד אחר

שיש לו שם וחסכה ותרין לכתוב את פלו דמתקין כן וכן כד אמר
 שדה דמיקדיה מדיים ושלן לרת על משומד אחד שגדש את
 בשם דיהדות והכשיר הגב חרדא דלא גרע מהאי דאמרין כתב
 וחניכיה כשר ופי' בערוך שלא כתב שם השקד כי אם החניכיה ועוד
 איתיה בתוספתא פי' הזולת גר ששינה שמו לשם גיות כשר וכל שכן
 כששינה לשם יהדות ואם שינה שם מבי המגדש מו' מני המגדשת
 הגב כאשר דלא מיטע בשום מקום בתלמוד ואיך להזכיר שם
 וכפסקו רב שר שלום גאון ורב יצחק בר שלמה דיינא דבבא
 בדפרי שית ואם כתב שם האב לא פסל כדתנן כתב חניכיה
 כשר וקאמרין בגמ' חניכיה מכות בגמ' עד ששה דורות לעזר
 מו' עד ג' דורות וכפסקו רת' וכן אם כתב ביה א' ל' ונמצא
 שאינו כן וקאמ' בללא דמילתא כל מידי דלא ידעין לספק ולעדים
 לא הוי מזויף מתוכי וראייה מפי' שיש דכטבות מהו לעלות
 משטרות לוחסי וכו' וכדמסיק התם דאי כתב כה ולא הוי הכי
 לעני' פסולה שטר לא משתעי מידי דהוי פסול.

מתני'

אף אלמנה נפרעת מנכסי יתומים
 לא בשבועה שלא תתקבלה כלום וצמי
 מאי אירא אלמנה אפי' כולי עלמ' גמי היא קמל' הצח לפרע
 מעבסי יתומים לא יפרעלא בשבועה ומתדיין אלמנה איצוריה
 ליה דס' דא' משום חניה מקלו רבנן גבה קבול' פ' משום חניה
 שהיא ח' האנשים בעיני הנשים להישא לה' ונעשו מזה שבועה
 והיתה מפסדת כתובתה ובגמ' מפ' מאי טעמ' אי משבע' אותה
 דההוה הנאה דטורחא קמי' ותמי' מתמ' לאורוי' היתרא לעצמה
 בדבר מועט וסבורה שאי' זה פירענה לה שצדכר טורחה בעלה
 שתהא עזרת ליתומים כל מה שירצו יבחרו להם דבר קשה
 להדיה ב' בל' קונם מיני' מזונות על' אם נהנית מנסותי
 כלום ואברה כתובתה ואם נתקבלה ית' לה הרי היא נאסרת

וכן

מכלמון הולכך לאהור הדור ושקלא דלא חשידא לגבור על עשה
העדים חותמי על הגז מפני תיקון העולם כל אינן מתקנת דת
הזקן מפני תיקון העולם אכולהו קאי גבי אלמנה שיהיו שנים
לבעלים ולא תרממה להם סיד כמכתב גבי חותמי מפני גבי מאן לא
איכא פרוסבול מפני גבי פרוסבול וכו' כלום תקנה לעשירים
שלא יפסידו ולעניים שלא יעלו ולתות צפניהם מפני תיקון העולם
שלא ימנעו השם מלהלוות זה את זה
חוק לבית דין משביש אותה ששבעת הי"ט שבעה דמורית
היא ועד ספר תורה בדין או תפילי ומשבע לה בשם או בכינוי
כ"א שם במדרש אים נא ירך תחת ירכי ומשבישך ועושה
מרוצה וחוק לבית דין שבעה דבני בקלות אחר ולא נקט
מיד ומשעושה כל כך כן פול ל' ש' ז' ורמ' ז' כתב וכתבדור
לא תגדור לא שבעה בעיטת חפץ ופסק משבישך שותה חין
לבית דין מפני שבת דין היו נמנעי מלהשבעה שחוששי לה
שלא לא תתקדק על עיניהם בשבעה ואם דין היתומים להדיה
גוררת להם כלמה שירטו ומדידי אותה בבית דין ואחר כך נטלת
כטענה לא מצבי כטובה לארמלתא משום דנמשעו מלהשבעה
ולבייה כטובה ולדירה כדנע גוררת היתומים כלמה שירטו
קול עדי קלים היו העדים בשעהם לגבור עליהם הולכך לא
מעורר לאבויי אורה בבית דין כלמה שירטו היתומים
רבנן גרסין ז' כלום א' זה שתדית עשה לה או הדירה בבית דין
או שבעה חוק לבית דין ולפול באורני חפץ אי שישמע הקול
באוזני שהוצת כטובה בימי דבעינא דא עבד בה משעו
לחושטא מילכ שלתמיד רבנן רב הונא ובית דין שלא היו צדיק
כטובה לאמנה לה וקיימ' לה כטמא לא שם שמדירין
דסג בהדרה לאמנה מצלגרושה משבישך אותה דלא יחדא
קמיהו ולא מדוריא קי רמ' ולא סמגי לה בהדרה לא שם

בהדידה אלא שלא נשאת לאחר בשעת גבית כתובתה דמפר לך על
 והיא סומכת על כך ועוד נתונה על שקר בקדומי בדריס קדמו
 לט שאני שהודר בדברים בפני עשרה על דעת רבים שיאמרו לו
 הרי מעמידים אותך על דעתו ולתפוז כאדמא על דעת פלוני
 ופלוני אבל בסתמא לא כדאמר דפ' ג' בשבועות על דעת המקום
 ועל דעת כי היכי דלא להויה להו הדרה לשבועות והכי נמי שנים
 מהם ביה אלא סתמא דבס' שלשה לגבי מילתא אחריתא קוין ולדבר
 מינה הוי הפדה משום דדמי רבים למעבד מינה יהי דשומא
 והוי מיני דמי לו הפדה לדבר הרשות שאני עירי להפדה מקרי
 דדקין מלמד תננות דאדריה שלא ילמד עוד תננות דהוה
 פסע בנפיק שהיה חובט יותר מדמי לל לעזר דמי דפ' בדרמ
 עדי מקירה כתיב דקתני לל לעזר אומי אפי' מי עליו עדים
 שנתנו לה בפני עדים כשני והאי קרא עתה טובה משמיעין
 ומפני תיקון השולם דקתני דינא מית עידי מסירה ומעיד על
 לא גרשתה אבל היכא דאיכא עדי חתימה סגא בלא עדי
 מסירה וכו' למעול תננות חכמי הוה שיהו העדים חותמי עליה
 יתן לה הגט בפני שנים וימותו ונמצא הגט שבידה כחש
 האדמה שהי' מי' בו עדים לפיכך תיקנו שיעידו מתוכו ואעפ'
 שהעדים בתוכו נתנו לה בפני שנים כי אותה החתמו עליו די' בפני
 שנים אחרים שעיקר הגדוש בעדי פסירה חתמו בו שנים
 ועבר ונתנו לה בלא עדיה או שנמצאו עדי מסירה פסול הרי זה
 הואיל ועדים שבו כשרים והרי הגט יוצא מתחת ידה ויש להאמנה
 שהורה שהוא פסול העידו מתוכו פסולים אפי' אחד פסול או כשר
 ונתנו לה בפני שנים כשרים הרי זה פסול שנמצא כמזון מתוכו
 השתין לפרוסבול וכו' גרסי בגמ' תהיה פרוסבול מילתא
 פי' מאחר שכתב פרוסבול אינו משמיט חובו בשבועות וזה
 אחד מן הדברים שהתקן ה' להזקק כשראה שנמצאו ה'

זה אתה וכו' על כן שכל בנה השמר לך פ' יהיה דבר עם
התקן הלא פרוסטר וזהו אפ' של פרוסטר מוסר את לבם פ' לא יהיה
שבתקום פ' שכל חוב שיש לי אצל פ' שחבתי כל זמן שארצה
והדין חותמי למטה אלהים פ' מוסר לבם את שטרותי
שאתם תהיו טמאים ואת לא אמוס ולחמי מוקי דש כח בידם
ממוסר שלמה ולת לאה במתקם שיש סייג ותתנה ותינה הלא
דלא תשמיט ושרך דב מ' התורה במציעת בזמ' הזה וכו'
והלא כל סדיקא ליה דאמ' שביעית לה שמטת מלואה דרבנ' ואמ' ^{הוא}
הלא בבית שני הוא ליה לאביי דבבית שני הוא וכו'
היה יוכל מהו דרבנ' לבלי ושביה בזמ' שכל יושביה עליה לא עהו
שמטי' דאוריתא ודאמרי' בערבי' מ' יובלות לקדש שמי' דרבנ'
קאמ' בזמ' שאי אתה משמיט תקדש' כה' עבשיו שבתא קדוש
הארץ אי אתה משמיט בספי' ואמ' שה שמטת בספי' חות
הארץ הוא ומיה תצוה בארץ ילפינ' לה בהקני' שח' דלא נהא
ותקנו דב' דתשמיט בזמ' הזה זכר לשבישת' שלח' שבת
תורת' שביעית ומי איכא כידי דמואוריתא לא משמיט ^{שביעית}
בזמ' הזה כל ואמור דב' דתשמיט' ומפד' צ' ממוסר שלמה
ועמי' הלא גזל' עלפיהם שבו ואל תעשה לתעבה חוק' ואי' ^{מזה}
שפירה לא תספת הואיל ואל עקר לה בידים וכי' הוא גמ' ^{מזה}
לעקר דבר מ' התורה שופר ולולב וחמיהם בזמ' צ' ה' שה
דלא עקירה היא בידים כר' פ' רש"ל ולח' ש' שבו לא תעשה ^{בשביעית}
הוא ומיה הפקעת ממון תספת פ' ר' ואל תעבה חוק'
ואי' כ' הנהו דה' שה דבה שנקר את המיטה אל' שב' ואל'
תעשה ולא תפד' חוק' וזה נראה עיקר' דבאמ' לעולם בין
לרבנ' ופ' עליה ד' ואמרי' דשביעות לה שמטת מלואה בזמ' ^{הוא}
דאוריתא ותק' הלא דלא תשמיט' וצ' ל' דאמ' לא דאוריתא
ואמור דב' תשמיט ותק' הלא דלא תשמיט' לא תתקש' דבד' -

שבמנוח אצל שני עתידות דבר מן התורה במקום סגור דהקדק
 ממנו בזה דבר הקדק יחרם כל דבשן בארץ כשת הגדולה כתי
 מה שנת אבות אצל דאשים הוה ליה למיסתב וראשי המטות
 כל מה שדויען מהלק כל נכסיו על פיו שולכנא דייני מופ' בנ
 דלשנא דחוצפא הוה דאמל' עולא עלובה כלה שזינתה בקדק
 חוצפה כלה שזינתה בקדק חוצפה בשד השכינה וישל' בסני
 עשו את העל שדרי לא נסעו מקיני עד לאחר הקצת המשל בשעה
 שניה כדכתי' ויהי בשעה השנייה בהד השט בששדים ויטעו
 בעי ישראל למסעיהם ממדבר סיני יתר מהלך דת' ארץ בית דל'
 יסל' לבטל דברי בית דל' חצרו עד שיהא גדול ממנו בחכמה וטע
 חיות ביה מולתאן אן טוב בית דין ומתקן דשטא מלון ויהיו ג'
 כמסדין שטרותיהן לבית דין ואלה דלא תאצ מחוי כמו שטא
 מסדין מלון בלא כמטות פרוסצול' אלא כץ אונג לחצוריהם
 חרי חות צות דין וחוצי מסור לבס' לגצות כל חות שארציה
 וכן חות צפוף שצועות' אלא על הקרקע אס' יש קרקע ללוא
 דלשיתקנה לל' אלא כשאר רוב שטרות שה' גבי' הקרקע והוה
 מילתא דשכיחא כדאמרי' בשביה דבתי דגמילתא דלא שכיחא
 שבוד דבית הקטנה ואעפ' שאיט' אזה כל החוב בדינת קרקע כל
 שהוה וכו' ולבטל עליה פרוסכול אס' לל' קרקע ללוא' כמסדו
 המלוא קרקע כל שהוה בתוך אדה' לתער' לנהי' בן תער' אן
 כירוס המיט' ללוא' ולחייב לל' קרקע' ארס אחד שהוה חיוב
 זה מינה' ביד' נת' הוי קרקע לוי החייב לשמעו משו' ^{לפוסטל}
 שלכאוב המלוא את שמעו' לת' פוסק דא' הלכה כל עת' ^{מדיאמרי}
 בצד' דידושי' בעלמא נמי' לאסבירא לן כל עת' ומאי' ^{בכונה}
 ל' אל' עזר והוה שמותיו ויש דגסי' התם ל' לעזר' והיל' כל עת'
 והכי מסתבר וראוי דבפר' כלענה דבא סבירא ליה כל עת' ^{אכ}
 מדי' ע' שני דכתובות' ושוב פוסק לת' כל עת' ^{במקום} צמח

כתוב

אם לא מפרעך
 ושיחרדו בג' מפ' לה לטלה
 לפי יאוש שלב'עים הראשונים פדאווה מיד האי לשם ב' חורין
 אפמי לא ישתבדד הרי לא נתימשו הבעלים לשום עבד אמאי
 ישתבדד וקמך לרבו ראשו ואמאי הרי נתימש לרבו שני מקמי
 בג' ורבו שני ממא קטיה משכמי שבאי גופיה מיקח קני לה
 ואסקיה דמי למי ומי לשרל קמי בחזקה מי למי ילפי מעמון
 ומואב טהרו בסיחוי מי יש דסכ וישב ממנו שבי פי מדקרי
 לה שבי דידיה שמי קטיה בחזקה פי חזקה טבוס ולא הלישו
 הענינו כדי חזקה שלי של לרבו שני לא דקא לשם ב' חורין קיה
 ועל לי שדכן שני כותב לו גט שחרור ומפיל עמדות לייסות
 שישכחו להסקיע עמון מיד רבו אמל לפי יאוש לרבי הכל
 בי כך וכי כך ישתבדד לרבו ראשו עבד שברח עבד
 שלי של עשבה וברח מבית האסור שלי יתא לחרות
 מלה שתבדד עוד לרבו וכותב לו גט להחירו בבתי יש דהתם
 הלב רבב אע"פ בג' דמי רבב עד בר חנה אמר יוחנן
 כל מיקום שנה דשכב נמשעתו הלכמותו וכן דתם
 נגמתי לכתובל משר נפשיה כדי לזאת מידי הגיסות אהרי
 ברח מ' האסור ויודע שחם נשיאווה והרג מפול מפ' לשו
 לגיסות שישכחו יורש עבד שברח מ' השבו מעב רבו
 איש נשאי לשעבדו ועריך לכתוב לו גט שחרור ג' שמה
 ואי לו יורשי וכל נכסיו הפקר קט עמי הקודמי לב' אדם
 להחזיק בעמי מ' ההפך אמא שמו' אומ' קטנים מ' לה
 יד לזכות בעמי וכל המחזיק בה מפ' לאחר זמן זכה בהן
 הנדמה מאחר כוש כושי מרג' העומ' דתקן לה עמא
 גוסס למות מי לה מר זוטרא לעבדו שלגר שטן למסמני

לקנות בחזקה היה מתכוין שיהא בעבודתו כשימות אדוניו איכא
דאמרי גדול היה העבד ונזהר צו שלא יזכה הוא בעצמו מהעסק
לפיכך קדם לפני המיתה וזסה צו והאג פירש למיתה ומר זוטרא
פירש לחיים וחתנו שלא יהא העבד בלא אדון רגע אחד ואיכא
דאמרי קטן הוא וכראבא שחול והכי גזים לה ולת צל פי דלמחר
מיתה כל האחזיק בהם זכה בהם ולא גרסי ודלא כאבא שאול
ובגל פסקל יהוש בן לוי הלכה כאבא שאול ומכא פסקל רות זל
דכתיב תמגדל דל יוחנן ול יהוש בן לוי הלך כל יהוש בן לוי והכי
פירושא איכא דאמרי קטן הוא ולת כן היה המעשה שאגל למיחיים
לממטון מסימניה לגו ביתה לא לאחר מיתת רבי יהודה החזיק
בו וכאבא שאול דאית ליה קטנס לא קטע עימו בני חורין בעשה
לעולם בהם תעבודו רשות משום דכל בשעה אומר לא תחיה כל
נשמה אישריך למוכתב בצע התששים לשולם בהם תעבודו
להתיר אחד משאר חומות הבית על הכנענות שהיא מן
והוליד בן שחתה דשאי לקטנתו בעבד והכי כמפרש לה דלמקחא
מעבדא מינאי איסורא שהיתה מזנה וסתב לה גט חירות
וסיב לה יס ומגור לה ומשום מיתה שרי לשחרר עבדו למען
עשרה בבית הכנסת כדמפ' בגי דמפיק עבדיה לחירו ועברי
בעשה ודפירי ובסייהו בשבתא מסתכלין בשדותיהן בשבת
לידעמה הן גרידין בעירי בי מדרשא שהחכם דורש דרשא לבנים
בשבת והן יושבין בקעורה והיה להן לחקיד און למחר בערב שבת
וכן בל יוסי מרוב עושר ואינו נכנס

נכנס לשבת כשהוא מתאוה שנשא בת חורין בפני רבו ויחזיק
השתא סל דע דאי לאו דשחרריה לא היה שביק ליה למינסב בת
חורין שלא עליו קול של שחרור ויפקיד את עבדו ולבסוף מסיין
אפטרופוס על גביו דאי לאו דשחרריה לא הוא חשיב ליה בשביו
השיאן דאי לאו דשחרריה לא היה מעבד לה איסורא על ידיה

253
נח

שונה המליץ בפני רבו וכי דמי דרך עבד להניח תפלין דמינות שנה
שהזמן גרמה היא דלילה לאו זמן תפלין הוא ושבת לאו זמן תפלין
הוא תוספת בשדכו מניה לותפלין לא משום דלא מעביד
לה איסורא דמבנין עליה ואיכא צרכה לצטלה הוא איכא
ולא נשפך ופניה מנינות שהנשים מצדכות אלן משום דמי
עבדים רגלי בתפלין ואי לאו דשחרירה לא הוה מנין ליה ואמר
לפטו לפטו ליוחנן אי אתה מעודה דאלי שתעבדו מינא לשון שחרור
ולא לשון הפקד לא שלא יטריחוה בעבודתם אבל ולדות היוצא
ממנה מעבדיון עבדים אלו ואמאי כופי את היוצא לעשרה
ויפקדון ולדות מוכר ולחמא לחמא חביה כן דהזל אי אתה
מעודה שניה עבדים והכי אמר לי שתעבדו בה אבל בבעיה טלי
להשתעבד והוא לי ושייר ולא כלום הוא כי אתא דב שמואל
בדי הודה פליג ארבי דימי וקימלי בותיה ועושי לה כדורות רוח
לשזל ואם אי רוחה שתקירה בלא שחרור משחררה אי לאו
תקנה ואפי' בשטר לא לישכח שפחה ולא להעדר בצר ישרא
דעדין איך אפן תמי לא מעדין שמיך ידשה לא בדבר שיש
בו ממנו דפקדונה תריה ועדי עבדים של ישראל היו ומכרו לגוי

נח

וענין המעבר עבד

כל מחותנהו בתרמי כל מדותהם האחרונים המים את לבניה
דדבינא במו העבדים לפי דענא להתירם בצטת ישי אהדון
אבני מדוותכו קמא חזון על בני מדותכם הראשונים ובדקשו
מהם לבטל לבם גט חירות מי לא תקנה דאיסורא לבניה ליה
מוחית והאי נמי מכי זבנה פקע ספק מנינה ואיסורא הוא
הוא ליה לבניה ואיסורא לאו ידושה הוא לעוריה לבנו דבימי
סבירה לי דאמי לי שתעבדו בה ופקע ליה איסורא מינה וקמי
כותבי לה גט שחרור הא אמרה בלשון שחרור בלא חזק את
בת חורין הכי נמי דלאו טיעותא היא וכופי דידושה הוא דהוה

דרכות הוא לו וזכר לאדם שלא תפנו. תוס' חיישין שמה
לו על ידי אחרים ודאי זיכה לו על ידי אחר והאי חיישין
חיישין שמה דמי מילי כתבו הודאות בעל דין עבר וק' מקבל
מתנה כיו דאמי לא קיבלת נאמין ויכול זה לחזור ולזכות בה אם
יזכה וזאת לא אמרו הכי דפעמים טועה וקבור מקבל ממנו מתנה
וזכה בה והוא לא קיבל נאמי אוכל פירות טעם הדברית מפדש
דאמי כתבת ונתת לו והוא אומר וכו' מושלש צד אחד נאמן עד
סיחבר הדבר הא נאמן ה' בצד א' אפי' היה מקבל מתנה
במים ואפי' לא נתן נאמן והטת אבל את הפרדות אבל אפי'
ובט אפי' לא נתן זה שדהו זו נאמנה מושלש נאמא יבואו עדים
לכונן זה לא ידע האמי לשפחה שפחת מעובדת הרי את
בת חורין בגט שחורזה ונדר עבד ונדה כמות משוחרר
קרא מאת המלך היכי שמיני מהאי קרא דבריו קיימי
דא אורי וקסי הגלילי האי קרא לפרט עמון בזמן שהאשה
לאדונה הולך שוילד לאדונה אי האשה לאדונה ששחרר
שורת הדין אי העבד חייב כלום לרבו טע' שלא היה מפי קנין
אלא משועבד ואח' שחרר ומפקע לשעבד כדכא הקדש
עשה שורו אפוקי והקדישן מרדושה האף למצבה וזוהר
האף דקדוש דמים לא מפקעם שעבד כדכא מוסף עוד דייב
ופודה את העבדים הללו חמץ גברי שמעלה את השעבד
לו חמין ולא הרהיט איהו את איסור חמץ של שיעבד
הפסח וחייב לטעם ואסור בהנאה ויאמר לו עבדי אתה ונציח
לעז על גבי וכתב העבד שטר על דמיון המשוחרר כותב
שטר לבעל חבו על דמיון הוולד והזיק שעבדו יולם לו רב
שמוני צ' ופולט לטוב חייב למיכר אפי' המשוחרר כותב וקיימין
רב שמוני וכו' פסק רבנא משה ז"ל הפוקקי סתם מלשונם
והטעם טע' ושכל הטעם והאף הקדש מן חמץ שהמים עמין

עוד לעולם עליה גובה מאמר נכסים דלא קמה לה בטוטה ולא
 אד שתא דידה לחודה או אפיה ואינו חייב באחריותה לפיכך גובה
 משאר נכסים הפותחין לעל חוב ולבתבא אשה ולא אמר לא יחל
 פרעו לא מזהו אלא מאד נכסין כלומר אסדעה מוכר את אילו וזה
 יתה מאד אינו גובה משאר נכסים לפי שאין דרכה שלאשה לחזר
 על בתי דינין בעלי דוקא אחריות בעצמה על שדה זו ועל מערכת
 ולא יהיה כל נכסין אחר אלה ולא תדע עליה זה לחזר מיו קנה ראשון
 ומי אחריו ותשבורך לוי עם כל אחד ואחד לח' ז' תשא אחר האשה
 אדוהו אפותחין לעל חוב ולבתבא אשה ולא שרפה פי' לא שיעבדה
 הלזה גובה מנכסים משועבדים דשם אומ' בעל חוב גובה
 עבדים ואשה לא שאין דרך האשה לחזר על בתי דינין לא יורדה על
 אותה שדה ואין יכול לנאמ' מו' שהיא בידו העזת לך מרעם לגבות
 ואין לה שכן שמו' ב' ג' לשעה לזמן קצוב

מצוי

תיקנתם את רבן שאינו חסד כלום
 לשם שפחה מינוי סל' מפני עד חידות שכן בתחור' יצאנו
 יכול מפני עד עבדות שכן לאתהו בראה יוציא הארץ לאתהו לזיו
 דיקנת בראה לעבדת להיות בה ישוב יענה
 זכ' ל' אומ' קנה והיו חטין בתחור' מנהל קנת בשטר
 והפדה לא נפדנה יא' חפשה לא נתן לה מקו' שטר לבסוף מה כסף
 ב' כולן ב' חטין יא' שטר נמי ב' כולן ב' חטין והפדה נפדנה
 ג' שפחה חרופה כתב דאוכאמה דדריש לה נפדויה ואין צויה
 בגל' ופסק' כדיתר חתיה שפחה וחיתיה בתחור' וקתם פד' יך
 בכסף ובשוה כסף ופשה לא טה' לה הית' שטר ורבה וצרי' לה
 לה מאשה מה אשה לחתיה לא מ' שטר עבד חטין לא מ' כסף
 דברי הכל קנה פי' דילן משפחה חרופה דכתב' והפדה לא נפ'

זכות ואם בעל כרחו יתן לה ליכורו ממנו כסף לה שבת דמי
הכל מוצאין ויש להם דמיון כשיכרו קנין ליה פ' שדלן לוקח
בדברים ולקח אחריו יש לפדו כג' שימא דכו' לחן ל' ודעת לחזר
וימא אחריו ומכר שם ימא לחזר וט' פ' את הלוקח לשחרר יכ
פ' למזל א' פד' את השבוי יתר על דמיה מפני תקון השנים
בא' ב' מפני תקון העו' משום דוחקא דיעבדא פ' שא' עליו
לדוחק דיעבדא ולתפא' לדי שו'ר כש'ל א'ל' או דילמא דל' א'ל'
נ' ב' ול' מפני שמוכר' אות' ביוקר' ונפקה מיה' מס' ושל'
א' עשיר' או קלוד' שו'ר' לפדות' ב'מים הרבה' אי' משום דוחקא
דיעבדא ש'ר' שהרי א' הי' בור' נדחק' וא' משום דל' נ' ב' ו
ול'ת' מקיר' ולא' מ'פ'יט' ול' יחול' ב' ח'נ'ה ופ'ר'יה לה'הוא
תע'ר' ב'מ'ן הרבה' תפ'ר' הע'ר' ול' שהיה מופ'ל' בח'מה א'
נ'י' ב'ר'ב' הבית' לא' שיי' דל' א'ל' מפני תק'ת' השבוי'ם
מפ' ב' דא'כ' ב' ת'נא' קמ' ור' ש'ב' דל'כ' לא'חד' ת'נא' קמ'
ח'י' לתק'ן עולם כול' ואקור' לה'ב'יהו' ש'מ' יק'מ' על השבוי'ם
הע'ת'ר' לב'א' וית'ם כ'ל'ש' לחז'ר' ובה'י'ת' ור'ב' ש'מ'ן ח'י'ט'
לא' מס' כ'י' ש' שבוי' ע'מו' ומנ'ת' לה'ב'יהו' וה'נה' כ'ת'א' קמ'
קמ' יתר' על דמיה' מפני תק'ן העו' מת'ש' ב' צ'ג'ר' ה'ב'ר'
דמיה' לוקח' ש'מ' מ'יה' ספ'ר' תורה' ש'מ'י'ת' ב'ד'א' קור'א' ב'
פ' ותר'ו' מ'ת'ו' ת'נ'ב'ת'א' למ'א' ד'א'י' מ' קור'א' ב' ותר'י'ן ד'מ'
ל'ג' וט'ע' ד'א' לוקח' אות' ב'ית'ר' על דמיה' או' משום
דוחקא דיעבדא' או' משום דל' ל'ג' ו'ל'ת'
ג' ימא' לחי'ר'ת' כופ' את דכו' לחז'ר' ול'ק'מ'ת'
מ'ה'ב'ים וכת'ב' ל'ג' ש'ח'דור' לה'ת'דור' צ'ב'ת'י'ש' ש'ל'ל' א'מי'
לה'ק' דכו' מ'י'ת'ה' ע'ב'ד' שהפ'ל' ע'מ'ו' ל'ג'ס'ת' מ'ת'ו' תורה'
ל'ב' ישר'ל' ת'מ'א' ה'וד'מ'ה' זו' ל'ב'ג'ש' שהפ'ל' ע'מ'ו' ל'ג'ס'ת'
ש'ש'בו'הו' וכת'ב' לו' ש'מ'ר' ומ'ע'ת'ו' כ'ע'ר'כ'א'ר' ש'ל'ח'ם' ל'ח'ת'פ'ו'

והשם שחשיבותהו לחם קונים אותו לפדותו מהו עבד
בדמיון הותא קאמי ואם לא רצה הגוי למכור אפי' בעשרה
אין מחייבין אותו יתר המוכר בהמה גסה לגויס דגמול דכתיב
מאוס שאנה ושכירותו ונסיוני במסכת עין ואם תאמל מלא
גבי עבד קונים אותו עד עשרה בדמיו וגי' בהמה גסה עד
בדמיה מופ' בגי' המוכר עבד לגוי מילתא דלא שכיחא
ומילתא דלא שכיחא לא גזור רבנן מהו שיקנסו בו לפדותו
לחידה קנסו רבנן דמיהו עבד איסורא אצל בריה דלעבד
איסורא לא קנסוה רבנן וחזרו ומוכרו לגויס מלא דעבד
מהול אסור למכור לגויס מפני שמקנסו מן המעשר וסוף
גט שחזרו מדין שני בא עי' בגי' מאיחא חזית דקנסין ליה
לחוקה לתקניה לאוכר ומהדר היכא דאיכא חזקתא התם
קנסין פי' והנה העבד ביד הלוקח ממלמדיה לתיב לחזקה
לא תסגד עבדו בבעד שמד מחו לם לארץ דהיינו אשר
יגדל לך לארץ וכך הדין שאין מחזירין אותו לעבדות ואומרים
לרבו שיכתוב לו גט שחרור ויכתוב עליו שטר חוב בדמיו עד
שחשיבין ויתן לן ואם לא רצה האדון לשחררו מסקינן ביה
שעבדו מעליו וילך לו כרפי' למיזל המוכר עבדו לאדונו
סודיא הייא אדם יטבה וכיבשה דוד והוסיפה על ארץ נא
לחוייה לארץ ותנן המוכר עבד לחויה לארץ יטבה לחירות
דקנסין ליה מאוס דעבד שייך במערת ואסור למתנות
לחוייה לארץ וסודיא לעבדה שלארץ יש להלך מעכו לגויס
אין מאוס דבקיאים לשמיה מו' גמי' שכיחי עדים לקנימו לעבד
לא דלחוייה לארץ וט' היא' ל' משה חל' והמוכר עבדו לגויס
ואפי' לו לט' במוכר לחויה לארץ מי' אדוק בגי' כג' במוכר
ישק דווא' לשם עז טבו טבו גוי' יג' דכל וק' אהם וס' עתה
על שישט צת שידה ישט צתנה מיכ' אומ' רות דאי' א' א' וד

לולב וששה שיעור דמיפס ליי בדירה כיו דלא מיפקדא כיו דלא
 והא דנשא בסוף ערבא וצטוף מי משמיד משה באשה אחת
 שניסאת להבדל והיתה קוממת לו תפיל עליו לא היתה לא משה
 בעלמא ועל מדפס לני כריוס דתכלת יעזר בגוי דרדשיני בגיל
 ועד ולא גוים שכי דאסה כשרה ואמר גמי צפן דסוכה סוכת
 גנבן כשרה נמינא נידמין גנא ספק כתבו ופסול הוא ספק
 וכתב דאמר לה קודי צו דאימור ישל כתבו לפי שאין דרך
 לסתב ומה שפיל דש אינא סתבה ועדסא דגמירא אמר לה גמ
 ואמר לה קודי צו לי ילבי יהודה והס פסוק דאמר לא תשאר
 כתר דקודי צו לשתחלה

מתני

משום שסרע שניא עלה בזנות משום נדר שנדרה ואמר
 איפסי באשה נדרת לא יחזיר ואפי נמינא דברים דאין
 הותרו חכם וטעם מפ תקי בגי משום קלקולא נדר שידעו בו
 דבים שערות בתוך עשרה מישל דאין לו הפרה לא יחזיר דלא
 חייש ל יהודה לקלקולא לא כר שלא יהו בעותי ישראל פרוט
 וקנשוה ואלא ידעו בו דבים דיש לו הפרה לא קנשוה כל נדר
 הקירות חכם לילך לפני חכם ולתקן פתח לחריטה ואין תבעל יכול
 להפיר לא יחזיר דאמר סבר טעם משום קלקולא הוא הולך
 שאיט יכול להפיר מכל חכם יכול להתיר יכול הוא לתקן לאת יא
 לאחר שתשם לאחר וימא אלו הייתי יודע שחכם יכול להתירו
 אפילו טעם לי מאה מעה לא הייתי מגדש ונמינא גא טולוצה
 ממזדקי כדמפ צג ושאט עירי הקירות חכם אלא הוא יכול
 להפיר לא הותרו חכם לאסור עליו מלהחזירה לפי שאיט יכול
 לתקן ולהלוא אלו הייתי יודע כן שהרי נדר פתוח הוא והיה לו
 להפיר ולא הפיר לא אסור זה שיעריך הקירות חכם להחזיר
 לא מפט שאיט עריך דמסיר לא היה לנו לחוש לקלקול לפי שאיט
 יכול לומר אלו הייתי יודע שחכם יכול להתירו לא הייתי מגדש

שהרי דאן אדם דומה שתבזה אשתו שני חכם ללך לביתך ולש
 על עדה אלא מפני דר שאני עריך חכם ובעל יכול להפסד
 אסור מתכלם שחזאם או הייתי יודע שהייתי יכול להפסד
 הייתי מגדשיך מעשה צידך כו מפני דגמ מאי קאמי ואמי
 אשמיש מיפני תקוה שלום מפני דגמ פס דכחל לא יחזי על כל
 פנים והלכה כל יוסי פל יחודה גמ והוא שאמר
 בשעת גירושיו משום נדמי מוסיף יטהר ממנו ומה
 ואי לא אמר מותר להחזיר קאסבר רב נחמן טעם דמותר
 משום קלקולא משום שלא יתקלקלה על בעלה לאחר שתשאר
 ויבא אנה הייתי יודע שהדברים נראים או שהעדיף לו הפסד
 אפי' היו נותני לי מאה מנה לא הייתי מגדשיך וכי אמרתי
 בשעת גירושיו שמופני כך אמר מוסיף וכשגשג שרך היה בלבו
 להחזירך אם ימצאו הדברים כדאי ונמצא גמ בעל ובעה מן
 השני ממוצוי לפיכך אומרי לו קודם גירושיו הוי יודע שלא
 תחזירנה עולמית ושם אינו נאמן לומר כן שכיון שידע שאסור
 לו להחזירה אפילו לא תישא לאחל ולא חש להמתין ולברוק אחר
 הדברים עלה דעתו שלא היתה חביבה עליו ואי לא אומר כי לא
 מיני מקלקול לה שהרי לא אמר שמוציאה משום שם דע
 וכו' דלא מיני לקלקלה משטטא לא מסח לו להחזרה עד שלא
 נשאת ונמצאו דברים נראים ששם דע והוא הרי לענין דר
 דהוה אומרי לו קודם גירושיו ופיו דלא חש וצריכה לו לא
 מיני לקלקול דגמ דעיה דלא חביבה עליה כולי האי לרבע משה
 זמל משום שם דע לא יחזיר משום קלקולא כו והקטיבם איך
 יכול לקלקל משהגע גמ לדה והלא מפי באה בעל ערערי אינו
 כלום זה שמי שדעור הבעל מושיב הוא שאמר לא גירשת וגו'
 מזויף הוא אי שומע לו מכל המגרש את משתו משום שם
 דע ואחר שגירשה נתבאר שהיא כשרה וימנה הדברים

שאלו היה יודע שהיא כשדה לא היה מנדה ואם יאמר אלו היה יודע
לא הייתה מגדש ובטלה דגליו כי יתבאר בעלמא בטלה דגליו כדאמר
אי מודע דגטא ודמיתה גלויי מילתא בעלמא הוא כלום כדאמר
לע דעתו של מגדש שלא נגד ונגד אינה מעודרת ולפי שאפשר
לקלקלה התקנתו היה אומרי לזה שמוציא משום שסדע שמי
אתה יכול להחזירה לעולם כדי שיגמור ויעיש ולא יתלה הגדוש
בדבר ולא יהיה יכול לומר אלו הייתי יודע לא הייתי מגדש שהדי אומרי
לו אם תרצה לא תגדש ואם תגדש משום זה איך אתה יכול להחזירה
כנס זה שהוציא אותו משום נדר ומשום שסדע שאמר לא
יהייר וטעמא משום קלקולא כדאמרין הכא מהו שיוציא
הנבע מאשת איש נחשד מאשת איש והוציאוה מתחת ענה
בשניה זה הלך ונשאה ויציא אוקימנא התם הילא אם כנס זה
בקלא לפסיק לא מפיקין לה כהנשע אלא אם כנס הוציאוה
דין מבטלה בעדי טומאה מאה הנשע ואם קלא דלא פסיקין
לה מה הנשע אפי' בעדי דבר מכלול כלמי שאחיה אה בעלה בעדי
דבר מכלול וכו' מפדש התם אעפ' שכל יומי וחכמי נגד
מבטל דסו' דהוציאוה משום שסדע גילה דעתו שהקול אמת
ונאסרה לו כי היכי דאסרין לה התם מפט' שהחזיק זה הקול בשבט
התם גבי נשע אלא מילאיה לקליה דכיו' דהשתא נשבה דגלים
דבר שמה שמה בעודה תחת בעלה ולפי עליה עד שבהה הולך
אם כנס יומי אכל המוסיא אשתו משום שסדע שהחזירה
אמריקם ביה בקלא ולתיה שמד על הצידור ומציא דהקול
נראים ואפי' לא יומי מאיתנא לעיל מינה בעדים שער
דקת' מנשה הלוי אעפ' עסקין לא בגד שערדיה היא כה
קונם האת' תשמעך על והחריש לה מיום ליום אסרו כלת
הנשע על' בקונם אם אינו מגדשך ומקשי גב' פשיטא מאי
נחוש ומתריץ מהו דתימא לגזור משום דל' עין דתנא עין

אוי הנווד עד באנו בנה בנה פי בשעת שיסור הנמלות והמחיימו
 שלא נאמל עליו לחכם להחידו כאלו הקריב עליה ונמר את גיטו
 לפי שגל ידי כהווא מרגל עצמו בעדים והוא כיון דקיים עדו
 ליתקם מה לחזיר קמלו אי בזו מפט תיקו השלם הכי קאמי
 והתירו לו חכמי שיחזירנה מפט תיקו השלם שלא נמצא כאן
 לאיסור המועצות

מתני

אשת בגי משום איננות
 ומכל מקום יעידה גי דאי אדם עושה בשילת בעילת זנות
 ובעל לשם קידוש לא יחזיר שמה תשט ותל ויחלף הית
 יודע שכל אפילו טעם לא נאשה מעת לא הית מרשיך לדעתך
 שאם יבאו לך סימנים שאחזירך ואם ידעת שלא תשוב אל
 ואת דאווה ללך לא גרשתיך לפיכך אומרים לו קודם גירושיו
 יודע שהמוציא את אשתו משום איננות לא יחזיר וחכמי
 אוי יחזיר דלא חייש לתקולא ובג מקשי למימר מאי
 דל יהודה חייש לתקולא ורבי לא חייש לתקולא הא מוסכי
 אפגמא להו דתנן המוציא את אשתו משום שם דע לא יחזיר
 משום עד לא יחזיר ל יהודה או כן אמר ר' יהודה לא חייש
 לתקולא ורבי חייש לתקולא ותדיין מבי לעולם ל יהודה
 חייש לתקולא ורבי עד הייט טעם דלא חייש דקסבר לביא
 קלקולא דבעדה צריך חקירת חכם סבר לה כל לעזר דאמי
 אדם דויתא שתתבזה אשתו בבית דין הולך לא מיני לעומר
 אל הית יודע וכן והא דאמר לעזר צריך מפט שאילין
 איהו לאמר ובשמי צריך סבר לה כל מאמר דאמי יודע
 טושה בעד שצדו להסר ואיטייל לם לאחר זמן אלו הית
 ורבי אדרבי נמי לא קשוי דמיני חכמים דאמרי הכא יחזיר
 ל מאמר הוא דאמי במספת קידוש כל תאמי שאיט נפול נפול
 בני גר ורבי דאובן וכו' והכא בדלא פליה לעמיה שלא יאמר

בשעת גדושה לא הוי יודעת שמשום אילנות אני מוציאך. וכל
 אלה הם את אילנות הארץ ואם אני את אילנות לא ידעתי
 ודעתה הוי גא ואפילו אינה אילנות וזהו תובעת כבוד
 מן הראשון שהוציאה כלל כבוד משום מקח טעות ועכשיו
 שלא הטעתו שתיקותי וסוף לך מדיבוריך שואמ' על ידעתי
 סופי לך לך כבוד לא גרשתיך ול' מפי' שואמ' על ידעתי
 שסופיך לך אפי' הוי טעה לי ממה מנה לא הייתי מוגדשך ונגמ'

גא בטל וזנה ממזרים. תוספת כולה מנה' משמ' דאילנות
 בעי' גא. ותוספת דבר' ש' יצאות משמ' דלא בשמ' גא דהוי
 קידוש טעות דת' וכול' שגמ' אילנות ערות' מותר' ויש
 לומר דהכא בספק אילנות ודע מדרש' סיפ' נשאת' לאחר' והיו
 לה בעי' ואילו אילנות א' לה רשאה' העלה פ' יחודה'

מתני

כדמוקים בגמ' שמכר ושעו ושי' אבל פודים את
 הנכס מפ' בגמ' לקח מבי' ביטרי' כל' דם הלוקח לא
 שם מוכר ולא שם איש' אחר' וזה' גמ' הלוקח מבי'
 ביטרי' וכן בידוש וטע' מפ' בגמ' ודלא כדסת' רש'

וג' והוא שמכר ושעו ושי' צע' של' שיר
 אי' פוד' אות' אלא אם יש עליו סכ' נפשות' לל' דא' מ'

הלוקח פדיון

שמוכ' בט' דם' משום קלקול' של' אטמ' דגמ' אימור
 לתי' אטמ' דק' אטמ' ולא הוי כ' ש' משומד' ובגמ' דא'

כדמכ' כג' ומקט' כג' מפני תקון העולם דאורייתא היא
מייטב טהרה ומייטב כדמכ' טל' ומסיק כג' כדמכ' ל' עקובה
היא ול' שמוני' היא ואהו' אלהי' דר' טעמיה דקד' ומה טעם
קמ' מזה טעם ל' דק' שמי' לה' בעידי' מפני תקון העולם והוא
ועל' חוב בב' טע' מדאורייתא בזיבורית דת' בחוץ תעמוד
הוא אהו' משה ב' ית' א' א' את העבט החויה מה דכ' אדם
להויה פחות שכל' ומה טעם אמרו בעל' חוב בב' טע' דכ'
שנ' תעמוד דלת צפ' לווי' תפס' פחות שכל' וא' דכל'
מטל' ל' בעידי' חשיב' כדמכ' כ' דב' א' קמ' כל' מ' ומייטב
הוא א' דכ' תם דמכל' מקום דר' ש' תל' הסב' והוא ד' טע'
ובד' מ' משמכ' דאמרו והוא א' ש' ר' עד כד' מ' טע'
קד' ל' ל' דמ' טע' מה מ' טע' בב' טע' א' קד' ל' טע'
ו' ל' דכ' טע' דכ' ל' מ' מ' א' מ' טע' דמ' דכ' ל' טע'
וא' דכ' מ' ל' ל' א' ש' כ' טע' מ' קד' טע' טע'
טע' טע' וכתוב' א' בזיבורית טע' ל' כג' ו' א'
מייטב ו' שנ' מייטב' א' טע' א' טע' טע' טע' טע'
א' טע' טע' טע' טע' טע' טע' טע' טע' טע' טע'
תקט' הוא דכ' דכ' מ' פס' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
ל'
מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ'
חוב' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
טע' דלת צפ' לווי' ו' ית' מ' מ' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
כ' טע' דלת' דלת' דלת' מ' מ' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
וכ' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
טע' א' ל' שמוני' ו' ל' שמוני' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'

דקדק מפני מה שגזל והוא מס' גזל לא יהיב דמי המס' יהיב
ומפני מה מפניו בעל חוב צדיק ואלו בעדות לא מעלה והוא
בזיבורית דיי' תורה כתבת אשה בזיבורית ולא עברך עליה
חוב' הוי'א על היתוכים שלה אביה' שכתוב בו שבה' שהתנה
עם המלוה לגבות מן העדית א' ט' גובה לא מן הזיבורית דלא
מהני תמא' לגבי יתמי' והולך היל' כותיה דכל תשאי שנאמנו' תמא'
קנים' וכן פסק ר' ח' ול' מ' ז' וכן פסקו רב שירא ורב ה' מאוס'
ז' לשטנה לשון שאמרו חכמי' הבא לפרע מעבסי' יתמי' לא פרע
לא שטנה' ואפי' הוי'א שטר' דאיהו אבוה' דיתמי' קנים'
ט' וי' אמ' אשתבע לי דלא פרעתך ומשבעי' ליה דאמרי' כשבעת
והשתא א' ט' בעט' בשבי' ליתמי' ולהא מעלתא מפ' אחלם' נמי
דגזל גבי' מי' ודאבוה קטן הוא' דלא ידע אי פרעה מי' לא' בין
לזיבורית טעם' דפרע' כמתי' ולא שטא מיתה שהי' עבוד
המשועבדים מחמת מיתה שנתם אחר שלה מזה ושזי' זיבורית
לפטו' אפי' מי' זיבורית דהוי'א בת חורין' דלע' דעבוד דב' תתא'
למי' גבי' זיבורית שהי'א בת חורין' ולא כשיעטת שהי'א משועבדת
מאוס פסידא דלקוחות מתה נמי' מי' לאו דמית ליה ה'א' מיתה
לא הוה יהיב ליה במיתה והולך כי לקוחות דאמנו' אי' אומרי'ן
כל הקודם בשטר טמא זכה לקדם שלא יטלו אחרונים' לא
מה ששייר הדאטון טמא' וחזר שלא ימא'א שם כל כך לא יהי'א
נפסד הדאטון' ה'א' לא אמרי'ן דכיו' דלא אמ' ואחריו לפל' ואחריו
לפל' לאו דוקא הקדמיה' לא שמי' אפשר להוי'א שני דברים
י'א' עליו שטר חוב' על דמית' אחר שגבן אילן' גובה מטלם' כלמי'
כלם נפסדי' דבר איש איש לפי חלקו' בעל חוב' ממות נפסד יותר
מבולם' שם יצא חוב' שלמנה חולקין' אותו לתשעה חלקים' וי'א'
זה שני חלקים' וזה שלש וזה ארבע' אצל' אם אמ' תא' מאות' וז' ט'
דוקא בבי' האי' גמא' שמוסיף' לזה מלצה' שם היה עות' בשעה' אפי'

ט'

הלקח בנשיעת אוננות או זיכלה ודירח' תספת' אי' מוציאין
לאכילת פירותיו וכתובות צדל' נערה תגא חמשה גדות' מן
המחודרין ואילו הפירות ונכה קרקעות והמקבל עליו לחז' בן
אשתו צדל' אשתו וגו' חז' ש' בן אחריות וכתובת אשתו ש' בן
אחריות ותנא' ושייר הכסא והתם א' דת' מנחמא' והמונח
מנחמא' ומחזירה ובעלים אומ' שלא החזיר טלה לא ישבע
תקן' השלם' מטלה וקמ' גמ' לפי ש' כתובין
הפירות לל' כשנכתב שטר מכירת הקרקע הגזולה עדי' לא חז'
ולא כתבו בשטר לא פל' מכר קרקע פלוטת לפל' באחריות חולבך
דמי' הקרקע הוא כמלה בשטר להחזיר אחריות עליו' אבל דמי'
הפירות הוא כמלה על פה ולא טרפי' ממש עבדי' וא' ע' דכתב
אנא' איקום' ואי' שפי' צדי' מ' איל' איט' נעמלוהו' ושכחיהו' פירי'
דל' א' א' לחיוביה באחריות' למיג' מ' מ' ח' א' א' א' א' א' א'
לא' ד' ע' מ' א' ד' מ' א' כ' שטר טרפ' כ' מ' ש' ע' ב' כ' ש' א' א' א'
קלא' ו' א' א' כ' ש' א' ל' א' ל' א' ד' ש' א' מ' על הקרקע ופ' א' א'
פלוט' מכר לפלוט' וק' צ' עליו' אחריות' אבל על הפירות ש' א' א'
עדי' כ' ש' ש' מ' א' א' ק' א' י' א' א' כ' מ' א' ד' ע' ב' ד' א' א' א'
בית ד' א' א' ו' מ' ש' א' א' ל' א' א' י' א' א' ש' A' מ' ש' ע' B' ל' A' A'
לא כתב' לה ב' א' א' ד' י' A' ל' כ' מ' A' ו' כ' A' A' A' A'
בביתו וכן' חייב' שהוא תנאי' בית ד' בכתובות צדל' נערה
הכי' איתקן' תנאי' בית ד' ק' היה שיהו' כתב' א' א' א' א' א' א'
ולא יהו' חסוד' בכתב' א' א' א' א' א' א' א' A' A' A' A'

מהו

ל' ש' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A' A' A' A' A'
מבית ד' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A' A' A' A' A'
דוקא' לה א' א' א' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A'
תל' י' A' א' א' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A' A'

ש' א' א'

שאי צדי כלום משלה וטעם מפ' נגמ' מינה אצ' יתאמרו
משבע דאי לא דאית ליה הנאה מינה לא הוי ליה אפסודוס
ומשום שבעה לא אתי לאימנעי מינה בית דין לא יאמר
מאי טעם מילתא בעלמא הוא דביד לבי דנא דמי דמית עליה
שבעה אתי לאימנעי פי' טובת חנם היא שזה עושה נבית
דין לקבל דבריהם ולברוח לפט היתומים ואי דמית עליה שבעה
אתי לאימנעי מעיקרא מלקבל עליו אמר שמואלו דילוף
הדברים מינהו בית דין שבע מאי טעם טהרא הנאה דקרא
נפיק עליה שמא דמיש מהימנא הוא דהא סמך עליה טרם
משום שבעה לא אתי לאימנעי מינהו אביהו וטעם לא שבע
מילתא בעלמא הוא דעבדי אינשי להודי פי' דמי אהיה ודעות
היו טעם ולא הנאת ממנו כלל ואי דמית עליה שבעה אתי
לאימנעי המטמא טהרותו של חברו כג' דרומהו דמית
דכמה כחול' של חברו ומפסידו שאוסר לזרים וצריך לכושר
לכתיב כחול' והמנעך מפ' נגמ' דכ' א' מנעך ממנו שיכשך
בדו לתוך יין חברו לשם ע' וכך היתה עבודתם ואיתא קס'
בדרבא מינה דקא עובד הוא ע' ונקל' כיון דאי גבוהה עמית
למלא קנה אותו ומתחייב בעמלו לא הוי עד שעת סקור ואיזה
וזה באי' סאת ומשום הכי חייב' ושמא אל' מערב' י' כסך
של חברו כ' נסך ואוסרו טהמה באוג' פטור בצמיד חייב' מפ'
ל יוחנ' בגמ' דהזק שאיט טבר כג' הני דמיתו דלא שטתו
שהיו אחד שוג' ואחד כמיד פטור דלאו שמיה הזק' ומא' עס'
אמרו בצמיד חייב' שלא יהא כל אחד ואחד חולק ומטמא טהרותו
של חברו ואומ' פטור מן הכהנים שיפלו' אחישבו בחתול' כ' ארבע
עבודות לאכלמה חזק לאמנע טשופ' אל' ולא הודיע לבעלים
אזיד' שידעו שפסול' בקד' חייב' לשלם דמיהו לבעלים אחר'
עייט' להביא אחרים דאי עיר או טרפה הוי קשה בשע' שאל'

הקריב קרבנו שהרי להנציח דורו היה מצדק
להשיל יתומים לאתלד חיילי עשר להנח העבונה באיזה וכו'
עד שיגדלו נצח לה לעשורי לעשיגדלו יעשרו הם ומוכר
לעורכ מצביהם להאכיל האומות אבל להניח שמה יגדלו
משום שכן בית אביהם נואי וכבוד הוא להם ואי פוסק
עקרה דמי לה קנינה דהא קיימי עטים בכל שעתא ונעמא
עסיה כלי לחוב על מנת לחכות אם דע בוי לחכות ונתחייבו
היתומים נפסדים לזכרם לחוב על מנת לחכות לחיותם ליתום
אלא אם כן נטל כשות מצבית דיי ולמאול לקנות דמי שרפי
שמה ויתקבל אות שדות שיקט וליקח עבדים שמה ומוט
דיעל לא מני שפאן אות שדות שיקט מלשו וילך שפי וכושי
דכטבור דמיכא למינה שמה יסא עליה עד שר ואי שפטרופי
דמי להויתא עבדים לחירות מה עבדים באים לפדות עמי
שעתי להם אחרים על מנת שאי ליתומים דשותבו אפי הכי
מי דשאן שהרי מי אפס קמי לה לשחררו אבל מוכרי אותן
לאחרים לתקנת היתומים כגו להאכיל או ליקח שדות ואחרים
מויט מי אותן אחרים שהיו רויתם לתת להם הכסף לפדות עצמם
יקחום ויהיו קמיים להם ואחר כך ישחררו אומי מי כש
למוכר לאחרים כן הם דשאן לתכל הכסף מייד העבד עצמו
בתורת מבירה מופט שהוא האפס רופים כמוכר לעצמו לעבד
לעצמו באחרות כשיגדלו יגדל עבדם וישבע שלא שחר
בירו כלום נשים אי דרכי לעבד ולקנות לעבדות עבדים
קטנים אלן בני דעת לא שר בית שכל ערכי הבית על ידיה
עשין וחזא עיקר הכית וכשנור עיקרה שלשה מאי עבדותה
דמכרה מי מניה אותה אפטרופוס שסמטא מל בעל הבית
דמי ואש לא תגנה חשיב ליה כאפטרופוס הריה בחקדש
דכל ונת הכסף וקם לו ולא שיכא זה משיכה משוך פרי מיתמי

וכן אסמגשך הסידותמ, היתממים ואחר כך הוקרו כיו, שלא נתקן
יחזירם כדב העלמי ואם הוצלו נתייבבהם כי לא יהיה הדיוט חמור
מהקדש דקדוש, להדיוט קאמ מהדיוט בגישה הדיוט קאמ, היתם
דחי כי הקדש לא כלשם, אימשיכו להו פירי ליתמי, שהיתמוט
משכן פירות מאחרים ולא נתנו דמים, אייקור ורועים המוכרים
לחזור, משום דקטית יתממים בכסף, לא יהא כח הדיוט וכו'
וכיו, דמי אימשיכו למדינת לא הודי השתא כלשם, דלא הדרי
היט דרב חנינאי ומהדרו בהו יתמי, אייקור ורועים המוכרים
לחזור, הייט דרב חנינאי דהו כי הקדש דקט בכסף ולא יחזרו
גשפן היט יכו בעלה, שהדי קטתם גמעות, וכי תמלא מר
למימד הכי דהא גבי געיותת דיתמי אמרי, לא יהא כח הדיוט
חמור מהקדש, לא מי לתא הא דכיו, דלשם חזרה לא ברשות
הוא אלעזר, דליקה נמי לא ברשותה קימא, דהאי דגבי הדיוט
לה ברשותמוכר דליקה הייט טעמא בההיא הנאה הקיימא חמור
לחזרה, אייקור ורוע, היתממים לחזור בהן, לא יהא כח הדיוט
מכח הקדש, וכיו, דהדיוט יכול לחזור כלשם יתממים שה, שהקדש
זול ורועה הלוקח לחזור, הייט דרב חנינאי, והנה הלוקח בכסף
יטל לחזור, דזכנא ארעא דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי בלא
אכרזתא, מפני שדבר המולך נחוק, אכרזתא שמכריו, שלשים
יום קרקע פלגיתא לימכר בבית דין, ולגזוז מזון האשה והגטות
מזגזגט, בלא אכרזתא לפי שמי, פטא, לשהותן, תספרת לה בורח
הא פשיטא דמי, ממתני, לתכור את המור עד דעלמן ימלא
לא הא קמל דאם לו לטרך כך מוכרי, בלא הכרזה ופולעין, לייכי
דל שותמ, גמילה, וטרך יתממים הוא שיקא נראה כאדם חשוב
ולא אמיד, איט עשיר לעשות צדקות הללובטלו ומש ליתאמס
הוא עושה סתם עשיר אומדן, מנת בני אדם זה צדק וזה צדק
אכל עט אמי, אדם אומדן, מי נמי לא אמיד לבני אדם שיהא

ראוי לישא אותה לך והא קמא מפסיד נכסי היתומים שאני
 הקדשנותי בראי להם וקניתי אולתה ל' ביהוקי שאני נכסיה
 ליה לאפסידוסא למעלה ומכרתי מדיחתי מלשום דקמא מיתתה יתמי
 אבל למיכל ולבגשתא לא והני מיילי בדלא שאתי משקדא אבל היכא
 דאתה האמתה הנה כאבא שאול והא דתניא בגמ' דאשכח
 ב' עקב אבא זה וזה יטבע והלכה כדבין דהוי הוא שאני למיכל
 מפי משה ל' יא' ב' הודה ומסח דבריהם אתה למיכל ולבגשתא
 היכא דמית ליה הנאה ואיכא שכר זה וזה יטבע ב' מינהו אב
 ב' מינהו בית דין ואפי' לאבא שאול דאמ' מינהו אב' יתמי
 לא יטבע התם הוא משום דמיתתא בעלמא הוא דקמא עבד
 אבל היכא דמית ליה הנאה לא אתי לאומנעי נאמ' אתה להפסיד
 שדכ' כול' ואי אתה נאמ' להפסיד ספר וטרה הואיל ואי
 אינ' שוק כלום וכיו' שאני שוק כלום הפסדתה כל שדכ' ואם
 תאמר הרי אני מעביר עליו מלמס ומקדש האזכרותה הכנ
 אומ' אי זה השק מ' המוכר ואפי' ל' יהודה דאמ' ב' הא האלמ
 מיקדש הני מיילי תדאמ' אזכרה אבל אזכרות דכוליה ספ' וטה
 לא מבשר ל' יהודה משום דמיתתו קמאמר גוילס קלפ'ים
 לא עינתתם לשמי' משום ששק הנה דכעני' שדכ' לשמי' ומואי
 שנא מדר' אמ' דאמ' ליה אי' אתה נאמ' להפסיד ספ' וטה
 התם איכא למיז' דמשקד ועתו' להקניט וסב' שיהו' להפסיד
 לא שדכ' אזכרותה ירמיה אבל הכא גבי קלפ'ים דידע' ויהו'
 שפסיד כל שדכו ואמ' איכ' קושטא קמאמר

מתני'

דקביל אמוחה קדושי' דידה כשהיא קטנה והואש' לה אשת
 איש גמורה אפי' הכי ינאח' בגט ומקבלת את גיטה ואמ' דלית
 לה דעתה מימי' כע' דאשה כי נפקא בעל פיה ואי' מיתרעה
 בגדושיה אפי' הכי נפקא הולך לא בעני' דעתה ועל קטטה מת'

שטע

ששאת לבה והיא יתמה ולא הווי קידוש ^{אלא} מדרבנן שאוכלת
בתרומה דרבנן ^{נשואין} ולא גזרינן מדי ^{דיי קינן} בגמ' ואלו
הרשת לא אכלה ^{פי} הרשת שלא השיאה אביה ^{אלא} היא נשאת
לבה משגלה לא אוכלת בתרומה מדי ^{תנא} במילתה דא"י
בחדשת ושכחה ונקט קטנה ^{אם} חדשת גדולה ^{דנישואין} דרבנן
ניהו לא אוכלת על ידי קידוש ^{דידה} מאי טעם ^{גזירה} שמה
ימיל חדש בחדשת ואם תאמר לאמיל מאי ^{נפקא} מיעתה קטן ^{אכל}
נבלות הוא ואי ^{בית דין} מיטוי ^{להפרישו} שמה ואמיל חדש ^{בפקחת}
פי חדש כהן שאי ^{קטן} קטן ^{מקדשה} בפקחת שמוזהרת על
האיסור הולכך גזור פקח בחדשת משום חדש ^{בפקחת} אבל גדול
בקטנה לכא ^{למגזר} משום קטן בגדולה דקטן לית ליה ^{נשואין} אפי'
מדרבנן כדאמר ^{ביבמות} שוטה וקטן ^{ששמו} נשים פטורות מן
החליצה ומי ^{היבום} מריש ^{קורה} גדולה ^{אפיס} מעין ^{יענה}
ואיפה ^{מא} מדי ^{שע} לה ^{שיטול} את ^{דמי} מפ' בגל' משום
תקנת שבים ^{שלא} נדעה ^{לרבים} גירס' רג' אמ' ^{עולה} דבר ^{תורה}
בי' נדעה ^{בי'} לא נדעה ^{איה} מכפרת מאי טעם ^{ייאוש} כד'
קטן ^{ייאוש} לבדו בלא שיט' דשות ^{אחר} היאוש ^{לא} קטן ^{לענין}
ואפילו ^{שמעט} שתי ^{אשו} הדבילם ^{לא} קרינא ^{ביה} קרבנא ^{ומה}
אמר ^{לא} נדעה ^{מכפרת} לא יהיו ^{כהנים} עובדים ^{שאכלו} חולין
שנשחטו בעזרה ^{שחזורי} וענינן ^{מלגבד} עבודה ^{וענינן}
שול ^{ואי} קישי ^{אחך} ונעם ^{בית דין} לעקור ^{דבר} מה ^{הערה} ופטור
את זה ^{מחטאת} שהיא ^{חייב} הא ^{מגזר} ביבמות ^{שב} ואל' תעשה
שאת ^{ולא} מיעקר ^{הוא} תספ' ^{והכי} מית ליה ^{נפל} מדרבה ^{אמר}
עולה ^{מט'} לייאוש ^{מאי} טקונה ^{כן} ואם ^{תקן} שיהיה ^{הוא} נפרק ^{הוא}
נתרן ^{קמ} מסיק ^{שולח} אבל ^{בידע} דבדי ^{הכל} ייאוש ^{קני} יש ^{למ'}
אמר ^{שולח} ייאוש ^{כדי} לא ^{קני} הני ^{מילי} לענין ^{קרבן} ולענין ^{לולב} אכל
דבר ^{מיעה} דהוק ^{ליה} מיעה ^{הבאה} בעבירה ^{אכל} נכל ^{מקום} לעולה

[illegible]

מתני

סיקריקון גוי דומה שעתה לנו ישראל קרבתו בפדיון נפשו ואחרי
 שא קרבת זה ואל תמיתנו הרוג המלחמה מלחמת טיטוס
 שהיתה בידים ובהודק וצבא פרוש שהתא הרוג מלחמה לא הוה
 סיקריקון מהרוג מלחמה ואילו יש בה סיקריקון אם רב יהודה
 אם רב שלמה דאבה דין סיקריקון קאמ' דאמ' ל' אפי' שלם אלוה
 גזרו גזירתא קמיתא כל דלא קטול ל' קטול' מינ' עתא ב' אדקט
 לתיב ארבעה חזי' בתיתא כל דקטול ל' קטול' הולבך קמיתא
 ומינ' עתא אב' אלוהיה גמ' ומקט' בתיתא מימ' א' האידמ'
 לשקול למחר תבעמ' ליה בדינא ירוש' גזרו על יהודה ש' מקורות
 בידם מאבותם שיהודה ורג' את עשו דסל' דרך בערף איכ'ך
 ותמ' נמי בספרי דקורב' ב' שעה שהרג את עשו וסוף פסוק
 קמ' דשטה אמרי' דחוש' ב' דין ש' קטול' אפי' מחייה על ר' שיה
 דעשו מת' עיטה נפלה אכרעיה דישק' וספ' לאמת באותה
 הכחה וספ' עלו יהודה והרג' מיתק' בטל' דאמרי' מ' מ' מה
 עבד' אי נמי הש' טח' ל' הר' אש' ק' מה מ' מינ' לקח מ' הא' ש'
 קרע המיוחד לכתובת אשת' יא' שכת' בכתובת' א' שהשט'
 לו שום בכתובת' וכל' ש' שאר נכסים דא' לא עבד' ליה א' מי
 לה ע' ט' עת' בג' ד' וצמיתה מ' ק' בטל' דאמ' דת' ד' שית'
 לעל' נות' ל' בעל' דבי' ש' א' ד' ס' ס' ד' ס' ס' ד' ס' ס' ד' ס' ס'

דיבנה אימתי יתקיים המקח בידו וית' לבעליוסרביש בזמ' שמי
בדמ' שמי צד הכעלים גמ' לא שמי דמקח טעל
לא דממדי ליה הצעלם למה שלתח' מסיק דיקון לך חזק וקנין חזק
כיו' דדיבורא כעלמא הוא איכא למימר השני טעל' אבן בטטר
קנה' אי מתב ליה שטר' כממיה קני' דכולי האי לא הוה ליה מעבד
א' לא דאבנה ליה כיכר גמור ומד עת' אחריות דאי טרפי' לה
ליגבייה דמי ארעא' מקחו בטל דאמרה נחת רוח עשית' עת'
עד שיכתוב אחריות ל' ב' יהודה עד שיכתוב לו אחריות
למא' א' דלית' להאי שתלה ואחר כך לתח' מה' א' א'
כתבה ליה אחריות א' י' יכולה למי' נחת רוח עשית' לבעל'
איתה דנחת רוח עשית' לבעלה לא הות' מקבלה עלה אחריות
וע' ל' דה' ג' עד שתכתוב לו אחריות מא' אחריות גמ'
שטר ולא אחריות נכסיק קא' אלא עד שתכתוב לו שטר
לאחריות שאינה יכולה לחזור עליו עוד ויהי' לב' כשמואל
דא' עד שיכתוב אחריות תלוי' וזכין' מי שתל' לו א' שו'
לו יסודי' עד שמכר ואמ' דיתה' א' זכניה זכני' ולא יוכל לחזור
בו' וטעמ' מפני' התקשרא הוא דא' אונסיה גמ' ופסקת'
זכ' א' אונסיה דסיק דיקון' נמר ומקנת' בעל הבית כיו' דיהיב
לה' זוזי' ולא מפסיד מידי' דהיי' תלוי' וזכין' מודה שמואל דהיב
דיוב' זוזי' אונס' שלתח' מסיק דיקון' כשחזר ולתח' מב' על הבית
יהיב ליה זוזי' דא' דמקבל' זוזי' גמ' ומקנה' ואפי' בשדה א'
לא מיב' ש' בשדה פתח' שהכריחוהו למכור אחר' שדותיו
והוא מעצמו מכר רעה שבה' שאיט' חושש בה' כל כך וגמ'
לא הכריחוהו למכור שדה א' ואותה מכר' ז' ארע' ליה זוזי'
ז' לא ארע' ליה זוזי' לא כתב לו שטר בלבד קנה' ואפי' ש'
כתב לו אחריות התב' גבי תלוי' וזכין' דעתה למית' ליה זוזי' וכן
מדממדי' ז' ארע' ליה זוזי' ז' לא ארע' ליה זוזי' גמ'

בשיר זכני הוא דלא ארעי ליה זוזי אבל לבתר זכני מיהא יהיב
 הכי גמול ומקנה. לכתא מאן דידב להו זוזי. מאדאמדין ^{סיקריקון} ^{בזיקריקון}
 כוונה שמואל הוכח דיהיב זוזי מעמע דבכזי עסיקנין דלא קא היב
 כלל לא בשיר זכני ולא לבתר זכני. שי' אפדות בצבל אמרי
 קמי האי גרסא בג' הבא מחמת אפרות אי' צו משום סיקריקון
 כלל אי גזלן שאי' יש מסור בידו להווא ואנס קרקע של שדל
 אי' צו משום סיקריקון טאם שהת בידו יב' חדש וקנה אחד ממנו
 שעות הלוקח לבעלים דבי' עתקו חכמים ויחזיק בדיקעו לא
 זה מחזיר להקרקע צהש וכן כתב רב האי' אל והשתה קאמ
 דבי' וקא' אי' ד' אפרות בצבל. לאפסודיה ללוקח. בי' דאמ
 שומר. משנה ראשונה דאשה ומתני' דקת' מקחו צול דבי' ^{סיקריקון}
 בדיקע עצמו עתק' ארבע המעות. שיעור שיהו דבי' ^{סיקריקון}
 בשתתק' שלגוי ושלבעלים יהו שלבעלים דבי' בכלל. זה שלש
 המעות. דקאמדין שמואל עבי דיבעא זב' שזה ארבע לקח בשל
 הולך שדה זו שלתך במנה שוה ארבע שלשי מנה וכשמהזיר
 שלש המנה הוא דבי' הכל והוא שלש המעות שג' ^{סיקריקון}
 חדש אי' שומע ולא מדבר. רומז

מתני'

ועמז' מה שהוא דומז קיים ומה שדומז' לו והוא מתרצה
 קיים. רמיזה בידיו ובראש' קפיצה עקימת שמתם במז' קפיצה
 פיה ואי' סימן ניכר ברמיזה. בערוך. חדש רומז ורמז' ביד
 או צינץ שיכול לשא ולית ברמיזה. קוסף וקפס' שיכול
 לישא ולית ברמיזה. הפה' במטלע' אם מכר מעטלע' ואין
 הל' טב' בטרדה. ג' מחלקת לא חלק
 ב' בטרדה ואי' קפיצה לא במטלע' אבל בלע' דדמי
 ל' חדש ששא משתלש' אפ' דיה להניא יוציא טאם שכס
 ברמיזה כך מוסיא ברמיזה. כך מחלקת בלע' ודמשיק
 בטרדה אף בקפיצה אף במטלע' קאמ' וכל ש' בלע' דלא תמי

ענין דקפיה בעם בקפיה ויח אצל מטלטלין שפול
 לו דירוסה לא משום הכי תנא מטלטלין ובקדקדוקא
 ולא קפיה דהכא הוא משום כדחיי תקן רבנן הפעולות
 כבד שיתבדד שבע וכו' כי יתקבץ יהודה נביאת ההתלולת
 במטלטלין כבד ששולשנה איחדין וזכר ולא מפסיד והני
 לאחר מיתת האב אבל בחיי האב לא מאוס כדי חיי דאי לא
 זבינה זבינה לא מצבנה לה מצונו ולא זבינה מיניה מצבנה
 אפטרופוס וכו' וכי מקבצתו מתנה וטעותא שפוט עד
 דמה הדא עד שנתת כהני עד שנתת קנה הקנה ומחזיק
 יותר משנתת בטל מקנה ומנתת מתנה במטלטלין

מתנה

מה תדא דאש תתן להו רבנן
 הוי סידרא דלא ליתו לאינטי דתו דתקנתא דרבנן הוי את
 מינטי לטתיה ולמינדי אלא קרינא דרישא ומקמי דאג
 דדט שלום דאורייתא הוי דכקדשתו לכל דבר שבקדש לפתוח
 לאש ולבדך דאש וכו' ומסקינן כה קורא דאש כמי שכתב בטהרה
 והא דהתנא מופי דדכי שלום אתא לאשמושי דאשג דלשט
 סעודה אם בא לחלוק כבוד לבדו חו למי שדול ממוט בחקקה
 למשט דודתה הרשות בידו לעט קרי' חמורה איט דשאיחלוק
 כבוד בדבר ולשטרא מופי דדט שלום והני מיני טענותא מיני
 טובים דשכיח דבים אבל קשט וסאמישי דלא שכיח דבים
 בידו דלא אתו לאינטיי אומ' דבתר דהני מיני לביחוד דהו
 כורדי במלאתם ולא שכיח דבים אצל ליד שכיח דבים כשני
 וחמישי ואם אותו שדול ממוט מופלג חסמה אפי' בשבתות
 וימים טובים דלא אתו לאינטיי הכי מפ' בגי' ואמ' דכמתיה
 במקום דאיכא כה עם הארץ ומבדק לחלוק כבוד לתלמי חכמי
 בשבתות וימי' כוונ' הוי דשא שדכים מטיי' וצא' לדי מדינה
 אדלכשט וסאמישי דשאי מערב' בבית' י' בגי' חסר שרגלין

לית עירוב החצר בבית אחד. אי משנים את מקומו לית בבית
 אחד מפני דרכי שלום. וצ"ל מפני שכל משום חסדא קוץ וזוהר
 העירוב בדרך חוץ בית אם צאת לשנות מקומו הנבדלים לאחד
 בית ולא ידעו שם את העירוב יחדו אתבט החצר שמתלול בזה
 עירוב כרפי ל' ש' וקטא דאין זה מפני דרכי שלום. ור"פ החשד
 החמא שמתקין העירוב מבית לבית אומל הרמאן היה אכלו וכן
 פ' ר"ת ז"ל. בור הקרוב לאמה אמת המים המביאה מים מן העיר
 לשדות. ור"ל לעשות בורות שם תבש האמה ואלא מן הכור
 וישקן השדות ומרע"ל מן האמה לבד כדי שיתמלא ותקט
 חמל שיתמלא בורות שבשדות העלונים שהקדושים למוצא
 המים ואחר כך יתמלאו התחתונים. וכשהוא ממלאו סוכר את
 האמה עד שיתמלא מפני דרכי שלום. שלי יסר מנה לכת

ב"ה י"ט אסור דאשן ודא תקנתא דרבנן ואשן שאין דין
 מיטות חיה ועופות וכו' מדאורייתא כל כמיה דלא מנא ליה
 לא אצל חוץ. וצ"ל מפני שמיטות שאין להם חך דלקט עליה
 כליו. גזל גמור. צגל מפ' גזל גמור מדבריהם ובעל דל יוס'

בבבלי דקסבר ששן מפני דרכי שלום את שאין זוכה לתקנת
 גמור כזוכה המנקה חותך כמו ונקח סככי היער וכו' ושלל
 בו ששן את כנקח זית ל' יוס' אומלן. אי הל' כל יוס' משאלת
 אשה לחברתה החסודה על השכיעות. לשאר פירות שביעות
 ולאכלם לאחר הכי שור. נפה. מפול בירוש' אש אומ' נפה
 לספור בה משות כפרה. לכבוד בה חול' דחיס לטוח בהם
 סממנים. תגד לעמן כן אוט' שלשתן וצנער טמא איירי
 דאי בצנער טהור אי לא תקנה עוד לטהרות אשך אשביעות
 חסוד. אטהרות כדי אמרי צפל עד כמיה. אכל לא תבדוק ולא
 תטען עמה. לפי כה לפי שאסור לפי שבידים ידיו עובדי
 בשעת העבודה. ובוררת וטוחת זכר. וצ"ל פריך מאי אש

רויח וקנת. לא תבדור שמעך עת בשכר ידיו עובדי עבודה
ומאי שנת קיפה וקנת. ובודדת וטוחנת והלא מסייעת ידיו עובדי
עבודה שלבול. ומשע מביי רוב עמי הארץ מעשרי הן הולכך
חשטא דרבנן בעלמא הוא ומפני דרכי שלום מותר לעיין
ורבא משע דסיפא בעם הארץ דל מאור שחטוד לאכל פירותו
בטומאה ומחזק לשער והך טומאה וטהרה דחולין דרבנן הוא
דתהי לא הזהירה לאכל בטמאה לא תדמה וקדשים בצד הולכך
לא איסורא דאורייתא הוא ומותר לבייץ מפני דרכי שלום
וסיפא דקנת משתטין לעיני בטומאת חלה דאורייתא שחפור (עמיה
ביר דכח
אתמ שמדת תרומות עבד לה שימור ורישא
וסיפא בפירות מוכסאין וכל זמן שלא נתגמלים לא נתייבד
בטמא ואי כן לא טומאת חולין דרבנן ומשתטיל לעיני דהיינו
הלא נתייבד בטמא מחזק דאמריה אישר כלום ישר
ושאלו בשלומי בגיפדין השתא מחזקי מחזקי ידיו הם
בדבר האסור לישל כגון עבודת שביעית שאלי בשלום כל
ימות השנה מיכשיר ומשני דטמא לא נערה ליום אידם דתניא
וכן בקוף הפרק. גמ' למטה ראשון לבדלנד
בבד ב' בתורה בי' שיבה הוא ידבר כראש ונבדך ראשון
הסעודה וליטול מנה יפה ראש יחס כל לחלוק עם יל' בבדלנד
לאחד שיחלקן בשוק אומ' לו בדור וכול' איזה שתרצה ולת'
פי' כגון צמצם ענין יצקה המרתח לקת לעמים או חכמים
המסובים אבל בגדי דשותפת לא דהא אמרו בפל מקום שנהא
דהתת שטן בחלקיפה אינו דואה סימ' בדיה לבוע' נתייבין
קבלה בידו מרבותו נתפרדה חבילה נפסק הקשר יש מפיל
איבד חלוי כבודו בשביל חבילתו הנפרדת ואינו קורא כלל וכך
סידר רב עמרם ויש מפיל שאי סדר הדיכר להקדיש לוי
לשכל ומי שיראה יקדים כהן שצריך ראשון קורא ואי כהן

אחר קורא אחר כך רמ"ש משום פגמו של רמ"ש של
הרמ"ש איט כה' וכן לא יקרא לנו אחר לוי משום פגם
למ"ד י"ד אינשי פגמו בחד מיניה ואמר רמ"ש איט
לפיכך חזר וקרא לנו אחר מ"א נמי שני איט לנו י"א ושל
א"ל רב גורמא כה' ששטמך וחזר בו איט קורא בתורה
ואיט נשט את כפיו דאחלה לקדושתה ותת כהנים ששימשו
חזנו אל שמשו במקדש וט' וא"ל רב שמואל הכה' דכה' שטמא
במתים איט נפסל מן הדוכס עד שיטמא במזיד במת שאיט
משכבה קדושי מטה דה' המטמא למתים פסול עד שיקבר
עלו שלמה יהא מיתמא למתים ואט מיתבי בן להזר וט'
איט נזר וקדושתו בעל כרחו אחריה דכה' לוי מי בן רמ"
כלום תיקם שום סדר לשרא' בשבתות משום דרבי שלום הראוי'
למטה וכן דאמר במסכת שבת בכלכתי איזהו תלמידי חכמי
למטה פרנס על העיבור כל ששאלו אותו דבר הלכה בכל מקום
ואמרה בחומשי' יש שכותבי פהם חמשה חומשים כל חומש
לעצמו וכל ספריהם היו בצולה כספר תורה שלם אמר רב
ואו לכתב התם ספר תורה או נמי דאינון לא איט ספר תורה
ולכתב התם לא חומשי' הכי חזינא דשרי ונשאל מרב שר שלום
אמר רב בעז ז"ל ספר תורה שאינו עשוי בהלכתו מן שלכת
לכך עליו או לאו ה"ש שמונת לבד ש"י הברכה ל"א וקדושה
ושאל רבינו גמא ז"ל ספר תורה שאינו עשוי בהלכתו מן
שלכת ש"י ודא פסול אס מותר לבד הקדושה או אסור לבד
וה"ש מותר לבד וי' הברכה על הקדושה כספר כגון הברכה
על גבולת לולב או ישיבה בצובה שאם היתה פסולה מן
והנחת דבריה לצולה שהמיתה היא גבולת לולב מן ישיבת
הסובה עליה מבדק ואם היו פסול לא עשה מיתה וכן נקריאה
המיתה היא הקריאה שתורה ב' שקרא בספר כשר ב' שקרא

בספר פסול ואפי' קרא על פה ענינה של קריאה היא המיטה שעליה
מבדני' הלא תראה שהקורא בשחר קודם שיסתכל במטה או תלמוד
או הלכה או מדרש מבדך ואחר כך קורא או הרש הזה למדת
שהקריאה בתורה היא המיטה שעליה מבדני' וזה הוא ההפך ש
שלא הרגשו בו דוב חכמי מצוה ודימו שהמבדך והקורא בתורה ^{בספר}
פסול הדין בדעה לבטלה וראיה לדבר זה אם דאמרו אי קורא ^{בחושי}
מפני כבוד התיכור וכי יש בעולם פסלות כמו פסל לטחוש ^{מטל}
היה ספר תורה חסר אות אחת פסול וכל שכן חומש ולמה נתן ^{הטעם}
מפני כבוד התיכור והיה להם לית הטעם מפני שהאפסול שומע את
בדעה לבטלה ואם תאמר שהקריאה זו בלא בדעה למה נאסרה
וכי יש בעולם מי שעלה על דעתו לאסור קריאה בלא בדעה ^{אפי'}
על פה לא ודאי שלא אסרו בניבור לא על קריאה שחייב ^{היה}
בניבור שהשבעה וכו' ונתן הדין הדין שחייב קורא ^{בחושי} מפני
כבוד התיכור לא מפני שהבדעה לבטלה ועל דוקא זו סמכו כל
אנשי מצד זה והיו קורא' בספר קנה מידה בלא שבוד בלא ומבדני'
לפניה ולאחריה ^{מפני} מאות שלם כפי רצונו וסוף הדין ורצונו יתקין
וכיוצא בה ומשולם לא נאסר בזה פועה פה ומצדקה לפי שכל
בעלי בינה היו והביתם מיוש בתנאים ונודעו שאין הדבר
תלוי בספר אם הוא כשר אם הוא פסול אלא בקריאתו ^{בשקרא}
בספר כשר או פסול כמו שביארנו ואפי' דאין לבד עבוד הדין
להם ספר כשר טהור וכו' ראוי לקרות לבטלה בניבור ואם
אין אפשר להם קורא' אפילו בפסול ומבדני' ^{הטעם} שומע דאמרו
וכי הורה דבחושי ספרי זיל תוספת פנים אחת לא היה להם ^{מפני}
ספר תורה לקרות וקראו בחומשי' מפני הדחק דכיו' שאין ^{שם}
אוסר אין לחוש לבגד יתבאר וכעם דת' דהא דמותר אין
לאו מפני כבוד התיכור ה"נ היכא דתשוב טהור ותוס' ^{בגדי}
ולא טהור אצל אות חומשי' שלוש איתן עשויי' כהלת'

[illegible]

העוף בחפירה וימשוך החיטה שהקים טעם עליה מיד טפל
הקיסם והלוח אחריו ושאר העוף בחפירה וכו' וישא בה קוקר ויש
אומ' פ' כ' פ' ב' וכו' ערך. אם נטל ונתן כד. אם לקחו ונתן על
גבי קדש כד האיל ומטו לידה גזל גמור הוא. עם כעיתו נשאל
לא בתבירי י"ט ש"י קוברי? שע אצל עדות וכל שכן גוי אצל עדות
בה. אם מיתאום הדומם עם ישראל. מחזקי ידי גוים. השתא
משמע כס"י ע. ממש ועל זה מקשי' ממשאי דאמי אי עורריתו
עוררי' חופרי' ד' שמואל וז' והא דמסיק בידו שלמי הדור' ד' אמי
לדודת עמו. לא שיהא מותר לחרוש עם הגוי. לא להחזיק בשעת
חרושה קאמ' לרדות מלשון דדיא ואי כופלי' דהא דעתי' שלום
למי מפני דרכי שלום הוא דשרי' ומשום דרכי שלום בחדא
זמנא סג' לגימרא להו החזקי' בדרך שמו' לעושי מלאכה
העובדי' עליה אומ' להם תחזקה ידוכם. אשרתא. אף הוא
נש' חזקתו כמו אשרתא. שלמא למר ולא היה מתכוון לרבו
לא לכו היה לרבו. תוס' מה שפיר' ל' ש' ע' שלם יהא נזהר
אנב דעת הדבור' ועל חס' פ' כ' דלא קאמ' אלא דאי כופלי' לעולם
לא יכנס וכו' דילמא מודה לעז' ש' טת' לו בשפה רפה ולא תי' ש'
דילמא אציל ומודה כיון דלא אציל לביתה. ומפ' דה' כופלי' שלם
דסת' שלום שלום לך וכו' ודב' איקרו מלכ' דכר' ד' מלכוס ומלכוס
וכפלי' להם שלום שלום עליכם מלכ' שלמא עליכם מלכ' ירוש'
מה שואל בשלמא עליה שלום עליכם

האג' התקבל ג' וכו'

סלוק פרקא

כיתה הזכר' לחזור חוזר
לוא רכס לא נפטו מדעתו לעשר' לו שלוח לחובתו. האי דקט'
מעת' הולך בדלא שויתה איהי שלוח לתבנה וקאמ' אס' קצת
לחזיר יחזיר לאן למידת כיתה הא' שויתה איהי שלוח לתבנה
אס' דעת' לחזיר לא יחזיר ותפאטו מיעה דהולך בזכה דלעולם

הולך לאו כזכה ראשי ואפי' שויתיה איהי שלה לקבלה והוא דעתו
בדלא שויתיה איהו שלה משום התקבל עט לה דהתקבל אינו עדין
לה לא שמועין דאשגדלא שויתיה איהי שלה ובעל לאו כל שווי
שלה לקבלה לא להולכה ואיהו לא אמר לה הולך אפי' הכי מכי
מטא מידה לידה מידה שות והתקבל דתאמר לה התקבל והולך אמר
דאפי' יודע שאין לו שלחות לקבלה ואידי דתאמר התקבל תאמר הולך
האשה שאמרה התקבל לי גמי לא יחזיר דכין דאיהי שויתיה
שלה לקבלה הכי הוא כידה ונתגדשח מייד בקבלת שלהם לפיכך
כיו דתאמר אי יכול לחזור אי לא תקנה לחזור לא אמר סתם לו
הבעל לזה שעשאתה היא שלה לקבלה אי אפשי שתקבל לה להיות
בידה לא שלה שלי דהא רהולכי לדה אם רעה לחזור על אשה
הגעגוע לדה וחזור שאינה מגורשת לא מדעת המגדש והוא אמר
לאייהא גט עד שיגע לדה והולך וקדש מתריץ לה בגמי
הולך דהאוי הולך ותלה כגון זכי לה או התקבל לה וטע' דאמר
אי אפשי הנא לא אפי' אי אפשי אי יכול לחזור אבל הולך אפי'
לא אמר אי אפשי יכול לחזור והולך לאו כזכה אף האומרת כן
לאו קבלה הוא וכן הלכך למי
פשיטא בעדותא איש אכר יכול לעשות שלה לבעל לחלצה
כיו דאיתרבי שלחות מקדח מושלחה פשיטא דאמר לחלצה
זכר דבי שכן בעל עטו לחולך גט לא שרר ובמידה דאיהו כשר
שלחו גמי כשר ואשה אחרת פשיטא להויהא שלה לחלצה
לקבלה מאחד דרבי קרנ שלחות לקבלה מושלחה מביתו קרי
ביה ושלחה שכן היא עתמה מקבלת גטה איש לקבלה ואשה
לחלצה מאי מי אמר כיו דאיהו עתמו לאו כן קבלה הוא
שאר זכרים גמי לאו כן קבלה נעמו וכך לעט הולכה באשה
דאיש האין גמי שלה לקבלה ודי הוא שהרי מיניט שהוא
דאין לקבלה בגמי שלחתו קטע שהתורה זיכתה לו לקבל קדושה

כדי לסייג בכתובות מויתאזה חנם מן כסף ולתכל עטרה דכתיב ויטעה
והיתה לאיש אחד ואיתקש הויה ליתאזה הולך בשליחותו ומה
ואוקימנה כהולכה מודקתו יעריכה לומר צפני גבתו והויה כה
מכיו מטא גטא לידה איגטא לה ושני כפני דאמ לה הויה שלח
להולכה עד דמט"ת התם התקבל לי גטי ואשתו אמרה הצט לי
גטי כלום אם השליח לבשל או שתר אמרה התקבל לי גטי ואשתו
לא אמרה לא הבא לי גטי והוא אומר הצט לי אם הילך ככה
דהא עקרה שליח לשליחותה לצמרי דלא עתא ליה צמירא
דהולכה ועקריה לשליחותה ואם שליח לקבלה איפשי להיות
שליח להולכה אי איפשי להיות והולכה ליתא בכלל קבלה הולך
או עמי אימליך וימטייה עד לא לא גטא הוא דמי עקרה לא
קבל שליח להיות שליח לבשל להולך הצט לי גטי ואשתו אמרה
התקבל לי גטי השליח אם לבשל או שתר אמרה הצט לי גטי
ואשתו עשתה שליח לקבלה שאמרה לי התקבל לי גטי אל
מגוטי הוא דמי שט בשתחורטה ולא איסתקא לצמרי וקיבלה
אותה בכלל הולכה וכי הילכתא וכי פסק דבהאי ודבשמואל
הכה זל ודבא כשהיזל והוא אומר הולך ות לה צרה לה ודבא
לה אחד מאלו השמות אם רצה להחזיר לא יחזיר דהנהיג שליח
לקבלה שויה וקסבר הולך כזכה דמי ל אומר וכו' בגי פריך
ל היינו תגא כמא ומתריק אי בעית אימאי איפשי אתא
לא שמועני ואי צבוי אימאי הא קאמא לן מא תגא קאמא
והלכר עת דאמ הולך לאו כזכה דאמי דדיאנא הוא ועתה
לעומק דדינא וסד דמוקצי מתג בגי כותה וסד אמר
נקיטין וכו' וכי פסק ל' מ' זל וזה לשון אמר לו הולך וקבל
שליחות הקבלה ועשה שליח הצט לי גטי אם הולך ות לה
עקר שליחות הקבלה משום ציון דבשל כסבור לנות בעיתה
שאמה מקבלת בעצמה דאיה כי שדא שליח לקבל מיד הקבל

עצמא' כשחשש בזיון דהאידע ונאקפיד משוכח צורה הבאה
לה לאחר מיכ' (אחר שנתן לה הבעל הגט בחצר ואחרי כן קראתו
דהקרא לאו גטא הוא דבעני ונתן בידה חצירה דאיתרבי כעדה
וזה בשעה שנתן לה לא היה החצר שלה ואזרין שלא יקבלו
האשה מיד שלה בעלה משום דרמי להא שקיים הבעל ומסרו
לוי חשתי ואחר כך עשה חזק שמה לקבל ואזר נגזר למוזר
חצריו הוה שלה הבעל וכשקטאוטו היא נעשה חצר עמגו שלחה
מאזי ציעהוי צון חזק ונתן לשאנ' דקטא איהו ושויא שלח
שלה קודם שגמר הבעל לוי שלחו דחשתי לא יאמרו לחצירה
חצירה לאחר מיכאן איכא מאן דספק חלבתיא וכל הוא דחזק
וזה לשון וקטאן כל דחזק דרב לגבי דחזק תלמיד הוא
וזהו דהוא דשדר גטא לדביתהו וכו' ליהוי פקדו דבך סא ליהוי
בידך ויהיו אתה שלה לקבלה אם אותה לדל חזקה אם הייתי
יודע שהלכה כמותו עבדתי דאמילתא עובדא כותיה ואמנא
מאור שותף לחייו לחצירה הבאה לאחר מיכאן לחצירה
שליחותא על הבעל שלה שחזר ונעשה שלה למי ששאלה
לו עיתק משליחות הראשו עד שלא היה שהות לחזור אצל
שולח וכלו לו עשיתי שליחותך ושליחות שאינה ראוי לחזור
ולחזר אינה שליחות לחצירה שליחות אצל הבעל כלומר
ולא עתק אינה שליחות הבעל עתק שבדבר נעיי בה עד
שעתי שבדעתו לה שיב טהלה הדור שלהם לאחר ימים
לדעת מה עתק שבדבר כולו האי שלחו לי ואזלי כל איני
פעמים חוזרים ושולחים הוי דבר שבעדו שאלו בו ספק דבית
המדרש חולית ולא מתיבמת אם מתיב גט מחיים אם
באת לנשא בחייו עריכה גט שני וחליה לאחר מיתה אם
ולא עתק לה גט נפחתא כך שמה אצל שהדיי אצלן
הבעל כתבו גט וזהו לה וכתבו ספחתא סא תפחתא טעם

עשו עדים שלחותי לגמ אחד שאם שלוחים ועדים והרי
 גם אחד ואינם שלוחים עוד לחזור ולכתוב גמ כשר ואמר קודם
 שנתקדש לה עשו עדים שלחותי ואיך דמיון לכתוב גמ שני
 וליתן לה שהרי כבר כתבו גמ כשר כתבו ותא לשלוח שלחמיניתי
 וכי עשו אחד בדרך מי אמרו עשו עדים שלחותי ונתתן
 מוריהם הרי נמי עד שיבא גמ לידה ותתקדש עשה שלוחים לפני
 אה לבידחה וידה חש שלא להטריחם בהליכה תיקון רב האוי
 גמאל וכיון שהוא ספק אינו לסופר לכתוב ולעדים לחתום ולית
 לשלוח תחת ראשו עד שימלאו בו בבעל ויאמר לה כתבו והתמו
 ותא לשלוח להוילך לך ואם כתבו מעצמם והתמו ועתה לשלוח
 ונתת לידה לא תנשא בגמ זה עוד כתב דהא ילל כלל
 דמילתא חד עבדי זה עובדא דל מילתא דמיסתפקא לעני גמין
 נקטין בה להוציא עד דמיצטרך ואי עבד ונסיב לא מפיקין
 מיניה ולמ' אל כתב הרי זו ספק מאורשת ולא תנשא
 ואם טעמא תימא והולך ספק מאורש מפני שהוא ספק ערוה
 האשה שאמרה התקבל לי

מתני

גמי והוא חזר ואמר קיבלתי עריכה להניח שתי
 כתי עדים שנים שיאמרו בפניא אמרה לו לקבלו ושנים
 בפניא קיבל וקדש ובגמ פריך למה לביקוריה ואפ' הן
 הראשונים וכן שנים שאמרה בפניהם התקבל לי גמי
 ראו כשיקבלו מאחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים
 ואחד שלישי שנעשה עד כזו וזו מיטריך עמהם

גמי בשל אומר לפקדון גמי שנתן
 ביד שלישי בשל אה לפקדון הפקדתו ביד שלישי אה
 נתת לי שהייתי שלוה לקבלה ועתה שהפקדתי
 כאן שאמר השליש אתה נתת לי להלוכו לה וכי עשית שנתן
 לה והאיש והאשה יחד בשיר דאם מיתה דלגדושיין יהיה

לדידה הוא יהיה נה שגרי היא עמן בעיר דהא הימנה כשם שיד
והשם שגרי שגרי וקטשם לרוב הונא דאמ בעל נאמי דאיתיהב
למיהלה שאם מהל מחול הילכך שלש נאמי דכיון שהאמי ונקדו
כידו עתה בהבטחתו עליו למחול על ממנו וזהאמי כלמה שגרי
אכל בעלתא דאוסורא אי כידו לאמיט וכל לטיט כלומי שגרי
הילכך הונא דהי קימל רב הונא ורב חסדא הלכה כרב הונא
דחא דכיה דרב חסדא כפסקיה ורב שריא ורב האי זל דאי
בעינא מנה לדידי יהיה נהלי וכא שהגז יוצא מתחת ידה
לא הילכך חסדא וכפסקיה רב שמואל הוה זל וכפ' ל' ר' ז'ג
זל קיבל למה לו אע"פ דלא נפיק מתת ידיה שהי קדש ל' היה
עדיך אלא לעדים שאוהו כידו אע"פ שלא דאוסקבל ומשע
ל' לעזר היא דאמי עדי מסירה כדת ומיירי בשא עדי חתומין
חתומין כן ולכך לא סאמי במה שאוהו שלם כידו כיון דלא
דאוסקבל אכלמה שפירש ל' ל' לעזר היא דאמי א' ג
כשר בלא עדי מסירה קשה דמה בכך בכל מקום כי נקטא
בטא שישם עדים חתומים מודה ל' לעזר דאיתרת בטא
אע"פ דלא את קמי עדי מסירה דאמי ק' שכן ל' בהכשר
לעיל דבר השולח דתת העדים חתומי עלהגז מפני תיקון
העולם אמרי בגי א' דהא לא יריסה ל' א' לעזר דאמי
עדי מסירה כדת דתת דבני עדי חתומי דאמי דאמי
או עדי דאמי ל' לעזר דהיס וסמי בגי ל' דל' לעזר
גופיה דתת דאמי ש' העדים חתומי עלהגז מפני
תיקון העולם קדש למה לו כלומי למה לו לעזר דהא בשעת
שע שאזרו על המיתות בעל אמי לעזר ש' עתה לשלש נאמי
ל' ועמ' חזקת שלח וכו' דכיון דבעל נאמי דמסירה להאי
בלמעת לגרש עמ' שחזקה היא שהשטח גושה שלחורט
אסור בכל הנשים שמה זו קרובת אסורת אסידט לו שלוח

אלא אם כן קצר שלחו ואם סלעית קידשת אין לה קידשת לך
 אוק משה לחומרא כי הא דל יתכן אי בעלה כה הוה כו
 זמרת האשה שמארו בעל ושלש לגדושי והיא אומרת עתה לו
 ואבר מגני אי בעלה כה הוה לא שריא ליה דלחומרא מגרי
 עשה שלחות ולעלמא לא משתריא וכו' דלקולא לא אמרי עשה
 שלחות הולת דשמיא לא עשה שלחות ואם מתבצרת דשמיא
 עשה שלחות ואינה זקוקה ליבם

מתני

היא יש לה יד והא גדולה היא ואם היתה יתומה היתה
 עמיה והיא מקבלת גטה והשתא לא שמיא וכל שמיא כולה
 לשמור גטה אינה יכולה להתגרש פ' ל"ט ואפי' על ידי אביה
 דהא שטה היא ואפי' ל יתכן ושלחה מביתו כג' שמשלחה אינה
 חוזרת יתה זו שמשלחה וחוזרת במקצת צמורות בעל חרש
 ולית מג' דעל ידי אשה מתגרשת מעל שמיא יודעת לשמור
 את גטה והורה כן הלכה למעשה ודקדק מדהוה דפ' חרש
 דמפרש התם לי נאי טעם אחר משום דסת' ועת' בידה מ' שיש
 לה יד לגרש את עצמה יתה זו שאי יד לגרש את עצמה ולפי
 אותו הטעם הרי יש לה יד אביה שהיא טורה דאפילו היתה פקחת
 לרבנן כיהי' ב' אביה מוכר' גטה ול' יהודה אשה ולא היא
 ולמא דמפיק מעושלחה לא פליג' לה נפיק ליה מקדשה אחרין
 וליכא בינהו מדי' ויש לית טעם דכו' דיש לה אשה משלחה
 ואינה חוזרת שמאיה שומרה מעלחזור והביא דאין אחר דלעל
 דבין עיקר ופס' ל' מ' ז' ג' יד היתה אפי'
 לה דא' שמיא צמקס א' ידה ולא כלום דלמגרי חקמיה
 דא' דרשותה כל ימי נערות' א' אפי' נשאת' מחלוקת
 לגדושי' וכו' והתם בג' מג' טעמיה ד' וחס' קדושי' דמדתה
 אביה ולא היא גרושי' דבעל כרחיה כ' היא ובי' אביה פ' קדושין

דבענן דעמקנה אביה וכל היא שהורה זו כנה לו אבל גידו שין
שיתן בעל כרחו כי הלא בי אביה דמה לו ולדעתו כי מקבל
ליו איהו נגדי על כרחיה הוא מהו שתעשה שליח נערה לרבנן
דאמרי מקבלת גיטה מהו שתעשה את אחד שליח לה גיטה
פשיטא לך שד אביה דמיא מיהו האמביביא לך מילא מילא
כד אביה לשוויי מיהו שליח מילא ושאית יודעת לשמוע
פירשתי בגמטה שלש מדות חלוקות בזכיית הקטן עורקן
קטן שעתק לו ערור וזורקן וכשעלך לו אמא וטול זובה לעצמו
ואינו זוכה לאחרים אם זוכה חס לחבירו דבר על ידי אותו קטן
שמוסר בידו החפץ ואם זכי בחפץ זה לפני לא זכה ואם בלאותו
לחזור בו חוזר מתקדשת למיאו חשיבא ליה יודעת לשמוע
קידושה ומיתקדשת בקדושי אמה ליענה או בקבלת בענה
אם ידמה הייא למיאו שצריכה למיאו ואינה יודעת בלא מיאו
דתנן במנות כל תעקת שאינה יכולה לשמוע קדושה אינה
צריכה למיאו וזו יודעת לשמוע הייא הגשו לזנות נדרים
שנת שלש עשרה לבטל דתנן במסכת נדה בי שתיים עשרה
שנה ויום אחד נדרו נבדקין אם יודע לשם מי נדר ולשם מי
נדרו נדר והקדשו הקדש וכנגדו נקטתה שנה אחת לפני
נדריה נבדקין כדעת בת יא שנה ויום אחד נדריה נבדקין
ידעה לשם מי נדרה ולשם מי הקדישה נדרה נדר והקדשה
חוללת אם הכימה סימט ונא אמרינן אומא ענה
אבל קולם הזמין הזה קטנה חיה ואי סימטה סימט ואינה חוללת
תנן רש ותענה דהא רבא נפיה פסקה הלכתה נבדקין ויזכר
הוך זמין כלפט זמין ואמרינן נמי התם גבי קטנה שהעשה לפני
שטותה כי קאמ' רבא חזקה לגיאו אבל לחליטה בעיה בדריקה
ומפל רב שמו דכגדו בתענה להו שהעשה לזנות נדרים קאמ'
לא בת שתיים עשרה שנה ויום אחד דהא העשת נדרים שלקטן

דכענדין באשע גרולה היט ואיז האטו משמעכין ונקטת התלמוד
 שלם הגעט לעטע הערדיק קטן שלם עשרה שעה ויום אקטע
 בת שנים עשרה שעה ויום אחד ערדיה ער והקדיש הקדש
 פי ואיז ערדיך לבדן אס יודיש לעסמיו ערדו ולסממיו הקדיש
 לא ערדיה קיימליכע פחות קמזה ערדיה ערד והקדש ערדיך
 וכענדין בקטע חוליעת דגרולה היט וכענדין אהביאה סימני ונא
 אמריו שומא טעה אכל נפחות מזה הוו להו שומא ואיש
 כתוב נפדשה ומקשיט אשה לאיש ואינה חוליעת ולבד מלפי
 וכענדין בקטע חוליעת קטע מבת יא אשה ונקט אחד אס השיאנה
 אמהאו אחיה ומת בעלה ולא רעה היבס לא סאג לה במיחון
 בעלה הדאסן לא חוליעת ולמכור נכסי אביו קרקעות ער
 שיהא בעשדים הוי קטן דאליס כח ירושה אכל נכסיס שלו
 לא חפץ ומחזירו לאחר שעה כשטענעו ממנו וזושה לאחרים
 מדכענדין אחד זה ואחד זה אט תטוקות לו דיג שוה

מתני

ערשיג גט ליה שהבעל יודש שאי הקט שושה
 שיה ונמר ונת לשם הולכה ואיזה שליחה אלא שיה הבעל
 אס רעה הבעל להחזיר קודם קיעה גט ליה ואס אמר לו
 לאביה כלום אס היה לה אב ואמ לו התקבל גט גטה פסול
 דאי דיטו שילעיו עליו אס ותפיד אהווא הרי היא נמקום פלו
 איט לא נפדחה מקום שם תגיטתה ול לעזר מכשיר פלני
 מוקשי בגל מואי שמי דישא גבי תל גז זה לאטתי במקום
 דקתני פסול ולא פלוג ל לעזר ומאי שמי סיפח דקתני האשה
 שאמרה התקבלתי גט וט ופליג ל לעזר ומיתיין איהו עתה
 מוגש פיל והדבר תלי בו איכא לעימר קפידא הווא ודוקא
 ליה איהו דבעל כדחך מיגרשה מדרמה מקום היטא פי מוא
 ידעה דטחא ליה בעל לעיטביה התם הילכך איהו לא נפדחה מקום

שם תמצאנו הכא לי גמי מנקום פלוט דמראה מקום הוא
 לו הכא לי גמי אוכלת בתרומה אם אשת כהן היא עד שיגיע
 לדה התקבלו גמי אסורה לכל בתרומה מיד חיי ש' דלמא
 בשעה שיצא פגשו ונתן להו עד שיגיע גט לאותו מקום
 אכר אמרה לו לא תאמלוח לקבלה לא שם ובג' פריך ויטע
 דכיון הו' הואיל וקיבלו במקום אחד ואפילו כשהוא שם והאית' טעם
 פסול ומדמיין לא עדיכא דאמרה ליה התקבל לי גטא ממתא מחסיה
 וזמנא דמשתבחית ליה בבב' הכי קאמרה ליה משתבחית ליה
 ליה שקלית מיניה גטא לא ליהו עד דמאמי מתא מחסיה פ'
 דהדר אמ' ליה רבי מכלל דלא קמדה מי מקביל ליה בדוכתא
 והאי דקבעה ליה מעיקרא מתא מחסיה הכי קאמרה לא תהא
 שליחי לקבלה להתגש על ירך עד דמטית התם מוסד מיד
 משפירש מאמרה ד לעזר לעמיה דמכשיר דשקל' במקום
 אחר דמראה מקום הוא לו אישעת קבלה איגשה על לפיכך
 משנה שפירש מלפניה מקורה שמה מצינו חוק לשיר וקיבלו
 מוצע ובידו שלמי מאי טעמיה דל לעזר מוכ' מי מחלוקת
 מצינו ומפר' בגמ' דאמ' דשליח מצינו השות' במידה והבע' לאשה
 לא במערכ' חיי' של לעזר דילג' בהדי דאזיל פגע ביה בבב'
 ויהב ליה גטא אמ' מתי דב' ש' ב' וכו' התם מפרש'
 להו בעה

מתני

ובתרומת מעשר שלו מאי דת' התם במסכת
 דמאי הלוקח פירות ממני שאני נאמי עלה מעשרות פ' בשב
 שבת ושבת לעשר דמאי שאלו בשבת ואוכל על פיו ומשוק
 טבד שבת התירו לו לשמוך עליו אם אמ' לו ששיתק אוכל על
 פיו מותה כעודת שבת טבד ולמאמאי שבת לאיחל על שישער
 וקת' סיפה תרומת מעשר שלו מאי שאמרה במקומה
 והרי ה' מדומע' שמי' תרומה עולה לא בא ומאה ואי כח' מאה

והרי הוא הפסד גדול ל שמוע שזודי אומ' אף בחול שואל האו"ל
ואי' כח' תתנה הקי' לו חכמים לטמוך על עם הארץ לשאלו אם
תבואה זו אמר לו וואכל על פיו אם אף ששרתם וברו שגמו
מפול טעם דת' בר קפרא אימת הדמוע עלו והוא אומ' אמת
כלום מאחר שקרא עליה שם תבואה ידע לשקר ובעקפתא
קתע טאם שמינת שבת על עם הארץ כך אימת דיומוע על
עם הארץ מינבא יומא בקולר ליהרר מחגמרא דעדר פקוד
מיי' שיש לו בעד פקוד קשיא ליה ל' אבא היט נקט חמרא
לא קאמ' הבו ליה חמרא בארבע מאה זוזי לא קאמ' דמי
לא קאמ' הבו ל' חמרא ארבע מאה זוזי מדמי חמרא דמי
לזכות חמרא ומיתב ליה מחגמרא קאמ' דעתבו ליה וכל
מעות מיני' כיי' לפות טחו לכך לא פריש לא זולאן כדי לפות
את כחו להיות לו כלהיי' באחריות טאם אף תג ל' חמרא
מי' הי' מאה חביות היו אומ' לו היו רש' שלך החמרא ואי'
דמי חמרא ומכרו ממנו קצת ואבדו המעות אומ' לו אבדו
מעותיך הו' עך אף מחגמרא דמינ' מיני' ודמי שהב' אחריות
ל' גטו דשכיב מרע במיתתו וכו' ומי' ה' לפי גמי דמנה
גטו א' ע' לא פריש תג עת' כדקתג' במיתת' היו' א' בקולר
והמבוכ' אף מיתתו וכו' ומי' למה דרב הונא לקמן צר מי
שאחזו והתם מפרש' ל' ואי' ה' למה דרב הונא כד לקמן
מתב' כל השומע קולי' ופיל' אגמו
והם עידן אאמ' אפ' פלוג כ' פל' כמקנס פל' ואשת' פלוג
בת פל' ולא חיש' שמה שד הוא' דחזו ליה בבואה דבואה פיל'
על שני דקנס' לכו לרבנן דבואה אית' לכו בבואה דבבואה לית
לה' ולמה גמי' לא חיש' שמתבונת לקללה שתשא כג' זה
ותאמר על בענה דתא דבי ל' שג' על בשעת הסכנה כותבין
ותע' אע' אמי' כסידין פי' בשעת הסכנה כג' זה אסוק למו'

ואם לא עשיון אימרת פי שאי מכירי אם זהו שפירש שמו
 דעה לתקן בה הו' איל' לא אמר' ות' אם מעצמו נל' הרי זה גל'
 דדעתו היה מעולה לכך' וקופו הוסיח עלתלתו וקוה ליה בדמיוט
 ומקוב' מעשה לעתיד דו' א' קמ'
 לא אמר' כלום ואחר כך נתח' לוק' ב' מעצמו נל' וב' דחפתו הרוח
 ואם הוסיח סופו עלתלתו' שהיה לב' טרוד ולפיכך לא אמר' כג'
 שאמר' לעדים כתבו ומיד כתבו ועתה לה' ואחר כך עלה לא' והשל'
 עצמו ומת הרי היא מעורשת' כתרי מעיב' כתב' גמ' לאתתיה
 שנים מבם יכתבו גמ' לא שט' מי משוי' אינש ברא' שלוח
 במקום אחר' דלא לוקמ' דהי' מיטה' ומעיקרא האי' ברא' גמ'
 שו'יה שלח' ועכשין שמת האב וכתב לה הכ' הזה וחדרו גמ' והכע'
 הלך למדינתהים והוי' גמ' מ' לא' והוי' לבתא' מעשוי' אינש נכ'
 ונש' לב' ולאותו האי'ש האחר לכתב' גמ' ולתת' אית' לאשה' לאמר'
 אמר' לשט' תג'

מת'

א'פ' שלח' אמר' להם כתבו ותג' הרי איל' וכתבו ויחתמו
 בעצמ' ולא יאמרו לעדים אחרים להעם דלא' ביתד' מעשה
 ליתות אחרים לכתב' אלה' עצמ' עדיכי' לכתבו' או לשלח' גמ'
 כתבו גמ' ותג' לא שט' א'פ' שה' ראוי' לעשות ביתד' כיון
 דבתי' א' אמ' להו' כתבו לא' ביתד' שו'יה' א' עדים' אמ' לשלח'
 ותג' ולא אמ' כתבו הרי לו' יאמרו לאחרים לכתב' ולהעם ולית' לה
 מפני ששט' בתי' ד' דרך ביתד' יש להם קופרים ומשום הכי'
 לא אמ' להו' וכתבו' מבית האסורים' משמו' של' עת' ב' א' חבש
 בבית האסורים' טמיו' לשלח' אמר' לשלח' להעשה' ששט'
 שלח' בלכה' זו לאמרה בבית המדרש' ילמדו אם א' יודע' לכתב'
 ילמדו לכתב' ויכתבו' ה' בעצמ' גמ'
 כל נוקי' דמת' מיל' לא מימסד' לשלח' דבדים שט' אמר'
 לשלח' הזה אינ' חוזרין' ומסד' לשלח' אחר דמיל' בשלח' שט'

ולא דמי למוסד גמ' לשלוח שיכול לחזור ולגשור שלח אחר' אמר
 לשם כתיב גמ' ותע' לא שת' ואמרו' לסופר וכתב וחזינו ה' מהו
 כלל' הא דקתנ' מסע' יכתבו בעצמ' אחת תעמ' קמ' והכח הדי
 חתמה' מ' די' למא' מכתב' הוג' קמ' שלח' להו' תעמ' אמ' שאת
 בגמ' הזה תעמ' עד שיאמ' לסופר כתיב' משמע דמי' לך עד
 התב' למ' לאחרים לכתב' על' השומע' מפני' הוא יכתב' ואפי'ן
 שלח' ואפי' לאמ' כתבו' כולל' ד' וסי' הי' וי' ויש' דנקט
 כתב' לא דוקא דמפי' תנ' נמי פסול' כדקני' סיפא' עד שיאמר
 לסופר ויכתב' לא מיבעש' היכא דלא אמ' תנ' לא אמ' כתב'
 אמ' אומ' לסופר ויכתב' לא ה' בעצמ' כותב' לא אמ' אפי'
 תנ' אמ' אומ' לסופר ויכתב' ולא מיבעש' היכא דלא אמ'
 לב' תעמ' שאי' ראוי' להיות ביד' לא אפי' ש' אמרו
 לסופר ויכתבו' ואורח' דתנ' למיתנ' ולאו סיפ' וענינ'
 למיתנ' בלשון' לא מיבעש' הך' לא אפי' הא נמי פסול' ש' אמ'
 כ' תנ' כותב' דרך' משי' דאמר' אמרו' נמי פסול' ל'
 יוקי' משום' בזיו' דבעל' ששל' לכתב' מתהגבו ואי' ר' עזר
 שידעו' בודים' שמי' יודע' לכתב' אבל נמיתה' דלכא' דזיו'
 בעל' שהרי' מי' עליו' לכתב' דתנ' והמקב' טת' אכר'
 הולך' אמ' ידע' אמרו' לאחרים ויכתבו' מתה' הדי' הי' כג'
 כ' הי' דשיאמ' כתבו' גמ' לא שת' לא מי' לאווי' שלח' מתה'
 נמי' כי' אמ' בעל' הבית' לשט' עדים' כתבו' שטר' מעתה' לפטול' לא
 מי' לאווי' שלח' משום' דמי' נטה' שלא' מסר' להם' מלא'
 דברים' ומי' לא' מימסר' לשלח' מי' בדברים' כח' להוור'
 חוזרים' ומקדים' לאחר' אבל' גמ' דאית' ציה' מש' שחוזר' ועמס'
 בלדי' כולם' בשביל' כולם' כמ' עמד' כולם' שיהו' כולם' ושב' בשעת'
 סתיבה' כולם' כמ' עמד' כולם' ילכו' עמו' כולם' תיט' דכלבם'
 בגמ' שאדם' אומ' כמ' עמד' רבים' ויש' לה' ש' ש' ואמ' כולם' ויש'

והתמוסלם ונעמית גו בטל תתק חכמי שהאומ לרבים לכתוב
 גו און לחתום און להויתק גו לחתום אום לסתבה אום לחם כל א
 מכס יכתוב גו לחתום וכל להויתק יאמ כל אחד מכס יונד א
 לחתומה יאמ לחם כל שטם מכס יחתמו בגו זה ותמ לחתום י
 כתב למעל

סליק פרקא

קורדייקוס מפל בגמ
 מועת נקט ליה רוחא ושמיה קורדייקוס ופיל רבנ של זל של
 השולט בשמותה יי מעלתו ונפקא מניה לקמיש פ' שמביש
 את הרוח בשמו ואסותה בסדא סומקא אגמרי וחמדת
 פ' מוזא נעים הדבה ולל פ' דוח הדופקת כלב נקד את קורדייקוס
 והוא לשון יוני לא אמ כלום שאיך עתה מניסדעליו דמק
 מי שהיתה רוח רעה מצבתת אותו ואמ כשהתחיל לבו החול וכן
 כתבו גו לחתום אמ כשהוא בריא ואחז קורדייקוס מלכדיו
 האחדונים כלום לא מנמית לו עד שיכריא וכותבי ועתה
 לה ואיך עדיס לחזור למעל בו אחר שהכריא כד מפ בגמ
 לקמי תספ הא דלח תב כתבו ותמ מן שום דקמל דא סתבו
 והתמוהו וטעמו לו וטעמו לה הרי קמל דא וטעמו לו
 ל יי כה זל מית דכריא ליה כל היכא דתב כתבו סתם ודכיו
 קיימי כתבו ותמ קומל לבד מעל דמנת דכריא וטעמו לו
 היוטת בקור והמפדס והיוטת כשיידיה והמסוק ומי שהיה
 מן שוך בבד ובריא שהוכיח סופו על תחלתו וכל פסיקין
 דאומי אב דזור מיניה עד שיאמ כתבו ותמ היכא היכא
 דקתב כתבו ולא קתב תמ ודכיו קיימי כתבו ותמ קאמ והכא
 נמי גבי מי שחזו קורדייקוס אשה דכתבו סתם קאמ כתבו
 הוא ומית דכריא ליה דמי שחזו קורדייקוס אהך דפיקת קמ
 קאי דאמס יטעמו נמי שחזו קורדייקוס נמי אמס הוא וטעמו
 דאמס לם כתבו גו לחתום דכריא אותו ואחזו קורדייקוס נמי אמס

וכל דמתייל לאמ' בתבן גמ' למשת לאלתר ולא ממש למימי ותמ
 משום דאמק הוא סאמ' ליה ככתבו כי הקד וכתב' וטעמ' וק' ההוא
 דשחט בו שנים אחדות שנים ואמ' כתבו גמ' למשת הרי מיל
 יכתבו וותמ והא הכא כי אמ' כתבו אמ' דלמ' אמיתם כותב' ו
 וטעמ' משום דאמק הוא אמ' דלמ' תמ לה גמ' הקד שמי כלהוא
 דאמק הוא כותב' וטעמ' ולהרי אמקא ספי נטמ' דעתן
 שעתת' למ' אחזו קורדייקוס קמ' לא מדס שטעה אלס
 מחמתהוילי הרט' היטה ויט' שמים ומתרג' וארטי
 בודק' אנת טדבקים אחרים שואל' אותו דברים שהוא לאו
 להשיב עליה אם דאז דעתו מיושבת שמרמז עלתשובתו
 הרבה שכל דרך בט אדם להרטי על לאו ועל הירכשת הי
 שלשה פעמים לכל א' כותב' וטעמ' אם מרטי עלהו הירכשת
 הי' עד שיאמ' לסופר כתוב פדנשא לה דפדקת' דלש
 גמ' וכותב' וטעמ' גמ' לעת' ואפי' בתוך
 חלו' הוא לאמ' קודם לב' ולא אמר' שוטה הוא ואימ' יכול
 לגדש' מי כותב' לא לבשי שתפה כפי בגד' דריש לקיש מדימי
 ליה ליש' ול' יוחנ' מדמי ליה לשוטה תוס' אפילו שתק' ולא
 מיחה ל' יוחנ' מי כותב' דהוא מדמי ליה ל' יוחנ' לשוטה
 והא דדייק דיש לקיש דכותב' לאלתר מדרקת' מי' בדברי
 כלום משום דאם תמנמ' למ' דמי' כותב' הוה ל' במהדר
 ביה כיו' דמיחה ל' יל' יה' זל' וטעמ' דל' יוחנ' מידי דהוה
 אשוטה דעתים חלום ועתים שוטה ואמ' כשהוא חלום כתבו
 ותמ גמ' למשת וטעמ' דמי' כותב' עד שיהא חלום ודרקת'
 מי' דקדיו האחרות כלום דמי' עידי' לבשי שתפה חלום מלמ'
 ביה דל' יוחנ' כתיבה ועתה כתיב' כשהוא ב' דעת' כי
 לגמ' שוטה כי' לעמ' מי' אחזו קורדייקוס ולא דמי' ל' ש
 דכותב' וטעמ' אפי' כשהוא יס' דהתם לא מיחד משהו ולו

הוא גופיה בעי למיכתב ולמיתב יתי יהיב אבל שוטה ומי שאחזן
קורדיקום מהקורים משטה נטון וכלל סלדנד כל הכסא דשקן מי
עבד וקיים שלח דידה נמי גני עבד וכל היכא דאיהו מנחם סר
משטה שלח דידה נמי לת ליה למעבד והיטעם דאין נא לאחר
מיתה דעדים שלחתי הן וקין דאיהו מנחם בחיים שלחתי דידה
בגלה דשלח במקום מנחם קאין וידו כיד המשלח וכל היכא דשלח
קיום שלחתי עמדת וכל שכן דכין שמת בגלה לה עמדת שלחתי
דליכא מיתות ופשתקח דכלם יד יכה נא לא כל היכא דאויכא
והיא מיתת מית שוכין שמת ופשתקח לה הא מיתות לא עדיכא נא
שיחא דלאו לאו נקטיה הול שלחתי המלמדו להרבי דלא
סורבט לאו אדון ואין משיב על דברי שאילתא שיתח
השתחא מ' בדיוקן שבודקין מות שטה פגמים שלח לאו
וטלשה קין דאמר ליה חד לאו ותי' ה' ותי' לאו וחד ה' פירי
אומר ל' צימות הגשם דעוד נביא פירות שאין נמיטא לא
בי' החמה ואם השיב מילן הפירות אין נמיטא עשוי פירות
שלמות החמה ה' וכ' בי' החמה אולי לו פירות שלח הגשם אולי
שדעתו מכוונת כותבי ונתן ידע' אולי נכתב בגל' אשת
אולי ה' לאימך אולי לאו לאשתך אולי ה' לבתך אולי לאו
דמזל וכ' אם כתב בכתב ידו כתבו ותג' נא לא שתי ה' אולי
כותבי ונתן לה אם היתה דעתו מיו שכתב עליו שאין דין
שעשתה כד' החדש תוספ' יכ' דוקא חדש אבל פקח
יכל לכתוב כתבו נא ותג' לא שתי דלא גרע מאלם דמוענת
הרכה ולא היא דהרכה מועלת בשמיעת הקול דאמר בידו
אולי מנחם היא הרכה היא שמיעת קול' ומסיק לשמיעת
קול' עם אחת להרכה ג' פעם משמע דליכא חילוק ביניהן
ט' אם ה' וכתב ידו אולי נכתב לא מהקטא כדא' סטוסטא
צב' אולי כתב בכתב ידו לפיכך כתב ולעדים חתמו א' שכתבו

והתמקדו לשמחה ונתתו לו ונתנו לה פסול עד שישימו את קולו
 או לאסור שבעד ולפדים חתומים ואפי' במקח מיירא דקתם הויא
 כך פסק ר"ב שם כ"א שם שבדקתן אותו לאטין מנשתת והר"ב ח"ט
 ק"י למשאות ולמטות למכור בנכסיו בעדות אשה להשיאה
 דאקיל בה דבן בעד א' קרוב וספחה שדגדגלמא שיעדו
 מפני הספק לאוירוטת לממא להעיד בלוחשה שהוריש אדם
 בעלמא יורשת בה הבכור כגו' אם דעה להטות את הבכור
 לאחר מבניו פ"א להכיר מי בכור מבניו לאשהודי שיעיד לאחרים
 לא הילכו בו וט"ה לחשב במקח שמשא כשהוא פקח דהו
 קידושין קידושין גמורין הר"ב משיקדו שאין לו כתב ידיו לרשע לא
 היתה לו דעת עלה מיימין דעה ויעא דעה יקיים איידע
 דעה ויעא תנא דעה יקיים כשם שכוונת בדיקה מה טעם ק"א
 כלום בקידושין כך גירושין ופקח משא חרשת לא עקט דוקא ר"א
 פקחת ונתחרשה נמי הכי ויחבר מיכל לנמיה נתחרשה ונתחרשה
 דעה יקיים לא מיתנא תנא ואזיל ונתחרשה מע"פ שקידושין
 קידושין גמורין אסר דעה יקיים דבגט לא בענן דעת אשה לא
 שעתה יודעת לעמוד גטה והא יודעת נשטית משנשאת לא
 יקיים אסור להו יאמר מע"פ שפקחת ונתחרשה וינאה וינאה
 לא בענן דעתה שהדי וינאה לריטנה ושלם לריטנה היכא דנשטית
 אגוד דבגט לא יקיים דכיון שאינה יודעת לעמוד עיניה יתגלה
 הפקר בזנות נתחרש הוא לאחר קידושין הואיל וקידושין גמורין
 היו לא יקיים בולמית דבגט דעת האיש בענן והא ליכא וכפ'
 בגי' האי דקתש בולמית מע"פ שיכול לדבר מותר הסתב ונתן
 נמי חדש דומא ונריגז וכו' פרשתה בפר העזקין קמחיה ל' לבריה
 או לשכב מדע' נשטבגט לא שחק' שלא תזקק לזבם והאמר
 לסור וכתב וכו'

מתני

לכשחמות ולא קלדים

אם מית לא אה' כלום דמשמע

לא הוי גמול ומשום גמול שגמולו יס וגו' לאחר מיתה שדיון שם
איש לעצמו פי' דהא אדעתא דמיתתיה הכי לה והא לא מית' ומתחיל
מ' כל דקדוש אדעתא דדב' מקדוש ואפקי עיניו דב' סתודו שיה
מיעה ואיקדי' בביאה שיהיה דב' לבשלתו בעלת זנות מיתתו
מתה' אס' מית מחול' אחר' דב' וגו' דמתה' הוא דב' אומדנא
משום דמחול' זה קמ' לה קביל' עלה המוכר כל שאנסא דמט' לך
נה' סופתה אותה המוכר אמיקון בה נהר' יסוה המון' שבידו
מתה' דרך אותה שדה שפי' ליה העמידה לפט' כסופ' זמן
שומני' לקח' אומדנא' אגרו מלח' שכו' להם מלח' עשר'
עוד אל היד האחד קביל' עליהו המלח' כל אונסא דמית' לך בדרך
איסתבר נהר מלח' נסתם חסד' ויכש' ולא יכל' ספנות לעבד'
נקטו מלח' תפ' דבפס' ודכ' הונא למלח' ואמרו להם הדין
חמור' תחת המעברות והוביל' השומ' שמים מית' זה שלח' ל
היד האחד קמ' חיומדי' אוזים לבנים לפי שהיו זקנים משלח'
נלמי דאכ' כס' שטים בגדי' אששים כלום פוסק' עליה דין
להנאתם

מתנ'

לא תתחד עמו זו שנת' לה
לא תתחד עמו אמה יבוא עליה ואיכא מנ' דאז' חיש' שמה
בעל לש' קדוש' וידיכה גו' שפי' ולמה דלמ' חיש' מכל מקום פנייה
היא ואסור להתחד עם פטויה כפי' דש' ויש מפרש כשם גו'
כנה הוי' באות' הימים קמ' חיש' היום אס' מית' מ' שיו' אס' מית'
כאשת איש' והנא עליה במזיד' כרית' ובעדים והתראה בחזק'
ובשוגג' חייב טמאת' ואע"פ שגת' מאות חול' לפי' שלא גרשה
יל' סמוך למיתה ובג' מוקיל' לפי' דש' באומר לה צמית' דת' הו'
הרי זה גמול' והעד' ש' מ' עת' שח' בעולם אס' מית' חושך ל'
יהודה סבר סמוך למיתה הוא דהוי' גו' ומקמי' הכי אשת' א' ח'
ול' יס' סבר מכי' יהיב' לה גמול' כל שעתא מקפיד' לן בשעת' אשת'

בשולם הולבך ספיקה הוא והבא עליה בשום באשקתו. ^{מאורשת}
ואינה מאורשת ואחת נשא ואם נאמר תנא והולבך ספק ^{מאורשת}
כופה שהיא ספק שרה ^{נא} ^{תנא} ^{זכר}
הא דקדש מאורשת ואינה מאורשת והוי חייב אשם תלוי ובלבד
שימות מכל אי לא מיית אי לא מיילתא דלחן גטא הוי ^{זכר}
חטאת. ופרטי ב' ל' יהודה דמסוי לה אשת איש ודאי ב' ל'
יוסי דמסוי לה אשת איש ספק. ל' כי מאית הוי האוי גטא הוי
לדידהו לא האוי גט למפרע משעת מסירה אם כן לא הוי גט עד
לאחר מיתתו ומשני דבא גטא כאומר לה משעת נאני כנענא
יהא גט ה' לה ז' וגל' גט באומר משתובי ופ' דלא קאי אם
היום אם בעת דהיא דהוא ודאי כי מיית אי לא מיילתא דהוי
גט משעת נשטה והבא עליה פטור מלח מיילתא דחופי נפשה
לה הכי ופ' שטה דמית' לא משמע כן כלל. ועוד תנא דתוספתא
זה גזיר מהיום אם ימות מנחל זה והימים שביניהם בעל זמני
במיטתה וכו' וא' ד' תם דנרס' כאומר ככה וא' ג' ד' כאומר
בבית נחמ' דכי אמי מהיום לא בשביל שיחול לאתר קאמי אלא מהיום
שהוא בעולם כלום מחיים יחול הגט שאינו חושש אף שיש לו
שהות לאו מחיים ולפי' זה לא ית' ש' מה שפיר' ל' כל הוי' צ' א'
לעולם מת' בית דוד גט כדית' כותב לא שט' דכותב לה מהיום אף
בגלגלה ל' ל' דהא יחא דהתם מאורשת לאתר לב' לעלמ'
ולת' מוס' דגט גמור כותב לה והא דקרי' לה ספק לפי שהיו עושין
באש' שלא יקצפו עליה בג' אדם גטא והיתה נראת' אשת איש
שבעת' ב' שטעה למיתה ומיטמא לה אם הוא כה' א' א' א' א'
עדינה גטא אם מת דקמוק' למיתה הוי גט' בעילתה תלויה
הדבר תלוי עד שימות או עד שימור' מחול זה אם מת מ' החול'
הבא עליה פטור ד' מאיר משם עליה מהיום אם מת הוי' משת'
עשה. הולבך בשמת אי לא מיילתא דג' ושה הוי' בשעת ציאה

ואם לאמר הדבא עליה בחטאת ל יוסי אולי בעלתה ספק לביטמות
דמספקא לה על שבת ביאה שי גרושה היא או לא אמר זה הוי"ו
הראויה לספק לגיטתה וגרושה היא ואמרו חז"ל דחיש טובא דחז"ל
אחד ביאתה שלזו אמי בדידה ואי זו היא שעה הראויה לספק קצתה
או שמה איה זו ואיה גרושה הולכך אם ימות מבית הדבא
אשם תלוי ואם לא ימות חייב חטאת וכפ' בגמ' דאכסא ד' מאי
וד יוסי ל' מאיך אם ימות לא מית אשם תלוי אלא פטור לגמרי
כדפרישית לעיל ול' יוסי אם ימות מבית אשם תלוי וחכמי אור
מגורט ואיה מגורט ובלבד שימות ה' בספרי התלמוד שלט
וכפ' ל' ש' וכפ' ל' ש' והיינו נמי כל יוסי דמית אשם תלוי דספיקא
מאן לה ופרש' בגמ' דמאן איכא צניהו דרבנן דאמר לא חוש
ואיה מגורט חייב במזונו דאם ל' זורא כל מקום שחם
מגורט ואיה מגורט בעלה חייב במזונותיה ול' יוסי דאם
בעלתה ספק אימ חייב במזונותיה ואם תאמר הא תאמר ל' יוסי
במת' מגורט ואיה מגורט תלי תבאי ואיכא דל' יוסי ולפי
גרסת דה' והרבא פאסי שכתבו וחכמים אמי מגורט לבד דבר
וכלבד שימות יש לפרש מזוני איכא צניהו עם אשם תלוי
ד איכא צניהו ול' יוסי ול' יוסי דאם בעלתה ספק חייב
במזונותיה דכל מקום שאמר חכמי מגורט ואיה מגורט דהיינו
ספק בעלה חייב במזונותיה ול' יוסי לטעמיה דאם בעלתה
ואיה מגורט ורבנן דאמי מאליהם ל' דבר ובלבד שימות אמי
חייב במזונותיה וכ' כתב דה' זל ואסיקנה לרבנן ל' לה מזוני וספק
דמאן לרבנן דאמרי מגורט את לבד דבר ובלבד שימות לפיכך מי
שכח עליה באות הימים ומת התעל פטור ואם עמד בעל הגב
ואם היה שואג חייב בחטאת לפי שכח שלש ארבע ימים
ל' ש' דאמרי שמה בעל לשם קידושין
והיאתה מפ' בגמ' מעשה

מתני

בג' פריך מאי תא דקתע מעשה כלומר מאי תא לעיל מינה
דקתע מעשה בג' פריך איז שוה מעשה במעשה לא לדאיה והכח
מיה דאיה וזמתיך חסורי מיחסרש והכי קתע אס אס לה על
מנת שתע לי אינא ואלא אבדה אינא לית דוקא חס
לה פ' דלשגורה קא מיכו, רב, אשכח, ב, גמול, אומ' תת, לן, איה
פי' דלם נתבון לא להרווח אדדיה
והיא תת, תנאה בעלמא הוא. ולבי מתן ימא ליה אינא
דמשתת נהנה האוי גמא דכל על מנת מעשש וזא ועל מעתכ
ולאחר מיהא לחתושא עד שתת כדלנא, בדיתא אבל לפוסלה
לכהונה מקריא דרשה. ולכי יהודה אינה מאגרת על שיתר
אפי' לכהונה שנתקדש הגט או אבד קודם מת, במשות, איה
מכנס גט שני. שהרי נתקיים התנאי. עיכה מכנס גט שני
דלשתת כבד מאל לה גמא. שאומר כעבשו לבי קאמ' מ' עבשו
יהא גט על מעת שיתקיים התנאי. ולאחר לחתושא עד שתת
דדלמא לא יהא ועבשו גט שני ואם קידשה אחר קודם שיתקיים
התנאי ואם נתקיים התנאי הרי זו מקודשת ואם לא נתקיים
ובגל הגט אינה עיכה גט משני שהרי אי' קידוש' תפסין
בה אבל אם עשאת ולשתקיים התנאי ובגל הגט עיכה גט
משני כ' כתב כמזל: אחר ואי' מחול, לך מהו. כי הויא הקדש
פקיום תנאה כאילו נתנת לו מאל. תלת דלחמא. כל שאר
האריס, שבמקום הזה משקן, קתבואה שלשה פעם בשנה
ושקל דיבשא. מנה האריסים לטוול דביע התבואה בשביל
טורח הריט וזרע ונכס והשקמה וכל עבכי השדה. את דלי
ארכנה השקה השדה ארכנה פעמים. אתא מארס בזמן
השקמה דביעית ה' לא דלם. ולא שקיל לאויבשא פעם הקדש
האלא איגדק' מאלו ג'ס. ומוקי בג' דרסו אי' אפי' לרבנן
דאגרי אינא לית דוקא דעד כאן קאמרי דבנ' התם לא

דלעצורה קא מיכיו, אבל הכא משום הרויחא הוא והא לא
 והלכך כדכר. דכל מקום שחלק שם רב יוסף הלכא כמות חוקי משה
 קני ומחצה. חוקי מערב וינדן וכו' שרבי שנהיג
 ער, דמתי. ראיה אחרונה בדיני ממונות דאפילו באמר
 לו כל ראיות שיש לך להביא הביא עד שלשים יום ולא הביא עד
 לאחר ל'. ובאמר לו הביא עדים וא' מ' לו עדים הביא ראיה
 וא' מ' ל' ראיה. דקמיתא הילכותה בבית דין לית הילכותה
 כתב הדב זל בפרק גא פשוט. והדין כלל לאו דוקא דאם דל
 אמרי הלכך כדכר שמוע, גמליאל מל' עד דאכא טעמי אפנין
 שמואל וכו' כשמוסרו לה יאמ' אם לא מית לא יהא גמ' דל
 מתקדים מועט וכו' ואם מית יהא גמ' ואם לא מית לא יהא גמ'
 ה' קודם לל' ובעינ' תנא כסל'. והניר שני מיעה מעורשת
 דלא יתב לה מידי ורחמי אב' ונת' בידה. מאי שנא לישא קסד
 על מעת לאו מעט שיהא חמ' והוי לבשתה זיר גמא. אמר אבאי
 מעורשת הא בשעת גירוש' לא מידי נקיטא. להא דאב' בא
 מעט שני דמי. ואישתבא דבשעת גירוש' נקיטא לגמ' ולאחר
 זמ' היא מחזרת ומתנה על מעת להחזיר שמה מעתה שתי
 כמה היא מעתה קתו
מתני
 שנים שכן היא זמ' הנקרת. ולענין לשמש אפילו
 כל ימי חייו. ל' יהודה חוקי שמונה עשר חדש. ל' יהודה
 זמ' הנקרת נותק עד שיהיו לו שמונה עשר חדש. בכרובות
 בפרק אעפ' מתהב. קודם הזמ' מן שמתהב הרי זה גמ'
 דכיון דלא פריש מידי לא חכינו. לא להרויחא כל ימים שהוא
 עדיך ומיכיל ואילך אט' עדיך. תוספתא מתהבן מן שמת
 האב הרי זה גמ' חפ' לא שימשה ולא הטקה כלל דא' לאחר
 הנקה ושימוש בשלמה גב' כ' אפודך לא שמועני אעפ' שמת
 תוך שתי שנים. לא מאב מאי קבול הדי שימשה עד שמת

ול מ' ז'ל כתב מית הב' מ' האב קודם שתעק א' תשמש מ'ט ג'ו' שלח
בזקפדה שהיא לא הכשיתו ואפי' ש'א' העבדה הימנה מ'ט ג'ו'
וכל ש'א' בזקפדה ר'ש'א' מ'ט ג'ו' בזה הג'ו' הו'מ'ל ולא הקפידה
מ'ט העבדה הימנה מ'ט ר'מ'ל ש'א' הלכה כר'ש'א' כתוב בהל'ל
ל' ב' ג'א'ת' ל'ט' פסקאקה מ'ית דפסק כתב ר'מ'ט ולא כר'ש'א'
ודב' שמואל הכה' פסק לה כר'ש'א' וכותיה מסתברא ובר'ט' פסק
הי'ל' ול רב ול ב'א' ול יוח'א' סב'ר' הי'ל' כר'ש'א' ד'ט' ל'ט' ור'ב'נ'א'
ב' יעקב לא סב'ר' כר'ש'א' חתבה דדה פ'גי ש'ע'כ'דה עזק' דדה
פ'גי ש'א' ש'כ'ד' ג'ו' ומ'י ב'ש'א' כ'ו'ל' ה'א'
שתעק ש'ת' ש'ט' ור'ש'מ'ט מ'ת מ'ב'ו' כ'ל' מ'י'ח'יו ד'מ'יק'ל' ב'ת'א'
ד'א'מ'ת'ת' מ'ת ד'מ'יד וק'א'ל' כ'ל' ע'כ'דה ש'מ'יע'ה הימנה ד'ה'י' ז'ה' ג'ו'
כ'א' ב'ר'ט' מ'ת' ד'א'מ'ל' ת'ע'ק'ת'ם ובר'ית'א' מ'פ'ר'ש'י'ס' א'ח'ד'
ת'ס'פ'ת' וק'מ'ל' ד'א'ס' מ'ת'ו'ל' ה'ק'ק'ל' כ'ל'ל' ו'א'ע'פ' ש'ה'ק'ל' ע'ל'יה' ולא
ח'ש'ט' לא כ'ו'ס' מ'א'פ'י' הכ'י' מ'י'ט' מ'ג'ר'ש' ו'מ'ת' ו'ב'י'ת'א' ח'ד'
ט'ע'ג' מ'י'ט' ד'ר'ד'ו'יה'ו' ב'ת'מ'א' מ'י'ט' ו'מ'ה' ל'י' ש'מ'ו'נה ע'ש'ר' ח'ד'ש'
פ'ל'ג' ד'י'ה'ו'ד'ה' י'ו'ש' א'ח'ד' מ'ש'ט' ש'ט'ס' ש'ה'ר'ט' נ'וק' ו'נ'ק' ל'א'פ'וק'י' ש'א'
ה'ע'ק'ת' ל'א'ח'ר' ש'ע'ב'רו' לו' ש'ת' ש'ט'ס' ד'ל'א' ש'א'י' ז'ו'ה'ק'ק' ו'ה'י'ל'ל'
כ'ר'ב' מ'י'ט' ד'ב'ר'יה' ח'ו'א' וק'פ'ס'ק' ד'מ'ל'ל' ו'א'י'כ'א' מ'ת' ד'א'מ' ו'כ'ו'
ה'ו'א' ד'ח'ל'ל' ל'פ'י' ש'ל'א' מ'ל' א'ס' ת'ע'ק'י' י'ה'ו'א' ג'ו' ו'א'ס' לא ת'ע'ק'י' לא
י'ה'ו'א' ג'ו' ד'ב'ש'ק'ת'א'י' כ'פ'ול' כ'ב'ני' ג'ד' ו'ב'ני' ד'ח'ו'ב'ן' ה'י'מ'י'ל' ד'א'ס'
ה'ש'מ'ש'י' ו'א'ס' ל'א' ת'ש'מ'ש'י' ש'ל'א' מ'ל' ע'ל' מ'ע'ט' י'א'ל' ל'ה' ב'ס'ר'
ש'ט'ס' ה'ר'י' ז'ה' ג'ט'י'ק' ו'כ'ו' ולא מ'ס'רו' ל'ה' ט'ע'ה'ם ד'א'י' מ'ס'רו' ל'ה'
ט'ע'ה'ם מ'י'ג'ש'א' ל'ה' ב'ח'א'י' ת'מ'א' ו'ת' ל'א' מ'ע'ט' ל'א'ת'ע'י' ת'מ'א'ד'
א'ח'ר'י'ט' ש'א' כ'ר' מ'ל' ט'ע'ה'ם כ'ש'א' מ'ס'ר'ט' ל'ה' ל'א' מ'ג'ק'ר'ט' ל'א'
ע'ל'מ'ע'ט' כ'ר' ו'ח'ז'ר' ו'א'מ'ר' ב'פ'י' ש'ט'ס' כ'ו' ו'מ'ס'רו' ל'ה' ל'א' ט'ט'לו' ו'כ'ו'
ש'ל'א' כ'א' ל'ח'ו'ס'י'ת' מ'ד'ל'א' מ'ל' ש'ת'ע'ט' מ'א'ת'ם ז'ו'ז' ת'ס'פ'ת' ע'ל'
ת'מ'א' ה'ר'ח'ש'ו'ן ו'ל'ע'ק'וד' נ'מ'י' ל'א' ב'ח' מ'ד'ל'א' כ'י'ט'ל' ל'ד'ב'רו' ה'ר'ח'ש'ו'ן ש'פ'ט'

אילו לא הכי קאמ' לה' אי תנאי הראשון או מאחרטן זמן שלש
 מאות ארבע ודאי עת' לה לתנאי קמא וא' אחד מן העדים
 הראשונים ואחד מן האחרונים מניסאפ' טהיה תנאי בג' וכל
 זמ' שלמיטאן שטס בג' באחד מן התנאים כשר על ידי החתמה
 ולא כל כמיטהו דהך לשווי תנאי בגטא אינמי מסיפא פטיטא
 ואי' אחד מן הראשונים כלום שהרי מילאן באו איהם אי' כלם
 דהא כול טה ההוא תנאי לא מרישא קמי איהאי איהאי מהו
 דתני הואיל ומתניין הג' בחד מ' טה תנאי הון להו כחד תנאי
 וכל שהדי דמשהדי לקיומי תנאי דהאי גטא ליצטרטו קמל'

מתני'

בית מדינת וועד ליום מיום שמיטא מיכ' והיה הולך
 ביהודה לגליל ומפ' בג' דתני תנאי א' להאי מטיא לגליל
 לאתר הוי גטא ואפי' לא משתדינא ואי משתדינא באורחא
 תלת יומי להוי גטא ואפי' לא מטינא לגליל הג' נאמאפטוס
 שהיא בארץ יהודה וחזר לאתר תנאו בטל ואי כח' שדג' קיימו
 שהרי לא לגליל בא ולא נשתדק ואפי' קיימו לאחד זמ' הרי לא
 חתם לא על מהלך ראשון והיה הולך למדינתהים לחוזה לארץ
 הג' לעכו וחזר בטל התנאי הכח נמי מפרט בג' דתני
 תנאי קאמ' לה או מטינא למדינתהים לא לתר להוי גטא
 או משתדינא בארץ י' תלת יומי ולא חתם לתר להוי
 גטא הג' לעכו וחזר דלא למדינתהים כגטא ולא משתדוי
 נבי אשתהי בטל תנאו הכח משמע דעכו מארץ י' היא
 ובפ' ראשון שטע מ' עט ל'ט' ועכו כ'ט' ומי' ט' טובא
 משמע דעכו מחוזה לארץ ואולי לת' דעכו חתם בארץ ושרל
 וחזר בחוזה לארץ והכח מייכי באותו יד שבארץ ו' והתם
 מיידי באותו יד שבחוזה לארץ כל זמ' שח' עבד מוכר עבד
 שלא מרימה הפעך שלשים יום

הכל מודים חמור לא שנת
 זה עיך לבשתת חמה מעדתקה. לבי נפתח אקרא לה ואי כוונת
 בלתי לא הוי גמי. וגמי מנת נמי הרי זה עיך לבשתת חמור
 שנים עשר חדש ומת נתן יצ' חדש איט גמי וליכא לבשתת עיך
 שלשת דהא בדיחא אמר בשלח אבוח יהא גמי אכל לא מעבשין
 בשם תתא דכותה אם לא באתי מיכא ועד יצ' חדש וכו' מר סבר כל
 יוסי וכו' דבותי שהתורה להינשא ואמר גמי מר רבנותא אמר
 רביהודה אמר אמואל בי דינא דשרון משתחא והייט ל יהודה שיתח
 שהיה טמי האמודים ב' ב' שלרבת הקדוש כר חיתה נצמסל
 כים תמיך ואזיל ל יהודה נשיאה אשתיה ד' אמליו וכו' כל יוסי
 בבבא בתרא הכותב כל נכסיו לבגד לאחד מנות עיך שיכתוב
 מהיום ולאחר מיתה. ל יוסי אומ' חות עריך שזמנא שלשת
 מוטה עלו דלהי חיתב זמי בשטר ל' נדע שמהיום נתן לו
 אף הקרקע שלא יירשו אחיו והפירות לאחר מיתה. והוא ליה
 כמהיום אם מת. משום הכי התורה לנשא בגמי זה ולא העריכוה
 לבוס. ומר סבר. תנא דמתנ' דאמ' איט גמי. כאם מתי גדידא
 ואמרין לעיל אם מת שנת לשונות משמש אה מהיום. למעבשין
 ואמר לא אמ' מהיום כלתאחר מיתה דאמי. לשלח שרינ' להיכא
 דאיכא ינב. כשישמשו בו שמת ואפי' קודם יצ' חדש. דהא
 לא מת. שהרי לא יבוא עוד ויש כא' קיום התנאי. סתב גמי על
 תנאי כשר. ואפי' לא נתקיים התנאי דהא הכא לא יטוה ליכתוב
 לא לאחר שנים עשר חדש והס קדמו וכתבוהו ומכשר ל יוסי
 נבי דאד שא פליג. מדהוה ליה לעימר אם לא באת וכו'
 אבל בדישא מודה. ורבנ' דפליג עליה סברי לא שנא אמ' כתב
 אם לא באת. ולא שנא אמ' אם לא באת סתבו. לא יטוה לסתבו
 לא לאחר יצ' חדש. לאחר שבוש. סתבו ותנא לה לאחר שבוש
 שמיטה. מי' כותב לא עד שנה מאחר השבוש. לאחר שנה

כותבי עד לאחר חרש משנה שניה. אם להם לאחר חדש כותבי עד
 לאחר שבת אחד ששני. אם להם לאחר שבת כותבי מאחר יום
 השבת עד סוף יום השששי. אם להם כתבו ותע לה קודם השבת
 כותבי. ימים רביעי ועד סוף יום ששי ועתה לה כר פיר לה זל
 לאחר הרגל כתבו ותע לה לאחר הרגל. ליום. כותבי עד סוף ליום
 אחר הרגל ועתה לה. דה זל אם לה הרי זה גמ לאחר שבוע
 פי שבוע שמונח ליוכל שבוע שבועות שה שבוע שבתות שנים
 אחר השבוע שנה חתום בזה שבוע לא חתום בזה לא אחר
 שבוע וסוף שבוע. לאחר הרגל ליום. אם אם לה הרי זה גמ
 לאחר הרגל יריעה לה חתום אחר הרגל שלשים יום. וקלסוה יפה
 חתום דנורי יחיד חתום. ולא קלסוה. ולא חתום. שנה אחת
 מפי דבס. משום דלת היל כותבה. לה זל הילכך אפילו לא
 לא חתום עשר יום דין. כתב מר חתום בזה שנה אחת זל
 לאחר שבוע לאחר שנה חתום כן הלכה היא ואם לא שכתב
 אילו פסול הוא שנתו בערך זמנו ורמיה לרבי שבאן והאגודים
 והעמידו עליה וחיזקוה דקאמר' איבש' אלו לאחר שבתמה וכן
 דמי שכתב לה דקאמסוי' לה ל' יוחס' לבדיה ואם עוד לא שכתב
 דב' להוסוף עליה ולא קובל ממה ומינה גמרי דלאחר הרגל ליום
 לית היל כותבה הא כותבי היל כותיה ולית אפ' עד לזון מכה.

סליק פרקא

או בערך חתום. וזרק לה גמ על גבי הקדש. וזרק לה גמ על גבי הקדש.
 הרי היא מוגדרת דקנתה לה חתמה כלו עתה בידה כדמפרש
 בבביתא דגמ' ידה א' ל' לא ידה גמ וחזרה וקדשפה גמ. תל
 ועת' בידה מכל מקום. מדר' כל' ובדיה יתע' משמע לה לטעם
 כל דהיא. וידה כתב רחמי' בעי' דומי' דידה ומשתמרת ל' עתה
 כל' כתב לה גמ ועתה ביד עבדה א' גמ שהעבד כאשר מ' עבד
 ואומרה שפרו והווי' לה חתמה משתמרת ל' מ' עתה. ל' חתמה

או לטח קלטה הרי זו מאד רש' ואפי' היא בתוך ביתו ובגמ' מפ'
טעם קלטה כל שהנשים נותנות בו מחט' ונעויות
גמ' ירו דעבד' שאפוקו לו ומקבלו שחרור
בעצמו למאד שאם בה' מה נקנית שהעבד קונה עצמו
שחרור על ידי עצמו כלום בקבלת עצמו גמ' וידו בא' באחת
על ידי הגב' באה לו ידו עם תנינו תקף לה עלמא כבד עליו
החול' והיא יראה שמא ימות ותזקק ליבס ואסור לטלטל את
הגט בשבת ולמסרו לה לקנייה הכעל להחיה דוכתא דמחית
גמ' לאשה בחזקה דקרקע נקנית בחזקה ותחוד ותסתח
דלת החדר שיקנה לה בחזקה דתג' על דלתא גדר פדית
פרץ גדר כל שהוא הרי זו חזקה שא' המוכר יכול לחזור בו
דהשתא קא יהיב לה חצר וגיטה בטיבו ותג' נכסים שאין להם
אחריות נקני' עם נכסים שיש להם אחריות בכסף בשטר
תספ' והא דלא הקנה לה הגט בחליפ' קאם דבעינן
ונת' ואי' זו נתינה אי' נבי' משום חליפ' דמוטפי' למק' וממילא
בשבת משום הכי קאמ' תיחוד ותפתח' והא דאמר' בעינן
גבי ביטול רשות דמיקט' רשותא בשבתא מסיר' שכיב מדע'
שאני כראמר' כפ' כמי' שמתקין משכיב מדע' אפ' לו בשבת
ודל' שא' כפ' שהגט מותר לטלטל א' לא היו יכול' להביאו
בשבת דרך רשות הרבים והא דתני' בטקפתא מ' מקד' שין
ואי' מגרש' בשבת שכיב מדע' שאני' בטרך ביתה סא' בעד
ביתה ול' אושעיה א' וכו' טעמיה מפ' בגמ' דכול' עלמא
משום ידה מתרבה' עולא סבר כי ידה מה ידה בסמוכה לה
אף חניה בסמוכה לה ול' אושעיה סבר כי ידה מה ידה
לעשה אף חניה משתמדת לרעה לא פוקי' חניה למעלה
שלא לעשה חצר אתרבה' מידה' כד פלישית לשלמוות
בירה גבי' גט דחוב הוא לה וכו' לא נחמ' לה שתהא שולחה

כי עומדת בעדה על כרחה ידה היא ויהי קטע ג' על כרחה ואין לה
 ידה היא ולאן שלוחה דזכות הוא לה ^{אין שהדי} דעומדת לה שמה
 שלוחה וקטע לה כשליח ^{אבל} במיטה שלה ^{אין} שהדי בעל
 מגורשת וקדו טעמה משום דקסבר כליו שללוקח ברשות
 מוכר נקטה החפץ העתה בעכו ^{לבעליו} ופלוגתא היא ^{בבעל}
 דצביה ^{היה} עשה דהוי דשומה לעפשיה ולא חשיב ההוא מוריד שות
 מותר לבטל שות הכלי ^{מקום} כרעי המטה ^{שמונה} בארץ
^{מקום} כרעי המטה לא קפדי ^{אין} שהדי ^{הוא} לוגבוהה ^{כך} הארץ ^{עשה}
 שעה לה שומה שותהיה ^{תוסף} לא מקדי ^{אין} שהדי ^{כך} באשתו ^ל יספק
 ביהודה ^{אל} ואין לה גבוהה שמה היה ליה כליו שללוקח ברשות מוכר
 וכליו שללוקח ברשות מוכר לא חפשיט לן אי קנה לוקח אי לא וזהו
 ליה ספק ונקטינן בה לחומר דאוסורא הוא ונפלה ^{כך} הכהונה
 ולעומת ^{לא} משומה ^{אין} על ידי ^{ג' או} אחד ^{ולא} שדבר ^{שחור}
 כקלטה ^{שהוא} מיוחד ^{לשמושה} ^{טסקת} כליו ^{ישמנה}
 טבין

מתני

מאחוריו ^{כפ} בג' ^{קדו} וארץ ^{הוא} גיטה ^{כשהיה} קדו
 בו דמה שהיה גיטה ^{עד} שיאמר ^{לה} הוא ^{גט} ואפי' ^{אחר}
 ליה ^{אמר} לה כדיון ^{קדוש} לה וכן ^{כפ} בג' ^{אמר} לו מילה ^{לזה}
 זרוב ^ל חובי ^{בריש} הרבים ^{וזרקו} ואמר ^{ג'}
 מימחה מאחוריו ^{קדו} שהיה מונה בקרקע ^{טלי} גיטין ^{מנה}
 ג' קרקע ^{לא} אמר ^{כלוק} ^{דבעי} עת ^{אומר} שפלת ^{מאחוריו}
 לא מימחה בקרקע ^{לא} שפלת ^{מאחוריו} שהיה רחוב ^{כך} הגורו
 למתנו ^ו שפלת ^{מנה} ^{והא} בעינן ^{ועת} הכעל ^{בדה} וזה ^{לא}
 נה ^{לא} הוא ^{שולט} מעצמה ^{דעייק} ליה ^{חרייה} שקם ^{מתנו}
 להקדיש ^{לה} הגט ^{הכי} דאמר ^{קדוש} לה ^{כפ} בג' ^{משמיה} דל
 יוח ^{כל} שאלו ^{בא} כפ ^{וטעו} והוא ^{טבול} לשמור ^{והיא} אינה ^{יטלה}
 לשמרה ^{זה} הוא ^{קדוש} לו ^{היא} יטלה ^{לשמור} והוא ^{אין} ללשמור

זה הוא קדוש לה שנים יכול לשמרו שנים אי יכול לשמרו
 הוא מהתעלה על מהתעלה כדי ששמו ותעלה זה הוא קדוש לה
 ואפי הכי את לא תשכח שובדא להחזירה להיטא עד מאמ
 לידה גזרה שמה יאמרו על דהוק קדוש הזה שובדא שזמן
 קדוש לה ומת ואמר חליצה לה זל ואט קיבל מידבוסט
 אפי אקדן לה בעדה לא משתריא לעלמא עד דמיט גיטא לידה
 דגמי בתלמוד ארץ יט המהוור מכולם עד שיתא לידה
 דלא אתא לאפוקי חזרה לא רשות הרבים די בן זה עתה
 בן לידה בן לבני מערבא דהא דסלקא ספיקא בגוה וקטן זה
 להומדא עד שיגגא לידה בעומדת בדשות הרבים חבלי
 בחזר לא שיכח דהא מילתא כלל כלל לא מיהו אי עד
 ואמרי דלא שטא חזרה ולא שטא רשות הרבים דמזל לשונם
 חליצה מידבוסט עד שיגגא לידה מולדותה לגמי אמרו
 דמשום קדושא מאד שרוא לזכר אחר כלל אם זקן לו חזן קדוש
 לו ואבד דגא הוא דבעל ברחה קטן לה וקידוש איתקון לגמי
 דכל ויטאה והיטה הולכך הוי גיטא והו קידוש אבנבשמיא
 לא בתורת גמי אבל זדוק ליחובי סתמא זקן ואמרו קאמי
 ונשיחה חוט שהגא קשור בו גא בידה שנתא לה ודא שהמשיחה
 עדין ברו פוסר אדם את

מתני

אשתו בגיטא בידוש
 דאמרי צפיקא בדרם לא יגד אדם את אשתו אלא אם כן
 מיצאנה ערוה ולפיכך מזהמתה היא בעיניו ולא אמרי שבא
 עליה אחר שעתה הגא ומשום הכי לא אמרי גזרה שמה
 וכן אבנב לבייתא לא אמרי אפי הקדוקה תבשילי אינה מזהמת
 בשטן כל שנתחר עמה ושמה בא עליה ותעבדה
 גזרה שמה ואמרו גיטא קודם לבנה שמה
 ישה אתה הגא שנים ושלא בי תניבה לעתיד ויהיה לך כעגוד

היו אשת איש שמזנה מותרת בעלה לאחרים והיו נקבת נדח
לוי מן המעשר קנסא כדמפרש התם מן התרומה כדאמר ר' אבהו
מועט מזה המעשה ונאמרה שלשה פעם א' לבעלה ב' לעול ואחר
לתרומה ואי יורשי שלמה בעם שהיו לה ממנו יורשי בתה
בימור פרדינ' לה כמנהג מאו עבדתה הא קתני אינה בתה
ומשנה בתה בני דברי' שתיקנו חסד אורשו בעיה יתר על לקס
שם אחיהם כמנהג בחיי בעלה ואעפ' שבעה יורשה והכא לא
סקל דקנסא קנסוה אחיו של זה וכן אחיו של שני חולק
מדרבנ' כד פרישית גבי גט שמא יאמרו גירס זה ואם זה ואחיו
של זה שו' תדיק לה לזמן התורה ולא מיוצמי' מאוס קנסא
שינה שמו מן אמה בגט' וכל הדרכים האלו בה המפורשים
לבעלה במשנתא גמ' מאוס שלום מלכות
שיהא לא שלום עמהם שיאמרו חסדי' את בשינהם אסותי'
שטרותיה על שמי' תתא והולד ממנו' בתומה ל' מאיר
לבוש קתם מאנה זו דברי מאיר' דכל המשנה ממנה כל
חסד בגוי' הולד ממנו' רמז'ל וק' תיקנו שיהיו סמו' בגיטין
לבעלות אלו וזמן משום שלום מלכות כתב למלכות א' וזה
מלכות אמה המדינה מ' לבט' הבית או לחוד' הבית אם דרך
אנשי אותו ומקום למענות הרי זה כשר ואם א' דרכ' למנות
בזה הרי זה פסול וכבר נהגו כל יוש' למנות בגוי' או ליעורה מ'ו
למלכות אולם נדון מקדון שהוא מע' שטרות ואם כתב לשם
מלכות אותו זמן במדינה שיש בה רשות אמה למלכות הרי זה שר'
יח' כל הדי' פירקא ל' מאיר' חזק משינה שמו ושמה

מתנ'

שם עירו ושם שדה
כל עריות שאמרו עריותה מותרות
שאמרו עריותה מותרות לנשא לשוק בלא חליצה כשמות' בעיה
בלא בעם' הלכו היתרות של עריות האלו ונשא לשוק ונשא

אילו נות ואילו לאי מילתא שהיו קידושי המת בה נטעות ומצא
אלא היו אילו עדותה ולא פטרום העדות האילו מהחלטה
תנא מזה הבעל שנשא את לו ומזה מההיבס וכל הדרכים האילו
בה וביצמות מוקמינן לה כל עקבה דאמי יש ממזל מחייבי
לאומי והלכה יעלה ונשא את לאחר דקימל לביאת אחת מה
יעלה ומצאת 17 שנתצמח אילו נטר ואי יבומיה יבומי שיהרי
לא היתה אשת המת ומצאת שלם נפטרה יעלה ונשא את
כלא חליה תנא מזה ומזה מבטלה ומצמח דמאון וצמח
מפ טעם דמשום הכי אם הלכה העלה ונשא את ומצאת קולטת
אסורה לבב משום דמיחלפא במשה שהלך בעלה למדי היס
ובא ואמר לה מת בעלך ונשא את דמדין לה למיהדר ואלפ
שנא ונשא את מפ עדים משום שמה יאמר גרש דמאון
ונשא את וגרשה ודחזירה החזירה דמאון לאחר גרשו של
מחזיר גרשו משנשא את הכא נמי אמרו משום שמה
יאמר חלץ זה ונשא את וגרש ונשא את מה מחזיר חלוטת דקם
ליה כלא יבנה ודוקא נשא את מכל זמנית לה קלא כולי האי
יעי דפריטתא היא ולא חשדי לה בחליה ומותר לטמא וצמח
כפ דיעיד למיתנא תרתי בבי צמח לחלץ ותרמטה משום
דמיה לפא במשה שהלך בעלה למדי היס יבנה שנשא את
כלא חליה ל ירמיה מאי זה חולץ וזה מקיים משום ל יוחנן
תנא מזה ומזה ל יוס של לל פיתום היך ל קבר אמר לה כרמיה
מא לך חזור כך ואי לא אנא כתב ערך זקמארה אל זכיר
מתעדא מסייבא ל יוחנן תנא מזה ומזה ושלמה עשר דבר
דבדי ל מאיר שמה משום ל עקבה דבו וחבא מאי ממוזר
ביבמה אפי רבנן לא אמרי אמר ממזל ביבמה הא למיתנא
וכיע קתני תנא ואל יוחנן תנא וכן הכותב יבמה והלכה העלה
ונשא את ומצאת 17 שנתצמח אילו נטר ואי יבומיה יבומי שיהרי

ערתה מאי טעם דסתאשר לא יבנה והיה הכבוד אשר תלך בלשונך
בת בני ונדה אי תורת בומי חלה עליה לפיכך כאילו נשאת בלא
הליטה תנח מזה ומזה וכלה דרסס האלו בה ותיכח וכו' עד
כא מדבריו זל

מתני

כתב הסופר גט לאיש לגרש בו את אשתו ושובר
שתמסור לבעלה כשיפרע לה כתובתה וטעה הסופר שתמסר
להם השטרות ונתן גט לאשה ושובר לאיש והם מסרין זה לזה
והלכה זו ונשאת כסבורה שזה גט הוא שמסר לה בעלה וזה
סבור שמסרה לו אשתו שובר הדין הגדול ונשאת מתחת ידי
שמועמו לפיטן להראות שוברו והרי הוא הגט אם לאתר כופ
בגל לקמן לא כל הימנע אי הכל כדבריו להאמיט לאבד זכותו
שנשאה ראשו קיטטא הוא כיניהם והכלסו השטרות לאחד
ששאת גמ כל זמן שיושב וטוקס
גירושיה ורב אדה נראה בה אמ כל זמן שלא נשאת זהו לאתר
נשאת זהו לאחר זמן ומקמי בגל לשמן אל ממנה דתל
כל מי הראשו לאבד זכותו שלשני בשלמא נראה נראה
היט דקתני שני לא לשמואל ממי שני ומתריך זכות הראויה
לשני פיר משיתה מלפני העדים בחזקת מוגרשת זכרה
להישא לשני לה זל ומפרשי טעם דל לעזר שממנה היו
כותה ומסתבדה כרב אדה בר אבהה דהא מתני דוקא ביהיה
ושמואל שימיא הוא דקא משני וכן פסק רמז זל

מתני

אשתו כתב לגרש את שיהיו
שמואל אומי פסלה מן הכהונה
אמר ר' יוחנן כשם דנאי אי
לא משום זיהום טהוה ואי בית דין מזהמי אותה עבר להיה
דבה שדרא בבית הלל אמר ליה רב מה דאית להבס עימך
לפסקי הזה המדובה אמר ליה לישמעאל בר יוסי היה עמי וקרי

את אשר בעלת זמרת בעל לשם קדוש ומודים בעתה מן
 האידוסים דכל סנה דלא חזינא לא אמה דבעל דהא לא גסי
 אהדדי כשה גט קרח מלפני כסופא דמתא שתי קדושין
 מעדיו בבבא טעא אמר דתקן דבנ גט מקושר משום
 טהעם קפרעם שהיו טתבי גא פתאום ומתא לשאיתא
 לאחר זמן ואי יכול להחזיר ותיקנו לה גט מקושר שאינ
 נו לכתב מהרה ושמא בערך כך יתפייס וחותמי עדיו מבחור
 כותב שיטה או סתים מבפנים וכרכי על החלק ותפס ועד
 אחד חותם על הכרך מבחור וחוזר וכותב שת שטי או יתר
 מבפנים וכרכי על החלק וחותם עד שש על הכרך מבחור וכל
 שלישי ואם יש קשר כדון ואי עד חתום מאחריו זהו גט קרוב
 סימל בגד גזרה משום כולכם דמסתמא למע קשרים היו
 עדים מתחלה והישי דילג אמר כולכם חתמו והרי אחד של
 חתם וכל הדרכים האלו בה ומתא דמאיר דסבר כל המטה
 ממוטבע שטבעו חסר בגטין הולך ממזר יבנל עדנא הוה קשר
 מתא בשלא ראה שבעה חכמי מוסקין
 לה בגמרא דאי בשראוה שבעה מה לי מה האידוסים מה למן
 הנאשאי הא חזינא דבעל ואי אדם עושה בשעתו בשעת
 זמרת לבית הלל הנה עד ייחוד וכו' כלום דראו שעתידו אי
 תריך עדות שלביאה גדול מזה דוראי מן שהדי דכיו דגסי בהדי
 לא פרישי זה מזה

סליק פרקא

לה בשעת מסירה
 לה ולא שאנו במעלה בעלמא שיחזור ויאמל לה הרי את
 מותרת לפלאדם משום דקנאותו בעתה דמייתא ליפסל בו
 לכוונה הינכך אי לא דהדר שקיל ליה מינה לא מהניא מיה
 שהרי כבר זכרנו על מנת תאמר והאמין ואם כתבו לעובד וכו'

מפ' בנ'ג

גמ'

דאנ'י

הוא שיד להב' דכ'י
 נהד' לא של תש' ל'ל' נ'מ' של התורה וג' זה לכל אדם
 אבל בעל מ'ת מוד' ל'ה מ'י' דהו' אכל ת'א דע'מ' דל'א
 ש'י'ר ב'ג' ז'ל' ב'ל'ה ל'מ' דכ'ת' ב'ה ק'י' א'ת מ'ות'ת לכל אדם
 דהו' ק'א ס'י'ת ל'ה מ'י'ת' וד'ר' א'ת מ'ות'ת לכל אדם ק'א' ל'ה אפ'
 הו'א פ'ל' ב'ל'ל' התורה ו'ל'א ש'י'ר ל'ה ב'ג' שום מ'ד'עם א'ת ת'א
 הו'א דק'א מ'ת'ע ע'ל'ה ב'ל' ת'א ד'ע'ל'מ'א ש'ל'א ת'ש'א' ל'פ'ל' א'ת'
 דהו'א פ'ל' מ'אפ'י'ה ד'מ'ט'א ש'ר'י'א ל'ה וד'מ'י' כ'מ'א ד'מ'ט'א ל'ה
 ע'ל' מ'ת'ע ש'ל'א ת'ש'א' ל'ב'י'ת פ'ל' ד'מ'י' ש'ר'י'א ל'ה ל'ה'י'ט'ע ל'ב'י'ת' א'ת'
 מ'י'ת'ו א'ס נ'כ'ש'ה ל'ב'י'ת' ל'א ק'י'מ'א ב'א'י'ס'ור כ'נ'ק'ת'ה ל'ב'י'ת' א'ת'
 ג'ט'א הו'א ד'כ'י' ל'ה' ה'כ'א ע'מ'י' א'ס ט'ש'א'ת ל'פ'ל' ב'כ'ו'ל' ע'ל'מ'א
 ד'מ'י' ג'ט'א ד'י'ד'ה הו'א ד'כ'י' ל'ה' ל'א ש'ו'ר'א מ'ת' ב'ה ד'מ'א ל'א
 א'ס'י'ר'א ל'ה ו'ש'ר'י'א ל'א ח'ר'ים א'ת הו'א ו'א ח'ר'ים ש' ה'ד'י' נ'ע'ה ו'א'ס
 ע'ש'א'ת' ל'ו ל'א ת'י'מ' ד'מ'ס'ק'י' ל'ה מ'י'ת' ו'ל'א ח'ר'ים ש'ר'י'א ד'הו' ש'ו'ר'
 ב'ג' א'ת א'ס'י'ר'א א'כ'ו'ל' ע'ל'מ'א ו'א'ס ש'ל'ג' כ'ב'ר נ'ע'ק'ר כ'י ה'י'ת'
 ב'ב'ל' ת'ש'א' ד'ע'ל'מ'א כ'ר' פ'י' ר'ב ש'ר'י'א א'ת'ו'ל'

וכ'ע'מ' דל' ש'ע'ר מ'פ' ב'ג' דכ'ת' ו'י'ט'א'ה מ'ב'י'ת' ו'ד'כ'ה ו'ה'י' ל'א'י'ש'
 א'ח'ר אפ'י' ל'א התורה ל'א ל'א'י'ש' א'ח'ר ה'ר'י' ז'ו מ'ג'ו'ר'ש'ת' ו'ר'ב'נ'ה'
 א'י'ש' מ'י'ב'ש' ל'י' ל'ב'ל' א'י'ש' ו'א'י'ש' ה'ר'י' ז'ה כ'ר'י'ת'ו'ת' מ'י'ד' ו'ה'י'א'
 ת'נ'י'ים ה'ת'א'י' כ'ל'י'מ'י' ה'י'כ'י' מ'י'ז'ה כ'ר'י'ת'ו'ת' ש'א'י' מ'פ'ר'י'ד' ש'א'י'
 ה'מ'ו'ת' מ'א'י' ק'א'מ'י' ה'א'י' ל'א ת'י'נ'ש'א' דק'ת'ע' ל'מ'א'ד' ד'א'מ' ל'א'ת' פ'ל'
 א'ו ל'ב'ל' א'ד'ם ש'א'מ'י' א'מ'ר'ו נ'ש'ו'ת'ה נ'ו'ת'ע' ב'מ'ת'ע'ה ו'א'י' ל'כ' נ'ע'ז'
 ג'ו'ל' מ'ז'ה ד'ב'ש'א' ל'ק'ו'מ'י' ל'ת'א'י'ה' ד'ה'א' ע'ל' מ'ת'ע' ש'ת'ש'א' ל'פ'ל'
 ק'א'מ'י' ו'א'ס ת'א'מ' א'פ'ש'ר' ש'ת'ש'א' ל'א'ח'ר ו'ת'ת'ר'ט' מ'מ'ו'ן ו'ת'ש'א'
 ל'א'ו'ת'ו' פ'ל' ל'ק'י'ים ת'א'ה' מ'י' ה'ד'ב'ר ב'י'ד'ה ל'ה'ת'ר'ט' ה'ו'כ'ר' ל'ת'ש'א'
 ל'א'ח'ר ו'א'ס ע'ש'א'ת' ל'ו ל'א ת'י'נ'ש'א' ש'א'י' כ'א' מ'י'ס'ור ל'א ח'ש'ש' ע'ל' ד'ע'ל'מ'א
 ל'א'ח'ר ת'נ'א ד'כ'ו'ל' ע'ש'א'ת' ל'א'ח'ר ק'ו'ד'ם ש'ת'י'נ'ש'א' ל'ו ב'ט'ל'ה'ג' ו'ת'נ'א

והנה

הולך ממזרח ויחרוה גט מימי ימינו גט דא עפ שאי אפשר לקימו
סברי דבגדה אפילו תאמינו מפרש דבא בגמ' למעוטי בשד חזיר
דהכי קאמי בזה גט דאי אפשר לקימו כלל הולכך תאמינו בטל אבל
לעבוד על דברי תורה אפשר לקימו באיסור ותלפח על שבעה
ואי זה מתנה עלמה שכל בתורה דלא תאכל לא תתגרם מפינה
בדברים דוחה אותה לעברה בדברי תורה מתנתני נמי דיקא
בבבא מנעמא בהיטוב את הפועל כתבו בתוכו תנן דוקא כתבו
בתוכו הוא דלית ביה תקנתא אבל לא כתבו בתוכו אפי' אמ' לעדים
ולסופר על מנת כן אינו נפסל בכך וכלבד שאי' לה בשעת מסירה
הרי את מותרת לכל אדם מהו דתימא הני מיני דבעינן כתבו
ולא מיפסיל במה דאמי' לאהדי' לכתבו על מנת כן היכא דאמי' לאחר
כתיבת התורה שלא תנשא לפסול כיון דעביד עיקר הגט קודם
הזכרת התנאי לא מיפסיל אלא כתבו בתוכו בהדיא אבל לפני
התורה אפילו עלפה שהרי עיקר הגט על מנת כן נכפד
קמל רב ספרא בתוכו דוקא אתיך לבעל שלא יזכיר
שום תנאי והילכך כדבא שאם אמר לה הרי את מותרת לכל
אדם אלא לפל או חוק מפל לפני התורה אפי' עלפה נמי פסיל
ואעפ' שחזר ואמר לה הרי את מותרת לכל אדם פוסל בגט
אם כתבו בתוכו ואפי' עתניים התנאי חוק שפוסל עלפה
דהוי' שורר בגמ' מחלוקת דעל מנת ל' ודבא ואוקימנא בחוק
בדש פירקין

מתני

לא לאבא ולאבד וכו' לאו שורא
לאותפשי בהו קידושי' ולכלמי שאי' לה עליו קידושי' לאיתוי'
שאר חייבי כדירות שמנה לכה גדול וכו' כיון דקידושי' תופשי'
בחיבי' לאוי' כדאמרי' בפ' סוטה דקידושי' ולהאי' לא תפשי' גשם
איסור אישות אבם אשתך דאייך בגטא עתני' מי' הגשמי
ואיכא לא דלא התחתן ולכלמי שיש לה עליו קידושי' אם היתה

והעדים הותפני למטה
 מאתן לעבדות דיופסוק ופסוק
 מאתן שם עד שור במכירה זו ופסוק ועטיר מחרות
 ומופסוק מבכחידות שמו הנפטר מדרבא ומופסוק ופסוק מעט
 ועטיר שמו שטרה שטר חלוקה דק הבמות לא סרו מתרומת
 לאור במות לא שטרה ומשורר מוצא ומעבדת ומעט שור
 והמלכה שלא חטא להיות מוכתב למעלות להדא שם ההמוסר
 למעלות מקחו בטל כדאמרינן בבבא מציעא בהאכר ורועס
 דאיש ש' דוסם סימא שש' על העבדים כד אמרינן במסכת
 שבת לא אית עלה מאדס חרין מ' המוכר הזה ומתקן
 מוס' כג' ליסטים מחויי' למקחו בטל ומכלשהי' דנפיק קיה
 עד טיהר' ומכלשהי' שיטא בפניו עד שתי שנים דמאס' למקח
 קמיה' עד טיהר' בלשון פסוק הוא שתי שנים דהיי' דאמרינן
 סימט' בעבדים ליכא הינו היכא דזב' סתמא מכלהיכא דאמרינן
 מקחו בטל הולכך זה עכאיו אי' בו שחי' ודרך שחי' שן שהלך
 לו חוזר עד שתי שנים לפיכך מותרת עמו מאס' יצא בו מותר
 שחי' בתוך שתי שנים שיהא מקחו בטל לפי שבבבא היה בו
 המוס' הזה ולא דאית' גרסת דב' סעדיה ולח' ול' ית' כיה
 ומ' שיחנא דנפיק עד תהר דעתיק ומ' תהר בלשון פסוק
 דלמ' שחי' שהיה מקודם את מקחו על' מחזקת מהיום עד
 שש'

מתני

שלשה גט' פסול' אומ' דת' דאס' ד' מאיר מנהר' בהט
 שלשה גט' דהוולד כשר שכן היה המטבב הנה טלשה דהולד
 כשר ופסול' לט' בתשובה לר' יהודה בר' אבהו דמוודה
 טהר דא' הולד מפגזר' דהוה ליה סתב יד' במקום עדים וסב
 סופר במקום עד אחד ולדעת דב' כתביו ועד וא' ב' זמן
 נגזי ב' למא' דא' מוס' פידור ב' למא' דא' מוס' כת' חותן

אהת תקנתא דרבנן דלא תנשא כדא קמינא בפ' שני מאן נשוי
 ולד ממזר לא תקנן ומתב לבא ל אלעזר ה"א דאפי' עדי מסירה
 כרתה הוא פלג ל אלעזר בסיפא לא דרש ידו הוא וכתב יתן
 קרינא ביה ואע"ל דלכא עדי מסירה כשר מדאורייתא ומיהו
 רבנן פסליהו דילמא מת לאכשורי בכתב סופר ובלא עדי הוסיף
 לא תנשא ואם נשאת הולד כשר ודוקא כתב ידו אבל כתב
 סופר ואי שם עד הולד ממזר מדרבנן זמנא נמי תקנתא דרבנן
 הוא משום דת מחוות כד אמרי' בפ' קמח' הוסיף הולד כשר
 לא עד אחד בג' מפ' דדוקא אכתב ידו קמ' ואפי' הכי
 דלסתכלה לא ורישא אשמעי' דאפי' אי' בו עד אם נשאת
 כשר תוספ' נל דהוא הדי' אפי' בתי פסול' הולד
 כשר כג' שמי' בו אפי' לא עד אחד לא אשמעי' דאע"ל
 דיש בו זמנא לא תנשא לכתחלה ואם נשאת ויש לה בעל
 לבול עובד לא תתס' ואם אי' לה בעל רב סבד תנא ולי' ולי' יתנ'
 אמרי' לא תנא והיל' לא תנא וכ' פסק' ר' יצ' יה' זל מפ' כג'
 דמינא דרישא שלשה גזי' פסול' לצ' עוטי גזי' ישן דהתם
 לכתחלה והכא דאי' עבד ולצ' עוטי גזי' קרח ושלם מנכות ודחם
 הולד ממזר כל מאיר והכא הולד כשר ומינא דסיפא הרי
 לו שלשה גזי' פסול' ומשמעה וט' לא לצ' עוטי הא דתנא
 גזי' קמדינתהוים ועתולה ולא אפי' נפני נכתב ונפני נחתם
 והולד ממזר ואשמעי' מתעיתין דהך ביתא מותרתא הי'א
 דאפי' כי האי גונא משוי' ליה ל מאיר ממזר ל אלעזר מוא'
 מעפ' שמי' עלון עדים ואי' כתב ידו לא שעת' לה נפני עדים
 נשאת לכתחלה ואבה הגט מנכסים משועבדים וכד אמרי'
 דגט גובה עיקר' לא ואם שטר מעוהה הי'א גובה מנכסים
 מנשועבדים תקנן העולם שמוא ימותו עדי מסירה ויבא הבעל

ויעבר

ויבדע וימא' לא גר שותה
גמי פסול לכתחלה והולך כשר והוא איכא גמיט דאמרי פסל
בהזדק לא תנשא בזהתם לאתנא לכתחלה לא תנשא ואם
נשא לא תנא ללא שאתא קמיא הכא תנא דבולו וליחון
פליג לקמי' דבא' תנא ולי וליחון אמרי לא תנא התם
תנשא לכתחלה ללא שאתא בתרא שעתא במשה מו נמי
ארישא דליכא שום עד לא אמיתנא שפסול מאוס זמן
מה ל כתב ידו מה ל כתב סופר והי' ש' עליו ש' עדים דוקא
כתב ידו ועד דהוא דהולך כשר וכי תימא מה בדישא שמישין
מיהדרפ' בלא שום עד הולך כשר מי לא סיפא הוא אמיתנא
היכא דאיכא עד אחד עם כתב ידו תנשא לכתחלה ודקתנא
לכמי' צדק' זימנ' אמר' ד' בה' שטתה גמין דמתנ' מס
נשאת תנא יש לה בעס' מ' הש' קודם שטע' על שבת
כזה נשאת לא תנא ש' יתא' לעז ממזרות על בניה לוי
א' לעולם לא תנא ואפי' א' לה בעס' ה' כל לעז בגמין
דעדי מסירה ברת' ואפי' פסולא דרבנן לכא' ושמא לא
אף בשטרות תספ' א' דכלה' אמוראי סבדי כל לעז
בגמין ומשמע בגמין ולא בשטרות כדמיהדר שמואל על
מילתא דרב ואמ' אף בשטרות מכא מקום קימ' לשמואל
בדינ' ועוד אמרי' בזה צורר ההיא מתשתא דהו' חתמי עליה
תרי גסי סבר רב יוסף לאכשורה כ' אמ' עליה מבייכו' וא'
ליה זיל קטיה בעדי מ' ה' והאמ' לא מבייכו' משמע דרב יוסף
ואמ' כל לעז' וצ' קמא אמרי' אמ' דבא דהא' שטרא
פרסאה דמסירה ה' עליה באפי' שהדי' ש' למיבין ביה מצנ'
חרי' ופריך מי הכי ממשעבדי נמי לנבו' לית לה קנא' למא
משמע דקימ' ל' כל לעז אף בשטרות ל' בות ממשעבדי
מי נמי דאישתבחי עדי מסירה פסול' וס' דמ' ז'

חתמו בו שם ושבר ונתנו לה בית לבינה או שנמצאו עדי מסירה
 פסול הדי זה כשר והואיל ועדים שבו כשרים והרי הגט יוצא מיתחת
 ידה ויש מהגמונים שהורה שהוא פסול השדו מתוכו פסולם אפי'
 אחד פסול ואכשר ונתנו לה בפני שנים כשרים הרי זה פסול לעצמה
 כמזונה מתוכו וחזינן להאמר דאמר הוין יודע וכו' יש מקצת מניין
 דברי האומר ומתיריין קושיה הלכא פסמי דקאמר וביגרע עכאחד
 מהיכא דליכא עדים כלל אי גרע וגרע דילמא אתי למשמך עליה
 מידי דהוה מי חתמי בגוה קרובים או פסולים דאע"ד דאיכא עדי
 מסיבה כשרים לה לעמד הוין כמזונה מתוכו ופסול דילמא אתי למשמך
 עליה ואי לאו חתמי עדים כלל הוין מתבשרי בעדי מסירה הכי נמי
 נמי הכי

מתני

שט גטין שויין בשמותיהן הדי השט בטל דלא ידעין
 נהון קל' מפ' ב' וכו' טופס' את שדה עדים נקרי' עמו היי' לחתון
 אחד עשונם פסול שמא לא העידו אלא עלה אחרון
 ג' זמ' אחד נבון זהו הכלל למזל חמשה
 שכתבו אחד לחמש נאותיה אם כתבוהו בעצמו שכתבו
 בכך בשבת גרש פל' לפלונית ופל' לפלונית ופל' לפלו' וכך אמ' כל
 אחד מהם לא שט ליכדי תהיין וכל טופס הגו' שט עדים חותמי
 מלמטה הרי זה כשר וינתן לכל אחת מהם בעדי מסירה ואם אין
 שם עדי מסירה כל שתתא מנה' זו מדרת ידה מנה' שט
 זמ' כל א' א' כג' דחד בשבת כו' למזל' אמר' אם מתבכך
 בשבת גרש פל' לפלו' והשנים הגו' והתה' לתחתיו ג' אחד
 באותה המנה' וכתב וביום זה או בכך בש' גרש פל' לפלו' והשנים
 הגו' השט וכו' עד שהשלים כל הגמין והעדים מלמטה מנה' שט
 מנה' זו לכל אחת מהם בעדי מסירה הרי כול' מגולטות ואם אין
 שם עדי מסירה והיתה מנה' זו יוצאה מדרת יד אחת מהן
 אם היתה זו שגיטה באחרונה שהעדים נקרא' עמו הרי זו

מגור

מאדש ואם היתה המעלה יוצאה מתחת יד אחת מהראשונות
זו ספק מהודש

מתני

שני גזין שבת, זה ביד זה ברוח
עבדים צאים מתחת הדאש, לתחת השני שם העד תחת
ושם אביו תחת השני וכי שם עני תחתיו וחזרו וחזמו תחתיו
שני ישראלים יונים הדדים בארץ יו, וכלשו, יונת כדרך הזו
אצל התימת היונים מונה נדמה כחתימת העבדים שכתביו
חותם יוסף בן שמעון בידוע ששמו שמש בן יוסף ועמיתו שם
העד חתום ענה הגש השני ושם אביו חתום ענה הדאשון חונק
היונים על כרחך תחת השני חתמו כזה

ראובן בן	יעקב עבדי
שמעון בן	יעקב עבדי
יוסף בן	שמעון יונו
נפתלי בן	יהושע יונו

את העבדים הראשונים נקרא, עמוס
אם העבדים חתומים נבילה הימנו כשר
ואם היו חתומים חתומים, למעלה השמאל
כשר וצמח פדיק מידך אומא אפסיל

ליתבשר האי בשני עדים עבדים וליתבשר האי בשני עדים יונים
והאמת, נג שבתו עבדית ועדיו יונת יונת ועדיו עבדית
וכתבתיך הא תאני זעירי שנה כשרין ותא דיד דפסיל אחזין
קסבר ר' ל' אט לתחתום היונות כלל שלב כמעה לא כדרך
העבדים דחתמו טל על הדאש, כל שנה כמעה קודם לעדות
ובתשובת האמנים טעם אדם המשתמש ביד השמאלית
קודם, אות גועלת לפי שמשנה מכרך המשתמשין
אחד עבדי ועד אחד יוני עד אחד עבדי ועד אחד יוני בא
זה לתחתיה עד עבדי יוני מתחת נג הימני לתחת גט השמאלית
ועד עבדי זעירי יוני עוד תחתיה באין מתחת גט השמאלית
גט הימני טא שהיוני הדאשון חתום תחת השמאל יוסף בן
צפון טטה וחזר וחתם שמשון בראש השנה תחת הימני דהכי
מפדש חתימה וידהו צא שליוסף שמשון נמיטא שמתחת

הימנע בא לתת גט השמלי שם אכיו על השמאלי ושמו על הימני
 והעבדי השני חתם שמו מתחת גט השמלי בסוף שטה ושם אכיו
 תחת הימני בדמש השטה עצמה נמנית באמתחת גט שט
 לתת גט דמשון והיוות חתם תחתו כדרכו יחידה תחת דמשון
 ונפתח התחת שט נמנית על השני כזה

אבג' פריך	ולתבשר הא' בעד אחד	ראובן ב'	יעקב עבדי
עבדי ועד אחד יוונ	והא' בעד א' עבדי	יוונ שמעון	בן יוסף
ועד אחד יוונ	ומתריך הא' תאני עשירי	עבדי יעקב	בן שמעון
שטה כשרין	והא' דיד' דילג' אגדלית	יחזקאל בן	נפתלי יוונ

חתום תחת אחד וחד אחד כלם דילג' אגדלית
 חתום אחד אשמלי וחד אחד אימני עבדי קמא חתום סתמא
 אימני יוונ קמא סתמא אשמלי ועבדי תנינא אגדלית
 יוונ כתרם כהלכת והוותת אשמלי והוה ליה ימנע פסול
 אי נמי דילג' תלתא אימני וחד אשמלי כג' שחתם יונ' דמשון
 כדרכו יוונ השט כתב אגדלית כמזה שראה העבדים חתומים
 ונמיתו שט היונם ועבדי דמשון חתומים על הימני ואין על
 השמלי לא אחד הולבך שניהם פסולים אי נמי ארבעה אחד
 דמשון כהלכת אימני יוונ קמא אגדלית ועבדי שט כהלכת
 יוונ שט אגדלית והוה ארבעה אימני והוה ליה שמלי פסול אי
 נמי ארבעה אשמלי כג' שחתמו העבדים אגדלית והיוותם
 והוה ליה ימני פסול

מתן

בדף השני שחיתו ברוחב המגלה והעדים
 הדר השני מן העדי בעליו שלימי הגט או בעליו השמאלי
 או מאחוריו כגו פשוט שחיתו חכמי להיות עדן בעכו פסול
 רמזל ואם נגסר לה בעדים כשר הקץ חיבד זה אגדלית כגו
 אי מקיף שתי חביות שניהם פסולים רמזל ואם נגסרו להם
 בעדים שניהם כשרין וזו היא מנהגה

דאטן שפילן ציט דאס שולן

בלד צדק
 לא אנוס אלא יאט
 אה צדק
 אה צדק
 הרי את מואתרת
 לכל אדם

שאי נקדחת החתימה לא עם זה ולא
עם זה ראשו שלזה בעד סופו שלזה את
שהעדים נקדו בסופו כשרי שאל
החתימות העדים כלפי סופו ולא שרבי
החתימות כלפי ראשו כזה

הדי אתמוותת לכל אדם
דאובעד שמשועד
הדי אתמוותת לכל אדם

דמגזל אם היה יונתא מתחת
יד שהעדים שקראים בסוף
גמטה הריזומגולט ומ

אנשים נכונים בראש גיטה מנהל מנהל
הנהלים שחברו בראש הדף שגם מביעו או מאחזין
על ואם נאמר לה בעדים כשר

והוא רדיף במתחא ומתחא שניכר בית מתחת הקלף סביב
כלהו שם היה בוקלף למתחא ולא מלמטה שניכר
סביבות הקלף שחור ועב שם שם תשרי העצים כדרך שושי
קלפים שני שדי אבנים סביב למתחא הקלף ומתחיל לתקן
ובשמי דיוח מלמטה עסיקין דלכא למפרך אימלוכי אימלך
שמה מתחלה נמלך שמה למטה והדר אימלך למחר זמן לחור
ולמחר ומתחיל הרמון דלך דכיו שמי דיוח למטה ליכא למחש
לכא גט שנתו כתב

מתני

ועדיו יונת והם
יודע לכתוב סמותו כשר וכך היו בתי הדעת שלוש קצרה
למה היו חותמי עד לא פלגו בפלגו חסידו שם לו שלמה
טוב ולא שמו ממש מעשה בחזקה למ ואשמע
חתם קופר עם עד אחד שנת דכשר דהו לכו שני עדים
מתע דלח חיש למימר הדבר לא יזוה שיחתם הסופר לא יזוה

אשר יצאנו ממצרים ונעלה אל ה' ונבנה בית לך
ועל עמך ישראל ונשבעתה לאבותינו ונאמר
אלהינו ונבנה בית לך ועל עמך ישראל

לסופר כל ויקרב ולכל אכל ויחזמו וחישי הקדש שלוחים לסופר לסופר
ואחתמוה להא לאחשי כר אוקמונה צפמי שאחזו דהאמני
קסי היא דאממיל לא מימסרן לשליח דהוה ידע ליה לנפסא
דסטרמ שהיו מכירי שבת יד סופר וחתומת עד אחד ולא היו
מכירי חתומת השני עד עשרה הדורות הויא חתומא אס
כתבה בנב לא פסלה למיהוי כשינה שמו ושמה על שלשה חרות
כשר מיכא ואילך פסול לבצמא מן שיש לו חתיכה חדשה
אם כתב חתומא ולא כתב שמו חידוש בעיר וכך כתב חתומת
שני ושם בנב אבל בנב שהוא דור רביעי אם כתב חתומת
פסול שהוא שיש אע"פ שמה אחר מן המשפחה נקרא בנותה חתיכה
ובעבור זה עריך שיכתב שמו חידוש בן חתיכה בלשון ערבי
בנים היינו דור שני ובנב בנים היינו דור שלישי ומיכא ואילך
קרי ליה ונשטם כדן בנב הקדש דאמרי שהיו צריכים לכתוב
או שהיתה מסורה לו פסול להתינה לנשא ופסול להכונה
ומפדש בנב דמים לאו בני עשויי ניהו ואפי' כדן כדנשא לנכין
לפניהם ולא לפני אדם וטעמא מאי כדן פסול לכהונה הוא ולא
בני עשויי ניהו גזר טה דבנב ליפסול לכהונה משום דמיקרי
ישלל ואת למימר ישלל נמי שישנוהו כדן לא פסול וההוא
גזר מכלל הוא ושלל כדן דמים לא גזרינן דפסול אטו שלל כדן
דנש דאין נמי מיקרי שלל כדן דנש גזירה אטו כדן הוא גופה
גזירה ולא גזרינן גזירה לגזירה דקאמשי אגטי בוסה את
איש להוסיף את חסות כדן הדינות מנן שמיא אט מנחין
ולא סמוכין דמיקריין אחים דיינין ואי סמיכה בחויתא לארץ
כדאמרי ככל קמא דסנהדרין אמוראותא סיפוט כמא אור כדן
לפניהם קמיא משבשים זקנים שעל שמו להר כדן מות גזירה
כדן ולמשה אמרו וואלעל שכתבה פרשה זו אחר מות תורה
קודם מות תורה נאמרה ובענה המזבח והעל עולה ושלמים ובאותה

דס נעמן לבדית לפטתם שלביתר הדור לא לפט הדיוטות
שלחותהוקם עבדיך פי רחל כלום כן ששען במשנתו ואלו
שטפי אות להויתם כל הקהלו אותו לכנס מידי דהקדושות
והלמות מי הלי גלות וחלות נגי נעביד שלחותהו ומן
אגדי בשמעתא קמיתא דסדדרי דבענ שלשה מומות
דשכיחא כל הודאות והלמות וגוי כוונתה תספ
תרתי בענ מילתא דשכיחא ומיתבה חסדו כים בדאמרי בדיא
החובל במוט לא עדינ שלחותהו אלא דשכיחא לתבה חסדו
כים

מתני

מקודשת פניה שיחא עלה קול פלונת מקודשת
היום לפלו ויש דברים נראים כדפרי אמוראי בגי
מקודשת ולא תשנה לאחר בלא גן מגורשת הרי זו
קנף דהכי קאמ' אשת כה' שיחא עלה קול פלונת תעבשה היום
הרי זו מגורש ואסורה עוד לשב תחשו דאלו מגורש לתקול וטעמא
ליכא לפדושה דמסום יתירת קול נישדי אשת איש לעלמא
והינן דפרי' בגי ואסרי לה אגדה על בעלה אם היה כהן וצבד
שלא יהא שם אמרלא שלא יהא שם עם הקול של קדושי' או
של גרושי' משל ועם שהוא שובר את כח הקול גירס פל' את
אשת על תנאי זהו שובד של גרושי' שמא לא נפנים התנאי
זרק לה קידושיה ספק קרוב לה זהו אמרלא של קדושי' והוא הדרי'
אויבא' ואסרי' לה אגדה
נתיב' ואמורא שיקאי' אשת כה' שיחא קול שגלשה בעלה
קתב מתע' דחיישי' לקלא ואסרי' לה עליה והא אמ' דב' אש' כב
קלא דבת עסוק' שיחא עלה משט שאת ולא יחא עלה קול
נשואי' לא חיישי' ליה כלל אס' נשאת לבה ויחא עלה קול שהיתה
זונה או גרושה לא מפיקין לה מיניק לא בעדות בדורה וזו שואה
ועומדתהיא הכי קאמ' כו' הא קול דמגורשת אדאמקאי' אמשח

פטיה שיטת עלה קול שהיא מקודמת חיש' לה ואסורה לישא אלא
לאותו האיש. חזר וייטא עלה קול מגורשת לגדשה אותו פלג
שיטת עלה קול קידושין כמנהגו הרי זו מגורשת ואסורה לכל
מאי טעם הרי קול שחשטנו לו כהנהגה ואסורו עמו: טריותו לתורת
ביתו כדרך המתקדש שם שמהגות שמהגות באור נד כדאמרי
בנהדרין: אור הנד בכדור חיל משתה שם יטא לה לאותה פטיה
קול בעיר שמזה לה ובעד או לחייבי כדורות שפוסל אותה
לכהונה: איך חושש' לה: לאסרה לכהונה דפריעותא בעצמה
חזון שמהגות בשוק או שמישך לה כדלדיה: גרעה בשוק חלה
גאווית גרע בשוק תצא אם נשאת לקדש משושה ויתג' בה
מוזרות בעצמה: נשים הטוות לאור העבה ודרך לעשות שיחות
בטלות ולדבר על חסודות שבער אם יזכירה בדבר ערוה וצ"ח
אם נשאת לקדש לא הנחת וכן: שיש חסודים מושימים קול
חנם בדמיון מועט: ובשמות לכהונה קאמ' אלא דמיתי קרא
דעדות דבר: תוספת והאי דלא פיר' ר' ש' מילתיה דרבא דלשון
כדמנע' לכוונה כדיתא דמיינת כדמנע' משוכ' אם כההנהגה
למישכן כל שמתא דרב אש' כלל' דבר ששואין לא חיישי' ליה
ושור מדמסיק על דבא בתלמי ועל דב אש' לא מסיק: ועל
מדק אמרי' צ"ל שגרות דייטאאותאמס' שסרע אי' לה לא קנס' אלא
פירתי: ומפרש שיטת עלה שם דע בלדונה דנפק' עלה קול לא חזאי
ופריך והאמ' דבא יטא לה שסמזה בער כן משמע דאיידי שפטיה
וההמתי' לשט' חתם תנאי היא לא נחא ליה לשט' כבול' עלגמא
כד פי' רב שמשון: צ"ל דלחל' לי וחק' כדורי אומ' בדבר ברור והיל
טתיה: בעולה יטא על בטלה קול שהיא בעולה: איך חוששין
לה לאסרה בבית גדול: דילמ' פריעותא בעצמה חזון לה: דהא דתנן
מתע' דח' ש' לקלא היי' דקאמרי' נרות דולקות וכו' שהדברים שדברים
שואה על פטיה קול שהיא שואה זה ימים ואמ' מוחזקין בה שהיא

פטיה

פניה איחוש שיהיה דקלא דמתת' הייט שאומ' היום נתקדש ^{קדושת}
מקדש יצא עליו קול שנתקדש היום אבל לא הזכירו שמו ^{למ}
לפני נתקדש לא נתקדש סתם איחוש שיהיה יצא יצא ^{מ' ע}
דמ' נאומה איחוש שיהיה שגור דקלא שמוע' מקדש דל' ^{ל' ע}
תמ' כנאומה היה דבר מהפרסם יותר אם איתה דנשאת' בעד
אחרת יוצא עליו קול כה' פלונת מתקדש ש' בעד פלונת ^{מ' ע}
יצא עליו קול שה' ממזרת' הקדוש פלונת נבסין איחוש שיהיה
למקדש נבסין עליו' אמרת' ש' אמרו' אמרת' מהדר' במקום
אמרת' חוש שיהיה לממל' אפי' איחוש אמרת' למקדש ופתח' ^{ל' ע}
לדבר ש' כלל' ש' אמרת' חוש שיהיה אמרת' פלונת
ש' לדבר והקול כה' דה' ש' יצא עליו קול שה' מקדש ^{ל' ע}
ש' איה' מקדש כה' ההוא מעשה באשה אחת שהיתה גולה ^{ל' ע}
וקפ' עליה בני אדם לקדש' ואמ' לה מקדש' אני לימים שגדה
וקדש' עתמה אמרו לה חכמי' מה דאית' לעשות כך אמרה להן
כתלה ש' בני אדם שאינם מהושים לי אמרת' להם יצא ^{ל' ע}
אמ' עבשין כש' דמי' לי ה' לי עמדת' ונתקדשתי לו וזו הלבנה
העלה' ל' אח' אר' הכירה באו' ש' לפני חכמי' ואמרו ש' שעתה
אמרת' לדבירה נאמנת' ול' תאמר' שכל' אמרת' יצא דבר ^{ל' ע}
לה' ש' ול' אמר' לא אם מקום ש' אמרת' הדבר ש' ^{ל' ע}
כה' ש' אמרו מעשה באשה אחת וכי עבדו יצא הקול
אמ' ש' נשמה' ש' מילת' וה' דקת' וכל' ש' יהי ^{ל' ע}
ש' אמרת' דנשמה' דנשמה' אמרת' לה' ש' בה' ^{ל' ע}
כוחה' דמקום אמרת' ל' ל' כפי' דה' דרבה דא' מיכ' ^{ל' ע}
ועד עשרה ימים כבד' דחמה' ל' ווח' לעיל' דא' דה' כל' ^{ל' ע}
אמ' ל' ווח' ל' ש' ש' קול' הדבר כשי' לא ש' שיהו' דות ^{ל' ע}
דלקות' ומילות' מילות' וז' אדם נבסין ויוצא' אמרו' דבר ^{ל' ע}
זה הוא קול' לא אמרו' דבר זה הוא אמרת' פי' אמרו' דבר' ^{ל' ע}

פלגתה נקדשה זהו קול. לא אמרו דבר זה כלום. לא אמרו הדבר
 קול מקוים לא הוסיפו שובר עם הקול כגון נתקדשה בספק הוסיף
 אמרת לא אמר. בגלל לאסוקי מדרכה בר דב הוסיף דאמ אמרת לא
 ש אמרו אמר מיכאל ועד עשרה ימים. ולא היה חזק בדין
 שלא בקרן בית דין אחריו שלא תהא שמישתקול הדבר. לא קל
 הוא לא אם כן ידעו בית דין השיר שכן יצא הקול לפני מהיכ
 ושמעו ונזרו שיחשו לקול זה דבר נשואי. נשאתה ונסתת
 כך יצא קול שהיום הזה נתקדשה לאחר קודם נשואיה. לא חישני
 ליה. לאסורה על בעלה ולא להעדיכה גא מבטל הקול שם חתה
 מעדיכה גא נמצאת חסרה על זה דמהזקת לקלל וגמיתא בועל
 אשת איש וקיימ' ל' בשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל. היא
 שתר מירוס' חישני ליה. ומגיש ראשון ומשמש' לא חישני ליה
 ואינה עדיכה הימנו גא שלא תתנה על זה קידוש משני. בעדים
 זה עמידו דבר על בגין. היו בודקין אחר הקול להעמיד דבר על
 אמינתו אם אמנתאם שכן. והודיעו שיקרו שדבר מאי היה
 למה הזקימם להעמיד דבר על בודין. לא עדיכה גא משני. דאשת
 איש לא תפשי בה קידוש. אתא לכוומר מהזיר גא שנתא
 דאמרי עלידי שגירשה ראשון תחלה קידשה שני. ועכשיו חוזר
 ומחזירה. שייט רבנ' בקידוש שני. ונאון קידוש יתנהו. מוסר
 מקודשת לראשון ולא שי אמרו שגירשה ראשון תחלה שהכל לא
 ידעו גא שהעדיכה משני. פ' א שייט רבנ' בקידוש דקמית
 וקידושי טעות הוא יצא עליה קול כזה ואחר כך מזה. שלא קידשה
 שני לפניו קידוש יתורה לא קול יצא שקידשה אחר הראשון. אף
 בזוג גירשה ראשון ולא יגרש שני ושם ראשון דאמ' דקלל בעצמו
 הוא הקדש נמי קידוש שני חישני דילג' למירו גירש ראשון תחלה
 וקידש שני ועכשיו חוזרת לראשון. צושה שנתחלה מותרת לשמש
 כלום. אף מגרשה שני ומשם ראשון. ואפי' רב הונא מודה בהא.

ונאון

ואנן בדאמרי דבשישא בדיה דרב מידי דבההיא היל כרב הונא
הקדיחה שפרתו ענדי

מתנ

חור או צמח
כמו כי מש קדחה צמי ל ענינה
אז שפי לא מינח לא ערוה ולא דבר ובהל מפדפלי בדישמו
בלקיש דאכי כי משמש ד לשורת או דילמא לא דהא צמי
משמע להו דהא כי מינח בה עדות דהא מינח בה ערוה הא לא
לא יגרעה ובתהלל נמי משמע להו לשו דהא כלמא מפני צמינח
בה או ערוה או דבר ואם לאו לא יגרש הולכך אם לא תמינח
דקאמרינן הוה מפני שמינח בה כד מפדש בה ולא מאס חש
ול ענינה מפדש לה להאמי כי כלשו אם הולכך תיי מיליטו
תמינח שטאמי בעיטו ואם מינח בה עדות דבר לא מינח בה
ערוה ולא דבר לבית הלל וגרסה מהו מי כינח ליה לאה דורה
אזי מוש עדה בתולה לא יוכל לשלחה כלימיו ואמרי צמינח
דאמי כלימיו קרי יתרה הוה ובה לא יוכל לשלחה ואמרי
לא תהא כשילוחיה כל ימיו ש בירי כופי אורי להחזירה ואינו
על שילוחו שהסב עתה לעמוד והחזיר מכלל דכל המגרש אינו
בעמוד והחזיר דמי כל המגרשים נשועתם בעמוד והחזירה
ל לא לוי בהא דהא גם שאר מגרשים ישל כק מהו יש שוש
ביר מולא שיעור צמחכל דעות צא חלקות אסטנסות
צמחכל ומגשה יש שהוה אסתעם וקן צמחכל מהמח
מועט ויש שאינו כל כך אסטנס ויש שאינו אסתעם כלל
ק דיעות צא חלקות צפריטות יש מקפיד על פריצת
ויש שאינו מקפיד כל כך ויש שאינו מקפיד כלל פפיס צמח
בעצה שלמדים מגדלה נשיא וכאוינא מביתו לשוק ועל דבר
בפנה של תדבר עם כל אדם ומדה שאינה הולעתה אמת
ק מינה נבחרת בהם ומזה תחתיו ופרומה משט יגדיה
אצל אעילה בדרך אדוקות שבעת שבער צמח מציה

בנ אדם סלקא דעתא. אם כן דגלים לרוב שזונה היא ואסורה
 לן. במקום שבו אדם דוחקין והיא נענית לעיניהם למהר
 כשה לובשין בגדיה. כי שם שלח אמר יין אהי ייט וכסה חמם
 על לבושא יין יצא ונשם כל וכל תבג. פסוק הוא צעזעור ^{מלוא}
 אם שמת שלח ול יוחנא ^{למא} שמי המשלח ^{למא} חמקום. בל ^{למא}
 אמת דמאוע שמי המשלח ואפי' מזהב מוריד עמו ומעלה
 נגורים משמי קרא דסת בתריה אשת נעדיך וסת ושמר צדוקם
 וכל נעו איבד. אבל אשת שנה אם שמת שלח והא חזלא
 כל עקבה דהא אם שמת שלח סתמא קאב ובי לרצ דהוה ציל
 יוחנא הכי סברי ירוש' צתה לתקידושי' ל חנניה בשקל פיעוס
 כל הפרשה כתוב להי צמאות ובארושי' כתב כי שם שלח אב יין אהי
 יט שלח ייחד הקנה שמו בארושי' לא ניש צבדי. בסיפרי. הוה
 והיטע לאיש אחד לא מכל וג יטע אף שקילתה פי' מי שזינת
 שנתגשה תהא אסורה לחזור למאש תצ וכתב עד וג וימחה ^{היטע}
 בגא מן קצט אסורה לחזור לראשו ולא שקילתה אחר שנתגשה:
 כל דה דם

תשמיעות
 ונח וקדו
 ינה

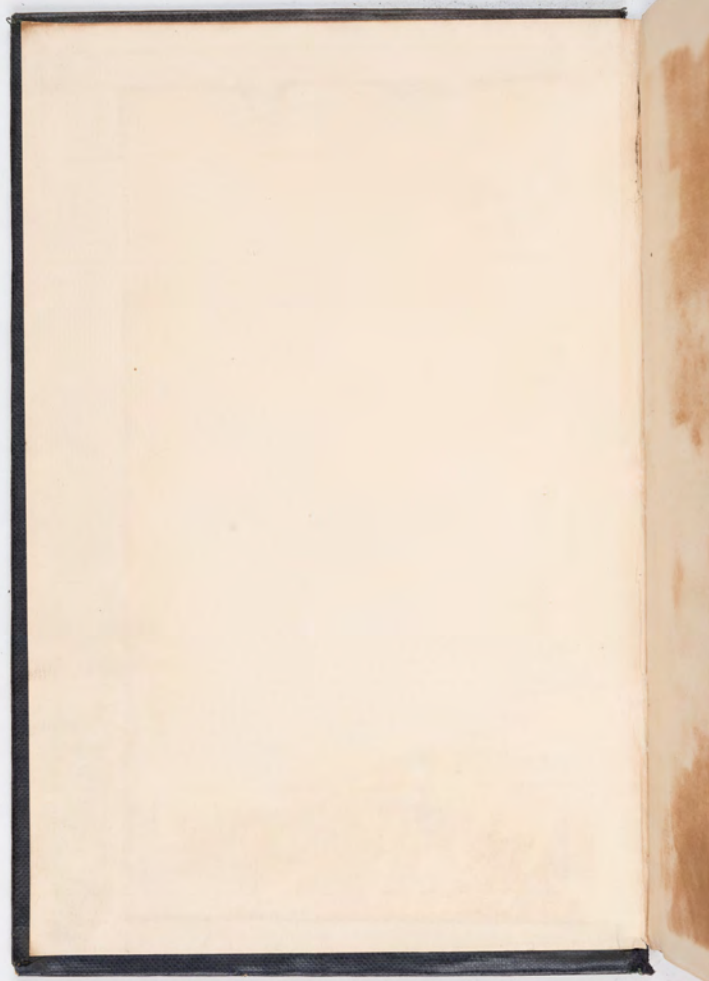

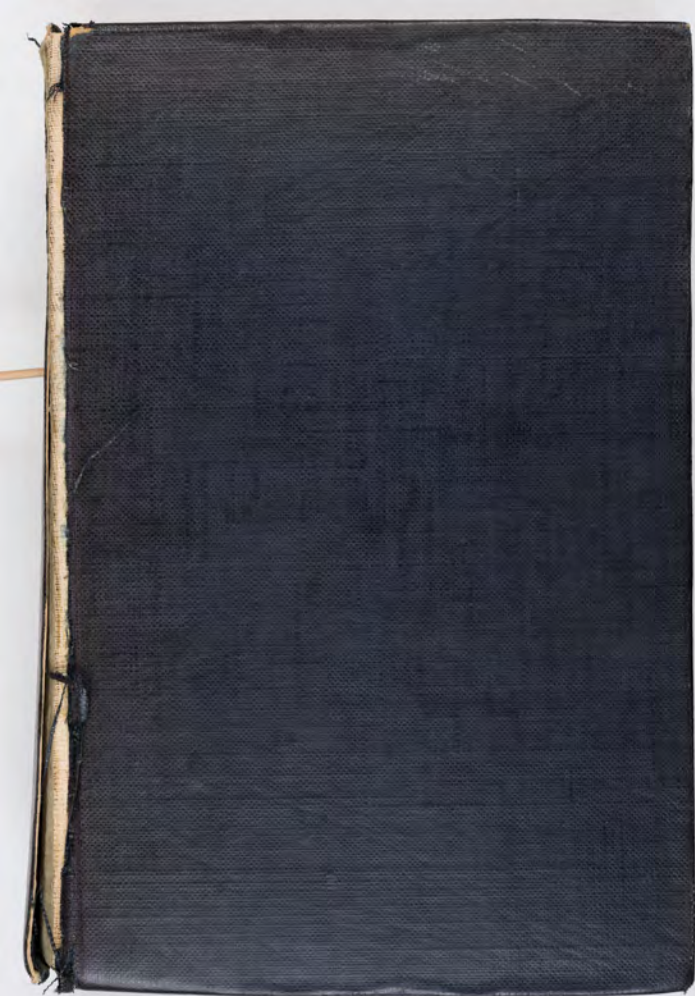
[Faint, illegible handwritten text from another page.]

HALBERG

BIELITE

COMMENTARY
ON
ALFASI
—
JUDAH
AL-MADARI

JUDAH
AL-MADARI

Y.U.
MS.
1365

